
@IMAGINATOR1D
AFTER
KARŞILAŞMA
ANNA TODD
BİR
wattpad
FENOMENİ
PEGASUS

TEHLİKELİ BİR AŞK

ASİ BİR AŞK

SONSUZ BİR AŞK

Tessa Young on sekiz yaşında bir üniversite öğrencisidir; basit bir hayatı, mükemmel notları ve dünya tatlısı bir erkek arkadaşı vardır. Genç kız bütün hayatını gelecek planları üzerine kurmuştur; ta ki dövmeli ve pirsingli, serseri Hardin'le tanışıp bu planları altüst olana kadar.

1 MİLYARDAN FAZLA OKURA ULAŞTI
11 MİLYON BEĞENİ ALDI
6 MİLYON YORUM YAPILDI

KİMSENİN BİTİRMEK İSTEMEDİĞİ BİR HİKÂYE,
HERKESİN İÇİNDE YAŞAMAK İSTEDİĞİ BİR DÜNYA...

AFTER

KARŞILAŞMA ∞

Pegasus Yayınları: 1149
Bestseller Roman: 513

After: Karşılaşma
Anna Todd
Özgün Adı: After

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015
ISBN: 978-605-343-614-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Anna Todd, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANNA TODD

AFTER

KARŞILAŞMA

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

En başından beri beni takip eden okurlarıma,
En derin sevgi ve şükranlarımla.
Siz benim her şeyimsiniz.

Giriş

Üniversite daima çok hayati, bir kişinin değerini ve geleceğini belirleyen şeyin temel bir parçası gibi görünmüştü.

İnsanların adınızı sormadan hangi okula gittiğinizi sordukları bir çağda yaşıyoruz. Bana erken yaşlardan itibaren eğitimim için hazırlanmam öğretildi. Böyle yetiştirildim. Bu zorunluluk, bunaltıcı ölçüde bir hazırlık ve neredeyse saplantıyı gerektirmişti. Lisenin ilk gününden beri seçtiğim her ders, tamamladığım her ödev, üniversiteye girme amacını taşıyordu. Ve üstelik herhangi bir üniversite de değil; annem, kendisinin başladığı ama asla bitiremediği Washington Central Üniversitesi'ne gitmem konusunda kararlıydı.

Üniversitede derslerden çok daha fazlasının olacağı aklıma bile gelmemişti. Seçmeli derslerin hangilerini alacağıma karar vermemin, sadece birkaç ay sonrasında önemsiz konular gibi görüneceğini bilmiyordum. O zamanlar saftım ve bazı açılardan hâlâ da öyleyim. Ama önümde uzananları bilmem mümkün değildi. Oda arkadaşımla tanışmak, en başından itibaren utanç verici ve hararetliydi; çılgın arkadaş grubuyla tanışmaksa ondan da öteydi. Tanıdığım herkesten çok farklıydılar, görünüşlerinden çok ürkmüştüm ve programlı davranma konusundaki umursamazlıkları beni şaşırtmıştı. Ben de çok geçmeden çılgınlıklarının bir parçası haline gelmiş, kendimi kaptırmıştım...

Ve işte o zaman *o* kalbime girmişti.

Daha ilk karşılaşmamızda Hardin hayatımı hiçbir üniversite hazırlık kursunun veya genç grup konferansının değiştiremeyeceği şekilde değiştirmişti. Ergenlik çağımda izlediğim o filmler çabucak hayatım

olmuş ve o gülünç hikâye örgüleri hayatımın gerçekliği haline gelmişti. Olacakları bilseydim herhangi bir şeyi farklı yapar mıydım? Emin değilim. Buna net bir cevap verebilmeyi çok isterdim fakat veremem. Bazen kendimi tutku anına bütün yargı becerimi kaybedecek şekilde kaptırıyor, ondan başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu ve buna şükrediyordum. Diğer zamanlarda bana yaşattığı acıyı, kaybettiğim benliğim için duyduğum derin sızıyı, dünyamın altüst olduğunu hissettiğim zamanlardaki kargaşayı düşünüyorum ve cevap netliğini kaybediyor.

Emin olduğum tek şey şu ki Hardin'le karşılaştıktan sonra hayatım ve kalbim bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

1. Bölüm

Alarmım her an çalabilirdi. Geceyarısını uykusuz bir şekilde, oradan oraya dönerek, tavan karolarının arasındaki çizgileri sayarak ve ders programını zihnimden tekrarlayarak geçirmiştim. Diğerleri koyun sayabilirdi; benim tarzım plan yapmaktı. Zihnim plan yapmaktan bir an vazgeçmiyordu ve bugün, on sekiz yıllık hayatımın en önemli günü de kesinlikle istisna değildi.

"Tessa!" Annemin aşağıdan gelen sesini duydum. Kendi kendime homurdanarak minik yatağımdan kalktım. Yatak örtümün köşelerini baş ucu tahtasına sıkıştırırken hiç acele etmedim çünkü bu iş bugün son kez günlük rutinimin bir parçası olacaktı.

Bugünden sonra bu yatak odası artık benim evim olmayacaktı.

"Tessa!" diye seslendi tekrar.

"Kalktım!" diye bağırdım. Alt katta dolapların sertçe açılıp kapandığını duymama bakılırsa annem de benim kadar panik haldeydi. Karnım düğüm düğümdü ve duşa girerken hissettiğim korkunun gün ilerledikçe geçmesi için dua ettim. Bütün hayatım bugüne, okuldaki ilk günüme hazırlıkla geçmişti.

Son birkaç yılımı gergin bir şekilde bunun beklentisiyle yaşamıştım. Yaşıtlarım dışarıda eğlenirken, bir şeyler içerken ve ergenlerin başlarını derde sokmak için yaptığı şeyleri yaparken, ben hafta sonlarımda ders çalışmış ve hazırlanmıştım. Öyle şeyler bana göre değildi. Ben, annesi saatler boyunca dedikodu yapıp görünüşünü düzeltmenin yeni yollarını ararken kendisi oturma odasının zemininde bağdaş kurarak ders çalışan türden bir kızdım.

Washington Central Üniversitesi'ne kabul mektubumun geldiği gün, hayatımın en heyecanlı günüydü ve annem saatler gibi gelen bir süre boyunca ağlamıştı. Onca çalışmamın nihayet sonucunu getirdiğini görmekten gurur duyduğumu inkâr edemem. Başvurduğum tek üniversiteye kabul edilmiştim ve dar gelirli olduğumuz için öğrenci kredilerimi asgarî düzeyde tutmama yetecek kadar burs kazanmıştım. Bir defasında sadece bir an, üniversite için Washington'dan ayrılmayı düşünmüştüm fakat bu önerim üzerine annemin yüzündeki bütün kanın çekildiğini ve bir saat boyunca oturma odasında volta attığını görünce ona bu konuda ciddi olmadığımı söylemiştim.

Duşun altına girer girmez kaslarımdaki gerginlik biraz silindi. Burada sıcak suyun altında durmuş, zihnimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama tam aksini yapıyordum ve o kadar dikkatim dağılmıştı ki saçlarımı ve vücudumu yıkamayı bitirdiğimde dizlerimden aşağısını tıraş edebilmem için ancak yetecek kadar sıcak su kalmıştı.

Islak vücudumla havluya sarınırken annem bir kez daha seslendi. Sinirlerinin çok gergin olduğunu bildiğimden, üstüne gitmeye niyetim yoktu fakat yine de saçlarımı kuruturken acele etmedim. Okula başlayacağım gün geldiğinden heyecanlı olduğunu biliyordum ama bugünü aylardır saati saatine planlamıştım. Sadece birimizin siniri bozuk olabilirdi ve planımı harfi harfine izleyerek o kişinin ben olmamamı garantilemeye kararlıydım.

Elbisemin fermuarını çekmeye çalışırken ellerim titriyordu. Elbise umurumda bile değildi fakat annem giymem için ısrar etmişti. Sonunda fermuarla savaşımı kazandım ve dolabımın kapısının arkasından en sevdiğim bluzu kaptım. Giyinir giyinmez gerginliğim azalmıştı; ta ki bluzumun kolunda küçük bir sökük görene kadar. Bluzu yatağımın üzerine fırlatıp ayakkabılarımı giyerken annemin her geçen saniye biraz daha sabırsızlandığını biliyordum.

Erkek arkadaşım Noah yakında bizi almaya gelecekti. Benden bir yaş küçüktü ama yakında on sekizini dolduracaktı. Çok akıllı ve tıpkı benim gibi bütün derslerinde A alan bir çocuktu. Dahası gelecek

yıl WCU[1]'da bana katılmayı planlıyordu. Üniversitede tanıdığım tek bir kişi bile olmadığı düşünülürse, benimle şimdi gelmesini gerçekten çok isterdim. Ancak mümkün olduğunca sık ziyaretime geleceğine söz vermesine çok sevinmiştim. İhtiyacım olan tek şey, aklı başında bir oda arkadaşıydı; istediğim tek şey buydu ve aynı zamanda, planlamamda kontrol edemeyeceğim tek şeydi.

"Ther...e... saaaa!"

"Anne, aşağı iniyorum. *Lütfen* yine çığlık atarak seslenme!" diye bağırdım basamakları inerken. Noah masada annemin karşısına oturmuş, bileğindeki saate bakıyordu. Polo gömleğinin mavi rengi, gözlerinin açık mavisiyle uyuyordu ve sarı saçları mükemmel bir şekilde taranıp hafifçe jölelenmişti.

"Selam, kolej kızı." Ayağa kalkarken sımsıcak bir tavırla gülümsedi. Beni kendine çekerek sıkıca sarıldı ve sürdüğü aşırı parfümden dolayı ağzımı kapadım. Evet, bazen böyle şeyleri abartıyordu.

"Selam." Ben de ona aynı şekilde gülümserken gerginliğimi gizlemeye çalıştım ve kumral saçlarımı başımın arkasında atkuyruğu yaptım.

"Hayatım, sen saçlarına şekil verirken birkaç dakika daha bekleyebiliriz," dedi annem sakince.

Aynaya doğru yürüyerek başımla onayladım; haklıydı. Saçlarımın bugün güzel görünmesi gerekiyordu ve elbette ki bunu bana hatırlatmakta tereddüt etmemişti. Bir veda hediyesi olarak saçlarımı onun sevdiği şekilde kıvırmalıydım.

"Ben bavulları arabaya koyayım," dedi Noah, annemin anahtarları vermesi için avcunu açarken. Yanağıma küçük bir buse kondurduktan sonra bavulları alarak çıktı ve annem de peşinden gitti.

Saçlarımı biçimlendirme konusundaki ikinci girişim ilkinden daha iyi sonuç getirdi ve gri elbisemi son bir kez fırçaladım. Dışarı çıkıp eşyalarımla dolu arabaya doğru yürürken içim kıpır kıpırdı ve iki saatlik yolculuğum sırasında geçmesini umuyordum. Üniversitenin nasıl bir yer olacağını bilmiyordum ve beklenmedik bir şekilde, düşüncelerimi meşgul edip duran soru şuydu: *Hiç arkadaşım olacak mıydı?*

---

1 Western Carolina University. (ç.n.)

2. Bölüm

Araba hareket ederken keşke büyüdüğüm tanıdık ortamın beni sakinleştirdiğini ya da Washington Central'a giderek yaklaştığımızı gösteren her tabelanın bende bir macera hissi yarattığını söyleyebilseydim. Oysa hâlâ planlar ve saplantılarla uğraşıyordum. Noah'nın neden söz ettiğini bile bilmiyordum ama beni sakinleştirmeye, güven vermeye çalıştığını ve benim için heyecanlandığını biliyordum.

"*İşte geldik!*" diye haykırdı annem, taş bir kapıdan geçerek kampüse girerken. Broşürlerdeki ve İnternet sitesindeki kadar güzel görünüyordu ve seçkin taş binalar beni hemen etkilemişti. Çocuklarıyla sarılıp öpüşerek vedalaşan yüzlerce ebeveyn, baştan aşağı WCU kıyafetlerine bürünmüş birinci sınıf öğrencileri, şaşkın bir halde kaybolmuş gibi dolaşan birkaç kişi. Kampüsün boyutları ürkütücüydü fakat birkaç hafta içinde kendimi evimde gibi hissedeceğimi umuyordum.

Annem Noah ile birinci sınıfları okulla tanıştırma konferansında bana eşlik etme konusunda ısrarcıydı. Annem üç saat boyunca gülümsemeyi başardı ve Noah da benim gibi dikkatle dinledi.

"Çıkmadan önce yurt odanı görmek istiyorum. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyım," dedi annem tanışma faslı bitince. Onaylamayan bakışlarını eski binada dolaştırdı. Her şeyin en kötü tarafını bulmakta üstüne yoktu. Noah ortamı neşelendirmek için gülümsedi ve annem de kendini toparladı.

"Üniversiteye başladığına inanamıyorum! Tek kızım, kendi başına yaşayan bir üniversite öğrencisioldu. Buna inanamıyorum," diye sızlandı makyajını bozmamaya dikkat ederek gözlerinin altını kuru-

larken. Koridorlarda yürümeye devam ederken Noah bavullarımla arkamızdan geliyordu.

"B22... biz C koridorundayız," dedim. Neyse ki duvarda kocaman bir B harfi gördüm. "Buradan," diye yol gösterdim, annem aksi yöne dönerken. Sadece birkaç giysi, bir battaniye ve en sevdiğim kitaplardan bazılarını getirdiğim için seviniyordum; böylece Noah bavulları taşımakta zorlanmayacak ve ben de eşyalarımı boşaltıp yerleştirmekle çok fazla zaman kaybetmeyecektim.

"B22," diye pufladı annem. Yürümek zorunda kaldığımız mesafe için topukları yoracak ölçüde yüksekti. Uzun koridorun sonunda anahtarı eski ahşap kapının deliğine soktum ve kapıyı araladığımda annem yüksek sesle inledi. Oda küçüktü; tek kişilik iki yatak ve iki ders masası vardı. Bir an sonra gözlerim annemi şaşırtan şeye döndü: Odanın bir tarafı adını bile duymadığım müzik gruplarının posterleriyle kaplıydı ve posterlerdeki yüzler pirsing, vücutlar da dövme doluydu. Parlak kızıl saçlı, gözleri siyah rimelli, kolları renkli dövmelerle kaplı bir kız posterlerin önünde yatağa uzanmıştı.

"Selam," dedi oldukça ilgi çekici bulduğum için şaşırdığım bir gülümsemeyle. "Adım Steph." Dirseklerinin üzerinde doğrulunca göğüs dekoltesi dantelli bluzunu zorladı ve gözleri hemen kızın göğüslerine kayan erkek arkadaşımı nazikçe tekmeledim.

"Se... selam. Ben de Tessa," dedim boğuk bir sesle, bütün görgüm uçup giderken.

"Eh, Tessa, tanıştığımıza memnun oldum. Yurt odalarının minicik ama partilerin dev gibi olduğu WCU'ya hoş geldin!" Kırmızı saçlı kız daha da sırıttı. Karşısındaki dehşet ifadeli üç yüze bakarken bir kahkaha krizine tutularak başını geriye yatırdı. Annemin çenesi yere yapışmıştı ve Noah huzursuz bir şekilde kıpırdanıp duruyordu. Steph yanımıza gelerek ince kollarını vücuduma sardı. Bu şefkat gösterisi karşısında bir an donakaldım ama nazik davranışına karşılık verdim. Noah bavullarımı yere bırakırken kapı çalındı ve bütün bunların bir şaka olduğunu ummaktan kendimi alamadım.

"Gir!" diye bağırdı yeni oda arkadaşım. Kapı açıldı ve iki erkek içeri girdi.

Daha ilk günden kızlar yurdunda erkekler mi? Belki de Washington Central yanlış bir seçimdi. Belki de önce oda arkadaşımla ilgili bilgi almalıydım? Annemin yüzündeki acılı ifadeye bakınca onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladım. Zavallı kadın her an bayılıp kalabilirmiş gibi görünüyordu.

"Hey, sen Steph'in oda arkadaşı mısın?" diye sordu çocuklardan biri. Sarı saçları diken gibi dimdikti ve aradan kahverengi tutamlar görünüyordu. Kolları dövme kaplıydı ve kulağındaki küpeler bozuk para büyüklüğündeydi.

"Hmm... evet. Adım Tessa," diyebildim sadece.

"Ben de Nate. O kadar gergin görünme," dedi uzanıp omzuma dokunurken gülümseyerek. "Buraya bayılacaksın." Sert görünüşüne rağmen yüz ifadesi sıcak ve dost canlısıydı.

"Ben hazırım, çocuklar," dedi Steph, yatağının üzerinden siyah renkli ağır bir çantayı kaparken. Bakışlarım duvara yaslanan uzun boylu, kumral saçlı çocuğa döndü. Alnından geri ittiği saçları başının üzerinde gür ve kıvırcık bukleler halinde duruyordu ve kaşı ile dudağının köşesinde metal bir parça vardı. Bakışlarımı siyah tişörtünden yine dövmelerle dolu olan kollarına kaydırdım; kendi doğal teninin bir santimi bile görünmüyordu. Steph ve Nate'inkinin aksine görünüşü siyahlardan, grilerden ve beyazlardan oluşuyordu. Uzun boylu, ince yapılıydı ve ona en uygunsuz şekilde baktığımın farkındaydım ama gözümü ayıramıyordum.

Arkadaşının yaptığı gibi kendini tanıtmasını bekledim fakat sıkkın bir tavırla gözlerini devirerek sakinliğini korudu ve dar, siyah kotunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Steph ya da Nate kadar dost canlısı olmadığı kesindi. Ama daha çekiciydi; ondaki bir şey, bakışlarımı yüzünden ayırmamı zorlaştırıyordu. Nihayet başımı çevirip şaşkınlıktan bakıyormuş gibi yaparken Noah'nın beni izlediğini fark ettim.

Çünkü nedeni şaşkınlıktı, değil mi?

"Görüşürüz, Tessa," dedi Nate ve üçü birlikte odadan ayrıldılar. Nefesimi uzun uzun nefesimi bıkraktım. Son birkaç dakikanın huzursuz edici olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

"Sana başka bir oda verecekler!" diye kükredi annem, kapı kapanır kapanmaz.

"Hayır, bunu yapamam." İç çektim. "Sorun değil, anne." Gerginliğimi gizlemek için çok çabalıyordum. Bunun yürüyüp yürümeyeceğini ben de bilmiyordum fakat üniversitedeki *ilk günümde* en son istediğim şey annemin olay çıkarmasıydı. "Zaten pek ortalıkta görüneceğini sanmıyorum," diyerek annemi ikna etmeye çalıştım; tabii kendimi de.

"Kesinlikle. Hemen oda değiştireceğiz." Annemin temiz görünüşü yüzündeki öfkeyle çelişiyordu; uzun, sarı saçları bir omzuna savruldu ama yine de buklelerinin her biri mükemmel biçimdeydi. "Erkekleri öyle içeri alan biriyle aynı odayı paylaşamazsın; hem de o serserileri!"

Önce annemin gri gözlerine, sonra Noah'ya baktım. "Anne, lütfen, önce nasıl gideceğini bir görelim. Lütfen," diye yalvardım. Son dakikada oda değiştirmemin ne kadar büyük sorun çıkaracağını hayal etmek bile istemiyordum; ne kadar utanç verici olacağını da.

Annem yine odaya, Steph'in tarafındaki dekora bakındı ve kasvetli bir tavırla pufladı.

"Tamam," diye tersledi sonunda, beni çok şaşırtan bir şekilde. "Ama ben gitmeden önce seninle biraz konuşacağız."

3. Bölüm

Annem, beni partilerin ve üniversiteli erkeklerin tehlikeleriyle ilgili uyaran bir saatlik konuşmasından sonra –Noah'ın da benim de büyük rahatsızlık duyduğumuz bir dil kullanarak– nihayet gitmek için harekete geçti. Her zamanki tarzıyla kısaca sarılıp öptü ve Noah'ya kendisini arabada bekleyeceğini söyleyerek odadan çıktı.

"Her gün yanımda olmanı özleyeceğim," dedi Noah kısık sesle ve beni kollarına aldı. Üst üste iki Noel ona aldığım parfümün kokusunu alınca iç çektim. Kokunun keskinliği biraz dağılmıştı ve geçmişte ne kadar sızlanmış olsam da, hissettirdiği rahatlığı ve alışılmışlığı özleyeceğimi anladım.

"Ben de seni özleyeceğim ama her gün konuşabiliriz," diye söz verdim ve ona daha sıkı sarılarak yüzümü boynuna gömdüm. "Keşke sen de bu yıl gelseydin." Noah benden sadece birkaç santim uzundu ama kule gibi tepemde dikilmemesi hoşuma gidiyordu. Büyürken annem benimle dalga geçer, bir erkeğin söylediği her yalan için boyunun bir santim uzadığını söylerdi. Babam uzun boylu bir adamdı, dolayısıyla o konudaki mantığına itiraz edemezdim.

Noah dudaklarını benimkilere değdirdi... ve tam o anda otoparktan bir korna sesi duydum.

Noah gülerek benden ayrıldı. "Annen. Çok ısrarcı." Beni yanağımdan öperek aceleyle kapıdan çıktı ve koştururken omzunun üzerinden bağırdı: "Bu gece seni ararım!"

Yalnız kalınca bir an için Noah'nın öyle aceleyle çıkışını düşündüm ve eşyalarımı boşaltmaya başladım. Kısa süre sonra giysilerimin

yarısı düzgünce katlanmış ve küçük şifonyerlerden birine dizilmişti; geri kalanları düzgün bir şekilde dolabımda asılmıştı. Diğer dolabı dolduran derilerin ve hayvan postu baskılı kumaşların sadece miktarı bile beni ürpertti. Yine de merakıma yenik düştüm. Bir tür metalden yapılmış bir elbisenin ve neredeyse görünmeyecek kadar ince olan bir diğerinin üzerinde parmaklarımı dolaştırdım.

Günün yorgunluğunun kendini hissettirmeye başladığını fark ederek yatağa uzandım. Alışkın olmadığım bir yalnızlık duygusu daha şimdiden beni etkisi altına almaya başlamıştı ve arkadaşları beni ne kadar huzursuz etmiş olsa da oda arkadaşımın gitmiş olması işimi kolaylaştırmıyordu. Çok uzun sürelerle dışarıda olacağını ve daha da kötüsü, fazla sık ziyaretçisi olacağını tahmin edebiliyordum. Neden kitap okumayı ve ders çalışmayı seven bir oda arkadaşım olmamıştı ki? Bu iyi bir şey olabilirdi çünkü küçük odayı kendime ayırırdım fakat bunlarla ilgili hiçbir şekilde iyi şeyler hissetmiyordum. Üniversite hayatı şimdiye kadar ne hayal ettiğim ne de beklediğim gibi çıkmıştı.

Kendime buraya geleli sadece birkaç saat olduğunu hatırlattım. Yarın daha iyi olacaktı. Öyle olmalıydı.

Ajandamı ve ders kitaplarımı yanıma alarak, sömestir için derslerimi ve katılmayı planladığım edebiyat kulübünün olası toplantılarını listeledim; bu konuda hâlâ kararsızdım ama birkaç öğrenci yorumunu okumuştum ve kendim görmek istiyordum. Konuşabileceğim benzer kafa yapılı bir grup bulmak istiyordum. Bir sürü arkadaşım olmasını beklemiyordum; sadece arada bir birlikte yemek yiyebileceğim biri olması yeterliydi. Ertesi gün odama birkaç şey daha getirmek için kampüste biraz dolaşmaya karar verdim. Odada kendi tarafımı Steph'inki gibi aşırı doldurmak istemiyordum fakat bu yabancı yerde kendimi biraz daha evimde gibi hissetmek için kendime ait bir şeyler ekleyebilirdim. Henüz bir arabam olmaması işimi biraz zorlaştıracaktı. Ne kadar çabuk araba alırsam o kadar iyi olurdu. Mezuniyet hediyeleri ve yazın bir kitabevindeki çalışmam sayesinde bir hayli birikimim olmuştu ama şimdi bir araba sahibi olmanın stresini yaşamak istediğimden emin değildim. Kampüste yaşıyor olmam toplu taşımadan

sonuna kadar yararlanabilmemi sağlıyordu ve otobüs hatlarını çoktan incelemiştim. Ders programı, planlar, kızıl saçlı kızlar ve dövmelerle kaplı düşmanca erkekler hakkında zihnimi dolduran düşüncelerle ve elimde ajandamla uyuyakaldım.

Ertesi sabah Steph yatağında yoktu. Onu tanımak istiyordum fakat ortalıkta olmazsa bu zor olurdu. Belki de o çocuklardan biri Steph'in erkek arkadaşıydı ve umarım sarışın olanıydı.

Kozmetik çantamı kaparak duşa yöneldim. Yurtta kalmakla ilgili en sevmediğim şeylerden birinin duş ortamı olacağını tahmin ediyordum; keşke her odanın kendi banyosu olsaydı. Böylesi çok tuhaftı ama neyse ki karma değildi.

Ya da... ben öyle olmayacağını sanmıştım. Herkes öyle olmasını beklemez miydi? Oysa kapıya ulaştığımda, tabelada iki çöp adam figürü gördüm; biri erkek ve biri kadındı. *Of!* Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verdiklerine inanamıyordum. WCU'yu araştırırken bu konuya eğilmediğime de inanamıyordum.

Açık bir duş kabini görünce yarı çıplak erkek ve kızların arasından çabucak geçip perdeyi sımsıkı çektim ve soyunduktan sonra bir elimi perdenin arasından körlemesine uzatarak giysilerimi dışarıdaki askıya astım. Suyun ısınmasını beklemek çok uzun sürüyordu ve bütün o süre boyunca –paranoyakça bir şekilde– birinin ince perdeyi çekip alacağından, bütün o erkek ve kızların önünde çırılçıplak kalacağımdan korktum. İki cinsiyetten de yarı çıplak vücutların ortalıkta dolaşması kimseyi rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu; okul hayatı şimdiye kadar tuhaftı ve daha ikinci günümdeydim.

Duş kabini daracıktı ve duş alırken giysilerimi asabileceğim küçük bir askısı vardı. Alan kollarımı önüme uzatmama neredeyse yetmiyordu. Düşüncelerim Noah'ya ve geldiğim yerdeki hayatıma kaydı. Düşüncelere dalmış bir halde döndüm ve dirseğim askıya çarpınca giysilerim ıslak zemine yuvarlandı. Duştan akan su giysilerimi bir anda sırılsıklam etti.

"Dalga geçiyor olmalısın!" diye homurdandım ve suyu aceleyle kapayıp havlumu vücuduma sardım. Sırılsıklam olmuş ağır giysilerimi aldım ve kimsenin beni görmemesini umarak koridordan odama koştum. Odama ulaştığımda hemen anahtarı kilide soktum ve içeri girip kapıyı arkamdan kapadığımda nihayet rahat bir nefes aldım. O vücudu dövmelerle kaplı, kahverengi saçlı, kaba saba çocuğu Steph'in yatağına uzanmış halde görene kadar!

4. Bölüm

"Ah... Şey... Steph nerede?" diye sordum, otoriter bir sesle konuşmaya çalışarak ama sesim daha çok bir kurbağanınki gibi çıktı. Havlumun yumuşak kumaşını sımsıkı tutmuştum ve vücudumu gerçekten örttüğünden emin olmaya çalışırken bakışlarımı aşağı kaydırıp duruyordum.

Çocuk bana bakarken dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı ama tek kelime bile etmedi.

"Beni duydun mu sen? Steph'in nerede olduğunu sordum," diye tekrarladım, bu kez biraz daha kibar konuşmaya çalışarak.

Yüzündeki ifade daha da belirginleşti ve sonunda, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Sonra dönüp Steph'in şifonyerinin üzerindeki küçük düz ekranı açtı. *Burada ne işi var? Kendi odası yok mu bunun?* Kaba yorumlarımı kendime saklamaya çalışarak dilimi ısırdım.

"Tamam? Şey, acaba sen... çıksan da ben de rahatça giyinebilsem?" Havluya sarılı olduğumu fark etmemişti bile. Belki de fark etmişti ama etkilenmemişti.

"Abartma, sana bakacak filan değilim," diye azarladı ve ellerini yüzüne bastırarak arkasını döndü. Başlangıçta fark edemediğim yoğun bir İngiliz aksanı vardı; muhtemelen önceki gün benimle konuşmayacak kadar kabalık ettiği için fark etmemiştim.

Bu kaba yoruma nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden puflandım ve şifonyerime yürüdüm. Belki de eşcinseldi, "sana bakacak filan değilim" derken bunu kastetmişti. Belki de beni beğenmemişti.

Hemen bir sutyen ile külot giydim ve onların üzerine beyaz bir tişört ve haki şort geçirdim.

"İşin bitmedi mi daha?" diye sordu nihayet sabrımı taşırarak.

"Daha saygılı olman mümkün mü? Ben sana ne yaptım ki. *Derdin ne senin be?!*" diye bağırdım. Sesim istediğimden biraz daha yüksek çıkmıştı fakat yüzündeki şaşkınlık ifadesine bakılırsa sözlerim istediğim etkiyi yapmıştı.

Bir an sessizce bana baktı. Ve ben bir özür beklerken... o kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahaları çok derindi ve bu kadar sevimsiz biri olmasa neredeyse kulağa hoş gelebilirdi. İki yanağında da gamzeleri vardı ve kendimi tam bir aptal gibi hissediyor, ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilemiyordum. Genellikle tartışmayı sevmezdim ve bu çocuk kavga etmek isteyeceğim en son kişi gibi görünüyordu.

O anda kapı açıldı ve Steph içeri daldı.

"Üzgünüm, geciktim. Dün akşamdan sonra çok kötü başım ağrıyor da," dedi abartılı bir tavırla ve bakışları çocukla aramda gidip geldi.

"Üzgünüm, Tessa. Sana Hardin'in uğrayacağını söylemeyi unuttum." Özür dilercesine omuz silkti.

Steph'le oda arkadaşlığımızın yürümesini ve hatta belki aramızda bir tür arkadaşlık oluşmasını beklerdim fakat arkadaş seçimlerine ve gece geç saatlere kadar dışarıda kalmasına bakılırsa artık o kadar da emin değildim.

"Erkek arkadaşın kaba biri." Bu kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine engel olamamıştım.

Steph çocuğa baktı ve ardından ikisi de kahkahalara boğuldular. *Bu insanlar neden bana gülüyor be?* Durum gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Hardin Scott benim erkek arkadaşım *değil*!" dedi Steph, kahkahalarının arasında neredeyse boğularak. Sonra sakinleşerek dönüp *Hardin*'e çatık kaşlarla baktı. "Sen ona ne dedin?" Sonra tekrar bana döndü: "Hardin'in biraz... özgün bir sohbet tarzı vardır."

Çok güzel, yani şimdi temelde Hardin'in... özünde... kaba biri olduğunu söylüyordu. İngiliz çocuk omuz silkti ve elindeki uzaktan kumandayla kanalı değiştirdi.

"Bu gece bir parti var; sen de bizimle gelmelisin, Tessa," dedi Steph.

Şimdi gülme sırası bendeydi.

"Partiler gerçekten bana göre değil. Ayrıca gidip masam ve duvarlarım için bir şeyler almayı planlıyordum." Hardin'e baktım; elbette ki ikimiz de odada yanında değilmişiz gibi davranıyordu.

"Haydi... sadece bir parti! Artık üniversitedesin, tek bir partinin zararı olmaz," diye yalvardı Steph. "Dur, mağazaya nasıl gideceksin? Araban olmadığını sanıyordum?"

"Otobüse bineceğim. Ayrıca partiye filan gidemem... Kimseyi tanımıyorum bile," dedim ve Hardin yine güldü; benimle sadece dalga geçecek kadar ilgileneceğini açıkça gösteriyordu. "Biraz kitap okuyup Skype'ta Noah'yla konuşacağım."

"Cumartesi günü otobüse binmek istemezsin! Aşırı kalabalıktır. Hardin evine giderken seni bırakabilir... değil mi, Hardin? Ve partide de *beni* tanıyor olacaksın. Gel haydi... lütfen?"

Dramatik bir yakarış tavrıyla ellerini göğsünde birleştirdi.

Tanışalı daha bir gün olmuştu; ona güvenebilir miydim? Annemin partilere gitme konusundaki uyarıları zihnimde yankılanıyordu. Steph oldukça tatlı bir kıza benziyordu ama partiye gitmek mi?

"Bilmiyorum... ve hayır, Hardin'in beni mağazaya götürmesini de istemiyorum," dedim.

Hardin yüzünde keyifli bir ifadeyle Steph'in yatağında yuvarlandı. "Ah, hayır! Ben seninle zaman geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyordum," dedi duygusuzca. Sesinde öyle derin bir alaycılık vardı ki içimden kafasına bir kitap fırlatmak geldi. "Haydi, Steph, bu kızın partiye gelmeyeceğini biliyorsun," dedi gülerek; aksanı çok yoğundu. Oldukça güçlü olduğunu itiraf etmek zorunda olduğum meraklı tarafım ona nereli olduğunu sormayı çok istiyordu. Rekabetçi tarafımsa o kibirli surata yanıldığını kanıtlamak istiyordu.

"Aslında, evet, geleceğim," dedim elimden geldiğince tatlı bir tavırla gülümseyerek. "Eğlenceli olabilir."

Hardin hayretle başını iki yana salladı ve Steph bir çığlık attıktan sonra kollarını vücuduma sararak beni sıkıca kucakladı.

"Yaşasın! Çok eğleneceğiz!" diye bağırdı. Haklı çıkması için içten içe dua ediyordum.

5. Bölüm

Hardin nihayet gittiğinde ve Steph'le parti hakkında konuşmak için yalnız kaldığımızda çok rahatladım. Sinirlerimi gevşetmek için daha fazla detaya ihtiyacım vardı ve Hardin'in yakınında olmak kesinlikle işimi kolaylaştırmıyordu.

"Parti nerede? Yürüme mesafesinde mi?" diye sordum, kitaplarımı düzgün bir şekilde rafa dizmeye çalışırken sakin görünmeye çalışarak.

"Teknik olarak bu bir erkek kardeşliği partisi; buradaki en büyük kardeşlik evlerinden birinde." Kirpiklerine biraz daha maskara sürerken ağzı iyice açıktı. "Kampüsün dışında, dolayısıyla yürüyerek gitmeyeceğiz. Bizi Nate götürecek."

Orada olacağım bilsem de Hardin demediği için sevinmiştim. Onunla aynı arabanın içinde olma düşüncesi kesinlikle tahammül edilmez geliyordu. Neden bu kadar kabaydı ki? Her şeyden önce, vücudunu deliklerle ve dövmelerle mahvedişini yargılamadığım için bana minnettar olmalıydı. Tamam, belki biraz yadırgıyordum ama bunu ona belli etmiyordum. En azından farklılıklarımıza saygı duyuyordum. Geldiğim yerde dövmeler ve pirsing normal bir şey değildi. Daima saçlarımı taramam, kaşlarımı almam, tertemiz ve ütülü giysiler giymem gerekirdi. Öyleydi işte.

"Beni duydun mu?" dedi Steph düşüncelerimi bölerek.

"Üzgünüm... ne dedin?" Zihnimin kaba çocuğa bir kez daha kaydığını fark etmemiştim.

"Artık hazırlanalım dedim; kıyafetimi seçmeme yardım edebilirsin," dedi. Seçtiği elbiseler öylesine uygunsuzdu ki bir gizli kamera

arıyor, birinin ortaya çıkıp bütün bunların şaka olduğunu söylemesini bekliyordum. Her birini gördüğümde yüzümü buruşturuyordum ve o da zevksizliğimi komik bulduğu belli bir şekilde gülüyordu.

Seçtiği elbise –hayır, kumaş parçası– siyah bir balık ağıydı ve kırmızı sütyenini olduğu gibi ortadaydı. Bütün vücudunun görünmesini engelleyen tek şey, siyah düz kumaştan şortuydu. Elbise bacaklarının üstüne ancak uzanıyordu ve bacağını daha fazla sergileyebilmek için elbiseyi yukarı, sonra da göğüs dekoltesini sergileyebilmek için aşağı çekiştirip duruyordu. Ayakkabılarının topukları en azından on santim olmalıydı. Alev kızılı saçlarını başının üzerinde dağınık topuz yapmıştı ve aradan çıkan bukleleri omuzlarına doğru dökülüyordu. Gözlerine mavi ve siyah kalem çekmişti ve her nedense daha öncekinden de fazla rimel sürmüş gibiydi.

"Dövmelerin acıtmış mıydı?" diye sordum, en sevdiğim vişneçürüğü rengi elbisemi giyerken.

"İlki biraz acıtmıştı ama sandığın kadar değil. Bir arı tekrar tekrar sokuyormuş gibiydi," dedi omuz silkerek.

"Kulağa korkunç geliyor," dedim. Güldü. Muhtemelen onun da beni aynı ölçüde tuhaf buluyor olabileceği aklıma geldi. İkimizin de birbirimize yabancı olmamız tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Elbiseme ağzı açık bir halde baktı. "Gerçekten bunu giymeyeceksin, değil mi?"

Elimi kumaşın üzerinde dolaştırdım. Bu en güzel, en sevdiğim elbisemdi ve çok fazla da seçeneğim yoktu. "Elbisemin nesi var ki?" diye sordum gücendiğimi gizlemeye çalışarak. Vişneçürüğü kumaş yumuşak ama sağlamdı; iş elbiselerinin yapıldığı kumaştandı. Yakası boynuma kadar çıkıyordu ve dörtte üç uzunluğundaki kolları dirseklerimin hemen altına iniyordu.

"Hiç... sadece biraz... fazla... uzun?" dedi.

"Dizimin altına kadar iniyor." Gücendiğimi anlayıp anlamadığını bilemiyordum ama nedense bu yönümü bilmesini istemiyordum.

"Çok güzel. Sadece bir parti için biraz fazla resmî. İstersen benden bir şey ödünç alabilirsin. Tabii istersen?.." dedi bütün içtenliğiyle. Onun minik elbiselerinden birine sığmaya çalışma fikri beni rahatsız etti.

"Teşekkürler, Steph. Bu benim için yeterince iyi," dedim ve saç maşamı fişe taktım.

6. Bölüm

Daha sonra saçlarım mükemmel bir şekilde kıvrıldığında ve sırtüstü uzandığımda, iki tane tel tokayı saçlarımın iki tarafını yüzümden çekecek şekilde taktım.

"Makyaj malzemelerimi kullanmak ister misin?" diye sordu Steph ve tekrar aynaya baktım.

Gözlerim her zaman yüzümde biraz fazla büyük görünürdü ama makyajımı asgarî düzeyde tutmayı severdim ve genellikle sadece çok az maskara ile dudak kremi kullanırdım.

"Belki biraz göz kalemi?" dedim kararsız bir tavırla.

Gülümseyerek bana üç tane göz kalemi verdi: Biri mor, biri siyah ve biri de kahverengiydi. Kalemleri avcumda tutarken siyah ile kahverengi arasında karar vermeye çalıştım.

"Mor gözlerine çok yakışır," dedi ve gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Gözlerin çok benzersiz; değişmek ister misin?" diye takıldı.

Ama Steph'in çok güzel yeşil gözleri vardı; neden gözlerini benimle değiştirme konusunda şaka yapıyordu ki? Siyah kalemi aldım ve iki gözümün de etrafına olabilecek en ince çizgileri çekince Steph bana gururla gülümsedi.

Telefonu çalınca hemen çantasını kaptı. "Nate geldi," dedi. Ben de çantamı aldım, elbisemi düzelttim ve düz tabanlı beyaz ayakkabılarımı giydim. Steph ayakkabılarıma baktı ama herhangi bir yorum yapmadı.

Nate arabasının açık camlarından yayılan yüksek *rock* müzikle, binanın önünde bekliyordu. Elimde olmadan etrafıma baktım ve herkesin bize baktığını gördüm. Başımı eğik tutmaya çalıştım ve tekrar

kaldırdığımda Hardin'in ön koltukta doğrulduğunu gördüm. Aşağı eğilmiş olmalıydı. *Hay aksi!*

"Hanımlar," dedi Nate bizi karşılarken.

Steph'in arkasından arabaya binerken ve tam arkasında oturmak zorunda kalırken Hardin bana öfkeli gözlerle baktı. "Kiliseye değil, bir partiye gittiğimizi biliyorsun, değil mi Theresa?" dedi ve dikiz aynasındaki yüzüne bakınca alaycı bir tavırla gülümsediğini gördüm.

"Lütfen bana Theresa deme. Tessa'yı tercih ediyorum," diye uyardım. Adımın bu olduğunu nereden anlamıştı ki? Theresa bana babamı hatırlatıyordu ve bu yüzden de duymamayı tercih ediyordum.

"Elbette, nasıl istersen, Theresa."

Arkama yaslanırken gözlerimi devirdim. Onunla laf yarışına girmemeye karar verdim; zamanıma değmezdi.

Pencereden dışarı bakarak yüksek volümlü müziği duymamaya çalıştım. Sonunda Nate arabayı birbirine benzer büyük evlerin sıralandığı kalabalık bir caddenin kaldırımına park etti. Binanın üzerine siyah harflerle kardeşliğin adı yazılmıştı fakat önümüzdeki dev gibi evlerin yan tarafları aşırı büyümüş sarmaşıklarla dolu olduğundan kelimeleri seçemiyordum. Beyaz eve darmadağınık tuvalet kâğıtları saçılmıştı ve içeriden gelen gürültüler, alışıldık kardeşlik evi atmosferini destekliyordu.

"Çok büyük; burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum şaşkınlıkla. Çimenlik ellerinde kırmızı bardaklar tutan, kimi dans eden insanlarla doluydu. Burası benim boyumu fazlasıyla aşıyordu.

"Kalabalıkmış, acele edin," dedi Hardin ve arabadan inerek kapıyı arkasından çarptı. Arka koltuktan bakarken birçok kişinin Nate'in elini sıktığını ya da "çak" yaptığını ama Hardin'e aldırmadıklarını gördüm. Beni asıl şaşırtan, gördüğüm insanların hiçbirinin o, Nate ve Steph gibi vücutlarını dövmelerle doldurmuş olmamasıydı. Belki de bu gece burada birkaç arkadaş edinebilirdim.

"Geliyor musun?" dedi Steph gülümseyerek ve kapısını açarak indi.

Kendi kendime başımla onaylayarak arabadan inerken elbisemi bir kez daha düzelttim.

7. Bölüm

Hardin çoktan eve girip gözden kaybolmuştu ve bu harikaydı çünkü belki de gecenin geri kalanında onu bir daha görmem gerekmezdi. Buraya doluşan insanların sayısı düşünülürse muhtemelen görmeyecektim de... Steph ve Nate'i izleyerek kalabalık salona girdim ve biri bana kırmızı bardaklardan verdi. Kibarca, "Hayır, teşekkür ederim," demek için döndüm ama artık çok geçti ve bardağı kimin verdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bardağı tezgâhın üzerine koyarak onlarla birlikte evin içinde dolaşmaya devam ettim. Bir kanepeye ve etrafına doluşan gruba ulaşınca durduk. Görünüşlerine bakılırsa bunlar Steph'in arkadaşları olmalıydı. Hepsinin dövmeleri vardı ve kanepede sıra halinde oturuyorlardı. Ne yazık ki Hardin kanepenin sağ kolçağına oturmuştu ama Steph beni grupla tanıştırırken onunla göz göze gelmemeye çalıştım.

"Bu Tessa, oda arkadaşım. Buraya daha dün geldi, bu yüzden WCU'daki ilk hafta sonunda ona iyi zaman geçirtebileceğimizi düşündüm," diye açıkladı.

Hepsi tek tek başlarıyla onaylayarak veya gülümseyerek beni selamladı. Hepsi çok dost canlısı görünüyordu; elbette ki Hardin dışında. Esmer tenli, çok çekici bir çocuk elini uzatarak benimle tokalaştı. Eli içkiden dolayı biraz soğuktu ama gülümsemesi sıcaktı. Ağzından ışık yansıyordu ve dilince bir metal parçası görür gibi oldum fakat ağzını çok hızlı kapadığı için emin olamadım.

"Adım Zed. Ana branşın ne?" diye sordu. Bakışları ağırbaşlı elbisemden aşağı kaydı ve biraz gülümsedi ama tek kelime etmedi.

"İngiliz Edebiyatı," dedim gururla gülümseyerek. Hardin alaycı bir tavırla burnundan üflediyse de ona aldırmadım.

"Harika," dedi. "Ben çiçeklerle ilgileniyorum." Zed gülünce ben de karşılık verdim.

Çiçekler mi? Bu da ne demek şimdi?

"İçki ister misin?" diye sordu, ben çiçeklerle ilgili başka soru soramadan.

"Ah, hayır. Ben içki içmem," dedim ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Küçük Bayan Bağnaz'ı da bir partiye ancak Steph getirir tabii," dedi pembe saçlı ufak tefek bir kız, kısık sesle.

Herhangi bir tartışmadan kaçınmak için duymamış gibi yaptım. Bayan Bağnaz mı? Ben "bağnaz" filan değildim ama bulunduğum yere gelmek için çok çalışmıştım ve babam bizi terk ettiğinden beri annem bütün hayatı boyunca bana iyi bir gelecek hazırlamaya çabalamıştı.

"Ben biraz hava alacağım," dedim ve gitmek için döndüm. Ne pahasına olursa olsun partide herhangi bir olay yaşamak istemiyordum. Henüz hiç arkadaşım yokken düşman kazanmamalıydım.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye seslendi Steph arkamdan.

Başımı iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdüm. Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Şimdi elimde bir romanla, üzerimde pijamalarımla yatağıma kıvrılmış olmam gerekirdi. Noah'yla Skype'ta konuşuyor olabilirdim ki onu da çok özlemiştim. Yatağımda uyumak bile bir grup sarhoş yabancıyla bu berbat partide oturmaktan daha iyi olurdu. Noah'ya mesaj atmaya karar verdim. Bahçenin kenarına kadar yürüdümçünkü en tenha yer burasıydı.

Seni özledim. Üniversite şimdiye kadar pek eğlenceli çıkmadı. Gönderme tuşuna bastım ve taş duvarın üzerine oturarak cevabını bekledim. Bir grup sarhoş kız kıkırdayarak ve ayakta sallanarak geçip gitti.

Noah hemen cevap verdi: *Neden ki? Ben de seni özledim, Tessa. Keşke şimdi orada yanında olabilseydim.* Sözlerini okuyunca gülümsedim.

"Lanet olsun, affedersin!" dedi bir erkek sesi ve bir saniye sonra soğuk sıvının elbisemin önüne yayıldığını hissettim. Çocuk sendeledi

ve alçak duvara yaslanmak için tutundu. "Benim hatam, gerçekten," diye mırıldandı otururken.

Bu parti daha kötü olamazdı. Önce kızın biri bana bağnaz demişti ve şimdi de elbisem Tanrı bilir ne tür bir alkolle ıslanmıştı ve gerçekten kokuyordu. İç çekerek telefonumu aldım ve tuvalet bulmak üzere içeri girdim. Kalabalık koridordan zorlukla geçtim ve karşıma çıkan her kapıyı açmaya çalıştım ama hiçbiri kıpırdamıyordu. İnsanların o odalarda ne yaptığını düşünmemeye çalıştım.

Üst kata çıkarak banyo arayışıma devam ettim. Sonunda kapılardan biri açıldı. Ne yazık ki tuvalet değildi. Bir yatak odasıydı ve daha da kötüsü, Hardin yatakta uzanmıştı ve pembe saçlı kız onun kucağına oturmuş, dudaklarını dudaklarına yapıştırmıştı.

8. Bölüm

Ben yerinden kıpırdamayan ayaklarımı hareket ettirmeye çalışırken kız dönüp bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye hırladı.

Hardin hâlâ kız kucağındayken doğrularak oturdu. Yüzü ifadesizdi; ne şaşkın ne de mahcup görünüyordu. Böyle şeyleri her zaman yapıyor olmalıydı. Muhtemelen kardeşlik evlerinde tuhaf kızlarla seks yaparken yakalanmaya da alışkındı.

"Ah... hayır. Pardon, ben... ben sadece tuvaleti arıyorum, biri üzerime içki döktü de," diye açıkladım hemen. Bu çok utanç vericiydi. Kız dudaklarını Hardin'in boynuna yapıştırınca başımı çevirdim. Bu ikisi birbirine çok uygun görünüyordu. İkisi de dövmeli ve kabaydı.

"Tamam? O halde git de kendine tuvalet bul." Gözlerini devirdi ve ben başımla onaylayarak odadan çıktım. Kapı kapandıktan sonra sırtımı kapıya dayadım. Okul şimdiye kadar hiç de eğlenceli olmamıştı. Böyle bir partinin neden eğlenceli olduğunu düşündüklerini aklım almıyordu. Bir banyo bulmaya çalışmak yerine, mutfağı bulup üzerimi orada temizlemeye karar verdim. Yapmak istediğim en son şey, başka bir kapıyı daha açıp içeride sarhoş üniversite öğrencilerini alt alta, üst üste bulmaktı. *Yine.*

Mutfağı bulmak zor olmamıştı fakat alkol stoklarının çoğu tezgâhın üzerindeki buz kovalarında durduğundan ve pizza kutuları tezgâhların üzerini doldurduğundan içerisi bir hayli kalabalıktı. Bir kâğıt havlu alıp ıslatabilmek için lavaboya kusan esmer bir kızın etrafından uzanmam gerekti. Elbisemi silerken ucuz kâğıt havlunun

küçük beyaz kalıntılarını ıslak bölgeye yapışarak durumu daha da kötüleştirdi. Öfkeye kapılarak homurdandım ve tezgâha yaslandım.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Nate yanıma gelerek. Tanıdık bir yüz gördüğüme sevindim. Tatlı bir şekilde gülümseyerek içkisinden bir yudum aldı.

"Pek sayılmaz... bu partiler genellikle ne kadar sürer?"

"Bütün gece... yarın gün ortasına kadar." O gülerken ağzım açık kaldı. Steph ne zaman dönmeye karar verirdi acaba? Umarım uzun sürmezdi.

"Bir dakika." Paniğe kapılmaya başlamıştım. "Bizi yurda kim geri götürecek?" diye sordum kan çanağı gözlerine bakarak.

"Bilmiyorum... istersen benim arabamı alabilirsin," dedi.

"Çok naziksin ama senin arabanı kullanamam. Eğer kaza yaparsam veya arabadaki yaşı tutmayan sarhoş yolcularla polis beni durdurursa başım büyük derde girer." Beni kefaletle nezaretten çıkarırken annemin yüzünde belirecek ifadeyi hayal edebiliyordum.

"Hayır, hayır, yol uzun değil; arabamı almalısın. Sen içki içmedin bile. Yoksa burada kalman gerekir veya belki birine..."

"Hayır, sorun değil. Kendim hallederim," diyebildim, müzik iyice yükselip bas ve çığlık gibi sözler diğer bütün sesleri bastırmadan önce.

Partiye gelme kararım saatler ilerledikçe bana daha da kötü gelmeye başlamıştı.

9. Bölüm

Sonunda etrafı işaret ederek, Nate'e, "Steph!" diye on kez kadar bağırdıktan sonra müzik daha sakin bir şarkıya geçti ve Nate başıyla onaylayarak gülmeye başladı. Elini havaya kaldırarak yan odayı işaret etti. Gerçekten tatlı bir çocuktu; neden Hardin gibi biriyle takılıyordu ki?

Gösterdiği yere dönerken duyabildiğim tek şey kendi şaşkın çığlığım oldu. Steph diğer iki kızla birlikte salondaki bir masanın üzerinde dans ediyordu. Sarhoş bir çocuk masaya çıkarak onlara katılırken elleri Steph'in kalçalarına uzandı. Steph'in çocuğun ellerine vurmasını bekledim ama bunu yapmak yerine sadece gülümsedi ve poposunu ona doğru bastırdı. *Pekâlâ.*

"Sadece dans ediyorlar, Tessa," dedi Nate huzursuz ifademe bakarak kıkırdarken.

Ama *sadece dans etmiyorlardı*; birbirlerini mıncıklayıp sürtünüyorlardı.

"Evet... biliyorum." Benim için doğal bir şey olmamasına rağmen omuz silktim. Ben asla öyle dans etmemiştim; Noah'yla bile ki onunla iki yıldır çıkıyorduk. Noah! Elimi çantama atarak ondan gelen mesajlara baktım.

Orada mısın, Tessa?

Alo? İyi misin?

Tessa? Anneni aramalı mıyım? Endişeleniyorum.

Parmaklarım elverdiğince hızlı bir şekilde onu aradım ve henüz annemi aramamış olması için dua ettim. Telefona cevap vermedi fakat

ona mesaj atarak kesinlikle iyi olduğumu, annemi aramasına gerek olmadığını söyledim. Daha üniversitedeki ilk hafta sonumda başıma bir şey geldiğini düşünürse aklını kaçırırdı.

"Heeeyyy... Tessa!" Steph dili dolaşarak konuşurken başını omzuma yasladı. "Eğleniyor musun, oda arkadaşım?" Alkolün yoğun etkisi altında olduğu belli bir şekilde güldü. "Sanırım... benim... oda dinmeye başladı, Tessa... yani dönmeye," dedi gülerek ve vücudu ileri atıldı.

"Kusacak," dedim Nate'e. Nate başıyla onayladı ve onu kollarına alarak vücudunu omzuna attı.

"Benimle gel," diyerek merdivenden yukarı yöneldi. Koridorun ucundaki bir kapıyı açıp banyoyu buldu. Nate onu daha klozetin yanında yere oturturken Steph kusmaya başladı. Başımı çevirdim ama kızıl saçlarını tutarak nazikçe yüzünden çektim.

Sonunda görmeye dayanabileceğimden daha fazla kustuktan sonra Steph sakinleşti ve Nate bana bir havlu verdi. "Onu koridorun karşı ucundaki odaya götürüp yatağa yatıralım. Uyuması gerekecek," dedi. Başımla onayladım fakat gerçekte düşündüğüm, onu baygın halde burada tek başına bırakamayacağımdı. "Sen de onunla kalabilirsin," dedi aklımdan geçenleri anlamış gibi.

Birlikte Steph'i yerden kaldırıp koridorun diğer ucuna kadar yürümesine yardım ettik ve karanlık bir yatak odasına girdik. Homurdanıp duran Steph'i yatağa yatırdık ve Nate daha sonra bize bakmaya geleceğini söyleyerek çabucak gitti. Yatakta Steph'in yanına oturdum ve başını rahat ettirmeye çalıştım.

Yanımda zilzurna sarhoş bir kız, etrafımda tam gaz devam eden bir parti ve ayık kafayla, hiç bu kadar kötü durumda kalmadığımı düşünüyordum. Bir lambayı yakarak odaya bakınırken duvarlardan birini kaplayan kitaplık hemen dikkatimi çekti. Keyifle kitaplığa yaklaşıp kitapların isimlerine baktım. Oldukça etkileyici bir koleksiyondu; bir sürü klasik, çok çeşitli türde kitaplar ve arada en sevdiklerim de vardı. *Uğultulu Tepeler*'i görünce hemen raftan aldım. Kötü durumdaydı; cildin dağılmaya başlamış olması kitabın kaç kez açılıp kapandığını hemen belli ediyordu.

Kendimi Emily Brontë'nin kelimelerine o kadar kaptırmıştım ki kapı açıldığında ışığın değiştiğini veya içeri üçüncü bir kişinin daha girdiğini fark etmedim bile.

"Sen benim odamda ne arıyorsun?" diye gürledi öfkeli bir ses arkamdan.

Bu aksanı artık iyi tanıyordum.

Hardin.

"Sana odamda ne halt ettiğini sordum," diye tekrarladı ilkindeki kadar sert bir tavırla. Dönüp baktığımda uzun bacaklarıyla bana yaklaştığını gördüm; sonra kitabı elimden kaparak raftaki yerine geri koydu.

Afallamıştım. Partinin daha kötü olamayacağını düşünüyordum ama şimdi bir de Hardin'in yatak odasında basılmıştım. Kabaca boğazını temizleyerek elini yüzüme doğru salladı.

"Nate, Steph'i buraya getirmemizi söyledi..." Sesim neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkıyordu. Hardin bir adım daha yaklaşarak nefesini üfledi. Bakışlarıyla elimi izlemesini sağlayacak şekilde yatağı işaret ettim. "Çok içti ve Nate de dedi ki..."

"İlk söylediğinde duydum seni." Bir eliyle darmadağınık saçlarını sıvazladı. Onun odasında olmamızı neden bu kadar umursuyordu ki? Bir dakika...

"Sen de bu kardeşliğe mi üyesin?" diye sordum. Sesimdeki şaşkınlığı gizlemem imkânsızdı. Hardin bir kardeşliğe üye olduğunu kesinlikle tahmin etmeyeceğim biriydi.

"Evet, ne olmuş?" dedi ve bir adım daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe yarım metreden kısaydı ve geri çekilerek ondan uzaklaşmaya çalışırken sırtım kitaplığa dayandı. "Bu seni şaşırttı mı, Theresa?"

"Bana Theresa demeyi kes." *Beni köşeye sıkıştırdı.*

"Adın bu, değil mi?" Sırıtışından biraz neşelendiği anlaşılıyordu.

İç çekerek arkamı döndüm ve kitaplarla burun buruna geldim. Nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama tokat yemeden Hardin'den uzaklaşmam gerekiyordu. Ya da ağlamaya başlamadan. Uzun bir gün olmuştu, dolayısıyla çok büyük olasılıkla tokatlamaktansa ağlamaya başlardım. Ve bu da ne manzara olurdu ama!

Dönüp yanından geçtim.

"Burada kalamaz," dedi ben yanından geçerken. Tekrar ona döndüğümde dudağındaki küçük küpeyi dişlerinin arasına almıştı. Dudağını ve kaşını deldirmeye karar vermesine neden olan neydi acaba? Çok acımış olmalıydı... fakat dudağındaki halka, dudaklarının ne kadar dolgun ve yuvarlak olduğunu daha da vurguluyordu.

"Nedenmiş? Sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

"Arkadaşız," dedi, "ama odamda kimse kalamaz." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez dövmelerinden birini net bir şekilde görebildim. Kolunun ön tarafına, ortasına çizilmiş bir çiçekti. Hardin... Ve bir çiçek dövmesi? Gri-siyah desen bu mesafeden güle benziyordu ama çiçeğin etrafında güzelliğini alıp götüren, zarif biçime karanlık katan bir şey vardı.

Hem rahatsızlık duyarak hem de cesaretlenerek güldüm. "Ah... Anlıyorum. Yani odana sadece seninle öpüşüp koklaşan kızlar girebiliyor, öyle mi?" Daha bu sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez gülümsemesi yayıldı.

"Orası benim odam değildi. Ancak benimle öpüşüp koklaşmak istediğini söylemeye çalışıyorsan, üzgünüm, tipim değilsin," dedi. Nedenini bilmiyorum ama sözleri beni incitmişti. Hardin de benim tipim olmaktan çok uzaktı fakat bunu ona asla açıkça söylemezdim.

"Sen... sen..." Onunla ilgili rahatsızlığımı ifade edecek kelime bulamadım. Duvardan gelen müzik sesi sanki kaşıntıyı andırıyordu. Utanmış, sinirlenmiş ve parti yüzünden yorulmuştum. Onunla tartışmaya değmezdi. "Eh... o zaman onu başka bir odaya sen taşı ve ben de yurda dönmenin bir yolunu bulayım," diyerek kapıdan çıktım.

Kapıyı arkamdan çarparak kaparken, partinin bütün gürültüsüne rağmen Hardin'in alaycı, "İyi geceler, *Theresa*," diyen sesini duydum.

10. Bölüm

Merdivenin tepesine ulaşırken yanaklarımdan süzülen yaşları engelleyemiyordum. Üniversiteden şimdiden nefret etmiştim ve daha derslerim başlamamıştı bile. Neden bana biraz daha benzeyen bir oda arkadaşım olmamıştı ki? Şimdi yatağa girmiş, pazartesi için hazırlanıyor olmalıydım. Böyle partilere ait değildim ve böyle insanlarla arkadaşlık etmeye de kesinlikle alışkın değildim. Steph'ten hoşlanmıştım ama böyle bir sahneyle ve Hardin gibi insanlarla başa çıkmak bana göre değildi. Çocuk benim için tam bir muammaydı; neden hep böylesine hödük gibi davranıyordu ki? Ancak onunla ilgili en net hatırladığım şeylerden biri de o kitaplarla dolu duvardı; neden bütün o kitapları biriktirmişti? Hardin gibi kaba, saygısız, dövmeli bir hödüğün o inanılmaz eserlerden bir şey anlaması mümkün değildi. Onun okuduğunu hayal edebildiğim tek şey bir bira şişesinin etiketiydi.

Islak yanaklarımı silerken, bu evin yerini veya yurda dönüş yolunu kesinlikle bilmediğimi fark ettim. Bu gece buraya gelmekle ilgili kararımı düşündükçe giderek daha fazla geriliyor ve öfkeleniyordum.

Bunu gerçekten iyi düşünmeliydim; her şeyi planlamamın nedeni böyle şeylerin olmasına izin vermemekti. Ev hâlâ dolu, müzik hâlâ çok yüksekti. Nate ortalıkta görünmüyordu; Zed de öyle. Belki üst katlarda rastgele bir yatak odası bulur ve yerde uyurdum? Orada en azından on beş tane yatak odası olmalıydı ve eğer şansım varsa belki boş bir tane bulabilirdim. Duygularımı gizlemeye çalışmama rağmen gizleyemiyordum ve aşağı inip herkesin beni böyle görmesini

istemiyordum. Geri dönerek Steph'le girdiğim banyoyu buldum ve yere otururak başımı ellerimin arasına aldım.

Yine Noah'yı aradım ve bu kez ikinci çalışında cevap verdi.

"Tess? Saat bir hayli geç, sen iyi misin?" dedi uyku sersemi bir sesle.

"Evet. Hayır. Oda arkadaşımla aptal bir partiye geldim ve şimdi de bu kardeşlik evinde mahsur kaldım; ne uyuyacak bir yerim var ne de odama dönüş yolunu biliyorum," diye hıçkırdım. Sorunumun ölüm-kalım meselesi olmadığının farkındaydım fakat böyle bir duruma düştüğüm için kendime ne kadar kızdığımı anlatamazdım.

"Parti mi? O kızıl saçlı kızla mı?" Noah şaşırmıştı.

"Evet, Steph'le. Ama o da üst katta sızıp kaldı."

"Vay canına, onunla neden dışarı çıktın ki? O çok... sadece senin arkadaş olmak isteyeceğin türden biri değil," dedi ve sesindeki eleştiren ton beni daha da sinirlendirdi. Bana her şeyin yoluna gireceğini, yarının yeni bir gün olduğunu, olumlu ve cesaret verici sözler söylemesine ihtiyacım vardı. Böylesine yargılayıcı ve sert olmasına gerek yoktu.

"Konu bu değil, Noah..." dedim iç çekerek ama tam o sırada kapının tokmağı sarsılınca oturduğum yerde doğruldum. "Bir dakika!" diye seslendim dışarıdaki kişiye ve tuvalet kâğıdıyla gözlerimi sildim ki bu gözlerimdeki kalemi daha da çok yaydı. Makyaj yapmak istememin nedeni de tam olarak buydu işte.

"Seni tekrar arayacağım; birinin banyoya ihtiyacı var," dedim Noah'ya ve itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapadım.

Kapının diğer tarafındaki kişi her kimse şimdi *yumruklamaya* başlamıştı ve aceleyle gözlerimi silerek kapıyı açarken homurdandım. "Bir dakika ded..."

Ama öfkeli yeşil gözler benimkilere dikildiğinde olduğum yerde donakaldım.

11. Bölüm

O inanılmaz yeşil gözlere bakarken daha önce renklerini fark etmediğimi aniden anladım. Ancak bunun nedeninin, o ana kadar Hardin'in benimle hiç gerçekten göz teması kurmamasıydı. İnanılmayacak kadar derin, *şaşkın* yeşil gözler. Ben yanından geçip giderken Hardin hemen bakışlarını kaçırdı. Kolumu yakalayarak beni geri çekti.

"Dokunma bana!" diye bağırdım kolumu sertçe çekerken.

"Ağlıyor muydun sen?" diye sordu meraklı bir tavırla. Bu Hardin olmasa, gerçekten benim için endişelendiğini düşünebilirdim.

"Sadece beni rahat bırak, Hardin."

Önüme geçti ve uzun vücudu yolumu kesti. Bu gece onun oyunlarına daha fazla katlanamazdım.

"Hardin, lütfen. Sana yalvarıyorum; zerre kadar özsaygın varsa beni rahat bırakırsın. Yorumlarını lütfen sadece yarına sakla. Lütfen." Sesimdeki utancı ve umutsuzluğu duyup duymadığından emin değildim. Sadece beni rahat bırakmasına ihtiyacım vardı.

Ağzını açmadan önce gözlerinde küçük bir şaşkınlık pırıltısı belirip kayboldu. Sesi çıkmadan önce bir an beni izledi. "Koridorun ucunda uyuyabileceğin bir oda var. Steph'i de oraya yatırdım," dedi. Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Sadece düz düz bana baktı.

"Tamam," dedim sakince ve önümden çekildi.

"Soldan üçüncü kapı," dedi ve koridordan uzaklaşarak kendi odasına girip kapıyı kapadı.

Bu da neydi böyle? Hiç kaba bir yorum yapmayan bir Hardin? Ertesi gün onunla karşılaşırsam yine boyumun ölçüsünü alacağını

biliyordum. Muhtemelen tıpkı benim derslerimi planladığım gibi bütün art niyetli yorumlarını planladığı bir ajandası vardı ve yarın gündeminde kesinlikle ben olacaktım.

Soldan üçüncü oda, Hardin'inkinden çok daha küçük ve iki kişilik iki yatağı olan bir odaydı. Onun geniş odasına kıyasla, bir yurt odasına daha çok benziyordu. Acaba lider filan mıydı? Daha olası bir ihtimal, herkes ondan korkuyordu ve o da zor kullanarak en geniş odayı almıştı. Steph pencereye yakın olan yatakta yatıyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve kapıyı kilitleyip diğer yatağa uzanmadan önce Steph'in üzerine bir battaniye örttüm.

Uykuya dalarken zihnim karmakarışık düşüncelerle, bulanık gül görüntüleriyle ve öfkeli, yeşil gözlerle doluydu.

12. Bölüm

Uyandığımda önceki gece beni bu yabancı odaya getiren olayları hatırlayabilmem için bir an geçmesi gerekti. Steph hâlâ uyuyor, ağzı iyice açık bir halde sevimsizce horluyordu. Onu uyandırmadan önce yurda nasıl döneceğimizi öğrenmeyi beklemeye karar verdim. Hemen ayakkabılarımı giydim, çantamı aldım ve odadan çıktım. Hardin'in kapısını mı vurmalıydım, yoksa Nate'i bulmaya mı çalışmalıydım? Nate bu kardeşliğe üye miydi? Hardin'in organize bir sosyal gruba üye olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi; dolayısıyla belki Nate de üyeydi.

Koridorda uyuyanların üzerinden atlayarak aşağı indim.

"Nate?" diye seslendim bir cevap duymayı umarak. Sadece salonda en azından yirmi beş kişi uyuyordu. Zemin kırmızı bardaklar ve çöplerle doluydu. O dağınıklığın ve pisliğin arasından yolumu bulmak zordu fakat aynı zamanda üst kattaki koridorun, orada uyuyanlara rağmen aslında ne kadar temiz olduğunu anlamamı sağladı. Mutfağa ulaştığımda temizliğe başlamamak için kendimi zor tuttum. Bütün kardeşlik üyeleri bir araya gelirse, burası ancak bütün bir günde temizlenirdi. Hardin'i bütün bu çöpleri temizlerken görmeyi çok isterdim ve bu düşünce zihnimden geçerken kendimi tutamayarak hafifçe kıkırdadım.

"O kadar komik olan ne?"

Arkamı döndüm ve Hardin'i elinde bir çöp poşetiyle mutfağa girerken buldum. Koluyla tezgâhın üzerini süpürdü ve bütün bardakları poşetin içine döktü.

"Hiç," diye yalan söyledim. "Nate de burada mı kalıyor?"

Bana aldırmadan temizliğe devam etti.

"Kalıyor mu?" diye sordum tekrar, bu kez daha sinirli bir tavırla. "Bana Nate'in burada kalıp kalmadığını ne kadar çabuk söylersen ben de o kadar çabuk gidebilirim."

Tamam, şimdi ilgimi çektin. Hayır, burada kalmıyor. Sana kardeşlik üyesi gibi mi göründü?" Alaycı bir tavırla güldü.

"Hayır ama sen de görünmedin," diye tersledim ve dişlerini sıktı.

Etrafımdan dolaşarak kalçamın yanındaki dolabı açtı ve bir kâğıt havlu rulosu çıkardı.

"Buralardan geçen bir otobüs var mı?" diye sordum cevap vermesini beklemesem de.

"Evet, bir blok kadar ötede."

Mutfakta onun peşinden gittim. "Bana yerini söyleyebilir misin?"

"Tabii. Bir blok kadar ötede." Alaycı bir tavırla gülümsedi.

Gözlerimi devirerek mutfaktan çıktım. Hardin'in önceki gece sergilediği anlık medeniyet belirtisi tek seferlik bir şeydi ve bugün bütün gücüyle yine bana yüklenecekti. Geçirdiğim geceden sonra onun yakınında olmaya tahammül edemezdim.

Steph'i uyandırmaya gittim, beklenmedik şekilde kolay uyandı ve bana gülümsedi. Bu lanet olasıca kardeşlik evinden çıkmaya benim kadar hazır olduğunu görünce sevindim.

"Hardin bir blok aşağıda otobüs durağı olduğunu söyledi," dedim birlikte merdivenlerden inerken.

"Lanet olasıca otobüse binmeyeceğiz. Bu serserilerden biri bizi odamıza geri götürür. Muhtemelen sadece seninle uğraşıyordu," dedi elini omzuma koyarak. Mutfağa girdiğimizde Hardin'i fırının içinden birkaç bira kutusunu çıkarırken bulunca Steph aniden otoriter bir tavır takındı. "Hardin, artık bizi geri götürmeye hazır mısın? Başım zonkluyor."

"Evet, tabii, sadece bana bir dakika ver," dedi Hardin başından beri bizi bekliyormuş gibi.

Yurda geri dönerken Steph kolonlardan yayılan *heavy metal* parçalarının sözlerine eşlik ediyordu ve kibarca camları kaldırmayı önermeme rağmen Hardin bütün camları indirmişti. Bütün yol boyunca sessizdi ama uzun parmaklarıyla direksiyona vurarak tempo tutuyordu. Gerçi beni ilgilendirmezdi.

"Daha sonra uğrarım, Steph," dedi Steph yolcu tarafından inerken. Steph başıyla onaylayarak kapımı açtı.

"Hoşça kal, Theresa," dedi Hardin alaycı bir tavırla sırıtarak. Gözlerimi devirdim ve Steph'in peşinden yurda girdim.

13. Bölüm

Hafta sonunun geri kalanı çabucak geçti ve Hardin'den uzak durmayı başardım. Pazar sabahı alışveriş yapmak için erkenden dışarı çıkarken odaya gelemeden gitmiştim ve gittiğinden emin olduktan sonra döndüm.

Aldığım yeni giysiler küçük şifonyeri doldurmuştu ama onları kaldırırken Hardin'in tiksindirici sesi kulaklarımda çınlıyordu: *Kiliseye değil, bir partiye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?*

Yeni giysilerim için de aynı şeyleri söyleyeceğini tahmin ediyordum ama bir daha Steph'le partilere veya Hardin'in dolabileceği yerlere gitmemeye karar vermiştim. İyi bir arkadaş değildi ve onunla didişmek çok yorucuydu.

Sonunda pazartesi sabahı geldi. Bu benim derslere katılacağım ilk gündü ve bundan daha hazırlıklı olamazdım. Duş alabilmek ve acele etmek zorunda kalmamak için –ortalıkta erkekler olmadan– erkenden uyandım. Düğmeli beyaz gömleğim ve pilili bronz rengi eteğim mükemmel bir şekilde ütülenmiş, giyilmeye hazırdı. Giyindim, saçlarımı topladım ve çantamı omzuma astım. Gitmeye hazırdım –geç kalmayacağımdan emin olmak için on beş dakika erken çıkıyordum– ki Steph'in alarmı çaldı. Gözlerini açmadan düğmeye basarak alarmı susturdu ama onu uyandırmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Dersleri benimkilerden geç başlıyor veya derslere girmeyi planlamıyor olabilirdi. İlk ders gününü kaçırma düşüncesi beni huzursuz ederdi ama o ikinci sınıf öğrencisi olduğundan belki de her şeyi kontrol altına almıştı.

Aynaya son kez bir göz attıktan sonra ilk dersime gitmek için çıktım. Kampüs haritasını incelemek iyi bir fikir olmuştu ve ilk binamı yirmi dakika içinde buldum. Birinci sınıfların tarih dersine girdiğimde amfi bir kişi dışında boştu. Bu kişinin de dakik olmaya özen gösterdiği belli olduğundan hemen yanına oturdum. İlk yeni arkadaşım o olabilirdi. "Herkes nerede?" diye sordum. Gülümsedi. Sadece gülümsemesi bile beni rahatlatmıştı.

"Muhtemelen buraya zamanında gelebilmek için kampüste koşturuyorlardır," diye şaka yaptı ve ondan hemen hoşlandım. Benim de düşündüğüm aynen buydu.

"Adım Tessa Young," dedim ve ona dostça gülümsedim.

"Landon Gibson," dedi ilki kadar hayranlık uyandırıcı bir gülümsemeyle. Dersten önce geri kalan zamanımızı konuşarak geçirdik. O da benim gibi İngiliz Edebiyatı eğitimi alıyordu ve Dakota adında bir kız arkadaşı vardı. Ona Noah'nın benden bir yaş küçük ve bir sınıf geride olduğunu söylediğimde Landon ne benimle alay etti ne de sohbetimizden soğudu. Daha sık görmek istediğim biri olduğuna karar vermiştim artık. Amfi dolmaya başlarken, Landon'la kendimizi profesöre tanıtmaya çalıştık.

Sonrasında günün kalanında dört yerine beş ders aldığım için pişmanlık duymaya başladım. Seçmeli İngiliz Edebiyatı dersime koşturdum –neyse ki günün son dersiydi– ve zorlukla yetişebildim. Landon'ın ön sırada oturduğunu ve yanındaki sandalyenin boş olduğunu görünce rahatladım.

"Tekrar selam," dedi ben otururken gülümseyerek.

Profesör derse sömestir programını dağıtarak ve kısaca kendini tanıtarak, neden profesör olmayı seçtiğini açıklayarak ve konudan duyduğu heyecanı sergileyerek başladı. Üniversite liseden farklı olduğu, profesörler öğrencileri sınıfın önüne çıkarıp kendini tanıtmaya veya başka gereksiz, utanç verici şeyler yapmaya zorlamadığı için sevindim.

Profesör okuma listemizi açıklarken kapı aralandı ve Hardin sendeleyerek içeri girerken elimde olmadan homurdandığımı duydum.

"Harika," dedim kısık sesle, elbette aslında böyle düşünmüyordum.

"Hardin'i tanıyor musun?" diye sordu Landon. Landon kadar tatlı biri onu tanıyor, Hardin kampüste bir hayli ünlü olmalıydı.

"Sayılır. Oda arkadaşım onun arkadaş grubunda. En sevdiğim kişi olduğunu söyleyemem," diye fısıldadım.

O sırada Hardin'in yeşil gözleri bana döndü ve beni duymuş olmasından endişelendim. Duymuşsa ne yapabilirdim? Ama dürüst olmam gerekirse duyup duymaması umurumda bile değildi; birbirimizi umursamadığımızın kendisi de gayet farkındaydı.

Ancak Landon'ın onun hakkında neler bildiğini merak ettim ve kendimi tutamayarak sordum: "Sen onu tanıyor musun?"

"Evet... o..." Konuşmayı keserek hafifçe dönerek arkamıza baktı. Başımı kaldırınca Hardin'in arkamdaki masaya yerleşmekte olduğunu gördüm. Landon dersin geri kalanı boyunca hiç sesini çıkarmadı ve bakışlarını profesörden hiç ayırmadı.

"Bugünlük hepsi bu kadar. Çarşambaya görüşürüz," dedi Profesör Hill ve dersi bitirdi.

"Sanırım bu en sevdiğim ders olacak," dedim Landon'a dışarı çıkarken. O da aynı fikirdeydi. Fakat Hardin'in yanımızda yürüdüğünü fark edince yüzü asıldı.

"Ne istiyorsun, Hardin?" diye sordum ona kendi tarzıyla yaklaşarak. İşe yaramamıştı ya da doğru şekilde yapamamıştım çünkü doğurduğu tek sonuç, Hardin'in eğleniyor gibi görünmesi oldu.

"Hiç. Hiç. Sadece ortak dersimiz olmasına çok sevindim," dedi alaycı bir tavırla ve elleriyle saçlarını sıvazlayıp alnından çekti. Bileğinin hemen üzerinde tuhaf biçimli bir sonsuzluk işareti dövmesi fark ettim ve ben konturunu incelemeye çalışırken elini indiriverdi.

"Sonra görüşürüz, Tessa," dedi Landon izin isteyerek.

"Arkadaş olmak için sınıftaki en ruhsuz çocuğu bulmuşsun," dedi Hardin onun arkasından bakarken.

"Onunla ilgili böyle konuşma; tatlı bir çocuk. Senin gibi değil." Ağzımdan çıkan sert sözler beni bile şaşırtmıştı. Gerçekten de içim-

deki en kötüyü ortaya çıkarıyordu. Hardin bana sırtını döndü. "Her sohbetimizde biraz daha enerjik oluyorsun, Theresa."

"Bana bir kez daha Theresa dersen..." diye uyardım ve güldü. Bütün o dövmeleri ve pirsing olmadan nasıl görüneceğini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Onlarla bile çok çekiciydi ama sevimsiz kişiliği görünüşünü mahvediyordu.

Yurda doğru yürümeye başladık ve yirmi adım kadar atmıştık ki, "Bana bakmayı kes!" diye bağırdı ve ben daha verecek bir cevap bulamadan bir köşeden dönerek yürüyüş yollarından birinde gözden kayboldu.

14. Bölüm

Yorucu ama heyecan verici birkaç günden sonra nihayet cuma gelirken üniversitedeki ilk haftam neredeyse sona eriyordu. Haftanın geneliyle ilgili memnun olduğumdan birkaç film izlemeyi planlıyordum çünkü Steph büyük olasılıkla bir partiye gidecekti ve oda sessiz olacaktı. Bütün derslerim için program hazırlamak işimi çok kolaylaştırıyordu ve birçok şeyi önceden yapabiliyordum. Çantamı alarak erkenden çıktım ve biraz enerji kazanmak için kafeden kahve aldım.

"Tessa, değil mi?" dedi kuyrukta arkamdan gelen bir kız sesi. Dönüp baktığımda partideki pembe saçlı kızla karşılaştım. Steph'in ona Molly diye seslendiğini hatırladım.

"Evet. Doğru," dedim ve daha fazla konuşmak istemediğim için yine tezgâha döndüm.

"Bu geceki partiye geliyor musun?" diye sordu. Benimle alay ediyor olmalıydı, bu yüzden iç çekerek tekrar ona döndüm ve tam başımı iki yana sallayacakken başka bir şey söyledi: "Gelmelisin, muhteşem olacak." Minik parmaklarını, kolundaki oldukça büyük bir peri dövmesinin üzerinde dolaştırdı.

Bir an duraksadım fakat başımı iki yana sallayarak, "Üzgünüm, başka planlarım var," dedim.

"Çok kötü. Zed'in seni tekrar görmek istediğini biliyorum." Bu sözleri karşısında bir kahkaha patlatmaktan kendimi alamadım ama o sadece gülümsedi. "Ne? Daha dün senden söz ediyordu."

"Bundan şüpheliyim... ama öyle olsa bile benim bir erkek arkadaşım var," dedim. Gülümsemesi daha da belirginleşti.

"Tüh, çifte randevuya çıkabilirdik," diye mırıldandı ve tezgâhtar kız siparişimin hazır olduğunu haber verince Tanrı'ya şükrettim. Ne var ki o aceleyle bardağı fazla hızlı tuttum ve kenarından biraz kahve saçılınca elimi yaktım. Bunun hafta sonumun nasıl geçeceğiyle ilgili bir işaret olmamasını dilerken bir küfür savurdum. Molly bana el salladı ve ben de ona kibarca gülümsedikten sonra kafeden çıktım. Yorumları zihnimde yankılanıyordu; Kimle iki çift? O ve Hardin mi? Gerçekten çıkıyorlar mı? Zed ne kadar tatlı ve çekici olsa da Noah benim erkek arkadaşımdı ve onu incitecek bir şeyi asla yapmazdım. Bu hafta pek fazla konuşmadığımızı biliyordum fakat bunun tek nedeni, ikimizin de çok meşgul olmasıydı. Bu gece onu arayıp biraz sohbet etmeye, bensiz neler yaptığını öğrenmeye karar verdim.

Kahveyle kendimi yaktıktan ve Bayan Pembesaç'la tuhaf bir karşılaşmadan sonra günüm güzelleşti. Landon'la birlikte aldığımız dersler başlamadan önce kafede buluşmayı kararlaştırmıştık, dolayısıyla şimdi tuğla duvara yaslanmış halde bekliyordu ve ben ona yaklaşırken neşeyle gülümsedi.

"Bugün dersin ilk yarım saatinden sonra çıkacağım. Hafta sonu evime uçacağımı sana söylemeyi unuttum," dedi. Dakota'yı ziyaret edeceği için onun adına sevindim fakat İngiliz Edebiyatı dersinde onsuz –ve eğer gelirse Hardin *ile*– oturma düşüncesinden nefret ediyordum. Çarşamba günkü derse katılmamıştı; gerçi umurumda da değildi.

Landon'a döndüm. "Bu kadar çabuk mu? Sömestir daha yeni başladı."

"Dakota'nın doğum günü ve yanında olacağıma aylar öncesinden söz verdim." Omuz silkti.

Derste Hardin yanımdaki sıraya oturdu ama tek kelime bile etmedi; hatta Landon söz verdiği gibi dersin ilk otuz dakikasından sonra çıkarken bile ki o gidince yanımda oturan Hardin'in varlığını daha net hissetmiştim.

"Pazartesi günü Jane Austen'in *Gurur ve Önyargı* eseri üzerinde hafta boyunca sürecek tartışmamıza başlayacağız," dedi Profesör Hill

ders biterken. Heyecanımı gizleyemiyordum ve kendimi tutamayarak boğuk bir sevinç çığlığı attığımın hayal meyal farkındaydım. O romanı en azından on kez okumuştum ve en sevdiğim kitaplardan biriydi.

Ders boyunca bana hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen Hardin yürürken yanıma yaklaştı. Gözlerindeki o ölü gibi bakışları gördüğüm anda ne diyeceğini hemen tahmin ettiğimi söyleyebilirdim.

"Tahmin edeyim, Bay Darcy'ye delicesine âşıksın."

"Romanı okumuş olan her kadın âşıktır," dedim gözlerine bakmadan. Kavşağa geldik ve karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktım.

"Elbette," dedi gülerek ve kalabalık kaldırımda peşimden gelmeye devam ederek.

"Bay Darcy'nin çekiciliğini senin kavrayamadığından eminim." O anda Hardin'in odasındaki devasa roman koleksiyonunu hatırladım. O kitaplar gerçekten onun olamazdı. *Değil mi?*

"Romantik bir kahraman olmaya zorlanan kaba ve tahammül edilmez bir adam mı? Bu gülünç. Elizabeth'in aklı başında olsaydı daha en başından ona defolup gitmesini söylerdi."

Kelime seçimine güldüm ama elimi ağzıma bastırarak hemen toparlandım. Varlığından ve küçük atışmamızdan gerçekten zevk alıyordum ama kırıcı bir şey söylemesi an meselesiydi; eğer şanslıysam en fazla üç dakika içinde. Başımı kaldırarak gamzeli sırıtışına baktım ve görünüşünden etkilenmekten kendimi alamadım. Bütün o pirsing ve dövmeler filan.

"Yani Elizabeth'in bir aptal olduğunu kabul ediyor musun?" Kaşını kaldırdı.

"Hayır, şimdiye kadar kaleme alınmış en güçlü, en karmaşık karakterlerden biri," dedim Elizabeth'i savunarak ve en sevdiğim filmlerden birinden bir replik kullanarak.

Hardin yine gülerken bu kez ona katıldım. Ama birkaç saniye sonra benimle rahatça gülüştüğünü fark ederek aniden durdu ve kahkahaları dindi. Gözlerinde bir şey parladı. "Sonra görüşürüz, Theresa," dedi ve olduğu yerde dönerek geldiğimiz yöne doğru gözden kayboldu.

Nesi var bunun? Davranışlarını analiz etmeye başlayamadan telefonumun çaldığını duydum. Noah'nın ismi ekranda göründü ve cevap verirken nedense tuhaf bir suçluluk duydum.

"Merhaba, Tess, mesajına cevap verecektim ama bunun yerine arayabileceğimi düşündüm." Noah'nın sesi biraz gergin, sanki biraz mesafeliydi.

"Ne yapıyorsun? Meşgul müsün?"

"Hayır, restoranda arkadaşlarımla buluşmaya gidiyorum," diye açıkladı.

"Tamam, şey, fazla vaktini almayacağım. Cuma günü olmasına çok seviniyorum. Hafta sonuna hazırım!"

"Yine başka bir partiye mi gideceksin? Annen hâlâ hayal kırıklığı yaşıyor."

Bir dakika; bundan anneme neden söz etmişti ki? Annemle yakın bir ilişkisi olması hoşuma gidiyordu ama bazen onunla çıkmak, sürekli beni ispiyonlayan sinir bozucu bir kardeşe sahip olmak gibi geliyordu. Onu böyle düşünmekten nefret ediyordum ama doğruydu.

Yine de onunla bu konuyu tartışmak yerine, "Hayır," dedim, "bu hafta sonu odamda kalacağım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, Tess. Hem de çok. Ara beni, tamam mı?"

Onayladım ve karşılıklı, "Seni seviyorum," dedikten sonra telefonu kapadık.

Odama geri döndüğümde Steph başka bir partiye –Molly'nin kafede sözünü ettiği parti olmalıydı– gitmek için hazırlanıyordu. Netflix'e girerek filmlere baktım.

"Keşke sen de gelseydin. Bu kez geceyi orada geçirmeyeceğimize yemin ederim. Sadece kısa bir süreliğine gel. Bu küçük odada tek başına film izlemek cehennem gibi bir şey olur!" diye sızlandı Steph ve güldüm. Saçlarıyla oynarken ve hayal gücüne pek gerek bırakmayan yeşil bir elbiseye karar vermeden önce üç farklı kıyafeti giyip çıkarırken bana yalvarmaya devam etti. Elbisenin parlak renginin kırmızı saçlarına çok yakıştığını itiraf etmek zorundaydım. Özgüve-

nine imreniyordum. Ben de belli bir noktaya kadar özgüvenliydim ama kalçalarımın ve göğüslerimin yaşıtım olan çoğu kadından daha iri olduğunun farkındaydım. Bu yüzden ben geniş göğüs dekoltemi gizleyen kıyafetler tercih ederken o mümkün olduğunca çok dikkat çekmeye çalışıyordu.

"Biliyorum..." dedim suyuna giderek. O anda dizüstü bilgisayarımın ekranı kararda ve açma kapama tuşuna basarak bekledim... bekledim. Ekran hâlâ siyahtı.

"Gördün mü?! İşte bu gelmen gerektiğini gösteren bir işaret. Benim bilgisayarım Nate'in evinde, onu kullanabilirsin." Sırıtarak yine saçlarını karıştırdı.

Ona bakarken aslında yapacak veya izleyecek bir şeyim olmadan yurt odasında tek başıma oturmak istemediğimi anladım.

"Tamam," dedim ve ellerini çırparak yerinde zıpladı. "Ama geceyarısından önce döneceğiz."

15. Bölüm

Pijamalarımı çıkarıp henüz giymediğim yeni bir kot pantolonu ayağıma geçirdim. Her zaman giydiğim pantolonlarımdan biraz daha dardı fakat çamaşırhaneye en yakın zamanda gitmem gerektiğinden pek fazla seçeneğim yoktu. Önü düğmeli, basit bir gömlek seçtim ama kolsuzdu ve omuzları dantellerle süslenmişti.

"Vay canına, kıyafetine gerçekten bayıldım," dedi Steph. Gülümsedim ve yine göz kalemini kullanabileceğimi söyledi.

"Bu kez olmaz," dedim son defasında gözyaşlarımdan nasıl bulaştığını hatırlayarak. *O kardeşlik evine tekrar gitmeyi neden kabul ettim ki?*

"Tamam. Nate yerine bizi Molly alacak; az önce mesaj attı, her an gelebilir."

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," dedim aynada kendime bakarken.

Steph başını yana yatırdı. "Ne? Hoşlanıyor! Sadece biraz huysuzdur ve bazen fazla açık sözlü davranır. Ve bence senden biraz korkuyor."

"Korkmak mı? *Benden* mi? Benden ne diye korksun ki?" dedim gülerek. Steph'in bunu ters anladığından emindim.

"Bence bizden bu kadar farklı olduğun için," dedi gülümseyerek. Onlardan farklı olduğumu biliyordum fakat benim gözümde "farklı" olanlar onlardı. "Yine de onun için endişelenme; bu gece meşgul olacak."

"Hardin'le mi?" diye sordum kendimi tutamayarak. Aynaya bakmaya devam ettim ama bana bir kaşını kaldırarak baktığı gözümden kaçmadı.

"Hayır, muhtemelen Zed'le. Her hafta erkek arkadaş değiştirir."

Bu bir arkadaş için söylenecek çok sert bir sözdü fakat sadece gülümseyerek üstünü düzeltti.

"O Hardin'le çıkmıyor mu?" Yatakta nasıl koklaştıklarını hatırlamıştım.

"Asla. Hardin kimseyle çıkmaz. Bir sürü kızla takılır ama kimseyle çıkmaz. Asla."

"Ah," diyebildim sadece.

Bu geceki parti geçen haftakiyle aynıydı. Evin her yeri, çimenlik de dahil olmak üzere sarhoş insanlarla doluydu. Neden odamda kalıp geceyi tavana bakarak geçirmemiştim ki?

Oraya ulaştığımız anda Molly gözden kayboldu ve ben de kanepede bir yere iliştim. Orada en azından bir saat kadar oturmuştum ki Hardin ortaya çıktı.

"Çok... farklı... görünüyorsun," dedi kısa bir duraksamadan sonra. Bakışları vücudumu baştan aşağı taradı ve sonunda yüzümde takılıp kaldı. Beni tartarken çaktırmamaya bile çalışmadı. Gözlerime bakana kadar sesimi çıkarmadım. "Giysilerin bu gece gerçekten sana uymuş."

Gözlerimi devirdim ve aniden normal bol giysiler giymiş olmayı dileyerek gömleğimi düzelttim.

"Seni burada görmek sürpriz oldu."

"Buraya tekrar geldiğim için asıl ben şaşkınım," dedim ve yürüyerek ondan uzaklaştım. Peşimden gelmedi fakat her nedense kendimi gelmesini dilerken buldum.

Steph birkaç saat sonra yine sarhoştu. Eh, diğer herkes kadar.

"Doğruluk mu Cesaret mi oynayalım," dedi Zed dilini zorlukla döndürerek ve küçük arkadaş grubundaki herkes kanepenin etrafında toplandı. Molly şeffaf alkol dolu bir şişeyi Nate'e verdi ve Nate bir yudum aldı. Hardin'in eli o kadar büyüktü ki içkisini yudumladığı kırmızı bardak neredeyse görünmüyordu. *Punk*'çı görünüşlü bir kız daha oyuna katılınca Hardin, Zed, Nate, Nate'in oda arkadaşı Tristan, Molly, Steph ve yeni kız bir grup oldu.

Herkesin sarhoşken oynadığı bir Doğruluk mu Cesaret mi oyununun iyi bitmesinin mümkün olmayacağını düşünürken Molly şeytanî bir tavırla gülümsedi. "Sen de oynamalısın, Tessa!"

"Hayır, katılmamayı tercih ederim," dedim ve dikkatimi halının üzerindeki kahverengi bir lekeye odakladım.

"Gerçekten oynamak için beş dakikalığına bağnazlığı bir kenara atması gerekiyor," dedi Hardin onlara ve Steph dışında hepsi güldü. Sözleri beni kızdırmıştı. Ben bağnaz filan değildim. Evet, hiçbir anlamda çılgın olmadığımı itiraf edebilirdim ama manastır rahibesi filan da değildim. Hardin'e öfkeli gözlerle baktım ve küçük çemberlerinde Nate'le diğer bir kızın arasına bağdaş kurarak oturdum. Oyuna başlamadan önce Hardin güldü ve Zed'e dönerek bir şeyler fısıldadı.

İlk birkaç gerçek ve cesaretler arasında Zed'in koca bir kutu birayı tek seferde içme girişimi, Molly'nin gruba göğüslerini sergilemesi –bunu gerçekten yaptı– ve Steph'in göğüs uçlarında da pirsing bulunduğu gerçeğini açıklaması vardı.

"Doğruluk mu Cesaret mi, Theresa?" diye sordu Hardin ve yutkundum.

"Doğruluk?" diye inledim.

Gülerek, "Elbette," diye mırıldandı fakat Nate ellerini ovalarken ona aldırmadım.

"Pekâlâ. Sen... bakire misin?" diye sordu Zed ve boğulacak gibi oldum. Bu aşırı kişisel soru karşısında benden başka afallayan yoktu. Yanaklarımın kızardığını hissederken herkesin gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

"Ee?" diye zorladı Hardin. Oradan kaçıp bir yerlere gizlenmeyi çok istememe rağmen sadece başımla onayladım. Elbette ki bakireydim; Noah'yla en fazla biraz koklaşmış ve birbirimizi okşayıp mıncıklamıştık; giysilerimizin üzerinden elbette.

Ne var ki kimse cevabıma şaşırmamış, sadece meraklanmışlardı.

"Yani Noah'yla iki yıldır çıkıyorsunuz ve hiç sevişmediniz mi?" diye sordu Steph ve huzursuzca kıpırdandım.

Sadece başımı iki yana salladım. "Sıra Hardin'de," dedim çabucak dikkati kendimden uzaklaştırmayı umarak.

16. Bölüm

"Cesaret," dedi Hardin ben daha soramadan. Yeşil gözleri bana öyle delici bakıyordu ki bir şey yapması için meydan okunacak kişinin ben olduğumu hissettiriyordu.

Ve bunu gerçekten kafamda planlamadığımdan veya böyle bir tepkiyle karşılaşmayı beklemediğimden afalladım. Ondan ne yapmasını istemeliydim? Ne istersem isteyeyim, sadece benden aşağı kalmak istemediği için yapacağını biliyordum.

"Ben... hmm... Yapmanı istediğim şey..."

"Ne?" dedi sabırsızca. Neredeyse gruptaki herkese nazikçe bir şeyler söylemesini isteyecektim ama ne kadar eğlenceli olacağını bilsem de vazgeçtim.

"Bluzunu çıkar ve bütün oyun boyunca çıplak otur!" diye bağırdı Molly ve buna memnun oldum. Elbette ki Hardin bluzunu çıkaracağı için değil, aklıma başka bir şey gelmediği ve ona emir verme zorunluluğunu üzerimden aldığı için.

"Ne kadar çocukça," diye sızlandı fakat bluzunu başının üzerinden çekip çıkardı. Elimde olmadan bakışlarım hemen uzun gövdesine ve şaşırtıcı ölçüdeki bronz teni boyunca uzanan siyah dövme mürekkebine döndü. Göğsündeki kuşların altında, karın derisine işlenmiş büyük bir ağaç deseni vardı. Dallar çıplak ve ürkütücüydü. Kollarında beklediğimden daha fazla dövme vardı; rastgele gibi görünen küçük desenler ve ikonlar omuzlarına ve belinin etrafına yayılmıştı. Steph beni dürtünce bakışlarımı Hardin'den ayırdım ve ona baktığımı kimsenin fark etmemiş olmasını umdum.

Oyun devam etti. Molly, Tristan ve Zed'i öptü. Steph bize ilk seks deneyimini anlattı. Nate diğer kızı öptü.

Kendimi hormonları coşmuş, uyumsuz *punk* çocuklardan oluşmuş bu grubun içinde nasıl bulmuştum?

"Tessa, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Tristan.

"Neden soruyorsun ki? Doğruluk diyeceğini hepimiz bili..." diye başladı Hardin.

"Cesaret," dedim onları ve kendimi şaşırtarak.

"Hmm... Tessa, senden yapmanı istediğim şey... bir *shot* votkayı fondiple," dedi Tristan, gülümseyerek.

"Ben içki içmem."

"Zaten amaç da bu."

"Bak, eğer yapmak istemiyorsan..." diye başladı Nate ve Hardin ile Molly'nin bana kahkahalarla güldüğünü gördüm.

"Tamam, bir *shot*," dedim. Hardin'in buna verecek başka bir aşağılayıcı cevabı olduğundan emindim fakat göz göze geldiğimizde bana tuhaf gözlerle baktığını fark ettim.

Biri bana şeffaf votka şişesini verdi. Kazayla burnumu tepesine değdirerek alkolün kokusunu aldım ve burun deliklerim yandı. Etrafımdan yükselen kıkırtılara aldırmamaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Benden önce o şişeye değen bütün o ağızları düşünmemeye çalışarak şişeyi kaldırıp bir yudum aldım. Votka mideme kadar her yerimi yaktı fakat yutmayı başardım. Tadı iğrençti. Hardin dışında herkes alkışlayarak gülüştü. Onu tanımasam kızdığını veya hayal kırıklığına uğradığını sanırdım. Çok tuhaf biriydi.

Kısa bir süre sonra yanaklarımın ısındığını hissettim ve sonra içmeye zorlandığım her yudumda damarlarımda dolaşan az miktardaki alkol biraz daha arttı. Söyleneni yaptım ve itiraf etmeliyim ki hemen kendimi gayet rahat hissettim. Bu bana kendimi iyi hissettirmişti. Bu duyguyla her şey biraz daha kolay görünüyordu. Etrafımdaki herkes öncekinden biraz daha eğlenceli görünüyordu.

"Aynı meydan okuma," dedi Zed gülerek ve beşinci kez şişeyi bana vermeden önce bir yudum da kendisi aldı. Son birkaç turdur etrafımda

olup biten doğruluk ve cesaret seçimlerini hatırlayamıyordum bile. Bu kez elimden kapılmadan önce şişeden bir iki yudum alabildim.

"Bence yeterince içtin," dedi Hardin ve şişeyi Nate'e verdi. Nate içkiyi yudumladı.

Hardin Scott kim oluyordu da bana yeterince içtiğimi söylüyordu? Diğer herkes içtiğine göre ben de içebilirdim. Şişeyi Nate'in elinden kapıp tekrar içecekken, şişe dudaklarıma değmeden önce Hardin'e bakarak arsızca sırıttım.

"Daha önce hiç içki içmediğine inanamıyorum, Tessa. Eğlenceli, değil mi?" diye sordu Zed. Güldüm. Annemin sorumsuzlukla ilgili nutukları zihnimi doldurdu ama hepsini bastırdım. Sadece bir gecelikti.

"Hardin, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Molly. "Cesaret," diye cevap verdi elbette.

"Tessa'yı öpmeni istiyorum," dedi Molly ve Hardin'e sahte bir gülümsemeyle baktı. Hardin'in gözleri iri iri açıldı ve alkol her şeyi daha heyecan verici yapmasına rağmen, gerçekten koşarak ondan kaçmak istiyordum.

"Hayır, benim bir erkek arkadaşım var," dedim o gece herkesi kendime yüzüncü kez güldürerek. *Bana gülüp duran bu insanlarla neden takılıyorum ki?*

"Ee? Sadece bir meydan okuma. Yap işte," dedi Molly beni zorlayarak.

"Hayır, kimseyi öpmüyorum," diye çıkışarak ayağa kalktım. Hardin bana bakmadan bardağındaki içkisini yudumladı. Kızmış olmasını umuyordum. Aslında, kızıp kızmaması umurumda bile değildi. Onunla böyle atışmaktan sıkılmıştım. Benden nefret ediyordu ve bu çok büyük bir kabalıktı.

Ayağa kalkarken alkol etkisini gerçekten gösterdi. Sendeledim ama kendimi toparlamayı ve yürüyerek gruptan uzaklaşmayı başardım. Her nasılsa kalabalığın arasından geçerek doğru kapıyı buldum. Dışarı çıkar çıkmaz sonbahar esintisi yüzüme çarptı. Gözlerimi kapadım ve artık tanıdığım taş duvara gidip oturmadan önce derin derin nefes

alıp verdim. Ne yaptığımı fark edemeden telefonumu elimde buldum; Noah'nın numarasını çeviriyordu.

"Alo?" dedi. Sesindeki aşinalık ve vücudumdaki votka onu daha da çok özlememe neden oldu.

"Hey... bebeğim," dedim ve dizlerimi göğsüme çektim.

Bir anlık sessizlik oldu. "Tessa, sen *sarhoş* musun?" Sesinde belirgin bir yargılayıcılık vardı. Onu aramamalıydım.

"Hayır... elbette hayır," diye yalan söyleyerek telefonu kapadım. Parmağımı açma-kapama tuşuna bastım. Beni geri aramasını istemiyordum. Votkanın yarattığı hoş hissi mahvediyordu; hem de Hardin'in yaptığından daha kötü bir şekilde.

Sarhoş kardeşlik üyelerinin ıslıklarına ve kaba yorumlarına aldırmadan yalpalayarak içeri girdim. Mutfaktaki tezgâhın üzerinde duran kahverengi bir içki şişesini kaptım ve büyük bir yudum aldım. Tadı votkanınkinden de kötüydü ve boğazım alev almış gibiydi. Ağzımdaki tadı silebilmek için başka bir sıvı aradım. Sonunda dolabı açtım ve bir cam bardağa lavabodan su doldurdum. Acılığı biraz aldı fakat çok da fark etmedi. Kalabalığın arasındaki bir boşluktan "arkadaşlarımın" hâlâ o aptal oyuna devam ettiğini gördüm.

Bunlar benim arkadaşım mı? Olduklarını sanmıyordum. Sadece bana gülebilmek için yanlarında olmamı istiyorlardı. Molly, Hardin'den beni öpmesini nasıl isteyebilirdi? Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyordu. Onun aksine ben karşıma çıkan herkesle öpüşüp koklaşmıyordum. Hayatımda sadece iki erkeği öpmüştüm; biri Noah diğeri de üçüncü sınıfta tanıdığım çilli yüzlü bir çocuk olan Johnny'ydi ve öpüştükten sonra baldırımı tekmelemişti. Hardin bunu gerçekten yapar mıydı? Şüpheliydim. Dudakları o kadar pembe ve dolgundu ki... Hardin'in beni öpmek için yüzüme doğru eğilişini zihnimde canlandırmaya çalıştığımda nabzım hızlanıyordu.

Canı cehenneme! Neden onu böyle düşünüyorum? Bir daha asla içki içmeyecektim.

Dakikalar sonra oda etrafımda dönmeye başladı ve sersemledim. Ayaklarım beni üst kattaki banyoya götürdü ve klozetin önünde oturarak

kusmayı bekledim. Hiçbir şey olmadı. Homurdanarak ayağa kalktım. Yurda dönmeye hazırdım fakat Steph'in en azından daha saatler boyunca gitmek istemeyeceğini biliyordum. Buraya hiç gelmemeliydim.

Kendime hâkim olamadan, elim bu saray gibi evde tanıdığım tek odanın kapı tokmağına uzandı. Hardin'in yatak odasının kapısı kolaylıkla açıldı. Kapısını her zaman kilitlediğini söylerdi ama öyle olmadığını görebiliyordum. Öncekinden farklı görünmüyordu ama bu kez oda ayaklarımın altında dönüp duruyordu. *Uğultulu Tepeler* raftaki yerinde değildi fakat onu komodinin üzerinde, *Gurur ve Önyargı*'nın yanında buldum. Hardin'in romanla ilgili yorumlarını hatırladım. Daha önce okumuş olduğu belliydi –üstelik anlamıştı da– ki bu bizim yaş grubumuzda, özellikle de bir erkek için oldukça ender görülen bir şeydi. Belki de daha önce ders için okuması gerekmişti; evet, nedeni bu olmalıydı. Ama *Uğultulu Tepeler*'i neden çıkarmıştı ki? Kitabı alarak yatağın üzerine oturdum ve kitabı ortasından bir yerden açtım. Gözlerim satırlarda dolaşırken baş dönmem kesildi.

Kendimi Catherine ve Heathcliff'in dünyasına o kadar kaptırmıştım ki kapı açıldığında duymadım.

"'Odama Kimse Giremez'in hangi kısmını anlamadın sen?" diye gürledi Hardin. Öfkeli yüzü beni korkutmuştu ama nedense aynı zamanda komik de gelmişti

"A... affedersin. Ben..."

"Çık dışarı," diye kükredi ve öfkeli gözlerle ona baktım. Votka hâlâ vücudumdaydı ve etkisi Hardin'in bana bağırmasına izin vermeyeceğim kadar güçlüydü.

"Böyle hödük gibi davranman gerekmez!" Sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı.

Hardin öfkeden deliye dönmüş bir halde tepeme dikildi ve bana dünyanın en berbat insanıymışım gibi hissettirince artık sabrım taştı. Bütün özdenetimim yerle bir oldu ve farkında bile olmadan zihnimi kemiren bir soruyu soruverdim.

"Benden neden hoşlanmıyorsun sen?" diye sordum başımı kaldırıp yüzüne bakarak.

Bu haklı bir soruydu ama dürüst olmam gerekirse zaten incinmiş olan egomun, cevabı kaldırabileceğinden pek emin değildim.

17. Bölüm

Hardin bana öfkeyle baktı. Saldırgan ama kararsızdı. "Bana bunu neden soruyorsun?"

"Bilmiyorum... çünkü ben sana daima nazik davrandım ve sense her seferinde bana kaba davrandın." Ardından ekledim: "Üstelik ben bir noktada gerçekten arkadaş olabileceğimizi sanmıştım." Bu kendi kulağıma bile o kadar aptalca geldi ki cevabını beklerken parmaklarımla burun kemiğimi sıktım.

"Biz mi? Arkadaş mı?" Bir kahkaha patlatarak ellerini salladı. "Neden arkadaş olamayacağımız gayet açık değil mi?"

"Bana göre değil."

"Eh, başlangıç olarak fazlasıyla tutucusun; muhtemelen mahalledeki diğer evlerin hepsine benzeyen mükemmel, küçük model bir evde filan büyüdün. Ailen muhtemelen sana istediğin her şeyi aldı ve hiçbir şeyin yokluğunu hissetmedin. Aptal ekose eteklerine bir bak, gerçekten hangi on sekizlik böyle giyinir?"

Ağzım açık kaldı. "Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, seni züppe serseri! Hayatım hiç de öyle değil! Ben on yaşımdayken alkolik babam bizi terk etti ve annem beni üniversiteye gönderebilmek için canını dişine taktı. Faturalara yardım edebilmek için on altı yaşımda çalışmaya başladım ve giysilerimi de *seviyorum*; etrafındaki bütün kızlar gibi kaltak giysileri giymediğim için üzgünüm! Dikkat çekmek ve farklı olmak için bu kadar uğraşan biri için, *senden* farklı olan insanlara karşı inanılmayacak kadar yargılayıcısın!" Bunları çığlık çığlığa söylerken gözlerimin dolduğunu hissediyordum.

Beni böyle hatırlamaması için arkamı dönerken yumruklarını sıktığını fark ettim. Sanki bu konuda kızmaya hakkı varmış gibi.

"Bir daha düşündüm de, zaten seninle arkadaş olmak istemiyorum, Hardin," dedim ve kapının tokmağına uzandım. Bana cesaret vermiş olan votka aynı zamanda bu durum ve bağrışmalarımız yüzünden beni hüzünlendirmişti de.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Bu çocuğun sağı solu hiç belli olmuyordu. Hep melankolikti.

"Buraya bir daha asla dönmemek üzere odama gidebilmek için bir otobüs durağı bulacağım. Seninle arkadaş olmaya çalışmaktan *bıktım*."

"Tek başına otobüse binmek için saat çok geç."

Olduğum yerde hızla dönerek ona baktım. "Bana bir şey olması gerçekten umurundaymış gibi davranma." Güldüm. Hardin'in değişen tavırlarını takip edemiyordum.

"Umurumda olduğunu söylemedim... sadece seni uyarıyorum. Kötü bir fikir."

"Eh, Hardin, başka seçeneğim yok. Diğer herkes sarhoş; ben de öyle."

Ve nihayet gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Her şeyden sonra bir de şimdi Hardin'in karşısında ağlıyor olmaktan duyduğum utancı anlatamazdım. Hem de bir kez daha.

"Partilerde hep ağlar mısın?" diye sordu ve başını hafifçe eğdi ama biraz gülümsüyordu.

"Partiye sen de katıldığında öyle oluyor sanırım. Ve şimdiye kadar da sadece bu partilere katıldığımdan..." Yine kapıya uzandım ve bu kez açtım.

"*Theresa*," dedi neredeyse duymayacağım kadar kısık bir sesle. Yüzünden bir şey anlayamıyordum. Oda yine dönmeye başladı ve kapının yanındaki şifonyere tutundum. "İyi misin?" diye sordu. Midem bulanmasına rağmen başımla onayladım. "Gidip birkaç dakika otursana; sonra bir otobüs durağı bulmaya gidersin."

"Odana kimseyi sokmadığını sanıyordum," dedim ve yere oturdum.

Hıçkırdığım anda uyardı: "Odamda kusarsan..."

"Sanırım sadece suya ihtiyacım var," dedim ve ayağa kalktım.

"İşte," dedi, kalkmamı engellemek için bir eliyle omzuma bastırırken ve bana kırmızı bardağını verirken.

Gözlerimi devirerek bardağı ittim. "Su dedim, bira değil."

"Bu *su*. Ben içki içmem," dedi.

Dudaklarımdan şaşkınlık nidasıyla kahkaha arasında bir ses döküldü. Hardin'in içki içmiyor olması *mümkün değildi*. "Harika. Burada oturup çocuk bakıcılığı yapmayacaksın, değil mi?" Aslında o sefil halimde yalnız kalmak ve baş dönmemin geçmesini beklemek istiyordum; Hardin'e bağırdığım için de suçluluk duyuyordum. "En kötü tarafımı ortaya çıkarıyorsun," diye mırıldandım elimde olmadan.

"Bu çok sert bir yorum," dedi ciddi bir sesle. "Ve evet, burada oturup sana bakıcılık yapacağım. Hayatında ilk kez sarhoş oldun ve yanında olmadığımda eşyalarıma dokunma alışkanlığın var." Gidip yatağın üzerine oturdu ve bacaklarını kaldırdı. Yerimden kalkıp su bardağını elinden aldım. Büyük bir yudum aldım ve bardağın kenarından ağzıma gelen nane tadını hissedince Hardin'in ağzının tadını merak etmekten kendimi alamadım. Ne var ki biraz sonra su midemdeki alkolle birleşti ve hevesim kaçtı.

Tanrım, bir daha asla içki içmeyeceğim, diye hatırlattım kendime, tekrar yere otururken.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Hardin konuştu. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Yüzündeki ifade bana hayır dememi söylüyordu fakat oda bana hâlâ yeterince sağlam gelmiyordu ve konuşmanın dikkatimi toplamama yardımı olabileceğini düşünerek, "Tabii," dedim.

"Üniversiteden sonra ne yapmak istiyorsun?"

Ona yeni bir açıdan baktım. Bu, gerçekten de sormasını beklediğim en son şeydi. Neden bakire olduğumu veya neden içki içmediğimi soracağını sanmıştım.

"Şey, yazar ya da yayıncı olmak istiyorum; hangisi önce gerçekleşirse." Muhtemelen ona karşı dürüst olmamalıydım; sadece benimle alay edecekti. Ama herhangi bir karşılık vermeyince cesaretlenerek

aynı soruyu kendisine sordum ve cevap vermek yerine sadece gözlerini devirdi.

"Bunlar senin kitapların mı?" diye sordum sonunda, muhtemelen anlamsız bir soru olmasına rağmen.

"Evet," diye mırıldandı.

"En sevdiğin hangisi?"

"En sevdiğim diye bir şey yok."

İç çekerek kotumdaki küçük söküğü çekiştirdim.

"Yine bir partiye katıldığını Bay Rogers biliyor mu?"

"Bay Rogers mı?" Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Erkek arkadaşın. Hayatımda gördüğüm en büyük sersem."

"Onun hakkında böyle konuşma. O... o... nazik biridir," diye kekeledim. Hardin gülünce ayağa kalktım. Noah'yı kesinlikle tanımıyordu. "Sen onun kadar nazik olmayı ancak hayal edebilirsin," dedim sertçe.

"*Nazik* mi? Erkek arkadaşından söz ederken aklına gelen ilk kelime bu mu? Nazik olduğunu söylemen, sıkıcı olduğunu söylememek için 'nazik' bir tercih."

"Sen onu tanımıyorsun."

"Eh, sıkıcı olduğunu biliyorum. Bunu daha hırkasına ve *mokasen* ayakkabılarına baktığım anda görebiliyorum." Hardin başını arkaya atarak kahkahalarla güldü ve gamzelerine odaklanmadan edemedim.

"O mokasen filan giymiyor," dedim fakat gülmemek için elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım. Su bardağını alarak bir yudum daha içtim.

"Eh, iki yıldır çıkmanıza rağmen seni hâlâ götürmemiş. Dolayısıyla sıkıcı olduğunu söyleyebilirim."

Ağzımdaki suyu bardağa geri tükürdüm. "Az önce ne dedin sen?" Tam anlaşabileceğimizi düşünmeye başlarken yine böyle bir şey söylemişti.

"Ne dediğimi duydun, Theresa." Zalimce gülümsedi.

"Sen serserinin tekisin, Hardin," diye hırladım ve yarısı boşalan bardağı ona fırlattım. Tepkisi aynen umduğum gibiydi: Tam anlamıyla

şoka girmişti. O yüzündeki suyu silerken ben kitaplığa tutunarak ayakta kalmaya çalıştım. Birkaç kitap yere düştü fakat buna aldırmadan hızlı adımlarla odadan çıktım. Alt kata inerek kalabalığın arasından mutfağa yürüdüm. Hissettiğim öfke mide bulantımı bastırmıştı ve istediğim tek şey, Hardin'in o iğrenç sırıtışını zihnimden atmaktı. Diğer odadaki kalabalığın arasında Zed'in siyah saçlarını fark ettim ve hazırlık öğrencisi bir çocukla birlikte oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Hey, Tessa, bu arkadaşım Logan," dedi Zed bizi tanıştırarak.

Logan gülümseyerek elindeki şişeyi uzattı. "Biraz ister misin?" diye sorarak şişeyi bana verdi. Artık tanıdığım yanma hissi çok iyi gelmişti; vücudumu tekrar alevlendirmişti ve bir an için Hardin'i unutmuştum.

"Steph'i gördünüz mü?" diye sordum fakat Zed başını iki yana salladı. "Tristan'la birlikte gitmiş olabilirler."

Gitmiş mi? Bu da ne demek? Aslında buna kızmalıydım fakat votka zihnimi bulandırmıştı ve kızmak yerine Tristan'la ikisinin hoş bir çift olacağını düşündüm. Birkaç kadeh daha içtikten sonra kendimi inanılmaz hissediyordum.

İnsanların sürekli içmesinin nedeni bu olmalıydı. Belli bir noktaya ulaştığımda bir daha asla içki içmeyeceğime yemin ettiğimi belli belirsiz hatırlıyorum fakat o kadar da kötü değildi.

On beş dakika sonra Zed ve Logan beni öylesine güldürüyordu ki karnıma kramplar giriyordu. Hardin'den çok daha iyi arkadaşlardı. "Biliyor musunuz, bence Hardin gerçek bir öküz," dedim ve ikisi de keyifle sırıttı.

"Evet, bazen öyle olabiliyor," dedi Zed ve kolunu omuzlarıma attı. Kolunu indirmek istedim ama bununla herhangi bir şey ima etmeye çalışmadığı için onu utandırmak istemiyordum. Çok geçmeden kalabalık dağılmaya başladı ve ben de yorulduğumu hissettim. Yurda dönmek için herhangi bir seçeneğim olmadığını o zaman fark ettim.

"Otobüsler bütün gece çalışıyor mu?" diye sordum zorlukla konuşarak. Zed omuz silkti ve tam o sırada Hardin'in gür ve kıvırcık saçlı kafası önümde belirdi.

"Demek Zed ve sen, ha?" Sesinde tam olarak anlayamadığım bir duygu vardı.

Yerimden kalkıp yanından geçtim ama kolumu yakaladı. Hiç sınırı yoktu. "Bırak beni, Hardin." Yüzüne fırlatmak için başka bir bardak aradım. "Sadece otobüs konusunu çözmeye çalışıyorum."

"Sakin ol... Saat sabahın üçü. Bu saatte otobüs filan olmaz. Yeni keşfettiğin alkolik yaşam tarzın yüzünden yine burada mahsur kaldın." Gözlerindeki alaycı pırıltıları görünce içimden suratına bir tokat yapıştırmak geldi. "Tabii Zed'le birlikte onun evine gitmek istemiyorsan..."

Kolumu bırakınca onu çok kızdıracağını bildiğim için Zed ve Logan'la aynı kanepeye geri döndüm. Orada bir an durup başıyla onayladıktan sonra puflayarak arkasını döndü. Geçen hafta sonunda uyuduğum odanın boş olmasını umarak Zed'den odayı bulmam için beni yukarı çıkarmasını istedim.

18. Bölüm

Odayı bulduk. Ne yazık ki yataklardan birinde biri sızmış horluyordu. "En azından şu yatak boş!" dedi Zed gülerek. "Eğer gelmek istersen yürüyerek eve gideceğim. Yatabileceğin bir kanepem var," dedi.

Zihnimdeki sisin arasında bir an net bir şekilde düşünmeye çalışarak, Zed'in de Hardin gibi bir sürü farklı kızla yattığı sonucuna vardım. Bunu kabul edersem onu öpmeyi önerdiğim anlamına gelebilirdi... Şey. O yakışıklılığıyla Zed'in kızlardan bir öpücükten fazlasını almakta pek zorlanmadığını hissettim.

"Sanırım Steph geri dönerse diye burada kalacağım," dedim.

Yüzü biraz asıldı fakat anlayışlı bir tavırla gülümsedi. Bana dikkatli olmamı söyledikten sonra sarılarak vedalaştı. Çıkarken kapıyı kapadı ve kilitlemekten kendimi alamadım. Kimin gireceğini kimbilebilirdi ki. Horultular arasında komaya girmiş gibi uyuyan çocuğa baktım ve yakın zamanda uyanmayacağına karar verdim. Alt kattayken hissettiğim yorgunluk kısmen geçmiş, zihnim Hardin'e ve Noah'nın henüz benimle yatmamış olması konusundaki yorumuna geri dönmüştü. Bu, her hafta sonunu başka bir kızla geçiren Hardin'e tuhaf gelebilirdi ama Noah bir beyefendiydi. Sevişmemize gerek yoktu; birlikte gayet güzel zaman geçiriyor... sinemaya filan gidiyor ya da yürüyüşe çıkıyorduk.

Bunu düşünerek yatağa uzandım fakat çok geçmeden kendimi tavana bakarken ve uyuyabilmek için tavan karolarını sayarken buldum. Diğer yatakta yatan sarhoş çocuk arada bir homurdanıyordu fakat sonunda gözlerim kapandı ve uykuya daldım.

"Seni daha önce... buralarda görmemiştim," dedi derin bir ses aniden kulağımın dibinde çınlayarak. Yerimden sıçradım ve başı çeneme çarparak dilimi ısırmama neden oldu. Elini yatağın üzerine, kalçamın birkaç santim yakınına koymuştu. Nefesi hırıltılıydı ve kusmukla alkol karışımı bir koku yayıyordu. "Adın ne senin, güzelim?" dedi ve kusacağımı sandım. Onu iterek uzaklaştırmak için bir kolumu kaldırdım fakat işe yaramadı ve sadece güldü.

"Canını yakmayacağım... sadece biraz eğlenecektik," dedi ve dudaklarını yaladı; salyası çenesinden aşağı süzüldü.

Midem ağzıma geldi ve düşünebildiğim tek şey bütün gücümle ona bir diz atmak oldu. Sert bir tekmeydi ve tam *orasına* isabet etmişti. İki elini kasıklarına bastırarak arkaya doğru sendeleyince yerimden fırlama şansı buldum. Titreyen parmaklarımla kilidi nihayet açarak koridora fırladım ve insanlar bana tuhaf gözlerle baktı.

O iğrenç sesin arkamdan, "Haydi, geri dön," dediğini duydum. Tuhaf bir şekilde, kimse koridorda koşturarak kovalanan bir kıza aldırmıyordu. Çocuk benden biraz uzaktaydı ama neyse ki sarhoş olduğu için duvara çarpıp duruyordu. Ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, beni bu lanet olasıca kardeşlik evinde bildiğim tek yere götürüyordu.

"Hardin! Hardin, lütfen kapıyı aç!" diye bağırdım, bir elimle kilitli tokmağı çevirmeye çalışırken diğeriyle kapıyı yumruklarken.

"Hardin!" diye tekrar çığlık attım ve kapı hızla ardına kadar açıldı. Onca yer dururken *onun* odasına koşmamın nedenini bilmiyordum fakat Hardin'in yargılayıcı tavırlarını, beni altına almaya kararlı sarhoş bir çocuğa tercih ederdim.

"Tess?" dedi Hardin şaşkın bir tavırla. Eliyle gözlerini ovaladı. Üzerinde sadece siyah paçalı külotu vardı ve saçları darmadağınıktı. Tuhaf bir şekilde, bana bir kez olsun, "Theresa" yerine "Tess" diye seslenmesinden çok ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüm.

"Hardin, içeri girebilir miyim lütfen? Şu çocuk..." dedim ve arkama baktım. Hardin yanımdan geçerek koridora bakındı. Peşimden gelen sarhoş çocuk onunla göz göze gelince korkutucu olmaktan çıkıp

korkan haline geldi. Bana bir kez daha baktıktan sonra arkasını döndü ve koridordan yürüyerek uzaklaştı.

"Onu tanıyor musun?" Sesim titriyor ve zayıf çıkıyordu.

"Evet, içeri gir," dedi ve beni kolumdan tutarak odaya çekti. Yatağına doğru yürürken dövmelerle süslü derisinin altında kaslarının nasıl hareket ettiğini fark etmekten kendimi alamadım. Sırtında hiç dövme yoktu ve göğsü, kolları ve karnı tamamen dövmelerle kaplı olduğu için bu tuhaftı. Yine gözlerini ovaladı. "İyi misin?" Uykudan uyandığı için sesi her zamankinden daha boğuktu.

"Evet... evet. Buraya gelip seni uyandırdığım için özür dilerim. Ben sadece..."

"Bunun için endişelenme." Hardin dağınık saçlarını eliyle sıvazlayarak iç çekti. "Sana dokundu mu?" diye sordu, son derece ciddi bir sesle.

"Hayır, denedi ama... Kendimi sarhoş bir yabancıyla aynı odaya kilitleyecek kadar aptalca davrandığım için sanırım aslında hatalı olan benim." O serserinin bana dokunduğunu düşününce içimden ağlamak geldi.

"Bunu yapması senin hatan değil. Bu tür... durumlara... alışkın değilsin." Sesi nazikti ve her zamanki tavrından eser yoktu. Odayı geçerek onun yatağına doğru yürüdüm ve oturmak için sessizce izin istedim. Eliyle yatağa hafifçe vurdu ve ellerimi kucağıma koyarak oturdum.

"Alışmak gibi bir planım da yok. Buraya ya da herhangi bir partiye gerçekten son kez geliyorum. Neden denediğimi bile bilmiyorum. Ve şu çocuk... o kadar..."

"Ağlama, Tess," diye fısıldadı Hardin.

İşin komik tarafı, ağladığımı fark etmemiştim. Hardin elini kaldırdı ve neredeyse geri çekilecektim ama bunu yapamadan başparmağı yanağımdaki gözyaşını yakaladı. Nazik dokunuşu karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. *Bu çocuk kim ve kaba saba, sinsi Hardin nereye gitti?* Onun yeşil gözlerine baktım.

"Gözlerinin ne kadar gri olduğunu fark etmemiştim," dedi. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldım. Eli hâlâ yüzümdeydi ve zihnimden hızla düşünceler geçiyordu. Altdudağımın yarısını ağzına çekerek dudak küpesini dişlerinin arasına aldı. Göz göze geldik ve neler olduğunu anlayamayarak bakışlarımı indirdim. Ama elini çekince dudaklarına bir kez daha baktım ve vicdanım ile hormonlarımın çatıştığını hissettim.

Vicdanım yenildi ve onu hiç hazırlıksız yakalayarak dudaklarımı onunkilere bastırdım.

19. Bölüm

Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kendime hâkim olamamıştım. Dudaklarım Hardin'inkilere değerken sert bir şekilde nefes aldığını hissettim. Dudaklarının tadı tıpkı hayal ettiğim gibiydi. Ağzını açıp öpücüğüme karşılık verirken dilindeki hafif nane tadını fark ettim. Beni gerçekten öpüyordu. Sıcak dili benimkinin üzerinde dolaşıyordu ve dudağındaki yüzüğün soğuk metalini ağzımın köşesinde hissedebiliyordum. Bütün vücudum alev alevdi; daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Elini yüzüme yaklaştırarak kızarmış yanaklarımı kavradıktan sonra iki elini birden kalçalarıma indirdi. Hafifçe geri çekilerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Tess," dedi nefes nefese ve dudaklarını hemen benimkilere bastırarak dilini bir kez daha ağzıma soktu. Artık beni zihnim yönetmiyordu; bütün vücudum tensel zevklerin etkisi altındaydı. Hardin kalçalarımdan tutarak öpüşmemizi kesmeden beni kendine çekerken sırtüstü yatağa uzandı. Ellerimle ne yapmam gerektiğini bilemediğimden, iki elimi de göğsüne koyarak gövdesinin üzerine tırmandım. Teni sıcaktı ve göğsü hızlı nefeslerle kalkıp iniyordu. Dudaklarını benimkilerden ayırdı ve temasımız kesilince inledim fakat şikâyet edemeden dokunuşunu boynumda hissettim. Dilinin bütün hareketlerini hissediyordum. Nefesi üzerimde dolaşıyordu. Boynumu öpmeye devam ederken başımı kendi başının üzerinde tutmak için saçlarımı yakaladı. Dişleri köprücük kemiğime sürtününce inledim ve tekrar nazikçe emmeye başladığını hissettiğimde bütün vücudum baştan aşağı titredi. Hardin ve alkol

bu kadar başımı döndürmüş olmasa kesinlikle utanırdım. Daha önce kimseyle böyle öpüşmemiştim; Noah'yla bile.

Noah!

"Hardin... dur," dedim ama kendi sesimi tanıyamadım. Hırıltı gibi kısık ve şehvetli çıkmıştı. Ağzım da kupkuruydu.

Durmadı.

"Hardin!" diye tekrarladım, bu kez net ve sert bir sesle. Saçlarımı bıraktı. Gözlerine baktığımda daha yumuşak ama şehvetli bakıyorlardı ve dudakları öpüşmekten kızarıp şişmişti. "Yapamayız," dedim. Onu öpmeye devam etmeyi gerçekten istememe rağmen bunu yapamayacağımı biliyordum.

Bakışlarındaki yumuşaklık silindi ve beni yatağın diğer tarafına devirerek doğruldu. *Ne olmuştu böyle?*

"Özür dilerim, çok özür dilerim," dedim. Aklıma söyleyecek başka şey gelmedi. Kalbim her an patlayabilirmiş gibi hızla atıyordu.

"Ne için özür diliyorsun?" dedi ve şifonyerine doğru yürüdü. Siyah bir tişört çıkararak başından geçirdi. Bakışlarım yine iç çamaşırına takıldı ve bu kez külotunun ön kısmının daha gergin olduğunu fark ettim.

Kızararak bakışlarımı kaçırdım. "Seni öptüğüm için..." dedim ama aslında bunun için özür dilemeyi gerçekten istemiyordum. "Neden yaptığımı bilmiyorum."

"Sadece bir öpücüktü; insanlar sürekli öpüşür," dediğini duydum.

Sözleri nedense duygularımı incitmişti. Hissettiğimi hissetmemesi umurumda olduğu için değil... Ben ne hissediyorum ki? Ondan gerçekten hoşlanmadığımı biliyordum. Sadece sarhoştum ve o da çekici bir erkekti. Uzun bir gece olmuştu ve alkolün etkisiyle onu öpmüştüm. Zihnimin derinliklerinde bunun tekrar olmasını ne kadar istediğim düşüncesiyle boğuşuyordum. Sadece fazlasıyla nazik davranıyordu, nedeni buydu.

"O halde büyütmesek olur mu?" diye sordum. Kimseye söylersem utancımdan yerin dibine girerdim. Bu ben değildim. Sarhoş olmazdım ve partilerde erkek arkadaşımı aldatmazdım.

"İnan bana, bunu kimsenin bilmesini ben de istemiyorum. Şimdi bundan konuşmayı keselim artık," diye tersledi.

Ve kibri geri döndü. "Artık gerçek kimliğine geri döndün sanırım?"

"Başka biri olmadım zaten; kendi rızam olmadan beni öptüğün için artık aramızda bir tür bağ oluştuğunu falan sanma sakın."

Of! Kendi rızasına karşı mı? Elinin saçlarımı nasıl tuttuğunu, beni üzerine nasıl çektiğini ve dudaklarının beni tekrar öpmeden nasıl "Tess" diye fısıldadığını hâlâ hatırlıyordum.

Yataktan fırladım. "Beni durdurabilirdin."

"Zor," diye tersledi ve içimden yine ağlamak geldi. Beni fazlasıyla duygusallaştırıyordu. Onu beni öpmeye zorladığımı söylemesi çok aşağılayıcı, çok acı vericiydi. Bir an için yüzümü ellerime gömerek kapıya yöneldim.

"Gidecek yerin olmadığı için bu gece burada kalabilirsin," dedi sakince fakat başımı iki yana salladım. Onun yakınında olmak istemiyordum. Bütün bunlar onun küçük oyununun bir parçasıydı. İyi biri olduğunu düşünmem için odasında kalmama izin verecek, sonra muhtemelen alnıma iğrenç bir şey çizecekti.

"Hayır, teşekkürler," diyerek odadan çıktım. Merdivene ulaştığımda bana seslendiğini duydum ama yürümeye devam ettim. Dışarıda soğuk esinti tenime vurunca harika hissettim. Her zamanki taş duvara oturarak telefonumu açtım. Saat neredeyse sabahın dördüydü. Normalde bir saat sonra erkenden duş alıp ders çalışmaya başlamak için kalkmam gerekiyordu. Bunun yerine bu kırık taş duvarda ve karanlıkta tek başıma oturuyordum.

Birkaç kişi ortalıkta dolaşıyor, ne yapacaklarına karar veremiyormuş gibi görünüyordu. Telefonumu çıkararak Noah ve annemden gelen mesajlara baktım. *Elbette* ki anneme söylemişti. Noah başka nasıl davranırdı ki?

Ama ona kızamazdım. Az önce onu aldatmıştım. Nasıl haklı olabilirdim ki?

20. Bölüm

Kardeşlik evinden bir blok ötede, sokaklar karanlık ve sessizdi. Diğer kardeşlik evleri Hardin'in kaldığı kadar büyük değildi. Bir buçuk saat kadar yürüdükten ve yönümü tahmin etmeye çalıştıktan sonra nihayet kampüse ulaştım. Artık tamamen ayılmıştım ve uyumadan dayanabileceğimi düşünerek 7-Eleven'a girdim ve bir bardak kahve aldım.

Kafein etkisini göstermeye başladığında, Hardin'le ilgili anlamadığım bir sürü şey olduğunu fark ettim. Mesela: Eğer *punk* yaşam tarzını seçiyorsa neden bir grup zengin birinci sınıf öğrencisiyle aynı yurtta kalıyordu ve neden ruh hali o kadar hızlı değişebiliyordu? Ama zamanımı onu düşünmekle neden ziyan ettiğimi bile bilmediğimden hepsi sadece akademik analizden ibaretti ve dün geceden sonra onunla dost olmaya çalışmaktan artık vazgeçmiştim. Onu öptüğüme inanamıyordum. Bu yapabileceğim en büyük hataydı ve ikincisi de saldırdığında gardımı indirmiş olmamdı. Kimseye söylemeyeceğine inanacak kadar aptal değildim fakat "bakire"yi öpmekle ilgili utancının sessizliğini sağlamaya yeteceğini umuyordum. Soran olursa ölene kadar inkâr edecektim.

Annem ve Noah açısından bu geceki davranışlarımla ilgili iyi bir açıklama uydurmam gerekecekti. Öpüşme olayı değil –onu asla öğrenmemeliydiler– ama bir partide olduğum konusunda. Bununla birlikte her şeyi anneme yetiştirmemesi için Noah'yla konuşmam gerektiğinin de farkındaydım; artık bir yetişkin olduğuma göre, ne yaptığımı annemin sürekli bilmesine gerek yoktu.

Sızlayan bacak ve ayaklarla yurda ulaştığımda, odamın kapısının açarken gerçekten rahat bir nefes almıştım.

Ama o anda Hardin'i benim yatağımda uzanmış halde görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Nihayet kendimi toparladığımda, "Dalga geçiyor olmalısın!" diye neredeyse çığlık attım.

"Neredeydin?" diye sordu sakince. "Yaklaşık iki saat arabayla dolaşıp seni aradım."

Ne? "Ne? Neden?" Yani, bunu zaten yapacaksa, neden beni buraya getirmeyi daha önce teklif etmemişti ki? Daha da önemlisi, içki içmediğini öğrendiğim anda bunu yapmasını neden istememiştim ki?

"Gece tek başına dışarıda dolaşmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüm."

Ve artık yüz ifadesini anlamadığımdan, Steph kimbilir hangi cehennemde olduğundan ve burada *onunla*, benim için asıl tehlike gibi görünen kişiyle yalnız olduğumdan, gülmekten başka bir şey yapamadım. Benden beklenmeyecek kadar hırıltılı, vahşi bir gülüşle karşılık vermiştim. Nedeni de bu durumu komik bulmam değil, başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olmamdı.

Hardin bana çatık kaşlarla baktı ve daha da çok güldüm.

"Çık dışarı, Hardin. Git buradan!"

Hardin bana baktı ve elleriyle saçlarını sıvazladı. En azından bu da bir şeydi; Hardin Scott denen bu sinir bozucu adamı tanıdığım kısacık sürede, gerginleştiğinde veya huzursuz olduğunda bunu yaptığını öğrenmiştim. Şimdi ikisinin de geçerli olmasını umuyordum.

"Theresa, ben..." diye başladı ama kapı şiddetle yumruklanınca sözü yarıda kaldı. Biri dışarıdan bağırdı: "Theresa! Theresa Young, hemen bu kapıyı açıyorsun!"

Annem. *Annem!* Sabahın altısında ve odamda bir erkek varken.

Öfkesiyle karşılaştığım her seferinde yaptığım gibi hemen harekete geçtim. "Ah, Tanrım, Hardin, dolaba gir," diye fısıldadım ve kolunu yakalayıp onu yataktan kaldırırken sergilediğim güçle ikimizi de şaşırttım.

Keyifli bir tavırla bana baktı. "Dolaba filan *gizlenmiyorum*. Sen *on sekiz* yaşındasın."

Bunu söylüyordu –ve haklı olduğunu biliyordum– ama annemi tanımıyordu. Ben öfkeyle homurdanırken annem kapıyı tekrar yumrukladı. Hardin beni etkilemediğini belli eden bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturunca aynaya bakarak gözlerimin altındaki torbaları sildim ve kahve kokusunun arasında hâlâ hissedilen votka kokusunu silmek için diş macunumu kaparak dilime biraz sıktım. Belki üç kokunun karışımı annemin burnunu yanıltırdı.

Kapıyı açarken sevimli bir yüz ve dudaklarımda bir gülümsemeyle baştan aşağı hazırdım ama annemin yalnız gelmediğini görünce donakaldım. Noah onun yanında duruyordu. Annem çok kızgın görünüyordu. Ve Noah... endişeli miydi? Kırgın mıydı?

"Selam. Burada ne arıyorsunuz?" dedim ama annem yanımdan geçerek doğruca Hardin'in üzerine yürüdü. Noah onun öne geçmesine izin vererek sessizce içeri süzüldü.

"Demek telefonuna bu yüzden cevap vermiyordun. Çünkü bu... bu..." Annem kollarını Hardin'e doğru salladı. "Sabahın altısında odanda dikilen bu dövmeli *baş belası* yüzünden!"

Kanım kaynıyordu. Konu anneme geldiğinde genellikle çekingen davranır ve biraz korkardım. Hayatım boyunca bana hiç vurmamıştı ama hatalarımı vurgulaması gerektiğinde asla lafını esirgemezdi:

Bunu *giymeyeceksin, değil mi Tessa?*

Saçlarını tekrar fırçalaman gerek, Tessa.

Bence sınavlarında bundan daha iyisini yapabilirsin, Tessa.

Beni daima mükemmel olmaya zorlarken yaptığı baskı çok yorucuydu.

Noah bir kenarda durmuş, öfkeli gözlerle Hardin'e bakıyordu ve içimden ikisine de bağırmak geliyordu; aslında üçüne de. Anneme bana bir çocuk gibi davrandığı için; Noah'ya beni ispiyonladığı için; ve Hardin'e... sadece Hardin olduğu için işte.

"Üniversite de böyle mi yapılıyor, küçük hanım? Bütün gece ayakta kalıp odaya erkek mi atıyorsunuz? Zavallı Noah senin için endişeden

öldü ve kalkıp onca yolu geldiğimizde seni bu yabancılarla sürterken bulduk," dedi annem. Noah ile ben hayret ve dehşetle inledik.

"Aslında ben buraya daha yeni geldim ve Tessa yanlış hiçbir şey yapmadı," dedi Hardin ve *şoka girdim*. Neyle karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Yine de: Kendisi sabit bir nesne, annem de durdurulmaz bir güçtü. Belki de bu izlemeye değer bir çarpışma olurdu. Bilinçaltım bana bir paket patlamış mısır alıp en ön sıradan izlememi söylüyordu.

Annemin yüzü sertleşti. "Anlayamadım? Seninle konuşmuyordum. Senin gibi birinin kızımın yakınında ne aradığını bile bilmiyorum."

Hardin darbeyi sessizce hazmetti ve durduğu yerden kıpırdamadan anneme bakmaya devam etti.

"Anne," dedim dişlerimi sıkarak.

Hardin'i neden savunduğumu bilmiyordum fakat savunuyordum. Belki de kısmen, Hardin'le ilk tanıştığımda ben de ona böyle davrandığım için. Noah önce bana, sonra Hardin'e, ardından tekrar bana baktı. Hardin'le öpüştüğümü anlayabilir miydi? Anı zihnimde hâlâ tazeydi ve sadece düşüncesi bile tenimi karıncalandırıyordu.

"Tessa, kontrolden çıktın. Üzerindeki alkol kokusunu buradan alabiliyorum ve bunun sevgili oda arkadaşınla *bu gencin* etkisi olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi suçlayıcı parmağını Hardin'e uzatarak.

"Ben on sekiz yaşımdayım, anne. Daha önce hiç içki içmedim ve yanlış bir şey de yapmadım. Sadece diğer bütün üniversite öğrencilerinin yaptığı şeyleri yapıyorum. Cep telefonumun şarjı bittiği ve bunca yolu geldiğiniz için üzgünüm ama ben iyiyim." Son birkaç saat içinde olanların yorgunluğu aniden kendini hissettirince çalışma masamın koltuğuna oturdum ve annem iç çekti.

Teslim olduğumu görünce annem nedense biraz daha sakinleşti; sonuçta bir canavar da değildi. Hardin'e döndü. "Genç adam, bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Hardin bunun sorun olup olmayacağını anlamak istercesine bana baktı. Başımla onayladım ve o da aynı şekilde karşılık vererek odadan

çıktı. Noah gergin bir tavırla kapıyı onun arkasından kaparken bakışlarını Hardin'den hiç ayırmıyordu. Bu tuhaf bir histi; Hardin ve ben, anneme ve erkek arkadaşıma karşı işbirliği yapmıştık. Onlar gidene kadar kapının önünde bir yerlerde bekleyeceğini nedense biliyordum.

Sonraki yirmi dakika boyunca annem yatağımda oturdu ve inanılmaz bir eğitim fırsatını mahvetmemden korktuğunu anlatıp durdu. Ardından bir daha içki içmememi söyledi. Steph, Hardin veya arkadaş gruplarındaki diğerleriyle arkadaş olmamı onaylamadığını da ekledi. Onlarla bir daha takılmayacağıma söz vermemi istedi ve ben de kabul ettim. Bu geceden sonra zaten Hardin'e yaklaşmak istemiyordum ve Steph'le başka partiye gitmeyecektim; dolayısıyla onunla arkadaş olup olmadığımı annemin bilmesi mümkün değildi.

Sonunda ayağa kalkarak ellerini birleştirdi. "Buraya geldiğimize göre gidip kahvaltı edelim. Sonra da belki biraz alışveriş yaparız."

Başımla onayladım ve Noah kapıma yaslandığı yerden bakarak gülümsedi. Bu iyi bir fikre benziyordu ve açlıktan ölüyordum. Alkol ve yorgunluğun etkisiyle düşüncelerim hâlâ biraz kasvetliydi fakat yurda kadar yürüyüşüm, kahve ve annemin nutku beni ayıltmıştı. Kapıya yöneldim ama annem öksürünce duraksadım.

"Önce biraz temizlenip üzerini değiştirmen gerekecek, elbette." Lütufkâr bir tavırla gülümsedi. Şifonyerimden temiz giysiler çıkararak tuvalette üzerimi değiştirdim. Önceki gece makyajını da silince artık gitmeye hazırdım. Noah kapıyı açtı ve üçümüz birden bir an için donakaldık; Hardin odamın karşısındaki kapıya yaslanarak yere oturmuş bekliyordu. O başını kaldırınca Noah koruyucu bir tavırla elimi sımsıkı tuttu.

Elimi elinden çekmek istediğimi fark ettim. *Neyim var benim?*

"Şehre gidiyoruz," dedim Hardin'e.

Hardin kendi içinde bir soru cevaplanmış gibi birkaç kez başıyla onayladı. Ve ilk kez savunmasız, hatta belki biraz kırgınmış gibi göründü.

Bu adam seni aşağıladı, diye hatırlattı bilinçaltım. Bu doğruydu fakat Noah beni Hardin'in yanından sürüklerken ve annem Hardin'e

zafer edasıyla gülümserken –Hardin'in başını çevirmesine neden olarak– suçluluk duymaktan kendimi alamadım.

"Bu çocuktan gerçekten hoşlanmıyorum," dedi Noah ve başımla onayladım.

"Ben de," diye fısıldadım.

Ama yalan söylediğimi biliyordum.

21. Bölüm

Annem ve Noah'yla kahvaltı yapmak acı verecek kadar yavaştı. Annem "çılgın gece" konusuna geri dönüp duruyor, her fırsatta yorgun olup olmadığımı, başımın ağrıyıp ağrımadığını soruyordu. Tamam, önceki gece benden hiç beklenmeyecek bir şeydi fakat bunu tekrar tekrar duymaya gerçekten ihtiyacım yoktu. Her zaman böyle mi olmuştu? Benim için en iyisini istediğini biliyordum ama şimdi ben üniversiteye başlamışken daha da kötüleşmiş gibiydi; belki de bir haftalığına ondan uzaklaşmak, onu yeni bir gözle görmemi sağlamıştı.

"Nerede alışveriş yapabiliriz?" diye sordu Noah krep lokmaları ağzındayken. Omuz silktim. Keşke Noah yalnız gelseydi. Onunla zaman geçirmek hoşuma gidebilirdi. Hayatımdaki bütün detayları –özellikle de kötü olanları– anneme anlatmaması konusunda onunla konuşmam gerekiyordu ve yalnız kalabilseydik bu da daha kolay olurdu.

"Bloğun diğer tarafındaki alışveriş merkezine gidebiliriz. Bölgeyi henüz çok iyi tanımıyorum," dedim yumurtalı ekmeğimin son parçalarını bölerken.

"Nerede çalışmak istediğine karar verebildin mi?" diye sordu Noah.

"Henüz emin değilim. Belki bir kitabevi olabilir. Yayıncılık ya da yazarlıkla ilgili bir staj filan bulabilsem çok iyi olur," dedim. Annem gururla gülümsedi.

"Bu harika olur; üniversiteyi bitirene kadar çalışabilir, sonra da tam zamanlı olarak devam edebilirsin," dedi gülümseyerek.

"Evet, bu ideal olur," diyerek alaycılığımı gizlemeye çalıştım fakat Noah hemen fark etti ve masanın altından elimi tutarak komplocu bir tavırla sıktı.

Çatalımı ağzıma götürürken metal tadı bana Hardin'in dudağındaki pirsing'i hatırlattı. Bir an için duraksadım. Noah bunu da fark etti ve bana meraklı gözlerle baktı.

Hardin'i düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Hemen. Noah'ya gülümsedim ve elini dudaklarıma götürerek öptüm.

Kahvaltıdan sonra annem bizi dev gibi ve kalabalık bir yer olan Benton AVM'ye götürdü. "Ben Nordstrom'a gidiyorum; hazır olunca sizi ararım," dedi ve çok rahatladım. Noah yine elimi tuttu ve mağazaların arasında dolaştık. Bana cuma günü oynadığı futbol maçını ve zafer golünü atışını anlattı. Onu ilgiyle dinledim ve hepsinin harika olduğunu söyledim.

"Bugün çok hoş görünüyorsun," dedim. Gülümsedi. Mükemmel beyaz dişleri hayranlık uyandırıcıydı. Vişneçürüğü renginde bir hırka, hâkî pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti. Evet, gerçekten mokasen giyiyordu ama güzeldiler ve bir şekilde kişiliğini yansıtıyordu.

"Sen de öyle, Tessa," dedi ve yüzümü buruşturdum. Berbat göründüğümü biliyordum fakat o her zamanki gibi bana bunu söylemeyecek kadar nazikti. Nasıl göründüğümü yüzüme vurmakta bir saniye gecikmeyecek Hardin'in aksine. *Iyy, Hardin.* Bay Kaba'yı kafamdan atmayı umutsuzca istediğimden hırkasının yakasından tutarak Noah'yı kendime çektim. Onu öpmek için uzandığımda gülümseyerek geri çekildi.

"Ne yapıyorsun, Tessa? Herkes bize bakıyor." Bir kulübede güneş gözlüklerini deneyen bir grup yetişkini işaret etti.

Oyuncu bir tavırla omuz silktim. "Hayır, bakmıyorlar. Baksalar ne olur ki?" Gerçekten umurumda değildi; genellikle umursardım ama şimdi Noah'nın beni öpmesine ihtiyacım vardı. "Sadece öp beni lütfen," diye yalvardım.

Gözlerimdeki umutsuzluğu görmüş olmalıydı çünkü çenemi kaldırarak beni öptü. Nazik, yavaş, sakin bir öpücüktü. Dili benimkine

belli belirsiz değdi ama güzeldi. Tanıdık ve sıcak. İçimde bir kıvılcım çakmasını bekledim ama öyle bir şey olmadı.

Noah'yı Hardin'le kıyaslayamazdım. Noah sevdiğim erkek arkadaşımdı ve Hardin bir sürü kızla takılan serserinin tekiydi.

"Neyin var senin?" diye sordu Noah ben bütün vücudunu kendiminkine bastırmaya çalışırken.

Kızararak başımı iki yana salladım. "Hiç, seni özledim, hepsi bu," dedim. *Ah... bir de dün gece seni aldattım, ondan,* diye ekledi bilinçaltım. Buna aldırmamayı seçtim. "Ama, Noah," dedim, "lütfen yaptığım her şeyi anneme yetiştirmekten vazgeçer misin? Bu beni gerçekten çok huzursuz ediyor. Onunla yakın olman hoşuma gidiyor fakat beni ispiyonladığında kendimi çocuk gibi hissediyorum." Bunu içimden atmak iyi gelmişti.

"Tessa, *çok* özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyordum. Bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Gerçekten." Kolunu omzuma atarak alnıma bir öpücük kondurdu ve ona inandım.

Günün geri kalanı sabahtan daha iyiydi; büyük ölçüde annem beni bir güzellik salonuna götürdüğü, saçlarım düzeltildiği ve katlar eklendiği için. Hâlâ sırtımdan aşağı dökülüyordu fakat yeni modeli daha hacimliydi ve çok daha iyi görünüyordu. Yurda dönerken Noah yol boyunca bana iltifatlar yağdırdı ve her şey yoluna girmiş gibiydi. Ön kapıda onlarla vedalaştım ve dövmesi olan herkesten uzak duracağıma bir kez daha söz verdim. Odama döndüğümde boş olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradım fakat Steph'i mi, yoksa başka birini mi görmeyi umduğumdan emin değildim.

Yatağıma uzanırken ayakkabılarımı çıkarmakla bile uğraşmadım. Çok yorgundum ve iyi bir uykuya ihtiyacım vardı. Bütün gece deliksiz uyudum ve öğlene kadar uyanmadım. Uyandığımda Steph kendi yatağında uyuyordu. Pazar gününün geri kalanını ders çalışarak geçirdim ve geri döndüğümde Steph yine yoktu. Pazartesi sabahı hâlâ dönmemişti ve artık bütün hafta sonu ne yaptığını öğrenmeyi çok istediğimi hissediyordum.

22. Bölüm

İlk dersime girmeden önce kahve almak için her zamanki yerime uğradım ve Landon'ı yüzünde bir gülümsemeyle beni beklerken buldum. Selamlaştıktan sonra bir kız bizden detaylı bir yön tarifi istedi ve dolayısıyla günün son dersine gidene kadar konuşma fırsatımız olmadı. Bu dersi bütün gün sabırsızlıkla ama aynı zamanda da korkuyla beklemiştim.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu Landon ve homurdandım.

"Aslını istersen berbattı. Steph'le başka bir partiye daha gittim," dedim ve yüzünü buruşturarak güldü. "Seninkinin çok daha iyi geçtiğinden eminim. Dakota nasıl?"

Kız arkadaşının adını duyunca daha da gülümsedi ve cumartesi günü Noah'yı gördüğümden bahsetmemiş olduğumu fark ettim. Landon bana Dakota'nın New York'taki bir bale grubuna başvurduğunu ve onun adına çok mutlu olduğunu söyledi. O konuşurken Noah'nın da benden söz ederken gözlerinin böyle parlayıp parlamadığını merak ettim.

Sınıfa girerken bana babasının ve üvey annesinin onu gördüklerine çok sevindiklerini anlatıyordu fakat ben onu pek dikkatli dinlemiyor, sınıfı tarıyordum. Hardin'in sırası boştu.

"Dakota'nın o kadar uzağa gitmesi zor olmayacak mı?" diye sordum yerlerimize otururken.

"Şey, zaten birbirimizden uzağız ama ilişkimiz yürüyor. Onun için gerçekten en iyisini istiyorum ve en iyisi New York'sa onun olmasını istediğim yer de orası."

Profesör içeri girerek bizi susturdu. *Hardin nerede? Sadece beni görmemek için dersi asmazdı, değil mi?*

Gurur ve Önyargı'ya daldık –herkesin okumasını dilediğim sihirli bir kitaptı– ve ne olduğunu bile anlamadan ders bitiverdi.

"Saçlarını kestirmişsin, Theresa." Dönüp baktığımda Hardin'in bana gülümsediğini gördüm. Landon'la birbirlerine huzursuz gözlerle bakarken ben ne diyeceğimi düşünüyordum. Landon'ın yanında öpüştüğümüzden söz etmezdi, değil mi? Her zamanki gibi derin olan gamzeleri bana evet, söyleyeceğini gösteriyordu.

"Selam, Hardin," dedim.

"Hafta sonun nasıl geçti?" Yüz ifadesi çok kibirliydi.

Landon'ı kolundan çekiştirdim. "Güzeldi. Eh, görüşürüz!" diye bağırdım gergin bir tavırla ve Hardin güldü.

Dışarı çıktığımızda Landon bana döndü. "Neydi bu şimdi?" Tuhaf davranışımı fark ettiği belliydi.

"Hiç, sadece Hardin'den hoşlanmıyorum."

"En azından onu sık sık görmüyorsun."

Ama sesinde bir şey vardı ve neden böyle bir şey söylemişti ki? Öpüştüğümüzden haberi var mıydı?

"Hımm... evet. Tanrı'ya şükür," diyebildim sadece.

Duraksadı. "Hiçbir şey söylemeyecektim çünkü beni onunla bağdaştırmanı istemiyorum fakat..." Gergin bir tavırla gülümsedi. "... Hardin'in babası annemle çıkıyor."

Ne? "Ne?"

"Hardin'in babası..."

"Evet, evet, bunu duydum. Ama Hardin'in babası *burada* mı yaşıyor? Hardin neden burada; onun İngiliz olduğunu sanıyordum? Babası burada yaşıyorsa neden o da babasının yanında kalmıyor?" Kendimi tutamayarak Landon'ı soru yağmuruna tutmuştum. Şaşkın gözlerle bana bakıyordu ama bir an önce olduğundan daha az gergindi.

"Londralı. Onun babası ve benim annem kampüse yakın oturuyorlar. Fakat Hardin babasıyla pek anlaşamıyor. Dolayısıyla lütfen ona bundan söz etme. Birbirimizden zaten hoşlanmıyoruz."

Başımla onayladım. "Tabii, olur." Aklımda bin soru daha vardı ama arkadaşım yine her kelimesinde gözleri parlayarak Dakota'dan söz etmeye başladığında ben sessizliğimi korudum.

Odama geri döndüğümde, dersleri benimkilerden iki saat geç bittiği için Steph henüz dönmemişti. Ders çalışmaya hazırlanmak için kitaplarımı ve notlarımı çıkarmaya başladım ama sonra bunun yerine Noah'yı aramaya karar verdim. Cevap vermeyince gerçekten de burada, üniversitede, yanımda olmasını diledim. Bu işleri çok daha kolay ve rahat hale getirirdi. Şimdi yine birlikte ders çalışabilir ya da film izleyebilirdik.

Yine de bunu sadece Hardin'le öpüşmemden dolayı duyduğum suçluluk duygusu ağırlığını hissettirdiğim için düşündüğümü de biliyordum; Noah çok tatlıydı ve aldatılmayı hak etmiyordu. O hayatımda olduğu için çok şanslıydım. Her zaman yanımdaydı ve beni herkesten daha iyi tanıyordu. Neredeyse bütün hayatımız birlikte geçmişti. Ailesi sokağımıza taşındığında birlikte zaman geçirebileceğim bir yaşıt bulduğum için çok sevinmiştim ve onu tanıyıp bana ne kadar benzediğini anladıkça ona karşı duygularım daha da güçlenmişti. Birlikte kitap okur, film izler, annemin evinin arkasındaki serayı canlandırırdık. Sera her zaman benim sığınağım olmuştu; babam içki içtiğinde oraya saklanırdım ve Noah'dan başka kimse beni bulacağı yeri bilmezdi. Babamın bizi terk ettiği gece benim için korkunç bir zamandı ve annem bu konudan konuşmayı daima reddediyordu. Bunu yapmak, kendisi için yarattığı mükemmellik görüntüsünü paramparça ederdi ama yine de bazen bunu konuşmak istiyordum. Çok fazla içki içtiği ve annemi itip kaktığı için babamdan nefret etsem de hâlâ benliğimin derinliklerinde *bir baba*ya ihtiyaç duyuyordum. O gece babam bağırıp çağırmaya başladığında seraya gizlenmiş, mutfakta kırılan camların sesini ve onlar bitince de ayak seslerini duymuştum. Babamın geldiğini düşünerek korkmuştum ama gelen Noah'ydı. Ve hayatım boyunca güvenli birini gördüğüme bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. O

günden sonra ayrılmaz hale gelmiştik. Yıllar boyunca arkadaşlığımız derinleşmişti ve ikimiz de başka kimseyle çıkmamıştık.

Noah'ya mesaj atarak onu sevdiğimi yazdım ve ders çalışmaya başlamadan önce biraz kestirmeye karar verdim. Ajandamı çıkarıp derslerimi bir kez daha kontrol ettikten sonra, yirmi dakikalık bir şekerlemeye zamanım olduğuna karar verdim.

Ama daha uykuya dalalı on dakika olmuşken kapı vuruldu. Steph'in anahtarını unuttuğunu tahmin ederek uyku sersemi bir halde kapıyı açtım.

Elbette ki gelen Steph değildi; Hardin'di.

"Steph henüz dönmedi," dedim ve içeri girmesi için kapıyı açık bırakarak yatağıma doğru yürüdüm. Kapıyı vurmasına bile biraz şaşırmıştım çünkü Steph'in ona gerekli zamanlarda kullanması için bir anahtar verdiğini biliyordum. Onunla bunu konuşmam gerekecekti.

"Bekleyebilirim," dedi ve Steph'in yatağına çöktü.

"Keyfine bak." Kısaca homurdandıktan sonra onun gülüşüne aldırmadan battaniyeyi üzerime çekip gözlerimi kapadım. Daha doğrusu aldırmamaya çalıştım. Hardin'in odamda olduğunu bilirken uyumam mümkün değildi ama kesinlikle yapacağımızı bildiğim tuhaf, kaba konuşma yerine uyuyormuş gibi yapmayı tercih ederdim. Saatimin alarmı çalana kadar yatağın baş ucuna nazikçe vuruşuna aldırmamaya çalıştım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu ve beni görememesine rağmen gözlerimi devirdim.

"Hayır, sadece yirmi dakika şekerleme yapmak istedim," dedim ve doğrulup oturdum.

"Sadece yirmi dakika uyuduğundan emin olmak için alarm mı kurdun?" diye sordu keyifle.

"Evet, kurdum. Bundan sana ne?" Kitaplarımı kaparak ders programıma göre düzenli bir şekilde dizdim ve her dersin not yığınlarını üzerlerine koydum.

"Sende obsesif kompulsif bozukluk[2] filan mı var?"

"Hayır, Hardin. İnsan bir şeyleri belli bir şekilde yapmayı seviyor diye deli demek değildir. Düzenli olmanın kötü bir tarafı yok," diye tersledim.

Ve elbette ki güldü. Ona bakmayı reddediyordum ama yatağın üzerinde doğrulduğunu göz ucuyla gördüm.

Lütfen buraya gelme. Lütfen gelme...

Ve şimdi tepemde durmuş, yatakta oturduğum yere bakıyordu. Edebiyat dersi notlarımı alarak ender bir tarihî esere bakıyormuş gibi abartılı bir şekilde birkaç kez evirip çevirdi. Onları almak için uzandım ama –sinir bozucu bir serseri olduğundan– daha da yükseğe kaldırdı; ben de kalkıp zıplayarak onlara ulaşmaya çalıştım. Ne var ki notları havaya fırlattı ve kâğıtlar darmadağınık bir halde yere süzüldü.

"Topla şunları!" diye emrettim.

Sırıttı. "Tamam, tamam." Ama bu kez de sosyoloji notlarımı aldı ve aynı şeyi onlara da yaptı. Tam almak için eğildiğimde üzerlerine bastı. Onun için hepsi sadece eğlenceydi.

"Hardin, kes şunu!" diye bağırdım aynı şeyi sıradaki tomara yaparken. Öfkeye kapılarak ayağa kalktım ve onu iterek yatağımdan uzaklaştırdım.

"Yani birinin eşyalarıyla oynanmasından hoşlanmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu gülmeye devam ederek. *Neden sürekli bana gülmek zorunda bu?*

"Hayır! Hoşlanmıyorum!" diye bağırdım ve onu tekrar ittim. Bana doğru bir adım atarak bileklerimi yakaladı ve sırtımı duvara dayadı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve aniden çok hızlı nefes alıp verdiğimi fark etmiştim. Beni rahat bırakmasını, üzerimden çekilmesini ve notlarımı toplamasını söylemek için bağırmak istedim. İçimden ona tokat atmak, onu itmek geliyordu. Ama yapamıyordum. Duvara dayanmış halde donakalmış, delici bakışlı, yeşil gözlerinden

2 İnsanları tekrarlanan düşünce ve davranışlar döngüsüne hapsederek kısıtlayan bir hastalık. (ç.n.)

büyülenmiştim. "Hardin, lütfen," diyebildim sadece. Fakat sesim zayıftı. Ve beni bırakması için mi, yoksa öpmesi için mi yalvardığımdan emin değildim. Nefesim hâlâ yavaşlamamıştı; göğsünün şiddetle kalkıp inişinden, nefeslerinin de hızlandığını hissedebiliyordum. Saniyeler saatler gibi geldi ve sonunda bir elini bileklerimden çekti ama diğer eli iki bileğimi de tutmasına yetecek kadar büyüktü.

Bir an için bana tokat atacağını sandım. Oysa eli elmacık kemiğime kaydı ve sonra nazikçe saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken nabzının hızlandığını duyduğuma yemin edebilirdim; tenimin altında harlayan alevlerin çıtırtısını da.

Cumartesi gecesinden beri özlemini çektiğim şey buydu. Hayatımın geri kalanı boyunca hissedebileceğim tek şey ancak bu olurdu.

Onu neden tekrar öptüğümü veya sonrasında nasıl kötü şeyler söyleyeceğini düşünmek için kendime izin vermedim. İstediğim tek şey, bileklerimi bıraktığında sırtımı duvara yapıştırarak vücudunun benimkine yaslanışına ve dudaklarındaki nane tadına odaklanmaktı. Dilimin onunkini izleyişi ve ellerimin geniş omuzlarına kayışı. Ellerinin kalçalarımı kavrayışı, beni havaya kaldırışı, bacaklarımın güdüsel bir şekilde beline dolanışı ve vücudumun ona nasıl karşılık vereceğini bilmesine şaşırışım. Parmaklarımı saçlarına gömerek nazikçe çekiştirirken o da dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan yatağıma doğru yürüdü.

Zihnimdeki sorumluluk sahibi ses bana bunun korkunç bir fikir olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu ama onu dinlemedim. Bu kez *durmayacaktım*. Hardin'in saçlarını daha sert çekerek inlettim. O sese karşılık benim boğazımdan da bir inilti yayıldı ve ikisi muhteşem bir şekilde karıştı. Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi sesti ve tekrar duyabilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Yatağıma oturarak beni kucağına çekti. Uzun parmakları tenime gömülüyordu ama acı hissi harikaydı. Kucağında otururken vücudum nazikçe ileri geri sallanmaya başladı ve Hardin'in tutuşu sertleşti.

"Lanet olsun," dedi nefesini ağzıma üfleyerek ve sertleşen organını fark ettiğimde daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettim.

Bunun ne kadar ileri gitmesine izin vereceğim? diye sordum kendi kendime. Ama bir cevabım yoktu.

Ellerini bluzumun kenarına uzatarak yukarı çekiştirdi. Ona izin verdiğime inanamıyordum fakat durmasını da istemiyordum. Öpüşmemizi kesip geri çekilerek bluzumu başımın üzerinden çekti. Önce gözlerime, sonra göğsüme bakarken dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Çok seksisin, Tess."

Yatak konuşmaları bana asla çekici gelmemişti ama şimdi bu sözleri Hardin'in ağzından duymak neredeyse en şehvet verici şey gibi hissettirmişti. Benden başka kimse –hiç kimse– görmediği için hiç gösterişli iç çamaşırları almazdım ama şimdi düz siyah sütyenim dışında bir şeyim olmasını diliyordum. *Muhtemelen sütyenin her türlüsünü görmüştür,* diye hatırlattı zihnimdeki sinir bozucu ses. Bu tür düşünceleri zihnimden atmak için kucağında daha hızlı sallandım ve kollarını vücuduma sararak vücudumu kendisininkine doğru bastırınca göğüslerimiz birbirine yapıştı...

Kapının tokmağı tıkırdadı. Hemen Hardin'in kucağından fırladım ve bluzumu sırtıma geçirdim. Girdiğim trans halinden sıyrılmış, kendime gelmiştim.

Steph kapıdan girdi ve benimle Hardin'i görünce olduğu yerde donakaldı. Karşısındaki sahneyi görünce dudaklarında sessiz bir O harfi belirdi.

Sadece utançtan değil, Hardin'in bana hissettirdiği şeylerden dolayı yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

"Neyi kaçırdım?" dedi şaşkınlıkla, ikimize de sırıtırken. Gözlerinin neşeyle alkışladığına yemin edebilirdim.

"Pek fazla bir şey değil," dedi Hardin ayağa kalkarken. Kapıya doğru yürüdü ve beni nefes nefese bir halde olduğum yerde, Steph'i de kahkahalarıyla baş başa bırakarak odadan çıkarken arkasına bile bakmadı.

"Bu da neydi böyle?!" diye sordu Steph ve yüzünde sahte bir dehşet ifadesiyle. Ama dedikodu malzemesinden çok heyecanlanmıştı ve hemen toparlandı. "Sen ve Hardin... Siz... düşüp kalkıyor musunuz?"

Döndüm ve masamın üzerindeki eşyalarıma bakıyor gibi yaptım. "Hayır! Asla! Düşüp kalkıyor filan değiliz," dedim. Yatıyor muyuz? Hayır, sadece öpüşmüştük; iki kez. Bluzumu çıkarmıştı ve ben de temelde onunla koklaşıyordum ama... hayır, düşüp kalkmıyorduk. Düzenli olarak yani. "Bir erkek arkadaşım olduğunu unuttun mu?"

Yanıma gelerek yüzüme baktı. "Ee?.. Bu Hardin'le düşüp kalkamayacağın anlamına gelmez ki. Buna inanamıyorum! Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum. Şey, Hardin herkesten nefret eder. Ama sana karşı nefretinin, insanlara duyduğu nefretten daha yoğun olduğunu sanıyordum," dedi ve güldü. "Bu ne zaman... hatta nasıl oldu?"

Onun yatağının üzerine oturarak parmaklarımla saçlarımı taradım. "Bilmiyorum. Şey, cumartesi gecesi sen partiden ayrıldığında serserinin biri bana tecavüz etmeye kalkışınca Hardin'in odasına kaçtım ve sonra da öpüştük. Bu konuda bir daha konuşmayacağımıza karşılıklı söz verdik fakat bugün uğradı ve benimle uğraşmaya başladı. Yani öyle değil." Ben yatağı işaret edince sırıtışı daha da yayıldı. "Eşyalarımı etrafa savuruyordu ve ben de onu itince her nasılsa kendimizi yatakta bulduk."

Şimdi bunları söylerken kulağa çok kötü geliyordu. Gerçekten de annemin dediği gibi, benden hiç beklenmeyecek şeyler yapıyordum. Yüzümü ellerime gömdüm. Noah'ya bunu nasıl yapabilmiştim; hem de defalarca?

"Vay canına, inanılmaz görünüyor," dedi Steph ve gözlerimi devirdim.

"Değil; korkunç ve yanlış. Noah'yı seviyorum ve Hardin serserinin teki. Sıraya dizdiği kızlardan biri olmak istemiyorum."

"Hardin'den çok şey öğrenebilirsin... *cinsel* anlamda."

Ağzım açık kaldı. *Ciddi mi bu? Kendisi olsa yapar mıydı... bir dakika, yaptı mı? O ve Hardin?*

"Hayatta olmaz, Hardin'den bir şey öğrenmek filan istemiyorum. Ya da Noah'nın dışında başka birinden," dedim. Noah ve benim öyle koklaştığımızı hayal bile edemiyordum. Zihnimde Hardin'in sözleri çınlıyordu: *Çok seksisin, Tess.* Noah asla öyle bir şey söylemezdi; daha

önce kimse beni seksi diye tanımlamamıştı. Bunu düşünürken bile yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Sen yaptın mı?" diye sordum aptal aptal bakarak.

"Hardin'le mi? *Hayır.*" Ve Steph bunu söyleyince nedense kendimi daha iyi hissettim. "Şey," diye devam etti, "onunla hiç yatmadım ama itiraf etmek çok utanç verici olsa da ilk tanıştığımızda biraz flört ettik. Bir sonuç getirmedi; yaklaşık bir hafta yan kazançları da olan bir arkadaşlık oldu." Büyütülecek bir şey değilmiş gibi söylemişti fakat kıskanmaktan kendimi alamadım.

"Ah... yan kazanç mı?" diye sordum. Ağzım kupkuru olmuştu ve aniden Steph'ten rahatsız olduğumu fark etmiştim.

"Evet, önemli bir şey değildi. Sadece birkaç ateşli koklaşma, orayı burayı mıncıklama filan. Ciddi bir şey değildi," dedi içimi sızlatarak. Aslında şaşırmamıştım ama sormamış olmayı diledim.

"Hardin'in yan kazançlı çok arkadaşlıkları var mı?" Cevabı duymak istemiyordum fakat sormaktan kendimi alamamıştım.

Steph alaycı bir tavırla gülerek yatağın üzerinde karşıma oturdu. "Evet, var. Yani yüzlerce ama o çekici ve... hareketli bir çocuk."

Nasıl tepki verdiğimi gördüğünü ve beni kırmamak için yumuşatmaya çalıştığını anladım. Belki yüzüncü kez, Hardin'den uzak duracağıma kendi kendime söz verdim. Kimsenin yan kazançlı arkadaşı olmayacaktım. Asla.

"Bunu kızları kullanmak için ya da art niyet olsun diye yapmıyor; kızlar kendilerini onun kollarına atıyorlar ve o da kimseyle çıkmadığını en başından söylüyor," dedi Steph. Bunu bana daha önce de söylediğini hatırladım. Ancak söylediği zaman biz...

"Neden kimseyle çıkmıyor?" *Neden bu soruları sormaktan vazgeçemiyorum?*

"Aslında bilmiyorum... Dinle," dedi endişeli bir sesle, "bence Hardin'le çok eğlenebilirsin fakat aynı zamanda bunun senin için tehlikeli olabileceğini de hissediyorum. Ona karşı duygular beslemeyeceğinden kesin olarak emin değilsen bence uzak durmalısın. Ona âşık olan çok kız gördüm ve durumun hiç hoş olmadığını söylemeliyim."

"Ah, güven bana, ona bir şey besliyor filan değilim. Ne düşündüğümü bilmiyorum." Güldüm ve en azından samimi göründüğümü umdum.

Steph başıyla onayladı. "Güzel. Eh, annenle ve Noah'yla başın ne kadar derde girdi?"

Ona annemin nutkunu anlattım ama artık onunla arkadaşlık etmemi istemediğini söylemedim. Gecenin geri kalanını dersler, Tristan ve Hardin'in dışında aklıma gelen konular hakkında konuşarak geçirdik.

23. Bölüm

Ertesi gün, dersten önce, sosyoloji notlarımızı karşılaştırmak için Landon'la kafede buluştuk. Hardin'in önceki gün yaptığı gösteriden sonra notlarımı yine düzene koymam bir saatimi almıştı. Landon'a bundan bahsetmeyi düşündüm ama hakkımda kötü düşüncelere kapılmasını istemiyordum; özellikle de annesinin Hardin'in babasıyla birlikte olduğunu öğrenmişken. Landon, Hardin hakkında bir sürü şey biliyor olmalıydı ve onun hakkında sorular sormamaya dikkat etmem gerekiyordu. Ayrıca Hardin'in ne yaptığı umurumda bile değildi.

Gün hızla geçti ve sonunda edebiyat dersi geldi. Hardin her zamanki gibi yanımdaki sıradaydı fakat bugün bana bakmaya pek istekli gibi görünmüyordu.

"Bugün *Gurur ve Önyargı*'yı işleyeceğimiz son dersimiz," dedi profesör. "Hepinizin zevk aldığınızı umuyorum ve hepiniz finali okuduğunuzdan, bugünkü tartışmamızı Austen'in önceden imalarına dayandırmamız uygun görünüyor. Size şunu sorayım: Bir okur olarak, hikâyenin sonunda başkarakterin Darcy'yle birlikte olacağını tahmin etmiş miydiniz?"

Birkaç kişi mırıldanırken diğerleri hemen cevap bulabileceklermiş gibi kitaplarını rastgele karıştırdılar ama her zamanki gibi sadece Landon ve ben el kaldırdık.

"Bayan Young," dedi profesör.

"Şey, romanı ilk okuduğumda, sonunda birlikte olup olmayacakları sorusu kafamı kurcalamıştı. Şimdi bile –ki en azından on kez okudum– ilişkilerinin başlarında hâlâ biraz endişeleniyorum. Bay

Darcy o kadar zalim ve Elizabeth'le ailesi hakkında öylesine nefret dolu şeyler söylüyor ki ona âşık olmak bir yana, Elizabeth'in onu bağışlayacağından bile emin olamıyorum." Landon bu cevabımı başıyla onayladı ve gülümsedim.

"Bu tam anlamıyla saçmalık," dedi biri sessizliği bozarak. Hardin.

"Bay Scott? Bir şey eklemek ister misiniz?" diye sordu profesör, Hardin'in katılımına şaşırdığı belli bir şekilde.

"Tabii. Bunun tam anlamıyla saçmalık olduğunu söyledim. Kadınlar sahip olamadıkları şeyi isterler. Elizabeth'i çeken şey, Bay Darcy'nin kaba tutumuydu, dolayısıyla sonunda birlikte olacakları en başından belliydi," dedi Hardin ve tartışmayla hiç ilgilenmiyormuş gibi tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Kadınların sahip olamadıkları şeyi istedikleri doğru değil. Bay Darcy sadece aşkını itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğu için Elizabeth'e kaba davranıyordu. O nefret dolu davranışlarından vazgeçtiğinde, Elizabeth onun kendisini sevdiğini hemen anladı," dedim istediğimden daha yüksek bir sesle.

Çok daha yüksek. Sınıfa bakınınca herkesin bana ve Hardin'e baktığını gördüm.

Hardin nefesini bıraktı. "Normalde ne tür erkeklerden hoşlandığını bilmiyorum ama bence Elizabeth'i sevseydi ona o kadar kötü davranmazdı. Sonunda ona evlenme teklif etmesinin bile tek nedeni, Elizabeth'in onun kollarına atılmaktan bir türlü vazgeçmemesiydi," dedi kararlı bir tavırla ve moralim bozuldu. Yine de sonunda gerçekte ne düşündüğünü anlıyordum.

"Kendini onun kollarına filan *atmadı*! Bay Darcy ona nazik olduğunu düşündürdü ve zayıflığından yararlandı!" diye bağırdım ve o anda bütün sınıf tam bir sessizliğe büründü. Hardin'in yüzü öfkeden kızarmıştı ve kendiminkinin de çok farklı göründüğünü sanmıyordum.

"Onu 'kullandı' mı? Bir daha dene... Elizabeth rutin hayatından o kadar sıkılmıştı ki bir yerlerde heyecan bulmak zorundaydı, dolayısıyla kesinlikle kendini Bay Darcy'nin kollarına attı!" diye bağırarak karşılık verdi sırayı sımsıkı tutarak.

"Eh, belki de o kadar erkek kevaşe olmasaydı, odasına gelmek yerine ilk seferinde bitirirdi!"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bizi ele verdiğimi anladım ve bütün sınıfta şaşkınlık nidalarıyla kıkırtılar duyuldu.

"Pekâlâ, oldukça hararetli bir tartışma. Sanırım bugünlük bu kadar yeter..." diye başladı profesör ama ben çantamı kaparak sınıftan fırladım.

Koridorda arkamdan öfkeyle bağıran Hardin'i duydum. "Bu kez kaçamayacaksın, Theresa!"

Dışarı çıkarak çimenliği geçmeye başladım. Tam bloğun köşesine ulaşacakken aniden kolumu yakaladı ve sertçe çekerek kurtardım.

"Neden bana hep böyle dokunuyorsun? *Bir daha kolumu tutarsan tokadı yersin!*" diye bağırdım. Sert sözlerim beni de şaşırtmıştı fakat bu saçmalıktan sıkılmıştım artık.

Kolumu tekrar yakaladı ama sözümü tutamadım. "Ne istiyorsun, Hardin? Bana ne kadar umutsuz olduğumu söylemek mi? Beni bir kez daha üzmene izin verdiğim için bana gülmek mi? Seninle bu oyunu oynamaktan çok sıkıldım; daha fazla oynamayacağım. Beni seven bir erkek arkadaşım var ve sen berbat birisin. Gerçekten bir doktora gitmeli ve ruh hali değişikliklerin için ilaç istemelisin! Sana yetişemiyorum. Bir an naziksin, bir an sonra nefret dolu. Seninle hiçbir ilgim olmasını istemiyorum. Bu yüzden kendine bir iyilik yap ve seninle oyunlarını oynamaya hevesli bir kız bul çünkü benim işim bitti!"

"Gerçekten senin en kötü tarafını ortaya çıkarıyorum, değil mi?" diye sordu.

Arkamı döndüm ve dikkatimi yanımızdaki kalabalık kaldırıma odaklamaya çalıştım. Birkaç öğrenci şaşkın bakışlarla Hardin'i ve beni izliyordu. Tekrar ona döndüğümde parmaklarını eski, siyah tişörtünün alt tarafındaki küçük bir deliğin üzerinde dolaştırıyordu.

Gülümsemesini ya da gülmesini bekliyordum fakat ikisi de olmadı. Onu tanımasam... kırıldığını düşünürdüm. Ama hiç de umurunda olmadığını biliyordum. "Seninle oyun oynamaya çalışmıyorum," dedi ve eliyle başını sıvazladı.

"O halde ne yapıyorsun çünkü ruh hali değişimlerin başımı ağrıtıyor," diye tersledim. Etrafımızda küçük bir kalabalık toplanmıştı ve büzülüp bir top olarak gözden kaybolmak istiyordum. Ne var ki söyleyeceklerini duymak zorundaydım.

Neden ondan uzak duramıyorum? Onun tehlikeli ve zehirli olduğunu biliyordum. Kimseye o kadar kötü davranmamıştım. Bunu hak ettiğini biliyordum ama yine de böyle davranmaktan hoşlanmıyordum.

Hardin kolumu tekrar yakaladı ve beni iki binanın arasındaki küçük bir ara sokağa, kalabalıktan uzağa çekti. "Tess, ben... ne yaptığımı bilmiyorum. Beni önce sen öpmüştün, hatırladın mı?" dedi.

"Evet... Sarhoştum, sen de bunu hatırladın mı? Ve dün de önce sen beni öptün."

"Evet... Beni durdurmadın." Duraksadı. "Bu çok yorucu olmalı," dedi.

Ne? "Ne yorucu olmalı?"

"İkimiz de gerçeği bilmemize rağmen beni istemiyormuş gibi davranman," dedi ve bana yaklaştı.

"*Ne?* Seni *istemiyorum*. Benim bir erkek arkadaşım var." Kelimeler ağzımdan çok hızlı dökülmüş ve saçmalıklarını gözler önüne sererek onu gülümsetmişti.

"Sıkıldığın bir erkek arkadaş. İtiraf et, Tess. Bana değil, kendine. Ondan sıkıldın." Sesi kısıldı ve şehvetli bir sesle devam etti. "Sana benim hissettirdiklerimi hiç hissettirebildi mi?"

"N... Ne? Elbette hissettirdi," diye yalan söyledim.

"Hayır... hissettirmedi. Sana hiç dokunmadığını... *gerçekten* dokunmadığını görebiliyorum."

Sözleri bütün vücuduma artık tanıdık gelen bir alev dalgası yaydı. "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim ve geri çekildim ama bana doğru üç adım daha attı.

"Sana neler hissettirebileceğim konusunda hiçbir fikrin yok," dedi ve şaşkınlıkla inledim. Bir an bana bağırıp çağırırken bir an sonra *buna* nasıl geçebiliyordu? Ve neden bu kadar hoşuma gidiyordu? Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Hardin'in tarzı ve müstehcen kelimeleri

bana kendimi zayıf, savunmasız ve şaşkın hissettiriyordu. Bir tilkinin tuzağına düşmüş bir tavşan gibiydim.

"Gerçekten, itiraf etmene gerek yok. Bunu kendim görebiliyorum," dedi kibirli bir sesle.

Ama yapabildiğim tek şey, başımı iki yana sallamaktı. Gülümsedi ve istemsizce duvara doğru geriledim. Bana doğru bir adım attı ve derin, umutlu bir nefes aldım. Yine olamazdı.

"Nabzın hızlandı, değil mi? Ağzın kurudu. Beni düşünüyorsun ve aynı şeyi hissediyorsun... *aşağıda*. Değil mi, Theresa?"

Söylediklerinin hepsi doğruydu ve benimle böyle konuşmaya devam ettikçe onu daha fazla arzuluyordum. Birinden nefret ederken aynı zamanda ona açlık duymak tuhaftı. Hissettiğim çekim tamamen fizikseldi ki Noah'nın tam tersi bir kişiliği olduğu düşünülürse bu şaşırtıcıydı. Noah dışında kimseye çekim duyduğumu hatırlamıyordum.

Şimdi bir şey söylemezsem onun kazanacağını biliyordum. Üzerimde böyle bir gücü olmasını ve *kazanmasını* istemiyordum.

"Yanılıyorsun," diye mırıldandım.

Ama yine gülümsedi. Ve bütün vücudum titredi.

"Ben asla yanılmam," dedi. "Bu konuda."

Beni duvara tamamen dayamadan kenara çekildim. "Şimdi beni köşeye sıkıştıran kendinken, neden kendimi kollarına attığımı söyleyip duruyorsun?" diye sordum öfkem bu sinir bozucu dövmeli çocuğa olan şehvetimi geride bırakırken.

"Çünkü ilk adımı sen attın. Beni yanlış anlama. Ben de senin kadar şaşırmıştım."

"Sarhoştum ve senin de bildiğin gibi uzun bir gece geçirmiştim. Şaşkındım çünkü bana nazik davranıyordun." Onun yanından geçerek kaldırıma oturdum. Hardin'le konuşmak çok yorucuydu.

"Sana kötü davranmak istemiyorum," dedi tepemde dikilerek. Ama bu bir ifadeden çok bir soruya benziyordu.

"Evet, kötü davranıyorsun. Hem de bunun için çaba harcıyorsun. Sadece bana değil, herkese. Ama yine de bana özellikle kötü davra-

nıyor gibisin." Ona karşı bu kadar dürüst olduğuma inanamıyordum. Bir kez daha bana saldırmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

"Bu doğru değil. Sana karşı diğerlerine olduğumdan daha kötü değilim."

Ayağa fırladım. Bu çocukla düzgün bir şekilde konuşamayacağımı biliyordum. "Seninle neden zaman kaybettiğimi bilmiyorum!" diye bağırdım. Ana patikaya ve çimenliğe doğru yürümeye başladım.

"Hey, özür dilerim. Haydi, geri dön."

Homurdandım fakat daha beynim bir hamle yapamadan bacaklarım kendi kendine hareket etti ve ondan bir-iki metre ötede durdum.

Az önce oturduğum yere oturdu. "Otur," diye emretti.

Oturdum.

"Çok uzak duruyorsun," dedi ve gözlerimi devirdim. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır, elbette güvenmiyorum. Neden güveneyim ki?"

Bunu söylediğimde yüzü biraz asıldı fakat hemen kendini toparladı. *Ona güvenip güvenmemem neden umurunda ki?*

"Sadece birbirimizden uzak durmak ya da arkadaş olmak konusunda anlaşamaz mıyız? Seninle sürekli kavga etmek istemiyorum." İç çektim ve bana biraz daha yaklaştı.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Senden uzak durmak istemiyorum."

Ne? Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

"Yani... En iyi arkadaşlarımdan biri oda arkadaşınken birbirimizden uzak durabileceğimizi filan sanmıyorum. Dolayısıyla sanırım arkadaş olmayı denememiz gerekiyor."

Hayal kırıklığına uğramıştım ama istediğim buydu, değil mi? Hardin'i öpmeye ve Noah'yı aldatmaya devam edemezdim.

"Pekâlâ, arkadaş mıyız?" dedim bu duyguyu bastırarak.

"Arkadaşız," dedi ve tokalaşmak için elini uzattı.

"Yan kazançları da olan bir arkadaşlıktan söz etmiyorum," diye hatırlattım elini sıkarken. Aynı anda yanaklarımın kızardığını hissettim.

Güldü ve elini kaşındaki küpeye götürdü. "Neden böyle diyorsun?"

"Sanki bilmiyormuşsun gibi. Steph bana anlattı bile."

"Neyi, ikimizi mi?"

"Sen ve o. Sen ve diğer bütün kızlar." Güler gibi yapmaya çalıştım fakat sesim öksürük gibi çıkınca gizlemek için biraz daha öksürdüm.

Bir kaşını kaldırarak baktı ama ona aldırmadım. "Şey, ben ve Steph... eğlenceliydi." Bir şeyi hatırlamış gibi gülümsedi ve boğazımdan yükselen safrayı yutmak zorunda kaldım.

"Ve evet, düzdüğüm kızlar var. Ama bu seni neden ilgilendirsin ki... arkadaşım?"

Bu konuyla ilgili çok kaygısızdı ama ben şoktaydım. Başka kızlarla yattığını itiraf etmesi beni rahatsız etmemeliydi ama etmişti. O bana ait değildi; Noah bana aitti. *Noah sana ait,* diye hatırlattım kendime.

"İlgilendirmiyor. Sadece benim de o kızlardan biri olacağımı düşünmeni istemiyorum."

"Ah... kıskanıyor musun, Theresa?" diye alay etti ve onu ittim. Bunu itiraf etmem kesinlikle mümkün değildi.

"Hayır, kesinlikle kıskanmıyorum. O kızlara acıyorum."

Oyuncu bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Ah, acımamalısın. Çok zevk alıyorlar, inan bana."

"Tamam, tamam. Anladım. Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?" İç çektim ve gökyüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Hardin ve haremiyle ilgili düşünceleri kafamdan atmalıydım. "Eh, bana daha nazik davranmaya çalışacak mısın?"

"Tabii. Sen de sürekli kibirli davranıp cadılık yapmamaya çalışacak mısın?"

Bulutlara bakarak hülyalı bir tavırla konuştum. "Ben cadı değilim; sen iğrençsin."

Ona bakarak gülmeye başladım; neyse ki o da katıldı. Bu birbirimize bağırıp çağırmak yerine iyi bir değişiklik olmuştu. Burada asıl önemli sorunu –ona karşı bir şeyler hissediyor olup olmamam– çözmediğimizi biliyordum ama beni öpmesini engelleyebilirsem dikkatimi tekrar Noah'ya odaklayabilir ve bu berbat döngüyü daha da kötüleşmeden kırabilirdim.

"Bize bir bak, arkadaş olduk." Kabalık etmediğinde aksam çok sevimliydi.

Tanrım, o zaman bile öyleydi ama sesi yumuşakken aksanını daha da yumuşatıyordu; kadife gibi. Kelimeleri dilinde ve pembe dudaklarının arasında yuvarlayışı... Dudaklarını düşünemezdim bile. Bakışlarımı Hardin'in yüzünden ayırdım ve ayağa kalkarak eteğimi silkeledim.

"O etek gerçekten berbat, Tess. Arkadaş olacaksak onu bir daha giyme."

Bir an için kırıldım fakat ona baktığımda gülümsediğini gördüm. Espri tarzı böyle olmalıydı; hâlâ kabaydı fakat bunu her zamanki kötücül tavırlarına tercih ederdim.

Telefonumun alarmı titreşti. "Geri dönüp ders çalışmam gerek," dedim.

"Ders çalışmak için alarm mı kuruyorsun?"

"Ben birçok şey için alarm kurarım, alışkanlığım." Bu konuyu kapamasını umuyordum.

"Şey, yarın dersten sonra birlikte eğlenceli bir şeyler yapmamız için de alarm kur," dedi.

Bu kim ve gerçek Hardin nerede?

"Benim eğlence anlayışımın seninkiyle aynı olduğunu sanmıyorum." Hardin için "eğlence"nin ne olduğunu bile hayal edemiyordum.

"Eh, sadece *birkaç* kediyi kurban edeceğiz, *birkaç* binayı kundaklayacağız..."

Gülüşümü gizleyemedim. O da gülümsedi.

"Ama gerçekten, biraz eğlence sana iyi gelir ve artık arkadaş olduğumuza göre eğlenceli bir şeyler yapmalıyız."

Cevap vermeden önce Hardin'le yalnız kalma konusunda biraz düşünmeliydim. Ancak ben bir cevap veremeden o yürüyerek uzaklaştı. "Güzel, bize katıldığına sevindim. Yarın görüşürüz."

Ve gitti

Ben bir şey söylemeden sadece kaldırıma oturdum. Başım dönüyordu. Önce bana neler hissettirebileceği konusunda hiçbir fikrim

olmadığını söyleyerek açıkça seks teklif etmişti; birkaç dakika sonra, bana nazik davranmayı kabul etmişti. Sonra gülüp şakalaşmıştık ve bu çok güzeldi. Onunla ilgili hâlâ cevabını aradığım bir sürü soru vardı fakat Hardin'le tıpkı Steph gibi arkadaş olabileceğimizi tahmin ediyordum. Tamam, Steph gibi değil fakat Nate veya onunla takılan diğer arkadaşları gibi.

Bu gerçekten de en iyi şeydi. Artık öpüşmeyecektik ve bana cinsel anlamda yaklaşmayacaktı. Sadece arkadaştık.

Ne var ki Hardin veya tavırlarıyla ilgili hiçbir şey bilmeyen diğer çocukların arasından geçerek odama dönerken onun kapanlarından bir başkasına girdiğim duygusunu bir türlü içimden atamıyordum.

24. Bölüm

Odama döndüğümde ders çalışmayı denedim fakat bir türlü odaklanamıyordum. Birkaç saat boyunca okuduğum hiçbir şeyi anlamadan notlarıma baktıktan sonra, bir duşun iyi gelebileceğine karar verdim. Ortak banyolar kalabalık olduğunda beni hâlâ huzursuz ediyordu fakat kimse benimle uğraşmadığı için onlara alışmıştım.

Sıcak su inanılmazdı ve gergin kaslarımı gevşetmişti. Hardin'le nihayet ateşkes ilan ettiğimiz için rahatlamış olmalıydım fakat şimdi öfke ve sinir bozukluğu, gerginliğin ve şaşkınlığın yerini almıştı. Ertesi gün Hardin'le birlikte zaman geçireceğimize, "eğlenceli" bir şeyler yapacağımıza söz vermiştim ve çok korkuyordum. Sadece iyi gitmesini umuyordum; onun en yakın arkadaşım olmasını beklemiyordum ama konuştuğumuz her seferinde birbirimize bağırıp çağırmayacağımız bir noktaya ulaşmak istiyordum.

Duş o kadar iyi hissettirdi ki bir süre kaldım ve odama geri döndüğümde Steph'in çoktan gelip gitmiş olduğunu fark ettim. Bana bir mesaj bırakmış, Tristan'ın onu akşam yemeği için kampüs dışına çıkardığını söylemişti. Tristan'dan hoşlanıyordum; göz kalemini aşırı kullanmasına rağmen hoş birine benziyordu. Steph ve Tristan'ın ilişkisi devam ederse belki Noah ziyaretime geldiğinde hep birlikte bir şeyler yapabilirdik. Kimi kandırıyordum ki? Noah öyle insanlarla asla bir araya gelmezdi fakat üç hafta öncesine kadar benim de aynı tutumu izlediğimi itiraf etmek zorundaydım.

Yatmadan önce Noah'yı aradım; bütün gün konuşmamıştık. Çok nazikti; telefona cevap verir vermez günümün nasıl geçtiğini sordu.

Ona iyi olduğunu söyledim; ona ertesi gün Hardin'le birlikte dışarı çıkacağımızı söylemeliydim ama söylemedim. Bana futbol takımının, çok iyi bir takım olmasına rağmen Seattle Lisesi'ni ağır yenilgiye uğrattığını söyledi. Onun adına sevindim çünkü bu kadar iyi oynadığı için gerçekten mutluydu.

Ertesi gün çok hızlı geçti. Landon'la birlikte edebiyat dersine girdiğimizde Hardin çoktan yerine oturmuştu bile. "Bu geceki randevumuza hazır mısın?" diye sordu ve ağzım açık kaldı. Landon'ın da. Hangi konuda daha derin çatışma yaşadığımı bilmiyordum: Hardin'in böyle konuşması mı yoksa Landon'ın beni görmesinin durumu nasıl etkileyeceği mi? Arkadaş olma çabamızın daha ilk gününde işler hiç de iyi gitmiyordu.

"Bir randevu değil," dedim. Sonra Landon'a dönerek gözlerimi devirdim. "Arkadaş olarak takılıyoruz," dedim Hardin'e aldırmadan.

"Aynı şey," diye karşılık verdi Hardin.

Dersin geri kalanı boyunca ondan uzak durdum... ki bu kolaydı çünkü sonrasında benimle gerçekten konuşmaya çalışmadı.

Landon dersten sonra eşyalarını sırt çantasına koymaya başladığında dönüp Hardin'e baktı ve sonra sessizce bana doğru eğildi: "Bu gece dikkatli ol."

"Ah, oda arkadaşım onun yakın bir arkadaşı olduğu için sadece iyi geçinmeye çalışıyoruz," dedim Hardin'in beni duymamasını umarak.

"Senin gerçekten harika bir arkadaş olduğunu biliyorum. Sadece Hardin'in senin nezaketini hak ettiğinden pek emin değilim," dedi kasıtlı bir şekilde yüksek sesle konuşarak. Başım kaldırıp ona baktım.

"Senin beni karalamak yerine yapacak daha iyi bir şeyin yok mu? Kaybol, ahbap!" diye tersledi Hardin arkamdan.

Landon kaşlarını çatarak yine bana döndü. "Söylediklerimi unutma." Ve yürüyüp gitti. Onu ne kadar üzmüş olabileceğimi düşünerek endişelendim.

"Hey, ona karşı zalim olmana gerek yok; siz kardeş sayılırsınız," dedim.

Hardin'in gözleri iri iri açıldı. "Ne dedin sen?" diye hırladı.

"Biliyorsun işte, senin babanla onun annesi?" Landon yalan mı söylemişti? Yoksa bundan söz etmemem mi gerekiyordu? Landon, Hardin'in babasıyla ilişkisi hakkında konuşmamamı söylemişti fakat bütün konuyu kastettiğini sanmıyordum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Hardin, Landon'ın gözden kaybolduğu kapıya doğru öfkeyle baktı. "Serserinin sana bunu neden söylediğini bile bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa çenesini kapamam gerekecek."

"Onu rahat bırak, Hardin. Bana söylemek bile istemedim; ben öğrendim." Hardin'in Landon'ın canını yakması düşüncesi midemi bulandırıyordu. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Eh, bu gece nereye gidiyoruz?" diye sordum ve bana öfkeli gözlerle baktı.

"Hiçbir yere gitmiyoruz; bu kötü bir fikirdi," diye tersledi ve olduğu yerde dönerek uzaklaştı. Bir dakika orada durarak Hardin'in fikrini değiştirerek geri dönüp dönmeyeceğini görmeyi bekledim.

Bu da neydi böyle? Bu çocuk gerçekten iki kişilikliydi.

Odama döndüğümde Zed, Tristan ve Steph'i oda arkadaşımın yatağının üzerinde otururken buldum. Tristan'ın bakışları Steph'e odaklanmıştı. Zed de başparmağıyla metal bir çakmağın tetiğiyle oynuyordu. Bu kadar çok beklenmedik ziyaretçi karşısında normalde rahatsız olurdum ama Zed ve Tristan'dan gerçekten hoşlanıyordum. Ayrıca oyalanacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

"Hey, Tessa! Dersler nasıl geçti?" diye sordu Steph bana gülümseyerek. Steph'e bakarken Tristan'ın yüzünün nasıl aydınlandığını fark etmekten kendimi alamadım.

"İyiydi. Senin?" Kitaplarımı şifonyerimin üzerine bıraktım ve o da bana profesörün kahvesini üzerine döktüğünü ve dolayısıyla sınıfı erken salıverdiğini söyledi.

"Bugün çok güzel görünüyorsun, Tessa," dedi Zed. Teşekkür ettim ve Steph'in yatağının üzerinde onlara katıldım. Aslında yatak hepimizi alamayacak kadar küçüktü ama şimdilik işe yarıyordu. Birkaç dakika

çeşitli profesörlerin tuhaflıklarından söz ettikten sonra kapı açıldı ve hepimiz gelenin kim olduğunu görmek için kapıya döndük.

Hardin. Iyy!

"Tanrım, dostum, en azından bir kez kapıyı vurabilirsin," diye azarladı Steph ama Hardin sadece omuz silkti. "Çıplak filan olabilirdim." Ama Hardin'in saygısızlığına kızmadığı gülüşünden belliydi.

"Daha önce görmediğim bir şey yok," dedi Hardin. Diğer üçü gülerken Tristan'ın yüzü asıldı. Bunda ben de gülünecek bir şey bulamamıştım; Steph ve Hardin'i birlikte düşünmekten nefret ediyordum.

"Ah, kes sesini," dedi Steph gülmeye devam ederek ve Tristan'ın elini sımsıkı tuttu. Tristan yine gülümseyerek Steph'e yaklaştı.

"Neler yapıyorsunuz bakalım?" diye sordu Hardin yatağının üzerine oturarak. Ona yatağımdan kalkmasını söylemek istedim ama sessizliğimi korudum. Bir an için buraya özür dilemeye geldiğini sandım fakat sadece arkadaşlarıyla zaman geçirmeye geldiğini ve benim onlardan biri olmadığımı görebiliyordum.

Zed gülümsedi. "Aslında sinemaya gidecektik. Tessa, sen de gelmelisin."

Ben cevap veremeden Hardin araya girdi. "Aslında, Tessa'yla planımız vardı." Sesinde tuhaf bir ton vardı. Tanrım, ruh hali ne kadar çabuk değişiyordu!

"Ne?" diye sordular Zed ve Steph aynı anda.

"Evet, ben de onu almaya geldim." Hardin ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokarak vücut diliyle kapıyı işaret etti. "Hazır mısın, değil misin?"

Zihnim *Hayır!* diye çığlık atıyordu ama başımla onaylayarak Steph'in yatağından kalktım.

"Sonra görüşürüz!" dedi Hardin ve beni neredeyse kapıdan dışarı itti. Dışarı çıktığımızda beni arabasına götürdü ve şaşırtıcı bir şekilde, binmem için yolcu kapısını açtı. Olduğum yerde dikilerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona baktım.

"Eh, bir daha sana kapı açmamam gerektiğini hatırlarım..."

Başımı iki yana salladım. "Neydi bu şimdi böyle? Buraya beni almaya gelmediğini gayet iyi biliyorum; benimle zaman geçirmek istemediğini yeni söylemiştin!" diye bağırdım.

Ve yine birbirimize bağırıp çağırmaya başladık. Bu çocuk beni gerçekten delirtiyordu.

"Evet, söylemiştim. Şimdi arabaya bin."

"Hayır! Buraya beni görmeye gelmediğini itiraf etmezsen oraya geri dönerim ve Zed'le birlikte sinemaya giderim," dedim dişlerini sıktığını görürken.

Biliyordum. Bunu anladığım için neler hissetmem gerektiğinden emin değildim ama Hardin'in Zed'le sinemaya gitmemi istemediğini ve şimdi beni dışarı çıkarmasının tek nedeninin bu olduğunu her nasılsa anlamıştım.

"İtiraf et, Hardin. Yoksa giderim."

"Tamam, pekâlâ. İtiraf ediyorum. Şimdi lanet olasıca arabaya bin. Tekrar söylemeyeceğim," dedi ve arabanın sürücü tarafına dolaştı.

Yine kendimi tutamayarak ben de bindim.

Hardin aracı otoparktan çıkarırken öfkeli görünüyordu. Gürültülü müziği çok fazla açmıştı. Uzanıp kapadım.

"Radyoma dokunma," diye çıkıştı.

"Bütün bu süre boyunca hödük gibi davranacaksan seninle dışarı çıkmak istemiyorum." Ve ciddiydim. Eğer böyle davranacaksa nerede olduğumuz umurumda bile değildi; yurda otostopla filan dönebilirdim.

"Davranmayacağım. Sadece radyoma dokunma."

Hardin'in ders notlarını nasıl etrafa saçtığını hatırlayınca, içimden radyosunu kapıp pencereden dışarı fırlatmak geldi. Konsoldan sökebileceğimi bilsem bunu yapardım.

"Zed'le sinemaya gidip gitmemem neden umurunda? Steph ve Tristan da gidiyordu."

Bakışlarını yoldan ayırmadan, "Zed'in niyetinin iyi olduğunu hiç sanmıyorum," dedi sakince,.

Ben gülmeye başlayınca Hardin kaşlarını çattı. "Ah, öyle mi? En azından Zed bana nazik davranıyor." Gülmekten kendimi alamıyor-

dum. Hardin'in beni korumaya çalıştığı düşüncesi çok ilginçti. Zed bir arkadaştan öte değildi; tıpkı Hardin gibi.

Hardin gözlerini devirdi ama herhangi bir cevap vermedi. Müziği tekrar açtı ve kulakları sağır eden gitarlar ve bas tekrar başladı.

"Lütfen şunun sesini kısabilir misin?" diye yalvardım.

Bunu gerçekten yapmasına şaşırdım ama sesi bir hayli kısarak fon müziği gibi yaptı.

"Bu müzik berbat."

Gülerek elini direksiyona vurdu. "Hayır, değil. Ama iyi müzik konusundaki görüşlerini öğrenmek isterim." Böyle gülümsediğinde çok kaygısız görünüyordu; özellikle de penceresini indirmişken ve rüzgâr saçlarını savururken. Bir eliyle uzanarak saçlarını geriye attı. Öyle arkaya attığı zaman görüntüsü hoşuma gidiyordu. Bu düşünceleri zihnimden silip attım.

"Eh, Bon Iver ve The Fray'i severim," dedim sonunda.

"Elbette seversin," dedi gülerek.

En sevdiğim iki grubu savundum. "Ne olmuş? İnanılmayacak kadar yetenekliler ve müzikleri de harika."

"Evet... yetenekliler. Özellikle de insanları uyutma konusunda."

Oturduğum yerden uzanıp omzuna şakadan vurduğumda yüzünü buruşturdu ve yine güldü.

"Eh, ben onları seviyorum," dedim gülümseyerek. Bu şakacı havada devam edersek gerçekten güzel zaman geçirebilirdim. Pencereden dışarı ilk kez baktım ama nerede olduğumuzu gerçekten bilmiyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"En sevdiğim yerlerden birine."

"Hangisiymiş o?"

"Olup biten her şeyi önceden bilmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet... ben..."

"Her şeyi kontrol etmek mi istiyorsun?"

Sessiz kaldım. Haklı olduğunu biliyordum ama ben böyle biriydim işte.

"Eh, oraya gidene kadar sana söylemeyeceğim... yani yaklaşık beş dakika kadar."

Deri koltukta arkama yaslandım ve başımı çevirerek arka koltuğa baktım. Bir tarafta darmadağınık halde ders notları ve boş kâğıtlar, diğer tarafta da kalın, siyah bir kazak duruyordu.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye sordu Hardin. Utandım.

"Bu nasıl bir araba?" diye sordum. Hem nereye gittiğimizi düşünmemek hem de fazla meraklı olduğumu söylememesini sağlamak için konuyu değiştirmek zorundaydım.

"Ford Capri; bir klasik," dedi açık bir gururla. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen bana arabayı anlatmaya devam etti. Yine de o konuşurken dudaklarını, acele etmeden söylediği kelimelerin ağzından dökülüşünü izledim. Sohbet sırasında birkaç kez bana baktıktan sonra oldukça sert bir sesle, "Bana öyle dik dik bakılmasından hoşlanmam," dedi ama kısa süre sonra gülümsedi.

25. Bölüm

Çakıl zeminli bir yolda ilerlemeye başladık ve Hardin müziği kapayınca duyulan tek ses, lastiklerin altındaki çakılların çıtırtısı oldu. Aniden ıssızlığın ortasında bir yerde olduğumuzu anladım. Şimdi gerginleşmiştim; bu kez yalnızdık, gerçekten yalnız. Etrafta hiç araba, bina ya da benzeri bir şey yoktu.

"Endişelenme, seni buraya öldürmek için getirmedim," diye şaka yaptı ve zorlukla yutkundum. Beni öldürmeye kalkışıp kalkışmamasından çok, onunla yalnız kaldığım takdirde kendim neler yapabileceğimden korktuğumun farkında değildi.

Yarım kilometre kadar daha gittikten sonra arabayı durdurdu. Pencereden dışarı baktım ama çimenlerden ve ağaçlardan başka bir şey göremedim. Etrafta sarı yaban çiçekleri vardı ve rüzgâr ılık esiyordu. Tamam, burası gerçekten dingin ve güzeldi. Ama beni buraya neden getirmişti?

"Burada ne yapacağız?" diye sordum, arabadan inerken.

"Şey, önce biraz yürüyeceğiz."

İç çektim. *Yani beni buraya egzersiz yapmaya mı getirdi?*

Yüzümün asık olduğunu fark edince ekledi: "Çok fazla değil." Sonra çok kez kullanıldığı için çimenleri ezilmiş gibi görünen bir patikadan yürümeye başladı.

Yürüyüşün büyük bölümünde ikimiz de sessizdik; Hardin'in yavaş yürümem konusunda yaptığı birkaç kaba yorum dışında. Ona aldırmadan etrafımı izledim. Görünüşte rastgele gibi gelen bu yeri neden sevdiğini anlamaya başlıyordum. Çok sakindi. Huzurluydu. Yanımda

bir kitap getirirsem burada sonsuza dek kalabilirdim. Patikadan ayrılarak ağaçların arasına daldı. Şüpheciliğim devreye girdi ama yine de peşinden gittim. Birkaç dakika sonra ormandan bir dereye, daha doğrusu bir nehre vardık. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama su bir hayli derin görünüyordu.

Hardin siyah tişörtünü çıkarırken tek kelime bile etmedi. Dövmelerle kaplı gövdesini inceledim. Parlak güneş ışığında o kuru ağaç dallarının tenine yayılışı oldukça çekici görünüyordu. Sonra eğilerek kirli, siyah botlarını çözdü, bana bir bakış attı ve beni yarı çıplak vücuduna bakarken yakaladı.

"Dur bir dakika, neden soyunuyorsun?" diye sordum ve nehre baktım.

Ah, hayır. "Yüzecek filan değilsin, değil mi?" dedim suyu göstererek.

"Evet, yüzeceğim. Sen de yüzeceksin. Bunu hep yaparım." Pantolonunun önünü çözünce eğilip paçalarını bacaklarından çıkarırken çıplak sırt kaslarının nasıl gerildiğine bakmamaya çalıştım.

"Ben bu suda *yüzmem.*" Yüzmeyi severdim ama ıssızlığın ortasındaki bir yerde değil.

"Nedenmiş o?" Nehri işaret etti. "Su o kadar duru ki dibi görünüyor."

"Şey... muhtemelen balıklar ve Tanrı bilir daha neler vardır." Sözlerimin ne kadar saçma olduğunu fark etmiştim ama umursamadım. "Ayrıca bana yüzmeye gideceğimizi söylemedin ve dolayısıyla yüzebileceğim bir şeyler giymedim." Buna itiraz edemezdi.

"Yani bana iç çamaşırı giymeyen kızlardan olduğunu mu söylüyorsun?" Sırıttı. Ona ve o muhteşem gamzelerine baktım. "Evet, sütyenin ve külotunla yüz işte."

Bir dakika, yani buraya gelip bütün giysilerimi çıkararak onunla yüzeceğimi mi düşündü? Suyun içinde Hardin'le birlikte çıplak olduğumu hayal edince vücudumda bir şeyler kıpır kıpır etti. Bu çocuk bana neler yapıyordu böyle? Ondan önce zihnimden hiç bu türde düşünceler geçmemişti.

"İç çamaşırlarımla filan yüzecek değilim, seni budala!" Yumuşak çimenlerin üzerine oturdum. "Sadece izleyeceğim," dedim.

Kaşlarını çattı. Şimdi üzerinde sadece külotu vardı ve siyah kumaş vücuduna sımsıkı oturuyordu. Onu ikinci kez çıplak görüyordum ve masmavi gökyüzünün altında daha da yakışıklı görünüyordu.

"Hiç eğlenceli değilsin. *Ve* sen kaybedersin," dedi açıkça. Ardından suya atladı.

Ben bakışlarımı çimenlerden ayırmadan bir tutamını çekiştirerek parmaklarımın arasında ovaladım. Hardin'in sesini duydum: "Su sıcak, Tess!" Çimenlerin üzerinde oturduğum yerden, şimdi siyah olan saçlarından süzülen su damlalarını görebiliyordum. Sırılsıklam saçlarını arkaya atarak bir eliyle yüzünü sıvazlarken gülümsüyordu.

Bir an için başka biri, daha cesur biri olmayı diledim. Steph gibi. Steph gibi olsaydım, şimdi soyunup o güzel suda Hardin'e katılırdım. Suda oynar, sonra tekrar atlayıp onu ıslatmak için kıyıya çıkardım. Eğlenceli ve kaygısız olurdum.

Ama ben Steph değildim. Ben Tessa'ydım.

"Bu şimdiye kadar bir hayli sıkıcı bir arkadaşlık oldu..." diye bağırdı Hardin kıyıya doğru yüzerken. Gözlerimi devirince güldü. "En azından ayakkabılarını çıkar da ayaklarını suya sok. Şu anda inanılmaz ama kısa süre sonra yüzülmeyecek kadar soğuk olacak."

Ayaklarımı suya sokma fikri o kadar da kötü değildi. Ayakkabılarımı çıkarıp kotumun paçalarını sıvadım. Hardin haklıydı; su ılık ve berraktı. Suyun içinde parmaklarımı oynatırken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Güzel, değil mi?" diye sordu ve kendimi tutamayarak başımla onayladım. "Sen de gir haydi."

Başımı iki yana sallayınca üzerime su attı. Geri çekilerek ona çatık kaşlarla baktım.

"Suya girersen hiç sonu gelmeyen sorularından birini cevaplayacağım. İstediğin her soru olur. Biri dışında," diye uyardı.

Merakıma yenildim ve başımı yana yatırdım. Onunla ilgili bir sürü muamma vardı ve şimdi belki de birini çözebilme fırsatı kazanmıştım.

"Bu teklif bir dakika içinde geri çekilecek," dedi ve suyun altına daldı. Berrak suyun içinde yüzen uzun vücudunu görebiliyordum.

Eğlenceli görünüyordu ve Hardin sıkı pazarlıkçıydı. Merakımı bana karşı nasıl kullanacağını biliyordu.

"Tessa," dedi başını tekrar yüzeye çıkardığında, "her şeyi çok fazla düşünmekten vazgeç ve sadece atla."

"Giyecek bir şeyim yok. Giysilerimle atlarsam, sırılsıklam giysilerle geri dönmek zorunda kalırım," diye sızlandım. Neredeyse suya girmeyi ben de istiyordum. Tamam, artık istiyordum işte.

"Benim tişörtümü giyersin," diye önerdi ve çok şaşırdım; bir an şaka yaptığını söylemesini bekledim ama öyle bir şey söylemedi. "Haydi, benim tişörtümü giy. Rahatlıkla giyebileceğin kadar uzun ve sütyenin ve külotun da üzerinde kalabilir; *tabii istersen,*" dedi gülümseyerek. Tavsiyesine uyarak düşünüp taşınmayı bıraktım.

"Tamam ama arkanı dön ve üzerimi değiştirirken bakma; ciddiyim!" Tehditkâr görünmek için elimden geleni yaptım fakat sadece gülerek karşılık verdi. Yine de arkasını döndü ve ben de tişörtümü başımdan çıkararak bütün hızımla onunkine atıldım. Hardin'in tişörtünü sırtıma geçirince haklı olduğunu anladım çünkü gerçekten de neredeyse dizlerime kadar uzanıyordu. Tişörtünün Hardin olarak tanımlayabileceğim bir kokuyla karışık hafif parfüm kokusu hoşuma gitti.

"Haydi, acele et yoksa döneceğim," dedi ve başına bir dal fırlatmak istedim. Kotumun düğmelerini açıp paçalarını ayaklarımdan çıkardım. Tişörtüm ile kotumu düzgün bir şekilde katlayarak çimenlerin üzerinde duran ayakkabılarımın yanına bıraktım. Hardin bana dönünce siyah tişörtün eteğini mümkün olduğunca aşağı çekiştirdim.

Gözleri iri iri açıldı ve beni baştan aşağı süzüşünü izledim. Dudağındaki küpeyi dişlerinin arasına aldı ve yanaklarının kızardığını fark ettim. Üşümüş olmalıydı, çünkü bu tepkiyi bana veriyor olamazdı.

"Şey... suya gel, ha?" dedi her zamankinden daha hırıltılı bir sesle. Başımla onaylayarak yavaşça kıyıya doğru yürüdüm. "Atla haydi!"

"Atlıyorum! Atlıyorum!" diye bağırdım. Güldü.

"Koşarak atla."

"Tamam." Biraz geri çekilerek koşmaya başladım. Kendimi aptal gibi hissediyordum fakat aşırı düşünme eğilimimin bunu mahvetme-

sine izin vermeye niyetim yoktu. Son adımı atarken suya baktım ve tam kıyıda durdum.

"Ah, haydi! Çok iyi bir başlangıç yapmıştın!" Başını arkaya atarak neşeli kahkahalara boğulduğunda harika görünüyordu.

Hardin, harika?

"Yapamam!" Beni durduran şeyin ne olduğundan emin değildim; su atlanacak kadar derindi ama çok derin değildi. Hardin'in durduğu yerde su sadece göğsüne kadar yükseliyordu ve dolayısıyla benim de çenemin altına filan gelirdi.

"Korkuyor musun?" Sesi sakin ama ciddiydi.

"Hayır... Bilmiyorum. Biraz," diye itiraf ettim ve suyun içinde bana doğru yürüdü.

"Kenara otur. Suya girmene yardım edeyim."

Oturdum ve külotumu görmemesi için bacaklarımı birbirine bastırdım. Bana doğru uzanırken bunu fark ederek sırıttı. *Neden vücudum ona böyle tepki veriyor?* Arkadaş olmamızı istiyorsam ateşe aldırmamak zorundaydım. Ellerini belime doğru kaydırırken sordu: "Hazır mısın?"

Başımla onayladığım anda beni suya çekti. Su ılıktı ve ateş gibi yanan tenime çok iyi gelmişti. Hardin beni bırakınca suyun içinde ayakta durmak zorunda kaldım. Kıyıya yakın olduğumuz için sadece göğsümün altına geliyordu.

"Orada öyle dikilip durma," dedi alaycı bir tavırla. Ona aldırmadım ama suyun içinde birkaç adım yürüdüm. Tişört alttan giren suyla havalandı ve ben bir çığlık atarak hemen aşağı çektim. Tişörtü düzelttiğimde, kumaş büyük ölçüde yerinde kalacağına söz verdi.

"Onu da çıkarabilirsin," dedi sırıtarak. Ona su attım. "Az önce bana su mu attın sen?" Güldü ve başımla onaylayarak yine su attım. Islak başını iki yana salladıktan sonra suyun altından üzerime atıldı. Uzun kolları belime dolanarak beni aşağı çekti. Burnumu kapamak için elimi kaldırdım; burnumda tıkaç olmadan yüzmeye alışkın değildim. Yüzeye çıktığımızda Hardin gülmekten kırılıyordu ve ben de ona katılmaktan kendimi alamadım. Aslında eğleniyordum. Hem de

gerçekten eğleniyordum; öyle güzel bir film izlemek gibi ortalama bir eğlence değildi.

"Hangisinin daha komik olduğuna karar veremedim: Gerçekten güzel zaman geçiriyor olman mı, yoksa suya girerken burnunu tıkamak zorunda kalman mı," dedi kahkahaların arasında.

O anda bir cesarete kapılarak yine suyla yükselen tişörte aldırmadan ona doğru yürüdüm ve başını suyun altına sokmaya çalıştım. Elbette ki benden çok güçlüydü ve yerinden kıpırdamadı bile; sadece bembeyaz güzel dişlerini göstererek daha da güldü. Neden her zaman böyle olamıyordu?

"Bana bir cevap borçlu olduğunu hatırlıyorum," dedim.

Kıyıya doğru baktı. "Tabii. Ama sadece bir tane."

Hangisini soracağımı bilemedim; o kadar çok sorum vardı ki. Ama herhangi bir karar veremeden sesimin benim yerime seçim yaptığını duydum: "Hayatta en çok sevdiğin kişi kim?"

Ona bunu neden soruyorum ki? Daha net şeyleri bilmek istiyorum; örneğin neden hödük gibi davrandığı veya neden Amerika'da olduğu gibi.

Sorum karşısında şaşırmış gibi bana şüpheci gözlerle baktı.

"Kendim," dedi ve birkaç saniyeliğine suyun altına geri döndü.

Tekrar yüzeye çıktığında başımı iki yana salladım. "Bu doğru olamaz," dedim meydan okuyan bir tavırla. Kibirli olduğunu biliyordum ama birini... herhangi birini seviyor olmalıydı. "Ya annen ve baban?" diye sordum ve hemen pişman oldum.

Yüzü gerildi ve bakışlarındaki o çok sevdiğim yumuşaklık silindi. "Bir daha annem ve babamdan söz etme, anladın mı?" diye tersledi. Eğlencemizi bozup keyfimizi kaçırdığım için kafamı yumruklamak istedim.

"Özür dilerim, sadece merak ettim. Bir sorumu cevaplayacağını söylemiştin," diye hatırlattım sakince. Yüzü biraz yumuşadı ve bana doğru bir adım attı. "Gerçekten özür dilerim, Hardin. Bir daha onlardan söz etmeyeceğim," diye söz verdim. Onunla burada kavga etmeyi gerçekten istemiyordum; onu çok kızdırırsam muhtemelen beni burada tek başıma bırakıp giderdi.

Beni belimden yakalayıp havaya kaldırınca hazırlıksız yakalandım. Bacaklarımı ve kollarımı sallayarak çığlıklar attım fakat sadece yine gülerken beni suya fırlattı. Birkaç adım öteye indim ve tekrar yüzeye çıktığımda gözleri neşeyle parlıyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" diye bağırdım. Karşılık olarak esniyormuş gibi yaptı. Ona doğru yüzdüm ve beni tekrar yakaladı ama bu kez ne yaptığımı fark edemeden bacaklarımı beline doladım. Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü.

"Affedersin," diye mırıldanarak bacaklarımı çözmeye yeltendim.

Ne var ki bacaklarımı yakalayıp belinin etrafına bastırdı.

Aramızdaki elektrik yine hissediliyordu ve bu kez her zamankinden daha yoğundu. Onunlayken neden hep böyle oluyor? Zihnimdeki düşünceleri bir kenara attım ve düşmemek için kollarımı boynuna doladım.

"Sen bana ne yapıyorsun, Tess?" dedi kısık sesle ve başparmağını alt dudağımda dolaştırdı.

"Bilmiyorum..." diye cevap verdim, hâlâ dudağımda dolaşan başparmağının altından konuşarak.

"Bu dudaklar... onlarla yapabileceğin şeyler," dedi baştan çıkarıcı bir tavırla. Kollarındayken içimi kavuran o derin ateşi tekrar hissettim. "Durmamı ister misin?" Gözlerime baktı; gözbebekleri o kadar genişlemişti ki gözlerinin koyu yeşil irisi şimdi çizgi gibi görünüyordu.

Zihnimin yeni düşüncelerle itiraf etmesine fırsat vermeden başımı iki yana salladım ve vücudumu suyun altından onunkine bastırdım.

"Sadece arkadaş olamayız, bunu biliyorsun, değil mi?" Dudakları çeneme değiyor, beni titretiyordu. O çeneme öpücükler kondururken başımla onayladım. Haklı olduğunu biliyordum. Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyordum fakat Hardin'le asla sadece arkadaş olamayacağımızın farkındaydım. Dudakları kulağımın altındaki noktaya değerken inledim ve Hardin'i aynı şeyi tekrarlamaya teşvik ettim; bu kez tenimi emdi.

"Ah, Hardin," diye inleyerek bacaklarımı daha sıkı sardım. Ellerimi sırtından aşağı indirirken tırnaklarımı teninde gezdirdim. Sadece boynumu öpüşü bile beni doruğa taşıyabilirdi.

"İnleyerek adımı söylemeni istiyorum, Tessa. Tekrar tekrar. Bana izin ver, lütfen?" Sesinde umutsuzca bir ihtiyaç vardı.

Benliğimin derinliklerinde, ona hayır diyemeyeceğimi biliyordum.

"Söyle, Tessa." Kulakmememi dişlerinin arasına aldı. Yine daha sert bir şekilde başımla onayladım. "Söylemene ihtiyacım var, bebeğim. Yüksek sesle. O zaman beni gerçekten istediğini anlarım." Elini aşağı kaydırarak üzerimdeki tişörtün altına soktu.

"İstiyorum..." dedim aceleyle ve dudakları nazik saldırısına devam ederken tenime değerek gülümsedi. Herhangi bir şey söylemek yerine kalçalarımı tutarak beni daha yukarı kaldırdı ve sudan çıkmak için yürümeye başladı. Kıyıya ulaştığında beni bırakarak sudan çıktı. Sızlanışım muhtemelen egosunu daha da besledi ama şimdi umurumda filan değildi. Bildiğim tek şey, onu istediğim ve ona ihtiyaç duyduğumdu. Ellerime uzanarak beni de kıyıya çekti.

Ne yapacağımı bilemez bir halde çimenlerin üzerinde dururken Hardin'in ağır, sırılsıklam tişörtünü sırtımda hissediyor ve fazla uzakta durduğunu düşünüyordum.

Durduğu yerden hafifçe eğilerek gözlerime baktı. "Burada olmasını mı istiyorsun, yoksa odamda mı?"

Gergin bir tavırla omuz silktim. Odasına gitmek istemiyordum çünkü çok uzaktı; yolculuk süresi bana yapmak üzere olduğum şeyle ilgili çok fazla düşünme fırsatı tanırdı.

"Burada," dedim etrafıma bakınarak. Ortalıkta kimse yoktu ve kimsenin gelmemesi için dua ediyordum.

"İsteklisin?" Hardin gülümserken gözlerimi devirdim ama muhtemelen çaresizce gözlerimi kırpmışım gibi görünmüştü. Hardin elini benden uzak tuttukça vücudumdaki ateş giderek soğuyordu.

"Gel buraya," dedi kısık sesle ve ateş geri döndü.

Ayaklarım yumuşak çimenlerin üzerinde sessizce ilerledi ve Hardin'e iyice yaklaştım. Ellerini hemen tişörtün altına uzatarak ku-

maşı vücudumun üzerine doğru kaldırdı. Bakışları beni delirtiyordu; hormonlarım kontrolden çıkmıştı. Elimi tutmadan önce vücudumu baştan aşağı süzerken nabzım hızlandı.

Tişörtünü bir battaniye gibi çimenlerin üzerine serdi. "Uzan," dedi beni kendisiyle birlikte yere çekerken. Beni ıslak kumaşın üzerine yatırdı ve kendisi de yan uzanarak bir dirseğinin üzerine dayandı. Daha önce beni kimse böylesine çıplak görmemişti ve Hardin bir sürü kız görmüştü; hem de benden daha güzellerini. Ellerim vücudumu örtmek için yukarı kalktı fakat Hardin doğrulup oturarak iki bileğimi de yakaladı ve onları aşağı bastırdı.

"Kendini örtmeye çalışma; benim için yapma," dedi ve gözlerime baktı.

"Sadece..." diye açıklamaya başladım ama sözümü kesti.

"Hayır, örtünmeyeceksin; senin utanacak bir şeyin yok, Tess." *Bunda ciddi miydi?* "Ciddiyim, kendine bir baksana," diye devam etti aklımdan geçenleri okuyarak.

"Sen çok kızla birlikte olmuşsun," diye patladım. Kaşlarını çattı.

"Senin gibisi hiç olmadı." Sözlerini çok çeşitli anlamlara çekebileceğimi fark ettim ama üzerinde durmamaya karar verdim.

"Prezervatifin var mı?" diye sordum seksle ilgili bildiğim birkaç şeyi hatırlamaya çalışırken.

"*Prezervatif* mi?" Güldü. "Seninle sevişmeyeceğim ki," dedi ve paniğe kapılmaya başladım. *Bütün bunlar beni aşağılamak için bir oyun mu?*

"Ah," diyebildim sadece ve toparlanmaya başladım. Ama omuzlarımı tutarak beni nazikçe tekrar yatırdı. Kıpkırmızı olduğumdan emindim ve alaycı bakışlarının önünde böyle çırılçıplak olmak istemiyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye başladı ama sonra birden anladı. "Ah... Hayır, Tess, öyle demek istemedim. Sadece daha önce hiçbir şey yapmadığını, dolayısıyla da seninle sevişmeyeceğimi söylüyorum." Bir an bana baktı. "*Bugün,*" diye ekledi ve göğsümdeki baskı biraz olsun azaldı.

"Sana daha önce yapmak istediğim bir sürü başka şey var." Bütün ağırlığını elleriyle destekleyerek üzerime çıktı. Üzerimde sınav

pozisyonunda duruyordu. Islak saçlarından yüzüme su damlayınca yüzümü buruşturdum.

"Daha önce kimsenin seni düzmemiş olmasına inanamıyorum," diye fısıldadı ve yine yan tarafının üzerine uzandı. Elini boynumdan aşağı kaydırırken sadece parmak uçlarıyla dokunuyordu; elini göğüslerimin arasından karnıma kadar kaydırdı ve iç çamaşırımın hemen üzerinde durdu. *Bunu gerçekten yapıyoruz; ben ve Hardin. Ne yapacak şimdi? Canım yanacak mı?* Zihnimden yüz farklı düşünce geçiyordu ama eli külotuma uzandığı anda zihnim boşaldı. Dişlerinin arasından nefes aldığını duydum. Bir an sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Parmakları biraz daha kıpırdayınca irkildim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

Sadece beni okşuyor; nasıl bu kadar zevk verebiliyor? Başımla onayladım ve parmaklarını yavaşlattı.

"Kendin yaptığın zamankinden daha mı zevkli?"

Ne?

"Daha mı zevkli?" diye sordu tekrar.

"N... ne?" diyebildim. Artık ne bedenimi ne de zihnimi kontrol edebiliyordum.

"Kendine dokunduğunda? Bu kadar zevk veriyor mu?"

Ne diyeceğimi bilemedim ve ona düz düz bakmakla yetinince bakışları değişti. "Bir dakika... Sen bunu da hiç yapmadın, değil mi?" Sesinde şaşkınlık ve başka bir şey daha vardı. Şehvet mi? Yine beni öpmeye başladı ve parmakları yukarı aşağı oynamaya devam etti. "Bana çok yoğun tepki veriyorsun; çok ıslaksın," dediğinde inledim. Bu müstehcen sözler neden Hardin'in dudaklarından dökülürken böylesine seksi geliyordu? Nazik bir baskı hissettim ve bütün vücudum titredi.

"Neydi... *bu*?" diye sordum yarı inleyerek. Güldü ama cevap vermedi. Aynı şeyi tekrar yaptığını hissettim ve sırtım çimenlerin üzerinde gerildi. Dudakları boynuma, oradan da göğsüme kaydı. Karnımda giderek artan baskıyı hissettim; saf bir mutluluktu. Gözlerimi sımsıkı

yumdum ve dudağımı ısırdım; sırtım çimenlerin üzerinden bir kez daha havalandı ve bacaklarım titremeye başladı.

"İşte böyle, Tessa, bana gel," dedi beni iyice kontrolden çıkararak. "Bana bak, bebeğim," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtım. Dudaklarının göğsümde dolaştığını görünce kendimi kaybettim ve birkaç saniye için gözlerim karardı. "Hardin," dedim ve tekrarladım. Yanaklarının kızarışı bana hoşuna gittiğini gösterdi. Yavaşça elini geri çekti ve ben nefeslerimi yavaşlatmaya çalışırken elini karnımın üzerine koydu. Vücudum daha önce hiç böylesine enerji dolmamıştı ve hiç şimdiki kadar gevşediğimi hatırlamıyordum.

"Sana toparlanman için biraz zaman vereyim." Kendi kendine güldü ve benden uzaklaştı.

Kaşlarımı çattım. Onun bana yakın kalmasını istiyordum ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde konuşamıyordum. Hayatımın en iyi birkaç dakikasından sonra doğrulup oturdum ve Hardin'e baktım. Oysa kotunu ve ayakkabılarını giymişti bile.

"Hemen gidiyor muyuz?" Sesimdeki mahcubiyet son derece açıktı. Benim de onu okşamamı isteyeceğini sanmıştım; ne yapacağımı tam olarak bilmesem de o bana açıklayabilirdi.

"Evet, sen biraz daha mı kalmak istiyordun?"

"Ben sadece... sandım ki... bilmiyorum. Senin de bir şeyler isteyebileceğini düşündüm." Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Neyse ki anladı.

"Ah, hayır. Ben iyiyim, şimdilik," dedi ve bana hafifçe gülümsedi. Yine kabalığına geri mi dönecekti? Umarım bunu yapmazdı; özellikle de yaşadıklarımızdan sonra. Onunla şimdiye kadar bir erkekle yaşadığım en büyük yakınlığı paylaşmıştım. Bana yine kötü davranırsa buna dayanamazdım. "Şimdilik" demişti, yani daha sonra bir şeyler isteyecek miydi? Buna şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştım. Islak sütyen ve külotumun üzerine giysilerimi giyerken bacaklarımın arasındaki yumuşak ıslaklığa aldırmamaya çalıştım. Hardin ıslak tişörtünü alarak bana uzattı.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görünce kurulanmamı söyledi. Bakışlarını bacaklarımın arasına doğru kaydırdı.

Ah! Pantolonumun düğmelerini çözdüm ve hassas tenimi silerken Hardin arkasını dönmeye bile gerek duymadı. Beni izlerken dilinin alt dudağında gezişi gözümden kaçmadı. Kotunun cebinden telefonunu çıkararak ekranı tekrar tekrar kaydırdı. Kurulanmayı bitirdikten sonra tişörtünü iade ettim. Ayakkabılarımı giyerken ortamda tutkudan çok mesafe vardı ve şimdi ondan olabildiğince uzak olmak istediğimi fark ediyordum.

Birlikte arabaya dönerken benimle konuşmasını bekledim fakat hiçbir şey söylemedi. Zihnim bundan sonra olacaklarla ilgili en kötü durum senaryolarını sıralayıp duruyordu. Binmem için kapıyı açtı ve başımla onaylayarak teşekkür ettim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, çakıl zeminli yoldan geri dönerken.

"Bilmiyorum. Neden şimdi bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye sordum, cevabından korksam ve doğruca yüzüne bakamasam bile.

"Ben tuhaf davranmıyorum. Sen davranıyorsun."

"Hayır, tek kelime bile etmedin... şeyden beri... biliyorsun işte."

"Sana ilk orgazmını yaşattığımdan beri mi?"

Ağzım açık kalırken yanaklarım kızardı. *Neden onun bu müstehcen konuşmalarına hâlâ şaşırıyorum?*

"Ah, evet. O zamandan beri hiçbir şey söylemedin. Sadece giyindin ve yola çıktık." Şu anda en iyi seçenek dürüstlük gibi göründüğü için ekledim: "Bu beni kullanıyormuşsun gibi filan hissettiriyor."

"Ne? Elbette ki seni kullanmıyorum. Birini kullanıyor olmam için benim bir şeyler elde ediyor olmam gerekir," dedi. O kadar umursamaz davranıyordu ki gözlerimin dolduğunu hissettim. Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyordum ama yine de bir damla süzüldü.

"Ağlıyor musun sen? Ne dedim ki şimdi?" Uzandı ve elini bacağıma koydu. Şaşırtıcı bir şekilde beni sakinleştirdi. "Öyle demek istemedim; özür dilerim. Biriyle koklaştıktan sonra olması gerekenlere pek alışkın değilim ve ayrıca, seni odana bırakıp kendi yoluma gitmek gibi bir

düşüncem de yoktu. Birlikte yemek filan yiyebileceğimizi düşündüm. Çok acıktığından eminim." Bacağımı nazikçe sıktı.

Ona bakarak gülümsedim; sözleri beni rahatlatmıştı. Yanağımdan süzülen damlayı sildim ve onunla birlikte endişelerim de silindi.

Hardin'de beni her anlamda bu kadar duygusallaştıranın ne olduğunu bilmiyordum. Beni kullandığını düşünmek olması gerekenden daha da çok incitmişti. Hardin'e karşı duygularım çok karmaşıktı. Bir an ondan nefret ediyor, bir an sonra öpmek istiyordum. Bana asla hayal etmediğim şeyler hissettiriyordu ve konu sadece cinsellik de değildi. Beni güldürüyor, ağlatıyor, çığlık attırıyor, bağırtıyordu ama en önemlisi, bana yaşadığını hissettiriyordu.

26. Bölüm

Hardin'in eli hâlâ bacağımdaydı ve hiç çekmemesini diliyordum. Bu fırsatı değerlendirerek kolundaki dövmeleri inceledim. Bileğinin üzerindeki sonsuzluk sembolü yine gözüme ilişti ve onun için bir anlamı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Bulunduğu yere bakınca çok kişisel gibi görünüyordu. Diğer bileğinde de aynı sembolden olup olmadığına baktım ama yoktu. Sonsuzluk sembolü özellikle kadınlar arasında bir hayli yaygındı fakat uç noktalardaki halkaların kalp şeklinde birleşmesi beni daha da meraklandırmıştı.

"Nasıl bir şey yemek istersin?" diye sordu.

Bana ne kadar normal bir soru sormuştu. Matlaşmış, neredeyse kurumuş saçlarımı topuz yaparken bir an ne yemek istediğimi düşündüm. "Şey, aslında ne olduğunu bildiğim sürece hepsi olur; ketçaplı olması da şart değil."

Güldü. "Ketçap sevmiyor musun? Bütün Amerikalıların o şeye bayılıyor olması gerekmiyor muydu?" diye takıldı.

"Bilmem. Ama iğrenç."

İkimiz de güldük ve Hardin'e baktım. "O halde sade bir yemek seçelim," dedi.

Başımla onayladım ve müziği açmak için uzandı ama sonra vazgeçerek elini yine bacağıma koydu. "Üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu; bu bana daha önce, kendi odasındayken sorduğu bir şeydi.

"Hemen Seattle'a taşınacağım ve bir yayınevinde iş arayacağım ya da yazar olmaya çalışacağım. Kulağa gülünç geldiğini biliyorum,"

dedim yüksek hedeflerimden dolayı aniden utanarak. "Ama bunu bana daha önce sormuştun, unuttun mu?"

"Hayır, gülünç filan değil. Vance Yayıncılık'ta tanıdığım biri var; biraz uzaktır ama belki staj için oraya başvurabilirsin. İstersen onunla konuşabilirim."

"Ne? Benim için bunu yapar mısın?" Çok şaşırdığım için sesim bir hayli tizleşmişti; son bir saattir bana nazik davranmasına rağmen böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordum.

"Elbette, büyütülecek bir şey değil ki." Biraz mahcup olmuş gibiydi. Güzel şeyler yapmaya alışkın olmadığından emindim.

"Vay canına, teşekkür ederim. Gerçekten. Yakında bir iş veya staj bulmam gerekiyor zaten ve bu kesinlikle bir hayalin gerçekleşmesi olur!" Ellerimi çırptım.

Gülerek başını iki yana salladı. "Rica ederim."

Eski bir tuğla binanın yanındaki küçük bir otoparka girdik.

"Burada yemekler inanılmazdır," dedi ve arabadan indi. Arkaya dolaşarak bagajı açtı... ve simsiyah bir tişört daha çıkardı. Bunlardan elinde sonsuz sayıda olmalıydı. Gövdesinin çıplak olması o kadar hoşuma gitmişti ki sonunda yine bir tişört giymek zorunda kalacağını unutmuştum.

İçeri girince oldukça boş bir yere oturduk. Yaşlı bir kadın masaya yaklaşarak bize mönüleri verdi ama Hardin mönülere aldırmadan hamburger ve kızarmış patates isterken bana da aynı siparişi vermem gerektiğini işaret etti. Bu konuda ona güvenerek siparişimi verdim fakat elbette ki ketçap istemedim.

Siparişlerimizi beklerken Hardin'e Richland'de büyüdüğümü anlattım ama bir İngiliz olduğu için elbette ki adını bile duymamıştı. Pek fazla şey kaçırmış sayılmazdı; kasaba küçüktü ve herkes aynı şeyleri yapıyor, kimse oradan ayrılmıyordu; benim dışımda. Oraya bir daha asla geri dönmeyecektim. Bana kendi geçmişiyle ilgili pek bir şey anlatmadıysa da umutlu ve sabırlıydım. Çocukluğumla ilgili çok meraklı görünüyordu ve ona babamın alkol sorununu anlattığımda

kaşlarını çattı. Ona bundan daha önce –bir kavgamız sırasında– söz etmiştim ancak bu kez biraz daha detaylı açıkladım.

Sohbetimiz sırasında bir duraksama esnasında garson yiyeceklerimizi getirdi; hepsi çok lezzetli görünüyordu.

"İyi, ha?" dedi Hardin ben ilk lokmamı alırken. Başımla onaylayarak ağzımı sildim. Yemekler inanılmazdı ve ikimiz de tabaklarımızı silip süpürürken daha önce hiç olmadığım kadar aç olduğumu hissediyordum.

Yurda dönerken yolculuğumuz rahattı. Hardin'in uzun parmakları bacağımda daireler çiziyordu ve nihayet kampüse ulaşarak öğrenci otoparkına girerken hayal kırıklığına uğramıştım.

"İyi zaman geçirdin mi?" diye sordum. Şimdi kendimi ona birkaç saat öncesinde olduğundan daha yakın hissediyordum. İstediğinde gerçekten iyi biri olabiliyordu.

"Evet, gerçekten güzel zaman geçirdim." Şaşırmış gibiydi. "Dinle, seni odana götürürdüm fakat Steph'le yirmi soru oyunu oynamak istemiyorum..." Gülümsedi ve oturduğu yerde bana doğru döndü.

"Sorun değil. Yarın görüşürüz," dedim. Ona veda öpücüğü vermem gerekip gerekmediğini bilmediğimden parmaklarını uzatarak saçlarımdan fırlamış bukleleri kulağının arkasına sıkıştırdığında rahatladım. Yüzümü avcuna yasladım ve uzanarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Nazik ve basit bir buse gibi başlamıştı ama bir alev dalgasının bütün vücuduma yayıldığını hissedince daha fazlasını istedim. Hardin kolumu yakalayarak çekerken ortadaki bölmenin üzerinden atlamamı işaret etti. Hemen itaat ettim ve sırtımı direksiyona dayayarak kucağına oturdum. Koltuğun hafifçe arkaya yatarak bize daha fazla alan verdiğini hissederken ellerimi tişörtünün altına soktum. Karnı sert, teni sıcaktı. Parmaklarımı oradaki mürekkebin üzerinde dolaştırdım.

Dili benimkine masaj yapıyordu ve kollarını sıkıca vücuduma sarmıştı. Duygu neredeyse acı vericiydi fakat ona bu kadar yakın olmak için böyle bir acıya memnuniyetle katlanırdım. Ellerimi tişörtünün altına kaydırırken dudaklarımdaki dudaklarından bir inilti

yayıldı. Onu inletebilmek ve üzerinde böyle bir etki yaratmak hoşuma gitti. Tam yine kendimi tensel zevke kaptıracakken çalan telefonum ortamı bozdu. "Yine mi alarm?" diye takıldı Hardin ben geri çekilip çantama uzanırken.

Ukalaca bir cevap vermek için gülümseyerek ağzımı açarken ekrana baktım ve arayanın Noah olduğunu görünce donakaldım. Hardin'e bakınca bunu anladığını gördüm. Yüz ifadesi değişti ve onu, bu ortamı kaybedeceğimden korkarak telefonu meşgule alıp yolcu koltuğuna attım. Şimdi Noah'yı düşünmek istemiyordum. Onu zihnimin derinliklerine gömerek kapıyı kilitledim.

Hardin'i öpmeye devam etmek için geri uzandım ama beni durdurdu.

"Sanırım gitsem iyi olur." Ses tonu gergindi ve endişelenmeye başlamıştım. Ona bakmak için geri çekildiğimde bakışları mesafeliydi ve vücudumu saran ateş yerini bir anda buza bıraktı.

"Hardin, onu meşgule verdim. Onunla bütün bunları konuşacağım. Sadece ne zaman veya nasıl yapacağımı bilmiyorum ama söz veriyorum, yakında yapacağım." Hardin'i ilk kez öptüğümde, Noah'yla ayrılmak zorunda kalacağımı içten içe biliyordum. Ona ihanet etmişken ilişkimizi sürdüremezdim. Daima karanlık bir suçluluk bulutu halinde tepemde dikilirdi ve bunu ikimiz de istemezdik. Hardin'e karşı hissettiklerim, Noah'yla daha fazla birlikte olamamamın nedenlerinden biriydi. Noah'yı seviyordum fakat onu gerçekten hak ettiği şekilde sevseydim Hardin'e karşı bu duyguları hissetmezdim. Noah'yı incitmek istemiyordum ama yine de geri dönüşü yoktu.

"Onunla neyi konuşacaksın?" diye çıkıştı.

"Bütün bunları." Ellerimle etrafı işaret ettim. "Bizi."

"*Bizi* mi? Bana ondan ayrılacağını söylemeye filan çalışmıyorsun... *benim* için, değil mi?"

Başım dönmeye başlamıştı. Kucağından inmem gerektiğini biliyordum ama donakalmıştım.

"Ayrılmamı... istemiyor musun?" Sesim fısıltı gibi çıktı.

"Hayır, neden ayrılasın ki? Yani, evet, onu terk etmek istiyorsan, sen bilirsin ama bunu benim için yapma."

"Ben sadece... sandım ki..." diye başladım ama devamını getiremedim.

"Kimseyle çıkmadığımı sana söylemiştim, Theresa," dedi.

Vücudum far ışığına tutulmuş ceylanınki gibi donakaldı; Hardin'in kucağından kalkmamı sağlayan tek şey, bir kez daha ağladığımı görmesini reddedişimdi.

"Sen iğrençsin," dedim öfkeyle ve yerden eşyalarımı, koltuktan da telefonumu kaptım. Hardin bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama söylemedi. "Bundan sonra benden uzak dur; çok ciddiyim!" diye bağırdım ve gözlerini kapadı.

Kaldığım binaya, odama doğru olanca hızımla yürüdüm ve içeri girip kapıyı kapayana kadar gözyaşlarımı tutmayı başardım. Sırtımı kapıya dayayarak yere kayarken ve hıçkırıklara boğulurken Steph orada olmadığı için şükrediyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Onunla yalnız kalmayı kabul ettiğimde nasıl davrandığını biliyordum ama yine de fırsatın üzerine atlamıştım. Sırf bugün bana nazik davrandı diye, düşündüğüm şey... Ne; *erkek arkadaşım* olacağını mı sanmıştım? Böylesine aptal ve saf olabildiğim için hıçkırıklarım arasında kendime gülüyordum. Hardin'e gerçekten kızamazdım bile. Bana kimseyle çıkmadığını söylemişti fakat bugün birlikte çok güzel zaman geçirmiştik. Gerçekten eğlenceliydi ve aramızda bir ilişki oluşmaya başladığını sanmıştım.

Ama hepsi numaraydı; sadece çamaşırımın içine girebilmek için. Ve ben de ona izin vermiştim.

27. Bölüm

Steph sinemadan döndüğünde gözyaşlarım kurumuştu, duş almıştım ve zihinsel açıdan biraz daha dengeliydim.

"Eh, nasıl geçti?.. Hardin'le yani?" diye sordu ve şifonyerden pijamalarını aldı.

"İyiydi; her zamanki normal... sevimli Hardin'di," dedim ve gülmeyi başardım. Aramızda geçenleri Steph'e anlatmak istiyordum ama çok utanıyordum. Beni yargılamayacağını biliyordum ve *birine* anlatabilmeyi dilemekle birlikte, aynı zamanda kimsenin bilmesini de istemiyordum.

Steph gözlerinde belirgin bir endişeyle bana baktı ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? Hardin gibi biri için fazla hassassın."

İçimden ona sarılıp yüzümü omzuna gömmek ve hıçkırıklara boğulmak geliyordu. Ama bunun yerine konuyu değiştirmeye karar verdim: "Film nasıldı?" Bana Tristan'ın ona sürekli patlamış mısır yedirip durduğunu ve ondan gerçekten hoşlanmaya başladığını söyledi. İçimden kusmak geldi fakat sadece Tristan onu Hardin'in benden hoşlanmadığı şekilde hoşlandığı için kıskandığımı biliyordum. Diğer yandan, beni seven birinin var olduğunu, ona daha iyi davranmaya başlamam ve Hardin'den de uzak durmam gerektiğini kendime hatırlattım; bu kez gerçekten.

Ertesi sabah çok bitkindim. Hiç enerjim yoktu ve her an ağlamaya başlayabileceğimi hissediyordum. Önceki gece ağlamaktan gözlerim

şişmişti. Bu yüzden Steph'in şifonyerine yaklaşarak makyaj çantasını kaptım. Kahverengi göz kalemini çıkardım ve gözlerimin altı ile göz kapağıma ince birer çizgi çektim. Bu gözlerimi çok daha iyi göstermişti. Tenime biraz renk katmak için gözlerimin altına biraz pudra sürdüm. Biraz rimel de ekleyince yepyeni biri olmuştum. Görünüşümden memnun bir halde dar kotumu ve üzerine de bir atlet giydim. Kendimi hâlâ çıplak hissettiğimden, dolabımdan beyaz bir hırka kaptım. Lise son sınıfta resim çekileceği günden beri okula giderken ilk kez bu kadar titiz hazırlanıyordum.

Landon bana mesaj atarak sınıfta buluşacağımızı bildirdi. Bu yüzden kafeye uğradığımda ona da bir bardak kahve aldım. Ders saatine kadar hâlâ çok zamanım olduğundan, her zamankinden daha yavaş yürüyordum.

"Hey, Tessa, değil mi?" dediğini duydum birinin. Dönüp baktım ve tiki bir çocuğun bana yaklaştığını gördüm.

"Evet, Logan, değil mi?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"Bu hafta sonu yine gelecek misin?" diye sordu. Kardeşliğin bir üyesi olmalıydı; sonuçta tikiydi ve çok yakışıklıydı.

"Ah, hayır, bu hafta sonu olmaz." Güldüm. O da güldü.

"Hay aksi, çok eğlenceli biriydin. Eh, fikrini değiştirirsen yeri biliyorsun. Benim gitmem gerek. Görüşürüz." Hayali şapkasının ucuyla bana selam vererek uzaklaştı.

Sınıfa girdiğimde Landon çoktan yerine oturmuştu ve ona kahve getirdiğim için tekrar tekrar teşekkür etti. "Bugün farklı görünüyorsun," dedi yerime otururken.

"Makyaj yaptım," diye takıldım. Gülümsedi. Hardin'le neler olduğunu sormadığına sevindim. Ona ne diyebileceğimden emin değildim.

Gün güzel geçerken ve ben zihnimi Hardin'den uzak tutabilmeye başlarken nihayet edebiyat dersi geldi.

Hardin her zamanki gibi ön sırada oturuyordu. Üzerinde ilk kez beyaz bir tişört görüyordum ve kumaşı ince olduğu için altındaki dövmeleri görünüyordu. Daha önce ikisini de umursamama rağmen

şimdi pirsing ve dövmelerini bu kadar çekici bulduğuma şaşırıyordum. Hemen başımı çevirdim, her zamanki gibi onun yanındaki sırama oturup notlarımı çıkardım. Kaba saba bir çocuk yüzünden sıramdan vazgeçecek değildim. Yine de Hardin'le yalnız kalmamak için Landon'ın bir an önce gelmesini diliyordum.

"Tess?" diye fısıldadı Hardin sınıf dolmaya başlarken.

Hayır. Cevap verme. Ona aldırma, diye tekrarladım kendi kendime.

"Tess?" diye tekrarladı bu kez daha yüksek sesle.

"Konuşma benimle, Hardin," dedim dişlerimi sıkarak. Ona bakmak istemiyordum. Tuzağına bir kez daha düşmeyecektim.

"Ah, haydi ama," dedi ve bütün bunları komik bulduğunu anladım.

Sesim sertti ama bunu umursamadım. "Ciddiyim, Hardin, beni rahat bırak."

"Tamam, nasıl istersen," dedi aynı sertlikle ve iç çektim.

Elaine içeri girince çok sevindim. Hardin'le aramdaki gerginliği fark edince nazik bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim ve ders başladı.

Hardin'le bütün hafta boyunca birbirimize aldırmadık ve onunla konuşmadan geçen her gün, onu çok fazla düşünmememi biraz daha kolaylaştırdı. Steph ve Tristan bütün haftayı birlikte geçirdiklerinden oda büyük ölçüde bana kalmıştı ve bu hem iyi hem de kötüydü. İyiydi çünkü bol bol ders çalışabiliyordum ama diğer yandan kötüydü çünkü Hardin'le ilgili düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Bütün hafta biraz daha fazla makyaj yapmıştım ama bol ve ölçülü giysilerim hâlâ üzerimdeydi. Cuma sabahı Hardin'le bütün hesabımı kapadığımı hissediyordum. Yani herkes onların binasında verilen partiden konuşmaya başlayana kadar. Gerçekten her cuma parti veriliyordu, hatta genellikle cumartesi günleri de, dolayısıyla neden her hafta sonu bu kadar heyecanlandıklarını aklım almıyordu.

En azından on kişi partiye gidip gitmeyeceğimi sorduktan sonra gitmemi engelleyeceğini bildiğim tek şeyi yapmaya karar vererek Noah'yı aradım.

"Selam, Tessa!" dedi neşeyle. Birkaç gündür konuşmamıştık ve sesini özlemiştim.

"Selam, acaba beni ziyarete gelmen mümkün mü?" diye sordum.

"Tabii, evet. Belki gelecek hafta sonu gelebilirim."

Homurdandım. "Hayır, yani bugün demek istedim. Şimdi. Hemen çıkabilir misin?" Onun da benim gibi her şeyi önceden planlamayı sevdiğini biliyordum fakat onun şimdi gelmesine ihtiyacım vardı.

"Tessa, okuldan sonra antrenmanım var. Şu anda hâlâ okuldayım; daha doğrusu tam öğle yemeğindeyiz," diye açıkladı.

"Lütfen, Noah, seni gerçekten özledim. Hemen çıkıp hafta sonunu geçirmek için buraya gelemez misin? *Lütfen?*" Yalvardığımı biliyordum fakat umurumda bile değildi.

"Hımm... evet, tabii, Tessa. Hemen geleceğim. Her şey yolunda mı?"

Bir anda mutlulukla doldum; her şeyi titizlikle yapmayı seven Noah'nın bunu kabul etmesine gerçekten şaşırmıştım ama aynı zamanda da çok sevinmiştim. "Evet, seni gerçekten özledim. İki haftadır görüşmedik," diye hatırlattım.

Güldü. "Ben de seni özledim. Birkaç dakikaya çıkacağım. Üç saat kadar sonra görüşürüz. Seni seviyorum, Tessa."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve telefonu kapadım. Eh, her şeyi çözümlenmişti. Artık o partiye gitme olasılığım kesinlikle kalmamıştı.

Edebiyat dersine giderken ve sınıfın bulunduğu muhteşem görünüşlü eski tuğla binaya girerken artık rahatlamıştım. Ama sınıfa girip Hardin'i Landon'ın sırasının başında dikilirken görünce bütün o rahatlama hissim silindi.

Bu da ne böyle?

Hardin elini sıranın üzerine vurarak hırlarken yanlarına koştum. "Bir daha sakın öyle şeyler söyleme, göt herif!" diye bağırdı.

Landon ayağa kalkmak için davrandı fakat Hardin'le dövüşmeye kalkışmak delilik olurdu. Landon da iriyarı, kaslı vücutluydu ama o kadar nazik biriydi ki birine vurduğunu hayal bile edemiyordum.

Hardin'in kolunu tutarak onu geri çekip Landon'dan uzaklaştırdım. Diğer elini havaya kaldırınca sindim ama karşısındakinin ben olduğumu anlayınca elini indirerek kısık sesle bir küfür savurdu.

"Onu rahat bırak, Hardin!" diye bağırarak Landon'a döndüm. O da Hardin kadar öfkeli görünüyordu ama yerine oturdu.

"Kendi işine baksan iyi olur, Theresa," dedi Hardin sırasına geçerken. Gerçekten arkalarda bir yerde oturmalıydı.

Aralarına oturarak Landon'a doğru eğildim ve "İyi misin?" diye fısıldadım. "Neydi bu böyle?"

Hardin'e bakarak iç çekti. "Götün teki işte. Hepsi bu," dedi yüksek sesle ve sırıttı.

Biraz kıkırdadım ve oturduğum yerde doğruldum. Hardin'in yanımdan gelen hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum ve bu bana bir fikir vermişti. Çocukça bir fikirdi ama yine de yapacaktım.

"Güzel bir haberim var!" dedim Landon'a en neşeli sesimle.

"Ciddi misin? Nedir?"

"Bugün Noah ziyaretime geliyor ve bütün hafta sonu burada olacak!" dedim ve gülümseyerek ellerimi çırptım. Abarttığımı biliyordum ama Hardin'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ve beni duyduğunun farkındaydım.

"Gerçekten mi? Bu harika bir haber!" dedi Landon içtenlikle.

Hardin bana tek kelime bile etmeden ders başlayıp bitti. Bundan sonra böyle olacaktı ve bence uygundu. Landon'a iyi bir hafta sonu dileyerek odama geri döndüm; Noah gelmeden makyajımı tazelemek ve bir şeyler yemek istiyordum. Makyaj yaparken kendi kendime gülüyordum. Ne zamandan beri erkek arkadaşı gelmeden önce makyaj tazeleyen kızlardan biri oldum? Hardin'le birlikte o nehir kıyısına gittiğim, beni değiştiren deneyimi yaşadığımdan beri... Ancak sonrasında yaşattığı hayal kırıklığı beni daha da çok değiştirmişti. Makyaj küçük bir değişiklikti fakat yine de değişiklik olduğunu biliyordum.

Karnımı doyurup biraz toparlandıktan sonra Steph'in giysilerini katlayıp kaldırdım; aldırmamasını umuyordum. Noah mesaj atarak geldiğini bildirdi ve uzandığım yataktan fırlayarak onu karşılamak

için dışarı koştum. Lacivert pantolonu, krem rengi hırkası ve altındaki beyaz gömleğiyle her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Aslında bir sürü hırkası vardı fakat onları seviyordum. Sıcak gülümseyişi kalbimi ısıttı ve kollarını vücuduma sararak beni gördüğüne çok sevindiğini söyledi.

Odama geri dönerken bir an bana bakarak, "Sen makyaj mı yaptın?" diye sordu.

"Evet, biraz. Deney yaptığım bir şey sadece," diye açıkladım.

Gülümsedi. "Yakışmış," dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Odama girdiğimde, bir film seçmek için Netflix'in romantik komediler bölümünü taramaya başladık. Steph mesaj atarak Tristan'la birlikte olduğunu ve geceye kadar dönmeyeceğini bildirdi; ben de ışıkları kapadım ve sırtlarımızı yatağımın baş ucu tahtasına dayayarak oturdu. Noah kolunu omuzlarıma atarken ben de başımı onun göğsüne dayadım.

İşte bu benim, diye düşündüm, *bir serserinin tişörtüyle yüzen çılgın bir kız değil.*

Adını daha önce duymadığım bir filmi izlemeye başladık ama daha beş dakika geçmeden kapı aniden savrularak ardına kadar açıldı. Steph'in ihtiyacı olan bir şeyi unutmuş olabileceğini düşündüm.

Ama elbette ki gelen Hardin'di. Bakışlarını Noah'yla televizyonun ışığında birbirimize sokulduğumuz yere çevirdi. Kıpkırmızı oldum; buraya olanları Noah'ya anlatmaya geldiğini biliyordum. Paniğe kapılmaya başladım ve irkilerek sıçramışım gibi erkek arkadaşımdan uzaklaştım.

"Sen ne yapıyorsun?" diye tersledim. "Buraya böyle dalamazsın!"

Hardin gülümsedi. "Steph'le buluşacaktım," diye cevap verdi ve oturdu. "Hey, Noah, seni tekrar görmek ne güzel." Sırıttı. Noah ise huzursuz görünüyordu. Muhtemelen Hardin'de bu odanın bir anahtarının ne aradığını ve neden kapıyı vurma zahmetine bile girmediğini merak ediyor olmalıydı.

"O Tristan'la birlikte muhtemelen sizin evinizdedir," dedim yavaşça. Bir an önce çekip gitmesi için içimden dua ediyordum. Şimdi

Noah'ya söylerse, kendimi nasıl toparlayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ah?" dedi. Sırıtışına bakarak, buraya sadece bana işkence etmeye geldiğini görebiliyordum. Muhtemelen Noah'ya olanları kendim itiraf edene kadar oradan ayrılmayacaktı. "İkiniz partiye geliyor musunuz?"

"Hayır... gelmiyoruz. Burada bir film izlemeye çalışıyoruz," dedim ve Noah uzanıp elimi tuttu. Karanlıkta bile Hardin'in bakışlarının Noah'nın bana dokunduğu yere odaklandığını hissedebiliyordum.

"Çok kötü. O halde gitsem iyi olur..." Hardin kapıya döndü ve biraz rahatladım. Ama sonra tekrar bize baktı. "Ah, Noah," diye başladığında kalbim duracak gibi oldu. "Hırkan çok güzelmiş."

Nefesimi tuttuğumu bilmiyordum ama rahatlayarak üfledim.

"Teşekkürler. Gap'ten aldım," dedi Noah. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve Hardin'in onunla alay ettiğinin farkında bile değildi.

"Bunu görebiliyorum. Size iyi eğlenceler," dedi Hardin ve çıkıp gitti.

28. Bölüm

"Bence o kadar da kötü biri değil," dedi Noah kapı kapanınca. Gergin bir tavırla güldüm. "Ne?" Ve bir kaşını kaldırdığını görünce devam ettim: "Hiç, sadece bunu söylemene şaşırdım." Yine başımı göğsüne dayadım. Biraz önce odayı dolduran elektrikten eser kalmamıştı.

"Onunla arkadaşlık etmek isteyeceğimi söylemiyorum ama dostça davrandı."

"Hardin dostça davranmanın anlamını bile bilmez," dedim ve Noah gülerek kolunu omuzlarıma attı. Hardin'le aramda geçenleri, nasıl öpüştüğümüzü, adını nasıl inlediğimi, onun bana... *Tanrım, Tessa, kes şunu!* Başımı kaldırıp Noah'yı çenesinden öptüm. Gülümsedi. Noah'nın bana Hardin'in hissettirdiği şeyleri hissettirmesini istiyordum. Doğrulup oturarak ona döndüm. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Ağzını açarak öpüşüme karşılık verdi. Dudakları yumuşaktı... tıpkı öpücüğü gibi. Yeterli değildi. Ateşe, tutkuya ihtiyacım vardı. Kollarımı boynuna sararak kendimi kucağına doğru ittim.

"Hey, Tessa, ne yapıyorsun?" diye sordu ve beni nazikçe itmeye çalıştı.

"Ne? Hiç, sadece... biraz koklaşmak istiyorum," dedim ve bakışlarımı indirdim. Genellikle Noah'nın karşısında utanmazdım fakat bu pek üzerinde konuştuğumuz bir konu değildi.

"Peki?" dedi ve onu tekrar öptüm. Vücudunun sıcaklığını hissediyordum ama ateş yoktu. Onu biraz tahrik etmeyi umarak kalça-

larımı sallamaya başladım. Elleri belime indi ama okşamak yerine, hareketlerimi durdurdu. Evlenene kadar beklemeye karar verdiğimizi biliyordum fakat burada sadece öpüşüyorduk. Ellerini tutarak geri çektim ve vücudumu vücuduna yapıştırarak kıvranmaya devam ettim. Daha tutkulu öpüşmek için kaç kez denediysem de dudakları hâlâ yumuşak ve çekingendi. Tahrik olduğunu hissedebiliyordum ama kendini bırakmıyordu.

Bunu çok yanlış nedenlerle yaptığımın farkındaydım fakat o anda umurumda bile değildi; sadece Noah'nın da bana Hardin'in aynı şeyleri hissettirebileceğini bilmem gerekiyordu. *İstediğim aslında Hardin değil, o duygular... değil mi?*

Noah'yı öpmeyi keserek kucağından kaydım.

"Bu çok güzeldi, Tessa." Gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Demek "güzeldi." Çok dikkatliydi; fazla dikkatliydi. Ama onu seviyordum. Yine filmi oynattım ve birkaç dakika geçmeden uykuya dalmak üzere olduğumu hissettim.

"Benim gitmem gerek," dedi Hardin. Yeşil gözleri bana bakıyordu.

"Nereye?" Gitmesini istemiyordum. "Yakınlardaki bir otelde kalacağım; sabah yine geleceğim," dedi ve ona bir an baktıktan sonra yüzünün yerinde Noah'nınkinin belirdiğini gördüm.

Aniden fırlayarak doğruldum ve gözlerimi sildim. Karşımdaki Noah'ydı. Asla Hardin olmamıştı.

"Çok uykun olduğu belli ve ben de geceyi burada geçiremem," dedi Noah nazikçe yanağımı okşayarak.

Kalmasını istiyordum ama o uyku sersemi halimde görebileceklerimden veya söyleyebileceklerimden korkuyordum. Noah odamda kalmasının doğru bir davranış olacağına inanmıyordu. Hardin ve Noah, birbirlerinin her anlamda tam aksiydiler.

"Pekâlâ, geldiğin için tekrar teşekkür ederim," diye mırıldandım ve altımdan kayıp ayağa kalkmadan önce yanağıma hafif bir buse kondurdu.

"Seni seviyorum," dedi. Başımla onayladıktan sonra yine yastığa gömüldüm ve daha sonra hatırlamayacağım rüyalara daldım.

Ertesi sabah Noah'nın telefonuyla uyandım. Bana yolda olduğunu söyleyince yataktan kalkıp duşa koşarken bugün Noah'yla neler yapabileceğimizi düşünüyordum. Şehre gitmediğimiz sürece buralarda yapacak çok fazla şey yoktu; belki de Landon'a mesaj atıp burada partiler dışında yapılacak bir şey olup olmadığını sormalıydım.

Gri pilili eteğimi ve mavi gömleğimi giymeye karar verirken Hardin'in bu giysilerin sıkıcılığıyla ilgili yorumlarını kafamdan atarak üzerimi değiştirdim.

Ben başıma sardığım havluyla geri dönerken Noah kapıda beni bekliyordu. "Çok güzel görünüyorsun," dedi gülümseyerek ve ben kapıyı açarken kolunu omuzlarıma attı.

"Sadece saçlarımı kurutmam ve biraz makyaj yapmam gerekiyor," dedim ve Steph'in yanına almadığına sevindiğim makyaj çantasını kaptım. Artık makyajdan hoşlandığıma göre kendi makyaj çantamı hazırlamam gerekecekti.

Ben saçlarımı kurutup uçlarını kıvırırken Noah sabırlı bir şekilde yatağımın üzerine oturdu. Makyaja başlamadan önce durup onu yanağından öptüm. "Bugün ne yapmak istersin?" Rimelimi sürdükten sonra saçlarımı kabarttım.

"Üniversite sana gerçekten iyi gelmiş, Tessa. Her zamankinden daha güzel görünüyorsun," dedi Noah. "Bilmiyorum, belki bir parka filan gidebiliriz; sonra da bir şeyler yeriz?"

Saate baktım. Saat 13.00 olmuş muydu? Steph'e mesaj atarak günün büyük bölümünü dışarıda geçireceğimi söyledim ve o da cevap olarak yarından önce dönmeyeceğini bildirdi. Hafta sonlarını Hardin'in kardeşlik evinde geçiriyordu.

Noah, Toyota'sının yolcu kapısını açtı. Ailesi ona en güvenli arabanın en yeni modelini almaya özen göstermişti. Arabanın içi kusursuzdu; ne kitap yığınları ne de kirli giysiler vardı. Bir park bulmak için biraz dolaştık ve fazla zamanımızı almadı. Küçük, sakin, yarı sararmış çimenlerle kaplı bir yerdi ve birkaç tane de ağaç vardı.

Bir yere yanaşırken Noah bana döndü. "Hey, sen ne zaman bir araba aramaya başlayacaksın?"

"Sanırım bu hafta. Bu hafta birkaç işe de başvuracağım." Hardin'in önümde salladığı Vance Yayıncılık'ta staj olasılığından söz etmedim. İşi hâlâ alıp alamayacağımı bilmiyordum ve alırsam Noah'ya ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bu harika bir haber. Bu konularda yardıma ihtiyacın olursa bana söyle," dedi.

Parkta biraz dolaştıktan sonra bir piknik masasına oturduk. Çoğunlukla Noah konuşuyor, ben de başımla onaylıyordum. Dikkatim sürekli sohbetten uzaklaşıyordu ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Biraz daha yürüdük ve küçük bir nehre geldik. Elimde olmadan gülünce Noah şaşkın gözlerle bana baktı.

"Yüzmek ister misin?" diye sordum, bu konuyu neden daha fazla zorladığımı bilemeden.

"Burada mı? Hayatta olmaz," dedi gülerek ve biraz keyfim kaçarken kendi tokatlamak geldi içimden. Noah'yı Hardin'le kıyaslamaktan vazgeçmeliydim.

"Sadece şaka yapıyordum," diye yalan söyledim ve onu patikada sürükledim.

Parktan ayrıldığımızda saat yedi olmuştu; biz de odama geri döndüğümüzde pizza siparişi verip bir klasik izlemeye karar verdik: Meg Ryan'ın bir radyo programında Tom Hanks'e âşık oluşu. Pizza geldiğinde neredeyse açlıktan ölüyordum; bu yüzden neredeyse yarısını tek başıma yedim. Açıkçası bütün gün hiçbir şey yememiştim.

Filmin ortasında telefonum çaldı ve Noah uzanıp telefonu bana vermek için kaptı. "Landon kim?" diye sordu. Sesinde şüphe değil, sadece merak vardı. Asla kıskanç biri olmamıştı; buna hiç gerek kalmamıştı.

Şimdiye kadar, diye hatırlattı bilinçaltım.

"Okuldan bir arkadaşım," dedim ve telefona cevap verdim. Landon neden bu kadar geç bir saatte beni arıyordu ki? Notlarımızı karşılaştırmak dışında herhangi bir şey için beni asla aramazdı.

"Tessa?" dedi Landon yüksek sesle.

"Evet, her şey yolunda mı?"

"Hımm, şey, aslında hayır. Noah'nın orada olduğunu biliyorum ama..." Tereddüt etti.

"Sorun ne, Landon?" Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Sen iyi misin?"

"Evet, sorun ben değilim. Hardin."

Paniğe kapıldım. "Ha... Hardin mi?" diye kekeledim.

"Evet, adresi verirsem buraya gelebilir misin lütfen?" Arkada bir şeylerin kırıldığını duydum. Yatağımdan fırladım ve daha doğru dürüst düşünemeden ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Noah da anlayışlı bir tavırla yerinden doğruldu.

"Landon, Hardin sana bir şey mi yapmaya çalışıyor?" Başka ne olabileceğini düşünemiyordum.

"Hayır, hayır," dedi.

"Bana adresi mesaj at," dedim ve bir gümbürtü daha koptu.

Noah'ya döndüm. "Noah, arabana ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum... Sorun Hardin. Bana anahtarlarını ver," dedim.

Elini cebine sokarak anahtarları çıkarıp uzattı ama, "Ben de geliyorum," dedi kararlı bir tavırla.

Anahtarları elinden kaparken başımı iki yana salladım. "Hayır, sen... Benim yalnız gitmem gerek."

Sözlerim onu incitmişti. Kırgın *görünüyordu.* Ve onu burada böyle bırakıp gitmemin yanlış olduğunu biliyordum fakat o anda düşünebildiğim tek şey Hardin'e ulaşmaktı.

29. Bölüm

Landon'ın mesajında 2875 Cornell Yolu diye yazılmıştı. Onu kopyalayıp harita programıma yapıştırdım ve on beş dakikalık bir mesafede olduğunu gördüm. Orada ne olup bitiyordu ki Landon'ın bana ihtiyacı vardı?

Adrese ulaştığımda hâlâ odamda olduğum kadar şaşkındım. Noah iki kez aramış, ikisinde de açmamıştım; navigasyonun ekranda kalması gerekiyordu ve açıkçası, yanından ayrılırken yüzünde gördüğüm şaşkın ifadeyi hâlâ unutamamıştım.

Sokaktaki evlerin hepsi büyük, malikâne gibi yerlerdi. Özellikle bu ev, anneminkinin en azından üç katı kadardı. Eski tarz, bir tepenin üzerindeymiş gibi eğimli bahçeli, tuğladan bir evdi. Sokak lambalarının ışığında bile çok güzel görünüyordu. Burasının Hardin'in babasının evi olduğunu tahmin ettim çünkü bir üniversite öğrencisine ait olamazdı ve Landon'ın da burada olmasının tek nedeni bu olabilirdi. Derin bir nefes alarak arabadan indim ve kaldırımdan basamakları tırmandım. Koyu renk maun kapıyı sertçe vurdum ve saniyeler içinde açıldı.

"Tessa, geldiğin için teşekkürler. Özür dilerim, yalnız olmadığını biliyorum. Noah yanında mı?" diye sordu Landon ve bana içeri girmemi işaret ederken arabaya baktı.

"Hayır, o yurtta kaldı. Neler oluyor? Hardin nerede?"

"Arka bahçede. Kontrolden çıktı." Landon iç çekti.

"Ve beni çağırmanın nedeni?.." diye sordum elimden geldiğince nazik bir tavırla. *Hardin'in kontrolden çıkmasının benimle ne ilgisi var?*

"Bilmiyorum. Ondan nefret ettiğini biliyorum ama sen onunla konuşabiliyorsun. Zil zurna sarhoş ve kavgacı. Buraya gelip babasının viski şişelerinden birini açtı. Şişenin yarısını içti! Ardından eşyaları kırıp dökmeye başladı: Annemin bütün tabakları, bir cam vitrin, bulabildiği her şey."

"Ne? Neden?" Hardin bana hiç içki içmediğini söylemişti; bu da mı yalandı?

"Babası ona annemle evleneceklerini açıklamış..."

"Ee?" Hâlâ şaşkındım. "Yani Hardin evlenmelerini istemiyor mu?" diye sordum Landon beni geniş mutfaktan geçirirken. Hardin'in yarattığı enkaza bakınca ağzım açık kaldı. Kırılmış tabaklar her yere saçılmıştı ve büyük bir ahşap dolap devrilmiş, cam panelleri parçalanmıştı.

"Hayır ama bu uzun hikâye. Babası arayıp ona haberi verdikten hemen sonra hafta sonunda kutlama yapmak için şehir dışına çıktılar. Sanırım Hardin buraya bunun için geldi; babasıyla yüzleşmek için. Normalde buraya asla gelmez," diye açıkladı arka kapıyı açarken.

Arka bahçedeki küçük bir masada bir gölgenin oturduğunu gördüm. Hardin.

"Ne yapabileceğimi sandığını bilmiyorum ama denerim."

Landon başıyla onayladı. Uzanarak elini omzuma koydu.

"Senin adını haykırıyordu," dedi kısık sesle. Kalbim duracak gibi oldu.

Hardin'e doğru yürüdüm ve başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi ve saçlarını gri bir berenin altına tıkmıştı. Gözleri iri iri açıldı, karardı ve bir adım geri çekilmek istedim. Loş ışıkta neredeyse korkunç görünüyordu.

Ayağa kalkarken, "*Buraya nasıl girdin sen?*.." dedi Hardin yüksek sesle.

"Landon... o..." diye cevap verdim ama buna pişman oldum.

"Lanet olasıca, onu mu aradın?" diye bağırdı Hardin, Landon'a.

"Onu rahat bırak, Hardin, senin için endişelenmiş," diye azarladım.

Arkasına yaslandı ve bana da oturmamı işaret etti. Karşısına oturdum ve çoğu boşalmış içki şişesini alıp dudaklarına götürüşünü

izledim. Sıvıyı içerken âdemelması yukarı aşağı oynadı. Yudumunu bitirince şişeyi masanın cam yüzeyine çarparken, ya şişenin ya da masanın –belki de ikisi birden– kırılacağını düşünerek yerimde sıçradım.

"Ah, ikiniz yok musunuz? Ne yapacağınızı tahmin etmek o kadar kolay ki. Zavallı Hardin çok üzgün; haydi ona karşı birleşelim ve lanet olasıca porselenleri kırdı diye ona kendini daha kötü hissettirelim," diye hırladı sapıkça sırıtarak.

"Hiç içki içmediğini sanıyordum?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"İçmem. Sanırım şimdiye kadar içmiyordum. Bana üstünlük taslamaya kalkma; benden daha iyi değilsin." Parmağını bana doğru salladı ve şişeden bir yudum daha aldı.

Korkutucuydu ama bu sarhoş halindeyken bile ona yakın olmamın içimi yaşam enerjisiyle doldurduğunu inkâr edemezdim. Hardin'in bana hissettirdiklerini özlemiştim.

"Senden daha iyi olduğumu asla iddia etmedim. Sadece şimdi içki içmene neden olan şeyi merak ediyorum."

"Sana ne? *Erkek arkadaşın* nerede senin?" Bakışlarını gözlerime diktiğinde gözlerindeki duygu öylesine yoğundu ki başımı çevirmek zorunda kaldım. Keşke o duygunun ne olduğunu da bilseydim; sanırım nefretti.

"Odamda. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum, Hardin." Eline uzanmak için masanın üzerine eğildim fakat dokunduğum anda geri çekildi.

"Bana yardım etmek mi?" dedi gülerek. Bu kadar nefret dolu davranmaya devam edecekse neden benim adımı söyleyip durduğunu sormak istedim fakat Landon'ı bir kez daha zan altında bırakmak istemiyordum. "Bana yardım etmek istiyorsan git buradan."

"Bana neler olduğunu anlatsana." Ellerime bakarak tırnaklarımla oynadım.

İç çekerek beresini çıkardı ve eliyle saçlarını sıvazladıktan sonra bereyi tekrar başına geçirdi. "Babam, Karen'la evleneceğini bana *şimdi* söylemeye karar verdi... düğünse gelecek ay. Bunu bana uzun zaman

önce söylemeliydi. Üstelik telefonda da değil. Şu küçük mükemmel Landon'ın bir süredir bildiğinden eminim."

Ah! Gerçekten konuşmaya başlayacağını sanmadığımdan, şimdi ne diyebileceğimden emin değildim. "Sana söylememesinin nedenleri olduğundan eminim."

"Onu tanımıyorsun; ben umurunda bile değilim. Geçen yıl onunla kaç kez konuştuğumu biliyor musun? Belki on kez! Umurunda olan tek şey bu büyük ev, yakında evleneceği yeni karısı ve yeni, mükemmel oğlu." Hardin oturduğu yerde sallandı ve içkisinden bir yudum daha aldı. O devam ederken ben sessiz kaldım. "Annemin İngiltere'de yaşadığı çöplüğü görmelisin. Orayı sevdiğini söylüyor ama sevmediğini biliyorum. Babamın buradaki yatak odasından bile küçük! Annem babama daha yakın olmam için üniversiteye burada gitmeye beni zorladı... sonuçlarını hep birlikte görüyoruz işte!"

Bana verdiği bu azıcık bilgilerle, daha şimdiden onu daha iyi anlamaya başladığımı hissediyordum. Hardin kırgındı; bu yüzden böyle davranıyordu.

"Baban gittiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordum.

Bana temkinli gözlerle baktı. "On," diye cevap verdi. "Ama gitmeden önce bile pek ortalıkta değildi zaten. Her gece başka bir bara giderdi. Şimdi kendisi bütün bu zırvaların sahibi Bay Mükemmel oldu," dedi Hardin ve eliyle evi işaret etti.

Hardin'in babası o on yaşındayken gitmişti; tıpkı benimki gibi. Ve ikisi de alkolikti. Sandığımdan daha fazla ortak noktamız vardı. Bu yaralı ve sarhoş Hardin, şimdiye kadar tanıdığım kişiden çok daha genç, çok daha savunmasız görünüyordu.

"Sizi terk ettiği için üzgünüm ama..."

"Hayır, senin acımana ihtiyacım yok," diye sözümü böldü.

"Acıma değil. Sadece yapmaya çalıştığım..."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana yardım etmeye. Yanında olmaya," dedim kısık sesle.

Gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi ve bunu aşmasına yardım edebileceğimi hissettirdi fakat aslında olmak üzere olanları biliyordum.

"Ne kadar zavallısın. Seni burada istemediğimi anlamıyor musun? Yanımda olmanı istemiyorum. Seninle biraz koklaştım diye seninle yakınlaşmak istediğim anlamına gelmez. Oysa şu *cici* erkek arkadaşını bırakıp –yanında olmaya gerçekten tahammül edebilecek biri– buraya bana 'yardım etmeye' geliyorsun. Bu, Theresa, *zavallılığın* tanımıdır işte," dedi parmaklarıyla kelimeyi tırnak içine alarak.

Tahmin ettiğim gibi, sesi öfke doluydu fakat göğsümdeki acıya aldırmadan ona baktım. "Bunda ciddi değilsin." Bir hafta önce nasıl kahkahalarla güldüğünü ve beni suya attığını hatırladım. Çok iyi bir aktör mü, yoksa harika bir yalancı mı olduğuna karar veremiyordum.

"Ama ciddiyim. Evine dön," dedi ve şişeyi yine dudaklarına götürdü. Masanın üzerinden uzanarak şişeyi elinden alıp bahçeye fırlattım.

"Ne yapıyorsun be?" diye bağırdı ama ona aldırmadan arka kapıya doğru yürüdüm.

Sendeleyerek gelip önümde durdu. "Nereye gidiyorsun?" Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Landon'ın senin yarattığın ziyanı temizlemesine yardım edeceğim ve sonra da odama döneceğim." Sesim hissettiğimden çok daha sakin çıkıyordu.

"*Ona* neden yardım ediyorsun ki?" Sesindeki tiksinti çok belirgindi.

"Çünkü o, senin aksine birinin yardımını hak ediyor," dedim ve yüzü asıldı. Hardin'e çok daha fazlasını söylemeliydim. Bana söylediği kırıcı şeyler için ona bağırmalıydım ama istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Yaptığı buydu: Etrafındaki herkesi kırıyor ve sonucunda oluşan kargaşadan zevk alıyordu.

Hardin sessizce yolumdan çekildi.

İçeri girdiğimde Landon'ı yere eğilmiş, dolabı kaldırmaya çalışırken buldum.

"Süpürge nerede?" diye sordum işini bitirince. Landon minnetle gülümsedi.

"Şurada," dedi süpürgeyi işaret ederek. "Her şey için teşekkür ederim."

Başımla onayladıktan sonra porselen ve cam kırıklarını temizlemeye başladım. O kadar çoktu ki. Landon'ın annesi geri döndüğünde tabaklarının kırıldığını öğrenince çok üzülecekti. Manevi değeri olmadığını umuyordum.

"Of!" dedim küçük bir cam parçası parmağıma saplanınca. Kan damlaları ahşap zemine düşerken lavaboya ulaşmak için yerimden fırladım.

"İyi misin?" diye sordu Landon endişeyle.

"Evet, sadece küçük bir parça. Neden bu kadar kanadığını anlamadım." Aslında o kadar çok acımıyordu. Soğuk su parmağıma akarken gözlerimi kapadım ve birkaç dakika sonra arka kapının açıldığını duydum. Aniden gözlerimi açtım ve Hardin'i kapıda dururken gördüm.

"Tessa, seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Hayır demem gerektiğini biliyordum fakat kızarmış gözlerine bakınca başımla onayladım. Bakışları elime ve sonra da yerdeki kana kaydı.

Hemen yanıma geldi. "İyi misin? Ne oldu?"

"Hiç, sadece küçük bir cam parçası," dedim.

Elimi tutup suyun altından çekti. Koluma dokunduğu anda elektriği hissettim. Çatık kaşlarla parmağıma baktıktan sonra bıraktı ve Landon'a yaklaştı. Az önce bana zavallı diyordu; şimdi de sağlığım için mi endişeleniyor? Bu çocuk beni gerçekten delirtecekti; minderlerle döşenmiş bir odada, üzerimde deli gömleğiyle.

"Yara bantları nerede?" diye sordu Landon'a ve Landon ona bantların banyoda olduğunu söyledi. Hardin biraz sonra geri dönerek elimi tekrar tuttu. Önce kesiğin üzerine biraz antibakteriyel jel sürdü ve sonra da nazikçe parmağıma bir yara bandı sardı. Landon'ın bakışları kadar Hardin'in davranışlarına da şaşırmış bir halde bakakaldım.

"Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?" diye sordu tekrar. Bunu kabul etmemem gerektiğini biliyordum ama Hardin söz konusu olduğunda ne zaman olması gerektiği şekilde davranmıştım ki?

Başımla onayladım. Bileğimi tutarak beni dışarı sürükledi.

30. Bölüm

Arka bahçedeki masaya geri döndüğümüzde Hardin bileğimi bırakarak oturmam için sandalyeyi çekti. Dokunuşundan gerçekten canım yanmış gibi parmaklarımla bileğimi ovalarken kendisi diğer sandalyeyi tutarak tam karşıma çekti. Oturduğunda o kadar yakınımdaydı ki dizleri neredeyse benimkilere değiyordu.

"Ne konuda konuşmak istiyor olabilirsin, Hardin?" diye sordum elimden geldiğince sert bir sesle.

Derin bir nefes aldı ve yine beresini çıkararak bu kez masanın üzerine bıraktı. Uzun parmaklarının gür saçlarını sıvazlayışını ve gözlerime bakan gözlerini izledim.

"Özür dilerim," dedi bakışlarımı kaçırmama neden olacak bir içtenlikle. Arka bahçedeki büyük bir ağaca baktım. Hardin bana doğru eğildi. "Beni duydun mu?" diye sordu.

"Evet, duydum," diye tersledim ve dönüp gözlerine baktım. Sadece özür dilediğinde bana her gün yapmayı sürdürdüğü korkunç şeyleri unutacağımı sanıyorsa düşündüğümden daha da deli demekti.

"Seninle başa çıkmak gerçekten çok zor," dedi ve arkasına yaslandı. Bahçeye fırlattığım şişe şimdi elindeydi ve bir yudum daha içti. Nasıl olup da henüz sızmamıştı?

"*Ben* mi zorum? Benimle dalga geçiyor olmalısın! Ne yapmamı bekliyorsun, Hardin? Bana zalimce davranıyorsun; hem de çok," dedim ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Bir kez daha onun yanında ağlamayacaktım. Noah beni asla ağlatmamıştı; yıllar

içinde birkaç kez kavga ettiğimiz olmuştu fakat asla ağlayacak kadar gerilmemiştim.

Sesi kısıktı ve neredeyse gece havasının bir parçası gibiydi. "Yapmak istediğim bu değil."

"*Evet*, bu. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Kasıtlı yapıyorsun. Bütün hayatım boyunca kimse bana bu kadar kötü davranmadı." Dudağımı daha sert ısırdım. Boğazımda düğümlenen şeyleri hissedebiliyordum. Ağlarsam o kazanırdı. İstediği de buydu.

"O halde neden yanıma dönüp duruyorsun? Neden benden vazgeçmiyorsun?"

"Keşke... bilseydim. Ama bu geceden sonra aynı şeyi yapmayacağımdan emin olabilirsin. Edebiyat dersini bırakacağım. Gelecek sömestir tekrar alırım." Bunu yapmayı şimdiye kadar planlamamıştım ama yapmam gereken şey tam olarak buydu.

"Yapma, lütfen bunu yapma."

"Sana ne? Benim gibi zavallı biriyle aynı derse girmek zorunda kalmak istemezsin zaten, değil mi?" Kanım kaynıyordu. Beni incittiği kadar canını yakmak için ne söylemem gerektiğini bilsem bir an durmazdım.

"Bunda ciddi değildim... Zavallı olan benim."

Gözlerine baktım. "Eh, buna itiraz etmeyeceğim."

İçkisinden bir yudum daha içti ve şişeye uzandığımda geri çekildi.

"Yani sarhoş olmaya hakkı olan bir tek sen misin?" diye sordum ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Bana şişeyi uzatırken bahçenin ışığı kaşındaki pirsing'ten yansıdı.

"Yine fırlatıp atacağını sandım."

Aslında bunu yapmalıydım ama şişeyi dudaklarıma götürdüm. Alkol ılıktı ve tadı ispirtoya batırılmış, yanmış meyankökü gibiydi. Midem kalkınca Hardin güldü.

"*Sen* ne sıklıkta içiyorsun? Daha önce hiç içmediğini söylemiştin," dedim. Cevabından sonra yine kızgınlığıma geri dönmeliydim.

"Bu geceye kadar altı ay içmedim." Utanmış gibi bakışlarını yere indirdi.

"Eh, demek ki hiç içmemelisin. Seni her zamankinden daha da kötü biri yapıyor."

Bakışlarını yerden kaldırmadı. Yüzü ciddiydi. "Benim kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ne, kendini *iyi* biri sanacak *kadar* mı sarhoş olmuştu?

"Evet."

"Değilim. Şey, belki de kötüyüm. Senin..." diye başladı ama durdu, doğruldu ve arkasına yaslandı.

"Benim *ne*?" Ne diyeceğini bilmek zorundaydım. Şişeyi ona geri verdim ama masanın üzerine bıraktı. İçmek istemiyordum; Hardin'in yanındayken ne kadar yanlış seçimler yaptığım düşünülürse bir yudum bile yeterince kötüydü.

"Hiç," dedi. Yalancı.

Benim burada ne işim var? Noah odamda beni bekliyordu ve ben burada zamanımı Hardin'le harcamaya devam ediyordum. "Benim gitmem gerek." Ayağa kalkarak kapıya yöneldim.

"Gitme," dedi kısık sesle. O yalvaran sesini duyunca olduğum yerde donakaldım. Dönüp baktığımda Hardin'i yarım metre ötemde buldum.

"Nedenmiş? Daha fazla mı hakaret etmek istiyorsun?" diye bağırdım ve arkamı döndüm. Eliyle kolumu yakalayarak beni geri çekti.

"Bana sırtını dönme!" diye bağırdı benden daha yüksek sesle.

"Sana arkamı uzun zaman önce dönmeliydim!" diye bir çığlık attım ve göğsünü ittim. "Burada ne aradığımı bile bilmiyorum! Landon beni aradığı anda koşturup bunca yolu geldim! Erkek arkadaşımı –senin de dediğin gibi, benim yanımda olmaya tahammül edebilen tek kişiyi– buraya gelmek için geride bıraktım! Biliyor musun? Haklısın, Hardin, ben zavallıyım. Buraya geldiğim için zavallıyım, seninle konuşmaya çalıştığım için zavallıyım..."

Ama dudaklarını benimkilere bastırınca sesim kesildi. Onu durdurmak için göğsünü ittim fakat yerinden kıpırdamadı bile. Bütün benliğimle ben de onu öpmek istiyordum ama kendimi tuttum. Dilinin dudaklarımın arasından içeri girmeye çalıştığını fark ettim. Güçlü

kollarıyla beni sarmış, onu itmeye çalışmama rağmen beni kendine çekiyordu. Yararı yoktu; benden daha güçlüydü.

"Öp beni, Tessa," dedi dudaklarını geri çekmeden.

Başımı iki yana sallayınca öfkeyle homurdandı. "Lütfen, sadece öp beni. Sana ihtiyacım var."

Sözleri dizlerimin bağını çözdü. Bu saygısız, sarhoş, korkunç adam az önce bana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve nedense kulaklarıma bir şiir gibi gelmişti. Hardin bir uyuşturucu gibiydi; ondan bir parça aldığım her seferinde daha fazlasını istiyordum. Düşüncelerimi meşgul ediyor, rüyalarıma giriyordu.

Dudaklarım aralandığı anda dudakları yine dudaklarıma yapıştı ama bu kez direnemedim. Yapamadım. Bunun, sorunlarımın cevabı olmadığını ve kendimi daha büyük bir belaya soktuğumu biliyordum fakat şimdi bunun önemi yoktu. Önemli olan tek şey sözleri ve onları söyleyiş şekliydi: *Sana ihtiyacım var.*

Hardin de benim ona duyduğum gibi bana umutsuzca ihtiyaç duyuyor olabilir miydi? Bundan şüpheliydim fakat şimdi öyleymiş gibi davranmak istiyordum. Bir elini yanağıma bastırdı ve dilini alt dudağımda dolaştırdı. Ürperdiğimi fark edince gülümseyerek geri çekildi. Öpüşmemizi böldü fakat kolu hâlâ beni tutuyor, vücudumu kendininkine sıkıca bastırıyordu. Arka kapıya doğru baktım ve Landon'ın korkunç seçimime tanık olmaması için dua ettim. Neyse ki onu göremiyordum.

"Hardin, gerçekten gitmem gerek. Buna devam edemeyiz; ikimiz için de doğru değil," dedim bakışlarımı yere indirerek.

"Evet, edebiliriz," dedi ve çenemi kaldırarak beni yeşil gözlerine bakmaya zorladı.

"Hayır, edemeyiz. Sen benden nefret ediyorsun ve ben de bundan sonra senin kum torban olmak istemiyorum. Kafamı karıştırıyorsun. Bir an bana nasıl tahammül edemediğini söylüyorsun veya en yakın anlarımızdan sonra beni aşağılıyorsun." Beni susturmak için ağzını açtı ama işaret parmağımı pembe dudaklarına bastırarak devam ettim. "Bir an sonra gelip beni öpüyor, bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun.

Yanındayken olduğum kişiden hoşlanmıyorum ve bana o berbat sözleri söylediğinde hissettiğim duygulardan nefret ediyorum."

"Yanımdayken kim oluyorsun ki?" Cevabımı beklerken yeşil gözleri yüzümü inceliyordu.

"Olmak istemediğim biri. Erkek arkadaşını aldatan ve sürekli ağlayan biri," diye açıkladım.

"Yanımdayken kim olduğun konusunda düşüncelerimi bilmek ister misin?" Başparmağını çenemde gezdirirken dikkatimi dağıtmamaya çalıştım.

"Kim?"

"Kendin. Bence gerçek sen busun ama başkalarının seninle ilgili ne düşündükleriyle o kadar meşgulsün ki kendi gerçek benliğini umursamıyorsun."

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum ama o kadar dürüst, cevabından o kadar emin görünüyordu ki sözlerini gerçekten düşünmek için bir an duraksadım. "Ve seni parmakladıktan sonra ne yaptığımı da biliyorum." Kaşlarımı çattığımı fark etse de konuşmasını sürdürdü. "Üzgünüm... yaşadıklarımızdan sonra bunun yanlış olduğunu biliyorum. Sen arabamdan indikten sonra kendimi çok kötü hissettim."

"Bundan şüpheliyim," diye tersledim o gece nasıl ağladığımı hatırlayarak.

"Doğru. Yemin ederim. Kötü biri olduğumu düşündüğünü biliyorum... ama sen bana..." Duraksadı. "Boş ver."

Neden her seferinde duruyor?

"Cümleni tamamla, Hardin. Yoksa hemen gidiyorum," dedim. Ciddiydim.

Bana bakarken gözlerinin alev almış gibi görüntüsü, her kelimesinde bir şey –yalan ya da gerçek– varmış gibi dudaklarının yavaşça aralanışı, cevabını beklememe neden oldu. "Sen... beni *iyi* olmaya teşvik ediyorsun... senin için... Senin için iyi biri olmak istiyorum, Tess."

31. Bölüm

Ondan bir adım geri çekilmeye çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. Onu yanlış duymuş olmalıydım. Duygularımın etkisindeydim; bu yüzden döndüm ve arka bahçenin karanlığına bakarken sözlerinin ardındaki anlamı kavramaya çalıştım. Hardin benim için daha iyi biri mi olmak istiyordu? *Hangi şekilde?* Bunda ciddi olamazdı... *Değil mi?*

Sersemlemiş bir halde ona baktım. "Ne?"

Hiç etkilenmemiş gibiydi... Dürüst müydü? Umutlu muydu? *Ne?* "Beni duydun."

"Hayır. Yanlış anladığımdan eminim."

"Hayır, anlamadın. Bana kendimi... yabancı hissettiriyorsun. Ben böyle duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, Tessa, bu yüzden de nasıl yapıldığını bildiğim tek şeyi yapıyorum." Duraksadı ve hafifçe nefesini üfledi. "Yani hödük gibi davranıyorum."

Yine kendimi transa girmiş halde buldum.

"Bu asla işe yaramayabilir, Hardin. Birbirimizden çok farklıyız. Öncelikle sen kimseyle çıkmazsın, unuttun mu?"

"O kadar farklı değiliz. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz; örneğin ikimiz de kitapları seviyoruz," dedi nefesinde alkol kokusuyla.

Orada karşısında dururken, Hardin'in birbirimize iyi gelebileceğimize beni ikna etmeye çalışmasını kavrayamıyordum. "Sen kimseyle çıkmazsın," diye hatırlattım tekrar.

"Biliyorum ama biz... arkadaş olabiliriz."

İşte buydu. Birinci kareye geri dönmüştük. "Arkadaş olamayacağımızı söylediğini sanıyordum? Ve seninle arkadaş olmayacağımı;

bununla ne demek istediğinin de farkındayım. Gerçekten bağlanmadan, sorumluluk almadan, erkek arkadaş olmanın bütün avantajlarından yararlanmak istiyorsun."

Vücudu sallanınca masaya dayandı ve beni tutuşu gevşedi. "Bu neden o kadar kötü olsun ki? Neden isimlendirmeye ihtiyaç duyuyorsun?" Aramıza giren mesafeye ve alkol kokusuz havayı soluduğuma sevindim.

"Çünkü Hardin, son zamanlarda kendimi çok fazla kontrol edememiş olsam da kendime saygım var. Oyuncağın olmaya hiç niyetim yok; özellikle de bana pislikmişim gibi davranıyorken." Ellerimi kaldırdım. "Hem ben boşta değilim, Hardin."

Hardin'in sırıtışıyla kötücül gamzeleri yine ortaya çıktı. "Yine de şimdi nerede durduğuna bir bak."

Güdüsel bir şekilde patladım: "Onu *seviyorum*. O da beni *seviyor*!" Sonra Hardin'in yüz ifadesinin değişmesini izledim. Beni bıraktı ve sandalyeye doğru sendeledi.

"Bana bunu söyleme." Peltek konuşuyordu ve üstelik şimdi daha belirgindi. Ne kadar sarhoş olduğunu unutmuştum.

"Bunları sadece sarhoş olduğun için söylüyorsun; yarın yine bana olan nefretin alevlenecek."

"Senden nefret etmiyorum ki." Biraz çimenlere doğru yürüdü.

Keşke üzerimde böyle bir etki yapmasaydı ve arkamı dönüp gidebilseydim. Oysa orada durdum ve sözlerini duydum: "Gözlerime bakıp seni rahat bırakmamı ve bir daha seninle konuşmamamı istediğini söylersen, söz dinleyeceğim. Yemin ederim, bundan sonra bir daha sana asla yaklaşmayacağım. Sadece söyle."

Bunları söylemek için ağzımı açtım. Benden uzak durmasını, onu bir daha görmek bile istemediğimi söyleyecektim.

Dönüp yaklaştı. "Söyle bana, Tessa. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyle." Ve bana dokundu. Ellerini kollarımda dolaştırırken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Dokunuşumu bir daha hissetmek istemediğini söyle bana," diye fısıldadı elini enseme yaklaştırırken. İşaret parmağı köprücük kemiğimde dolandı ve tekrar

boynuma döndü. Dudaklarını benimkilere yaklaştırırken nefeslerimin hızlandığını duyabiliyordum. "Seni bir daha öpmemi asla istemediğini söyle," dedi ve nefesindeki alkol kokusuyla birlikte sıcaklığı hissettim.

"Söyle bana, Theresa," dedi. İnledim.

"Hardin," diye fısıldadım.

"Bana direnemiyorsun, Tessa. Tıpkı benim de sana direnemediğim gibi." Dudakları benimkilere çok yakındı; neredeyse değiyordu.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordu ve içimden söylediği her şeyi yapmak geldi.

Kapıda bir hareket gözüme ilişince sertçe ondan uzaklaştım. Başımı kaldırınca Landon'ın şaşkın yüzünü bir an için gördüm; sonra arkasını dönerek kapıda gözden kayboldu.

Bir anda gerçekliğe geri döndüm.

"Benim gitmem gerek," dedim ve Hardin kısık sesle küfretti.

"Lütfen, lütfen kal. Sadece bu gece yanımda kal. Sabah beni bir daha görmek istemediğini söylemeye karar verirsen... Lütfen sadece kal. Sana yalvarıyorum ki ben kimseye yalvarmam, Theresa."

Kendimi tutamayarak başımla onayladığımı fark ettim. "Peki, Noah'ya ne diyeceğim? Şu anda beni bekliyor ve arabası da bende." *Bunu yapmayı gerçekten düşündüğüme inanamıyorum.*

"Ona sadece şeyden dolayı kalman gerektiğini söyle... Bilmiyorum. Ona bir şey söyleme. Yapabileceği en kötü şey ne ki?"

Ürperdim. Anneme söyleyeceğini biliyordum. Hem de hiç şüphesiz. Noah'ya öfkelendiğimi hissettim; yanlış bir şey yapsam bile erkek arkadaşımın beni anneme ispiyonlayacağından endişelenmemem gerekirdi.

"Muhtemelen çoktan uyumuştur zaten," dedi Hardin.

"Hayır, oteline geri dönmesi mümkün değil."

"Oteline mi? Bir dakika seninle kalmıyor mu?"

"Hayır, yakınlarda bir otelde oda tutmuş."

"Sen mi orada onunla birlikte kalıyorsun?"

"Hayır, o orada kalıyor," dedim aptal aptal bakarak, "ben de odamda kalıyorum."

"Bu çocuk gerçekten *erkek* mi?" diye sordu Hardin kan çanağı gözleri neşeyle parlarken.

Gözlerim iri iri açıldı. "Elbette!"

"Üzgünüm ama burada bir terslik var. Benim sevgilim olsan senden uzak kalmaya dayanamazdım. Bulduğum her fırsatta seni becerirdim."

Ağzım açık kaldı. Hardin'in müstehcen sözleri üzerimde çok tuhaf bir etki yaratıyordu. Kızararak bakışlarımı kaçırdım.

"İçeri girelim," dediğini duydum. "Ağaçlar ileri geri sallanamaya başladı. Sanırım çok fazla içmişim anlamına geliyor bu."

"Burada mı kalacaksın?" Kardeşlik evine geri döneceğini sanıyordum.

"Evet. Sen de öyle. Gidelim." Elimi tuttu ve birlikte arka kapıya doğru yürüdük.

Landon'ı bulup kapıdan gördüğü şeyi açıklamam gerekiyordu. Bana ne olduğunu bilmiyordum, dolayısıyla nasıl açıklayabileceğimden emin değildim fakat bir şekilde anlamasını sağlamak zorundaydım. Mutfaktan geçerken ortalığın neredeyse tamamen temizlenmiş olduğunu fark ettim.

"Sabah geri kalanını sen temizleyeceksin," dedim. Hardin başıyla onayladı.

"Temizleyeceğim," diye söz verdi. Tutmasını umduğum bir söz daha.

Elimi bırakmadan beni merdivene sürükledi. Koridorda Landon'a rastlamamayı umdum ve öyle bir şey olmayınca rahatladım.

Hardin zifiri karanlık odanın kapısını açarak beni nazikçe içeri çekti.

32. Bölüm

Gözlerim karanlığa alıştı; odayı sadece pencereden süzülen zayıf ayışığı aydınlatıyordu. "Hardin?" diye fısıldadım.

Bir şeye takılınca küfrettiğini duydum ve gülmemeye çalıştım.

"Buradayım," dedi ve bir masa lambasını yaktı. Bana bir oteli hatırlatan geniş odaya bakındım. Karşı duvarın dibine koyu renk yatak örtüleriyle dört direkli bir yatak konmuştu ve üzerinde en azından yirmi tane yastık var gibi görünüyordu. Kiraz ağacından yapılmış masa da çok büyüktü ve üzerindeki bilgisayarın monitörü, yurt odamdaki televizyondan bile büyüktü. Cumbalı pencerenin önüne bir bank konmuş, diğer pencereler ay ışığını engelleyen kalın perdelerle kapatılmıştı.

"Burası... benim odam," dedi ve eliyle ensesini ovaladı. Neredeyse utanıyor gibiydi.

"Burada bir odan mı var?" diye sordum ama elbette ki vardı. Burası babasının eviydi ve Landon'ın da burada yaşadığı belliydi. Landon daha önce Hardin'in buraya hiç gelmediğini söylemişti; dolayısıyla belki de hiç dokunulmamış bir müze odası gibi görünmesinin nedeni buydu.

"Evet... bu yatakta hiç uyumadım... bu geceye kadar." Yatağın ayak ucuna konan sandığın üzerine oturarak botlarının bağcıklarını çözdü. Çoraplarını çıkarıp botlarının içine tıktı. Hardin için bir ilkin parçası olacağımı düşününce kalp atışlarım hızlandı.

"Ah, neden?" Sarhoşluğun etkisiyle bu kadar dürüst konuşmasından yararlanıyordum.

"Çünkü istemiyorum. Buradan nefret ediyorum," diye cevap verdi sakince. Siyah pantolonunun önünü açıp bacaklarından aşağı çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Soyunuyorum," dedi gayet açıkça görüldüğü üzere.

"Yani... neden?" Bir yandan ellerini üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyor olsam da onunla sevişeceğimi düşünmediğini umuyordum.

"Şey, daracık kotumla ve botlarımla uyuyacak değilim," dedi gülerek. Eliyle alnına düşen saçlarını iterek havaya dikti. Yaptığı her şey bütün vücuduma çılgınca duygular gönderiyordu.

"Ah!"

Tişörtünü başının üzerine kaldırdığında başımı çeviremedim. Dövmeli karnı kusursuzdu. Tişörtünü bana fırlattı ama yakalamak yerine yere düşmesine izin verdim. Bir kaşımı kaldırarak bakınca gülümsedi.

"Pijama olarak giyebilirsin. İç çamaşırlarınla uyumak isteyeceğini sanmıyorum. Ama elbette ki öyle bir şey yaparsan kesinlikle şikâyet etmem." Göz kırpınca kıkırdadım.

Neden kıkırdıyorum ki? Onun tişörtüyle uyuyamazdım; kendimi fazlasıyla çıplak hissederdim.

"Bunlarla uyuyacağım," dedim.

Beni baştan aşağı süzdü. Uzun eteğim veya bol mavi bluzumla ilgili tek bir yorum yapmamıştı ve dolayısıyla şimdi de başlamamasını umuyordum.

"Tamam. Keyfin bilir. Rahatsız olmak istiyorsan sana kalmış." Üzerinde sadece paçalı külotuyla yatağa yürüdü ve süs yastıklarını yere atmaya başladı.

Yanına gidip sandığı açtım ve tahmin ettiğim gibi boş olduğunu gördüm. "Ah, onları atma. Yerleri burası," dedim. Sadece gülerek yere bir tane daha attı.

Homurdanarak yastıkları toplayıp sandığa tıktım. Yine güldü ve yorganı açarak yatağa çöktü. Kollarını başının arkasında birleştirerek bacak bacak üstüne attı ve bana gülümseyerek baktı. Kollarının pozisyonundan dolayı göğüs kafesine işlenmiş kelimeler yayılmıştı. Uzun, yağsız vücudu çok çekici görünüyordu.

"Yatakta benimle uyudun diye sızlanmayacaksın, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi devirdim. Gerçekten sızlanmayacaktım. Yanlış olduğunu biliyordum fakat Hardin'le aynı yatakta uyumayı, aklıma gelebilecek her şeyden daha çok istiyordum.

"Hayır, yatak ikimiz için yeterince büyük," dedim gülümseyerek. Nedeni Hardin'in gülümsemesi mi, yoksa üzerinde sadece paçalı külotu olması mıydı, bilmiyordum ama neşem yerine gelmişti.

"İşte sevdiğim Tessa," diye takıldı ve bu sözleri duyunca yüreğim hopladı. Asla bunu kastetmediğini ve kastetmeyeceğini biliyordum ama yine de onun dudaklarından duymak çok güzel gelmişti.

Yatağa girerek kenara kaydım ve Hardin'in vücudundan olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Biraz daha kayarsam yataktan düşecektim. Güldüğünü duyunca yan tarafıma dönüp ona baktım. "Komik olan ne?"

"Hiç," diye yalan söyledi ve gülmemek için dudağını ısırdı. Bu oyuncu Hardin'i seviyordum; neşesi bulaşıcıydı.

"Söylesene!" Dudağımı büzerek surat astım. Bakışları doğruca dudaklarıma kaydı ve dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdıktan sonra yine dudağındaki pirsing'i dişlerinin arasına aldı.

"Daha önce bir erkekle aynı yatakta hiç uyumadın, değil mi?" Yan tarafına dönerek bana biraz daha sokuldu.

"Hayır," diye cevap verdim ve gülümsemesi daha da yayıldı. Aramızda sadece yarım metre vardı ve ne yaptığımı anlayamadan, elim uzanıp yanağındaki küçük gamzeye dokundu. Bakışları şaşkınlıkla gözlerime döndü. Elimi çekecek oldum ama hemen yakalayarak yanağına bastırdı ve sonra yavaşça yukarı aşağı oynattı.

"Neden kimsenin seni hâlâ becermediğini bilmiyorum; bütün o planlamaların iyi bir direnç oluşturmanı sağlamış olmalı," dedi. Zorlukla yutkundum.

"Kimseye gerçekten direnmem *gerekmedi* ki," diye itiraf ettim. Lisedeki erkekler beni çekici bulur ve sık sık kur yapardı fakat kimse benimle gerçekten sevişmeye kalkışmamıştı. Noah'yla birlikte olduğumu hepsi biliyordu; ikimiz de çok sevilirdik ve her yıl Mezuniyet Balosu Çifti olurduk.

"Bu ya bir yalan ya da körler için bir okula gitmişsin. Sadece dudakların bile beni sertleştirmeye yetiyor."

Ben sözleri karşısında şaşkınlıkla inleyince güldü. Elimi ağzına götürerek ıslak dudaklarının üzerinde dolaştırdı. Nefesi parmaklarıma sıcak bir şekilde vuruyordu ve dişlerini gösterip işaret parmağımı nazikçe ısırınca şaşırdım. Hareketinin etkisini neredeyse karnımda hissettim. Elimi boynundan aşağı kaydırdı ve parmaklarım boynundaki bir sarmaşık dalı dövmesini izledi. Beni dikkatle izliyor ama durdurmuyordu.

"Seninle bu şekilde konuşmam hoşuna gidiyor, değil mi?" Yüz ifadesi karanlık ama çok seksiydi. Nefesim kesildiğinde tekrar gülümsedi. "Yanaklarının kızardığını görebiliyor, nefesinin değiştiğini duyabiliyorum. Bana cevap ver, Tessa. O güzel, dolgun dudaklarını kullan," dedi. Güldüm; başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Sözlerinin benliğimin derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdiğini asla itiraf etmezdim.

Elimi bıraktı fakat parmaklarını bileğime sardı ve aramızdaki mesafeyi kapadı. İkimiz de alev alev yanıyorduk. Serinlemezsem terlemeye başlayacaktım.

"Klimayı açabilir misin?" diye sordum ve kaşlarını çattı. "Lütfen."

İç çekerek yataktan kalktı. "O kadar ateş bastıysa neden üzerindeki kalın giysileri çıkarmıyorsun ki? O eteğin kaşındırdığından eminim."

Giysilerimle alay etmesini bekliyordum ama bu sadece beni gülümsetti çünkü asıl amacının farkındaydım.

"Vücuduna uygun giyinmelisin, Tessa. Giydiğin bu giysiler bütün kıvrımlarını gizliyor. Seni sütyen ve külotla görmüş olmasam vücudunun aslında ne kadar seksi olduğunu asla bilemezdim. Bu etek seni patates çuvalı gibi gösteriyor."

Beni aşağılamasına ve aynı zamanda her nasılsa iltifat etmeyi başarmasına güldüm. "Ne giymemi öneriyorsun? File çoraplar ve daracık atletler mi?"

"Hayır, şey, onu da görmek isteyebilirim ama hayır. Hâlâ örtünebilirsin ama ölçülerine uygun giysiler giyebilirsin. Bu bluz göğsünü de gizliyor ki o göğüsler gizlemen gereken şeyler değil."

"Şu kelimeleri kullanmayı keser misin?!" diye azarladım. Gülümsedi.

Yine yatakta bana katılarak neredeyse çırılçıplak olan vücudunu benimkine yaklaştırdı. Hâlâ yanıyordum fakat Hardin'in tuhaf iltifatları bana yeni bir özgüven kazandırmıştı. Yataktan kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, dilini zorlukla döndürerek.

"Üzerimi değiştirmeye," dedim ve yerden tişörtünü almak için yürüdüm. "Şimdi arkanı dön ve bakma." Ellerimi belime koydum.

"Hayır."

"Ne demek 'hayır?'" *Bana nasıl hayır diyebilir?*

"Arkamı dönmeyeceğim. Seni görmek istiyorum."

"Ah, pekâlâ." Ama sadece gülümseyerek başımı iki yana salladım ve ışıkları söndürdüm.

Eteğimin fermuarını indirirken Hardin'in sızlandığını duyunca kendi kendime gülümsedim. Tam etek ayak bileklerime indiğinde başka bir ışık yandı.

"Hardin!" Hemen yere eğilip eteği geri çektim. Hardin bana bakmak için dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu ve vücudumu baştan aşağı süzerken hiç de utanmıyordu. Beni daha önce çıplak halde de görmüştü ve dinlemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve bluzumu başımın üzerinden çekip çıkardım. Şu anda oynadığımız küçük oyundan zevk aldığımı inkâr edemezdim. Bana bakmasını, beni arzulamasını istediğimin farkındaydım. Üzerimde sade, beyaz bir sütyen ve beyaz külotum vardı; süslü veya seksi şeyler değildi fakat Hardin'in yüz ifadesi bana kendimi seksi hissettiriyordu. Tişörtünü alıp başıma geçirdim. Çok güzel kokuyordu; tıpkı Hardin gibi.

"Buraya gel," diye fısıldadı yattığı yerden. Oradan kaçmamı söyleyen zihnime aldırmadan yatağa doğru yürüdüm.

33. Bölüm

Yatağa ulaşana kadar Hardin'in bakışları üzerimden ayrılmadı. Dizimi yatağın üzerine dayayarak yorganın altına girdim. Aynı zamanda Hardin de doğrularak sırtını yatak başlığına dayadı ve bana elini uzattı. Küçük elimi onunkine koyduğum anda parmaklarını sardı ve beni kendine çekti. Dizlerim kendiliğinden iki yanına açıldı ve kucağına oturdum. Bunu daha önce de yapmıştım fakat asla bu kadar çıplak değildim. Birbirimize dokunmamamız için dizlerimi kullanarak kendimi yükseltmeye çalıştım ama Hardin bunu yemedi. Ellerini kalçalarıma koyarak beni kasıklarına doğru bastırdı. Tişörtü iki yanıma dökülerek bacaklarımı tamamen gözler önüne serdi ve o sabah bacaklarımı tıraş ettiğim için aniden sevindim. Vücutlarımız birbirine değdiği anda karnım karıncalanmaya başladı. Hissettiğim bu mutluluğun uzun sürmeyeceğini biliyordum ve kendimi Külkedisi gibi hissediyor, saatin geceyarısını vurarak bu mutlu gecemi sona erdirmesini bekliyordum.

"Bu çok daha iyi," dedi ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle gözlerime baktı.

Sarhoş olduğunu ve bu yüzden nazik davrandığını biliyordum –eh, *ona* göre nazik– ama şimdilik aldırmayacaktım. *Bu gerçekten onunla son zaman geçirişim olacaksa kesinlikle böyle geçirmek istiyorum.* Kendime bunu söyleyip duruyordum. Bu gece Hardin'in yanında nasıl istersem öyle davranabilirdim çünkü güneş doğduğunda ona bir daha asla bana yaklaşmamasını söyleyecektim ve o da söz dinleyecekti. Bu en iyisiydi ve alkolün etkisinden sıyrıldığında isteyeceği

şeyin bu olacağını da biliyordum. Ben o an alkolün değil, Hardin'in etkisindeydim. Kendime bunu da söyleyip duruyordum.

Hardin gözlerime bakmaya devam ederken gerginleştiğimi hissettim. Bundan sonra ne yapmalıydım? Bu işi nereye götürmek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve ondan önce bir şeyler yapmaya kalkışarak kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyordum.

Huzursuz yüz ifademi fark etmiş gibiydi.

"Sorun nedir?" diye sordu ve elini yüzüme kaldırdı. Parmağı elmacık kemiğimi izlerken, şaşırtıcı ölçüde nazik dokunuşuyla gözlerim aniden kapandı.

"Hiç... Sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim ve bakışlarımı indirdim.

"Ne istiyorsan onu yap, Tess. Üzerinde çok fazla düşünme."

Gövdelerimiz arasında biraz mesafe oluşturacak şekilde geri çekildim ve elimi çıplak göğsüne koydum. İzin almak için gözlerine baktım. Başıyla onayladı. İki elimi nazikçe göğsüne koyduğumda gözlerini kapadı. Parmaklarım göğsündeki kuşların çizgilerini izleyerek karnındaki ağaca kadar indi. Parmaklarımı göğüs kafesindeki yazıların üzerinde dolaştırırken kirpikleri titreşti. Yüz ifadesi sakindi ama göğsü biraz önce olduğundan daha hızlı kalkıp iniyordu. Elimi aşağı kaydırıp işaret parmağımı külotunun bel lastiğinde dolaştırırken kendimi kontrol edemiyordum. Gözleri aniden açıldı ve endişeli bir tavırla baktı. Hardin, *endişeli?*

"Şey... sana... dokunabilir miyim?" diye sordum, söze dökmeme gerek kalmadan demek istediğimi anlamasını umarak. Bedenime kendim hükmetmiyormuşum gibiydi. *Bu serseri çocuğun üzerine oturup... orasına... dokunmak isteyen bu kız da kim?* Hardin'in daha önce onun yanındayken gerçek benliğimi bulmamla ilgili söylediklerini hatırladım. Belki de haklıydı. Şu anda hissettiklerim çok hoşuma gidiyordu. Bu pozisyondayken vücuduma yayılan elektrikten çok hoşlanıyordum.

Başıyla onayladı. "Lütfen."

Elimi külotunun üstünde tutarak aşağı kaydırdım ve kumaşın üzerindeki şişkinliğe yavaşça uzandım. Elimi üzerinde dolaştırırken

hızlı ve derin bir nefes aldı. Ne yapmam gerektiğini bilmediğimden, sadece dokunmaya, parmaklarımı yukarı aşağı oynatmaya devam ettim. Yüzüne bakamayacak kadar gergindim; bu yüzden bakışlarımı giderek büyüyen kasıklarından ayıramıyordum.

"Sana ne yapman gerektiğini göstermemi ister misin?" diye sordu sakince, titrek bir sesle. Her zamanki kibirli tavırlarının yerini gizemli bir şey almıştı.

Başımla onayladım ve elini elimin üzerine koyarak, kendisine dokunmam için yine aşağı kaydırdı. Elimi açarak parmaklarımı erkekliğinin etrafına sardı. Dudaklarının arasından nefesini çektiğinde, kirpiklerimin arasından ona baktım. Elini elimden çekerek bütün kontrolü bana bıraktı.

"Lanet olsun, Tessa, bunu yapma," diye inledi. Şaşırarak durakladım ve tam elimi geri çekecekken sesini duydum. "Hayır, hayır, o değil. *Onu* yapmaya devam et; sadece bana böyle bakıp durma."

"Nasıl böyle?"

"Masum gözlerle; o bakışlar sana bir sürü kirli şey yapmayı istememe neden oluyor."

Kendimi yatağa geri atıp aklından geçenleri yapmasına izin vermeyi istedim. Onun olmak istiyordum; beni bazen böylesine korkutan şey her neyse, bir an için ondan özgürleşmek istiyordum. Ona hafifçe gülümsedim ve elimi yine oynatmaya başladım. Külotunu çıkarmak istiyordum fakat bunu yapmaya korkuyordum. Dudaklarından hafif bir inilti dökülünce erkekliğini daha sıkı kavradım; o sesi tekrar duymak istiyordum. Elimi daha hızlı oynatmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum, dolayısıyla hareketlerim yavaş ve tutuktu ama hoşuna gidiyor gibiydi. Üzerine eğilerek dudaklarımı boynundaki terli tene yapıştırınca yine inledi.

"Lanet olsun, Tess. Elin o kadar zevk veriyor ki." Erkekliğini biraz daha sıkınca yüzünü buruşturdu. "O kadar sert değil, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle; daha önce benimle alay eden sese hiç benzemiyordu.

"Affedersin," dedim ve boynunu tekrar öptüm. Dilimi kulağının altında dolaştırınca bedeni irkildi. Elleri göğüslerime gitti ve ikisini de avuçladı.

"Sütyenini... çıkarabilir miyim?"

Sesi son derece kontrolsüz ve hırıltılıydı; onun üzerinde yarattığım etki beni çok şaşırtmıştı. Başımla onayladım ve gözleri heyecanla parladı. Tişörtün altından arkama uzanırken elleri titriyordu. Parmakları kayışa dokunduğu anda kopçayı o kadar ustalıkla açtı ki bunu daha önce kaç kez yaptığını merak ettim. Bu düşünceleri kafamdan attım ve Hardin askıları omuzlarımdan aşağı indirerek elimi çekmeme neden oldu. Sütyenimi yatağın üzerine fırlattıktan sonra ellerini yine tişörtün altına soktu ve göğüslerimi bir kez daha avuçladı. Öne uzanıp beni öperken parmakları göğüs uçlarımı sıkıştırdı. İnleyerek aşağı uzandım ve erkekliğini bir kez daha kavradım.

"Ah, Tessa, boşalacağım," dedi ve sadece göğüslerime dokunmasına rağmen külotuma yayılan ıslaklığı hissettim. Onun iniltilerinden ve göğüslerime yaptığı nazik saldırılardan ben de kendimi bırakabilirdim. Bacakları altımda gerilmiş, öpücükleri hünerini kaybetmişti. Elleri iki yanına düştü ve külotuna yayılan ıslaklığı hissedince elimi geri çektim. Daha önce kimseyi orgazma ulaştırmamıştım. Vücuduma bir ateş dalgası yayılırken, kadın olmaya bir adım daha yaklaştığımı hissettim. Hardin'in külotundaki ıslaklığa bakarken üzerinde kurduğum kontrol çok hoşuma gitti. Onun bana verdiği gibi benim de ona zevk verebilmem çok güzeldi.

Hardin'in başı arkaya yattı ve ne yapacağımı bilemez bir halde bacaklarının üzerinde otururken birkaç kez derin nefes alıp verdi. Biraz sonra gözlerini açtı ve başını kaldırarak bana baktı. Yüzünde tembelce bir gülümseme belirdi ve uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu.

"Daha önce hiç böyle boşalmamıştım," dedi ve bir kez daha utandım.

"O kadar kötü müydü?" diye sordum bacaklarının üzerinden kalkmaya çalışırken. Beni durdurdu.

"Ne? Hayır, o kadar iyiydi. Genellikle birinin bana külotumu çıkarttırması daha fazlasını gerektirir."

Elimde olmadan kıskandım. Hardin'e bu duyguları hissettiren diğer bütün kızları düşünmek istemiyordum. Sessizliğimi anlayarak yüzümü iki elinin arasına aldı ve başparmağıyla şakağımı okşadı. Diğerleri benden daha fazlasını yapmak zorunda kaldığı için biraz teselli bulmuştum fakat hâlâ başkalarının *olmamasını* diliyordum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum; Hardin'le hâlâ ne olduğumuz belli değildi. Ne ilişki yaşayacak ne de bunun ötesine geçecektik ama şu anda sadece anı yaşamak istiyordum; sadece ikimizi. Bu düşünce zihnimde belirince hafifçe güldüm. Ben hiç de "anda yaşayacak" biri değildim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu fakat başımı iki yana salladım. Ona kıskançlık düşüncelerimi açıklamak istemiyordum. Bu haksızlıktı ve öyle bir sohbet istemiyordum.

"Ah, haydi, Tessa, söyle bana," dedi ve yine başımı iki yana salladım. Kendisinden hiç beklenmeyecek bir hareketle kalçalarımı yakalayarak beni gıdıklamaya başladı. Kahkahaların arasında çığlıklar atarken onun üzerinden yumuşak yatağa yuvarlandım. Nefesim kesilene kadar beni gıdıklamaya devam etti. Kahkahaları odada yankılanıyordu ve hayatım boyunca duyduğum en güzel sesti. Onun böyle güldüğünü daha önce hiç duymamıştım ve bir şey bana başkasının da duymadığını söylüyordu. Kusurlarına –sayısız kusuruna– rağmen onu böyle bir anda gördüğüm için kendimi şanslı hissediyordum.

"Tamam... tamam! Sana söyleyeceğim!" diye çığlık attım ve durdu.

"Doğru karar," dedi. Ama bakışlarını indirerek ekledi: "Ama biraz bekle. Önce çamaşırımı değiştirmem gerek."

Kızardım.

34. Bölüm

Hardin şifonyerine giderek en üst çekmeceyi açtı ve mavi-beyaz ekose bir külot çıkararak yüzünde tiksinti ifadesiyle baktı.

"Ne?" diye sordum ve dirseğim yatağa, başımı elime dayayarak ona baktım.

"Bunlar iğrenç," dedi.

Güldüm ama daha önce şifonyerinde hiç eşyası olup olmadığı konusundaki merakımın cevabını bulduğunu gördüm. Odadaki bütün giysileri Hardin için Landon'm annesi veya Hardin'in babası almış olmalıydı. Hardin'in bir gün fikrini değiştirip onlara katılacağını düşünerek giysiler alıp şifonyeri doldurmaları aslında üzücüydü.

"O kadar da kötü değil," dedim ve gözlerini devirdi. Herhangi bir şeyin Hardin'in her zaman giydiği siyah külotu kadar iyi görüneceğinden şüpheliydim ama sonuçta onun üzerinde herhangi bir şeyin kötü *görünebileceğini* de hayal edemiyordum.

"Eh, umduğumuzu değil, bulduğumuzu giyelim. Birazdan dönerim," dedi ve üzerinde ıslak külotuyla odadan çıktı.

Ah, Tanrım, ya Landon onu görürse? Rezil olurdum. Sabah ilk iş olarak Landon'ı bulup olanları açıklamalıydım. Ama ne diyecektim ki? *Göründüğü gibi değil. Sadece konuşuyorduk. Sonra gece kalmayı kabul ettim ve nasıl olduysa üzerimde külotum ve bir tişörtle onunla birlikte yatağa girdim. Sonra da onu elimle rahatlattım.* Bu kulağa berbat geliyordu.

Başımı yastıklara bırakarak tavana baktım. Kalkıp telefonuma bakmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. O anda istediğim en son şey, Noah'dan gelen mesajları okumaktı. Muhtemelen panige kapılmış

olmalıydı fakat açıkçası, anneme söylemediği sürece olması gerektiği kadar umurumda değildi. Kendime karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, Hardin'le ilk kez öpüştüğümüzden beri Noah'yla ilgili duygularım aynı değildi.

Noah'yı sevdiğimi biliyordum; her zaman da sevmiştim. Ancak onu bir erkek arkadaş ve hayatımı birlikte geçirebileceğim biri olarak mı sevdiğimi, yoksa sadece hayatımda daima istikrarlı biri olduğu için mi sevdiğimi artık sorgulamaya başlamıştım. Her zaman yanımda olmuştu –ve kâğıt üzerinde birbirimiz için yaratılmış gibiydik– ama Hardin'in yanındayken hissettiğim duyguları görmezden gelemezdim. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Sadece alt alta, üst üste olduğumuz zaman değil, sadece bakışlarıyla içimi kıpır kıpır edişi, ona öldüresiye kızgınken bile onu görmeyi isteyişim ve en önemlisi, kendimi ondan nefret ettiğime inandırmaya çalıştığımda bile düşüncelerimi istila edişi.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da Hardin beni derinden etkilemişti. Noah yerine onunla birlikte yataktaydım. O anda kapı açıldı ve düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı kaldırdığımda Hardin'i temiz ekose külotuyla gördüm ve güldüm. Biraz büyük geliyordu ve diğerinden daha uzundu ama yine de harika görünüyordu.

"Sevdim." Gülümsedim ve ışığı kapayıp televizyonu açmadan önce bana çatık kaşlarla baktı. Yatağa geri dönerek bana sokuldu.

"Eh, bana ne söyleyecektin?" diye sordu. Yüzümü buruşturdum. Konuyu tekrar açmamasını ummuştum.

"Utangaçlık etme artık. Az önce sayende külotuma boşaldım," dedi ve beni kendine çekti. Başımı yastığa gömdüğümde bir kahkaha patlattı.

Başımı tekrar kaldırdım. Hardin saçlarımdan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra dudaklarıma yumuşak bir buse kondurdu. Beni ilk kez böyle nazikçe öpüyordu ve ateşli öpüşmelerimizden daha mahrem gelmişti. Başını yastığa dayayarak kanalı değiştirdi. Uykuya dalana kadar bana sarılmasını istiyordum fakat Hardin'in pek o türde, sokulgan biri olmadığını hissediyordum.

Senin için iyi biri olmak istiyorum, Tess. Hardin'in sözleri zihnimde yankılanınca ciddi olup olmadığını merak ettim.

"Hâlâ sarhoş musun?" diye sordum başımı göğsüne dayarken. Vücudu gerildi ama beni itmedi.

"Hayır. Sanırım bahçedeki küçük kavgamız beni ayıltı," dedi. Bir eliyle uzaktan kumandayı tutuyor, diğerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi havada sallıyordu.

"Ah, şey, en azından iyi bir sonuca vardı."

Başını çevirip bana baktı. "Evet, sanırım," dedi ve sonunda elini sırtıma koydu. Bana sarılması harika bir duyguydu. Ertesi gün bana ne berbat şeyler söylerse söylesin, bu anı benden alamazdı. Burası yeni favori yerimdi; başım göğsünde, kolu sırtımda...

"Sanırım sarhoş Hardin'i daha çok sevdim." Esnedim.

"Öyle mi?" dedi ve yine dönüp bana baktı.

"Belki," diye takıldım ve gözlerimi kapadım.

"Dikkat dağıtma konusunda berbatsın; şimdi söyle bakalım."

Ona söylemeliydim. Konunun peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Şey, sadece bütün o kızları düşünüyordum... bilirsin, birlikte bir şeyler yaptığın kızlar." Yüzümü göğsüne bastırıp gizlemeye çalıştım ama uzaktan kumandayı yatağa bırakarak çenemi kaldırıp beni yüzüne bakmaya zorladı.

"Bunu neden düşündün ki şimdi?"

"Bilmiyorum... sonuçta benim hiç deneyimim yok. Seninse çok. Steph de dâhil," diye cevap verdim. İkisini bir arada düşünmek midemi bulandırıyordu.

"Kıskandın mı, Tess?" Sesinde neşe vardı.

"Şey, elbette hayır," diye yalan söyledim.

"O halde sana birkaç detayı anlatmamdan rahatsız olmazsın?"

"Hayır! Lütfen anlatma!" diye yalvardım ve gülerek bana daha sıkı sarıldı.

Bu konuda başka bir şey söylemedi; daha fazla rahatlayamazdım. İlişkilerinin detaylarını duymaya katlanamazdım. Gözkapaklarımın

ağırlaştığını hissederken televizyona odaklanmaya çalıştım. Böyle kollarında yatarken çok rahattım.

"Uyumayacaksın, değil mi? Saat daha erken," dedi uyku mahmurluğumun arasında.

"Öyle mi?" Bana sabahın ikisi gibi geliyordu. Buraya saat dokuzda gelmiştim.

"Evet, daha geceyarısı."

"Geceyarısı erken değildir." Yine esnedim.

"Bana göre erken. Ayrıca iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Ne?

Ah!

Tenim şimdiden karıncalanmaya başlamıştı bile.

"Bunu yapmamı istiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Zorlukla yutkundum. Elbette istiyordum. Ona bakarak hevesli gülümsememi gizlemeye çalıştım. Bunu fark edince hızlı bir hareketle bizi ters çevirerek üzerimde doğruldu. Ağırlığını bir koluna dayamıştı ve diğer eli aşağı doğru kayıyordu. Bacağımı yan tarafına çektim ve dizlerim kırılınca elini ayak bileğimden popoma kadar kaydırdı.

"Ne kadar yumuşak," dedi ve hareketini tekrarladı. Popomu hafifçe sıktığında saniyeler içinde bütün vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Hardin eğilerek dizimin yan tarafına bir öpücük kondurunca bacağım seğirdi. Gülerek bacağımı tutup kolunu etrafına doladı.

Ne yapacak ki? Beklenti beni delirtiyordu.

"Tadına bakmak istiyorum, Tessa," dedi tepkimi ölçmek için gözlerime bakarak.

Ağzım bir anda kupkuru olmuştu. *Bunu istediği zaman yapabileceğini bilirken neden beni öpmek için izin istiyor ki?* Dudaklarımı aralayarak onu bekledim.

"Hayır. *Buradan*," diye düzeltti elini bacaklarımın arasına sokarak. Deneyimsizliğim onu çok şaşırtıyor olmalıydı ama en azından gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Kaşlarımı çatarak baktım. Parmağını külotumun üstüne sürtünce nefesimi tuttum. Bakışlarını

gözlerimden ayırmadan parmağını kadınlığımın üzerinde hafifçe dolaştırmaya devam etti.

"Çoktan ıslanmışsın bile." Sesi her zamankinden daha hırıltılıydı. Sıcak nefesi kulağıma çarptı ve dili kulakmememde dolaştı.

"Konuş benimle, Tessa. Bana ne kadar istediğini söyle." Sırıttı ve o hassas bölgeme biraz daha baskı yaparken kıvrandım.

Dokunuşuyla vücudum alev aldığından bir türlü sesim çıkmıyordu. Birkaç saniye sonra elini geri çekince inledim.

"Durmanı istemiyorum," diye sızlandım.

"Bir şey söylemedin," diye azarlayınca sindim. Bu Hardin'i istemiyordum. Gülen, şakacı Hardin'i istiyordum.

"Anlayamadın mı?" diye sordum, sonra oturmak için doğruldum.

Kendini yukarı çekti ve ağırlığını iki yana açtığı dizlerine vererek kucağıma oturdu. Parmaklarım bacaklarımın üzerinde dolaştırdı ve vücudum hemen tepki verince kalçalarım havaya kalktı.

"Söyle," dedi Hardin. İstediğimi bildiğinin farkındaydım; sadece yüksek sesle söylememi istiyordu. Başımla onayladım ve işaret parmağını yüzüme doğru yavaşça salladı.

"Başınla onaylaman yetmez. Sadece bana ne istediğini söyle, bebeğim," diyerek kucağımdan indi. Bu durumun artılarını ve eksilerini düşündüm. Hardin'e... bacaklarımın arasını öpmesini istediğimi söylemenin yaratacağı utanç... alacağım zevkten daha mı önemliydi? Eğer Hardin'in geçen gün parmaklarıyla yaptıkları kadar zevk verecekse o zaman değeceğini biliyordum. Uzanıp çıplak omuzlarını tutarak benden uzaklaşmasını engelledim. Bunu fazla uzun uzadıya düşündüğümü biliyordum fakat zihnim bir türlü durmuyordu.

"Yapmanı istiyorum." Ona yaklaştım.

"Ne yapmamı istiyorsun, Theresa?" Dalga geçiyor olmalıydı; ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

"Biliyorsun işte... beni öpmeni," dedim ve gülümsedi. Uzanıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Gözlerimi devirdim ve dudaklarımı tekrar öptü.

"İstediğin bu muydu?" diye sordu sırıtarak. Koluna vurdum. Beni yalvartacaktı.

"Öp beni... oradan." Kızararak yüzümü ellerime gömdüm. Gülerek ellerimi çekti ve ona çatık kaşlarla baktım. "Beni utandırıyorsun." Hâlâ ellerimi tutuyordu.

"Boş ver, Hardin," dedim ve yüksek sesle iç çektim. Utanmıştım ve hormonlarım kısa devre yapmış, duygularımı altüst ediyor olsa bile, şimdi o an geçmişti ve egosundan, sürekli benimle alay etmesinden nefret ediyordum. Ona arkamı dönerek yanlamasına yattım ve battaniyeyi üzerime çektim.

"Hey, özür dilerim," dedi ama ona aldırmadım. Hardin'in yanındayken hormonlarıyla hareket eden tipik bir ergene dönüşecek kadar tahrik olduğum için kısmen kendime de kızıyordum.

"İyi geceler, Hardin," diye tersledim ve iç çektiğini duydum. Kısık sesle "tamam" der gibi şey mırıldandı ama tekrarlamasını istemedim. Gözlerimi kapanmaya zorladım ve uykuya dalarken Hardin'in dilini ya da kolunu bana sarışını düşünmemeye çalıştım.

35. Bölüm

Her yanım alev alev yanıyordu. Örtüleri üzerimden atmaya çalıştım ama yerlerinden kıpırdamadılar bile. Gözlerimi açınca önceki gece olanlar aniden zihnime hücum etti: Hardin'in bahçede bana bağırışı, nefesindeki viski kokusu, mutfaktaki kırık camlar, Hardin'in beni öpüşü, ona dokunduğumda inleyişi, ıslanmış külotu. Yerimden doğrulmaya çalıştım ama vücudu çok ağırdı; başını göğsüme koymuş, kolunu belime dolamış, vücudumu vücudunun altına almıştı. Bu halde yattığımızı görmek beni şaşırtmıştı; uykusunda böyle dönmüş olmalıydı. Bu yataktan çıkıp Hardin'i bırakmak istemediğimi itiraf etmeliydim fakat buna mecburdum. Odama geri dönmek zorundaydım. Noah oradaydı. Noah. Noah.

Hardin'i omzundan nazikçe iterek sırtüstü yuvarladım. Sonra devam ederek yüzükoyun döndü ve homurdandı ama uyanmadı.

Hemen yataktan fırlayarak yere saçılan giysilerimi kaptım. Bir korkak olduğumdan o uyanmadan buradan çıkmak istiyordum. Aldıracağını sanmıyordum; en azından kendi kendime gidersem beni incitmek için kendini yormak zorunda kalmazdı. Böylesi ikimiz için de daha iyiydi. Önceki gece ne kadar gülmüş olsak da gün ışığında hiçbir şey aynı değildi. Hardin önceki gece ne kadar güzel zaman geçirdiğimizi hatırlayacak ve açığı kapamak için daha kaba davranacaktı. Her zaman böyle yapıyordu ve bu kez yanında olmak istemiyordum. Önceki gece bir an için belki de birlikte geçirdiğimiz gecenin fikrini değiştirebileceğini, benimle daha fazlasını paylaşmak istemesine neden olacağını sanmıştım. Ama öyle olmayacağını gayet iyi biliyordum.

Tişörtünü düzgünce katlayıp şifonyerinin üzerine bıraktım ve eteğimin fermuarını çektim. Bluzum buruşuk bir halde yerde duruyordu fakat o anda en son düşündüğüm şey oydu. Ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim ve kapının tokmağına uzamrken, *Bir kez daha bakmaktan bir zarar gelmez,* diye düşündüm.

Uyuyan Hardin'e dönüp baktım. Dağınık saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve kolu yatağın kenarına dolanmıştı. Yüzündeki metal parçalarına rağmen çok huzurlu ve güzel görünüyordu.

Tekrar dönüp kapının tokmağını çevirdim.

"Tess?"

Kalbim duracak gibi oldu. Olduğum yerde yavaşça Hardin'e dönerken yeşil gözlerinin bana sert bakmasını bekliyordum. Oysa kapalıydılar; kaşları çatıktı ama hâlâ uyuyordu. Uyuduğuna sevindim mi, yoksa bana seslenmesine şaşırdım mı, bilemedim. *Bunu gerçekten yaptı mı, yoksa şimdi de gaipten sesler mi duymaya başladım?*

Odadan çıkıp kapıyı nazikçe arkamdan kapadım. Bu evden nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Koridordan dümdüz yürüdüm ve merdiveni kolayca bulunca rahatladım. Basamaklardan sessizce inmeye çalışırken neredeyse Landon'la çarpışıyordum. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken nabzım hızlandı. Bakışları yüzümde dolaştı ve bir açıklama bekleyerek –sanırım– sessiz kaldı.

"Landon... ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Evet, iyiyim. Ne düşündüğünü..."

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Geldiğin için gerçekten minnettarım. Hardin'den hoşlanmadığını biliyorum ve onu kontrol altına almama yardım etmek için buraya gelmen benim için çok anlamlı."

Ah. Fazlasıyla nezaket gösteriyor. Neredeyse bana geceyi Hardin'le geçirdiğim, bu arada arabasını aldığım erkek arkadaşımı bütün gece odamda yalnız bıraktığım için benden ne kadar iğrendiğini söylemesini istiyordum; o zaman kendimi olması gerektiği kadar kötü hissedebilirdim.

"Eh, Hardin'le yeniden dost oldunuz mu yani?" diye sordu. Omuz silktim.

"Ne olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yok. Ne yaptığım konusunda da. O sadece... o..." Hıçkırıklara boğuldum. Landon sıcak ve rahatlatıcı bir tavırla bana sarıldı.

"Sorun değil. Çok korkunç biri olabildiğinin farkındayım," dedi Landon kısık sesle. Bir dakika... Hardin bana çok kötü bir şey yaptığı için ağladığımı sanıyor olmalıydı. Hardin'e olan duygularım yüzünden ağladığımı tahmin bile edemezdi.

Hardin uyanmadan ve Landon'ın benimle ilgili olumlu görüşü değişmeden buradan çıkmam gerekiyordu. "Gitmem gerek. Noah beni bekliyor," dedim ve Landon veda etmeden önce anlayışlı bir tavırla gülümsedi.

Noah'nın arabasına binerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde yurda dönerken yol boyunca ağladım. Bütün bunları Noah'ya nasıl açıklayacaktım? Buna mecbur olduğumu biliyordum; ona yalan söyleyemezdim. Ancak ne kadar incineceğini hayal bile edemiyordum.

Ona bunu yaptığım için berbat biriydim. Neden Hardin'den uzak duramamıştım ki?

Öğrenci otoparkına girmeden önce kendimi olabildiğince toparladım. Noah'yla nasıl yüzleşeceğimi bilemeyerek mümkün olduğunca yavaş yürüdüm.

Odamın kapısını açtığımda Noah'yı küçük yatakta sırtüstü yatmış halde, tavana bakarken buldum. Girdiğimi görünce yerinden fırladı.

"Tanrım, Tessa! *Bütün gece neredeydin?* Hiç durmadan seni aradım!" diye bağırdı. Noah ilk kez bana sesini yükseltiyordu. Daha önce de tartıştığımız olmuştu fakat bu biraz ürkütücüydü.

"Çok, çok üzgünüm, Noah. Landon'ın evine gittim çünkü Hardin sarhoştu ve eşyaları kırıp döküyordu. Oradayken zamanın nasıl aktığını anlamadım sanırım. O kadar ki ortalığı temizlediğimizde çok geç olmuştu ve telefonumun şarjı bitmişti," diye yalan söyledim.

Yüzüne karşı açık açık yalan söylediğime inanamıyordum; ihtiyaç duyduğum her seferinde yanımda olmuştu ve şimdi ben ona

yalan söylüyordum. Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama onu incitmekten ödüm patlıyordu.

"Neden başka birinin telefonunu kullanmadın?" diye sordu öfkeyle ve duraksadı. "Boş ver. Hardin eşyaları mı kırıp döküyordu? Sen iyi misin? O kadar şiddet eğilimliyse neden orada kaldın ki?"

Aynı anda bin tane farklı soru soruyor gibiydi ve dikkatimi dağıtıyordu.

"Şiddet eğilimli değildi; sadece sarhoştu. Bana zarar vermezdi," dedim ve o son sözleri geri tıkmayı dileyerek elimi ağzıma kapadım.

"Sana *zarar vermezdi* de ne demek? Onu tanımıyorsun bile, Tessa," diye tersledi ve bana doğru bir adım attı.

"Sadece fiziksel olarak zarar vermeyeceğini söylüyorum. Onu böyle bir şeyi bilecek kadar tanıyorum. Sadece Landon'a yardım etmeye çalışıyordum," dedim.

Ancak Hardin bana duygusal olarak zarar vermişti ve tekrar deneyeceğinden emindim. Ve ben burada durmuş onu savunuyordum.

"O türde insanlarla takılmaktan vazgeçeceğini sanıyordum? Annene ve bana bunun için söz vermemiş miydin? Tessa, onlar sana iyi gelmiyor. İçki içmeye, bütün gece dışarıda kalmaya başladın ve beni de bütün gece burada bıraktın; kendin çıkacaksan beni bunca yoldan neden getirttiğini bile bilmiyorum." Yatağın üzerine oturdu ve başını ellerine dayadı.

"Kötü insanlar değiller; onları tanımıyorsun. Ne zaman bu kadar yargılayıcı oldun?" diye sordum. Ona böylesine kötü davrandığım için af diliyor olmalıydım ama arkadaşlarım hakkında böyle konuşmasına öfkelenmekten kendimi alamamıştım.

Çoğunlukla da Hardin hakkında, diye hatırlattı bilinçaltım ve içimden bilinçaltımı tokatlamak geldi.

"Yargılayıcı davranmıyorum ama sen daha önce öyle Gotik tarzda insanlarla arkadaşlık etmezdin."

"Ne? Hey, Gotik filan değiller, Noah, sadece içlerinden geldiği gibi davranıyorlar," dedim. Sözlerimdeki isyankârlık Noah kadar beni de şaşırtmıştı.

"Eh, ben onlarla birlikte zaman geçirmenden hoşlanmıyorum; seni değiştiriyorlar. Sen artık âşık olduğum Tessa değilsin." Ses tonunun kötücül olmadığını o zaman fark ettim. Sadece *üzgündü*.

"Şey, Noah..." diye başladım ve o anda kapı ardına kadar savrularak açıldı. Noah'nın bakışlarını izleyerek dönünce Hardin'in öfkeli bir tavırla içeri daldığını gördüm.

Önce Hardin'e, sonra Noah'ya, ardından tekrar Hardin'e baktım. Bu noktadan sonra işlerin iyi gitmesi mümkün değildi.

36. Bölüm

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum Hardin'e, cevabını özellikle Noah'nın yanında duymak istememe rağmen.

"Ne olduğunu sanıyorsun? Ben uyurken yanımdan ayrılmışsın; bu da neydi böyle?!" diye gürledi. Sesi duvardan yankılanırken nefesimi tuttum. Noah'nın yüzü öfkeyle buruştu ve parçaları birleştirmeye başladığım anladım.

Noah'ya neler olduğunu ve Hardin'e neden yanından ayrıldığımı açıklamak arasında kararsızlık yaşıyordum.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı Hardin, yüzünü yüzüme doğru uzatarak. Noah'nın aramıza girmesine şaşırdım.

"Ona sakın bağırma!" diye uyardı Noah.

Hardin'in yüzü öfkeyle buruşurken olduğum yerde donakaldım. Neden yamndan ayrıldığım için bu kadar kızgındı ki? Önceki gece deneyimsizliğimle alay etmişti ve sabah muhtemelen beni kendisi gönderecekti. Bütün bunlar benim başıma patlamadan bir şeyler söylemek zorundaydım.

"Hardin... lütfen şimdi bunu yapma," diye yalvardım. Şimdi giderse Noah'ya neler olduğunu açıklamayı deneyebilirdim.

"*Neyi* yapmayayım, Theresa?" diye sordu Hardin, Noah'nın etrafından dolaşırken. Noah'nın uzak kalmasını umuyordum. Hardin'in onu tepelemekte tereddüt edeceğini sanmıyordum. Noah futbol oynadığı için atletik vücutluydu; özellikle de Hardin'in ince vücuduyla kıyaslandığında. Ancak Hardin'in kendini savunabileceğinden ve büyük olasılıkla da kazanacağından şüphem yoktu.

Hayatımda neler oluyordu da Hardin'le Noah'nın kapışmasından endişeleniyordum böyle?

"Hardin, lütfen git. Bunu daha sonra konuşacağız," dedim ortamı yatıştırmaya çalışarak.

Ne var ki Noah başını iki yana salladı. "*Neyi* konuşacaksınız? Burada neler oluyor, Tessa?"

Ah, Tanrım!

"Anlat ona; haydi, anlat ona," dedi Hardin.

Bunu yaptığına inanamıyordum. Ne kadar zalim olabildiğini biliyordum ama bu her şeyi yepyeni bir seviyeye taşıyordu.

"Bana neyi anlatacaksın, Tessa?" diye sordu Noah. Hardin yüzünden saldırgan bir pozda durmasına rağmen, benimle ilgili sorusunu sorarken yumuşadığını gördüm.

"Hiç, zaten bildiğin şeyler; önceki gece Hardin ve Landon'ın evinde kalışım işte," diye yalan söyledim. Buna bir son vermesini umarak Hardin'in gözlerine bakmaya çalıştım ama hemen başını çevirdi.

"Anlat ona, Tessa. Yoksa ben anlatacağım," diye hırladı Hardin.

Her şeyi kaybettiğimi biliyordum. Artık saklanamayacağımın farkındaydım ve ağlamaya başladım. Yine de Noah'nın her şeyi benden duymasını tercih ederdim; bizi bu noktaya getiren bu kibirli piçten değil. Aşağılanmıştım; kendi adıma değil, Noah'nın adına da. Bunların hiçbirini hak etmiyordu ve ona davranışlarımdan, şimdi de Hardin'in yanında yapmak zorunda bırakıldığım itiraflardan dolayı mahcuptum. "Noah... ben... ben ve Hardin..." diye başladım.

"Ah, Tanrım!" dedi Noah gözleri dolarken.

Bunu ona nasıl yapabildim? Ne sanıyordum ki? Noah nazikti ve Hardin, Noah'nın kalbini yüzüne karşı kıracak kadar zalimdi.

Noah'nın elleri alnına gitti ve başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapabildin, Tessa? Yaşadığımız onca şeyden sonra? Bu ne zaman başladı?" Parlak mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim; o gözyaşlarının sorumlusu bendim. Hardin'e bakarken nefretim o kadar derindi ki Noah'ya cevap ver-

mek yerine onu ittim. Hardin hazırlıksız yakalanarak arkaya doğru sendeledi ama düşmeden kendini toparladı.

"Noah, çok üzgünüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum." Erkek arkadaşıma koşarak ona sarılmaya çalıştım ama kendisine dokunmamı reddetti. Muhtemelen haklıydı da. Dürüst olmam gerekirse, bir süredir Noah'ya hiç iyi davranmamıştım. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Hardin gibi deli bir yaratığın sakinleşip düzgün biri olacağını ve benim de onunla çıkabilmek için Noah'dan ayrılacağımı mı düşünmüştüm? Daha ne kadar aptal olabilirdim ki? Yoksa Hardin'den uzak durabileceğimi ve Noah'nın aramızda geçenleri asla öğrenmeyeceğini mi ummuştum? Asıl sorun, Hardin'den uzak *duramamamdı*. O ateş, ben de pervaneydim ve beni yakmakta hiç tereddüt etmiyordu. İkisi de aptalca ve safça fikirlerdi fakat Hardin'le tanıştığımdan beri hiç iyi bir seçim yapamamıştım.

"Ne düşündüğünü ben de bilmiyorum," dedi Noah kırgınlık ve pişmanlık dolu gözlerle bakarak. "Artık seni tanıyamıyorum bile."

Bunu söyledikten sonra kapıdan çıktı. Hayatımdan da.

"Noah, lütfen! Dur!" diyerek peşinden koştum ama Hardin kolumu yakalayarak beni geri çekti.

"Sakın dokunma bana!" diye tısladım. "Sana inanamıyorum! Bu çok alçakça, Hardin! Senin için bile!" Çığlık atarak kolumu çektim. Onu bir kez daha sertçe ittim. Hayatım boyunca hiç kimseyi itmemiştim ve ondan ölesiye nefret ediyordum.

"Peşinden gidersen, seninle işim biter," dedi. Ağzım açık kaldı.

"Biter mi? *Neyle* biter be? Duygularımla oynamakla mı? Senden nefret ediyorum!" Ama onu öfkemle beslemek istemediğim için yavaşladım ve daha sakin bir sesle konuştum. "Hiç başlamamış olan bir şeyi bitiremezsin."

Ellerini indirdi, ağzı açıldı ama sesi çıkmadı.

"Noah!" diye seslenerek kapıdan çıktım. Koridordan koşup merdivenden inerek büyük çimenliği olanca hızımla geçtim ve nihayet otoparkta ona yetiştim. Daha hızlı yürümeye başladı.

"Noah, lütfen dinle. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Lütfen bağışla beni. Lütfen." Onu kaybedemezdim. Bunu kaldıramazdım.

Arabasına ulaşınca mükemmel jöleli saçlarını bir eliyle sıvazladı ve bana döndü. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, Tessa. Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Buna ne karşılık vereceğimi bilemeyerek yenilgiyle iç çektim. Bunu aşmak için zamana ihtiyacı vardı ve sonrasında normale dönebilirdik. *Sadece zamana ihtiyacı var,* diye düşündüm.

"Seni seviyorum, Tessa," dedi Noah ve arabasına binip uzaklaşmadan önce beklenmedik bir şekilde beni alnımdan öptü.

37. Bölüm

Geri döndüğümde, her zamanki iğrençliğiyle Hardin'i yatağımda otururken buldum. İçimden lambayı kapıp kafasına indirmek geldi fakat şimdi onunla kavga edecek gücüm yoktu.

"Özür dilemeyeceğim," dedi Hardin, yanından geçip Steph'in yatağına otururken. O otururken kendi yatağıma oturmayacaktım.

"Dilemeyeceğini biliyorum," dedim ve sırtüstü uzandım.

Beni bu kavgaya çekmesine izin vermeyecektim ve özür dilemesini de gerçekten beklemiyordum. Onu artık iyi tanıyordum. Eh, aslında son dakikalarda olanlar onu hiç tanımadığımı da gösteriyordu. Önceki gece babası tarafından terk edilen öfkeli bir çocuk olduğunu, o kırgınlığa tutunduğunu, o duyguyu kullanarak insanları kendinden uzak tuttuğunu sanmıştım. Bu sabahsa, sadece nefret dolu biri olduğunu görebiliyordum. Hardin'le ilgili iyi bir şey göremiyordum. İyi bir şeyin varlığına inandığım her seferinde, sadece onun beni kandırdığını anlıyordum.

"Bilmesi gerekiyordu," dedi.

Gözyaşlarımı tutabilmek için dudağımı ısırdım. Hardin'in kalkıp bana yaklaştığını duyana kadar sessiz kaldım. "Git, Hardin. Sadece git," dedim ama başımı kaldırdığımda tepemde dikildiğini gördüm. Yatağa oturduğu anda ayağa fırladım.

"Bilmesi gerekiyordu," diye tekrarladı ve bütün benliğimi bir öfke dalgası sardı. Sadece beni çileden çıkarmaya çalıştığını biliyordum.

"*Neden*, Hardin? Neden bilmesi gerekiyordu? Onu incitmek neden iyi bir şey olsun? Bilmemesi seni zerre kadar etkilemezdi; ona

söylemeden bütün gününü geçirebilirdin. Hayatına devam edebilirdin. Ona... ya da bana... bunu yapmaya hiç hakkın yoktu." Gözlerimin tekrar dolduğunu hissettim ve bu kez gözyaşlarımı durduramadım.

"Onun yerinde olsaydım, bilmek isterdim," dedi sağlam ve soğuk bir sesle.

"Ama onun yerinde değilsin ve asla da olmayacaksın. Ona yakın biri olabileceğini sanmakla aptallık ettim. Ayrıca doğru olanlar ne zamandan beri umurunda?"

"Beni sakın onunla kıyaslamaya cüret etme," diye tersledi. Sözlerimden sadece birine karşılık vermesinden ve genellikle söylediklerimi kendini daha fazla kışkırtmak için kullanmasından nefret ediyordum. Ayağa kalkarak bana yaklaştı ama yatağın diğer tarafına doğru geri çekildim.

"Kıyaslama filan yok. Bunu hâlâ anlayamadın mı? Sen kendinden başkasını umursamayan, zalim ve iğrenç bir pisliksin. Ve o... o beni seviyor. *O* hatalarım için beni bağışlamaya hazır." Gözlerine baktım. "Korkunç hatalarım için," diye ekledim.

Hardin onu itmişim gibi bir adım geriledi. "Seni bağışlamak mı?"

"Evet, bunun için beni bağışlayacak. Bağışlayacağını biliyorum. Çünkü beni seviyor, dolayısıyla beni ondan ayırdıktan sonra arkana yaslanıp kahkahalarla gülme planın işe yaramadı. Şimdi defol odamdan."

"Bu... ben..." diye başladı fakat sözünü kestim. Onunla zaten haddinden fazla zaman kaybetmiştim.

"Defol! Bana karşı bir sonraki hamlenin planını şimdiden yapmaya başladığından eminim ama biliyor musun, Hardin, artık işe yaramayacak? Şimdi odamdan siktir git!" Sert sözlerim en çok beni şaşırtmıştı fakat onları Hardin'e karşı kullandığım için kendimi kötü hissetmiyordum.

"Yaptığım şey bu değil, Tess. Dün geceden sonra... sandım ki... Bilmiyorum, düşündüm de seninle..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ki bunu ilk kez görüyordum. Bir yandan ne diyeceğini öğrenmek için ölüyordum ama onun ağına ilk düşüşüm de bu yüzden olmuştu zaten. Merakımı bana karşı kullanıyordu; bütün bunlar onun için bir

oyunmuş gibi. Öfkeli bir tavırla gözlerimi silerken önceki gün makyaj yapmadığım için memnundum.

"Buna gerçekten inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Bana karşı bir şeyler *hissettiğine*?"

Pençelerini daha derine geçirmesine fırsat vermeden durmam ve onu sepetlemem gerekiyordu.

"Elbette hissediyorum, Tessa. Bana kendimi çok..."

"Hayır! Bunu duymak istemiyorum, Hardin. Yalan söylediğini biliyorum ve bu kendini kurtarmak için izlediğin hastalıklı bir yol. Sana karşı duygularıma benzer şeyler hissettiğine beni inandıracak ve sonra da anahtarı çevireceksin. Süreci artık öğrendim ve tekrarlamayacağım."

"Duygularına benzer şeyler hissetmek mi? Yani sen... bana... bana karşı bir şeyler hissettiğini mi söylüyorsun?" Gözlerinde umut pırıltısı belirmişti sanki. Sandığımdan çok daha iyi bir aktördü.

Hissettiğimi biliyordu; biliyor olmalıydı. Yoksa aramızdaki bu sağlıksız döngüyü sürdürmesinin başka ne nedeni olabilirdi ki? Daha önce duymadığım bir korkuyla, Hardin'e karşı duygularımı kendime bile zar zor itiraf ettiğimi, oysa şimdi önüne serdiğimi ve ona kalbimi parçalaması için bir fırsat verdiği anladım. Şimdiye kadar yaptığından daha da kötü bir şekilde.

Hardin'in bakışları bana duvarlarımın yavaşça çökmeye başladığını gösteriyordu ve bunun olmasına izin veremezdim. "Git, Hardin. Bir daha söylemeyeceğim. Hemen gitmezsen kampüs güvenliğini arayacağım."

"Tess, lütfen bana cevap ver," diye yalvardı.

"Bana Tess deme; o isim ailem, *dostlarım*, bana gerçekten değer veren insanlar için. Git artık!" diye bağırdım, istediğimden daha yüksek bir sesle. Onun dışarı çıkmasını ve benden uzaklaşmasını istiyordum. Bana Theresa demesinden nefret ediyordum fakat Tess dediğinde daha da sinirime dokunuyordu. Bu kelimeyi söylerken dudaklarının hareketi fazla yakın, fazla sıcak geliyordu. *Lanet olsun, Tessa. Kes şunu!*

"Lütfen, sadece senin..."

"Ne uzun bir hafta sonuydu, baylar ve bayanlar... Tükendim!" dedi Steph şakacı bir tavırla içeri dalarken. Ama gözyaşlarından nemlenmiş yanaklarımı görünce durdu ve Hardin'e kısık gözlerle baktı.

"Neler oluyor burada? Ne yaptın sen?!" diye bağırdı Steph. "Noah nerede?" diye sordu bana dönerek.

"Gitti. Hardin de gitmek üzereydi," dedim.

"Tessa..." diye başladı Hardin.

"Steph, *lütfen* gönder şunu," diye yalvardım. Steph başıyla onayladı. Steph'i ona karşı kullandığımı görünce Hardin'in ağzı açık kaldı. Beni yine kapana kıstırdığını düşünüyordu.

"Gidelim, Harika Çocuk," dedi Steph ve Hardin'i kolundan tutarak kapıya doğru sürükledi.

Kapının kapandığını duyana kadar bakışlarımı duvardan ayırmadım fakat hemen ardından koridordan gelen sesleri duydm.

"Neler oluyor, Hardin? Sana ondan uzak durmanı söylemiştim; o benim oda arkadaşım ve alıştığın diğer kızlar gibi değil. Nazik, masum ve açıkçası, sana göre fazla iyi biri."

Steph'in beni bu şekilde savunmasına hem şaşırmış hem de sevinmiştim. Ancak göğsümdeki acıyı hâlâ dindirmemişti. Kalbim gerçekten acıyordu. Hardin'le nehir kıyısında geçirdiğim gün kalbimin kırıldığını sanmıştım ama bununla karşılaştırıldığında o zamanki hiçbir şeydi. Kendime bile itiraf etmek istemiyordum fakat önceki geceyi Hardin'le birlikte geçirmiş olmamın ona karşı duygularımı daha da derinleştirdiğini biliyordum. Beni gıdıklarken gülüşü, dudaklarımı nazikçe öpüşü, dövmeli kollarıyla bana sarılışı, parmaklarımı çıplak teninde dolaştırırken gözlerinin titreşerek kapanışı; hepsi ona karşı duygularımı daha da derinleştirmişti. Paylaştığımız o mahrem anlar ona daha fazla değer vermeme ve aynı zamanda da daha çok canımın yanmasına neden olmuştu. Daha da ötesi Noah'yı öyle kötü incitmiştim ki beni bağışlaması için dua etmekten başka elimden bir şey gelmezdi.

"Öyle değil." Öfkeyle konuşurken Hardin'in aksanı yoğunlaşmıştı.

"Saçmalık, Hardin. Seni tanıyorum. Kırıştıracak başka birini bul; ortalıkta bir sürü kız var. Tessa o kızlardan biri değil; bir erkek arkadaşı var ve böyle bir şeyi kaldıramaz."

Steph'in sanki zayıfmışım gibi aşırı hassas olduğumu söylemesinden hoşlanmamıştım ama haklı olduğunu düşünüyordum. Hardin'le tanıştığımdan beri ağlamaktan başka bir şey yapmamıştım ve şimdi de Noah'yla ilişkimi mahvetmeye kalkışmıştı. Her ne kadar zevk almış olsam da yan kazançları da olan bir arkadaşlık için gerekenler bende yoktu. Özsaygım bunun için fazla derindi ve ben de aşırı duygusaldım.

"Tamam. Ondan uzak duracağım. Ama onu bir daha evimdeki partilere getirme," diye tersledi Hardin ve sert adımlarla uzaklaştığını duydum. Koridorda bağırarak uzaklaşırken sesi de giderek zayıflıyordu: "Ciddiyim, onu bir daha görmek istemiyorum! Görürsem, onu mahvederim!"

38. Bölüm

Steph içeri girer girmez bana sarıldı. Cılız kollarının böylesine rahatlatıcı olması tuhaftı.

"Onu gönderdiğin için teşekkür ederim," dedim hıçkırıklarımın arasında. Bana daha sıkı sarıldı. Gözyaşlarım şimdi sel gibi akıyordu ve yakın zamanda dineceklermiş gibi de görünmüyordu.

"Hardin arkadaşım olabilir ama sen de öylesin ve seni üzmesini istemiyorum. Üzgünüm, bütün bunlar benim hatam. Anahtarımı Nate'e vermem gerektiğini biliyordum. Hardin'in sürekli yanına yaklaşmasına izin vermemeliydim. Gerçekten baş belası olabiliyor."

"Hayır, hiç de senin hatan filan değil. Özür dilerim, arkadaşınla arana girmek istemezdim."

"Ah, lütfen," dedi Steph.

Onun kollarından sıyrıldım ve endişeli yüzüne baktım. Yanımda olduğu için ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezdi. Kendimi yapayalnız hissediyordum: Noah benimle ayrılıp ayrılmama konusunda karar vermek için zaman istemişti. Hardin serserinin tekiydi; bu konuyu konuşmaya çalışırsam annem kendini kaybederdi; Landon'sa Hardin'le durumumun derinliğini bilse hayal kırıklığına uğrardı. Asla gerçek bir arkadaş olmasını beklemediğim bu alev saçlı, dövmeli kız dışında kimsem yoktu. Yine de öyle olduğu için şükrediyordum.

"Konuşmak ister misin?"

Aslında istiyordum; içimdeki her şeyi dökmek istiyordum. Ona her şeyi anlattım; Hardin'le ilk öpüşmemizden nehir kıyısındaki güne, onu orgazma taşıyışımdan uykusunda adımı söyleyişine ve beni Noah'ya

itiraf etmeye zorladığında ona karşı bütün saygımı yok edişine kadar her şeyi. Hikâyemi dinlerken yüzünde endişe, şaşkınlık ve üzüntü ifadeleri belirdi. Bitirdiğimde bluzum gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuştu ve Steph elimi tutuyordu.

"Vay canına, bu kadar çok şey olduğunu hiç tahmin etmemiştim. İlk seferinden sonra bana anlatabilirdin. Sinemaya gideceğimiz gece Hardin buraya geldiğinde bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Onunla telefonu yeni kapamıştım ve sonra buraya gelmişti, dolayısıyla seni görmeye geldiğini tahmin etmiştim. Dinle, Hardin iyi çocuktur... bazen. Yani, temel olarak, senin –aslında bu bütün kızlar için geçerli– ihtiyaç duyduğun türde ilgiyi nasıl göstereceğini bilmez. Senin yerinde olsaydım, Noah'yla aramı düzeltmeye bakardım çünkü Hardin kimsenin erkek arkadaşı olabilecek biri değil," dedi ve elimi sıktı.

Söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordum. Haklıydı. O halde neden böylesine canım yanıyordu?

Landon, pazartesi sabahı kafenin önündeki tuğla duvara yaslanmış, beni bekliyordu. Onu görünce el salladım ama sonra sol gözünün etrafındaki mavi-mor çemberi gördüm. Yakından bakınca yanağında başka bir çürük daha dikkatimi çekti.

"Gözüne ne oldu?!" diye haykırdım yanına koşarak.

Ama aniden kamyon çarpmış gibi oldum. "Landon! Bunu *Hardin* mi yaptı?" Sesim titriyordu.

"Evet..." diye itiraf etti ve dehşete kapıldım.

"*Neden?* Ne oldu?" Landon'ın canını yaktığı için içimden Hardin'i öldürmek geliyordu.

"Sen gittikten sonra evden fırladı ve bir saat kadar sonra geri döndü. Çok kızgındı. Kırıp dökecek başka şeyler aramaya başlayınca onu durdurdum. Şey, onunla kavga ettik. Aslında o kadar da kötü değildi. Sanırım ikimiz de birbirimize karşı çok öfkeliydik. Ben de ona birkaç sağlam yumruk attım," diye böbürlendi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Landon'ın Hardin'le kavgasını böyle neşeli bir şekilde anlatmasına şaşırmıştım.

"İyi olduğundan emin misin? Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Bu olay benim hatammış gibi hissediyordum. Hardin benim yüzümden kızgındı ama Landon'a saldırması?

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim." Gülümsedi.

Sınıfa doğru yürürken bana kavgalarını Hardin'in babasının ayırdığını –neyse ki birbirlerini öldürmeden eve dönmüşlerdi– ve annesinin Hardin'in bütün tabaklarını kırdığını öğrenince ağladığını anlattı. Manevî değerleri olmamasına rağmen Hardin'in böyle bir şey yapmasına yine de çok kırılmıştı.

"Ama çok daha iyi bir haber şu ki Dakota gelecek hafta sonu beni ziyaret edecek. Şenlik ateşine geliyor!" Gülümsedi.

"Şenlik ateşi mi?"

"Evet, bütün kampüsteki ilanları görmedin mi? Her yıl yapılan bir şey; yeni yıla başlamak için. Herkes katılır. Genellikle öyle şeylerle ilgilenmem ama bu gerçekten çok eğlencelidir. Noah da tekrar gelmeli. İki çift olarak gidebiliriz."

Gülümseyerek başımla onayladım. Belki de Noah'yı davet etmek, ona Landon gibi iyi arkadaşlarım da olduğunu gösterme fırsatı sağlayabilirdi. Hardin ve Landon'ın, yani Noah ve Landon'ın iyi anlaşacağını biliyordum ve Dakota'yla tanışmayı da çok istiyordum.

Şimdi Landon şenlik ateşinden söz etmişken neredeyse bütün duvarlardaki ilanları gördüm. Sanırım daha önce fark edemeyecek kadar dalgındım.

Ne olduğunu bile anlamadan kendimi edebiyat dersinde buldum ve içimdeki ses aksini haykırmasına rağmen Hardin'i görebilmek için etrafıma bakındım. Onu göremeyince son sözleri zihnimde yankılandı: *Onu mahvederim.*

Beni Noah'nın yanında ele vermekten daha kötü ne yapabilirdi ki? Bilmiyordum ama Landon beni düşüncelerimden uzaklaştırana kadar aklıma bir sürü şey gelmeye başlamıştı.

"Burada olduğunu sanmıyorum. Zed'le ders takası konusunda konuştuğunu duydum. Tanrım, keşke *onun* morarmış gözünü görebilseydin." Landon gülümsedi ve bakışlarımı sınıfa çevirdim.

Hardin'i aradığımı inkâr etmek istiyordum fakat bunu yapamayacağımı biliyordum. Hardin'in gözü mü morarmıştı? İyi olmasını umuyordum; hayır, aslında ummuyordum. Canının deli gibi yanmasını diliyordum.

"Ah, tamam," diye mırıldandım ve eteğimi çekiştirdim.

Landon dersin geri kalanı boyunca Hardin'den bahsetmedi.

Haftanın geri kalanı da aynı şekilde geçti: Kimseye Hardin'den söz etmedim ve kimse de onun adını anmadı. Tristan bütün hafta odamızda takıldı ama benim için sakıncası yoktu. Ondan hoşlanıyordum ve Steph'i güldürüyordu; hatta hayatımın en kötü haftasını geçirdiğimi düşünsem de bazen beni bile güldürüyordu. Bulabildiğim temiz giysilerimi giyiyor, her gün saçımı topuz yapıyordum. Rimel ve göz kalemiyle kısa süren ilişkim sona ermişti ve normal hayatıma geri dönmüştüm.

Uyku, ders, ödevler, yemek, uyku, ders, ödevler, yemek.

Cuma günü Steph nihayet bu kız kurusunu dışarı çıkarmaya karar verdi.

"Haydi, Tessa, bugün cuma! Sadece bizimle gel. Seni yine buraya bıraktıktan sonra biz Har... yani partiye gideriz," diye yalvardı ama başımı iki yana salladım. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Ders çalışmam ve annemi aramam gerekiyordu. Bütün hafta onun telefonlarından uzak durmuştum ve Noah'yı da arayıp bir karar verip vermediğini öğrenmeliydim. Onu bütün hafta rahat bırakmış, sadece fikrini değiştirmesi umuduyla birkaç dostça mesaj göndermiştim. Gelecek cuma şenlik ateşine gelmesini gerçekten çok istiyordum.

"Sanırım geri çevirmek zorundayım... Yarın arabalara bakacağım, dolayısıyla dinlenmem gerek," diye yarı yarıya yalan söyledim. Ertesi gün gerçekten arabalara bakacaktım fakat burada tek başıma oturup Noah'nın kararsızlığını, Hardin'in benden uzak durma konusundaki ciddiyetini –gerçi benimle işinin bitmesine sevinmiştim– düşünerek dinlenebileceğimi hiç sanmıyordum. Sadece onu kafamdan atamıyordum. *Biraz daha zamana ihtiyacım var,* diye düşünüp duruyordum.

Oysa onu son gördüğümde benden istediği bir şey varmış gibi davranması çok sinirimi bozmuştu.

Düşüncelerim Hardin'in eğlenceli olduğu ve iyi geçindiğimiz bir yere kaydı; çıkabileceğimiz –gerçekten çıkabileceğimiz– ve beni sinemaya ya da yemeğe götüreceği bir yere. Kolunu omzuma atacak, onun olduğum için gurur duyacaktı; üşüdüğümde ceketini omuzlarıma koyacak, iyi geceler derken beni öpecek, ertesi gün görüşeceğimize söz verecekti.

"Tessa?" dedi Steph ve düşüncelerim bir anda havaya karıştı. Gerçek değillerdi ve hayallerimdeki çocuk asla Hardin olamazdı.

"Ah, haydi, bütün hafta şu bulut desenli pijamayı giyip durdun," diye takıldı Tristan. Güldüm. Bu pijama özellikle hasta olduğumda, birinden ayrıldığımda ya da her ikisini birden yaşadığımda yatak kıyafetimdi. Hardin'le hiç başlamamış bir şeyi nasıl bitirdiğimizi hâlâ kafam almıyordu.

"Tamam. Tamam ama yemekten sonra beni hemen buraya bırakacaksınız çünkü sabah erken kalkmam gerekiyor," diye uyardım.

Steph ellerini çırparak yerinde zıpladı. "Yaşasın! Sadece sana bir iyilik yapmama izin verir misin?" diye sordu, masum bir gülümsemeyle bakarak ve gözlerini kırpıştırarak.

"Ne?" diye sızlandım, iyi bir şey düşünmediğini bilerek.

"Görünüşünde biraz değişiklik yapsam? Lütfeeeeeen!" Daha büyük bir etki yaratmak için kelimeyi uzattı.

"Hayatta olmaz!" Kendimi pembe saçlar, tonlarca göz kalemi ve üzerimde sadece bir sütyenle hayal edemiyordum.

"Fazla abartılı bir şey değil, sadece... bütün hafta pijamalarınla kış uykusuna yatmamışsın gibi göstermek istiyorum." Gülümsedi. Tristan da kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

Nihayet pes edip, "Tamam," dediğimde yine ellerini çırptı.

39. Bölüm

Steph kaşlarımı aldıktan sonra –tahmin bile edemeyeceğim kadar acı verici bir şeydi– beni çevirdi ve makyajımı bitirene kadar kendimi görmeme izin vermedi. Yüzüme pudra sürerken midemin kalkmaması için çabaladım. Bana çok fazla makyaj yapmamasını tekrar tekrar hatırlattım ve o da söz dinleyeceğine söz verdi. Saçlarımı tarayıp kıvırdıktan sonra saçlarımı ve odanın yarısını saç spreyiyle kapladı.

"Makyaj ve saç: Bitti! Şimdi üzerini değiştirelim. Sonra aynaya bakabilirsin. Sana uyacak birkaç şeyim var." Eserinden gurur duyduğu belliydi. Beni palyaçoya benzetmemiş olmasını umuyordum. Onun peşinden dolabına giderek küçük aynasına bir göz atmaya çalıştım ama hemen beni geri çekti.

"İşte, şunu giy," dedi bir askıdan siyah bir elbise alarak. "Sen, dışarı!" diye bağırdı Tristan'a ve Tristan gülerek odadan çıktı.

Elbise askısızdı ve inanılmayacak kadar kısa görünüyordu. "Bunu giyemem!"

"Tamam... şuna ne dersin peki?" Başka bir siyah elbise çıkardı. Bu diğerinden daha uzun görünüyordu ve iki kalın askısı vardı. Yakası beni endişelendirdi çünkü kalp şeklindeydi ve benim göğüslerim onunkiler kadar küçük değildi.

Ben elbiseye biraz fazla uzun bakınca Steph iç çekti. "Lütfen bir dener misin?"

İtaat ettim ve rahat pijamalarımı çıkarıp düzgünce katladım. Steph şakacı bir tavırla gözlerini devirdi ve elbiseyi giyerken gülümsedim. Elbiseyi yukarı çektiğimde daha fermuarı çekmeden bile biraz

sıkı geldi. Steph'le ölçülerimiz çok farklı değildi ama o daha uzun boyluydu ve benim de vücudum biraz daha dolgundu. Kumaşın hafif bir parıltısı vardı ve ipeğe benziyordu. Elbisenin altı bacaklarımın ortasına kadar iniyordu. Sandığım kadar kısa değildi fakat o zamana kadar giydiğim her şeyden daha kısaydı. Bacaklarım bu kadar açıktayken neredeyse kendimi çıplak hissediyordum. Eteğini aşağı doğru çekiştirmeye çalıştım.

"Tayt ister misin?" diye sordu.

"Evet, kendimi çok... çıplak hissediyorum." Güldüm. Çekmecesini açtı ve iki farklı tayt çıkardı. "Bu düz siyah; bunda da dantel deseni var."

Dantel tayt benim için çok fazlaydı; özellikle de yüzümde beş kilo makyaj olduğu düşünülürse. Sade olanı kaptım ve ben taytı bacaklarıma geçirirken Steph bu kez de ayakkabı aramaya başladı.

"İnce topuklu giyemem!" diye hatırlattım. Gerçekten giyemiyordum; ince topuklu ayakkabı giydiğim zaman sakat penguenler gibi yürüyordum. "Eh, alçak topuklu veya kalın tabanlı ayakkabılarım da var. Tessa, üzgünüm ama ayakkabıların bu elbiseye uymaz."

Şakacı bir tavırla kaşlarımı çattım. Bu ayakkabıları her gün giymekten gayet memnundum. Önünde gümüş rengi boncukları olan bir çift, siyah topuklu ayakkabı çıkardı ve çok güzel göründüklerini itiraf etmek zorunda kaldım. Onları asla giyemezdim ama bir kez olsun giyebilmeyi diledim.

"Sevdin mi?"

Başımla onayladım. "Evet ama onları giyemem," dedim. Kaşlarını çattı.

"Evet, giyebilirsin. Ayak bileklerini sardıkları için düşmeni engellerler."

"Kayışlar gerçekten bunun için mi?" diye sordum.

Güldü. "Hayır ama yardımı oluyor." Yine güldü. "Bir dene."

Yatağın üzerine oturarak bacaklarımı öne uzattım ve ayakkabıları giydirmesini işaret ettim.

Ayağa kalkmama ve birkaç adım atmama yardım etti. Kayışlar gerçekten de dengemi korumama yardımcı oluyordu.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim! Aynaya bak," dedi ve diğer dolap kapısını açtı. Boy aynasına bakınca ağzım açık kaldı.

Bu da kim böyle? Yüzümü elbette ki tanımıştım ama çok daha iyi görünüyordum. Makyajımı abartmasından korkmuştum fakat hiç de öyle olamıştı. Gri gözlerim kestane rengi göz farıyla daha da belirginleşmişti ve yanaklarımdaki pembelik, elmacık kemiklerimi daha fazla vurgulamıştı. Saçlarım parlak, iri dalgalıydı; beklediğim perma tarzı kıvırcık buklelerden eser yoktu.

"Etkilendim." Gülümseyerek daha dikkatli baktım. Gördüklerimin gerçekliğinden emin olmak için yanağımı dürttüm.

"Bak, hâlâ kendinsin. Sadece biraz daha seksi görünüyorsun." Güldü ve Tristan'ı yanımıza çağırdı.

Tristan kapıyı açınca afalladı. "Tessa nerede?" diye sordu ve şakacı bir tavırla odaya bakındı. Bir yastığı kaldırıp altına filan baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum elbisenin eteğini aşağı doğru çekiştirirken.

"Harika, gerçekten harika görünüyorsun." Tristan gülümsedi ve kolunu Steph'in beline sardı. Steph bana doğru eğilince başımı başka tarafa çevirdim.

"Ah, bir şey daha," dedi ve şifonyerin üzerinden uzanarak bir ruj alarak dudaklarını büzdü. Gözlerimi kapadım ve aynı şeyi yaptım; Steph yapışkan, parlak şeyi dudaklarıma sürdü.

"Hazır mısınız?" diye sordu Tristan. Steph başıyla onayladı.

Dışarı çıkarken çantamı kaptım ve ne olur ne olmaz diye ayakkabılarımı içine attım.

Yolda arkada oturup pencereden dışarı bakarken zihnimden bir sürü düşünce geçiyordu. Restorana ulaştığımızda dışarıda sıralanmış motosikletlerin sayısını görünce yüzümü buruşturdum. T.G.I. Friday's veya Applebee's gibi bir yere gideceğimizi sanmıştım; müşteri kitlesi motosikletliler olan bir ızgaracıya değil. İçeri girdiğimizde herkes

bana bakıyormuş gibi hissettim ama muhtemelen öyle olmadığını biliyordum.

Arka taraflarda bir masaya doğru yürürlerken Steph elimi tutarak beni de sürükledi. "Nate geliyor. Sorun yok, değil mi?" diye sordu yerlerimize otururken.

"Evet, elbette," dedim. Gelen Hardin olmadığı sürece sakıncası yoktu. Ayrıca bir kişinin daha katılması iyi olurdu çünkü o anda kendimi fazlalık gibi hissediyordum.

Steph ve Tristan'dan daha fazla dövmesi olan bir kadın masamıza yaklaşarak içecek siparişimizi aldı. Steph ve Tristan bira istediler. Buraya gelmelerinin nedeni bu olmalıydı çünkü kimse yaşlarını sormamıştı. Ben kola isteyince kadın bir kaşını kaldırdı ama şimdi alkol almak istemiyordum. Odama geri döndüğümde ders çalışmam gerekiyordu. Dakikalar sonra içeceklerimizi getirdi ve tam kendi bardağımdan kocaman bir yudum alırken abartılı bir ıslık duydum. Başımı kaldırdığımda Zed ve Nate'in masamıza doğru geldiğini gördüm. Onlar yaklaşırken Molly'nin pembe saçları göründü ve... elbette ki arkasından Hardin geldi.

Kolamı tekrar bardağın içine tükürdüm.

Hardin'e ve bana bakarken Steph'in gözleri iri iri açıldı. "Yemin ederim, geleceğini bilmiyordum. İstersen hemen kalkabiliriz," diye fısıldadı Zed yanıma otururken. Hardin'e bakmamak için kendimi zorladım.

"Oha, Tessa, acayip seksi görünüyorsun!" diye haykırdı Zed ve kızardım. "Gerçekten, yani... oha! Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Hafifçe gülümseyerek teşekkür ettim. Nate, Molly ve Hardin arkamızdaki masaya geçtiler. Sırtımı Hardin'e dönebilmek için Steph'le yer değiştirmek istiyordum ama bu fikrimi bir türlü söze dökemedim. Sadece bütün yemek boyunca onunla göz göze gelmemeye çalışacaktım. Bunu yapabilirdim.

"Muhteşem görünüyorsun, Tessa," dedi Nate bölmenin üzerinden uzanarak. Bu kadar ilgiye alışkın olmadığım için bir kez daha

gülümsedim. Hardin yeni görünüşümle ilgili yorum yapmamıştı fakat yapmasını da beklemiyordum. Sadece beni aşağılamadığı için memnundum.

Hardin ve Molly görüş alanımın dışında oturuyorlardı. Steph ve Tristan'ın omuzlarının arasından Hardin'in bütün yüzünü görebiliyordum.

Sadece bir kez baksam bir zararı olmaz... Kendime hâkim olamayarak bir göz atığımda hemen pişman oldum. Hardin kolunu Molly'nin omuzlarına atmıştı.

Bütün benliğimi saran yoğun kıskançlığı hissettim; bakmamam gerektiği bir anda ona bakmamın cezasıydı bu. Elbette ki yine birlikte takılıyor olmalıydılar. Daha doğrusu hâlâ. Muhtemelen ilişkileri hiç bitmemişti ki. Partide Molly'nin onun kucağında ne kadar rahat oturduğunu hatırlayınca midem ağzıma geldi. Hardin istediği kişiyle istediğini yapmakta özgürdü.

"Harika görünüyor, değil mi?" Steph diğerlerini teşvik edince hepsi başlarıyla onayladılar.

Hardin'in bana baktığını hissedebiliyordum ama ben bir daha ona bakamazdım. Dövmelerini gösterdiğinden emin olduğum beyaz bir tişört giymişti ve saçları darmadağınıktı ama umurumda bile değildi. Ne kadar iyi göründüğü ya da Molly'nin ne kadar dekolte giyindiği umurumda değildi.

Şu pembe saçlarıyla ve açık saçık giysileriyle o kadar aptal görünüyor ki. Sürtüğün teki. Molly'yle ilgili düşüncelerim ve ona duyduğum öfke beni şaşırtmıştı ama doğruydu. Ve ondan gerçekten hoşlanmıyordum. Daha önce kimseye sürtük dediğimi hatırlamıyordum; zihnimde bile.

Ve elbette ki bana iltifat etmek zorundaydı. "Harika görünüyorsun, kızım. Öncekinden daha iyi!" dedi Molly ve Hardin'in göğsüne yaslandı.

Onun gözlerine bakarak sahte bir tavırla gülümsedim.

"Tadına bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Zed ve ben daha cevap veremeden bardağımı kaptı.

Normalde karşı olmama rağmen bardağımdan içmesine izin verdim ama o anda o kadar huzursuzdum ki düzgün düşünemiyordum. Kolamın yarısını midesine indirince Zed'i dirseğimle dürttüm.

"Pardon, bebeğim, sana bir tane daha alırım," dedi rahatça. Gerçekten çok yakışıklıydı ve bir üniversite öğrencisinden çok fotomodele benziyordu. Bu kadar çok dövmesi olmasa muhtemelen fotomodel *olurdu*.

Diğer masadan bir gürültü duyuldu ve başımı Hardin'e çevirdim. Alev saçan gözlerle bana bakarak yüksek sesle boğazını temizledi. Başımı çevirmek istedim ama yapamadım. Onunla göz göze kalmıştım. Aynı anda Zed kolunu kaldırarak kanepenin sırtlığına koydu; tam arkama.

Hardin gözlerini kısınca biraz eğlenmeye karar verdim.

Daha önce Zed'le takılmamam konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu hatırlayınca hafifçe Zed'e doğru eğildim. Hardin'in gözleri iri iri açıldı ama hemen kendini toparladı. Bütün bunların ne kadar çocukça ve gülünç olduğunun farkındaydım fakat umursamıyordum. Ona karşılık vermek, benim kadar huzursuz olmasını istiyordum.

Garson kadın geri döndü ve herkesin yemek siparişini aldı. Ben hamburger ve kızarmış patates istedim ve ketçap koymamalarını söyledim. Diğer herkes acılı kanat aldı. Hardin'e bir kola geldi ve diğerleri birer bira daha istedi. Ben hâlâ kolamı bekliyordum ama bunu kadına hatırlatarak kabalık etmek istemiyordum.

"Burada harika kanat yaparlar," dedi Zed bana. Gülümsedim.

"Eee, gelecek hafta şenlik ateşine katılıyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum; bana göre değil." Birasını yudumladı ve kolunu sırtlıktan kaydırarak açıkça omuzlarıma koydu. "Ya sen?"

Ona bakmadım ama Hardin'in ne kadar sinirlendiği tahmin edebiliyordum. Açıkçası Zed'le bu şekilde flört ettiğim için suçluluk duyuyordum ve daha önce kimseyle gerçekten flört etmeyi denememiştim, dolayısıyla berbat olduğumdan emindim. "Evet, Landon'la."

Herkes kahkahalara boğuldu. "Landon *Gibson*'la mı?" diye sordu Zed gülmeye devam ederek.

"Evet, o benim arkadaşım," diye tersledim. Landon'a böyle gülmelerinden hiç hoşlanmamıştım.

"Şenlik ateşine gidecekmiş! Ne sığır ya," dedi Molly. Dönüp gözlerine öfkeyle baktım.

"Hayır, aslında değil. Çok kaliteli biri," dedim Landon'ı savunarak. Kalite anlayışımın onlarınkiyle aynı olmadığının farkındaydım ama benimkinin daha iyi olduğunu da biliyordum.

"*Landon Gibson* ve kalite, aynı cümle içinde kullanılamaz bile," dedi Molly ve Hardin'in alnına düşen saçlarını kenara itti.

Bu kızdan nefret ediyorum.

"Eh, sizlerle takılacak kadar kaliteli olmadığı için üzgünüm ama o..." diye bağırarak oturduğum yerde doğrulurken Zed'in kolunu omuzlarımdan ittim.

"Hey, Tessa, sakin ol. Sadece şakalaşıyoruz," dedi Nate. Molly bana sırıtarak baktı. Onun da benden pek hoşlanmadığını görebiliyordum.

"İnsanların arkadaşlarımla dalga geçmesinden hoşlanmam; özellikle de orada olup kendini savunamıyorsa." Sakinleşmeye çalıştım... Hardin'in yanında olduğum için ve karşımda Molly'yle yakınlıkları yüzünden duygularım yine coşmuştu.

"Tamam, tamam, özür dilerim. Ayrıca Hardin'in gözünü morarttığı için ona hakkını vermek zorundayım," dedi Zed ve kolunu yine omuzlarıma attı. Hardin dışında herkes güldü; hatta ben bile.

"Evet, profesörün kavgayı ayırması iyi olmuş, yoksa ezik Hardin'i daha da beter benzetecekmiş..." dedi Nate ama sonra hemen dönüp bana baktı. "Affedersin, ağzımdan kaçtı," dedi ve özür dileyen bir tavırla gülümsedi.

Profesör mü? Kavgayı bir profesör ayırmamıştı; Hardin'in babası ayırmıştı. Ya Landon yalan söylüyordu ya da... Bir dakika! Bu çocukların Hardin ile Landon'ın üvey kardeş olduğunu bildiklerini bile sanmıyordum. Şimdi endişeli görünen Hardin'e baktım. Onlara yalan söylemişti. O anda onu herkesin önünde rezil edebilirdim.

Ama yapamazdım. Ben onun gibi değildim. İnsanları incitmek benim için o kadar kolay değildi.

Noah dışında, diye hatırlattım kendime ve içimdeki o sesi yine susturdum.

"Eh, sanırım şenlik ateşi eğlenceli olacak," dedim.

Zed bana ilgiyle baktı. "Belki ben de gelirim."

"Ben gideceğim," diye ekledi Hardin diğer masadan.

Herkes dönüp ona baktı ve Molly güldü. "Evet, tabii, kesin gidersin." Gözlerini devirerek yine güldü.

Hardin, Zed gideceğini söylediği için mi kendisi de gidiyor? Belki de sandığımdan daha iyi flört ediyordum.

Garson yemeklerimizi getirdi ve bana hamburgerimi verdi. Kenarından süzülen ketçap dışında harika görünüyordu. Yüzümü buruşturdum ve birazını peçeteyle silmeye çalıştım. Yemeği geri göndermekten nefret ederdim ve zaten bu gece yeterince zor zamanlar geçiriyordum. İhtiyacım olan son şey, üzerime daha fazla dikkat çekmekti.

Herkes kanatlarına dalarken ve ben kızarmış patateslerimi yerken iki masada da o geceki partiyle ilgili konuşmaya başladılar. Sonunda garson tekrar yanımıza gelerek başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

"Hayır, sanırım böyle iyiyiz," diye başladı Tristan ve kadın gitmek için döndü.

"Bir dakika! Hanımefendi hamburgerini ketçapsız istemişti," dedi Hardin yüksek sesle. Elimdeki kızarmış patates tabağa düştü.

Garson endişeli bir tavırla bana döndü. "Bunun için özür dilerim. Değiştirmemi ister misin?"

O kadar utanmıştım ki sadece başımı iki yana salladım.

"Evet, istiyor," diye cevap verdi Hardin benim yerime.

Ne yapıyor bu böyle? Üstelik hamburgerimde ketçap olduğunu nereden biliyor? Sadece beni daha da huzursuz etmeye çalışıyordu.

"Ah, hayatım, tabağını alayım." Kadın gülümseyerek elini uzattı. "Sana yenisini getireyim." Tabağı kadına verdim ve teşekkür ederken bakışlarımı indirdim.

"Bu da neydi böyle?" diye sorduğunu duydum Molly'nin. Fısıltılı konuşma konusunda gerçekten çalışması gerekiyordu.

"Hiç, sadece ketçap sevmiyor," dedi Hardin ve Molly birasından bir yudum daha almadan önce püfledi.

"Ee?" dedi Molly. Hardin ona öfkeli gözlerle baktı.

"Yok bir şey. Kes artık."

En azından kaba davrandığı tek kişinin ben olmadığımı anlamıştım.

Ketçapsız yeni hamburgerim geldi ve iştahım kaçmış olmasına rağmen çoğunu yedim. Hesabımı Zed ödedi ki bu hem nazikçe bir davranış hem de mahcup edici bir durumdu. Dışarı çıkarken Zed yine kolunu omuzlarıma atınca Hardin daha da sinirlenmiş gibiydi.

"Logan partinin daha şimdiden *kalabalık* olduğunu söylüyor!" dedi Nate, telefonuna gelen bir mesajı okurken.

"Benim arabamla gelmelisin," diye önerdi Zed ve ben başımı iki yana sallayınca kaşlarını çattı.

"Ah, ben partiye gitmiyorum. Tristan beni yurda bırakacak."

"Arabamla geldiğime göre onu odasına ben götürebilirim," dedi Hardin.

Neredeyse tökezleyip düşüyordum ama neyse ki Steph kolumu tuttu ve Hardin'e dönerek gülümsedi. "Hayır, onu Tristan ve ben götüreceğiz. Zed de bizimle gelebilir."

İnsan birini bakışlarıyla öldürebilecek olsa Steph o anda kaldırıma yığılırdı.

Hardin, Tristan'a döndü. "Kampüste alkollü araç kullanmak istemezsin; polis ceza kesecek adam arıyor çünkü bugün cuma."

Steph konuşmamı bekleyerek bana baktı fakat ne diyeceğimi bilmiyordum. Hardin'le arabada baş başa olmak istemiyordum ama alkol almışken Tristan'ın araba kullanmasını da istemiyordum. Omuz silktim ve onlar kendi aralarında karar verirken ben Zed'e doğru eğildim.

"Harika, o halde gidip bu kızı bırakalım ve sonra da gidip eğlenelim," dedi Molly, Hardin'e. Hardin başını iki yana salladı.

"Hayır, sen Tristan ve Steph'le gidiyorsun," dedi. Molly sindi.

"Tanrı aşkına, arabalara binip gidelim artık!" diye sızlandı Nate anahtarlarını çıkarırken.

"Evet, gidelim, Tessa," dedi Hardin ve önce Zed'e, sonra Steph'e baktım.

"Tessa!" dedi Hardin uyaran bir sesle. Arabasının kapısını açıyordu. Bana baktı ve yanıma gitmezsem beni sürükleyerek arabaya bindireceğini hissettim. Ama Steph'e karşısına çıkmamamın daha iyi olacağını söylediyse neden yanımda olmak istiyordu ki? Arabaya binerek kontağı çevirdi.

"Sorun olmayacak, sadece odana döner dönmez bana mesaj at," dedi Steph. Başımla onaylayarak Hardin'in arabasına doğru yürüdüm. Merakıma yenilmiştim ve Hardin'in niyetinin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Buna mecburdum.

40. Bölüm

Bütün hafta boyunca onunla karşılaşmamaya ne kadar dikkat etmiş olsam da şimdi arabasında onunla yalnızdım. Ben arabaya binip emniyet kemerimi bağlarken bana bakmadı. Bacaklarını örtmeye çalışarak elbisenin eteğini tekrar çekiştirdim. Bir an sessizce oturduktan sonra arabayı otoparktan çıkardı. Molly'nin bizimle gelmesine izin vermemesine memnun olmuştum; onun Hardin'le koklaşmasını izlemek zorunda kalmaktansa yurda yürüyerek dönmeyi tercih ederdim.

"Bu yeni tarz nereden çıktı?" diye sordu sonunda, otobana çıktığımızda.

"Ee... şey, sanırım Steph benimle yeni bir şey denemek istedi." Bakışlarımı pencereden dışarı çevirmiş, yanımızdan akıp geçen binalardan ayırmıyordum. Her zamanki agresif müzikleri yine arabanın içinde kısık sesle çalıyordu.

"Sence biraz abartmamış mı?" diye sordu ve kucağıma koyduğum ellerimi yumruk yaptım. Demek bugünkü planı buydu; odama dönene kadar yol boyunca beni aşağılama niyetindeydi.

"Beni yurda götürmek zorunda değildin, biliyorsun." Başımı pencereye doğru eğerek aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalıştım.

"Bu kadar savunmacı davranmana gerek yok; sadece makyajının biraz abartılı olduğunu söylüyorum."

"Eh, ne düşündüğünü umursamadığıma sevindim ama her zamanki görünüşümden nasıl tiksindiğin düşünülürse böyle daha iyi göründüğümü düşünmemene de şaşırdım," diye tersleyerek gözlerimi kapadım. Onun yanında olduğum için daha şimdiden yorulmuştum ve o da kalan enerjimi emip duruyordu.

Sessizce güldüğünü duydum. Bir an sonra radyoyu tamamen kapadı. "Görünüşünde bir terslik olduğunu söylemedim. Giysilerin evet ama bu giysiler yerine o uzun etekleri görmeyi tercih ederim."

Açıklamaya çalışıyordu fakat cevabı hiç mantıklı değildi. Molly'nin böyle –hatta daha açık saçık– giyinmesi hoşuna gidiyordu ama ben böyle giyinince neden hoşlanmıyordu?

"Beni duydun mu, Tessa?" diye sordu, ben cevap vermeyince ve elinin bacağıma değdiğini hissettim. Gözlerimi açarak elini sertçe ittim.

"Evet, duydum. Sadece bu konuda söyleyecek bir şeyim yok. Giyim tarzımdan hoşlanmadıysan, bana bakma." Hardin'le konuşmamın güzel tarafı, hayatımda ilk kez karşımdakini incitmekten korkmadan aklımdan geçenleri olduğu gibi söyleyebilmemdi.

"Sorun da tam olarak bu, değil mi? Gözümü senden alamıyorum." Bunları söylediği anda içimden arabanın kapısını açıp kendimi otobana atmak geldi.

"Ah! Lütfen!" dedim gülerek. Daha sonra bütün sözlerini alıp daha da ağır hakaretlere dönüştüreceğini bildiğim için böyle imalı ve nazikçe şeyler söylediğini biliyordum.

"Ne? Bu doğru. Yeni giysilerin hoşuma gitti ama bu makyaja ihtiyacın yok. Normal kızlar senin yarın kadar güzel görünebilmek için bir ton makyaj yapıyor."

Ne? Konuşmadığımızı, daha bir hafta önce hayatımı mahvetmeye çalıştığın ve birbirimizden tiksindiğimizi unutmuş olmalıydı.

"Sana teşekkür etmemi filan beklemiyorsun, değil mi?" dedim yarı gülerek. Kafamı karıştırıp duruyordu; bir an son derece kasvetli ve öfkeli oluyor, bir an sonra gözünü benden alamadığını söylüyordu.

"Neden onlara Landon ve benimle ilgili gerçeği söylemedin?"

"Çünkü bilmelerini istemediğin belli."

"Yine de neden sırlarımı koruyorsun ki?"

"Çünkü onları paylaşmak bana düşmez."

Kısık gözlerle ve hafifçe gülümseyerek bana baktı. "Noah'ya yaptıklarım düşünülürse bunu yapsan bile seni suçlamazdım."

"Evet, şey, ben sen değilim."

"Hayır, değilsin," dedi daha kısık bir sesle. Ve sonrasında yolun geri kalanı boyunca sessiz kaldı. Ben de öyle. Ona söyleyecek bir şeyim yoktu zaten.

Sonunda kampüse ulaştık ve odamdan olabildiğince uzak bir yere park etti. Elbette.

Kapıyı açmak için uzandım ama Hardin yine bacağıma dokundu. "Bana teşekkür etmeyecek misin?" Gülümsedi. Başımı iki yana salladım.

"Beni getirdiğin için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla. "Haydi koş şimdi; Molly seni bekliyor," diye ekledim arabadan inerken. Beni duymamış olmasını umuyordum; bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum.

"Evet... Gitsem iyi olur. Sarhoş olduğunda daha da eğlenceli oluyor," dedi sırıtarak.

Az önce karnıma yumruk atmış gibi hissettiğimi belli etmemek için eğilerek yolcu kapısının penceresinden ona baktım. Hardin camı indirdi. "Evet, öyle olduğundan eminim. Yakında Noah da geliyor zaten," diye yalan söyledim ve gözlerini kıstığını gördüm.

"Öyle mi?" Hardin tırnaklarıyla oynadı. Gerginleştiğinde yaptığı bir şey olduğundan emindim.

"Evet, sonra görüşürüz." Gülümseyerek uzaklaştım.

Arabadan inip kapıyı çarptığını duydum. "Bekle!" dedi. Ona döndüm. "Ben... boş ver, sandım ki sen... bir şey düşürdüğünü sandım ama yanılmışım." Yanakları kızarmıştı. Yalan söylediği açıktı ve ne diyeceğini öğrenmek istiyordum ama şimdi yürüyüp gitmem gerekiyordu ve ben de bunu yaptım.

"Hoşça kal, Hardin." Sözlerim göründüğünden daha anlamlıydı. Peşimden gelip gelmediğini görmek için arkama bakmadım çünkü gelmediğini biliyordum.

Daha odama girmeden ince topukluları çıkardım ve yolun geri kalanını yalınayak yürüdüm. Odama girdiğim anda hemen üzerimi değiştirip pijamalarımı giydim ve Noah'yı aradım. Telefonun ikinci çalışında cevap verdi.

"Selam," dedim boğuk bir sesle. Sesim fazla tiz çıkmıştı. *Karşımdaki sadece Noah, neden bu kadar gerginim ki?*

"Selam, Tessa, günün nasıl geçti?" diye sordu kısık sesle. Bütün hafta konuştuğum mesafeli Noah'ya hiç benzemiyordu. Rahatlayarak iç çektim.

"Aslında fena değildi. Bu gece odamda takılıyorum. Sen ne yapıyorsun?" Steph ve diğerleriyle –ve Hardin'le– yemeğe gittiğimi özellikle söylemedim. Bu "lütfen beni bağışla" kampanyama yardımcı olmazdı.

"Antrenmandan az önce çıktım. Bu gece ders çalışmayı planlıyorum çünkü yarın yeni komşuların bir ağacı kesmesine yardım edeceğim."

Hep başkalarına yardım ederdi. Bu çocuk benim için fazla iyiydi.

"Bu gece ben de ders çalışıyorum."

"Keşke birlikte çalışabilseydik," dedi ve çoraplarımdaki yün topaklarını çekiştirirken gülümsedim.

"Öyle mi?

"Evet, elbette, Tessa. Seni hâlâ seviyorum ve özlüyorum. Ama bir daha böyle bir şeyin tekrarlanmayacağını bilmeliyim. Bu olayı geride bırakmaya hazırım fakat sen de ondan uzak duracağına bana söz vermelisin," dedi. Malum kişinin adını söylemesine gerek yoktu.

"Elbette. Yemin ederim. Seni seviyorum!" Noah'nın beni bağışlamasını umutsuzca isteyişimin bir nedeninin yapayalnız kalmak ve Hardin'e sulanmaktan korkmam olduğunu biliyordum ama buna aldırmadım.

Noah'yla birkaç kez daha birbirimize "seni seviyorum" dedikten sonra, gelecek hafta benimle birlikte şenlik ateşine katılmayı kabul etti ve telefonu kapadık. İnternete girerek kampüse en yakın oto galericilerine bakındım ve okul öğrencilerini yolmak için çabalayan çok sayıda ikinci el oto galerisi olduğunu görünce sevindim. Birkaçının adresini not ettikten sonra Steph'in makyaj çantasını açtım ve sonunda makyajımı temizlemek için pamukları buldum. Temizlik süreci sonsuzluk gibi geldi ve sadece bu zahmetli olay bile bir daha makyaj yapmak istemememe neden oldu; ne kadar hoş görünse de.

41. Bölüm

Kitaplarım ve notlarımı çıkararak derse daldım. Gelecek haftaki ödevi hazırlıyordum. Geri kalma olasılığımı ortadan kaldırmak için en azından bir hafta ileride olmak hoşuma gidiyordu. Ancak düşüncelerim Hardin'e kayıp durduğundan yazmam gereken yazıya dikkatimi veremiyordum. Noah'yla telefonu kapayalı daha iki saat olmuştu ama dört saat gibi gelmişti.

Bir film bulup yatağa uzanarak uykuya dalana kadar izlemeye karar verdim ve daha önce defalarca izlemiş olmama rağmen *Yemin*'i seçtim. Film başlayalı daha on dakika olmamıştı ki koridorda birinin küfrettiğini duydum. Seslere aldırmamaya çalışarak dizüstü bilgisayarımın sesini açtım. Cuma günüydü ve bu gece yurdun her yerinde sarhoş insanlar olacağını biliyordum. Birkaç dakika sonra yine bir küfür duydum; bir erkek sesi ve sonra da bir kadın sesi. Erkek olan daha yüksek sesle bağırınca aksanını tanıdım: Hardin.

Yataktan fırlayarak kapıyı açtığımda, onu sırtını odamın önündeki duvara yaslamış halde yerde otururken buldum. Beyaza çalan sarı saçlı, öfkeli bir kız tepesinde dikilmiş, ellerini beline dayamış halde ona öfkeyle bakıyordu.

"Hardin?" dedim. Başını kaldırdı.

Arsızca sırıttı. "Theresa..." dedi ve kalkmak için doğruldu.

"Erkek arkadaşına kapımdan çekilip gitmesini söyler misin?! Her yere votka döktü!" diye bağırdı kız.

Hardin'e baktım. "O benim..." diye başladım ama Hardin elimi tutarak beni odamın kapısına doğru çekti.

"Votka için özür dilerim," dedi ve sarışına bakarak gözlerini devirdi. Kız püfleyerek odasına daldı ve kapıyı sertçe kapadı.

"Burada ne işin var, Hardin?" diye sordum. Yanımdan geçip odama girmeye kalkıştı ama önüne geçerek girişi tıkadım.

"Neden içeri giremiyorum, Tessa? Büyükbabana iyi davranacağım." Güldü. Gözlerimi devirdim. Noah'yla dalga geçtiğini biliyordum.

"O burada değil."

"Neden? Tamam, o halde girmeme izin ver," dedi peltek bir dille konuşarak.

"Hayır. Sarhoş musun sen?" Yüzünü inceledim. Gözleri kızarmıştı ve sırıtışı her şeyi anlatıyordu. Dudağını dişlerinin arasına alarak ellerini ceplerine soktu.

"İçki içmediğini sanıyordum ama şimdi bir hayli çok içtiğini görüyorum."

"Sadece iki kez oldu. Sakin ol," dedi ve beni itip yanımdan geçerek yatağıma çöktü. "Noah neden gelmedi?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Bunu ciddi şekilde düşünüyormuş gibi birkaç kez başıyla onayladı. "Tabii. Gap muhtemelen hırka satışında kampanya yapmıştır, o da seni ekmiştir." Kahkahalara boğuldu ve ortamda öyle bir enerji oluştu ki ona katılmaktan kendimi alamadım.

"Molly nerede?" diye sordum. "Sürtük Sarayı'na alışverişe mi gitmiş?"

Hardin bir an duraksadı ve sonra daha yüksek sesle gülmeye başladı. "Bu berbat bir karşılık girişimiydi, Theresa," diye takıldı ve baldırını tekmeledim.

"Her neyse, burada kalamazsın. Noah ve ben resmî olarak barıştık."

Gülümsemesinin silindiğini gördüm. Elleriyle dizlerini ovaladı. "Pijaman güzelmiş," dedi. Bakışlarımı indirdim.

Neden böylesine centilmence davranıyordu? Herhangi bir şeyi çözümlememiştik ve bildiğim kadarıyla ikimiz de hâlâ birbirimizden uzak durmaya çalışıyorduk.

"Hardin, gitmen gerek."

"Tahmin edeyim: Noah'nın barışma şartlarından biri, benden uzak durman mıydı?" Sesi şimdi daha ciddiydi.

"Evet. Ve bildiğim kadarıyla seninle arkadaş filan değiliz ve konuşmuyoruz. Neden edebiyat dersini bıraktın ve Landon'a vurdun?"

"Neden hep bir sürü soru sorup duruyorsun?" diye sızlandı. "Bunların hiçbirini konuşmak istemiyorum şimdi! Ben gelmeden önce üzerinde güzel pijamalarınla ne yapıyordun; neden ışıklar sönük?" Hardin içki içtiğinde çok daha şakacı oluyordu fakat daha önce hiç içmezken şimdi neden içmeye başladığını merak ediyordum.

"Film seyrediyordum," dedim. Belki ona nazik davranırsam sorularımın bazılarını cevaplayabilirdi.

"Hangi film?"

"*Yemin*," diye cevap verdi ve ona baktım. Bana gülmesini bekliyordum ve birkaç saniye sonra gerçekten güldü.

"O vıcık vıcık filmi seviyorsun yani. Çok gerçek dışı."

"Yaşanmış bir olaya dayanıyor," diye düzelttim.

"Yine de aptalca."

"Sen hiç izlemedin mi?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

"Aptalca olduğunu anlamak için izlememe gerek yok. Sonunu sana hemen söyleyebilirim: Hafızası geri geliyor ve sonra da sonsuza dek mutlu yaşıyor," dedi tiz bir sesle.

"Hayır, aslında sonu öyle değil," dedim gülerek. Hardin çoğu zaman beni delirtiyordu ama böyle ender zamanlarda ne kadar korkunç biri olabildiğini unutturuyordu. Ondan nefret etmem gerektiğini unuttum ve bunun yerine kendimi Steph'in yastıklarından birini ona fırlatırken buldum. Kolayca engelleyebilecek olmasına rağmen yastığın kendisine çarpmasına izin verdi ve sonra da gerçekten yaralanmış gibi bağırdı. İkimiz de tekrar güldük.

"Seninle kalıp filmi izlememe izin ver," dedi yarı soran yarı talep eden bir tavırla.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum," dedim. Omuz silkti.

"En kötü fikirler genellikle en iyileridir. Ayrıca sarhoş araba kullanarak geri dönmemi istemezsin, değil mi?" Gülümsedi ve direnmem gerektiğini bilmeme rağmen bunu yapamadım.

"Pekâlâ. Ama ya yerde ya da Steph'in yatağında oturacaksın."

Surat asarak dudaklarını büzdü ama kararımdan dönmedim. İkimiz aynı küçük yatakta otururwhile neler olacağını Tanrı bilirdi. Olasılıkları düşününce kızardım ve Noah'ya Hardin'den uzak duracağıma daha yeni söz vermişken böyle şeyler düşündüğüm için kendime kızdım. O zaman çok basit bir söz gibi gelmişti ama her nasılsa Hardin'e dönmeyi her seferinde başarıyordum. Daha doğrusu bu gece olduğu gibi o bana geri dönüyordu.

Hardin yere kaydı ve düz, beyaz tişörtüyle ne kadar yakışıklı göründüğünü düşündüm. Beyaz tişörtün kumaşı ile siyah dövme mürekkebi tam tezat oluşturuyordu ve boynunun dibindeki sarmaşık dallarının yakasından uzanışı ya da siyah mürekkebin kumaşın altından görünüşü hoşuma gidiyordu.

Oynatma tuşuna bastım ve hemen "Patlamış mısırın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Kendi mısırını yanında getirmeliydin," diye takıldım ve yerden daha rahat görebilmesi için ekranı çevirdim.

"Farklı türde atıştırmalıklara da asla hayır demem," dedi ve kafasına bir şaplak indirdim.

"Filmi izle ve bir daha konuşma, yoksa seni dışarı atarım."

Hardin dudaklarına fermuar çekmiş, anahtarı bana uzatıyormuş gibi yaptı ve ben de gülerek hayali anahtarı arkama attım. Hardin başını yatağa dayarken bütün hafta olmadığım kadar sakin ve huzurluydum.

Hardin filmden çok beni izliyordu ama bu umurumda bile değildi. Komik bir repliğe güldüğümde gülümsediğini Paige'in hafızasını kaybettiği sahnede ben ağlayınca kaşlarını çattığını, filmin sonunda Paige ve Leo tekrar bir araya gelince nasıl rahatlayarak iç çektiğini fark etmiştim.

"Eh, ne düşünüyorsun?" diye sordum, filmin yazıları akarken.

"Tam bir saçmalık." Ama gülümsedi ve ne yaptığımı fark edemeden elimle saçlarını karıştırdım. Sonra doğrulup oturdum ve o da duvara doğru döndü.

Batırmakta üstüne yok, Tessa.

"Sıradaki filmi ben seçeyim," dedi ve dizüstü bilgisayarıma uzandı.

"Bir film daha izlemek için kalabileceğini kim söyledi?" diye sordum. Gözlerini devirdi.

"Araba kullanamam. Hâlâ sarhoşum," dedi yaramazca sırıtarak.

Yalan söylediğini biliyordum. Büyük ölçüde ayılmıştı ama haklıydı. Kalmalıydı. Hardin bana ne yapmaya karar verirse bununla yarın ilgilenecektim çünkü onunla zaman geçirmek istiyordum. Onun da dediği gibi zavallının tekiydim. Ve bu o anda umurumda bile değildi.

Ona buraya neden geldiğini ve neden kendi kardeşlik evindeki partide olmadığını sormak istiyordum ama onu sorgulamaya başladığımda kabalaşacağını bildiğimden film bitene kadar beklemeye karar verdim. Hardin, daha önce görmediğim bir *Batman* filmi seçti ve tüm zamanların en iyi filmi olduğuna yemin etti. Üçlemenin daha önceki filmlerini anlatmaya çalışırken hevesine güldüm fakat neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Noah'yla daima birlikte film izlerdik ama asla Hardin'leyken olduğu kadar zevk almamıştım. Noah ekrana sessizce bakarken Hardin sürekli konuşuyor, alaycı espriler ekliyordu.

"Sert zeminde oturmaktan kıçım uyuştu," diye sızlandı Hardin film başlar başlamaz.

"Steph'in yatağı gayet yumuşaktır," dedim. Kaşlarını çattı.

"Ekranı oradan göremem. Haydi, Tessa, ellerimi senden uzak tutacağım."

"Pekâlâ," diye homurdanarak yana kaydım.

Gülümsedi ve taklidimi yaparak yüzükoyun yanıma uzanıp dizlerini kırdı ve ayaklarını havaya kaldırdı. Hardin çenesini birleştirdiği ellerinin üzerine koyarak yatarken bütün sivri köşeleri uçup gitmiş, geride sevimli bir görüntü bırakmıştı. Film beklediğimden daha iyiydi ve görünüşe bakılırsa kendimi Hardin'den daha fazla kaptırmış ol-

malıydım çünkü yazılar akmaya başladığında ona bakınca çoktan uyuyakalmış olduğunu gördüm.

Uyurken çok mükemmel, çok huzurlu görünüyordu. Kirpiklerinin titreşmesi, göğsünün yukarı aşağı kalkıp inmesi ve dolgun dudaklarından nefesini üfleyişi çok hoşuma gidiyordu. Uzanıp yüzüne dokunmak istedim ama yapamazdım. Onu uyandırıp gitmesini istemem gerekirdi ama bunun yerine battaniyemi üzerine örttüm ve kapıyı kilitledikten sonra Steph'in yatağına uzandım. Ona bir kez daha baktım ve ekranın ışığıyla aydınlanan yüzünü hayranlıkla inceledim. Uykusunda daha genç ve çok daha mutlu görünüyordu.

Uykuya dalarken şimdiye kadar geceyi iki kez Hardin'le birlikte geçirmiş olduğumu, oysa Noah'yla bunu hiç yapmadığımı fark ettim. Bilinçaltım –sağ olsun– bana Hardin'le yaptığım *birçok* şeyi Noah'yla asla yapmamış olduğumu hatırlattı.

42. Bölüm

Hafif vızıltı sesi rüyamda sürekli bir şekilde akıyordu. Neden kesilmiyordu ki? Yatakta dönerken uyanmak istemiyordum fakat o iğrenç ses ısrar ediyordu. Uyku sersemiydim ve nerede olduğumu bile unutmuştum. Sonra Steph'in yatağında olduğumu hatırlarken Hardin'in odamda olduğu sonradan aklıma geldi.

Nasıl oluyor da her seferinde bu durumda kalıyorduk? Daha da önemlisi, bu sinir bozucu ses nereden geliyordu? Pencerenin önündeki sokak lambalarından gelen loş ışıkta sesi izledim ve Hardin'in cebinden geldiğini fark ettim. Uyku sersemi haldeyken ses beni çağırıyor gibiydi. Cebine uzanıp uzanmama konusunda kararsızlık yaşarken bakışlarımı dar kotunun ön cebinde telefonunun yarattığı potluğa baktım. Kendi yatağıma uzanırken ses kesildi ve o fırsatı değerlendirerek Hardin'i uykusunda ne kadar huzurlu göründüğünü bir kez daha fark ettim. Sürekli çatık kaşları yüzünden alnı kırışık değildi ve pembe dudaklarını büzmemişti. İç çektim ve arkamı döndüğümde vızıltı tekrar başladı. Sadece telefonu alacaktım; Hardin'i uyandırmayacaktım. Elimi Hardin'in cebine soktum. Pantolonu o kadar dar olmasa telefonu cebinden çekip alabilirdim ama böyle bir şansım yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

Kendi yatağımdan birkaç adım geriledim. "Telefonun çalıyordu ve beni uyandırdı," diye fısıldadım odada bizden başka kimse olmamasına rağmen.

Ben sessizce izlerken Hardin iri elini cebine soktu ve telefonunu çıkarmaya çalıştı. "Ne var?" diye çıkıştı telefonu daha çıkarırken ama

hattın diğer ucundaki kişi her ne dediyse Hardin eliyle saçlarını sıvazladı.

"Bu gece oraya geri dönmeyeceğim. Bir arkadaşımın evindeyim."

Arkadaş mıyız? Elbette hayır. Sadece partiye dönmek istemediği için uygun bir bahaneydim. Mahcup bir tavırla dururken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım.

"Hayır, odama giremezsin. Bunu biliyorsun. Şimdi uykuma geri dönüyorum; beni bir daha uyandırma. Kapım da kilitli; açmaya çalışarak zamanım boşa harcama." Telefonu kapadı ve geri çekildim. Keyifsizliği açıkça görülüyordu ve öfkesini boşaltacağı hedef ben olmak istemiyordum. Steph'in yatağına girerek battaniyeyi üzerime çektim.

"Telefonum seni uyandırdığı için özür dilerim," dedi sakince. "Arayan Molly'ydi."

"Ah." İç çekerek yanlamasına uzanırken karşı taraftaki kendi yatağıma baktım. Hardin, Molly'yle ilgili düşüncelerimi biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi. Davranışlarına bir anlam veremesem de Molly'nin yanında olmak yerine burada olmasından duyduğum heyecana aldırmazlık edemezdim.

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Tamamen yan dönerken saçları yastığımın her yerindeydi.

Başımı iki yana salladım. "Pek değil. Yine de lütfen bunu ona söyleme. Herhangi bir olay yaşamak istemiyorum," dedim. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum fakat bunu söylediğim için herhangi bir çatışma yaratmaktan kaçınmasını umuyordum.

"Söylemem. Umurumda da değil zaten," diye mırıldandı.

"Evet, ondan hoşlanmadığını görebiliyorum," dedim elimden geldiğince alaycı bir tavırla.

"Hoşlanmıyorum. Yani, eğlenceli biri ama aynı zamanda da çok sinir bozucu," diye itiraf etti heyecanımı daha da artırarak.

"Eh, belki de onunla takılmaktan vazgeçmelisin," dedim ve yüzümü görmemesi için arkamı döndüm.

"Onunla takılmamam için bir neden var mı?"

"Hayır. Yani, sinir bozucu olduğunu düşünüyorsan neden devam edeceksin ki?" Bunun cevabını istemediğimi biliyordum ama elimde değildi.

"Kendimi oyalamak için sanırım."

Gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım. Hardin'in Molly'yle takılmasından söz etmek, canımı olması gerektiğinden daha çok yakıyordu.

Sesi kıskanç düşüncelerimi böldü. "Gel, yanıma uzan."

"Hayır."

"Haydi, sadece benimle uzan. Sen yanımdayken daha rahat uyuyorum," dedi bir itirafta bulunur gibi.

Doğrulup oturarak ona baktım. *"Ne?"* Sözlerine şaşırmaktan kendimi alamamıştım. Ciddi olsun ya da olmasın, içimi eritmişlerdi.

"Sen yanımdayken daha rahat uyuyorum." Göz temasımızı keserek bakışlarını indirdi. "Geçen hafta uzun zamandır ilk kez o kadar rahat uyudum."

"Nedeni muhtemelen viskiydi, ben değil." İtirafını hafife almaya çalışıyordum. Başka ne diyebileceğimi ya da yapabileceğimi bilmiyordum.

"Hayır, sendin."

"İyi geceler, Hardin." Arkamı döndüm. O böyle şeyler söylemeye devam ederse ve ben de onu dinlersem, yine kendimi onun merhametine bırakmış olacaktım.

"Neden bana inanmıyorsun?" diye sordu neredeyse fısıltıyla.

"Çünkü bunu her zaman yapıyorsun: Birkaç güzel söz söylüyorsun, sonra anahtarı çeviriveriyorsun ve ağlamaya başlıyorum."

"Seni ağlatıyor muyum?"

Bunu nasıl bilmez? Hayatım boyunca yanında en sık ağladığım insan oydu.

"Evet, sık sık," dedi, Steph'in battaniyesini sımsıkı tutarken.

Yatağının hafifçe gıcırdadığını duydum ve korkudan gözlerimi yumdum; başka bir şey daha vardı. Steph'in yatağının kenarına otururken Hardin'in parmakları koluma süründü ve sabahın dördünde bunun için çok geç –şey, çok erken– olduğunu söyledim.

"Seni ağlatmayı asla istemedim."

Gözlerimi açarak ona baktım. "Evet. Evet, istedin. İstiyorsun. Bana kırıcı sözler söylediğin her seferinde *asıl* niyetin bu. Beni Noah'ya itirafa zorladığında da buydu. Geçen hafta tam olarak istediğin şeyleri söylemediğim için yatakta beni aşağıladığında da buydu. Bu gece ben yanındayken daha rahat uyuduğunu söylüyorsun fakat gelip yanına uzansam, uyandığımız anda bana çirkin olduğumu veya bana tahammül edemediğini söyleyeceksin. Nehre gidişimizden sonra sanmıştım ki... Neyse, boş ver. Bunları sana şimdiye kadar çoktan söylemiş olmalıydım." İçimi bu şekilde döktüğüm için paniğe kapılarak birkaç kez derin derin nefes alıp verdim.

"Bu kez dinliyorum." Bakışlarından ne düşündüğünü anlamıyordum ama devam etmek istememe neden oldu.

"Benimle oynadığın bu kedi-fare oyununu neden bu kadar sevdiğini bilmiyorum. Bir an naziksin, bir an sonra kötü niyetli oluyorsun. Steph'e bir daha karşına çıkarsam beni mahvedeceğini söyledin ve sonra da dün gece beni odama getirdin. Çok tutarsızsın."

"Seni mahvetmek... demek istediğim bu değildi... sadece... bilmiyorum. Bazen düşünmeden konuşurum," dedi elleriyle saçlarını sıvazlarken.

"Neden edebiyat dersini bıraktın?" diye sordum.

"Çünkü senden uzak durmamı istiyordun ve benim de senden uzak durmam gerekiyordu."

"Neden uzak durmadın o zaman?" Etrafımızdaki enerjinin değiştiğinin belli belirsiz farkındaydım. Her nedense, birbirimize yaklaşmıştık ve vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Bilmiyorum," dedi. Ellerini ovaladıktan sonra kucağına bıraktı.

Bir şey –herhangi bir şey– söylemek istiyordum ama Hardin'e uzak durmasını *istemediğimi*, her gün, her saniye onu düşündüğümü açıklamadan bunu yapabilmem mümkün değildi.

Sonunda sessizliği bölen o oldu. "Sana bir şey sorabilir miyim? Ama çok dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Başımla onayladım.

"Geçen hafta... beni... beni özledin mi?"

Bu, sormasını hiç beklemediğim bir soruydu. Düşüncelerin hızla aktığı zihnimi netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Ona dürüstçe cevap vereceğimi söylemiştim ama şimdi korkuyordum.

"Eee?"

"Evet," diye mırıldandım ve yüzümü ellerime gömdüm. Hardin ellerimi nazikçe çekerken bileklerime dokunduğu yerler alev almış gibi oldu.

"Evet, ne?" Cevabımı duymak için yanıp tutuşuyormuş gibi sesi gergin çıkmıştı.

"Seni özledim," dedim. En kötüsünden korkarak zorlukla yutkundum.

Ama rahat bir nefes almasını ve güzel yüzünde bir gülümseme belirmesini hiç beklemiyordum. Ona beni özleyip özlemediğini sormak istiyordum fakat ben fırsat bulamadan o konuşmaya başladı.

"Ciddi misin?" diye sordu, neredeyse bana inanmıyormuş gibi.

Ben başımla onaylayınca utangaç bir tavırla gülümsedi. Hardin! *Utangaç!* Daha çok itirafımdan memnun olmuş olmalıydı çünkü beni avcuna aldığı anlamına geliyordu.

"Artık uykuma dönebilir miyim?" diye sızlandım. İtirafıma kendi itirafıyla karşılık vermeyeceğini biliyordum ve gerçekten çok geç olmuştu.

"Ancak yanımda yatarsan. Yani aynı yatakta." Gülümsedi.

İç çekerek mırıldandım: "Ah, Hardin, sadece uyuyamaz mıyız?" Ona dokunmamaya dikkat ederek sırtımı döndüm. Bacaklarım aniden çekilince şaşkınlıkla bir çığlık attım ve Hardin'in beni yataktan kaldırıp omzuna attığını fark ettim. Çırpınışlarıma ve yalvarışlarıma aldırmadan yatağıma yürüdü, bir dizini üzerine koydu ve beni nazikçe duvar dibine uzattıktan sonra kendisi de yanıma yattı. Ona sessizce ve öfkeyle bakarken, çok fazla direnirsem gideceğinden korkuyordum ve bunu istemediğimi biliyordum.

Aşağı uzanarak daha önce ona fırlattığım yastığı aldı ve yüzünde bir sırıtışla aramıza yerleştirdi. "İşte, şimdi güvenle uyuyabilirsin."

Ben de ona gülümsedim. Elimde değildi. "İyi geceler," dedim yarı kıkırdayarak.

"İyi geceler, Tessa." O da gülerek yanıma kıvrıldı.

Ama aniden hiç yorgun olmadığımı fark ettim ve elektriğin dağılıp uyumama izin vermesini umarak bakışlarımı duvara diktim. Şey, az da olsa umutluydum.

Birkaç dakika sonra yastığın aradan kalktığını, Hardin'in kolunun belime dolandığını ve beni göğsüne çektiğini hissettim. Kolunu itmedim ama herhangi bir yorum da yapmadım. Hissettiklerim çok hoşuma gidiyordu.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı yüzünü saçlarıma yaklaştırarak. Beni göremediğini bilerek gülümsedim. Dudaklarını başımın arkasında hissedince kalp atışlarım hızlandı. Ne kadar hoşlansam da uykuya dalarken kafam her zamankinden daha karışıktı.

43. Bölüm

Alarmım erken çaldı ve döndüm. Elimi kaldırarak kulağıma saldıran iğrenç sesi durdurmak için hızla saate uzattım. Elim yumuşak, ılık bir yüzeye denk geldi ve gözlerimi kırpıştırarak açınca Hardin'i bana bakarken buldum. Utancımı gizlemek için yastığıma uzandım ama Hardin yastığı çekip aldı.

"Sana da günaydın," dedi gülümseyerek kolunu ovalarken.

Ona bakarken nasıl özür dileyeceğimi düşünüyordum. *Ne kadar süredir beni izliyor?*

"Uyurken çok tatlı görünüyorsun," dedi ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde doğrulup oturdum. Her sabah olduğu gibi biraz iğrenç göründüğümden emindim.

Telefonumu bana uzattı. "Neden alarm kurdun?"

Alarmı kapayarak yataktan kalktım. "Bugün araba bakmaya gideceğim, dolayısıyla sen istediğim zaman çıkabilirsin," dedim. Kaşlarını çattı.

"Sabahları keyifsiz olduğun belli."

Kuş yuvası gibi görünmesin diye saçlarımı başımın arkasında atkuyruğu yaptım. "Aslında keyifliyimdir... Sadece seni oyalamak istemiyorum." Kabalık ettiğim için biraz suçluluk duyuyordum ama açıkçası onun kaba davranmasını beklemiştim.

"Keyifsizsin. Seninle gelebilir miyim?"

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek etrafıma bakındım. Sonunda şüpheci gözlerle ona döndüm. "Araba bakmaya mı? Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Bir nedenim olması şart mı? Seni öldürmek için plan yapıyormuşum gibi davranıyorsun." Gülerek ayağa kalktı ve saçlarını karıştırdı.

"Şey, sadece bu sabah neşeli olmana biraz şaşırdım... ve benimle birlikte bir yere gitmek istemene... beni aşağılamamana da," diye itiraf ettim.

Ona arkamı dönerek giysilerimi ve banyo malzemelerimi topladım. Dışarı çıkmadan önce duş almam gerekiyordu.

Dürüstlüğümden hiç etkilenmeyen Hardin biraz daha ısrar etti. "Eğlenceli olacak, söz veriyorum. Sadece... birbirimize karşı nazik olabileceğimizi göstermeme izin ver. Sadece bir günlüğüne."

Gülümsemesi güzel ve ikna ediciydi. Ama Hardin'in geceyi benimle, aynı yatakta, bana sarılarak geçirdiğini bilse Noah benden kesinlikle ayrılır ve bir daha asla konuşmazdı. Noah'yı kaybetmekten sürekli korkmamın nedenini bilmiyordum; belki ondan ayrılırsam annemin vereceği tepkiden korkuyordum, belki de eski benliğim hâlâ Noah'ya çok bağlıydı. O her zaman yanımda olmuştu ve ilişkimizi sürdürmeyi ikimize de borçlu olduğumu hissediyordum. Ancak en önemli nedenin, Hardin'in bana ihtiyaç duyduğum ilişkiyi ve onda istediğim sadakati bana asla veremeyecek olduğunu bilmemdi.

Düşüncelere dalmışken, uyurken Hardin'in düzenli nefeslerini dinlememin Noah'yla bir daha asla konuşamamaya değeceğini nihayet kendime itiraf ettim.

"Dünya'dan Tessa'ya!" diye seslendi Hardin odanın karşı tarafından ve birden kendime geldim. Kendi kendime tartışırken orada donakalmış ve Hardin'in orada olduğunu bile tamamen unutmuştum.

"Bir terslik mi var?" diye sordu bana doğru bir adım atarken.

Ah, bir şey yok, sadece sana karşı derin duygular hissettiğimi ve senden daha fazlasını istediğimi nihayet kendime itiraf ettim ama kimseye, özellikle de bana asla değer vermeyeceğini biliyorum.

"Sadece ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum," diye yalan söyledim.

Bakışları ellerimdeki giysilere kaydı ve başını yana yatırdı. "Ee, ben de gelebilir miyim? Hem senin işini de kolaylaştırmış olurum; böylece otobüse binmen gerekmez."

Eh, eğlenceli olabilirdi. İşimi de kolaylaştırırdı. "Evet, pekâlâ," dedim. "Ben hazırlanayım." Kapıya doğru yürürken o da peşimden geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle geliyorum."

"Şey, ben duşa gidiyorum." Kozmetik çantamı yüzüne doğru salladığımda elimden kaptı.

"Ne tesadüf, ben de!"

Lanet olasıca ortak banyolar. Yanımdan geçip yürüdü ve arkasına bile bakmadan kapıyı açtı. Ona yetişmek için koştum ve tişörtünü yakaladım.

"Bana katılman ne güzel," diye takıldı ve gözlerimi devirdim.

"Daha güne başlamadık bile ve sen şimdiden sinirimi bozuyorsun," diye karşılık verdim.

Bir grup kız yanımızdan geçerek banyolara dalarken Hardin'e baktıklarını gizlemeye bile gerek duymadılar.

"Hanımlar," dedi Hardin onları selamlayarak ve liseli kızlar gibi kıkırdadılar. Eh, teknik olarak hâlâ öyle sayılırlardı ama aynı zamanda da yetişkindiler ve öyle davranmaları gerekirdi.

44. Bölüm

Tuvaleti kullanıp döndüğümde Hardin'i duşlarda görüp duyamayınca elbette ki o kızlarla bir yere gittiğini düşündüm. Yanında giysi bile getirmemişti, dolayısıyla duş alırsa yine kirli giysilerini giymesi gerekecekti. Baştan aşağı kurumuş çamurla kaplı şeyler giyse bile, hâlâ hayatımda gördüğüm bütün erkeklerden daha yakışıklı görünürdü. *Noah dışında,* diye hatırlattım kendime.

Hızlı bir duştan sonra kurulanıp giyindim ve odama geri döndüğümde Hardin'i yatağımda otururken bulunca rahatladım. *Alın bakalım, liseli kızlar,* diye haykırdım içimden. Tişörtünü çıkarmıştı ve su saçlarını daha da karartmıştı. Dilimin dışarı sarkmasını engellemek için ağzımı kapadım.

"İşin uzun sürdü," dedi arkasına yaslanarak. Duvara yaslanmadan önce kollarını başının arkasına kaldırırken kasları gerildi.

"Bana karşı nazik olman gerekiyor, unuttun mu?" dedim ve Steph'in dolabına yaklaşarak boy aynasını kullanmak için kapısını açtım. Steph'in makyaj çantasını kaptım ve aynanın önünde bağdaş kurarak yere oturdum.

"Nazik davranıyorum ya işte."

Makyajımı yapmaya çalışırken sessiz kaldım. Üst göz kapağımda düz bir çizgi çekmek için üç kez denedikten sonra göz kalemini aynaya fırlatınca Hardin güldü.

"Ona zaten ihtiyacın yok ki," dedi.

"Hoşuma gidiyor," dedim. Gözlerini devirdi.

"Tamam, sen yüzünü renklendirmeye çalışırken bütün gün burada oturabiliriz," dedi. Nazik Hardin buraya kadardı.

Sonra ben gözlerimi silerken hemen toparlanarak özür diledi. Ama makyaj yapmaktan vazgeçmiştim. Hardin gibi biri beni izlerken biraz zorlanıyordum zaten.

"Hazırım," dedim. Hardin ayağa fırladı. "Tişört giymeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Evet, bagajımda bir tane var."

Haklıydım: Bagajı tişört doluydu. Bunun arkasındaki nedenleri düşünmek bile istemiyordum.

Hardin sözüne sadık kalarak arabasının bagajından siyah bir tişört çıkardı ve giyinmesini otoparkta tamamladı.

"Düz düz bakmayı bırak da arabaya bin," diye takıldı. Kekeleyerek itiraz etim ve arabaya bindim.

"Beyaz tişörtlerin daha çok hoşuma gidiyor," dedim ikimiz de binince. Kelimeler ağzımdan dökülmeden önce düşünmeye fırsat bulamamıştım.

Başını yana yatırarak kibirli bir tavırla sırıttı. "Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Eh, ben de şu kotunu seviyorum. Kıçını harika gösteriyor," dedi ve ağzım açık kaldı. Hardin ve müstehcen kelimeleri!

Şakacı bir tavırla ona tokat attığımda güldü ama o kotu giydiğim için kendimi içten içe tebrik ettim. Asla itiraf edecek olmasam da Hardin'in bana bakmasını istiyordum ve tuhaf iltifat tarzından gururlanıyordum.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordu. Telefonumu çıkardım. Ona sekiz kilometre mesafedeki bütün ikinci el oto galerilerinin listesini okudum ve her biri hakkında birkaç yorum okudum.

"Her şeyi çok fazla planlıyorsun. O yerlerden hiçbirine gitmiyoruz."

"Evet, gidiyoruz. Bunu planladım bile; Bob'ın Süper Arabaları'nda görmek istediğim bir Prius var," dedim. Mekânın adı bana bile kötü gelmişti.

"Bir *Prius* mu?" dedi tiksintiyle.

"Evet. En az yakan arabalar onlar, güvenliler ve..."

"Sıkıcı. Bir Prius isteyeceğini nedense tahmin etmiştim. Daha ilk bakışta 'Prius'ında ajandasıyla dolaşan bir hanım!' diye bağırıyorsun," dedi sahte kadın sesiyle ve kahkahalara boğuldu.

"İstediğin kadar alay edebilirsin ama her yıl benzinden yüzlerce dolar tasarruf edeceğim," diye hatırlattım gülerek. Bana doğru eğilerek yanağımdan bir makas aldı. Böylesine küçük ama sevimli bir hareket yapmasına şaşırarak ona baktım; o da benim kadar şaşırmış gibiydi.

"Bazen çok şirin oluyorsun," dedi.

Yine ileri baktım. "Tanrım, teşekkürler."

"İyi manada söyledim; bazen sevimli şeyler yaptığım kastettim," diye mırıldandı. Bu kelimeleri söylemekten huzursuzluk duyuyor gibiydi ve böyle şeyler söylemeye alışkın olmadığını biliyordum.

"Pekâlâ..." dedim ve yan pencereden dışarı baktım.

Hardin'le geçirdiğim her saniye ona karşı duygularımı yoğunlaştırıyordu ve bu küçük, görünüşte anlamsız anların gerçekleşmesine izin vermemin benim için tehlikeli olduğunu biliyordum fakat Hardin söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyordum.

Hardin bizi Bob'ın yerine götürdü ve ona teşekkür ettim. Bob, kısa boylu, terli saçlarını jöleyle yıkamış gibi görünen, altın dişini göstererek sırıtan bir adamdı. O benimle konuşurken Hardin yakınlarda duruyor, adam bakmazken komik mimikler yapıyordu. Ufak tefek adam, Hardin'in sert görünüşünden ürkmüş gibiydi ama onu suçlayamazdım. İkinci el Prius'ın durumuna bakınca hemen vazgeçtim. Galeriden çıktığım anda bozulacak gibi görünüyordu ve Bob'ın kesin bir satılan mal geri alınmaz prensibi vardı.

Birkaç galeriye daha gittik ama hepsi aynı ölçüde çöplük gibiydi. Sayısız kel adamla geçen bir sabahtan sonra araba arayışımı şimdilik ertelemeye karar verdim. İyi bir araba bulmak için kampüsten uzaklaşmam gerekecekti ve bugün bu içimden gelmiyordu. Arabaya servis yapan bir restoranda bir şeyler yemeye karar verdik ve emeğimizi yerken Hardin bana geçen yıl bir Wendy's restoranında yerlere kustuğu

için Zed'in tutuklanışıyla ilgili bir hikâye anlattı. Günümüz tahmin ettiğimden daha iyi geçiyordu ve ilk kez birbirimizi öldürmeden bu sömestiri bitirebileceğimizi düşünmeye başlıyordum.

Kampüse geri dönerken küçük bir donmuş yoğurt büfesinin önünden geçtik ve Hardin'e durması için yalvardım. Homurdandı ve istemiyormuş gibi davrandı fakat asık yüzünde bir gülümseme gizlediğini anladım. Hardin bana oturacak bir yer bulmamızı söylerken kendisi gidip yoğurtlarımızı aldı; ikisinin de üzerine akla gelebilecek bütün şekerleme ve kurabiyelerden koydurmuştu. İğrenç görünüyordu ama paranın karşılığını alabilmenin tek yolunun bu olduğuna beni inandırdı. Ne kadar iğrenç görünse de bir o kadar da lezzetliydi. Kendiminkinin yarısını bile bitiremedim fakat Hardin kendi bardağını mutlu bir şekilde boşalttıktan sonra benimkinin kalanını da yedi.

"Hardin?" diye seslendi bir erkek sesi.

Hardin'in başı aniden döndü ve gözleri kısıldı. Bir aksan mı duydum? Yabancının elinde bir çanta ve yoğurt kaplarıyla dolu bir termos vardı.

"Ee... selam," dedi Hardin ve adamın onun babası olduğunu hemen anladım. Hardin gibi uzun boylu ve ince yapılıydı. Gözlerinin biçimi aynıydı ama onunkiler yeşil değil, koyu kahverengiydi. Bunun dışında birbirlerinin tam aksiydiler. Babasının üzerinde gri kumaş pantolon ve bir yelek vardı. Kumral saçlarının yan tarafları aklaşmıştı ve davranışlarında soğuk bir profesyonellik vardı. Ama gülümsediğinde işler değişiyordu; onun gülümsemesi de Hardin'inki gibi sıcacıktı.

"Selam, ben Tessa," dedim kibarca ve elimi uzattım. Hardin bana öfkeli gözlerle baktıysa da ona aldırmadım. Beni tanıştırmayacağını anlamıştım.

"Merhaba, Tessa. Adım Ken. Hardin'in babasıyım," dedi adam elimi sıkarken.

"Hardin, bana bir kız arkadaşın olduğundan hiç söz etmemiştin; ikiniz bu akşam yemeğe gelmelisiniz. Karen herkese çok güzel yemekler hazırlayacak. Mükemmel bir aşçıdır."

Hardin'in öfkesini kontrol altında tutmak ve babasına kız arkadaşı olmadığımı söylemek istiyordum ama Hardin benden önce davrandı.

"Bu akşam gelemeyiz. Ben bir partiye gideceğim ve o gelmek istemiyor," diye tersledi. Hardin'in babasıyla nasıl konuştuğunu görünce dudaklarımdan bir şaşkınlık iniltisi döküldü. Ken'in yüzü asılırken ona acıdım.

"Aslında çok isterim. Aynı zamanda Landon'ın da arkadaşıyım; aynı dersi alıyoruz," diye araya girdim ve Ken'in dostça gülümsemesi geri döndü.

"Öyle mi? Bu harika. Landon çok iyi bir çocuktur. Bu akşam sizi ağırlamaktan mutluluk duyarım," dedi Ken. Gülümsedim.

Hardin'in bana öfkeyle baktığını hissedince sordum: "Kaçta gelelim?"

"Biz' mi?" diye sordu babası. "Pekâlâ... yedi diyelim. Karen'a önceden haber vermem gerek, yoksa derimi yüzer," diye takıldı. Gülümsedim. Hardin öfkeli bakışlarını cam duvara dikmişti.

"Harika! Akşama görüşürüz!"

Hardin'le vedalaştı ama masanın altından ayağını tekmelememe rağmen Hardin kabalık ederek aldırmadı. Bir dakika sonra babası dükkândan çıktı ve Hardin aniden ayağa fırlayarak sandalyesini masaya çarptı. Sandalye devrilince Hardin bir tekmeyle onu karşı duvara gönderdi ve beni herkesin şaşkın bakışları altında bırakarak oradan çıktı. Ne yapacağımı bilemeyerek yoğurdumu olduğu yerde bıraktım, kekeleyerek özür diledim ve sersemlemiş bir hâlde sandalyeyi kaldırarak Hardin'in peşinden koştum.

45. Bölüm

Hardin'e seslendim ama bana aldırmadı. Arabasına kadar yolu yarıladığında olduğu yerde o kadar hızlı döndü ki neredeyse ona çarpıyordum.

"*Bu da neydi böyle*, Tessa? *Bu da neydi böyle?!*" diye bağırdı. Yakındaki insanlar dönüp bize bakmaya başladı ama Hardin devam etti. "Burada nasıl bir oyun oynuyorsun sen?" Bana doğru bir adım attı. Öfkeliydi; daha doğrusu *öfke* kelimesi ruh halini tanımlamaya *yetmezdi*.

"Burada oyun filan yok, Hardin; yemeğe gelmeni ne kadar çok istediğini görmedin mi? Sana ulaşmaya çalışıyordu ve sen çok *saygısızca* davrandın!" Ona neden bağırdığımdan emin değildim fakat bana bağırmasına izin vermeye niyetim yoktu.

"*Bana ulaşmak mı?* Benimle alay mı ediyorsun sen? Belki de ailesini terk ederken bana ulaşmalıydı!" Boynundaki damarlar iyice kabarmıştı.

"Bana bağırmayı kes! Belki de kaybettiğiniz zamanı telafi etmeye çalışıyordur! İnsanlar hata yapar, Hardin. Sana çok değer verdiği de açık. Evinde bir odan var, kalırsan diye dolabın giysilerle dolu..."

"Onun hakkında bir *bok* bilmiyorsun, Tessa!" diye bağırdı öfkeden titreyerek. "Annem faturalarını ödeyebilmek için haftada elli saat köle gibi çalışırken o yeni ailesiyle lanet olasıca bir malikânede oturuyor! Bu yüzden bana nutuk çekmeye kalkma; lanet olasıca işine bak sen!"

Arabasına bindi ve kapıyı çarparak kapadı. O kadar kızgındı *ki* beni orada bırakabileceğinden korkarak hemen arabaya bindim. Tartışmadan geçireceğimiz bir gün hayali buraya kadardı.

Burnundan soluyordu ama neyse ki ana yola çıkarken sessizdi. Yolun geri kalanında bu sessizliği koruyabilirsem mutlu olacaktım. Ama bir yandan da Hardin'in bana bağırıp çağıramayacağını anlamasını istiyordum. Bu konuda anneme borçluydum; bir erkeğin hangi davranışlarına hoşgörü göstermemem gerektiğini bana iyi öğretmişti.

"Pekâlâ," dedim sakin görünmeye çalışarak. "Kendi işime bakacağım ama sen git ya da gitme, ben bu akşamki daveti kabul ediyorum."

Aniden serbest kalmış vahşi bir hayvan gibi bana döndü. "Ah, hayır, etmiyorsun!"

Sahte sakinliğimi sürdürdüm. "Bana ne yapıp ne yapmayacağımı sen söyleyemezsin, Hardin. Ve fark etmediysen zaten beni tek başıma davet etti. Belki de Zed'den bana katılmasını isteyebilirim?"

"Ne dedin sen?!" Hardin kalabalık yolda direksiyonu kırıp arabayı kenara çekerken her tarafa toz ve çakıl taşları savruldu.

Onu çok fazla zorladığımı biliyordum ama artık ben de en az onun kadar öfkeliydim. "Neyin var senin be?" diye bağırdım. "Yoldan böyle çıkılır mı?"

"Asıl soru *senin* neyin olduğu! Babama akşam yemeği için evine gideceğimi söylüyorsun ve sonra da yanında Zed'i götürme yüzsüzlüğünden mi söz ediyorsun?"

"Ah, evet, pardon, sevgili arkadaşların Landon'ın üvey kardeşin olduğunu bilmiyorlar ve sen de öğrenmelerinden mi korkuyorsun?" dedim ve bu düşüncenin saçmalığına yüksek sesle güldüm.

"Birincisi, o benim üvey kardeşim değil. İkincisi Zed'in oraya gitmesini istememenin nedeninin başka olduğunu biliyorsun." Sesi şimdi çok daha kısıktı ama hâlâ aynı ölçüde öfkeliydi.

Arabanın içindeki kargaşanın ortasında, Hardin'i kıskandırma umudum yeniden canlandı. Duygularının benim onunla olmamdan çok rekabetle ilgili olduğunu biliyordum fakat yine de içimi kıpır kıpır ediyordu.

"Eh, benimle gelmek istemiyorsan onu davet etmem gerekecek." Bunu asla gerçekten yapmazdım ama Hardin bunu elbette ki bilmiyordu.

Hardin birkaç saniye dümdüz yola baktıktan sonra biraz gevşeyerek iç çekti. "Tessa, gitmeyi gerçekten istemiyorum. Babamın mükemmel ailesinin yanında oturmak istemiyorum. Onlardan uzak durmamın bir nedeni var."

Ben de ses tonumu yumuşattım. "Eh, eğer canını yakacaksa gitmeni ben de istemem ama benimle gelmeni gerçekten çok isterim. Yine de sen gelsen de gelmesen de ben gidiyorum."

Beraber yoğurt yemekten birbirimize bağırıp çağırmaya varmıştık ve şimdi de yine sakinleşmiştik. Başım da en azından kalbim kadar hızla dönüyordu.

"Canımı yakmak mı?" Sesinde hayret vardı.

"Evet, orada olmak seni o kadar rahatsız edecekse seni gelmeye asla zorlamam," diye cevap verdim. Hardin'i yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmaya zorlayamayacağımı elbette ki biliyordum; işbirliği yapmaya yanaşan biri olmadığının farkındaydım.

"Canımı yakıp yakmaması neden umurunda ki?" Gözlerime baktığında başımı çevirmeye çalıştım ama bir kez daha büyüsüne kapılmıştım.

"Elbette umurumda; neden olmasın ki?"

"Soru *neden* umurunda olduğu."

Yalvaran bakışları, gerçekleri söze dökmemi ister gibiydi ama yapamazdım. İtirafımı bana karşı kullanırdı ve muhtemelen bir daha yanıma yaklaşmak istemezdi. Ondan hoşlanan sinir bozucu kız olurdum; Steph'in bana söz ettiği kızlar gibi.

"Duyguların umurumda," dedim ve bu cevabın onun için yeterli olmasını umdum.

O anda telefonum çalarak atmosferi dağıttı. Telefonu çantamdan çıkarıp bakınca arayanın Noah olduğunu gördüm ve hiç düşünmeden, ne yaptığımı bile fark etmeden meşgule attım.

"Arayan kim?" diye sordu Hardin. Çok meraklıydı.

"Noah."

"Cevap vermeyecek misin?" Şaşkın görünüyordu.

"Hayır, şu an biz konuşuyoruz." *Ve seni ona tercih ederim,* diye geçirdim içimden.

"Ah," dedi sadece ama gülümsemekten kendini alamadı.

"Ee, benimle gelecek misin? Ev yemeği yemeyeli uzun zaman oldu, dolayısıyla bu fırsatı *kaçırmayacağım.*" Gülümsedim; arabanın içindeki atmosfer hem gergin hem de biraz daha hafifti.

"Hayır. Başka planlarım var zaten," diye mırıldandı. O planlara Molly'nin de dâhil olup olmadığını bilmek istemiyordum.

"Ah, tamam. Gidersem bana kızacak mısın?" Hardin'in babasının evine tek başıma gitmem tuhaftı ama Landon da arkadaşımdı ve üstelik de *davet* edilmiştim.

"Ben sana her zaman kızgınım, Tess," dedi muzip gözlerle bana bakarak.

Güldüm. "Ben de sana her zaman kızgınım," dedim. Güldü.

"Artık geri dönebilir miyiz? Polis gelirse ceza yeriz."

Başıyla onayladı, arabayı vitese taktı ve tekrar yola girdi. Hardin'le kavgamız sandığımdan daha çabuk bitmişti. Sanırım sürekli tartışmalara benden daha alışkındı; bense zamanımı onunla tartışmadan geçirmeyi tercih ederdim.

Sormayacağıma kendi kendime söz vermiştim ama bilmek zorundaydım... "Ee, bugünkü... şey... planların neler?"

"Neden soruyorsun?" Bakışlarım üzerimde hissedebiliyordum. Pencereden dışarı baktım.

"Sadece merak ettim. Zaten başka planların olduğunu söyledin, ben de merak ettim."

"Yine parti var. Her cuma ve cumartesi yaptığım şey partiye gitmek; dün gece ve geçen cumartesi dışında..."

Bir parmağımla camda hayali bir daire çizdim. "Hiç bıkmıyor musun? Her hafta sonu aynı sarhoş insanlarla aynı şeyi yapmaktan?" Onu gücendirmediğimi umuyordum. "Evet... sanırım bıktırıyor. Ama üniversitedeyiz ve ben de bir kardeşlik evindeyim; yapacak başka ne var ki?"

"Bilmiyorum... sadece her hafta sonu herkesin pisliğini temizlemek çok sinir bozucu görünüyor; özellikle de kendin içmezken."

"Öyle ama zaman geçirmek için yapacak daha iyi bir şey bulamadım, dolayısıyla..." Duraksadı. Hâlâ bana baktığını biliyordum fakat ben kararlı bir tavırla ona bakmaktan kaçınıyordum.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Mahcup değil, sadece sessiz.

Tek başıma otoparktan odama yürürken huzursuzdum. Duygularım karmakarışıktı. Geceyi ve günün büyük bölümünü Hardin'le birlikte geçirmiştim ve çoğunlukla iyi anlaşmıştık. Aslında eğlenceliydi; hem de çok eğlenceliydi. Neden beni gerçekten seven biriyle o kadar iyi zaman geçiremiyordum? Noah gibi. Onu aramam gerektiğini biliyordum ama şimdi hissettiğim şeylerin tadını çıkarmak istiyordum.

Odama döndüğümde Steph'i orada bulunca şaşırdım; genellikle bütün hafta sonu dönmezdi.

"Nerelerdeydiniz, küçük hanım?" diye takıldı ve ağzına bir avuç peynirli patlamış mısır attı.

Güldüm ve ayakkabılarımı çıkararak yatağıma uzandım. "Araba bakıyordum."

"Bulabildin mi?" diye sordu ve ona gittiğim galerileri anlattım ama Hardin'le birlikte olduğumu söylemedim. Birkaç dakika sonra kapı vuruldu ve Steph açmak için kalktı.

"Burada ne işin var, Hardin?" diye homurdandı.

Hardin. Gergin bir tavırla başımı kaldırıp baktım ve Hardin yatağıma yaklaştı. Elleri ceplerindeydi. Topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

"Arabanda bir şey mi unutmuşum?" diye sordum ve Steph'in şaşkınlıkla inlediğini duydum. Ona daha sonra açıklamam gerekecekti fakat Hardin'le nasıl bir araya geldiğimizden ben de pek emin değildim.

"Eee... hayır. Eee... şey... bu akşam babamın evine seni kendim götürebileceğimi düşündüm. Biliyorsun, bir araba bulamadın ve..." diye döküldü. Steph'in ağzı açık kalmış halde yanımızda durmasını

hiç umursamıyormuş gibiydi. "İstemezsen... yine sorun değil. Sadece teklif etmek istedim."

Doğrulup otururken dudak pirsing'ini dişlerinin arasına aldığını gördüm. Bunu yapması hoşuma gidiyordu. Teklifine o kadar şaşırmıştım ki cevap vermeyi neredeyse gerçekten unutmuştum. "Evet... bu harika olur. Teşekkür ederim."

Gülümsedim. O da gülümseyerek karşılık verdi. Rahatlamış gibi görünüyordu. Bir elini cebinden çıkararak saçlarını sıvazladıktan sonra tekrar geri soktu.

"Pekâlâ... Saat altı buçukta seni alayım da geç kalma."

"Teşekkür ederim, Hardin."

"Tessa," dedi sakince ve odadan çıkarak kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

"Bu da neydi böyle?!" diye haykırdı Steph hayretle.

"Aslında ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim. Hardin'in daha kafa karıştırıcı olamayacağını düşünmeye başladığım her seferinde böyle bir şeyle çıkıp geliyordu.

"Gördüklerime inanamıyorum! Yani, Hardin... buraya gelişi, sanki gerginmiş gibi filan! Ah, Tanrım! Seni babasının evine götürmeyi teklif etti... Bir dakika, sen onun babasının evine neden gidiyorsun ki? Ve arabasında bir şey unutup unutmadığını soruşun? Ne kadar çok şey kaçırmışım be! Hemen detayları istiyorum!" Neredeyse bağırarak yatağımın ayak ucuna fırladı.

Ben de her şeyi anlattım, dün gece Hardin'in buraya geldiğini, birlikte film izlediğimizi ve uyuyakaldığını, sonra da bugün birlikte araba bakmaya gittiğimizi açıkladım. Daha önce ondan söz etmediğimi çünkü Steph'ten onu benden uzak tutmasını istemişken birlikte zaman geçirmemizin tuhaf görüneceğini düşündüğümü de ekledim. Akşam yemeğe gidecek olmam dışında babasından da pek söz etmedim ama zaten Steph de daha çok önceki geceyle ilgileniyor gibiydi.

"Burada kaldığına inanamıyorum; bu çok büyük bir şey. Hardin asla başkalarının yerinde kalmaz. Kimsenin kendisiyle kalmasına da izin vermez. Kâbuslar filan gördüğünü duydum, bilmiyorum. Ama

gerçekten... sen ona ne yaptın böyle? Keşke buraya girdiğinde görünüşünü kayda alsaydım!" diye bağırdı gülerek. "Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum fakat onunla herkesten daha iyi başa çıkıyor gibisin. Sadece dikkatli ol," diye uyardı tekrar.

Ona ne mi yaptım? Aslında hiçbir şey yapmamıştım. Sadece Hardin nazik davranmaya alışkın değildi ama her nedense bana nazik davranıyordu. Belki de beni bilmediğim bir oyunda yenmeye ya da rol yapabildiğini kanıtlamaya çalışıyordu? Emin değildim ve anlamaya çalışırken beynim acıyordu.

Tristan'dan konu açtım ve Steph sohbetin geri kalanını getirdi. Önceki gece gittikleri partiyle ilgili hikâyeleri dikkatle dinledim: Molly'nin sonunda çıplak kalışı (nasıl olduysa...), Logan'ın Nate'i sarhoşken yaptıkları bilek güreşinde yenişi (Steph olayın kendisinin çok daha komik olduğuna yemin ediyordu). Düşüncelerim elbette ki Hardin'e dönüp duruyordu ve akşama hazırlanmaya yetecek kadar zamanım olduğundan emin olmak için saati kontrol edip duruyordum. Henüz dörttü, yani beşte hazırlanmaya başlayabilirdim.

Steph saat beş buçuğa kadar konuşmaya devam etti ve makyajım ile saçımı onun yapmasını istediğimde sevinçten havalara uçtu. Normalde gitmemem gereken bir aile yemeğinde iyi görünmek için neden bunca zahmete girdiğimi bilmiyordum ama giriyordum işte. Steph bana o kadar hafif bir makyaj yaptı ki neredeyse yok gibiydi ama harika görünüyordu. Doğal ama güzeldi. Sonra daha önce yaptığı gibi saçlarımı kıvırdı. Steph'in kendi dolabından bir şeyler seçmekte ısrar etmesine rağmen en sevdiğim vişneçürüğü elbisemi seçtim. Bu elbisem güzeldi ve muhafazakârdı; bir aile yemeği için mükemmeldi.

"En azından altına dantelli bir şey giy ya da kollarını kesmeme izin ver," dedi, homurdanarak.

"Tamam, dantelli bir tayt ver. O kadar da kötü değil; üzerime mükemmel oturuyor."

"Biliyorum, sadece... sıkıcı." Yüzünü buruşturdu. Taytı giyince ve ince topuklu giymeyi kabul edince daha memnun göründü. Ön-

ceki gün çantama attığım ayakkabılarım hâlâ yanımdaydı; ne olur ne olmaz diye.

Saat altıya yaklaşırken yemeğin kendisinden çok oraya gidişimle ilgili heyecanlandığını fark ettim. Taytı çekiştirip duruyor, ince topuklularla yürüme alıştırmaları yapıyordum. Nihayet Hardin kapıyı vurdu. Steph bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı ve kapıyı açtım.

"Vay canına, Tessa, sen... ee... çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Hardin ve gülümsedim. Her cümlesinde "eee" demeye ne zaman başlamıştı?

Steph bizi kapıdan geçirdi, göz kırptı ve gururlu bir anne gibi haykırdı: "İyi eğlenceler!"

Hardin kapıyı tutup çekmeden önce orta parmağını kaldırdı ve kapı yüzüne kapanırken Steph de aynısını ona yaptı.

46. Bölüm

Hardin'in babasının evine gidişimiz sorunsuzdu. Fonda çalan kısık sesli müzik biraz dikkat dağıtıyordu ve Hardin'in direksiyonu biraz fazla sıkı tuttuğunu fark etmiştim. Yol boyunca gergin gibiydi fakat herhangi bir konuda konuşmak istese bunda hiç tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

Arabadan inerek kaldırımdan basamakları çıktım. Güneş hâlâ gökyüzündeyken evin yan tarafından yükselen sarmaşıkları ve onlara katılan küçük beyaz çiçekleri görebiliyordum. Beklenmedik bir şekilde, Hardin'in kapısının açılıp kapandığını ve kaldırımda peşimden geldiğini duydum. Ona dönünce birkaç adım arkamda olduğunu gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gördüğün gibi seninle geliyorum." Gözlerini devirdi ve uzun bir adım atarak basamakların tepesinde bana katıldı.

"Ciddi misin? Gelmeyeceğini sanıyordum..."

"Evet. Şimdi içeri girelim ve hayatlarımızın en kötü gecesini geçirelim."

Yüzünde o zamana kadar gördüğüm en sahte gülümseme vardı. Onu dirseğimle dürterek kapının zilini çaldım. "Ben zili çalmam," dedi ve tokmağı çevirdi. Sanırım bu sorun değildi çünkü babasının eviydi ama yine de biraz huzursuz oldum.

İçeri girerek antreden geçerken babası ortaya çıktı. Yüzünde belirgin bir şaşkınlık vardı fakat gülümsemesi sıcaktı ve doğruca oğluna yaklaşıp sarıldı. Hardin'se geri çekilerek ona aldırmadan yanından

geçti. Bay Scott'ın yüzündeki mahcubiyeti gördüm ama bunu fark ettirmeden başımı çevirdim.

"Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkürler, Bay Scott," dedim kapıdan geçerken.

"Geldiğin için ben teşekkür ederim, Tessa. Landon bana senden biraz söz etti. Seni çok sevdiği belli. Ve lütfen, bana Ken de." Gülümsedi ve onu izleyerek salona geçtim.

İçeri girdiğimde Landon'ı kucağında edebiyat kitabıyla kanepede otururken buldum. Ben yaklaşıp yanına otururken yüzü aydınlandı ve kitabını kapayarak bir kenara koydu. Hardin'in nereye gittiğini bilmiyordum ama er ya da geç geri döneceğinden eminim.

"Yani Hardin'le arkadaşlığınıza bir şans daha mı veriyorsunuz?" diye sordu Landon kaşlarını hafifçe çatarak. Hardin'le aramda neler olduğunu açıklamak istiyordum fakat benim de herhangi bir fikrim yoktu.

"Karmaşık." Gülümsemeye çalıştım ama yapamadığımı fark ettim.

"Hâlâ Noah'yla birliktesin, değil mi? Çünkü Ken senin Hardin'le çıktığım sanıyor." Güldü. Gülüşümün hissettiğim kadar sahte görünmemesini umuyordum. "Ona aksini söylemeye yüreğim el vermedi ama Hardin'in söyleyeceğinden eminim," dedi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek huzursuzca kıpırdandım. "Evet, hâlâ Noah'yla birlikteyim, sadece..."

"Sen Tessa olmalısın!" Salonda bir kadın sesi çınladı. Landon'ın annesi bana doğru yürürken, elini sıkmak için ayağa kalktım. Gözleri parlak, gülümsemesi sıcaktı. Üzerinde benim vişneçürüğü elbiseme benzer turkuaz bir elbise vardı; beline de küçük çilek ve muz desenleriyle süslü bir mutfak önlüğü bağlamıştı.

"Tanıştığımıza çok sevindim; beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Eviniz çok güzelmiş," dedim. Sıcak bir tavırla gülümseyerek elimi sıktı.

"Rica ederim, tatlım. Benim için bir zevk," dedi sırıtarak. Mutfakta bir alarm çalınca hafifçe irkildi. "Şey, ben gidip mutfaktaki işimi bitireyim. Ama birkaç dakika sonra yemek salonunda görüşürüz."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum Landon'a. Bir klasör çıkardı.

"Gelecek haftaki ödevler. Tolstoy'la ilgili şu yazı beni öldürecek."

Gülerek başımla onayladım; o yazıyı yazmak benim de saatlerimi almıştı. "Evet, korkunçtu. Ben birkaç gün önce bitirdim."

"Eh, siz iki inek notlarınızı karşılaştırmayı bitirdiyseniz bu yıl bir ara bir şeyler yemek isterim," dedi Hardin. Ona öfkeli gözlerle baktım ama Landon sadece güldü ve yemek salonundan çıkmadan önce kitabını bıraktı. Görünüşe bakılırsa kavgaları onlar için sorun değildi.

İkisini izleyerek yemek salonuna geçtim. Orada, yemek takımları ve ortada çok sayıda servis tabağıyla güzelce hazırlanmış uzun bir masa gördüm. Karen gerçekten bütün hünerini göstermiş ve çok özenmişti; Hardin uslu durmazsa onu öldürebilirdim.

"Tessa, sen ve Hardin bu tarafa geçin," dedi Karen masanın sol tarafını işaret ederek. Landon, Hardin'in karşısına oturdu. Ken ve Karen, Landon'ın diğer tarafına yerleştiler.

Karen'a teşekkür ederek sessiz ve huzursuz görünen Hardin'in yanına oturdum. Karen'ın Ken'in tabağını hazırlayışını ve Ken'in teşekkür ederek onu yanağından öpüşünü izledim. O kadar tatlı bir hareketti ki başımı çevirmek zorunda kaldım. Kendi tabağıma kızarmış biftek, patates ve kabak püresi koyduktan sonra en tepesine bir tane de köfte koydum. Hardin ağzı yemekle doluyken sessizce güldü.

"Ne? Acıktım," diye fısıldadım.

"Hiç. İştahlı kızlar en iyisidir." Yine güldü ve tabağını benimkinden da çok doldurdu.

"Eh, Tessa, Washington Central'ı şimdiye kadar nasıl buldu?" diye sordu Ken.

Cevap verebilmek için lokmamı çabucak çiğnedim. "Gerçekten sevdim. Ama daha ilk sömestirim, dolayısıyla aynı soruyu birkaç ay sonra sorun," diye takıldım ve Hardin dışında herkes güldü.

"Eh, bu harika. Kampüste herhangi bir kulübe katıldın mı?" diye sordu Karen ve peçetesiyle ağzını sildi.

"Henüz hayır. Gelecek sömestir, Edebiyat Kulübü'ne katılmayı planlıyorum."

"Ciddi misin? Hardin daha önce oraya üyeydi," diye ekledi Ken ve dönüp Hardin'e baktım. Sinirli bir tavırla gözlerini kısmıştı.

"WCU'ya yakın yaşamak nasıl bir şey?" diye sordum dikkatleri Hardin'den uzaklaştırmak için. Hardin'in bakışları yumuşadı ve bu şekilde bana teşekkür ettiğini düşündüm.

"Hoşumuza gitti. Ken rektör olduğunda çok daha küçük bir evde oturuyorduk ama sonra bu evi bulduk ve görür görmez âşık olduk."

Çatalım elimden cam tabağın içine düştü. "Rektör mü? WCU'nun rektörü mü?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet. Hardin sana hiç söz etmedi mi?" diye sordu Ken oğluna bakarak.

"Hayır... etmedim."

Karen ve Landon, Ken'in bakışlarını izleyerek Hardin'e döndüler ve Hardin huzursuzca kıpırdandı.

Hardin nefret dolu gözlerle babasına bakıyordu. Ayağa fırlayarak bağırıp çağırmaya başladı: "Hayır! Pekâlâ, hayır, ona söylemedim; bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Senin adına veya pozisyonuna ihtiyacım yok!" O öfkeyle masadan uzaklaşırken Karen ağlayacakmış gibi görünüyordu ve Ken'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Çok özür dilerim, ben bilmiyordum..." diye başladım.

"Hayır, onun yanlış davranışı için özür dileme," dedi Ken.

Arka kapının sertçe çarparak kapandığını duydum. "Affedersiniz," dedim ve Hardin'in peşinden gitmek için masadan kalktım.

47. Bölüm

Arka kapıdan dışarı fırladım ve Hardin'i verandada bir aşağı bir yukarı yürürken buldum. Durumu kurtarmasına yardımcı olmak için ne yapabileceğimi bilmiyordum ama Hardin'in ani çıkışından sonra yemek salonunda ailesiyle yalnız kalmaktansa, burada onun yanında olmayı tercih ederdim. Zaten bütün olanlardan kendimi sorumlu tutuyordum çünkü Hardin istememesine rağmen buraya gelme konusunda ısrar etmiştim. Hardin aniden annemle zaman geçirmeye başlasa ben de tuhaf duygulara kapılırdım.

Ha, sanki annen buna izin verirmiş gibi, diye vurguladı bilinçaltım.

Hardin düşüncelerimi duymuş gibi bana sinirli bir bakış attı. Ona yaklaştığımda bana arkasını döndü.

"Hardin..."

"Hayır, Tessa, yapma," dedi sert bir sesle. "Oraya dönüp özür dilemem gerektiğini söyleyeceğini biliyorum. Ama bunun olması kesinlikle mümkün değil, dolayısıyla nefesini boşa harcama! Sen oraya gidip onlara katıl, yemeğinin tadını çıkar ve beni de rahat bırak."

Bir adım daha yaklaştım ama "Oraya geri dönmek istemiyorum," diyebildim sadece.

"Neden? Onların kibirli ve sıkıcı kişiliklerine mükemmel bir şekilde uyuyorsun."

Of! Burada ne arıyorum ki ben? Ah, evet, doğru: Hardin'e kum torbası lazım.

"Biliyor musun? *Tamam!* Gideceğim, *seninle uğraşmaktan neden vazgeçemediğimi bilemiyorum!*" diye bağırdım fakat içeridekilerin sesimi duymamış olmasını umuyordum.

"Çünkü sanırım imaları anlayamıyorsun." Bu kelimeler dudaklarından dökülürken boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

"İma gayet iyi anlaşıldı." Taş verandaya bakarken sözlerini hazmetmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Hardin'e baktığımda soğuk bakışlarla karşılık verdi.

"Bu kadar mı? Savunman bu mu?" Güldü ve elleriyle saçlarını sıvazladı.

"Daha fazla zamanımı hak *etmiyorsun. Seninle konuşmamı* veya senin mahvedeceğin bir yemeği hazırlamak için onca zahmete giren bu içerideki insanları bile hak etmiyorsun! Yaptığın şey bu: Her şeyi mahvetmek! Ve o şeylerden biri olmaktan bıktım artık." Hardin bana doğru bir adım atarken yüzüm gözyaşlarımdan sırılsıklamdı. Geri çekilirken bir şeye takıldım. Hardin düşmeme engel olmak için uzandı fakat onun yerine bir veranda sandalyesine tutundum. Onun yardımını istemiyordum; ihtiyacım da yoktu.

Başımı kaldırınca yüzünde yorgunluk ifadesi gördüm. Konuşurken sesi de yorgundu: "Haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum." Ona arkamı döndüm.

Hayal edebileceğimden daha hızlı bir hareketle bileğimi yakalayarak beni göğsüne çekti. Ona dokunmayı çok isteyerek tereddütsüzce yaslandım. Ama gerçeği biliyordum: Kalp atışlarımdaki uyarıyı hissedebiliyordum. Hardin'in de duyup duyamadığını veya bileğimi tutarken nabzımı hissedip hissedemediğini merak ettim. Bakışları öfke doluydu ve benimkilerin de öyle olduğundan emindim.

Dudaklarını şiddetle dudaklarıma bastırdığında hazırlıksız yakalandım. Öpüşü öylesine umutsuz ve açlık doluydu ki kendimi kaptırdım. İkimizin de dudaklarına bulaşan gözyaşlarımın tuzuna, saçlarımı kavrayan parmaklarına kaptırdım. Elleri başımdan belime kaydı ve beni kaldırıp tırabzana oturttu. Bacaklarım iki yana ayrılınca aralarına girerken dudaklarını dudaklarımdan çekmedi. İkimiz de alev almış

gibi bir halde birbirimize dolanmıştık. Dişlerim alt dudağını sıyırırken inlemesine ve beni kendine daha çok çekmesine neden oldu.

Arka kapı gıcırdayarak açılırken büyüyü bozdu. Sese doğru dönüp Landon'ın yumuşak bakışlarıyla karşılaşınca dehşete kapıldım. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri iri iri açılmıştı. Hardin'i kendimden uzaklaştırarak tırabzandan atladım ve ayaklarım yere değerken elbisemi düzelttim.

"Landon, ben..." diye başladım.

Beni susturmak için bir elini kaldırarak bize yaklaştı. Hardin'in nefesleri o kadar güçlü duyuluyordu ki ev ile ağaçların arasında yankılandığına yemin edebilirdim. Yanakları kızarmıştı ve gözlerinde çılgınca bakışlar vardı.

"Anlamıyorum. Sizin birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum ve siz burada... Senin bir erkek arkadaşın var, Tessa, senin böyle biri olduğunu hiç düşünmemiştim." Landon'ın sesi yumuşak ama sözleri sertti.

"Değilim... Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Hardin'i ve kendimi işaret ettim. Hardin'in sessiz kalmasına sevindim. "Noah... daha öncesini biliyor. Sana söyleyecektim, sadece hakkımda yanlış düşünmeni istemedim," dedim neredeyse özür dileyerek.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum..." dedi Landon ve yine kapıya doğru yürüdü.

Sonra bir film sahnesiymiş gibi gök gürledi.

"Görünüşe bakılırsa fırtına kopabilir," dedi Hardin kararan gökyüzüne bakarak. Kızarmış görüntüsüne rağmen sesi sakindi.

"Fırtına mı? Landon az önce bizi... öpüşürken yakaladı," dedim aramızda hâlâ yavaşça devam eden ateşi hissederken.

"Bunu atlatır."

Kibirli bir yüz ifadesiyle karşılaşmayı bekleyerek ona baktım ama öyle bir şey yoktu. Elini sırtıma koyarak nazikçe okşadı.

"İçeri dönmek mi istersin yoksa seni eve götüreyim mi?" diye sordu.

Ruh halinin öfkeden şehvete ve sonra da sükûnete bu kadar hızlı dönüşebilmesi inanılmazdı.

"Ben içeri girip yemeğimi bitirmek istiyorum. Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Sanırım içeri dönebiliriz; yemekler çok güzel," dedi gülümseyerek. Ben de güldüm. "Bu ses hoşuma gitti," dedi ve gözlerine baktım.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyorsun," dedim. Yine gülümsedi. Her zaman yaptığı gibi ensesini ovaladı. "Ben de anlamıyorum."

Yani o da mı benim kadar şaşkın? Keşke ona karşı duygularım bu kadar yoğun olmasaydı; o zaman onunla daha iyi başa çıkabilirdim. Böyle şeyler söylediğinde ona daha fazla değer vermeme neden oluyordu. Keşke o da aynı duyguları paylaşabilseydi ama Steph –ve Hardin'in kendisi– bunun asla olmayacağı konusunda beni uyarmıştı.

Yine gök gürleyince Hardin elimi tuttu. "Haydi yağmur başlamadan içeri girelim."

Başımla onayladım ve beni içeri sürüklemesine izin verdim. Yemek salonuna dönerken elimi bırakmadı. Landon'ın bunu fark ettiğini gördüm ama bir şey söylemedi. Landon'ın görmesinden hoşlanmasam da Hardin'in elimi tutması hoşuma gidiyordu; hem de elimi geri çekmek istemeyeceğim kadar. Yerlerimize yerleşirken Landon tekrar tabağına odaklandı. Hardin elimi bırakarak babasına ve Karen'a baktı.

"Size öyle bağırdığım için özür dilerim," diye mırıldandı.

Herkesin yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı ve Hardin masaya baktı. "Umarım bu kadar emek harcayarak hazırladığınız yemeği mahvetmemişimdir," diye devam etti.

Kendimi tutamadım. Masanın altından uzanarak Hardin'in elini tutup hafifçe sıktım.

"Sorun değil, Hardin, anlıyoruz. Gecemizin mahvolmasına izin vermeyelim; hâlâ yemeğin tadını çıkarabiliriz." Karen gülümseyince Hardin ona baktı. Hafifçe gülümserken bunun onun için çok çaba gerektirdiğini biliyordum. Ken bir şey söylemedi ama sessizce başıyla onayladı.

Elimi yavaşça geri çektim fakat Hardin parmaklarını benimkilere geçirdi ve bana yandan bir bakış attı. İçimin nasıl kıpır kıpır olduğunu kimsenin fark etmemesini umuyordum. Hayatımda belki de ilk kez

olanları çok fazla düşünmüyordum; örneğin Noah'yla çıkarken neden Hardin'in elini tuttuğum gibi.

Yemek iyi devam ettiyse de artık rektör olduğunu öğrendiğim için Ken'den biraz çekinmiştim. Bu çok büyük bir şeydi. İngiltere'den nasıl taşındığını, Amerika'yı ve özellikle de Washington'ı ne kadar sevdiğini anlattı. Hardin hâlâ elimi tutuyor, dolayısıyla ikimiz de yemeğimizi tek elle sürdürmeye çalışıyorduk fakat ikimiz de rahatsızmış gibi görünmüyorduk.

"Hava daha iyi olabilirdi ama burası güzel," dedi Ken. Başımla onayladım.

"Üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Karen, herkes yemeğini bitirirken bana dönerek.

"Seattle'a taşınacağım ve ilk kitabım üzerinde çalışırken yayın sektöründe iş arayacağım," dedim büyük bir inançla.

"Yayıncılık mı? Özellikle düşündüğün belli bir yayınevi var mı?" diye sordu Ken.

"Aslında yok. İlk adımı atmak için bulabildiğim ilk fırsatı değerlendireceğim."

"Bu harika. Vance'de gayet iyi bağlantılarım var. Hiç duymuş muydun?" diye sordu ve dönüp Hardin'e baktım. Orada birilerini tanıdığını söylemişti.

"Evet, orayla ilgili harika şeyler duydum," dedim gülümseyerek.

"İstersen senin için bir telefon açıp stajyere ihtiyaçları olup olmadığını öğrenebilirim. Senin için harika bir fırsat olur. Çok akıllı bir küçük hanımsın ve yardım etmekten mutluluk duyarım."

Elimi Hardin'inkinden çekerek çenemin altında diğeriyle birleştirdim. "Ciddi misiniz? Çok naziksiniz! Gerçekten minnettar olurum!"

Ken bana yayınevinde tanıdığı kişiyi pazartesi günü arayacağım söyledi ve ben de ona tekrar tekrar teşekkür ettim. Bana hiç sorun olmadığını ve ne zaman ihtiyaç duyarsam yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Elimi tekrar masanın altına indirdim fakat Hardin elini çekti ve Karen ayağa kalkarak sofrayı toplamaya başladığında Hardin izin isteyerek üst kata çıktı.

48. Bölüm

Temizliğe yardım etmeyi önerdiğimde Karen minnettar bir tavırla gülümsedi ve biraz şaşırmış gibi baktı. Kendisi büyük servis tabaklarını yıkarken ben bulaşık makinesini doldurdum. Tabakların hepsinin yeni olduğunu fark edince Hardin'in o gece ne kadar büyük hasar verdiğini hatırladım. Böylesine zalim olabiliyordu.

"Sormamın sakıncası yoksa, Hardin'le ne kadar zamandır görüşüyorsunuz?" Kendi sorusuyla yüzü kızardı ama Karen'a sıcak bir gülümsemeyle baktım.

En iyisinin flört sorusundan kaçınmak olacağına karar vererek, "Şey, birbirimizi daha bir aydır tanıyoruz," dedim. "Aslında oda arkadaşım Steph'in arkadaşı."

"Hardin'in arkadaşlarından sadece birkaçıyla tanıştık. Sen... şey, karşılaştıklarımdan çok farklısın."

"Evet, birbirimizden çok farklıyız."

Dışarıda şimşek çaktı ve yağmur hızla pencereleri dövmeye başladı. "Vay canına, bardaktan boşanırcasına indirdi," dedi ve lavabonun önündeki küçük pencereyi iterek kapadı.

"Hardin göründüğü kadar kötü değildir," dedi ama daha çok bunu kendine hatırlatır gibiydi. "Sadece kırgın. Her zaman böyle kalmayacağına inanmak istiyorum. Bu gece gelmesine gerçekten çok şaşırdım ve bunun sadece senin etkinden kaynaklandığını düşünüyorum."

Beni hazırlıksız yakalayarak kollarını vücuduma sardı ve göğsüne çekti. Ne diyeceğimi bilemeyerek ona sarıldım. Geri çekilirken bakımlı ellerini omuzlarımdan çekmedi.

"Gerçekten, teşekkür ederim," dedi ve tekrar bulaşıklara dönmeden önce önlüğünün cebinden çıkardığı bir kâğıt mendille gözlerini sildi.

O kadar nazik biriydi ki ona Hardin'in üzerinde hiçbir etkim olmadığı gerçeğini açıklayamazdım. Bu gece gelmesinin tek nedeni sinirimi bozmak istemesiydi. Bulaşık makinesini doldurmayı bitirdikten sonra pencereden dışarı bakarak yağmur damlalarının camdan aşağı süzülüşünü izledim. Kendisi –ve belki de annesi– dışında herkesten nefret eden Hardin'in ona değer veren bütün bu insanlara sahipken onlara değer vermeyi reddetmesi çok şaşırtıcıydı. Yanında oldukları –olduğumuz– için çok şanslıydı. Ben de o insanlardan biri olduğumu biliyordum. Hardin için her şeyi yapardım; inkâr etsem bile bunun doğru olduğunu biliyordum. Benimse annem ve Noah dışında kimsem yoktu ki ikisinin bana verdiği değer, Hardin'in yakında üvey annesi olacak bu kadından aldığı değerin yanında hiç kalırdı.

"Ben gidip Ken'e bakayım. Sen kendini evinde hisset, tatlım," dedi Karen. Başımla onayladım ve Hardin'i ya da Landon'ı bulmaya gittim; hangisine önce rastlarsam.

Landon alt katta yoktu. Bu yüzden Hardin'in odasına yöneldim. O da orada değilse alt kata inip tek başıma oturacaktım. Tokmağı çevirdim ama kapı kilitliydi.

"Hardin?" Kimsenin beni duymaması için kısık sesle konuşmaya çalışıyordum. Kapıyı tıklattım ama bir şey duyamadım. Tam gitmek için dönecekken kapının tıkırtısı duyuldu ve Hardin kapıyı açtı.

"Girebilir miyim?" diye sordum ve başıyla onaylayarak kapıyı girebileceğim kadar açtı. Odada bir esinti vardı ve cumbalı pencereden süzülen yağmur damlalarının serin kokusu burnuma geldi. Pencereye yaklaşıp kanepeye oturdu ve dizlerini yukarı çekti. Pencereden dışarı bakıyor ama tek kelime etmiyordu. Karşısına oturdum ve yağmurun tıkırtısının yarattığı sakinleştirici ritmi dinledim.

"Ne oldu?" diye sordum sonunda. Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Alt katta yani," diye açıkladım. "Elimi tutuyordun ve sonra... neden geri çektin?" Sesimdeki umutsuzluktan utanmıştım. Fazla acizmişim gibi bir izlenim yaratıyordu fakat kelimeler ağzımdan dökülmüştü bile.

"Konu stajyerlik miydi; benim o işi almamı istemiyor musun? Daha önce kendin yardım önermiştin?"

"Mesele de bu, Tessa," dedi ve yine pencereden dışarı baktı. "Sana yardım eden ben olmak istiyorum; onun olmasını istemiyorum."

"Neden? Bu bir yarış değil ve ilk öneren sen olmuştun, dolayısıyla da teşekkür ederim." Neden önemli olduğunu anlamasam da bu konuda onu rahatlatmak istiyordum.

Bıkkın bir tavırla nefesini üfleyerek dizlerine sarıldı. Pencereden dışarı bakarken ikimiz de sessizdik. Rüzgâr hızlanmış, ağaçları ileri geri sallıyordu ve şimdi daha sık şimşek çakıyordu.

"Artık gitmemi ister misin? Steph'i arayabilir ve Tristan'ın beni alıp alamayacağını sorabilirim," diye fısıldadım. Gitmek istemiyordum ama Hardin'le hiç konuşmadan oturmak beni delirtiyordu.

"*Gitmek* mi? Sana yardım etmek istediğimi söylerken gitmeni istediğim sonucuna nereden vardın?" Sesini yükseltti.

"Bi... bilmiyorum. Benimle konuşmuyorsun ve fırtına da giderek kötüleşiyor..." diye geveledim.

"Sen insanı delirtirsin, kesinlikle delirtirsin, Theresa."

"Nasıl?"

"Sana... sana yardım etmek istediğimi söylüyorum ve elini tutuyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor... hâlâ anlamıyorsun. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum." Yüzünü ellerine gömdü. *Sandığım şeyi kastediyor olamaz, değil mi?*

"Neyi anlamıyorum? Anlamadığım ne, Hardin?"

"Seni istediğimi. Hayatım boyunca kimseyi veya hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi." Başını başka tarafa çevirdi.

Başım dönmeye başladı. Hava bir kez daha değişmişti. Hardin'in açık itirafi beni hazırlıksız yakalamıştı. Çünkü ben de onu istiyordum. Hem de her şeyden daha çok.

"Senin... senin aynı duyguları paylaşmadığını biliyorum... ama ben..." diye başladı ve bu kez onun sözünü kesen ben oldum.

Ellerini dizlerinden indirerek kendime çektim. Yeşil gözleriyle kararsızca bakarak tepemde dikildi. Parmağını tişörtünün yakasına

geçirerek onu kendime çektim. Gözlerinin içine baktım. Dizini kanepenin üzerinde bacaklarımın yanına koydu ve yine ona aşağıdan baktım. Birkaç kez nefes alıp verirken bakışları dudaklarımdan yine gözlerime kaydı. Diliyle alt dudağını yaladı ve ona biraz daha yaklaştım. Artık beni öpmesini bekliyordum.

"Öp beni," diye yalvardım.

Ve başını bana doğru eğdi. Kolunu arkama kaydırdı ve beni minderli kanepenin üzerine yatırdı. O gün ikinci kez bacaklarımı araladım ve aralarına girerek üzerime uzandı. Yüzü benimkinden birkaç santim ötedeyken onu öpmek için başımı kaldırdım. Daha fazla bekleyemezdim. Dudaklarımız birbirine değdiğinde nazikçe geri çekildi, yüzünü boynuma sürttü ve küçük bir buse kondurduktan sonra dudaklarını tekrar yavaşça dudaklarıma yaklaştırdı. Ağzımın kenarını, çenemi öperek bütün vücudumu zevke boğdu. Dudakları bir kez daha dudaklarıma değdi ve dilini alt dudağımda gezdirdikten sonra dudaklarını benimkilere sımsıkı sararak tekrar araladı. Dilini benimkine sararken öpücük nazik ve yavaştı. Ellerinden biri kalçamda, elbisenin belime doğru toplandığı yerdeydi. Diğer eli yanağımı okşuyordu; kollarımı boynuna sararak onu kendime daha çok çektim. Bütün benliğimle dudaklarını ısırmak, tişörtünü çıkarıp atmak istiyordum fakat beni öylesine yumuşak ve nazikçe öpüşü, her zamanki ateşten daha iyi geliyordu.

Hardin'in dudakları benimkilere kenetlenmişti ve ellerim onun sırtında dolaşıp duruyordu. Dar kalçaları benimkilere bastırırken dudaklarımdan dökülen inliltiler onun ağzında boğuldu.

"Ah, Tessa, bana yaptığın şeyler... bana hissettirdiğin şeyler," diye fısıldadı dudaklarını çekmeden. Bu sözleri duyunca daha fazla dayanamayarak tişörtünün yakasına uzandım. Eli yanağımdan aşağı, göğsüme ve karnıma inerken bütün tüylerim diken diken oldu. Elini vücutlarımızın arasındaki dar boşluktan bacaklarımın arasına kaydırdı ve taytımın üzerinden nazikçe okşarken zevkle inledim. Biraz daha bastırınca daha güçlü bir sesle inleyerek belimi havaya kaldırdım.

Beni ne kadar kızdırsa ya da üzse de onun tek dokunuşuyla kontrolü altına giriyordum. Ama sükûneti ve kontrolü zayıflıyor gibiydi; onlara tutunmaya çalışıyordu fakat kararlılığının dağıldığını görebiliyordum. Ben tişörtünü tutup başının üzerinden çekerken yüzünü yine yanağıma sürttü. Tişörtü saçlarına takılınca bir elini kaldırarak kumaşı çekiştirirken geri çekildi. Tişörtü bir kenara fırlattıktan sonra hemen başını aşağı eğip yine dudaklarıma yumuldu. Elini tutup bacaklarımın arasına çektim; hafifçe kıkırdayarak bana baktı.

"Ne yapmak istiyorsun, Tessa?" Sesi boğuktu.

"Her şeyi," dedim. Ciddiydim. Onunla her şeyi yapmak istiyordum ve yarın karşıma getireceği sonuçlar umurumda bile değildi. Beni istediğini söylüyordu ve ben de onundum; onunla ilk kez öpüştüğümden beri.

"*Her şeyi* deme çünkü sana yapabileceğim bir sürü şey var," diye hırladı ve başparmağını bacaklarımın arasına bastırdı. Hayal gücüm fikirlerle coştu.

"Sen karar ver," diye inledim, Hardin başparmağıyla daire çizerken.

"O kadar ıslanmışsın ki kumaşın üzerinden bile hissedebiliyorum." Dudaklarım yaladı. Yine inledim. "Şu tayttan kurtulalım, ha?" dedi ama ben daha cevap veremeden üzerimden kalktı. Elleri elbisemden yukarı kaydı ve taytı belinin kenarlarından tutarak külotumla birlikte aşağı çekti. Serin havayı hissedince istemsiz bir hareketle belimi kırdım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, bakışlarını vücudumda dolaştırıp bakışlarımın arasına dikerken. Kendini durduramayarak uzandı ve parmağını tam bacaklarımın arasına kaydırdı. Sonra dudaklarına götürerek kısık gözlerle emdi. Ah! Onu izlemek bile bütün vücudumu titretiyordu.

"Tadına bakmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. Başımla onayladım. "Eh, bunu şimdi istiyorum. Tamam mı?" Yüzünde hevesli bir ifade vardı. Bu fikir beni biraz utandırıyordu fakat nehir kıyısında yaptıkları o kadar hoşuma gitmişti ki bunu yapmasını istiyordum. Dudaklarını tekrar ıslattı ve bakışlarını gözlerime dikti. Son

defasında bunu yapmasına izin vereceğim zaman azlimce davrandığı için kavga etmiştik. Umarım yine mahvetmezdi.

"İstiyor musun?" diye sordu. İnledim.

"Lütfen, Hardin, bana söyletme," diye yalvardım.

Elini üzerime koydu ve parmaklarıyla kalçalarımın üzerinde geniş daireler çizdi. "Söyletmeyeceğim," diye söz verdi. Rahatladım. Başımla onayladım ve nefesini üfledi.

"Yatağa geçersek daha fazla alanın olur," diye önerirken elime uzandı. Ayağa kalktığımda elbisemi aşağı çekip sırıttı. Cumbalı pencereye yaklaşarak bir ipi çekti ve kalın mavi perdeler aşağı inerek odayı kararttı.

"Çıkar onu," dedi sakince. Söylediğini yaptım. Elbise ayaklarımın dibine süzüldü ve üzerimde sadece sütyenimle kaldım. Sütyenim sade ve beyazdı. Göğüslerimin arasında küçük bir fiyonk vardı. Gözleri iri iri açılırken bakışları göğsümde dolaştı. Uzanıp küçük fiyongu uzun parmaklarının arasına aldı.

"Çok şirin." O gülümserken ben sindim. Hardin böyle onları görmeye devam edecekse yeni iç çamaşırları almam gerekecekti. Çıplak vücudumu gizlemeye çalıştım. Hardin'leyken kimseyle olmadığım kadar rahattım fakat burada üzerimde sadece bir sütyenle dururken hâlâ utanıyordum. Kapıya doğru bir bakış attım ve kilitli olup olmadığını kontrol etmek için oraya yürüdü.

"Sen bana mı sırıtıyorsun?" diye azarladım. Başını iki yana salladı.

"Asla." Gülerek beni yatağa çekti. "Yatağın kenarına uzanıp ayaklarını yere koy da önünde diz çökebileyim," dedi.

Büyük yatağa uzandım ve beni kalçalarımdan tutarak aşağı çekti. Ayaklarım aşağı sarktı ama yere değmedi.

"Yatağın ne kadar büyük olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim," dedi gülerek. "Baş ucuna doğru uzansan iyi olur." Yatağın baş ucuna doğru kayarken Hardin de beni izliyordu. Kollarını bacaklarımın altından geçirerek önümde çömeldi ve başını bacaklarımın arasına soktu. Neler hissedeceğimi merak ederken çıldırıyordum. Keşke daha deneyimli olsaydım ve ne beklemem gerektiğini bilseydim.

Hardin başını eğerken saçları bacaklarımı gıdıkladı.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim," diye mırıldandı karnıma doğru. Şakaklarım zonkluyordu ve bir an için evde başkalarının da olduğunu unuttum.

"Bacaklarını iyice aç, bebeğim," diye fısıldadı. Dediğini yaptım. Gülümsedi ve başım eğerek göbeğimin altına bir buse kondurdu. Dili krem gibi tenimde daireler çizerken gözlerim titreşerek kapandı. Kalçamın yumuşak tenini hafifçe ısırınca şaşkınlıkla bir çığlık attım. Etimi dudaklarının arasına aldı. Canım yanmıştı ama o kadar zevk veriyordu ki acıya aldırmadım.

"Hardin, lütfen," dedim nefes nefese. Bu yavaş işkencesine biraz ara vermesine ihtiyacım vardı.

Hiç uyarmadan dilini kadınlığımın ortasına bastırınca zevkten çığlık attım. Şimdi diliyle küçük darbeler atarken ben yatak örtüsünü iki elimle sımsıkı kavramıştım. Becerikli dilinin altında zevkle kıvranıyordum. Kollarını sıkıca sararak hareketlerimi engelledi. Hardin'in parmağının da diliyle birlikte hareket ettiğini hissederken karnıma yayılan alev dalgalarını hissettim. Dudağındaki pirsing'in serin metali bambaşka bir doku ve his veriyordu.

Hardin benden izin filan almadan bir parmağını yavaşça içime kaydırdı. Gözlerimi sımsıkı kapayarak rahatsız edici acının geçmesini bekledim.

"İyi misin?" Başını hafifçe kaldırınca şişkin dudaklarının parladığını gördüm. Konuşamayacak bir halde başımla onayladım ve parmağını yavaşça geri çekerek tekrar soktu. Diliyle birlikte inanılmaz bir bileşim yaratıyordu. Homurdanarak bir elimi yumuşak saçlarına kaydırdım ve buklelerini çekiştirdim. Parmağı içime yavaşça girip çıkmaya devam ediyordu. Evin içinde gökgürültüleri çınlıyor, duvarlardan yankılanıyordu fakat ben kendimi umursayamayacak kadar kaybetmiştim.

"Hardin," diye inledim dili o aşırı hassas noktayı bulup nazikçe emerken. Hayatımda bu kadar zevk veren başka bir şey görmemiştim. Kendimi tam anlamıyla tensel zevklere kaptırmıştım. Bacaklarının

arasında inanılmayacak kadar seksi görünen Hardin'e baktım ve parmağını sokup çıkarırken sert kaslarının gerilişini izledim.

"Seni böyle boşaltayım mı?" diye sordu. Dilini geri çektiği için sızlanırken başımı çılgınca öne arkaya salladım. Sırıttı ve dilini yine değdirdi; bu kez o bayıldığım noktaya hızlı darbeler indiriyordu.

"Ah, Hardin," diye inledim nefes nefese ve dudaklarını geri çekmeden homurdanarak bütün kasıklarımı titretti. Bacaklarım kaskatıydı ve zirveye ulaşırken adını tekrarlayıp duruyordum. Görüşüm kararırken gözlerimi sımsıkı kapadım. Hardin beni sımsıkı tutmuş diliyle daha hızlı vuruyordu. Bir elimi saçlarından çekerek ağzıma bastırdım ve çığlık atmamak için ısırdım. Saniyeler sonra başım yastığa düşerken, göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Bütün vücudum hâlâ karıncalanıyordu.

Hardin'in yatakta bana yaklaşıp yanıma uzandığını belli belirsiz fark ettim. Dirseklerinin üzerinde doğrularak başparmağını yanağıma kaldırdı. Beni konuşturmaya çalışmadan önce gerçek dünyaya dönmeme izin verdi.

"Nasıldı?" diye sordu kararsız bir sesle. Başımı çevirip ona baktım.

"Mmm... hmm." Başımla onayladım ve güldü. Hissettiklerim inanılmazdı; inanılmazın da ötesindeydi. Artık insanların neden böyle şeyler yaptığını anlıyordum.

"O kadar uyuştun, ha?" dedi. Başparmağıyla alt dudağıma dokundu. Dilimle dudaklarımı ıslatırken Hardin'in parmağına da değdi.

"Teşekkür ederim." Mahcup bir tavırla gülümsedim. Yaptığımız şeyden sonra neden bu kadar utandığımı bilmiyordum ama utanıyordum işte. Hardin beni en savunmasız halimde, kimsenin görmediği bir halde görmüştü ve bu beni heyecanlandırdığı gibi korkutuyordu da.

"Parmaklarımı kullanmadan önce seni uyarmalıydım. Nazik davranmaya çalıştım," dedi özür dileyen bir tavırla.

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil, çok güzeldi," dedim ve kızardım.

Gülümseyerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ürperdiğimi fark edince kaşlarını çattı. "Üşüdün mü?" diye sordu. Başımla

onayladım. Yatağın örtüsünün kenarını çekip neredeyse çırılçıplak olan vücudumu örterek beni şaşırttı.

Cesaretlenerek ona sokuldum. Vücudumu kıvırıp başımı karnının sert yüzeyine koyarken beni dikkatle izliyordu. Teni beklediğimden daha soğuktu fakat odanın içinde hâlâ serin bir esinti vardı. Örtüleri çekerek göğsünü örterken başımı da altına soktum. Örtüyü kaldırarak yüzümü ortaya çıkardı ve küçük saklambaç oyunumuza gülerek yine saklandım.

Keşke onunla böyle, kalp atışlarını yanağımda hissederek saatlerce yatabilseydim. "Aşağı inmemize ne kadar var?" diye sordum.

Omuz silkti. "Onlar burada düzüştüğümüzü düşünmeden aşağı insek iyi olur," diye takıldı ve ikimiz de gülüştük. Onun müstehcen sözlerine giderek daha çok alışıyordum fakat bu sözleri böylesine rahatlıkla söyleyebildiğini görmek hâlâ şaşırtıcıydı. Beni en çok şaşırtan şey, böyle sözleri onun ağzından duyduğumda tenimin karıncalanmasıydı.

Homurdanarak yataktan kalktım. Giysilerimi almak için eğilirken Hardin'in bakışlarını üzerimde hissettim. Tişörtünü ona attım. Hemen giydi ve dağınık saçlarını salladı. Ben de külotumu giyerek hemen belime çektim. Sade bir taytım vardı ve giymeye çalışırken neredeyse düşüyordum.

"Beni izlemeyi kes; geriliyorum," dedim. Her zamanki gibi gamzelerini göstererek gülümsedi.

Ellerini ceplerine sokarak tavana baktı. Ben de gülerek nihayet taytımı belime çekebildim.

"Elbisemin fermuarını çekebilir misin?" diye sordum. Bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü ve bir metre mesafeden bakarken gözbeneklerinin irileştiğini gördüm. Bakışlarımı indirince nedenini anladım. Göğüslerim sütyenimden taşmıştı ve dantelli taht kalçalarımın hemen üzerindeydi; aniden kendimi bir poster kızı gibi hissettim.

"E... evet. Yardım. Edeceğim," dedi zorlukla yutkunarak. Hardin kadar yakışıklı –ve seksi– birinin benden bu kadar etkilenmesi çok şaşırtıcıydı. Beni çekici bulduğunu biliyordum ama genellikle oynaş-

tığı kızlara hiç benzemiyordum. Dövmelerim, pirsing'lerim yoktu ve muhafazakâr giyiniyordum.

Elbisemi giyip ona sırtımı döndüm ve fermuarı çekmesini bekledim. Saçlarımı kaldırarak başımın üzerinde tuttum. Parmakları omurgamdan kayarak bir an sütyenimin kayışına takıldıktan sonra fermuarı çekti. Ürpererek ona yaslandım. Kasıtlı bir şekilde popomu kasıklarına yapıştırdım ve nefesini çektiğini duydum. Elleri kalçalarıma kayarak hafifçe sıktı. Bana yaslanmışken sertleştiğini hissedince, o gün belki yüzüncü kez aynı ürpertileri hissettim.

"Hardin?" Karen kapıyı nazikçe vururken sesi koridordan yankılandı ve ikimiz de giyinik olduğumuz için şükrettim.

Hardin gözlerini devirerek dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdı. "Sonra," diye söz vererek kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp Karen'ı ortaya çıkarmadan önce ışığı yaktı.

"Böldüğüm için çok üzgünüm ama tatlı da hazırladım ve ikinizin isteyebileceğinizi düşündüm," dedi, tatlı bir tavırla. Hardin cevap vermedi ama bana dönerek cevabımı bekledi.

"Evet, harika olur," dedim gülümseyerek. Karen da sırıtarak karşılık verdi.

"Harika! Aşağıda görüşürüz," dedi ve gitmek için arkasını döndü.

"Ben tatlımı yedim bile," dedi Hardin yaramazca. Şakayla koluna vurdum.

49. Bölüm

Karen yememiz için bir sürü tatlı hazırlamıştı. Yemek yapma tutkusuyla ilgili sohbet ederken birkaç tane yedim. Landon yemek salonunda bize katılmadı fakat herhangi bir şüphe uyandıracak bir şey de yapmıyordu. Kanepede kucağında kitabıyla oturduğu yere bakarken, onunla yakında konuşmam gerektiğini kendime hatırlattım. Onun dostluğunu kaybetmek istemiyordum.

"Yemek yapmayı ben de severim ama pek iyi değilim," dedim Karen'a. Güldü.

"Sana öğretmek isterim," dedi. Kahverengi gözleri umutla bakıyordu. Başımla onayladım.

"Bu harika olur." Hayır diyemedim. Onu anlıyordum; beni tanımak için gerçekten çaba harcıyordu. Benim Hardin'in kız arkadaşı olduğumu sanıyordu ve aksini söyleyemezdim. Hardin de ona ya da babasına gerçeği açıklamak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı ve bu da bana umut veriyordu. Bu gecenin hayatımın geri kalanı için bir işaret olmasını, Hardin'le özgürce zaman geçirebilmeyi, babası ve gelecekteki annesiyle sohbet ederken sık sık yaptığı gibi gözlerime bakmasını diliyordum. En azından son bir saattir nazik davranıyordu ve başparmağıyla elimi nazikçe okşarken içimi sürekli kıpır kıpır ediyordu. Dışarıda yağmur yağmaya ve rüzgâr uğuldamaya devam ediyordu.

Tatlılarımızı bitirdikten sonra Hardin masadan kalktı. Ben meraklı gözlerle bakınca kulağıma eğilerek fısıldadı:

"Hemen döneceğim, sadece tuvalete gitmem gerekiyor," dedi ve koridorda gözden kayboluşunu izledim.

"Sana ne kadar teşekkür etsek az. Sadece bir akşam yemeği için olsa bile Hardin'in buraya gelmesi o kadar güzel ki," dedi Karen. Ken masanın altından uzanıp onun elini tuttu.

"Karen haklı. Babası olarak, tek oğlumun âşık olduğunu görmek harika. Bunu yapamayacağından hep endişelenmiştim... o... öfkeli bir çocuktu," diye mırıldandı Ken bana bakarak. Oturduğum yerde nasıl huzursuzca kıpırdandığımı fark etmiş olmalıydı çünkü, "Özür dilerim, seni huzursuz etmek istememiştim," diye devam etti. "Sadece onu mutlu gördüğümüze çok sevindik."

Mutlu mu? Âşık mı? Zorlukla yutkundum ve öksürük krizine tutuldum; bardağımdaki soğuk su boğazımdan süzülerek öksürüklerimi yatıştırırken tekrar onlara baktım. Hardin'in bana âşık olduğunu mu düşünüyorlardı? Onlara gülmek inanılmayacak kadar büyük bir kabalık olurdu fakat Ken'in oğlunu tanımadığı açıktı.

Ben cevap veremeden Hardin geri döndü ve tatlı –ama yanlış– varsayımlarına cevap vermek zorunda kalmadığım için şükrettim. Hardin oturmak yerine arkamda durarak ellerini sandalyenin sırtlığına dayadı.

"Gerçekten gitmemiz gerek. Tessa'yı yurda geri götürmeliyim."

"Ah, gülünç olma. İkiniz bu gece burada kalmalısınız. Dışarıda fırtına sürüyor ve yeterince yerimiz var. Değil mi, Ken?"

Hardin'in babası başıyla onayladı. "Elbette, ikiniz de kalın lütfen."

Hardin bana döndü. Kalmak istiyordum. Dünyadan uzak gibi gelen bir dünyada Hardin'le geçirdiğim zamanı uzatmak istiyordum; özellikle de keyfi böylesine yerindeyken.

"Benim için sakıncası yok," dedim. Ancak burada daha fazla kalmayı direterek onu kızdırmak da istemiyordum. Gözlerinden ne düşündüğünü tam olarak anlayamasam da öfkeli gibi görünmüyordu.

"Harika! O halde anlaştık. Tessa'ya uyuyacağı odayı göstereyim... tabii Hardin'le birlikte onun odasında kalmayacaksanız?" diye sordu Karen. Sesinde yargı değil, sadece nezaket vardı.

"Hayır, kendi odamda uyumak isterim, eğer sakıncası yoksa?"

Hardin bana öfkeli gözlerle baktı.

Demek odasında onunla kalmamı istiyor, öyle mi? Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu ama Hardin'le o noktaya vardığımızı düşünmelerini istemiyordum. Sinsi bilinçaltım bana aslında ilişkimiz bile olmadığını, dolayısıyla varılacak bir "nokta" bulunmadığını hatırlattı. Hardin'den başka bir erkek arkadaşım olduğunu. Her zamanki gibi ona kulak tıkayarak Karen'ın peşinden üst kata çıktım. Bizi neden doğruca yatağa gönderdiğini merak ediyordum fakat sorabilecek kadar rahat değildim.

Beni Hardin'inkinin hemen karşısındaki bir odaya götürdü. Pek geniş sayılmasa da aynı ölçüde güzel döşenmişti. Yatak biraz daha küçüktü ve duvara yaslanmış beyaz bir çerçeve üzerindeydi. Odanın duvarlarına asılmış tekne ve çapa fotoğrafları vardı. Karen'a defalarca teşekkür ettim ve beni yalnız bırakıp gitmeden önce sarıldık.

Odada biraz dolaştım ve sonra kendimi pencereden dışarı bakarken buldum. Arka bahçe sandığımdan çok daha büyüktü; ben sadece sol taraftaki verandayı ve ağaçları görmüştüm. Sağ tarafta seraya benzeyen küçük bir bina vardı ama yağmur yüzünden ne olduğunu net göremiyordum.

Yağmura bakarken zihnimde düşünceler hızla akmaya başladı. Birkaç kez öfke patlamalarına rağmen, bugün Hardin'le tanıştığımdan beri en güzel saatlerimi geçirmiştim. Elimi tutmuştu ki bunu asla yapmazdı; yürürken elini sırtıma koymuştu ve Landon için endişelendiğimde beni rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Arkadaşlığımızda... ya da her neyse... ilk kez bu kadar ileri gidiyorduk. Kafamı karıştıran nokta da buydu: Asla gerçekten çıkamayacağımızı biliyordum fakat belki de şimdi yaptığımız şey yeterli olurdu? Biriyle yan kazançları da olan bir arkadaşlık kurmayı asla hayal etmemiştim ama ondan uzak duramayacağımı da biliyordum. Şimdiye kadar defalarca denemiştim ve asla işe yaramamıştı.

Kapı hafifçe vurulunca düşüncelerimden sıyrıldım. Karen veya Hardin'i bekliyordum ama kapıyı açtığımda karşımda Landon'ı buldum. Ellerini ceplerine sokmuştu ve yakışıklı yüzünde hafif, mahcup bir gülümseme vardı.

"Selam," dedi. Gülümsedim.

"Selam. Girmek ister misin?" diye sordum. Başıyla onayladı.

Gidip yatağın üzerine oturdum; o da köşedeki küçük masanın sandalyesini çekerek karşıma yerleşti.

"Ben..." dedik ikimiz de aynı anda ve gülüştük.

"Önce sen," dedi.

"Pekâlâ. Hardin ve beni o halde bulduğun için çok üzgünüm. Oraya giderken öyle bir niyetim yoktu. Sadece iyi olduğundan emin olmak istemiştim; babasıyla bu akşam yemeği konusu onu gerçekten rahatsız ediyordu ve her nasıl olduysa... öpüşüverdik. Benim açımdan korkunç bir davranış olduğunun farkındayım ve Noah'yı aldattığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama kafam çok karışıktı ve Hardin'den uzak durmaya çalıştım. Gerçekten."

"Ben seni yargılamıyorum, Tessa. Sadece verandada koklaştığınızı görünce şaşırdım. Dışarı çıktığımda sizi birbirinize bağırırken bulacağımı sanmıştım." Gülerek devam etti. "Edebiyat dersinin ortasında o kavganıza tanık olduğumda, geçen hafta sonu burada kaldığında, sonra Hardin geri dönüp benimle kavga ettiğinde aranızda bir şeyler olduğunu anlamıştım. İşaretler ortadaydı fakat bana söyleyeceğini sanıyordum ve neden söylemediğini anlamıyorum."

Omuzlarımdan büyük bir yük kalktığını hissettim. "Bana kızgın değil misin? Ya da benimle ilgili düşüncelerin değişmedi mi?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

"Hayır, elbette değişmedi. Yine de Hardin ve senin için endişeleniyorum. Seni incitmesini istemiyorum ve bunu yapacağına inanıyorum. Böyle söylediğim için üzgünüm fakat arkadaşın olarak bunu sana söylemem gerekiyor."

Savunmacı davranmak, hatta kızmak istedim ama içten içe, Landon'ın haklı olduğunu biliyordum. Sadece haklı olmamasını umuyordum.

"Eh, Noah'yla ilgili ne yapacaksın?"

Homurdandım. "Hiçbir fikrim yok. Ondan ayrılırsam buna pişman olacağımdan korkuyorum ama ona bu şekilde davranmam da haksızlık. Sadece ne yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var."

Başıyla onayladı.

"Landon, bana kızgın olmamana çok sevindim. Daha önce çok kötü davrandım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok üzgünüm."

"Ben de. Kesinlikle anlıyorum." İkimiz de ayağa kalkınca Landon bana sarıldı; sıcak ve rahatlatıcı bir kucaklamaydı. O anda kapı açıldı.

"Eee... bölüyor muyum?" diye sordu Hardin kapıdan.

"Hayır, gelsene," dedim. Gözlerini devirdi. Keyfinin yerinde olmasını umuyordum.

"Sana gece giymen için bir şeyler getirdim," dedi. Yatağın üzerine birkaç parça giysi bıraktıktan sonra gitmek için döndü.

"Teşekkür ederim ama kalabilirsin." Gitmesini istemiyordum.

Landon'a baktı. "Hayır, ben iyiyim," dedi sert bir sesle ve gitti.

"Ruh hali değişikliklerini takip edemiyorum!" diye sızlandım yatağa çökerken.

Landon gülerek arkasına yaslandı. "Evet, bu doğru."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Sonra Landon kız arkadaşından ve gelecek haftaki ziyaretini sabırsızlıkla beklediğinden söz etmeye başladı. Kamp ateşini neredeyse unutmuştum. Noah da geliyordu. Belki de ona gelmemesini söylemeliydim. Ya Hardin'le aramızda olduğunu sandığım değişiklik sadece benim uydurmamsa? Bugün aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum ve benden herkesten istediğinden daha fazlasını istediğini söylemişti. Yine de bana karşı duyguları olduğunu değil, sadece beni arzuladığını açıklamıştı. Bir saat kadar Tolstoy'dan Seattle silüetine kadar her konuda sohbet ettikten sonra, Landon bana iyi geceler dileyerek odasına çekilince, düşüncelerimle ve yağmurun sesiyle baş başa kaldım.

50. Bölüm

Hardin'in giymem için getirdiği giysileri aldım; vazgeçilmez siyah tişörtlerinden bir tane, kırmızı-gri ekose pijama altı ve büyük siyah çoraplar. Hardin'in bunları giydiğini düşününce güldüm ama sonra bunların muhtemelen giyilmemiş giysilerle dolu şifonyerden geldiğini tahmin ettim. Tişörtü elime alarak kokladım; onun kokusu vardı. Bunu yakın zamanda giymişti. Kokusu baş döndürücü, naneli ve tanımlanamaz bir şeydi fakat son zamanlarda dünyadaki en sevdiğim kokuydu. Üzerimi değiştirirken pijama altının çok büyük ama aynı ölçüde de rahat olduğunu fark ettim.

Yatağın üzerine uzanarak battaniyeyi göğsüme kadar çektim ve bakışlarımı tavana dikerek bütün günümü bir kez daha zihnimden geçirdim. Rüyamda yeşil gözler ve siyah tişörtler görmek için uykuya dalmak üzere olduğumu hissettim.

"*HAYIR!*" Hardin'in sesiyle sıçrayarak uyandım. *Şimdi de sesler mi duymaya başladım?*

"Lütfen!" diye tekrar bağırdı. Yataktan fırlayarak koridordan koştum. Ellerim Hardin'in odasının metal tokmağını buldu ve Tanrı'ya şükür kapı açıldı.

"HAYIR! Lütfen..." diye tekrar bağırdı. Düzgün düşünemiyordum; biri onu incitiyorsa ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. El yordamıyla lambayı bulup yaktım. Hardin çıplaktı ve kalın yatak örtüsüne dolanmış halde çırpınıyordu. Hiç düşünmeden yatağın üzerine oturarak omzuna uzandım. Teni alev alev yanıyordu.

"Hardin!" dedim sakince, onu uyandırmaya çalışarak. Başı aniden yana döndü ve bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı.

"Hardin, uyan!" diye bağırdım ve yanına oturarak onu daha sert sarstım. İki elim birden yine omuzlarına gitti ve onu bir kez daha sarstım.

Gözleri aniden açıldı; bir an için dehşetle, sonra şaşkınlıkla, sonunda da rahatlayarak baktı. Alnında ter damlaları birikmişti.

"Tess," dedi boğuk bir sesle. Adımı söyleyişi kalbimi kırdı ve hemen iyileştirdi. Saniyeler içinde kollarını çözerek arkama uzattı ve bana sarılarak göğsüne çekti. Göğsünün ıslaklığı beni şaşırtmıştı ama yerimden kıpırdamadım. Kalbinin hızlı atışlarını yanağımın altında hissedebiliyordum. Zavallı Hardin. Ellerimi iki yanına koyarak ona sarıldım. Saçlarımı okşarken karanlıktaki tılsımıymışım gibi adımı defalarca tekrarladı.

"Hardin, iyi misin?" Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

"Hayır," diye itiraf etti. Göğsü şimdi daha yavaş kalkıp iniyordu ama nefesleri hâlâ sığdı. Az önce rüyasında gördüğü dehşeti anlatması için onu zorlamak istemiyordum.

Kalmamı isteyip istemediğini sormadım; istediğini biliyordum. Lambayı söndürmek için doğrulduğumda vücudu hareketsiz kaldı.

"Işığı söndürecektim. Yanık kalmasını mı istersin?" diye sordum. Niyetimi anlayınca rahatladı ve lambaya uzanmama izin verdi.

"Söndür, lütfen," dedi. Oda yine karanlığa gömülünce başımı tekrar göğsüne yasladım. Ata biner gibi üzerine oturmuş halde böyle uyumamın zor olacağını biliyordum ama ikimiz de rahat gibiydik. Sert göğsünün altında kalp atışlarını duymak sakinleştiriciydi; çatıya vuran yağmurun sesinden daha sakinleştirici. Her gecemi Hardin'le geçirmek, onun yanında böyle yatabilmek, vücudumu saran kollarının arasında ve kulağımda sakin nefesinin sesiyle uyuyabilmek için her şeyi ama her şeyi verirdim.

Hardin'in altımda kıpırdandığını hissederek uyandım. Hâlâ bacaklarımı iki yanına açmış halde üzerinde yatıyordum. Başımı göğsünden

kaldırdım ve yemyeşil gözleriyle karşılaştım. Gün ışığında beni önceki gece olduğu kadar arzulayıp arzulamadığından emin değildim. Yüz ifadesinden bir şey anlayamadığım için gerildim. Üzerinden kalkmak için hareketlendim çünkü sert göğsünde uyuduğum için boynum ağrımıştı ve bacaklarımı esnetmem gerekiyordu.

"Günaydın." Korkularımı yatıştıran bir şekilde gamzelerini göstererek gülümsedi.

"Günaydın."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Boynum ağrıyor," dedim. Beni yanına çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Elini enseme uzatarak irkilmeme neden oldu. Eli boynumu ovalamaya başlayınca çabucak gevşedim. Gözlerim kapandı ve ağrı yüzünden biraz yüzümü buruşturdum fakat masajına devam ederken acı yavaş yavaş silindi.

Benden önce o konuştu. "Teşekkür ederim."

Başımı çevirip ona baktım. "Ne için?" *Boyun masajı için teşekkür etmem gerektiğini mi kastediyor?*

"Buraya... geldiğin için. Kaldığın için." Yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Utanmıştı. Hardin utanmıştı; beni şaşırtıp hayrete düşürmekten asla vazgeçmiyordu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Konuşmak ister misin?" İstemesini umuyordum. Hayallerini bilmek istiyordum.

"Hayır," dedi sadece ve başımla onayladım. Daha fazla zorlamak istedim fakat bunu yaparsam neler olacağını biliyordum.

"Ama tişörtümün içinde ne kadar seksi göründüğün konusunda konuşmak isterim," dedi kulağıma yaklaşarak. Başıyla başımı dürttü ve dudaklarını tenime yaklaştırdı. Kulak mememi sararak hafifçe çekiştiren dudaklarına cevap olarak gözlerim kapandı. Sertleştiğini hissettiğimde inanılmaz bir şekilde sersemledim. İşte böyle ruh hali değişikliklerinden hoşlanabilirdim.

"Hardin," dedim ve dudaklarını boynuma bastırarak güldü. Elleri vücudumda dolaştı; başparmağını üzerime büyük gelen ekose pijamanın belinden geçirdi. Nabzım hızlanmaya başladı ve eli pijamanın

önüne doğru kayarken hafifçe inledim. Üzerimde daima aynı etkiyi yaratıyordu; saniyeler içinde külotumu ıslatmaya başlamıştım. Diğer eli göğsümü kavradı ve başparmağıyla hassas göğüs ucuma dokunurken tısladığında, üzerimde sütyenimle uyumadığıma memnun oldum.

"Sana doyamıyorum, Tess." Hırıltılı sesi daha da derin ve şehvet doluydu. Elini külotumun üzerine bastırarak beni olabildiğince kendine çekti. Sertleşmiş erkekliğini vücuduma yapıştırmıştı. Uzanıp elini tutarak külotumdan çektim. Ona döndüğümde kaşlarını çatmış olduğunu gördüm.

"Ben... senin için bir şey yapmak istiyorum," diye fısıldadım mahcup bir tavırla.

Bu kez gülümsedi ve çenemi parmaklarının arasına alarak beni kendisine bakmaya zorladı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Aslında bilmiyordum; sadece bana verdiği kadar zevk vermek istiyordum. Bu odada benim gibi kontrolünü kaybettiğini görmek istiyordum.

"Bilmiyorum... ne yapmamı istersin?" Deneyimsizliğim ses tonumdan hemen anlaşılıyordu.

Hardin ellerimi ellerine alarak pijamasının önündeki şişkinliğe doğru kaydırdı. "O dolgun, güzel dudaklarını kullanmanı istiyorum."

Söylediklerini duyunca gözlerim iri iri açıldı ve bacaklarımın arasındaki basıncı hissettim.

"Bu senin de istediğin bir şey mi?" diye sordu, ellerini kasıklarının üzerinde dolaştırırken. Bakışlarını yüzüme dikmiş, tepkimi ölçüyordu.

Başımla onayladım ve hafifçe yutkundum. Gülümsedi. Doğrulup oturarak beni yanına çekti. Hem gerginlik hem de arzu bütün benliğimi sarmıştı. Telefonunun sesi odada yankılandı ve aleti masasının üzerinden kapmadan önce homurdandı. Ekrana bakınca iç çekti.

"Hemen dönerim," dedi ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde ruh hali yine değişmişti.

"Karen kahvaltı hazırlıyor. Neredeyse hazırmış." Şifonyerini açarak bir tişört kaptı ve bana bakmadan başına geçirdi.

"Peki." Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Ailesinin yanına çıkmadan önce sütyenimi takmam gerekiyordu.

"Aşağıda görüşürüz." Sesi duygusuzdu.

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. Kalkanlarını kaldırmış Hardin'den hiç hoşlanmıyordum; öfkeli Hardin'iyse hiç sevmiyordum. *Onu arayan kimdi ve neden şimdi böylesine mesafeli davranıyor? Neden neşesini sürdüremiyor?*

Başımla onaylayarak koridordan yürürken burnuma jambon kokusu geldi ve midem guruldadı.

Sütyenimi taktım ve ekose pijamanın belini sonuna kadar büzdüm. Tekrar elbisemi giymeyi düşündüm fakat sabahın bu kadar erken saatinde rahatsızca giyinmeyi gerçekten istemiyordum. Duvardaki büyük aynaya bakarak parmaklarımla saçlarımı düzeltmeye ve uykuyu gözlerimden atmaya çalıştım.

Ben yattığım odanın kapısını kaparken Hardin kendisininkini açtı. Ona bakmak yerine bakışlarımı duvar kâğıdına diktim ve koridordan yürüdüm. Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyordum, merdivene ulaştığımda dirseğimi tutarak beni nazikçe geri çekti.

"Sorun ne?" diye sordu endişeli bir yüzle.

"Hiç, Hardin," diye tersledim. Aşırı duygusaldım ve henüz kahvaltımı bile etmemiştim.

"Söyle bana," diye emretti yüzünü yüzüme doğru eğerek.

Teslim oldum. "Seni arayan kimdi?"

"Kimse."

Yalan söylüyor. "Molly miydi?" Cevabı duymak istemiyordum.

Bir şey söylemedi fakat yüz ifadesi haklı olduğumu gösteriyordu. Ne yani? Ben ona... o şeyi yapmak üzereyken... odadan çıkmasının nedeni... Molly'nin telefonuna cevap vermek miydi? Aslında daha fazla şaşırmam gerekirdi.

"Tessa, ben..." diye başladı. Kolumu elinden çekip kurtardığımda dişlerini sıktı.

"Hey, çocuklar." Landon koridorda görününce gülümsedim. Saçları hafifçe kabarmıştı ve üzerinde benimkine benzer ekose bir pijama altı

vardı. Uyku sersemi ve çok yakışıklı görünüyordu. Hardin'in yanından geçerek Landon'a yaklaştım. Öyle yakın bir anımızda Molly'nin telefonuna cevap vermeyi tercih ettiği için ne kadar mahcup ve kırgın olduğumu Hardin'in bilmesini istemiyordum.

"Dün gece iyi uyudunuz mu?" diye sordu Landon. Öfkeli Hardin'i tek başına bırakarak onun peşinden merdivenden indim.

Karen tam tahmin ettiğim gibi eksiksiz bir kahvaltı hazırlamıştı. Hardin birkaç dakika sonra sofrada bize katıldı ama kendi tabağıma yumurta, jambon, kızarmış ekmek, bir krep ve birkaç üzüm doldurmuştum bile.

"Böyle bir kahvaltı hazırladığın için çok teşekkür ederiz," dedim Karen'a, kendim ve Hardin adına. Hardin'in ona teşekkür etmeyeceğini biliyordum.

"Benim için zevkti, tatlım; iyi uyudun mu? Umarım fırtına uykunu kaçırmamıştır." Gülümsedi.

Hardin yanımda gerildi; muhtemelen kâbusundan söz edeceğimi sanmış olmalıydı. Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı artık anlamış olması gerekirdi, dolayısıyla güvensizliği beni daha da kızdırdı.

"Aslında çok iyi uyudum. Yurttaki yatağımı özlemediğime emin olabilirsiniz!" Ben gülünce herkes –Hardin dışında elbette– bana katıldı. Hardin portakal suyundan bir yudum aldı ve bakışlarını duvara dikti. Ken ve Landon bir futbol maçıyla ilgili sohbete başladığında yemek salonu anlamsız kahvaltı gürültüleriyle doldu.

Kahvaltıdan sonra bir kez daha mutfağı temizlemesine yardım etmek için Karen'ın yanına gittim. Hardin kapıda durmuştu ve yardım etmiyor, sadece izliyordu.

"Sormamda bir sakınca yoksa arka bahçedeki bir sera mı?" diye sordum Karen'a.

"Ah, evet, öyle. Bu yıl onunla pek ilgilenemedim ama bahçeyle uğraşmayı çok severim. Geçen yaz görmeliydin," dedi. "Sen bahçeyle uğraşmayı sever misin?"

"Ah, evet, annemin de arka bahçesinde bir serası var ve çocukluğumda boş zamanlarımı çoğunlukla orada geçirirdim."

"Ciddi misin? Eh, belki de buraya daha sık gelmelisiniz. Belki birlikte benimkini bir şeye benzetebiliriz," dedi. Çok nazik ve sevgi doluydu. Bir anneden beklediğim her şey onda vardı.

Gülümsedim. "Çok güzel olur."

Hardin bir an için gözden kayboldu ve geri döndüğünde yüksek sesle boğazını temizledi.

"Birazdan çıkmamız gerek," dedi. Kaşlarımı çattım. Giysilerim ile çantam elindeydi ve düztabanlı ayakkabılarımı bana doğru uzatmıştı. Pijamaları çıkarıp üzerimi değiştirmeme fırsat vermemesi tuhaftı ve eşyalarıma izinsiz dokunması da biraz rahatsız ediciydi ama görmezden geldim. Vedalaştık ve Hardin sabırsızca kapıda beklerken ben Karen ile Ken'e sarıldım.

51. Bölüm

Araba yolculuğu huzursuz ediciydi. Giysilerimi kucağıma koymuş, pencereden dışarı bakıyordum ve Hardin'in aramızdaki sessizliği bozup bozmayacağını merak ederek bekliyordum. Konuşmak için herhangi bir girişimde bulunmadığını görünce çantamdan cep telefonumu çıkardım. Kapalıydı; önceki gece şarjı bitmiş olmalıydı. Yine de açmayı denedim ve ekranı aydınlandı. Sesli ya da yazılı hiçbir mesaj gelmediğini görünce rahatladım. Arabadaki tek ses, yağmurun hafif tıkırtısı ve sileceklerin uğultusuydu.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu sonunda kampüse girerken.

"Hayır," diye yalan söyledim. Aslında kızgın değildim; kırgındım.

"Kesinlikle kızgın gibi görünüyorsun. Çocukluk etme."

"Eh, değilim. Molly'yle buluşmak için beni bırakmak istemen umurumda bile değil." Kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülmüştü. O ve Molly'yle ilgili hissettiklerimden nefret ediyordum. Onları birlikte düşünmek midemi bulandırıyordu. O kızın nesi vardı ki? Pembe saçları mı? Dövmeleri mi?

"Yaptığım şey bu değil. Gerçi seni ilgilendirmez," diye azarladı.

"Evet, eh, telefonuna cevap vermek için fırlayıp gittin. Tam o anda... biliyorsun," diye mırıldandım. Sessiz kalmalıydım. Şimdi Hardin'le kavga etmek istemiyordum. Özellikle de onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmezken. Keşke edebiyat dersini bırakmasaydı. Beni sinir etmeyi çok iyi biliyordu.

"Öyle değil, Theresa," dedi.

Demek Theresa'ya geri döndük.

"Ciddi misin, Hardin? Bana öyle gibi görünüyor. Zaten umurumda filan da değil. Uzun sürmeyeceğini biliyordum," diye itiraf ettim sonunda, ona ve kendime. Babasının evinden ayrılmak istemememin nedeni, Hardin'le baş başa kaldığımızda işlerin bu hale döneceğini bilmemdi. Her zaman böyle oluyordu.

"Ne uzun sürmeyecekti?"

"Bu... biz. Bana iyi davranman." Ona bakmaya cesaret edemiyordum; her seferinde beni işte böyle kızdırıyordu.

"O halde ne olacak? Bir hafta daha benden kaçacak mısın? Hafta sonu gelmeden yatağıma döneceğini ikimiz de biliyoruz," dedi.

Bunu gerçekten söylemiş olamazdı.

"An-*la*-ya-*ma*-dım?!" diye bağırdım. Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı; kimse daha önce böyle saygısızlık etmemişti. Araba otoparka girmek için yavaşlarken gözlerim doldu.

O cevap veremeden kapıyı açtım, eşyalarımı kaptım ve odama doğru koştum. Islak çimenlerin üzerinden koşarken kaldırımdan gitmediğim için kendime küfrettim ama Hardin'den en kısa sürede uzaklaşmalıydım. Beni arzuladığını söylediğinde bunu sadece cinsel anlamda kastetmişti. Bunu biliyordum fakat yine de acıtıyordu.

"Tessa!" diye seslendiğini duydum. Steph'in ince topuklularından biri elimden düşerek yere yuvarlandı ama koşmaya devam ettim. Ona yeni bir çift alırdım.

"Lanet olsun, Tessa! Dur!" diye tekrar bağırdı. Peşimden geleceğini düşünmemiştim. Daha hızlı koşmaya çalıştım ve sonunda binaya ulaşarak içeri daldım. Odama ulaştığımda hıçkırıklara boğulmuş haldeydim. Kapıyı çekip açtım ve sertçe arkamdan kapadım. Gözyaşlarım yağmur suyuna karışmıştı ve yüzümü kurulamak için banyo havlumu arama niyetiyle döndüm...

Ve Noah'nın yatağımın üzerinde oturduğunu görünce olduğum yerde donakaldım.

Ah, Tanrım, şimdi olmaz! Hardin birazdan kapıyı açıp içeri dalacaktı.

Noah yerinden fırlayarak bana doğru atıldı. "Tessa, neyin var? Neredeydin?" Elini yanağıma bastırmaya çalıştı fakat başımı çevirdim. Dokunmasını istemediğimi görünce gözlerinde acı dolu bakışlar belirdi.

"Ben... çok özür dilerim, Noah," diye haykırdım Hardin kapıyı neredeyse yerinden sökercesine açarken.

Noah'nın gözleri kısıldı ve Hardin'in gözlerine baktı. Yüzünde bir dehşet ifadesiyle geri çekilerek benden uzaklaştı. Hardin geride bıraktığım ince topukluyu bir kenara fırlatarak Noah'nın varlığına aldırmadan içeri daldı.

"Düşündüğün gibi değil, az önce söylediklerimde... bunu kastetmedim," dedi.

Noah bana baktı ve nefret dolu bir sesle bağırdı: "Orada mıydın? Bütün gece onunla mı birlikteydin? Bunlar onun giysileri mi? Bütün gece ve bütün sabah seni aramaya, sana mesaj atmaya çabaladım... sana *sayısız* sesli mesaj bıraktım ve sen *onunla* mıydın?"

"Ne? Ben..." diye başladım ama sonra Hardin'e döndüm. "Telefonumu kurcaladın, değil mi? Mesajları sildin!" diye bağırdım. Noah'ya cevap vermek için başımı çevirdim ama kalbim sadece Hardin'e odaklanmıştı.

"Evet... sildim," diye itiraf etti Hardin.

"Bunu neden yaptın? Sen Molly'nin aramalarına cevap verebiliyorsun ama benim erkek arkadaşımdan gelen mesajları siliyor musun?"

Noah'dan erkek arkadaşım diye söz ettiğimi duyunca yüzünü buruşturdu.

"Benimle bu oyunları oynamaya nasıl cüret edersin, Hardin?!" diye çığlık attım yine hıçkırıklara boğulurken.

Noah bileğimi yakalayarak beni kendine çevirince Hardin onu omuzlarından itti.

"Ona sakın dokunma!" diye hırladı.

Bu gerçek olamaz. Hayatım bir pembe dizi gibi önümde akarken ben izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Kız arkadaşımla ne yapacağımı bana söylemeye kalkma, seni piç," dedi Noah öfkeyle ve Hardin'i itti.

Hardin bir kez daha Noah'ya doğru bir hamle yaptı fakat tişörtünü yakalayarak onu geri çektim. Belki de kavga etmelerine izin vermeliydim. Hardin iyi bir dayağı hak etmişti.

"Kes şunu! Hardin, git buradan!" diye bağırdım gözyaşlarımı silmeye çalışırken.

Hardin yine Noah'ya öfkeyle baktı ve önüme geçti. Ben uzanıp avcumu Hardin'in sırtına yaslarken hareketimin sakinleşmesine yardımcı olmasını umuyordum.

"Hayır, bu kez gitmiyorum, Tessa. Bunu şimdiye kadar haddinden fazla yaptım." İç çekti ve parmaklarıyla saçlarını sıvazladı.

"Tessa, gönder onu!" diye yalvardı Noah ama ona aldırmadım. Hardin'in söyleyeceklerini duymak zorundaydım.

"Arabada söylediklerimde ciddi değildim ve Molly'nin telefonuna neden cevap verdiğimi bilmiyorum. Alışkanlıktan, sanırım; lütfen bana bir şans daha ver. Bana çok fazla şans verdiğini biliyorum fakat sadece bir tanesine daha ihtiyacım var. Lütfen, Tess." Nefesini üfledi. Bitkin görünüyordu.

"Neden, Hardin? Bunu neden yapayım? Arkadaşım olman için sana defalarca şans verip durdum," dedim. "Tekrar denemek istediğimi sanmıyorum." Noah'nın bizi şaşkınlıkla izlediğinin farkındaydım ama o anda umurumda bile değildi. Bunun yanlış olduğunu –yanlış davrandığımı– biliyordum fakat hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

"Sadece arkadaş olmamızı istemiyorum... daha fazlasını istiyorum." Hardin'in sözleri nefesimi kesti.

"Hayır, istemiyorsun." *Hardin kimseyle çıkmaz,* diye uyardı bilinçaltım.

"Evet, istiyorum. İstiyorum!"

"Kimseyle çıkmadığını ve senin tipin olmadığımı da söyledin," diye hatırlattım. Hardin'le bu konuşmayı Noah'nın yanında yaptığım fikrini aklım almıyordu.

"Benim tipim değilsin, benim de senin tipin olmadığım gibi. Ama işte bu yüzden birbirimize iyi geliyoruz; birbirimizden çok farklı

ama aynı zamanda da aynıyız. Bir defasında senin en kötü tarafını ortaya çıkardığımı söylemiştin. Eh, sen de benim en iyi tarafımı ortaya çıkarıyorsun. Bunu senin de hissettiğini biliyorum, Tessa. Ve evet, kimseyle çıkmazdım... seninle tanışana kadar. Bunu istememe, daha iyi olmayı istememe neden oldun. Sana layık olduğumu düşünmeni istiyorum; benim seni istediğim gibi, senin de beni istemeni istiyorum. Seninle kavga etmek, birimiz yanıldığını itiraf edene kadar bağırıp çağırmak istiyorum. Seni güldürmek, klasik romanlarla ilgili gevezeliklerini dinlemek istiyorum. Sadece... sana ihtiyacım var. Bazen zalim olabildiğimi biliyorum... şey, tamam, her zaman. Ama tek nedeni nasıl davranacağımı bilmemem." Gözleri çılgınca bakıyor, sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Çok uzun zamandır böyleyim. Başka türlü olmayı asla istemedim. Şimdiye... seninle tanışana kadar."

Afallamıştım. Söylemesini istediğim ama gerçekten söyleyeceğini asla hayal etmediğim her şeyi söylemişti. Bu tanıdığım Hardin değildi fakat kelimelerin böyle ağzından hızla dökülüşü, nefeslerinin hızlanışı... her nedense hepsini daha gerçek ve doğal gösteriyordu.

Bu itiraflardan sonra yerimde hâlâ nasıl durabildiğimi bilmiyordum.

"Neler oluyor? *Tessa?*" dedi Noah çılgınca.

"Gitmelisin," diye fısıldadım Hardin'le göz temasımı kesmeden.

Noah bir adım öne çıktı ve zafer hissiyle kasıldı. "*Teşekkür* ederim! Bunun hiç bitmeyeceğini sanmıştım."

Hardin ezilmiş, kalbi kırılmış gibi görünüyordu.

"Noah, sana *gitmen gerektiğini* söyledim," diye tekrarladım.

İkisi de afalladı. Hardin rahatlayarak gevşerken elimi ona uzattım ve ince parmaklarımı onun titreyen parmaklarına kenetledim.

"*Ne?*" diye bağırdı Noah. "Ciddi olamazsın, Tessa! Birbirimizi çok uzun süredir tanıyoruz; bu adam sadece seni kullanıyor. İşi biter bitmez seni fırlatıp atacak. Bense seni *seviyorum*! Bu hatayı yapma, Tessa," diye yalvardı.

Ona acıyordum ve bunu yapmak canımı yakıyordu fakat Noah'yla birlikte olamayacağımı biliyordum. Ben Hardin'i istiyordum. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok.

Ve Hardin de beni istiyordu. Benimle daha fazlasını paylaşmak istiyordu.

Kalp atışlarım bir kez daha hızlanırken, bir şey söylemek için ağzını açmış olan Noah'ya döndüm.

"Yerinde olsam konuşmayı keserdim. Hemen," diye uyardı Hardin.

"Böyle olduğu için çok üzgünüm, gerçekten," dedim.

Noah başka bir şey söylemedi. Getirdiği sırt çantasını alıp odamdan çıkarken yıkılmış görünüyordu.

"Tessa... ben... Sen de aynı duyguları hissediyor musun?" diye sordu Hardin. Başımla onayladım.

Bunu şimdiye kadar nasıl anlamaz?

"Lütfen söyle." Sözlerinde umutsuzluk vardı.

"Evet, Hardin, hissediyorum," dedim. Onun gibi anlamlı veya güzel konuşma becerim yoktu fakat bu basit kelimeler ona yetmiş gibiydi.

Gülümsemesi, Noah'nın kalbini kırdığım için duyduğum bütün acıyı alıp götürdü.

"Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu. "Ben bu konuda yeniyim." Kızardı.

"Öp beni," dedim ve üzerimdeki tişörtünü sırtından sımsıkı yakalayıp beni kendine çekti. Dudakları serin, ağzıma dalan dili ılıktı. Az önce odamda kopan fırtınaya rağmen sakindim. Bu bir rüya gibiydi. Her nedense, fırtınadan önceki dinginlik olduğunu hissediyordum ama artık Hardin'in çapam olduğunu da biliyordum. Sadece beni aşağı çekmemesi için dua ediyordum.

52. Bölüm

Hardin nihayet geri çekilince yatağıma oturdu ve ben de ona katıldım. Birkaç dakika hiç konuşmadık. Şimdi artık... daha fazlası... olduğumuza göre belli bir şekilde davranmam gerekiyormuş gibi hissederek gerilmeye başladım fakat ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Günün geri kalanı için planın ne?" diye sordu.

"Hiç, sadece ders çalışacağım," dedim.

"Güzel." Dilini şaklattı. O da gergin görünüyordu ve bu konuda yalnız olmadığıma sevindim.

"Gel buraya." Hardin kollarını iki yana açarak beni çağırdı.

Kucağına oturduğum anda kapı açılınca Hardin homurdandı. Steph, Tristan ve Nate içeri daldılar ve ben Hardin'in kucağından kalkıp yatağın diğer tarafına otururken bize baktılar.

"Ne yani, artık yatak arkadaşı mı oldunuz?" diye sordu Nate açıkça.

"Hayır! Değiliz!" diye haykırdım. Onlara ne söylemem gerektiğini bilmediğimden, Hardin'in konuşmasını bekledim. Tristan ve Nate önceki gece verilen partiyle ilgili onunla konuşmaya başladıklarında Hardin sessiz kaldı.

"Görünüşe bakılırsa pek fazla şey kaçırmamışım," dedi Hardin. Nate omuz silkti.

"Molly bize striptiz gösterisi yapana kadar; çırılçıplak soyundu. Sen de orada olmalıydın," dedi Nate. Yüzümü buruşturarak Steph'e baktım; o da muhtemelen Molly'nin çıplaklığıyla ilgili yorum yapmamasını umarak Tristan'a bakıyordu.

Hardin gülümsedi. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Şaşkınlıkla inledim ama hemen öksürükle gizlemeye çalıştım. *Az önce bunu söylemiş olamaz.*

Belki de berbat bir fikirdi; zaten biraz tuhaftı ve şimdi odadakilerle daha da tuhaflaşmıştı. Neden onlara çıktığımızı söylememişti? *Biz çıkıyor muyuz?* Kendim de anlamıyordum ki. İtirafından sonra çıktığımızı sanıyordum ama bunu asla gerçekten söylememişti. *Belki de gerek yok?* Bu belirsizlik beni delirtmeye başlamıştı bile; Noah'yla birlikte olduğum süre boyunca bana karşı duygularından endişe etmeme gerek olmamıştı. Yan kazançları olan eski arkadaşlıklarla uğraşmam gerekmemişti; Noah'nın hayatı boyunca öptüğü tek kız bendim ve açıkçası bu hoşuma gitmişti. Keşke Hardin de başka kızlarla hiçbir şey yapmamış olsaydı ya da en azından sayıları daha az olsaydı.

"Üzerimi değiştirdikten sonra bovling oynamaya gideceğiz. Gelmek isteyen var mı?"

"Derslerimde arayı kapamam gerek. Bu hafta sonu neredeyse hiçbir şey yapmadım," dedim ve o hafta sonu olanları düşünürken başımı çevirdim.

"Gelmelisin, eğlencelidir," dedi Hardin fakat başımı iki yana salladım. Gerçekten odamda kalmam gerekiyordu ve aslında onun da yanımda kalmasını umuyordum. Steph dolaba girdi ve birkaç dakika sonra üzerinde farklı giysilerle geri döndü.

"Hazır mısınız, çocuklar? Gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu tekrar bana dönerek.

Başımla onayladım. "Eminim."

Hepsi gitmek için kalktı ve Hardin de odadan çıkmadan önce bana gülümseyerek el salladı. Hardin'in gidişi beni hayal kırıklığına uğratmıştı; bu planı hafta sonu yaşadıklarımızdan ve az önceki dramdan çok önce yapmış olmalarını umdum.

Ama ne bekliyordum ki? Yanıma koşup beni öpmesini ve beni ne kadar özleyeceğini söylemesini mi? Bu düşünceye güldüm. Kararlı bir şekilde birbirimizden uzak durmaya çalışmak dışında Hardin'le aramızda herhangi bir şeyin değişip değişmeyeceğini merak ediyor-

dum. Noah'yla ilişkimin gidişatına çok alışmıştım, dolayısıyla bunun nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ve her durum üzerinde kontrol sahibi olmamaktan nefret ediyordum.

Bir saat kadar ders çalıştıktan sonra biraz uyumaya çalıştım ve o da olmayınca Hardin'e mesaj atmak için telefonumu aldım. *Bir dakika, bende telefon numarası yok ki.* Daha önce hiç aklıma gelmemişti; daha önce birbirimizle telefonda hiç konuşmamış ya da birbirimize mesaj atmamıştık. Buna gerek olmamıştı; birbirimize tahammül edemiyorduk. Bu sandığımdan daha karmaşık olacaktı.

Hatırını sormak ve büyük ölçüde Noah'nın ona haberi verip vermediğini öğrenmek için annemi aradım. İki saatlik yolculuktan sonra evde olacaktı ve anneme her şeyi anlatmak için hiç zaman kaybetmeyeceğinden emindim. Annem sadece alo diyerek açınca henüz hiçbir fikri olmadığını anladım. Ona araba baktığımdan ama bir şey bulamadığımdan ve Vance'deki stajyerlik olasılığından söz ettim. Elbette ki bir aydan uzun süredir üniversitede olduğumu ve hâlâ araba bulamadığımı hatırlattı. Gözlerimi devirdim ve geçen hafta yaptıklarını dinledim. Onunla konuşurken telefonumun ekranı aydınlandı ve sesi hoparlöre vererek gelen mesajı okudum.

Bizimle... benimle gelmeliydin, diye yazılmıştı. Kalp atışlarım hızlandı; mesaj Hardin'dendi.

Annemi dinliyormuş gibi yaparak "Hmm... ah..." diye birkaç kez mırıldanırken, Hardin'e cevap yazdım.

Sen kalmalıydın. Mesajı gönderdikten sonra cevabını bekleyerek ekrana baktım.

Seni almaya geliyorum, diye cevap verdi sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra.

Ne? Hayır, bovlinge gitmek istemiyorum, sen zaten oradasın. Yerinde kal.

Çıktım bile. Hazırlan. Tanrım, mesaj atarken bile emir veriyordu.

Annem hâlâ konuşuyordu ve neden söz ettiğini bile bilmiyordum. Hardin mesaj attığı anda onu dinlemeyi bırakmıştım. "Anne, seni tekrar arayacağım," diye böldüm.

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ben... şey... ee, notlarımın üzerine kahve döküldü. Kapamam gerek."

Telefonu kapayarak aceleyle dolaba daldım, Hardin'in pijamasını çıkardım ve yeni kotumla sade bir mor tişört kaptım. Yıkanmadığı düşünülürse yine de iyi görünen saçlarımı taradım. Saate baktım ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koştum. Geri döndüğümde Hardin yatağımın üzerinde oturuyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Dişlerimi fırçalıyordum," dedim ve kozmetik çantamı bir kenara bıraktım.

"Hazır mısın?" Ayağa kalkarak bana yaklaştı. Bana sarılmasını bekliyordum ama sarılmadı. Sadece kapıya doğru adım attı.

Başımla onayladım ve çantamla telefonumu aldım.

Arabasına bindiğimizde radyonun sesini kıstı. Bovlinge gitmeyi gerçekten istemiyordum. Bovlingden nefret ediyordum ama onunla birlikte zaman geçirmek de istiyordum. Daha şimdiden ona bu kadar bağlanmaktan hoşlanmamıştım.

"Oraya ulaşmamız sence ne kadar sürer?" diye sordum sessiz geçen birkaç dakikadan sonra.

"Bilmiyorum... neden?" Bana yandan bir bakış attı.

"Bilmiyorum... Bovling gerçekten umurumda değil."

"O kadar da kötü değil. Herkes orada," dedi. Herkese yarı zamanlı fahişe Molly'nin de dâhil olmamasını umuyordum.

"Sanırım," diye mırıldanarak pencereden dışarı baktım.

"Gitmek istemiyor musun?" Sesi sakindi.

"Aslında hayır. İlk seferinde bu yüzden hayır dedim." Keyifsizce güldüm.

"O zaman başka bir yere gidelim?"

"Nereye?" Ona kızmıştım fakat nedenini bilmiyordum.

"Evime," diye önerdi ve gülümseyerek başımla onayladım. Daha da gülümsedi ve o çok sevdiğim gamzeleri belirginleşti. "O halde evime." Uzandı ve elini bacağıma koydu. Tenim ısınırken ben de elimi onunkinin üzerine koydum.

On beş dakika sonra büyük kardeşlik evine yanaşıyorduk. Hardin'le kavgamızdan ve yurda yürüyerek döndüğümden beri oraya hiç gelmemiştim. Beni üst kata çıkarırken çocukların hiçbiri bize iki kez dönüp bakma zahmetine girmedi; Hardin'in odasına bir kız getirdiğini görmeye alışmış olmalıydılar. Bunu düşününce içim sızladı. Böyle düşünmeyi kesmek zorundaydım çünkü beni delirtecekti ve daha önce olmuş şeyleri değiştirmem mümkün değildi.

"İşte geldik," dedi Hardin kapıyı açarken. Onun peşinden içeri girdim. Hardin ışığı yaktı ve botlarını ayağından çıkararak yere fırlattı. Sonra yatağına gidip uzanarak yanındaki boş yere elini vurdu.

Ona doğru yürürken merakıma yenildim. "Molly orada mıydı? Bovling salonunda mı?" Bu soruyu sorarken pencereden dışarı bakıyordum.

"Evet, elbette oradaydı," diye cevap verdi rahat bir tavırla. "Neden?"

Yumuşak yatağın üzerine oturdum ve Hardin ayak bileklerimden tutarak beni kendisine çekti. Ona doğru kayarken güldüm. Sırtüstü uzandım ve dizlerimi kaldırarak ayaklarımı Hardin'in bacaklarının diğer tarafına koydum.

"Sadece merak ettim..." dedim. Sırıttı.

"Her zaman yakınlarda olacak; grubumuzun bir üyesi."

Molly'yi kıskanmakla çocukluk ettiğimi biliyordum fakat beni rahatsız ediyordu. Benden hoşlanıyormuş gibi davranıyordu; oysa öyle olmadığını ve Hardin'den hoşlandığını biliyordum. Ve şimdi biz... Her neysek, Molly'nin ona yaklaşmasını istemiyordum.

"Onu düzeceğimden filan endişe etmiyorsun, değil mi?"

Kelime seçiminden dolayı koluna vurdum. Ondan böyle müstehcen kelimeler duymak hoşuma gidiyordu ama Molly söz konusu olduğunda rahatsız oluyordum.

"Hayır, şey, ben... belki. Daha önce yaptığını biliyorum ve tekrar yapmanı istemiyorum," dedim. Kıskançlığımla alay edeceğinden emin olduğum için başımı yana çevirdim.

Eli dizime doğru uzanarak hafifçe sıktı. "Bunu asla yapmam... artık olmaz. Onun için endişelenme, tamam mı?" Sözleri nazikti ve ona inanıyordum.

"Neden kimseye bizden söz etmedin?" Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum ama beni rahatsız ediyordu.

"Bilmiyorum... Yapmamı isteyip istemediğinden emin değildim. Ayrıca ne yaptığımız bizi ilgilendirir. Onları değil," diye açıkladı. Cevabı aklımdan geçenden çok daha iyiydi.

"Sanırım haklısın. Utandığını filan düşündüm," dedim. Güldü.

"Senden neden utanayım ki? Kendine bir bak." Gözleri kararda ve elini karnıma kaydırdı. Parmakları tişörtümü çekiştirirken çıplak tenimde daireler çizdi. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Hardin gülümsedi.

"Vücudunun bana verdiği tepkilere bayılıyorum," dedi nefes nefese. Bundan sonra ne geleceğini biliyor ve sabırsızlanıyordum.

53. Bölüm

Hardin'in parmakları tişörtümden yukarı doğru kayarken nefeslerimi sıklaştırdı. Bunu fark edince güzel yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Tek bir dokunuş ve daha şimdiden nefes nefese kaldın," dedi hırıltılı bir fısıltıyla. Ağzını boynuma yaklaştırabilmek için ayaklarımı kucağından indirerek üzerime eğildi. Dili boynumdan dümdüz aşağı inince ürperdim. Parmaklarım buklelerini yakaladı ve tenimi emerken saçlarını çekiştirdim. Ellerinden biri bacaklarımın arasına kaydı ama onu durdurmak için bileğini yakaladım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiç... Sadece bu kez ben senin için bir şey yapmak istiyorum."

Başımı çevirdim ama parmaklarıyla çenemi tutarak beni kendisine bakmaya zorladı. Sırıtışını gizlemeye çalıştı ama onu yakalamıştım.

"Benim için ne yapacaksın peki?"

"Şey... sanırım, biliyorsun, geçen gün söylediğin şeyi yapabileceğimi düşündüm." Hardin aklından geçen her şeyi rahatça söze dökebilirken ben neden bu kadar utandığımı bilemiyordum ama benim sözlüğümde "sakso" kelimesi yoktu.

"Benimkini mi emmek istiyorsun?" diye sordu belirgin bir şaşkınlıkla.

Dehşete kapılmıştım ama aynı zamanda da tahrik olmuştum. "Ee... evet. Yani eğer sen de istiyorsan?" İlişkimiz ilerledikçe böyle şeyleri ona daha rahat söyleyebilmeyi umuyordum. Hardin'in yanında öyle cesur olabilecek, yapmayı istediğim şeyleri açıkça söyleyebilecek kadar rahat etmeyi umuyordum.

"Elbette isterim. Seni ilk gördüğümden beri bunu istedim." Bu kaba yorumu tuhaf bir şekilde iltifat gibi gelmişti. "Ama emin misin?" diye sordu. "Daha önce hiç... hiç penis gördün mü?"

Bunun cevabını bildiğinden emindim; belki de sadece bana söyletmek istiyordu.

"Elbette gördüm. Gerçeğini değil ama resimlerini gördüm. Bir defasında da komşumu yaramaz bir film izlerken yakalamıştım," dedim. Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Bana gülmeyi kes, Hardin," diye uyardım.

"Sana gülmüyorum, bebeğim, özür dilerim. Sadece daha önce bu kadar deneyimsiz biriyle hiç karşılaşmadım. Yine de bu iyi bir şey, yemin ederim. Bazen masumiyetin beni biraz şaşırtıyor. Ancak bunu söylemişken, daha önce kendin dâhil boşalmanı ilk sağlayan kişinin ben olmam da beni çok tahrik ediyor." Bu kez gülmüyordu ve kendimi daha iyi hissetmiştim.

"Pekâlâ... haydi başlayalım o zaman."

Gülümsedi ve başparmağını yanağımdan aşağı kaydırdı. "Çok utanmaz, hoşuma gitti," dedi ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Gülümsedi.

"Hiçbir yere. Sadece pantolonumu çıkaracağım."

"Bunu ben yapmak istiyordum," dedim dudaklarımı büzerek. Gülerek pantolonunu geri çekti.

"Al bakalım, bebeğim." Ellerini beline koydu.

Gülümseyerek ona yaklaştım ve pantolonunu aşağı çektim. Külotunu da çıkarmalı mıydım? Hardin bir adım geri çekilerek topuklarını yatağın üzerine koydu ve oturdu. Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde derin bir nefes aldı.

"Yaklaş, bebeğim."

Ona yaklaşarak ellerimi kıvrık dizlerine koydum.

"İyi misin?" diye sordu dikkatle.

Başımla onayladım ve beni dirseklerimden yukarı çekti.

"Sadece biraz öpüşelim, olur mu?" diye önerdi ve beni üzerine çekti.

Rahatladığımı itiraf etmeliydim. Bunu hâlâ yapmak istiyordum; sadece biraz hazmetmem gerekiyordu. Öpüşmek beni daha da rahat-

latacaktı. Beni önce yavaşça öptü ama saniyeler içinde şehvet bütün benliğimi sardı. Kollarını sımsıkı kavrayarak kucağında ileri geri sallanmaya başladım. İnce külotundaki şişkinlik daha da arttı ve nazikçe saçlarını çekiştirdim. *Keşke etek giyseydim de yukarı kaldırıp organını hissedebilseydim...* Aşağı uzanıp avcumu külotunun üzerine bastırırken düşüncelerim beni şaşırtmıştı.

"Lanet olsun, Tessa. Bunu yapmaya devam edersen yine külotumun içine boşalacağım," diye inleyince durarak üzerinden indim. Yine dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kotunu çıkar," dedi ve başımla onaylayarak düğmelerini bile çözmeden bacaklarımdan aşağı indirdim. Bundan cesaretlenerek tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp onu da bir kenara attım. Yine önüne yaklaşırken Hardin dudağını dişlerinin arasına aldı. Parmaklarım külotunun belini yakaladı ve o kalçasını yataktan havalandırırken külotu aşağı çektim.

Hardin'in erkekliğini gördüğüm anda gözlerim iri iri açıldı ve kendi şaşkın iniltimi duydum. Vay canına, çok büyüktü. Beklediğimden çok daha büyüktü. *Bunu ağzıma nasıl sığdıracağım ki?*

Uzanıp işaret parmağımla dokunmadan önce birkaç saniye organına baktım. Organı hafifçe kıpırdayıp sonra hemen eski haline gelirken Hardin güldü.

"Nasıl... yani... önce ne yapmam gerekiyor?" diye kekeledim. Organının boyutları beni ürkütmüştü ama bunu yapmak istiyordum.

"Sana göstereyim. İşte... geçen sefer yaptığın gibi parmaklarınla kavra..."

Parmaklarımı organına sararken hafifçe oynattım. Teni beklediğimden çok daha yumuşaktı. Bir bilim projesiymiş gibi organını dürtüp incelediğimi biliyordum ama bu benim için öylesine yeni bir şeydi ki neredeyse gerçekten kendimi bir bilim projesiyle uğraşıyormuş gibi hissettim.

Hafifçe tutarak elimi yukarı aşağı yavaşça kaydırdım. "Böyle mi?" diye sordum ve Hardin başıyla onayladı. Hemen ardından göğsü hızla kalkıp inmeye başladı.

"Şimdi... sadece ağzına al. Hepsini değil, şey, yapabilirsen... ama olabildiğince büyük bölümünü."

Derin bir nefes alarak eğildim. Ağzımı açarak organını ağzıma aldım ama sadece yarısı sığdı. Tıslayarak ellerini omuzlarıma uzattı. Hafifçe geri çekilirken ağzıma tuzlu bir tat geldi. Şimdiden boşalmış mıydı? Tat silinince başımı yukarı aşağı oynatmaya başladım. Nereden kaynaklandığını bilmediğim bir içgüdü, bana hareket ederken dilimi de organının üzerinde kaydırmamı söyledi.

"Lanet olsun! Ah, evet, işte öyle," diye inledi Hardin ve hareketimi tekrarladım. Omuzlarımı daha sıkı kavradı ve kalçası ağzıma doğru kalktı. Kendimi zorlayarak neredeyse tamamını ağzıma sokarken ona baktım. Gözleri arkaya dönmüştü ve muhteşem görünüyordu. Dövmeli derisinin altında kasları geriliyor, göğüs kafesindeki yazılar yavaşça hareket ediyordu. Dikkatimi yaptığım şeye odaklayarak biraz daha hızlandım.

"Elini... geri kalanı için elini kullan..." diye inledi. Ağzım organının üst yarısını emerken, elimi de alt kısmında yukarı aşağı kaydırıyordum. Yanaklarımı iyice çekince yine inledi.

"Lanet olsun... Lanet olsun! Tessa. Çok... çok yaklaştım," dedi zorlukla. "Ağzına boşalmamı istemiyorsan... durman gerek..."

Organını ağzımdan çıkarmadan ona baktım. Kontrolünü kaybettirmek hoşuma gitmişti.

"Ah... bana... bakmaya... devam et." Beni izlerken vücudu gerilmişti. Kirpiklerimi kırpıştırarak etkiyi iyice yoğunlaştırdım. Hardin adımı defalarca tekrarlarken ağzımda ani bir seğirme hissettim ve kısa patlamalar halinde boğazımdan aşağı ılık, tuzlu bir sıvı aktı. Boğulacak gibi olunca geri çekildim. Tadı sandığım kadar kötü değildi fakat kesinlikle iyi de değildi. Ellerini omuzlarımdan yanaklarıma kaydırdı.

Nefes nefese ve sersemlemiş haldeydi. "Nasıl... nasıldı?"

Yerimden doğrularak yatakta yanına oturdum. Bana sarıldı ve başını omzuma dayadı. "Güzel olduğunu düşündüm," dedim. Güldü.

"Güzel mi?"

"Eğlenceliydi. Seni öyle görmek. Ve tadı da sandığım kadar kötü değildi," diye itiraf ettim. Hoşuma gittiğini itiraf ettiğim için utanmalıydım ama utanmıyordum. "Senin için nasıldı?" diye sordum gergin bir tavırla.

"İyi anlamda hazırlıksız yakalandım; şimdiye kadar yaşadığım en iyi saksoydu."

Kızardım. "Eminim öyledir." Güldüm. Deneyimsizliğimle ilgili bana kendimi daha iyi hissettirme çabasını takdir ediyordum.

"Hayır, gerçekten. Böylesine... saf oluşun... beni etkiliyor. Ve lanet olsun, bana baktığında..."

"Tamam! Tamam!" diye sözünü kestim ve elimi ona doğru salladım. Bunu ilk yapışımla ilgili bütün detayları duymak istemiyordum. Güldü ve beni nazikçe yatağa yatırdı.

"Şimdi ben de sana aynı zevki tattırayım," diye hırladı, boynumu emerek öperken. Parmaklarını külotuma geçirerek aşağı çekti. "Parmağımı mı, yoksa dilimi mi istersin?" diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir tavırla.

"İkisini de," diye cevap verdim ve gülümsedi.

"Nasıl istersen..." Başını eğdi. İnleyerek yine saçlarını çekiştirdim. Ona bunu çok sık yapıyordum ama hoşuna gidiyor gibiydi. Sırtım yataktan havalandı ve dakikalar geçmeden Hardin'in adını haykırarak boşaldım.

Nefeslerim yavaşladıktan sonra doğrulup oturdum ve karanlıkta parmaklarımla göğsündeki mürekkebi izledim. Beni dikkatle izliyordu ama durdurmaya kalkışmıyordu. Yanımda sessizce yatıyor, o uyuşmuş halimin tadını çıkarmama izin veriyordu.

"Daha önce kimse bana bu şekilde dokunmadı," dedi, ona sormak istediğim bütün soruları yutmama neden olarak. Onu sorgulamak yerine hafifçe gülümsedim ve göğsüne küçük bir buse kondurdum.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordu. Başını iki yana salladım.

"Yapamam, yarın derslerimiz var." Onunla kalmak istiyordum ama bir pazar gecesi bunu yapamazdım.

Bakışları yumuşaktı. "Lütfen."

"Yanımda yarın giyebileceğim bir şeyim yok."

"Bunları giyersin. Lütfen yanımda kal. Sadece bir gece. Dersine zamanında yetişeceğine söz veriyorum."

"Bilmiyorum..."

"Hatta oraya on beş dakika erken gitmeni ve kafeye uğrayıp Landon'la buluşmanı bile sağlayacağım," dedi. Ağzım açık kaldı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Seni izledim... Yani sürekli değil. Ama seni sandığından daha çok düşünüyordum," dedi yüreğimi hoplatarak. Ona hızla ve fena halde âşık oluyordum.

"Kalacağım," dedim fakat devam etmek için elimi kaldırarak onu susturdum. "Bir şartla."

"Nedir?"

"Edebiyat dersine geri döneceksin," dedim. Bir kaşını kaldırdı.

"Anlaştık."

Bu basit cevabına gülümsedim ve beni göğsüne bastırdı.

54. Bölüm

Hardin'in kollarında birkaç dakika yattıktan sonra o geceyi Hardin'le geçirme kararımı düşünmeye başladım.

"Sabah duşum ne olacak?" diye hatırlattım.

"Burada da alabilirsin; koridorun ucunda banyolar var." Dudaklarını çeneme yaklaştırarak öpücükler kondurdu. Dudaklarını tenimde hissetmek zihnimi bulandırıyordu; ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

"Bir kardeşlik evinde mi? Erkekler yurdunda? Kimin gireceğini Tanrı bilir."

"Birincisi kapı kilitleniyor. İkincisi elbette ki ben de sana eşlik edeceğim," dedi öpücüklerinin arasından.

Ses tonundan hoşlanmamıştım ama aldırmamaya karar verdim. "Pekâlâ. Ama çok geç olmadan hemen duş almak istiyorum."

Başıyla onayladı ve yerinden kalkarak kotuna uzandı. Yataktan kalkıp ben de aynısını yaptım ama külotumu giymedim.

"Külot yok mu?" Sırıttı.

Ona aldırmadan gözlerimi devirdim. "Şampuanın var mı? Yanımda saç fırçam bile yok." Yanımda olmayan şeyleri düşündükçe geriliyordum. "Kulak pamuğu? Diş ipi?" diye devam ettim.

"Rahatla, kulak pamuğum ve diş ipim var. Muhtemelen yedek diş fırçam da olabilir ve saç fırçalarını da nereden bulabileceğimi biliyorum. Muhtemelen bir yerlerde her boyda temiz külot bile vardır, tabii istersen," dedi.

"Külot mu?" diye sordum diğer kızların bıraktığı çamaşırları kastettiğini anlayamadan. "Boş ver," dedim. Güldü. Hardin'in yattığı kızların iç çamaşırlarını biriktiren bir sapık olmamasını umuyordum.

Beni banyoya götürdü. Burada sandığımdan daha rahat hissediyordum çünkü bu banyoya şimdiye kadar birkaç kez girmiştim.

Hardin suyu açarak tişörtünü başının üzerine çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Duş alıyorum."

"Ah, önce ben almayı umuyordum."

"Benimle al," dedi rahat bir tavırla.

"Ah... hayır! Bunu yapmayacağım." Güldüm. Onunla birlikte duş alamazdım.

"Neden? Ben senin vücudunu gördüm; sen de benimkini gördün. Bu kadar büyütülecek ne var?" diye homurdandı.

"Bilmiyorum... Sadece istemiyorum." Beni çıplak gördüğünü biliyordum ama bu fazla mahrem geliyordu. Az önce yaptığımız şeyden daha mahremdi.

"Pekâlâ. Önce sen al o zaman," dedi ama sesi biraz sinirliydi.

Tatlı bir tavırla gülümsedim ve onun asık suratına aldırmadan soyundum. Vücudumu baştan aşağı süzdükten sonra başını çevirdi. Suyun sıcaklığını kontrol etmek için elimi perdenin arkasına uzattım ve duşa girdim.

Ben saçlarımı ıslatırken Hardin sessizdi. Fazla sessizdi. "Hardin?" diye seslendim. Banyodan çıkmış mıydı?

"Evet?"

"Gittiğini sandım."

Perdeyi biraz çekerek başını içeri uzattı. "Hayır, hâlâ buradayım."

"Bir terslik mi var?" diye sordum anlayışlı bir tavırla kaşlarımı çatarak. Başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Onunla duş almak istemiyorum diye çocuk gibi surat mı asacaktı? Neredeyse bana katılmasını söyleyecektim fakat ona her zaman istediğini yapamayacağını göstermek istiyordum. Başını duştan çıkardı ve klozetin üzerine oturduğunu duydum.

Hem saç hem de vücut şampuanının kokusu güçlüydü. Vanilyalı şampuanımı özlüyordum ama bu da bir gece için idare ederdi. Muhtemelen Hardin'in benim odamda kalması daha mantıklı olurdu ama Steph oradaydı ve durumu açıklamak zor olurdu. Ayrıca, Hardin'in onun yanındayken bu kadar sevecen davranacağını da sanmıyordum. Bu düşünce beni rahatsız etti ama kafamdan attım.

"Bana bir havlu verebilir misin?" diye sordum suyu kaparken. "Ya da iki, eğer yeterince varsa." Bir tane saçım bir tane de vücudum için istiyordum.

Perdenin aralığından iki havlu uzattı. Ona teşekkür ettim ve anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Ben kurulanırken pantolonunu indirdi ve tekrar suyu açtı. Uzun kolları perdeyi geri çekerken çıplak vücuduna bakmaktan kendimi alamadım. Onu böyle daha fazla gördükçe tenine kazınmış desenler o kadar güzel görünüyordu. Duşa girerken ona bakmaya devam ettim. Su siyah saçlarına dökülürken perdeyi kapadı. Duşumu onunla almalıydım; surat astığı için değil, ben de arzuladığım için.

"Ben odana dönüyorum," dedim bana aldırmadığını düşünerek.

Perdeyi geri çekerken halkalar demir çubuğa sertçe sürtündü. "Hayır, dönmüyorsun."

"Tamam, sorunun ne?" diye tersledim.

"Hiç, sadece kendi başına dönmeyeceksin. Burada otuz erkek kalıyor, dolayısıyla koridorlarda bu halde tek başına dolaşmak istemezsin."

"Hayır, başka bir şey var; benimle duş alamayacağını söylediğimden beri surat asıyorsun."

"Hayır... asmıyorum."

"Bana nedenini söylemezsen bu havlularla çıkar giderim," diye tehdit ettim, bunu asla yapmayacağımı bilsem de. Gözlerini kıstı ve beni durdurmak için koluma uzanırken etrafa su saçtı.

"Sadece bana hayır denmesinden hoşlanmam." Sesi kısıktı ama biraz önce olduğundan çok daha yumuşaktı.

Konu kızlara geldiğinde Hardin'in *hayır* kelimesini pek –belki de hiç– duymadığını tahmin ettim. Zihnim bana buna alışması gerekti-

ğini söylüyordu ama şimdiye kadar ben de ona hiç hayır dememiştim. Bana dokunduğu anda istediği her şeyi yapıyordum.

"Eh, ben diğer kızlar gibi değilim, Hardin," diye çıkıştım aniden kıskançlığa kapılarak.

Su yüzüne akarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, Tess. Biliyorum." Perdeyi kapadı. Ben giysilerimi üzerime geçirirken o da suyu kapadı.

"Yatmak için giysilerimden bir şeyler seçebilirsin," dedi. Başımla onayladım. Karşımda suyla parıldayan vücuduna odaklandığım için söylediğini zor duymuştum. Beyaz havluyla saçlarını kuruladı ve sonra havluyu beline sardı. Havluyu o kadar alçak sarmıştı ki buram buram seks kokuyordu. Banyonun sıcaklığı yirmi derece artmış gibiydi. Bir dolabı açmak için eğilerek bir saç fırçası çıkarıp elime tutuşturdu.

"Gel," dedi. Müstehcen düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Koridordan yürüdük. Tam köşeden dönerken uzun boylu sarışın bir çocuk neredeyse bana çarpıyordu... Yüzüne bakınca ürperdim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi keyifle, midemi ağzıma getirerek.

"Hardin," diye haykırdım ve arkasını döndü; bunun daha önce bana saldıran çocuk olduğunu hatırlaması sadece bir saniyesini aldı.

"Ondan uzak dur, Neil," diye bağırdı. Neil sapsarı kesildi. Köşeyi dönene kadar Hardin'i görmemiş olmalıydı. Bu bir hataydı.

"Affedersin, Scott," dedi çocuk ve dönüp gitti.

"Teşekkürler," diye fısıldadım Hardin'e. Elimi tutarak kapısını açtı.

"Onu öldüresiye dövmeliydim, biliyor musun?" dedi Hardin, ben yatağın üzerine otururken.

"Hayır! Bunu yapma!" diye yalvardım. Ciddi olup olmadığını bilmiyordum fakat öğrenmek de istemiyordum. Şifonyerin üzerinden uzaktan kumandayı alarak televizyon açtıktan sonra bir çekmeceyi çekti ve bana bir tişört ile bir paçalı külot fırlattı.

Kotumu çıkararak çamaşırı ayaklarıma geçirdim ve belini birkaç kez katlamak zorunda kaldım.

"Belki de bugün giydiğin tişörtü giyebilirim?" Kelimeler ağzımdan dökülene kadar bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini kendim de fark edemedim.

"Ne?" Sırıttı.

"Ben... şey... boş ver. Ne dediğimi bilmiyorum," diye yalan söyledim. *Kirli tişörtünü giymek istiyorum çünkü çok güzel kokuyor.* Bu tuhaf ve deliceydi. Gülerek tişörtünü yerden aldı ve bana yaklaştı.

"Al, bebeğim," dedi tişörtü bana verirken. Beni daha fazla utandırmadığına sevindim ama hâlâ biraz utanıyordum.

"Teşekkürler," dedim ve üzerimdeki tişört ile sütyenimi çıkarıp onunkini giydim. Nefesimi içime çektiğimde tahmin ettiğim kadar inanılmaz koktuğunu gördüm.

Bunu görünce bana yumuşak gözlerle baktı. "Çok güzelsin," dedi ve başını çevirdi. Bu düşüncesini söze dökmek istemediğini, kendini tutamadığı için söylediğini hissedince kalp atışlarım hızlandı. Ona gülümseyerek bir adım yaklaştım.

"Sen de öylesin."

"Bu kadar yeter," dedi gülerek. Yanakları kızarmıştı. "Sabah kaçta kalkman gerekiyor? diye sorarak yatağa oturdu ve kanalları taramaya başladı.

"Beşte. Ama kendi alarmımı kurarım."

"Beşte mi? Sabahın beşinde mi? İlk dersin kaçta, dokuzda mı? Neden o kadar erken kalkıyorsun?"

"Bilmiyorum, hazırlanmak için sanırım." Bana verdiği fırçayla saçlarımı taradım.

"Eh, saat yedide kalkalım; vücudum yediden önce cevap vermez," dedi. Homurdandım. Hardin'le çok farklıydık.

"Altı buçuk?" diye pazarlık yapmaya çalıştım.

"Tamam, altı buçuk," dedi.

Akşamın geri kalanını rastgele televizyon programlarını izleyerek geçirirken Hardin sonunda başı kucağımda uyuyakaldı. Ben de parmaklarımla saçlarını okşuyordum. Aşağı kayarak yanına uzanırken onu uyandırmamaya çalıştım.

"Tess?" diye homurdandı ve bana uzanıyormuş gibi ellerini uzattı.

"Buradayım," diye fısıldadım, arkasından. Diğer tarafa dönerek kolunu bana sardı ve yine uykuya daldı. Ben yanındayken daha iyi uyuduğunu söylemişti ve bunun benim için de geçerli olduğunu düşünüyordum.

Ertesi sabah alarmım saat altı buçukta çaldı ve önceki günkü giysilerimi giymek, Hardin'i uyandırmak ve hazırlanmak için yataktan fırladım. Onu uyandırmak çok zordu. Hazırlıksız ve sinirliydim ama saat yediyi çeyrek geçe odama ulaşınca üzerimi değiştirmek, saçlarımı tekrar tarayıp dişlerimi fırçalamak için bolca zaman bulabildim. Steph bütün bu süre boyunca uyuyordu ve ben de Hardin'in onu uyandırmak için başından aşağı bir bardak su dökmesini engelledim. Uzun eteklerimden birini ve sade mavi bluzumu giyerken herhangi bir kaba yorumda bulunmadığı için de memnundum.

"Bak, saat daha sekiz; kafeye gitmek için daha yirmi dakikamız var," diye böbürlendi.

"Bizim mi?"

"Evet, seninle birlikte yürümeyi düşünüyordum. İstemezsen, bu da sorun değil," dedi başını çevirerek.

"Evet, elbette isterim." Sadece Hardin'le aramda değişen şeylere henüz alışamamıştım. Ondan kaçınmaya çalışmamak veya karşılaşacağımız için endişelenmemek güzel olacaktı. *Landon ne düşünecek? Landon'a söyleyecek miyiz ki?*

"Yirmi dakikamızla ne yapabiliriz?" diye sordum gülümseyerek.

"Birkaç fikrim var." Sırıtarak beni kendine çekti.

"Steph burada," diye hatırlattım Hardin kulağımın altını öperken.

"Biliyorum, sadece öpüşüyoruz," dedi gülerek ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Steph uyanmadan çıktık. Hardin çantamı taşımayı önerdi; bu hoş ama beklenmedik bir hareketti.

"Senin kitapların nerede?" diye sordum.

"Ben onları taşımıyorum. Sadece her gün her derste birinden ödünç alıyorum. Bunlardan birini taşımaktan kurtarıyor," dedi omzundaki çantamı işaret ederek. Gözlerimi devirerek güldüm.

Kafeye ulaştığımızda Landon tuğla duvara yaslanmıştı ve Hardin ile beni birlikte gördüğü için şaşırmış gibiydi. Ona "daha sonra hepsini açıklayacağım" diyen gözlerle baktım. Gülümsedi.

"Eh, ben gitsem iyi olur. Uyumam gereken dersler var," dedi Hardin. Başımla onayladım. *Ne yapmalıyım, ona sarılsam mı?*

Ama ben bir karar veremeden çantamı bıraktı ve kolunu belime sararak beni öpmek için göğsüne çekti. Bunun olacağını tahmin edememiştim. Ben de onu öpünce kolunu geri çekti.

"Sonra görüşürüz," dedi sırıtarak ve Landon'a baktı. Bundan daha utanç verici bir durum düşünemiyordum. Landon'ın ağzı açık kalmıştı ve ben de Hardin'in cüretkâr davranışından dolayı utanmıştım.

"Ee... şey, bunun için özür dilerim." Başkalarının yanında sevgi gösterisinden hoşlanmazdım ve Noah'yla asla öyle şeyler yapmazdık; Hardin'i kafamdan atabilmek için onu alışveriş merkezinde öpmeye kalkışmam dışında.

"Sana anlatacak çok şeyim var," dedim Landon'a. Landon çantamı aldı.

55. Bölüm

Noah'yla nasıl ayrıldığımı ve Hardin'le ilişkimi nasıl tanımlayabileceğimi bilmediğimi –çünkü çıktığımızı sanıyordum ama bunu henüz resmî olarak konuşmamıştık– açıklarken Landon sessizdi.

"Seni daha önce uyardığımı biliyorum, dolayısıyla bunu tekrar yapmayacağım. Ancak lütfen, dikkatli ol. Yine de onun gibi biri için sana delicesine âşık gibi göründüğünü itiraf etmeliyim," dedi Landon sıralarımıza yerleşirken.

Hardin'den hoşlanmamasına rağmen anlayışlı ve destekleyici davranmak için elinden geleni yapması benim için çok anlamlıydı.

Üçüncü dersime girerken sosyoloji profesörüm beni kürsüsüne çağırdı.

"Az önce rektörün ofisine gitmen gerektiği söylendi," dedi.

Ne? Neden? Zihnimden milyonlarca korku verici düşünce geçerken, aniden rektörün Hardin'in babası olduğunu hatırladım. Biraz rahatladım ama sonra farklı nedenlerle sinirlerim gerildi. Benden ne istiyor olabilirdi ki? Üniversitede işlerin lisedeki gibi yürümediğini biliyordum ama kendimi müdürün odasına çağrılmış gibi hissediyordum ve bu müdür... *erkek arkadaşımın*... babasıydı.

Çantamı omzuma asarak kampüsten yönetim binasına doğru yürüdüm. Uzun bir yürüyüştü ve yarım saatimi aldı. Danışmadaki görevliye adımı verdim ve hemen telefona sarıldığını gördüm. "Dr. Scott" dışında bir şey duyamadım.

"Sizi bekliyor," dedi kadın düz bir gülümsemeyle ve koridorun diğer ucundaki ahşap kapıyı işaret etti.

Kapıya yaklaştım ama ben daha kapıyı vuramadan kendiliğinden açıldı ve Ken gülümseyerek beni karşıladı. "Tessa, geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi beni içeri alıp oturmamı işaret ederken. Vişne ağacından yapılmış dev gibi masasının arkasındaki döner ofis koltuğuna oturdu. Onunla bu ofiste karşılaşmak, evinde karşılaşmaktan çok daha ürkütücüydü.

"Seni dersinden alıkoyduğum için özür dilerim. Sana başka nasıl ulaşacağımı bilemedim ve Hardin'e ulaşmamın... zor olduğunu biliyorsun."

"Sorun değil, gerçekten. Bir sorun mu var?" diye sordum gergin bir tavırla.

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey değil. Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var. Önce stajla başlayalım." Öne eğilerek ellerini masasının üzerine koydu. "Vance'deki arkadaşımla konuştuğumu ve seninle en kısa sürede görüşmek istediğini söylemekten mutluluk duyuyorum. Yarın boşsan harika olur," dedi.

"Ciddi misiniz?" diye haykırdım heyecandan ayağa fırlayarak. Sonra aniden utanarak aceleyle geri oturdum. "Bu harika, çok teşekkür ederim! Benim için anlamını bilemezsiniz!" dedim. Bu inanılmaz bir haberdi; benim için böyle bir şey yaptığına inanamıyordum.

"Benim için gerçekten bir zevk, Tessa." İlgiyle kaşlarını kaldırdı. "Eh, onu arayıp yarın ziyaret edeceğini söyleyeyim mi?"

Aslında hiçbir dersimi kaçırmak istemiyordum fakat buna değerdi ve zaten arkadaşlarımdan ilerideydim. "Evet, harika olur. Tekrar teşekkür ederim. Vay canına," dedim. Ken güldü.

"Şimdi ikinci konuya gelelim. Eğer hayır dersen, kesinlikle alınmayacağımı bilmelisin. Bu daha kişisel bir rica sanırım. Ricamı geri çevirirsen Vance'deki stajın kesinlikle bundan etkilenmeyecek," dedi ve gerildim. Ben başımla onaylayınca devam etti. "Karen'la benim gelecek hafta sonu evleneceğimizi Hardin'in sana söyleyip söylemediğinden emin değilim."

"Düğünün yaklaştığını biliyordum. Ah, tebrikler," dedim. O kadar yakın zamanda olacağını bilmiyordum. Hardin'in evlerine daldığı ve koca bir viski şişesinin neredeyse tamamını içtiği geceyi hatırladım.

Ken nazikçe gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Merak ettiğim şu ki... acaba sen... eğer mümkünse... Hardin'i gelmeye ikna edebilir misin?" Bakışlarını gözlerimden ayırarak duvara dikti. "Burada sınırımı aştığımın farkındayım fakat orada olmaması beni çok üzecek. Ve açıkçası, onu gelmeye ikna edebilecek tek kişinin sen olduğunu da biliyorum. Ben ona birkaç kez sordum ve hemen reddetti." Hayal kırıklığıyla nefesini üfledi.

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Hardin'i babasının düğününe götürmeyi çok isterdim fakat beni dinleyeceğinden şüpheliydim. Neden herkes dinleyeceğini düşünüyordu ki? Ken'in bana Hardin'in bana âşık olduğuna inandığını söylediğini hatırladım; bu saçma olduğu kadar yanlış da bir düşünceydi.

"Onunla elbette konuşurum. Gelmesini ben de çok isterim," dedim bütün dürüstlüğümle.

"Gerçekten mi? Çok teşekkür ederim, Tessa. Umarım kendini evet demek zorunda hissetmemişsindir ama ikinizi de orada görmek için sabırsızlandığımı bilmelisin."

Hardin'le bir düğüne gitmek mi? Bu fikir kulağa çok hoş geliyordu ama Hardin'i ikna etmemin kolay olacağını hiç sanmıyordum.

"Karen seni çok sevdi ve bu hafta sonu seni ağırlamaktan gerçekten zevk aldı. Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Orada olmak benim de hoşuma gitti. Belki önerdiği yemek pişirme dersleri için onu ararım." İkimiz de güldük. Gülümsediğinde Hardin'e o kadar çok benziyordu ki içim ısındı. Hardin'in babası kırgın oğluyla ilişkisini düzeltmeyi o kadar umutsuzca istiyordu ki içim sızlıyordu. Ken'e yardımcı olmak için elinden ne gelirse yapmaya hazırdım.

"Buna bayılır! Ne zaman istersen gel," dedi ve ayağa kalktım.

"Staj konusunda yardımcı olduğunuz için tekrar teşekkürler. Benim için anlamı çok büyük."

"Başvuruna ve referanslarına baktım. Çok etkileyici. Hardin'in senden öğrenecek çok şeyi var," dedi yeşil gözlerinde umutla.

Gülümseyerek veda ederken yanaklarımın kızardığını hissettim. Edebiyat dersi için kampüsün diğer tarafına geri döndüğümde dersin başlamasına beş dakika kalmıştı. Hardin eski sırasındaydı ve onu görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

"Anlaşmaya sadık kaldığın için ben de kaldım," dedi ve o da gülümsedi. Landon'ı selamlayarak aralarındaki yerime oturdum.

"Neden bu kadar geciktin?" diye fısıldadı Hardin, profesör derse başlarken.

"Dersten sonra söylerim." Şimdi konuyu açarsam dersin ortasında olay çıkaracağını biliyordum.

"Şimdi söyle."

"Dersten sonra derim. Büyütülecek bir şey değil," diye söz verdim. İç çekti ama daha fazla üstelemedi.

Ders sona erdiğinde Hardin ve Landon ayağa kalktılar. Hangisiyle konuşacağımdan emin olamadım. Genellikle dersten sonra Landon'la konuşurdum ve birlikte çıkardık ama şimdi Hardin geri dönmüşken karar verememiştim.

"Cuma günü Dakota ve benimle şenlik ateşine hâlâ geliyor musun? Önce yemeğe gelmen gerektiğini düşünüyordum. Annemin buna çok sevineceğini biliyorum," dedi Landon, Hardin konuşamadan.

"Evet, elbette hâlâ geliyorum. Yemek de güzel bir fikir; bana detayları verirsen orada olurum." Dakota'yla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Landon'ı çok mutlu ediyordu ve bu yüzden onu şimdiden sevmiştim.

"Sana mesaj atarım," dedi ve yürüyerek uzaklaştı.

"*Sana mesaj atarım,*" diye alay etti Hardin. Gözlerimi devirdim.

"Onunla alay etme," diye uyardım.

"Ah, evet, bunun seni ne kadar kızdırdığını unuttum. Bunu yaptığında neredeyse masanın üzerinden Molly'nin üzerine atlıyordun." Yine güldü. Bu kez omzunu ittim.

"Ciddiyim, Hardin, onu rahat bırak," dedim ve moralini düzeltmek için, "Lütfen," diye ekledim.

"O babamla yaşıyor. Onunla alay etmeye hakkım var." Yaramazca gülümseyince gülmekten kendimi alamadım. Binadan çıkarken şimdi tam zamanı olduğuna karar verdim.

"Babandan söz etmişken..." Ona bakınca Hardin'in şimdiden gerildiğini gördüm. Söyleyeceklerimi duymayı beklerken gözlerinde temkinli bakışlar vardı. "Bugün oraya gittim. Ofisine. Vance'de yarın benim için bir görüşme ayarlamış. Bu harika, değil mi?"

"*Ne* yapmış?" diye hırladı.

İşte başlıyoruz.

"Benim için bir görüşme ayarlamış. Bu harika bir fırsat, Hardin." Anlayışlı davranması için yalvarıyordum.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek.

"Dahası var."

"Elbette vardır..."

"Beni gelecek hafta sonu düğüne davet etti... şey, bizi. Bizi düğüne davet etti." Gözlerindeki öfkeyi görünce sözümü zorlukla tamamlayabildim.

"Hayır, gitmiyoruz. Tartışma bitmiştir." Gitmek için döndü.

"Bir dakika, sadece dinle. Lütfen?" Bileğine uzandım ama sertçe çekti.

"Hayır. Gerçekten bu konunun dışında kalmalısın, Tessa. Dalga geçmiyorum. Bir kez olsun lanet olasıca kendi işine bak," diye çıkıştı.

"Hardin..." diye tekrarladım ama bana aldırmadı.

Yürüyerek uzaklaşıp otoparka girdi. Ayaklarım beton gibi olmuş, peşinden gitmemi engelliyordu. Beyaz arabası otoparktan çıkarken arkasından baktı. Aşırı tepki veriyordu ve yangına körükle gitmeye niyetim yoktu. Tekrar konuşabilmemiz için biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Gitmek istemeyeceğini biliyordum ama en azından konuşabileceğimizi ummuştum.

Kimi kandırıyorum ki? Bu "daha fazla" meselesine daha iki gün önce başlamıştık. Neden bir şeylerin böylesine farklı olmasını bekle-

diğimi bilmiyordum. Bazı açılardan öyleydi: Hardin çoğu zaman bana daha nazik davranıyordu ve beni başkalarının yanında öpüyordu ki bu şaşırtıcıydı. Ancak Hardin temelde hâlâ Hardin'di ve her zamanki gibi inat ve tutum sorunu vardı. İç çekerek çantamı omzuma astım ve odama geri döndüm.

Steph yerde bağdaş kurarak oturmuş, televizyon izliyordu. Ben içeri girince başını kaldırıp bana baktı. "Dün gece neredeydin? Ertesi gün okul varken geceyi dışarıda geçirmek sana yakışmıyor, küçük hanım," diye takıldı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Ben... dışarıdaydım işte," dedim. Hardin'le kaldığımı söyleyip söylememe konusunda karar veremedim.

"Hardin'le," diye tamamladı ve başımı çevirdim. "Orada olduğunu biliyorum; benden numaranı istedi, bovling salonundan çıktı ve bir daha da dönmedi." Bana neşeyle gülümsedi.

"Kimseye söyleme. Bana neler olduğunu ben de bilmiyorum," dedim.

Steph kimseye tek kelime etmeyeceğine söz verdi ve günün geri kalanını Tristan'la ilişkisi hakkında konuşarak geçirdik; sonra Tristan onu yemeğe götürmek için geldi. Kapı açılır açılmaz Steph'i öptü, eşyalarını toplarken elini tuttu ve Steph de bütün bu süre boyunca gülümsedi. Neden Hardin de bana böyle davranamıyordu ki?

Son birkaç saattir Hardin'den hiç ses çıkmamıştı ama ilk mesaj atan ben olmak istemiyordum. Bunun gülünç olduğunun farkındaydım fakat bu umurumda değildi. Steph ile Tristan gittikten sonra ödevlerimi bitirdim ve tam duşa gitmek için eşyalarımı toplarken telefonum çaldı. Ekranda Hardin'in adını gördüğüm anda yüreğim hopladı.

Bu gece benimle kalır mısın? diye yazmıştı. Saatlerdir benimle konuşmamıştı ama şimdi onunla kalmamı mı istiyordu? Yine mi?

Neden? Bana yine huysuzluk edesin diye mi? diye karşılık verdim. Ben de onu görmek istiyordum ama hâlâ kızgındım.

Yoldayım, hazırlan. Bu maço tavırlarına gözlerimi devirdim fakat onu göreceğim için heyecanlanmaktan da kendimi alamadım.

Yine kardeşlik evinde duş almak zorunda kalmamak için banyoya koştum. İşimi bitirdiğimde ertesi günkü giysilerimi toparlayacak çok az zamanım kalmıştı. Otobüsle Vance'e kadar gitmek gözümde büyüyordu çünkü arabayla sadece yarım saatlik mesafedeydi; bu yüzden araba bakmaya gitmeye tekrar karar verdim. Giysilerimi düzgünce çantama yerleştirirken Hardin kapıyı açtı; elbette ki vurmadan.

"Hazır mısın?" diye sordu ve şifonyerin üzerinden çantamı kaptı. Başımla onaylayarak çantamı omzuma atıp onun peşinden dışarı çıktım. Sessizce arabasına yürürken gecenin geri kalanının da böyle geçmemesi için içimden tekrar tekrar dua ettim.

56. Bölüm

İlk konuşan olmak istemediğim için pencereden dışarı bakıyordum. Birkaç blok sonra Hardin radyoyu açtı ve sesini neredeyse sonuna kadar çevirdi. Daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar gözlerimi devirdim ama aldırmamaya çalıştım. Müzik zevkinden nefret ediyordum ve hemen başımı ağrıtıyordu. Hiç sormadan düğmeyi çevirdim. Hardin dönüp bana baktı.

"Ne?" diye tersledim.

"Oha, birinin sinirleri tepesinde galiba," dedi.

"Hayır, sadece bunu dinlemek istemiyorum ve sinirleri tepesinde olan biri varsa o da sensin. Daha önce kabalık ettin, sonra bana mesaj atıp seninle kalmamı istedin; anlamıyorum."

"Düğün konusunu açtığın için kızgındım. Artık gitmeyeceğimize karar verildiğine göre, kızgın olmam için de bir neden kalmadı." Sesi sakin ve kendinden emindi.

"Herhangi bir karar filan verilmedi; bunu konuşmadık bile."

"Evet, konuştuk. Sana gitmeyeceğimi söyledim, bu yüzden konuyu kapa, Theresa."

"Sen gitmiyor olabilirsin ama ben gideceğim. Ve ayrıca Karen'dan yemek yapmayı öğrenmek için bu hafta babanın evine de gideceğim," dedim.

Dişlerini sıktı ve bana öfkeli gözlerle baktı. "Düğüne gitmeyeceksin ve... ne? Karen'la yakın arkadaş mı oldunuz şimdi? Onu tanımıyorsun bile."

"Tanımıyorsam ne olmuş? *Seni* de tanımıyorum ki," dedim. Yüzü asıldı ve kendimi kötü hissettim ama bu doğruydu.

"Neden bu kadar sorun çıkarıyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Çünkü bana ne yapıp yapmayacağımı sen söyleyemezsin, Hardin. Böyle bir şey yok. Düğüne gitmek istiyorsam giderim ve senin de benimle gelmeni gerçekten isterim. Eğlenceli olabilir; hatta güzel zaman geçirebilirsin bile. Baban ve Karen için bu çok önemli ama elbette ki senin umurunda bile değil."

Bir şey söylemedi. O nefesini üflerken ben pencereden dışarı baktım. Yolculuğun geri kalanı sessizce geçerken ikimiz de konuşamayacak kadar kızgındık. Kardeşlik evine yanaştığımızda Hardin arka koltuktan çantamı kaparak omzuna attı.

"Neden bir kardeşlik evine katıldın ki?" diye sordum. Odasını ilk keşfettiğimden beri ona bu soruyu sormak istiyordum.

Basamakları çıkarken derin bir nefes aldı. "Çünkü buraya gelmeyi kabul ettiğimde yurtlar doluydu –ve kesinlikle babamın yanında kalmayacaktım– dolayısıyla elimdeki birkaç seçenekten biri buydu."

"Peki, neden kaldın?"

"Çünkü babamın evinde yaşamak istemiyorum, Tessa. Ayrıca, şu eve bir bak; güzel ve en büyük oda da benim." Hafifçe sırıttı ve öfkesinin yatışmaya başladığını gördüğüme sevindim.

"Yani, neden kampüsten uzakta bir yerde oturmuyorsun?" diye sordum. Omuz silkti. Belki de çalışmak zorunda kalmak istemiyordu.

Onunla birlikte sessizce odasına çıktım ve kapıyı açmasını bekledim. Kimsenin odasına girmemesiyle ilgili takıntısının kaynağı neydi?

"Neden odana kimseyi sokmuyorsun?" diye sordum. Gözlerini devirdi ve çantamı yere bıraktı.

"Neden sürekli bu kadar çok soru soruyorsun?" diye hırlayarak koltuğa oturdu.

"Bilmiyorum. Sen neden cevaplamıyorsun?" diye sordum ama elbette ki bana aldırmadı. "Yarın giyeceğim giysileri asabilir miyim? Çantamda çok fazla buruşmalarını istemiyorum."

Bir an bunu düşündükten sonra başıyla onayladı ve dolabından bir askı almak için kalktı. Çantamdan eteğim ile bluzumu çıkararak askıya geçirirken, keyifsizce giysilerime baktığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Yarın saat sekiz kırk beşte otobüs durağında olabilmek için her zamankinden daha erken kalkmam gerekiyor; üç sokak ötede beni Vance'in iki blok yakınına götürecek bir otobüse binebileceğim bir durak var," dedim.

"Ne? Oraya yarın mı gidiyorsun? Neden bana söylemedin?"

"Söyledim... ama surat asmakla meşgul olduğun için duymamışsın," diye karşılık verdim.

"Seni oraya ben götürürüm; yaklaşık bir saatlik otobüs yolculuğu yapmana gerek yok."

Sadece onu kızdırmak için teklifini geri çevirmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Oraya kalabalık bir otobüsle gitmektense Hardin'in arabası çok daha iyiydi.

"Yakında bir araba bulacağım; arabasız daha fazla idare edemem. Staja başlarsam haftada üç gün oraya otobüsle gitmek zorunda kalırım."

"Ben seni götürürüm," dedi neredeyse fısıltı gibi bir sesle.

"Kendime bir araba bulacağım," dedim. "Bana kızıp almazlık etmeni istemem."

"Bunu asla yapmam." Sesi ciddiydi.

"Evet, yaparsın. O zaman ben de otobüse binmek zorunda kalırım. Almayayım, teşekkürler," dedim yarı şakayla. Bu konuda ona güvenebileceğimi biliyordum ama riske girmek istemiyordum. Sağı solu belli olmuyordu.

Hardin televizyonu açtı ve üzerini değiştirmek için ayağa kalktı; ben de ne yaptığına baktım. Ona ne kadar kızgın olsam da onu çıplakken izleme fırsatını asla kaçırmazdım. Önce tişörtünü başından yukarı çekti ve dar, siyah kotunun düğmelerini çözüp aşağı çekerken kaslarının gerilişini izledim. Sadece külotla kalacağını düşünürken şifonyerinden ince bir pamuklu külot çıkarıp giydi. Neyse ki belden yukarısı çıplak kaldı.

"İşte," diye mırıldandı ve çıkardığı tişörtü bana uzattı. Tişörtünü elime alırken gülümsememi gizleyemedim. Bu aramızdaki bir oyun gibi olmuştu; benim onun kumaşta bıraktığı kokuyu sevdiğim gibi, o da üzerinden çıkardığı tişörtü giyerek yatağa girmemi seviyor olmalıydı. Hardin televizyona odaklanırken ben de onun tişörtünü ve bir yoga taytı giydim. Tayt, spandeks gibiydi ama çok rahattı. Sütyenim ile giysilerimi katladıktan sonra Hardin nihayet tekrar bana baktı. Boğazını temizleyerek beni baştan aşağı süzdü.

"Bu tayt... şey... gerçekten seksiymiş."

Kızardım. "Teşekkürler."

"Bulut desenli pijamandan çok daha iyi," diye takıldı. Yere otururken güldüm. Onun odasında kendimi tuhaf bir şekilde rahat hissediyordum. Belki de nedeni kitaplar ya da Hardin'di; emin değildim.

"Arabada beni de tanımadığını söylerken ciddi miydin?" diye sordu sakince. Bu sorusunu hiç beklemiyordum.

"Sayılır. Tanıması kolay biri değilsin."

"Bense seni tanıdığımı hissediyorum," dedi bakışlarını gözlerime dikerek.

"Evet, çünkü sana izin verdim. Sana kendimle ilgili şeyler anlatıyorum."

"Ben de anlatıyorum. Öyleymiş gibi görünmeyebilir ama beni diğer herkesten daha iyi tanıyorsun." Önce yere, sonra tekrar gözlerime baktı. Üzgün, kırgın görünüyordu ve her zamanki öfkesinden çok farklıydı ama aynı ölçüde çekiciydi.

İtirafına nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Hardin'i çok kişisel bir seviyede tanıdığımı ben de hissediyordum; birbirimizle ilgili önemsiz detayları bilmekten daha derin bir bağımız varmış gibi. Ama yetmiyordu, daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacım vardı.

"Sen de beni herkesten daha iyi tanıyorsun," dedim. O beni, gerçek Tessa'yı tanıyordu. Annemin veya hatta Noah'nın yanında rol yaptığım Tessa'yı değil. Hardin'e babamın gidişiyle, annemin eleştirileriyle ilgili şeyler anlatmış, başka kimseye açıklamadığım korkularımı açıklamıştım. Hardin bu bilgilerden hoşlanmış gibiydi; yerinden kalkıp

yanıma yaklaşırken güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. Ellerimi tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Neyi öğrenmek istiyorsun, Tessa?" diye sordu. İçim ısındı. Hardin nihayet bana kendiyle ilgili daha fazlasını anlatmaya hazırdı. Bu karmaşık, öfkeli ve bazen de sevecen adamı çözmeye çok yaklaşmıştım.

Hardin'le sırtüstü yatağa uzanıp bakışlarımızı tavana diktik ve ona en azından yüz tane soru sordum. Bana büyüdüğü yeri, Hapmstead'i ve oradaki yaşantısının güzelliğini anlattı. Yardımcı tekerlekler olmadan bisiklete binmeyi öğrenirken düştüğünde dizinde kalan yara izini ve annesinin kanı görünce nasıl bayıldığını anlattı. Babası o gün bardaydı –bütün gün– ve dolayısıyla bisiklete binmeyi annesinin öğretmesi gerekmişti. Bana ilkokulu ve zamanının büyük bölümünü kitap okuyarak geçirişini anlattı. Asla dışadönük bir çocuk olmamıştı ve yaşı büyüdükçe, babası daha çok içmeye, annesiyle daha sık kavga etmeye başlamıştı. Bana kavga ettiği için ortaokuldan atıldığını ama sonra annesinin onu geri almaları için yalvardığını anlattı. Dövme yaptırmaya on altı yaşındayken başlamıştı; arkadaşı evlerinin bodrumunda yapıyordu. İlk dövmesi bir yıldızdı ve bir tane yaptırınca hep daha fazlasını istemişti. Sırtına dövme yaptırmamasının belli bir nedeni olmadığını, sadece henüz oraya sıra gelmediğini söyledi. Köprücük kemiğine çizilmiş iki kuşa rağmen kuşlardan nefret ediyordu ve klasik arabaları seviyordu. Hayatının en güzel günü, araba kullanmayı öğrendiği ve en kötüsü de annesi ile babasının boşandığı gündü. Kendisi on dört yaşındayken babası içkiyi bırakmıştı ve o zamandan beri o korkunç yılları telafi etmeye çalışıyordu ama Hardin yutmuyordu.

Bütün bu yeni bilgilerle başım dönmüştü ve nihayet onu anlamaya başladığımı hissediyordum. Onunla ilgili öğrenmek istediğim daha bir sürü şey vardı fakat sekiz yaşındayken annesi ve bir arkadaşıyla birlikte mukavvadan yaptıkları oyun evini anlatırken uyuyakaldı. Onu uykusunda izlerken, artık çocukluğunu bildiğim için gözüme daha küçük görünüyordu. Anladığım kadarıyla, babasının alkolikliği mahvedene ve bugünkü öfkeli Hardin'i yaratana kadar hayatının en mutlu

dönemi o zamandı. Uzanıp mağrur asiyi yanağından öptükten sonra ben de uyumak için yanına kıvrıldım.

Onu uyandırmak istemediğim için örtüyü kendi üzerime yanlamasına çektim. O gece rüyalarımda bisikletten düşen kıvırcık saçlı küçük bir çocuğu görüp durdum.

"Dur!"

Hardin'in acı dolu sesiyle sıçrayarak uyandım. Onu görmek için etrafıma bakındım ve sonra yatağın kenarından bakınca vücudunun yerde kasıldığını gördüm. Hemen yataktan fırlayarak yanına çöktüm ve uyandırmak için omuzlarından nazikçe sarstım. Geçen sefer ne kadar zor olduğunu hatırladığım için üzerine eğildim ve karşı koymasına rağmen küçük kollarımı omuzlarına sardım. Mükemmel dudaklarından bir inilti döküldü ve gözleri aniden açıldı.

"Tess," dedi ve bana sarıldı. Nefes nefese ve ter içindeydi. Ona kâbuslarını sormalıydım ama fazla açgözlü davranmak istememiştim; bana beklediğimden çok daha fazlasını anlatmıştı zaten.

"Buradayım, buradayım," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. Kolunu çekerek kalkmasını ve yatağa geçmesini işaret ettim. Gözlerime baktığında şaşkınlığı ve korkusu yavaşça silindi.

"Gittiğini sandım," diye fısıldadı. Uzandık ve onu olabildiğince kendime çektim. Islak, dağınık saçlarını parmaklarımla sıvazlarken gözleri titreşerek kapandı.

Bir şey söylemedim. Sadece onu sakinleştirmek için başını okşamaya devam ettim.

"Beni asla bırakma, Tess," diye fısıldadı ve yine uykuya daldı. Bu yakarışıyla kalbim ezildi ve beni burada istediği sürece yanında kalacağını anladım.

57. Bölüm

Ertesi sabah Hardin'den önce uyandım ve onu uyandırmadan üzerimden iterek bacaklarımızı birbirinden ayırmayı başardım. Rahatlayarak adımı söyleyişini ve kendisiyle ilgili açıkladığı bütün sırları hatırlayınca içim kıpır kıpır etti. Önceki gece bütün duvarlarını indirmiş, ona daha da fazla değer vermeme neden olmuştu. Ona karşı duygularımın derinliği beni korkutuyordu ve varlıklarını hissedebiliyordum ama henüz gerçekten yüzleşmeye hazır değildim. Saç maşamı ve Steph'ten ödünç aldığım –elbette ki izniyle– küçük makyaj çantasını alarak banyoya yürüdüm.

Koridor boştu ve ben hazırlanırken kapıyı vuran olmadı. Hardin'in odasına geri dönerken o kadar şanslı değildim. Üç çocuk bana doğru geliyordu ve biri Logan'dı.

"Selam, Tessa!" dedi mükemmel gülümsemesiyle.

"Selam, nasılsın?" Üçü bana bakarken mahcup oldum.

"İyi, dışarı çıkıyorduk. Buraya taşınmaya filan mı niyetlisin?" diye sordu gülerek.

"Hayır, kesinlikle. Sadece... ziyaret." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Uzun boylu çocuk eğilerek Logan'ın kulağına bir şey fısıldadı. Ne dediğini anlamadım ama başımı çevirdim. "Eh, sonra görüşürüz," dedim.

"Evet, bu gece partide görüşürüz," dedi Logan ve yürüyüp gitti.

Ne partisi? Neden Hardin bana bir partiden söz etmemişti? Belki de katılmayı düşünmüyordu? *Ya da belki senin gelmeni istemiyor,* dedi içimden bir ses. Salı gecesi kim parti verirdi ki?

Hardin'in kapısına ulaştığımda, ben daha tokmağa uzanamadan açıldı.

"Neredeydin?" diye sordu ve girmem için daha da açtı.

"Saçlarımla uğraşıyordum. Seni uyandırmak istemedim," dedim.

"Sana koridorlarda dolaşmamanı söylemiştim, Tessa," diye azarladı.

"Ben de sana bana patronluk taslamamanı söylemiştim, Hardin," diye ekledim alaycı bir tavırla ve yüzü yumuşadı.

"Pes." Gülerek bana sokuldu. Bir elini belime ve diğerini bluzumun altından karnıma yerleştirdi. Parmakları nasırlıydı ama tenimde nazikçe yukarı kaydı.

"Yine de bir kardeşlik evinin koridorlarında dolaşırken sütyen takmalısın, Theresa." Parmakları göğüslerime ulaştığı anda dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Başparmaklarıyla hassas noktayı okşayarak göğüs uçlarımı sertleştirdi. Nefesini sertçe çekti. Olduğum yerde donup kalmıştım fakat kalbim hızla atıyordu. "Koridorlarda ne tür sapıkların dolaştığını asla bilemezsin," diye fısıldadı kulağıma.

Başparmakları göğüs uçlarımda oyalanıyor, hafifçe sıkıştırıyordu. Parmakları nazik saldırıyı sürdürürken başım göğsüne düştü ve inliltilerimi kontrol edemedim.

"Sadece bunu yaparak bile seni boşaltabileceğime bahse girerim," dedi ve biraz daha bastırdı.

Bunun böylesine... zevk vereceği... aklıma bile gelmezdi. Başımla onayladım ve Hardin gülerek dudağını kulağıma yaklaştırdı. "Bunu yapmamı ister misin? Seni boşaltayım mı?" diye sordu. Yine başımla onayladım. Sormasına gerek var mıydı? Sık nefeslerim ve titreyen dizlerim her şeyi anlatıyordu zaten.

"Uslu kız, şimdi sırada..." diye başladığı anda cep telefonumun alarmı çaldı.

Aniden dikkat kesildim. "Ah, Tanrım! On dakika içinde çıkmamız gerek, Hardin. Üstelik daha giyinmedin. Ben de daha giyinmedim!"

Geri çekildim ama başını iki yana sallayarak beni yine kendine çekti. Bu kez taytımı ve külotumu aşağı indirdi. Uzanıp telefonumu kapadı.

"Sadece iki dakikaya ihtiyacım var; yani giyinmek için sekiz dakikamız kalır." Beni yerden kaldırarak yatağa taşıdı. Beni oturttu, önümde diz çöktü ve ayak bileklerimden tutarak kenara çekti. "Bacaklarını aç, bebeğim," dedi. Söylediğini yaptım.

Bu sabah programımda böyle bir şey olmadığını biliyordum fakat güne başlamak için daha iyi bir yol düşünemiyordum. Uzun parmakları bacaklarımdan yukarı kaydı ve bir eliyle bastırarak beni yatırdı. Başını eğerek önce organımı yaladı, ardından dudaklarının arasına alarak emdi. Yine aynı noktaydı, ah, Tanrım! Kalçam yataktan havalanınca beni yine aşağı bastırdı ve öyle tuttu. Diğer elini kullanarak bir parmağını içime soktu ve her zamankinden daha hızlı sokup çıkarmaya başladı. Ellerinin mi yoksa dudaklarının mı daha çok zevk verdiğini bilemiyordum ama ikisinin birleşimi zihnimi durdurmuştu. Saniyeler içinde karnımda bir yanma hissettim ve parmağını daha hızlı pompalamaya başladı.

"İki parmak deneyeceğim, tamam mı?" dedi ve iniltiler arasında başımla onayladım. Tuhaf ve biraz rahatsız edici bir histi; ilk kez bir parmağını içime soktuğundaki gibiydi. Fakat dudaklarını yine organıma yerleştirip emmeye başladığında, o hafif acıyı unutuverdim. Hardin ağzını bir kez daha geri çekerken sızlandım.

"Lanet olsun, çok darsın, bebeğim." Sadece sözleri bile beni doruğa taşımaya yetmişti. "İyi misin?" diye sordu.

Saçlarını yakalayarak başını aşağı yatırdım. Gülerek yine dudaklarını tenime bastırdı. Hayatımın en şiddetli orgazmını yaşarken saçlarını çekiştirerek iniltiler arasında adını haykırdım. Gerçi çok fazla orgazm yaşamamıştım ama bu kesinlikle en hızlısı ve en şiddetlisiydi. Hardin ayağa kalkıp dolaba doğru yürümeden önce karnıma bir buse kondurdu. Başımı kaldırarak soluklanmaya çalıştım. Geri dönerek bir tişörtle bacaklarımın arasını sildi ki aklım başımda olsa daha fazla utanabilirdim.

"Hemen dönerim. Dişlerimi fırçalayacağım." Gülümseyerek odadan çıktı. Yataktan kalkarak giyindim ve saate baktım. Çıkmak için üç dakikamız kalmıştı. Hardin geri dönünce hemen giyindi ve çıktık.

"Oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?" diye sordum otobana girerken.

"Evet, Christian Vance, babamın üniversiteden en iyi arkadaşı," dedi. "Oraya birkaç kez gitmiştim."

"Ah... vay canına." Ken'in orada bir bağlantısı olduğunu biliyordum ama yönetim kurulu başkanının en iyi arkadaşı olduğunu bilmiyordum.

"Endişelenme, iyi bir adamdır. Biraz fazla açık sözlüdür ama iyidir; kolay uyum sağlarsın." Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Bu arada, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Bu sabah keyfin yerinde sanırım," diye takıldım.

"Evet, sabahın bu kadar erken saatinde başımı bacaklarının arasına sokmam, iyi bir günün işareti gibi." Gülerek elimi tuttu.

"Hardin!" diye azarladım ama yine güldü.

Yolculuk çabuk bitti ve çok geçmeden yan tarafları aynalı camlı ve önünde kocaman bir V harfi olan alt katlı bir binanın arkasına yanaştık.

"Gerginim," diye itiraf ettim dikiz aynasında makyajımı kontrol ederken.

"Gerilme; her şey yolunda gidecek. Sen çok akıllısın ve Vance'in bunu hemen fark edeceğinden eminim," dedi Hardin.

Tanrım, böyle nazik davranmasına bayılıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim ve uzanıp onu öptüm. Tatlı ve basit bir buseydi.

"Ben arabada seni bekleyeceğim," dedi ve beni tekrar öptü.

Binanın içi de dışı kadar seçkindi. Resepsiyona ulaştığımda bana günlük giriş kartı verildi ve altıncı kata çıkmam söylendi. Altıncı kattaki resepsiyon masasına ulaşınca oradaki genç adama adımı verdim.

Beni büyük bir ofise götürmeden önce mükemmel dişleriyle gülümsedi. "Bay Vance, Theresa Young geldi," dedi, kapıdan görebildiğim orta yaşlı bir adama. Adam hafif sakallıydı.

Bay Vance beni içeri davet etti ve elimi sıkmak için yanıma geldi. Yeşil gözleri odanın diğer tarafından bile belli oluyordu. Gülümsemesi rahatlatıcıydı ve oturmamı söylerken sakinleşmiştim bile.

"Tanıştığımıza çok sevindim, Theresa. Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Tessa, bana Tessa deyin. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Eh, Tessa, İngiliz Edebiyatı birinci sınıf öğrencisiymişsin?" dedi.

"Evet, efendim," dedim başımla onaylayarak.

"Ken Scott seni çok övdü ve sana staj imkânı vermezsem büyük bir balık kaçıracağımı söyledi."

"Ken çok nazik bir adam," dedim. Vance başıyla onaylarken parmaklarıyla sakalını okşadı.

Son zamanlarda ne okuduğumu, en çok hangi yazarları sevdiğimi ve sevmediğimi, neden bu şekilde düşündüğümü sordu. Ben açıklarken başıyla onaylayarak dinledi ve cevaplarımı bitirince gülümsedi.

"Eh, Tessa, ne zaman başlayabilirsin? Ken ders durumuna göre haftanın iki günü burada ve üç günü kampüste olabileceğini söyledi," dedi ve ağzım açık kaldı.

"Ciddi misiniz?" diyebildim sadece. Bu kadarını kesinlikle beklemiyordum. Geceleri derslere gireceğimi ve gündüzleri buraya geleceğimi sanmıştım; tabii kabul edilirsem.

"Evet. Ayrıca, diploma zamanı yaklaşırken burada geçirdiğin süreye göre kredi saatleri de alacaksın."

"Çok teşekkür ederim. Bu inanılmaz bir fırsat, teşekkür ederim, tekrar tekrar teşekkür ederim." Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

"Maaşını pazartesi günü başladığında konuşacağız."

"Maaşım mı?" Ödemesiz bir staj olacağını sanmıştım.

"Elbette buradaki mesain için ücret alacaksın." Gülümsedi.

Ağzımı açarsam ona bininci kez teşekkür edeceğimden korktuğumdan sadece başımla onayladım.

Arabaya neredeyse koşarak döndüm ve ben yaklaşırken Hardin indi.

"Ee?" diye sordu. Bir çığlık attım.

"Kabul edildim! Üstelik maaş alacağım ve haftanın iki günü buraya gelip üç gün okula gideceğim –ayrıca üniversite kredisi alacağım– ve çok nazikti –baban da böyle bir şey yaptığı için harika bir adam– sen de elbette. Çok heyecanlıyım ve ben... şey... sanırım hepsi bu." Ben gülerken Hardin bana sarılarak sıktı ve havaya kaldırdı.

"Senin adına çok sevindim," dedi ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

"Teşekkür ederim," dedim beni yine yere bırakırken. "Gerçekten, buraya getirdiğin ve arabada beklediğin için çok teşekkür ederim."

Hiç sorun olmadığını söyledi ve ikimiz de arabaya binerken, "Günün geri kalanında ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Elbette ki okula dönmek; edebiyat dersine hâlâ girebiliriz."

"Ciddi misin? Yapacak çok daha eğlenceli bir şey bulabileceğimizden eminim."

"Hayır, bu hafta zaten çok fazla ders kaçırdım; daha fazlasını kaçırmak istemiyorum. Edebiyat dersine gireceğim; sen de girmelisin." Gülümsedim.

Gözlerini devirdi ama başıyla onayladı.

Derse tam zamanında yetiştik ve Landon'a hemen staj haberini verdim. Beni tebrik ederek sımsıkı sarıldı. Hardin arkamızdan kaba sesler çıkarınca bacağını tekmeledim.

Hardin dersten sonra Landon ve benimle birlikte sınıftan çıkarken cuma günkü şenlik ateşinin detaylarını konuştuk. Landon'la akşam yemeği için saat beşte evlerine gitmem ve sonra saat yedide şenlik ateşine birlikte gitmemiz konusunda sözleştik. Biz konuşurken Hardin sessiz kaldı ve benimle gelip gelmeyeceğini merak ettim. Bir ara geleceğini söyledi fakat bunu sadece Zed'le rekabet etmek için yaptığından emindim. Otoparka ulaştığımızda Landon bizimle vedalaştı ve ıslık çalarak uzaklaştı.

"Scott!" diye seslendi biri. İkimiz de dönünce Nate ile Molly'nin bize doğru yürüdüğünü gördük. Harika, Molly. Kırmızı bir deri etek

ve askılı bluz giymişti. Daha Salı günüydü ve daha şimdiden haftanın sürtüklük kotasını doldurmuştu bile. Öyle şeyleri hafta sonlarına saklamalıydı.

"Selam," dedi Hardin, benden bir adım uzaklaşırken.

"Selam, Tessa," dedi Molly.

Ona cevap verdim ama Hardin ile Nate selamlaşırken huzursuzca durdum.

"Hazırsın, değil mi?" diye sordu Nate ve Hardin'in onlarla burada buluşmak için sözleştiği anlaşıldı. Neden yine birlikte zaman geçireceğimizi düşündüğümü bilmiyordum; her günümüzü birlikte geçiriyor filan değildik ama en azından önceden bir şey söyleyebilirdi.

"Evet, hazırım," dedi Hardin ve dönüp bana baktı. "Sonra görüşürüz, Tessa," dedi rahat bir tavırla ve onlarla birlikte yürüyerek uzaklaştı. Molly, Hardin'in arabasının yolcu koltuğuna yerleşirken makyajla kaplı yüzünde arsızca bir sırıtışla bana baktı. Nate arkaya oturdu.

Ben kaldırımda donakalırken ve arkalarından bakarken, az önce ne olduğunu merak ediyordum.

58. Bölüm

Odama dönerken Hardin'in öncekinden farklı olmasını beklemekle ne kadar aptallık ettiğimi düşünüyordum. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydim. Hardin'in beni Landon'ın yanında öpüşü, Hardin'in bana nazik davranışı ve "daha fazlasını" isteyişi. Hardin'in bana çocukluğunu anlatışı. Arkadaşları yanına gelir gelmez iki hafta önce tiksindiğim Hardin'e geri döneceğini bilmeliydim.

"Hey, kızım! Bu gece geliyor musun?" diye sordu Steph ben odamıza girerken. Tristan onun yatağına oturmuş, Hardin'in bana bakmasını istediğim gibi hayranlıkla sevgilisine bakıyordu.

"Hayır, ders çalışacağım," dedim. Herkesin davet edildiğini ama Hardin'in bana partiden söz etmemesini öğrendiğime sevindim. Muhtemelen herhangi bir engelle karşılaşmadan Molly'yle takılmak istiyordu.

"Ah, haydi! Eğlenceli olacak. Hardin de geliyor." Steph gülümseyince ben de gülümsemek için kendimi zorladım.

"Gerçekten, sorun değil. Annemi aramam, onunla biraz konuşmam ve gelecek haftaki ödevlerimi planlamam gerekiyor."

"Bahane!" dedi Steph çantasını kaparken. "Keyfin bilir. Ben bütün gece dışarıda olacağım, dolayısıyla bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi ve bana sarılarak vedalaştı.

Annemi arayarak ona staj haberini verince elbette ki inanılmaz fırsatıma çok mutlu oldu. Hardin'i açıklamama katmadım ama Ken'den söz ettim; onun Landon'ın yakında üvey babası olacağını açıkladım ki bu doğruydu. Noah'yla ilişkimi sordu ama sorularını geçiştirdim.

Noah'nın anneme her şeyi anlatmadığını öğrenince hem şaşırdım hem de sevindim. Bana bir şey borçlu değildi fakat yine de sessizliği için ona minnettardım. Annemin patronla ilişkisi olduğuna inandığı yeni iş arkadaşıyla ilgili aşırı uzun sohbetini dinledikten sonra, sonunda ona ders çalışmam ve telefonu kapamam gerektiğini söyledim. Her zamanki gibi aklım yine hemen Hardin'e gitti. Hardin'le tanışmadan önce hayatım çok daha basitti ve şimdi... karmaşık ve stresliydi. Ya aşırı ölçüde mutlu oluyordum ya da onu Molly'yle hayal ettiğim zaman içim yanıyordu.

Burada böyle oturmaya devam edersem aklımı kaçıracaktım ve ders çalışmaya çabalamaktan vazgeçtiğimde saat daha altıydı. Belki bir yürüyüşe çıkabilirdim. Gerçekten daha fazla arkadaşa ihtiyacım vardı. Telefonumu alıp Landon'ı aradım.

"Selam, Tessa!" Sesi dostçaydı ve endişelerimi kısmen yatıştırmıştı.

"Selam, Landon, meşgul müsün?" diye sordum.

"Hayır, maç izliyordum. Neden, bir sorun mu var?"

"Yo, sadece sana gelebileceğimi ve birlikte zaman geçirebileceğimizi düşünüyordum... belki de söz verdiği yemek dersini hatırlatırsam annen için bir sakıncası olmaz." Hafifçe güldüm.

"Evet, elbette. Buna bayılacağından eminim; ona geleceğini söyleyeyim."

"Tamam, ilk otobüs yarım saat sonra ama en kısa sürede orada olurum," dedim.

"Otobüs mü? Ah, evet, henüz araba almadığını unuttum. Ben gelip seni alırım."

"Hayır, gerçekten, sorun değil. Sana zahmet vermek istemiyorum."

"Tessa, mesafe on beş kilometre bile değil. Hemen çıkıyorum," dedi ve sonunda kabul ettim.

Çantamı alıp telefonuma son kez baktım. Elbette ki Hardin ne mesaj atmış ne de aramıştı. Ona bu kadar bağlanmaktan nefret ediyordum; özellikle de ona bağlanamayacağını bu kadar açıkça görürken.

Bağımsız olmaya kararlı bir tavırla telefonumu kapadım. Açık bırakırsam, deli gibi her on dakikada bir kontrol edeceğimi biliyordum.

Onu gerçekten odamda bırakmam gerektiğini düşünerek, Landon'ın gelmesini beklemek için dışarı çıkmadan önce telefonumu şifonyerimin en üst çekmecesine bıraktım.

Sadece dakikalar sonra Landon geldi ve hafifçe kornaya bastı. Kaldırımda şaşkınlıkla irkilerek yerimde sıçradığımdan arabaya binerken ikimiz de gülüyorduk.

"Annem şu anda mutfakta delirmiş durumda, bu yüzden kendini çok detaylı bir derse hazırla," dedi.

"Ciddi misin? Detaylara bayılırım!"

"Bayıldığını biliyorum; o açıdan birbirimize benziyoruz," dedi ve radyoyu açtı.

En sevdiğim şarkılardan birinin tanıdık melodilerini duydum. "Sesini açabilir miyim?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"The Fray sever misin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet! En sevdiğim gruptur; bayılırım. Ya sen?"

"Evet! Kim sevmez ki?" Güldü. Ona Hardin'in sevmediğini söyleyecektim ama sonra vazgeçtim.

Eve vardığımızda Ken bizi kapıda dostça bir gülümsemeyle karşıladı. Hardin'in yanımda olmasını beklemediğini umuyordum ama yüzünde hayal kırıklığı görmeyince ben de gülümsedim.

"Karen mutfakta; girersen sorumluluk kabul etmiyorum," dedi yaramazca bir tavırla.

Dalga geçmiyordu. Karen koca bir tezgâhın üzerini tavalar, karıştırma kâseleri ve tanımadığım daha bir sürü şeyle doldurmuştu.

"Tessa! Her şeyi hazırlıyorum!" Bütün o tuhaf aletleri eliyle işaret ederken Karen sırıtıyordu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, şu anda yok. Neredeyse tamam... İşte, bitti bile."

"Umarım geleceğimi çok geç haber vermemişimdir," dedim.

"Ah, hayır, hayatım. Buraya ne zaman istersen gelebilirsin," dedi. Samimi olduğunu görebiliyordum.

Bana giymem için bir önlük uzattı; saçlarımı da başımın arkasında topuz yaptım. Landon kanepeye oturdu ve Karen bana fincan kek

yapmak için kullanılan malzemeleri gösterirken Landon birkaç dakika bizimle sohbet etti. Onları miksere doldurup düşük hızda çalıştırdım.

"Kendimi şimdiden profesyonel bir fırıncı gibi hissettim." Ben gülerken Landon uzanıp eliyle yanağımı sildi.

"Pardon, yüzünde un vardı da." Yanakları kızardı. Gülümseyerek karşılık verdim.

Kek harcını fırın tavasına dökmeye başladım. Onları fırına verdikten sonra okul ve ev hakkında konuşmaya başladık. Landon bizi "kız kıza" bırakarak kaydettiği futbol maçını bitirmek için diğer odaya geçti.

Keklerimiz pişip soğurken kendimizi sohbete kaptırmıştık. Karen kekleri dolaba koyma zamanının geldiğini söyleyince onlara baktım ve kendiminkilerden gerçekten gurur duydum. Karen bana birinin üzerine *L* harfi çizmek için sıkma torbasını nasıl kullanacağımı gösterdi ve onu hazırladıktan sonra Landon için kenara ayırdım. Karen becerikli bir şekilde keklerini yapraklar ve çiçeklerle süslerken, ben de kendiminkilerle elimden geleni yaptım.

"Bir dahakinde kurabiye yapabiliriz." Gülümseyerek kekleri bir servis tepsisine dizdi.

"Bana uyar," dedim kendi keklerimden bir lokma alırken.

Karen şekerlemeleri ayarlarken, "Hardin bu gece nerede?" diye sordu.

Kekimi yavaşça çiğnerken bu soruyu sorma nedenini düşündüm. "Kardeşlik evinde," dedim sadece. Karen hafifçe kaşlarını çattı ama üstelemedi.

Landon tekrar mutfağa döndü ve Karen, Ken'e birkaç kek götürmek için mutfaktan çıktı.

"Bu benim için mi?" diye sordu Landon, üzerinde kremayla *L* harfi yazılmış keki eline alarak.

"Evet, sıkma torbası üzerinde çalışmam gerekiyor."

Kekten kocaman bir lokma aldı. "Asıl önemli olan tadı," dedi dolu ağzıyla. Ben gülerken o ağzını sildi.

Ben bir kek daha yerken Landon maçı anlatıyordu ve aslında umurumda değildi ama çok nazik davrandığından, ben de dinliyormuş gibi yaptım. Oysa aklım yine Hardin'deydi. Pencereden dışarı baktım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Landon beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Evet, özür dilerim. Seni dinliyordum... başlangıçta." Özür dileyen bir tavırla gülümsedim.

"Sorun değil. Konu Hardin mi?"

"Evet... nereden bildin?" diye sordum.

"O nerede?"

"Kardeşlik evinde. Bu gece bir parti var..." diye başladım ve sonra onunla dertleşmeye karar verdim. "Ve bana bundan söz etmedi. Arkadaşları yanıma geldi ve sadece, 'Sonra görüşürüz, Tessa,' dedi. Bunu tekrarladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum; ne kadar budalaca göründüğünün farkındayım. Ama şu Molly denen kız beni delirtiyor... Hardin sürekli onunla takılıyordu ve şimdi de yanında o var. Onlara bizim şey olduğumuzu söylemedi... her neysek." Derin bir iç çektim.

"Sizin çıktığınızı sanıyordum?" dedi Landon.

"Evet... şey, ben de öyle sanıyordum fakat artık bilemiyorum."

"Onunla konuşmayı denesene. Ya da partiye gitmeyi?"

Düz düz ona baktım. "Öylece kalkıp partiye gidemem."

"Neden? Daha önce partilerine gittin ve Hardin'le çıkıyorsunuz... ya da her neyse... ve oda arkadaşın da orada olacak. Senin yerinde olsam giderdim."

"Ciddi misin? Steph beni davet etti... Bilmiyorum."

Sadece Hardin'in Molly'yle birlikte olup olmadığını görmek için gitmek istiyordum ama bunu yapmak aptallık gibi geliyordu.

"Bence gitmelisin."

"Sen de benimle gelir misin?" diye sordum.

"Ah, hayır, hayır. Üzgünüm, Tessa. Arkadaşız ama ha... ha... hayır."

Gelmeyeceğini biliyordum ama yine de sormaya değerdi. "Sanırım ben gideceğim. En azından onunla konuşmak için."

"Güzel. Önce yüzündeki şu unu sil."

Landon gülerken kolunu şakayla ittim. Landon'la zaman geçirmek için bir süre daha kaldım; öyle düşünmeyeceğini bilsem de partiye gitmek için onu kullandığımı düşünmesini istemiyordum.

"İyi şanslar; bana ihtiyacın olursa ara," dedi Landon ben kardeşlik evinin önünde arabadan inerken. O gittikten sonra Hardin'le ilgili endişelendiğim için telefonumu odamda bıraktığımı hatırladım; oysa şimdi yine evinin önündeydim.

Bahçede duran açık saçık giyinmiş kızları görünce kendi giysilerime baktım: Üzerimde kot ve hırka vardı. Neredeyse makyaj yapmamıştım ve saçlarım topuzdu. *Buraya gelirken ne düşünüyordum ki?*

Gerginliğimi kontrol altına almaya çalışarak içeri girdim. Sadece sütyen ve külot giymiş bir kızın boydan fotoğrafını çekmekle meşgul olan Logan dışında tanıdık bir yüz göremedim. Mutfaktan geçerken biri bana içki dolu kırmızı bir bardak verdi ve hemen dudaklarıma götürdüm. Hardin'le yüzleşeceksem alkole ihtiyacım vardı. Kalabalık salondan geçerek gruplarının genellikle oturduğu kanepeye doğru yürüdü. Omuzların ve gövdelerin arasından Molly'nin pembe saçlarını gördüm...

Ve kanepede değil, Hardin'in kucağında oturduğunu fark edince midem bulandı. Hardin'in eli onun bacağındaydı ve Molly ona yaslanmış, bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi arkadaşlarının arasında kahkahalarla gülüyordu.

Hardin'le kendimi bu duruma nasıl sokabilmiştim? Ondan uzak kalmalıydım. Bunu daha önce biliyordum ve şimdi bir kez daha tokat gibi suratıma inmişti. Hemen oradan gitmeliydim. Bu ortama ait değildim ve bu insanların yanında bir kez daha ağlamak istemiyordum. Hardin için ağlamaktan bıkmıştım ve onu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışmaktan da artık vazgeçecektim. Hayatımda hiç olmadığım kadar aşağılandığımı düşündüğüm her seferinde, karşılıksız duyguların ne tür acılar yaratabileceği konusunda çıtayı biraz daha yükseltmeyi başarıyordu. Molly'nin elini Hardin'inkinin üzerine

koyuşunu izledim; Hardin elini geri çekti ama sonra kalçasına koyarak şakacı bir tavırla sıktı ve Molly kıkırdadı. Kendimi kıpırdamaya, geri çekilmeye, koşmaya, sürünmeye, oradan çıkmamı sağlayacak herhangi bir şey yapmaya zorladım ama bakışlarım âşık olduğum çocuğa odaklanmıştı; onun bakışlarıysa Molly'deydi.

"Tessa!" diye seslendi biri. Hardin'in başı aniden döndü ve yeşil gözleri gözlerime baktı. Şaşkınlıkla iri iri açılmışlardı ve Molly bana baktıktan sonra Hardin'e doğru biraz daha eğildi. Hardin'in dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sesi çıkmadı.

Zed yanıma geldi ve sonunda bakışlarımı Hardin'den ayırmak için kendimi zorladım. Gülümsemeye çalıştım fakat bütün enerjimi gözyaşlarına boğulmamak için harcıyordum.

"Bir içki ister misin?" diye sordu Zed. Bakışlarımı indirdim. *Elimde bir bira bardağı vardı, değil mi?*

Bardak ayaklarımın dibindeydi ve içindeki bira halıya dökülmüştü. Bir adım geri çekildim; normalde temizleyip özür dilerdim ama şimdi benim değilmiş gibi davranmayı tercih ettim. Burası o kadar kalabalıktı ki kimse anlayamazdı.

İki seçeneğim vardı: Gözyaşları içinde oradan kaçabilir ve Hardin'e beni aşağıladığını gösterirdim ya da cesur bir yüz takınır ve onu ya da Molly'nin hâlâ aynı şekilde kucağında oturuşunu umursamıyormuş gibi davranırdım.

İkinci seçeneğe karar verdim.

"Evet, lütfen. Bir içki çok iyi olur," dedim gergin bir sesle.

59. Bölüm

Zed'in peşinden mutfağa giderken bu partiyi atlatabilmek için zihnen kendimi hazırladım. Aslında Hardin'in yanına gidip ağzıma geleni söylemek, benimle bir daha konuşmamasını haykırmak, suratını tokatlamak ve Molly'nin pembe saçlarını yolmak istiyordum. Ancak muhtemelen Hardin bütün bu süre boyunca sadece sırıtırdı; dolayısıyla Zed'in hazırladığı vişneli votkayı bir dikişle bitirdim ve yenisini istedim. Hardin birçok gecemi mahvetmişti ve o kız olmayı reddediyordum.

Zed bana bir içki daha doldurdu ama birkaç dakika sonra bardağımı tekrar uzattığımda ellerini havaya kaldırdı. "Oha, yavaşla, kızım. İki tane içtin bile!"

"Tadı gerçekten güzel." Güldüm ve dudaklarımdaki vişne tadını yaladım.

"Eh, bu sefer biraz yavaşlayalım, ha?"

Ben kabul edince bir tane daha hazırladı. "Sanırım yine Doğruluk mu Cesaret mi oynayacağız."

Bu çocukların bu lanet olasıca oyunla dertleri ne be? İnsanların bu gülünç oyunu lisede bıraktığını sanıyordum. Hardin ile Molly'nin bu gece neler yapmaya cesaret ettiğini düşününce göğsümdeki acı geri döndü.

"Son seferinde ne kaçırdım?" diye sordum elimden gelen en cilveli gülümsemeyle. Muhtemelen deli gibi görünüyor olmalıydım ama Zed gülümseyerek karşılık verdiğine göre işe yaramış olmalıydı.

"Her zamanki gibi öpüşen birkaç sarhoş." Omuz silkti. Boğazımda bir şeyler düğümlendi ama içkimle birlikte onu da yuttum. Yapmacık bir şekilde güldüm ve diğerlerinin yanına dönerken içkimi yudumlamaya devam ettim. Zed, Hardin ve Molly'nin kanepede oturduğu yerin çapraz karşısına geçerek yere oturdu ve ben de onun yanına, her zamankinden daha yakın bir şekilde oturdum ama zaten amaç da buydu. Hardin'in şimdiye kadar Molly'yi kucağından indirmiş olacağını tahmin etmiştim ama bunu yapmamıştı. Ben de Zed'e doğru biraz daha eğildim.

Hardin'in gözleri kısıldıysa da ona aldırmadım. Molly hâlâ kendisinden bekleneceği gibi onun kucağında oturuyordu ve Steph de bana anlayışlı bir tavırla gülümsedikten sonra Hardin'e bir bakış attı. Nate'in sırası gelirken votka etkisini göstermeye başlamıştı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Steph.

"Doğruluk," diye cevap verdi Nate. Steph gözlerini devirdi.

"Ödlek." Steph'in renkli dili beni daima şaşırtıyordu. "Pekâlâ... Geçen hafta sonu Tristan'ın dolabına işediğin doğru mu?" diye sordu ve benim dışımda herkes gülmeye başladı. Neden söz ettikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır! O işi yapanın *ben olmadığımı* size daha önce de söyledim!" diye homurdandı Nate, herkes daha fazla kahkahalara boğulurken. Zed kahkahalarının arasında bana dönerek göz kırptı.

Daha önce fark etmemiştim ama... *Tanrım, bu çocuk gerçekten çok çekici. Gerçekten.*

"Tessa, oynuyor musun?" diye sordu Steph. Başımla onayladım. Düz düz bana bakan Hardin'e baktım. Ona gülümsedikten sonra Zed'e döndüm. Hardin'in yüzünün asıklığı beni biraz olsun rahatlatmıştı. O da benim kadar berbat hissetmeliydi.

"Pekâlâ, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Molly.

Elbette ki bana soracak kişi o olmalıydı.

"Cesaret," dedim cesurca. Bana ne yaptıracağım Tanrı bilirdi.

"Zed'i öpmeni istiyorum." Şaşkınlık nidaları ve kıkırtılar duyuldu.

"İnsanlarla öpüşme konusunda ne düşündüğünü zaten biliyoruz; başka bir şey seç," dedi Hardin dişlerini sıkarak.

"Aslında sorun değil." O oyun oynamak istiyorsa oynayabilirdik.

"Ben sanm..." diye başladı Hardin.

"Kapa çeneni, Hardin," dedi Steph ve bana cesaret veren bir tavırla gülümsedi.

Hayatımda gördüğüm en çekici erkeklerden biri olmasına rağmen Zed'i öpmeyi kabul ettiğime inanamıyordum. Daha önce sadece Noah ve Hardin'le gerçekten öpüşmüştüm. İlkokuldaki Johnny'nin sayılmayacağını düşünüyordum; özellikle de tadı zamka benzediği için.

"Emin misin?" diye sordu Zed. Endişeli gibi görünmeye çalışıyordu ama heyecanlandığını görebiliyordum.

"Evet, eminim." Fikrimi değiştirmemek için Hardin'e bakmamaya çalışarak içkimden bir yudum daha aldım. Zed dudaklarını yalayarak öpmek için üzerime eğilirken herkesin gözü üzerimizdeydi. Dudakları içki yüzünden soğuktu ve vişne suyunun dilinde bıraktığı tadı hissedebiliyordum. Dudakları yumuşak ama ısrarcıydı ve dilini de ustaca kullanıyordu. Hardin'leyken olduğu kadar değilse de, vücuduma yayılan alev dalgalarını hissettim; o kadar güzeldi ki Zed ellerini belime kaydırdığında ikimiz de dizlerimizin üzerinde doğrulduk ve...

"Tamam... lanet olsun. Öpüşün dedi, herkesin önünde düzüşün demedi," dedi Hardin ve Molly ona çenesini kapamasını söyledi.

Bakışlarımı Hardin'e çevirdim. İnanılmayacak kadar öfkeli görünüyordu ama bunu kendi istemişti.

Zed'den geri çekilirken ve herkes bize bakarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Steph başparmağını kaldırdı ama ben bakışlarımı yere indirdim. Zed çok memnun görünüyordu; bense utanmıştım ama Hardin'in tepkisi de çok hoşuma gitmişti.

"Tessa, sıra sende; Tristan'a soracaksın," dedi Zed. Tristan cesareti seçti; ben de yaratıcılıktan uzak bir şekilde içkisini fondip yapmasını istedim.

"Zed, doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu Tristan boşalan bardağını indirirken.

Ben de içkimin geri kalanını kafama diktim. Ne kadar çok içersem duygularım o kadar uyuşuyordu.

"Cesaret," diye cevap verdi Zed ve Steph, Tristan'ın kulağına sırıtmasına neden olan bir şey fısıldadı.

"Tessa'yı on dakikalığına üst kata çıkarmanı istiyorum," dedi Tristan. Boğulacağımı sandım. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Bu iyiymiş!" dedi Molly halime gülerek.

Zed bana benim için bir sakıncası olup olmadığını görmek istercesine baktı. Hiç düşünmeden ayağa kalkarak Zed'in elini tuttum. O da herkes kadar şaşkın görünüyordu ama kendisi de kalktı.

"Bu Doğruluk mu Cesaret mi değil, bu... ee, şey, son derece aptalca," dedi Hardin.

"Fark etmez ki! İkisi de yalnız ve hepsi sadece eğlence için, kimin umurunda?" diye sordu Molly.

"Be... benim... umurumda değil. Sadece aptalca olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi Hardin ve yine içim sızladı. Ne olduğumuzu... her neysek... arkadaşlarına söyleme niyetinde olmadığı gayet açıktı. Bütün bu süre boyunca beni kullanmıştı; ben de onun gözünde herhangi bir kızdım ve aksini düşünmekle son derece büyük bir aptallık etmiştim.

"Eh, işin güzel tarafı şu ki Hardin, seni hiç ilgilendirmez," diye tersleyerek Zed'in elini çekiştirdim.

"Lanet olsun!"

"Vay be!" dedi birileri ve ben Zed'le birlikte uzaklaşırken Hardin küfretti. Merdivenin tepesinde rastgele bir yatak odası bulduk ve Zed kapıyı açarak ışığı yaktı.

Şimdi Hardin'den uzaklaşmışken ve Zed'le yalnız kalmışken çok daha gergindim. Ne kadar kızgın olsam da Zed'le yakınlaşmak istemiyordum. Şey, istemediğimi söyleyemezdim ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ben öyle kızlardan değildim.

"Eh, ne yapmak istersin?" diye sordum, boğuk bir sesle.

Hafifçe gülerek beni yatağa sürükledi. *Ah, Tanrım!*

"Sadece konuşalım, ha?" dedi. Başımla onaylarken bakışlarımı yere diktim. "Seninle daha bir sürü şeyi yapmaya can atmadığımdan değil ama alkolün etkisindesin ve senden yararlanmak istemiyorum."

Ağzım açık kaldı.

"Şaşırdın mı?" Sırıttı. Ben de güldüm.

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Neden? Ben Hardin gibi serserinin teki değilim," dedi. Yine başımı çevirdim. "Biliyor musun, bir süre Hardin'le aranızda bir şey olduğunu sanmıştım."

"Hayır... biz sadece... şey, arkadaştık ama artık değiliz." Hardin'in yalanlarına inanmakla ne kadar büyük bir aptallık yaptığımı itiraf etmek istemiyordum.

"Yani hâlâ lisedeki erkek arkadaşınla mı birliktesin?" diye sordu.

Hardin'le ilgili konuşmak zorunda kalmayacağım için rahatladım. "Hayır, ayrıldık."

"Ah, bu çok kötü. Çok şanslı bir çocukmuş," dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Zed çok sevimliydi. Kendimi onun karamel rengi gözlerine bakarken buldum; kirpikleri benimkilerden bile gürdü. "Teşekkürler."

"Belki bir ara seni bir yerlere götürürüm? Yani çıkmak gibi? Ama bir kardeşlik evi partisindeki bir yatak odası gibi değil," dedi ve gergin bir tavırla güldü.

"Hımm..." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Yarın ayıldığında tekrar sormama ne dersin?" Sandığımdan çok daha nazik biriydi. Genellikle onun kadar çekici erkekler hödük olurdu... Hardin gibi.

"Anlaştık."

Yine elimi tuttu. "Peki o zaman! Haydi, aşağı inelim."

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde, Hardin ve Molly hâlâ kanepede oturuyordu ama şimdi Hardin'in elinde bir içki bardağı vardı ve Molly de yana kaymış, bacaklarını yandan uzatarak onun kucağına koymuştu. Hardin'in bakışları Zed'inkini tutan elime kaydığında, hiç

düşünmeden geri çekilecek oldum ama sonra hemen yine Zed'in elini tuttum. Hardin dişlerini sıkarken, ben kalabalığa baktım.

"Nasıldı?" diye sordu Molly sırıtarak.

"Eğlenceliydi," dedim. Zed sessiz kaldı. Doğrusunu söylemediği için ona daha sonra teşekkür edecektim.

"Sıra Molly'de," dedi Nate, biz yine yere otururken.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Hardin.

"Cesaret, elbette."

Hardin doğruca gözlerime bakarak konuştu: "Beni öpmeni istiyorum."

Kalbim durdu, gerçekten. Artık atmıyordu; bu herif hayal bile edemeyeceğim kadar rezil bir piçti. Molly, Hardin'in dudaklarına yapışmadan önce bana dönerek gururla bakarken kulaklarım uğulduyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hardin'e karşı duyduğum bütün öfke yerini derin bir kırgınlığa bıraktı ve yanaklarımdan süzülen yaşların sıcaklığını hissettim. Daha fazla izleyemezdim. Yapamazdım.

Saniyeler geçmeden ayağa fırladım ve sarhoş kalabalığı yararak uzaklaştım. Zed ve Steph'in bana seslendiğini duydum ama oda etrafımda dönüyor gibiydi ve gözlerimi kapadığımda Molly ile Hardin'den başkasını göremiyordum. İnsanlara çarparak ve hiç arkama bakmadan nihayet kapıya ulaşıp dışarı çıktım, ciğerlerimi temiz havayla doldurdum ve gerçekliğe döndüm.

Nasıl bu kadar zalim olabilir? Basamaklardan kaldırıma indim. Oradan uzaklaşmak zorundaydım. Keşke onunla hiç tanışmamış olsaydım. Keşke başka bir oda arkadaşım olsaydı. Keşke WCU'ya hiç gelmeseydim.

"Tessa!" Birinin bana seslendiğini duyunca olduğum yerde dönedüm. Gerçekten peşimden gelenin o olduğunu görene kadar Hardin'in sesini hayal ettiğimi sandım.

60. Bölüm

Asla çok atletik biri olmamıştım fakat vücuduma yayılan adrenalinin etkisiyle bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorladım. Sokağın ucuna ulaştığımda yorulmaya başlamıştım. Nereye gittiğimi sanıyordum ki? Geçen sefer yurda yürüyerek döndüğüm yolu hatırlamıyordum ve telefonumu odamda bırakmak gibi bir aptallık yapmıştım. Kendimi kanıtlamak için. Hardin'e bağlanmadığımı göstermek için. Peşimden koşarak, "Tessa, dur!" diye bağıran Hardin'e.

Durdum. Olduğum yerde donakaldım. *Neden ondan kaçıyorum ki? Benimle* neden oyun oynayıp durduğunu açıklaması gerekiyordu.

"Zed sana ne dedi?"

Ne? Ona döndüğümde sadece bir metre kadar uzakta olduğunu ve şaşkın bir yüzle bana baktığını gördüm; gerçekten duracağımı sanmamıştı.

"*Ne*, Hardin! *Benden ne istiyorsun?*" diye bağırdım. Hem koşmaktan hem de hayal kırıklığından kalp atışlarım deli gibi hızlanmıştı.

"Ben..." İlk kez ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. "Zed sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır... neden söylesin ki?" Ona doğru bir adım daha atarak tam önünde durdum ve yüzüne bakarken öfke bütün benliğimi sardı.

"Üzgünüm, tamam mı?" dedi sakince. Gözlerime baktı ve elimi tutmak için uzandı ama eline vurdum. Zed'le ilgili soruma aldırmamıştı fakat ben de umursamayacak kadar kızgındım.

"Üzgün müsün? Üzgün müsün?" diye tekrarladım, sesim güler gibi çıkarken.

"Evet, üzgünüm."

"Cehennemin dibine git, Hardin." Dönüp yürümeye başladım ama yine kolumu yakaladı. Öfkeme daha fazla hâkim olamadım ve elim aniden kalkarak suratına sağlam bir tokat indirdi. Hareketime onun kadar kendim de şaşırmıştım ve neredeyse ona vurduğum için özür dileyecektim ama o benim canımı çok daha fazla yakmıştı.

Elini yüzüne götürerek kızaran yanağını yavaşça ovaladı. Öfkeli ve şaşkın gözlerle bana baktı.

"Senin derdin ne be? Zed'i öpen sendin!" diye bağırdı. Yanımızdan bir araba geçti ve sürücü bize baktı ama ona aldırmadım. Şimdi kimin bizi izlediği umurumda bile değildi.

"Gerçekten beni suçlamaya çalışıyor olamazsın! Bana yalan söyledin ve beni aptal yerine koydun, Hardin! Tam sana güvenebileceğimi düşünürken beni aşağıladın! Molly'yle yalnız kalmak istiyorsan neden sizi rahat bırakmamı söylemedin? Hayır, bunun yerine daha fazlasını paylaşmak istediğini söyledin ve gece yanında kalmam için yalvardın; sadece beni kullanabilmek için! Amacın neydi? Ne kazandın; ah, sakso dışında?" diye çığlık attım. Kelime dudaklarıma yabancı gelmişti.

"Ne? Yaptığım şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Seni kullandığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırdı.

"Hayır, *düşündüğüm* bu değil, Hardin; *bildiğim* bu! Ama bak ne diyeceğim! Artık yeter! Yeter! Seni bir daha görmemek için gerekiyorsa yurt değiştireceğim!" dedim ve ciddiydim. Bu insanların hayatımı daha da kötüye götürmesine ihtiyacım yoktu.

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi ve ona bir tokat daha atmamak için kendimi çok zor tuttum.

"Aşırı tepki mi veriyorum? Arkadaşlarına bizden söz etmedin; bana bu partiden söz etmedin. Sonra Molly'yle –hem de Molly'yle!– çekip giderken beni sap gibi otoparkta bıraktın! Sonra buraya geliyorum, Molly'yi kucağında otururken buluyorum ve sonra da onu öpüyorsun. Hem de gözlerimin önünde, Hardin! Bence tepkim *gayet* haklı!" dedim sonuna doğru yorgunluktan sesim fısıltıya dönüşürken.

Yine yanaklarımdan süzülmeye başlayan gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırpıştırdım ve bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım.

"Sen de benim gözümün önünde Zed'i öptün! Ve sana partiden söz etmedim çünkü böyle bir *mecburiyetim yok*! Zaten gelmek istemezdin; ders çalışmakla ya da başka saçmalıklarla meşguldün," diye bağırdı.

Yaşlarla dolu gözlerimle bulanık silüetine bakarak basitçe sordum: "O halde neden benimle zamanını harcıyorsun? Şimdi bile neden çıkıp peşimden geldin, Hardin?" O bir şey söylemeyince cevabı ben verdim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Buraya gelip özür dilediğinde kabul edeceğimi ve sıkıcı, gizli, utanç verici kız arkadaşın olarak kalmaya devam edeceğimi sandın. Yanıldın; nezaketimi zaaf sandın ve çok yanıldın."

"Kız arkadaş mı? Sen benim *kız arkadaşım* olduğunu mu sanıyordun?" diye kükredi.

Göğsümdeki acı bin kat artarken zorlukla ayakta kalabildim. "Hayır... ben," diye başladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Böyle sandın, değil mi?" dedi gülerek.

"Biliyor musun... öyle sandım," diye itiraf ettim. Zaten yerin dibine geçmiştim; kaybedecek bir şeyim yoktu. "Benimle daha fazlasını paylaşmak istediğin yalanını uydurdun ve ben de sana inandım. Bana söylediklerinin hepsine, daha önce kimseye söylemediğini iddia ettiğin her şeye inandım ama onların da saçmalık olduğundan artık eminim. Hiçbirinin olmadığından bile eminim." Tamamen vazgeçerek omuz silktim. "Ama bak ne diyeceğim. Sana kızgın değilim; sana inandığım için kendime kızgınım. Daha sana âşık olmadan nasıl biri olduğunu biliyordum. Beni inciteceğini biliyordum. Ne demiştin? Beni *yok edecektin*, değil mi? Hayır, *mahvedecektin*, beni mahvedecektin. Eh, tebrikler, Hardin, kazandın," diye hıçkırdım.

Gözleri acıyla parladı... Evet, acıya benziyordu ama aslında muhtemelen alaycılıktı.

Kazanmak, kaybetmek ya da bu yorucu oyunları oynamak artık umurumda bile değildi. Ona yine arkamı dönerek eve doğru yürü-

meye başlarken, birinin telefonunu ödünç alıp Landon'ı aramayı ya da yurda dönmek için bir araç bulmayı düşünüyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Söyleyecek bir şeyinin olmaması, bana hiçbir açıklama yapmaması çok üzücüydü. Zaten bildiklerimi doğrulamıştı; kalpsizin teki olduğunu.

Ona aldırmayarak adımlarımı hızlandırdım. Birkaç kez daha adımı seslenerek peşimden geldi ama bir kez daha sesinden etkilenmemeye kararlıydım.

Evin ön basamaklarına ulaştığımda elbette ki dışarıda Molly'nin pembe saçlarını gördüm. "Aaa, ne tatlı, bak, seni bekliyor. Birbirinizi kesinlikle hak ediyorsunuz," diye seslendim omzumun üzerinden Hardin'e dönerek.

"Öyle değil ve öyle olmadığını sen de biliyorsun," diye homurdandı.

"Aslını istersen, hiçbir şey bilmiyorum," diye tersledim ve basamakları ikişer ikişer çıktım.

Kapıda Zed'i gördüm ve hemen yanına koştum. "Telefonunu kullanabilir miyim? Lütfen?" diye yalvardım. Başıyla onayladı.

"Sen iyi misin? Peşinden gelmek istedim ama çoktan gözden kaybolmuştun," dedi. Başımla onayladım.

Ben Landon'ı arayıp beni almasını isterken Hardin, Zed'le benim önümüzde durdu. Landon'ın adını söylediğimi duyana kadar Zed ve Hardin birbirlerine baktılar ama sonra Zed başını çevirerek tekrar bana baktı. "Geliyor mu?" diye sordu, samimi bir endişeyle.

"Evet, birkaç dakikaya burada olur. Telefonunu kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim Hardin'e aldırmadan.

"Sorun değil. Seninle beklememi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben onunla beklerim," diye araya girdi Hardin neredeyse tıslar gibi konuşarak.

"Yanımda kalmanı çok isterim, Zed," dedim ve onunla birlikte yine basamaklardan indim. Her zamanki hödüklüğüyle Hardin peşimizden gelerek arkamızda durdu. Steph, Tristan ve Molly de geldiler.

"Sen iyi misin?" diye sordu Steph.

"Evet," dedim başımla onaylayarak. "Ama gidiyorum. Buraya hiç gelmemeliydim."

Steph bana sarılınca Molly kısık sesle mırıldandı: "Bak işte bu doğru."

Aniden başım onun sesine doğru döndü. Normalde biriyle kavga etmekten nefret ederdim ama Molly'ye karşı nefretim daha büyüktü. "Haklısın! Buraya gelmemeliydim. Sarhoş olmaya ve ortamdaki bütün erkeklerle takılmaya senin kadar alışkın değilim."

"Anlayamadım?" dedi.

"Ne dediğimi duydun!"

"Derdin ne senin? Hardin'i öpmeme mi kızdın? Çünkü haberin olsun, hayatım, ben Hardin'i *her zaman* öpüyorum," diye böbürlendi.

Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissettim. Sesini bile çıkarmayan Hardin'e baktım. Bütün bu süre boyunca Molly'yle devam mı etmişti? Yine de, bu beni olması gerektiği kadar şaşırtmadı. Molly'ye verecek bir cevabım bile yoktu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama yapamadım. Oradan uzaklaşır uzaklaşmaz aklıma en azından on farklı söz geleceğinden emindim ama o anda nutkum tutulmuştu.

"İçeri girelim..." diye önerdi Tristan, Molly ile Steph'i kollarından tutarak. Yürümeye başladıklarında ona teşekkür anlamında gülümsemeye çalıştım.

"Sen de, Hardin. Git başımdan," dedim bakışlarımı sokağa dikerek.

"Onu öpmedim. Yani son zamanlarda. Bu gece dışında. Yemin ederim," dedi.

Bunu neden onların yanında söylüyor?

Molly bize döndü.

"Kimi öpüp öpmediğin umurumda bile değil. Şimdi defol git başımdan," diye tekrarladım.

Landon'ın arabasının gelip yanımızda durduğunu görünce çok rahatladım. "Tekrar teşekkürler," dedim, Zed'e dönerek.

"Sorun değil. Konuştuklarımızı da unutma," dedi umutla, bana "çıkma" teklifini hatırlatarak.

"Tessa..." diye seslendi Hardin ben arabaya doğru bir adım atarken. Ben aldırmayınca daha güçlü seslendi: "Tessa!"

"Sana söylemek istediğim her şeyi söyledim, Hardin. Seni ve yalanlarını daha fazla dinlemek istemiyorum; şimdi beni rahat bırak!" diye bağırdım ve ona döndüm. Herkesin bizi izlediğinin farkındaydım ama artık canıma yetmişti.

"Ben... Tessa, ben..."

"Sen *ne* be? Sen *ne*, Hardin?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Se... seni... Seni seviyorum!" diye bağırdı.

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Molly boğulur gibi bir ses çıkardı.

Steph hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Birkaç saniye boyunca herkes olduğu yerde donup kaldı; sanki az önce yanımızdan daha önce görmediğimiz tuhaf bir yaratık geçmiş ve hepimiz afallamışız gibi. Nihayet konuşabildiğimde, "Sen hastasın, Hardin," dedim sakin bir sesle. "Gerçekten ciddi şekilde hastasın."

Bunun da oyununun bir parçası olduğunu bilmeme rağmen, o sözleri dudaklarından duymak yine de içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Landon'ın arabasının kapısına uzandım ama Hardin beni tutarak geri çekti.

"Bu doğru. Seni seviyorum. Bana inanmayacağım biliyorum ama seviyorum. Seni seviyorum!" Gözleri yaşlarla dolmuştu. Dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü ellerine gömdü. Bir adım geriledi, sonra bir adım yaklaştı ve ellerini çektiğinde yeşil gözlerindeki panik pırıltılarını gördüm.

Hardin... sandığımdan daha iyi bir aktördü. Herkesin önünde bunu yaptığına inanamıyordum.

Onu iterek arabanın kapısını açtım ve Hardin dengesini bulamadan binip kapıyı kilitledim. Landon gaza basarken Hardin ellerini cama vurdu ve ben de ağladığımı görmemesi için yüzümü ellerime gömdüm.

61. Bölüm

Nihayet hıçkırıklarım yatıştığında Landon sakince sordu: "Seni sevdiğini söylediğini mi duydum?"

"Evet... Bilmiyorum... Sadece olay çıkarmaya çalışıyordu," dedim. Neredeyse yine ağlamaya başlayacaktım.

"Sence... bana kızma ama... ama sence bu mümkün olabilir mi? Yani... seni seviyor olabilir mi?"

"Ne? Elbette hayır. Benden hoşlanıp hoşlanmadığından bile emin değilim. Yani, yalnız kaldığımızda çok farklı davranıyor ve bana değer verdiğini düşünebilirim ama beni kesinlikle sevmiyor. Kendinden başka kimseyi sevecek biri değil o," diye açıkladım.

"Ben senin tarafındayım, Tessa. Gerçekten," dedi Landon. "Ama biz oradan ayrılırken yüzündeki ifade... kalbi kırılmış gibiydi. Ve âşık değilse insanın kalbi kırılmaz."

Bu doğru olamazdı. Onun Molly'yle öpüştüğünü gördüğümde kalbim paramparça olmuştu ama ben onu sevmiyordum.

"Sen onu seviyor musun?" diye sordu Landon.

Sesim boğuk, kelimelerim fazla hızlıydı. "Hayır. Onu sevmiyorum... o... şey... hödüğün teki. Onunla tanışalı daha iki ay bile olmadı ve yarısı... aslında neredeyse tamamı... kavgayla geçti. Daha iki ay önce tanıştığın birini sevemezsin. Ayrıca, dediğim gibi, hödüğün teki."

"Bunu söylemiştin," dedi Landon ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalışırken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim.

Hardin'i sevip sevmediğim konusunda konuşurken göğsümde oluşan sızıdan hoşlanmamıştım. Midemi bulandırıyor, arabanın içi

62. Bölüm

Uyandığımda yatakta Hardin'le birlikte olmadığımı hemen hatırlayamadım. Güneş cumbalı pencereden çok güzel parlayan güneş ışığına bakarken birini görür gibi oldum ve hemen doğrulup oturarak görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım. Karşımda gördüğüm şeye bakarken delirdiğimden emindim.

"Hardin?" dedim sakince gözlerimi silerek.

"Selam," dedi dirseklerini dizlerine dayamış halde oturduğu yüksek sırtlıklı koltuktan bakarak.

"Burada ne işin var?" diye tersledim. Kalbim şimdiden sızlamaya başlamıştı.

"Tessa, konuşmamız gerek," dedi. Gözlerinin altındaki torbalar çok belirgindi.

"Uyurken beni mi izledin sen?" diye sordum.

"Hayır, elbette hayır. Buraya birkaç dakika önce geldim," dedi. Yatakta ben yanında değilken yine kâbus görüp görmediğini merak ettim. Kendi gözlerimle görmüş olmasam onların da numara olduğunu sanırdım fakat terli yüzünü ellerimin arasında tutuşumu ve yeşil gözlerindeki korkuyu hatırlıyordum.

Sessiz kaldım. Onunla kavga etmek istemiyordum. Sadece gitmesini istiyordum. Bunu gerçekten istememekten ama gitmesi gerektiğini bilmekten nefret ediyordum.

"Konuşmamız gerek," diye tekrarladı. Başımı iki yana salladığımda iki eliyle saçlarını sıvazlayarak derin bir nefes aldı.

"Derse gideceğim," dedim.

"Landon gitti bile. Ben alarmını kapadım. Saat on bir."

"*Ne* yaptın?!"

"Çok geç uyudun ve ben..." diye başladı.

"Buna ne cüret?! Git buradan." Önceki gece yaptıklarının acısı hâlâ yeniydi ve aslında sabah derslerini kaçırmamdan dolayı duyduğum öfkeyi gölgede bırakıyordu ama herhangi bir zaaf gösterirsem hemen üzerine atlardı; her zaman yaptığı gibi.

"Benim odamdasın," dedi.

Üzerimde sadece bir tişört –onun tişörtü– olmasına aldırmadan yataktan fırladım. "Haklısın. Ben gidiyorum," dedim boğazımda bir şeyler düğümlenip gözlerim dolarken.

"Hayır, yani... Yani benim odamdasın... Neden?" Sesi cansızdı.

"Bilmiyorum... Sadece... Uyuyamadım..." diye itiraf ettim. Konuşmayı kesmem gerekiyordu. "Zaten gerçekten senin odan değil. Ben de burada senin kadar uyudum. Aslında şimdi daha fazla oldu," dedim.

"Kendi tişörtünle rahat edemedin mi?" diye sordu bakışlarını beyaz tişörte odaklayarak. Elbette ki benimle alay ediyordu.

"Haydi, alay et benimle," dedim gözlerim dolarken. Gözlerime baktı ama başımı çevirdim.

"Seninle alay etmiyordum." Koltuktan kalkarak bana doğru bir adım attı. Geri çekilirken onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. Olduğu yerde kaldı. "Sadece dinle beni, olur mu?"

"Söyleyecek başka neyin olabilir, Hardin? Hep bunu yapıyoruz. Her seferinde aynı kavga ama her seferinde daha kötüye gidiyor. Daha fazla kaldıramıyorum. Yapamıyorum."

"Onu öptüğüm için üzgün olduğumu söyledim," dedi.

"Mesele bu değil. Şey, kısmen bu ama çok daha fazlası var. Bunu anlamaman bile zamanımızı boşa harcadığımızı kanıtlıyor. Olmana ihtiyaç duyduğum kişi asla olamayacaksın ve ben de senin istediğin kişi değilim." Hardin pencereden dışarı bakarken gözlerimi sildim.

"Ama olmasını istediğim kişisin," dedi.

Keşke ona inanabilseydim. Keşke bu kadar duygusuz olmasaydı.

"Sen o değilsin," diyebildim sadece. Onun yanında ağlamak istemiyordum ama kendime hâkim olamıyordum. Onunla tanıştığımdan beri çok ağlamıştım ve onun ağına ne zaman takılırsam her zaman böyle olacaktı.

"Ne değilim?"

"Olmanı istediğim kişi değilsin; beni incitip durmaktan başka bir şey yapmıyorsun." Yanından geçip odadan çıkarak koridorun karşı tarafındaki misafir odasına yürüdüm. Aceleyle pantolonumu giyip eşyalarımı toplarken Hardin her hareketimi izliyordu.

"Sana dün söylediğim şeyi duymadın mı?" dedi sonunda.

Bu konuyu açmamasını ummuştum.

"Cevap ver," dedi.

"Evet... seni duydum," dedim ona bakmamaya çalışarak.

Sesi düşmancaydı. "Ve bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Gelip önümde durdu. "Çekil," dedim.

Çok yakın duruyordu ve daha beni öpmek için eğilirken bile ne yapacağını biliyordum. Geri çekilip ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat güçlü elleriyle beni kendine çekerek hareket etmeme izin vermedi. Dudakları benimkilere değdi ve dili dudaklarımı aralamaya çalıştı ama teslim olmadım.

Başını hafifçe geri çekti. "Beni öp, Tess," dedi.

"Hayır." Göğsünü ittim.

"Bana aynı duyguları paylaşmadığını söylersen gideceğim." Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve sıcak nefesi yüzüme vuruyordu.

"Paylaşmıyorum." Bu kelimeleri söylemek canımı yakıyordu ama gitmek zorundaydı.

"Evet, paylaşıyorsun," dedi umutsuzca. "Paylaştığını biliyorum."

"Hayır, Hardin. O duygular sende de yok. Buna inandığımı gerçekten düşünüyor olamazsın."

Beni bıraktı. "Seni sevdiğime inanmıyor musun yani?"

"Elbette inanmıyorum. Ne kadar aptal olduğumu sanıyorsun ki?"

Bir an bana baktıktan sonra ağzı açılıp kapandı. "Haklısın," dedi.

"Ne?"

Omuz silkti. "Haklısın, sevmiyorum. Seni sevmiyorum. Sadece dramatikleştiriyordum." Hafifçe güldü. Ciddi olmadığını biliyordum fakat bu yine de canımı daha az yakmıyordu. Kabul etmek istemesem de bir parçam beni gerçekten sevdiğini umuyordu.

Ben çantamı alıp odadan çıkarken Hardin duvara yaslanarak durdu.

Merdivene ulaştığımda Karen alt kattan bana gülümsedi. "Tessa, hayatım, burada olduğunu bilmiyordum!" Keyifsizliğimi fark edince gülümsemesi silindi. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, iyiyim. Dün gece oda arkadaşım kapıyı kilitlemişti ve ben..."

"Karen," dedi Hardin arkamdan.

"Hardin!" Karen yine gülümsedi. "İkiniz kahvaltı etmek ister misiniz? Şey, daha doğrusu öğle yemeği."

"Hayır, teşekkür ederim, hemen yurda döneceğim," dedim merdivenden inerken.

"Ben yiyebilirim," dedi Hardin.

Karen önce bana, sonra Hardin'e bakarken şaşkın gibiydi. "Peki, harika! Ben mutfakta olacağım!"

Karen gözden kaybolduktan sonra sokak kapısına yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Hardin bileğimi yakaladı. Ben bir an karşı koyunca bıraktı.

"Yurda, dediğim gibi."

"Yürüyerek mi gideceksin?"

"Neyin var senin? Hiçbir şey olmamış, az önce kavga etmemişiz, hiçbir şey yapmamışsın gibi davranıyorsun. Sen gerçekten delisin, Hardin; bunu klinik anlamda söylüyorum. İlaçlardan, akıl hastanesinden, minderli odalardan söz ediyorum. Bana korkunç şeyler söylüyorsun, sonra da beni götürmeyi mi teklif ediyorsun?" Ona yetişemiyordum.

"Aslında korkunç hiçbir şey söylemedim, sadece seni sevmediğimi söyledim ki sen de bunu zaten bildiğini iddia ediyorsun. İkincisi seni götürmeyi teklif etmedim. Sadece yürüyerek gidip gitmeyeceğini sordum."

Kibirli tavırları başımı döndürüyordu. Bana değer vermezken neden peşimden buraya geliyordu ki? Bana işkence etmekten daha iyi bir uğraşı yok muydu?

"Ben ne yaptım?" diye sordum sonunda. Bunu bir süredir sormak istiyordum fakat her seferinde cevabından korkmuştum.

"Ne?"

"Benden bu kadar nefret etmen için sana ne yaptım?" diye sordum Karen'ın duymaması için kısık sesle konuşmaya çalışarak. "Neredeyse istediğin her kızı elde edebilirsin ama sen zamanını –ve benimkini– beni incitmek için yeni yollar bulmaya harcıyorsun. Amacın ne? Benden gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Hayır, mesele bu değil. Senden nefret ediyor filan değilim, Tessa. Sadece kendini kolay hedef haline getirdin; kovalamaca işte, bilirsin," dedi böbürlenerek. Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Karen ona seslendi ve sandvicinde turşu isteyip istemediğini sordu.

Hardin mutfağa girerek ona cevap verirken ben de kapıdan çıktım.

Otobüs durağına doğru yürürken zaten bir sürü dersi kaçırdığımı ve günün geri kalanını da atlayarak araba bakmaya gidebileceğimi düşündüm. Neyse ki birkaç dakika sonra otobüs geldi ve en arkada bir boş yer buldum.

Koltuğa otururken Landon'ın kalp kırıklığıyla ilgili söylediklerini düşündüm; birine âşık değilsen kalbini asla kıramayacağını söylemişti. Hardin'se sürekli kalbimi kırıyordu; hatta kırılacak bir şey kalmadığını düşündüğümde bile.

Ve ben onu seviyordum. Hardin'i seviyordum.

63. Bölüm

Satıcı tuhaf bir tipti ve bayat sigara kokuyordu ama daha fazla seçici davranamazdım. Bir saat pazarlık ettikten sonra ona peşinat için bir çek yazdım ve o da bana 2010 model, güzel bir Corolla'nın anahtarlarını verdi. Beyaz boyanın birkaç yeri çizilmişti ama pazarlık sırasında bunu görmezden gelmeme yetecek kadar fiyat kırdırdım. Arabama binip oradan ayrılmadan önce annemi aradım ve elbette ki daha büyük bir araba almış olmam gerektiğini söyleyerek nedenlerini sıraladı. Sinyali kaybediyormuş gibi yaparak telefonu kapadım.

Kendi arabamı kullanmak harikaydı. Artık toplu taşımaya mahkûm değildim ve stajıma kendi başıma gidip gelebilirdim. Hardin'le iplerimi koparmamın bunu etkilememesini umuyordum. Etkileyebileceğini sanmıyordum fakat sadece beni ağlatmaktan sıkılmışsa ve işimi bozmak için bir şey yaparsa? Belki de Ken'le konuşup Hardin'le artık... çıkmadığımı... ona açıklamalıydım. Çıktığımızı sandığına göre, "Oğlun hayatımda tanıdığım en zalim insan ve bana sürekli zarar verdiği için daha fazla onun yanında olamam," demekten başka bir seçeneğim olabilirdi.

Radyoyu açtım ve sesini her zamankinden daha fazla yükselttim ama ihtiyacım olan buydu. Beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve şarkıların sözlerine odaklandım. Her şarkının bana Hardin'i hatırlatmasına da aldırmamaya çalıştım.

Kampüse dönmeden önce gidip giyecek bir şeyler almaya karar verdim. Havalar soğuduğundan yeni kot pantolona ihtiyacım vardı ve ayrıca sürekli uzun etekler giymekten sıkılmıştım. Sonunda Vance'e

giderken giymek için birkaç yeni giysi, düz bluzlar ve hırkalar, iki tane de kot pantolon aldım. Her zaman giydiğimden dardılar ama üzerimde güzel durmuşlardı.

Geri döndüğümde Steph'in odada olmamasına sevindim. Gerçekten oda değiştirmem gerekebileceğini düşünüyordum. Steph'ten hoşlanıyordum fakat Hardin ortalıkta olacaksa aynı odayı paylaşmaya devam edemezdik. Stajımdan ne kadar kazanacağıma bağlı olarak, belki kampüsten ayrılıp kendi dairemi tutabilirdim. Annem buna çok kızardı ama onu ilgilendirmezdi.

Yeni giysilerimi katlayıp kaldırdıktan sonra makyaj çantamı alıp duşa gittim. Geri döndüğümde Steph ve Zed yatakta oturmuş bilgisayara bakıyorlardı.

Harika.

Steph uyku sersemi bir halde bana baktı. "Selam, Tessa, Hardin dün gece seni bulabildi mi?" Başımla onayladım. "İşler düzeldi mi?"

"Hayır. Şey, sanırım evet. Onunla işim bitti," dedim. Gözleri iri iri açıldı; Hardin'in pençelerini bir kez daha bana geçirebileceğini sanmış olmalıydı.

"Eh, buna sevindiğimi söylemeliyim." Zed gülümsedi ve Steph onun koluna vurdu. O anda telefonu sinyal verince başını indirdi.

"Tristan gelmiş, gitmemiz gerek. Sen de gelmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Ben burada kalacağım; bu arada, bugün araba aldım!" dedim. Steph çığlık attı.

"Ciddi misin? Bu harika!" dedi. Başımla onayladım. "Geri döndüğümde bana göstermelisin," dedi ve birlikte kapıya yöneldiler. Steph dışarı çıktı ama Zed kapıda duraksadı.

"Tessa?" Sesi kadife gibiydi. Ona baktığımda gülümsedi. "Teklifimi düşündün mü?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Ben..." Onu reddetmek üzereydim ama neden? Çok tatlı ve çekici bir çocuktu. Yapabileceği halde benden yararlanmaya kalkmamıştı. Hardin'den daha iyi bir arkadaş olacağını da biliyordum; aslında herkes olurdu. "Tabii." Gülümsedim.

"Tabii derken... yani benimle çıkacak mısın?" Gülümsemesi yayıldı.

"Evet, neden olmasın?" dedim.

"Bu gece?"

"Evet, bu gece olabilir." Derslerimdeki açığı kapamam gerektiği düşünülürse bu gecenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum fakat bu hafta birkaç dersi kaçırmış olmama rağmen hâlâ diğerlerinden ilerideydim.

"Harika, o halde yedide gelirim. Uygun mu?"

"Anlaştık."

Alt dudağını mükemmel dişlerinin arasına aldı. "Bu gece görüşürüz, güzelim," dedi ve ona el sallarken kızardım.

Saat dört olmuştu; yani üç saatim vardı. Saçlarımı kurulayıp uçlarını kıvırdım ve beklenmedik bir şekilde çok güzel göründüğünü fark ettim. Hafif bir makyaj yaptım ve yeni kotlarımdan birini, beyaz bir askılı bluz ve uzun kahverengi bir hırka giydim. Aynaya bakarken gerildim. *Belki de üzerimi değiştirsem iyi olur?* Mavi, askılı bir bluz ve düğmeli bir gömlek giydim. Zed'le çıkacağıma inanamıyordum. Bütün hayatım boyunca tek bir erkek arkadaşım olmuştu ve şimdi Hardin'le yaşadıklarımdan sonra bir de Zed'le çıkacaktım. Yeni tipim dövme ve pirsing meraklısı erkekler miydi?

Gurur ve Önyargı'nın eskimiş kopyasını alarak biraz zaman geçirmek için okumaya başladım. Ama zihnim durmuyordu ve Noah'yla ilgili düşünceler aklımı meşgul ediyordu. Onu aramalı mıydım? Telefonuma uzandım ve onunkini bulana kadar isimleri taradım. Ekrana baktım; suçluluk duygum ve sağduyum bir süre çatıştıktan sonra telefonu yine yatağın üstüne attım.

Sadece dakikalar gibi gelen bir süreden sonra kapı vuruldu. Gelen Zed olmalıydı çünkü Hardin kapıyı vurmazdı. Kaba bir tavırla içeri dalar ve eşyalarını her yere saçardı.

Kapıyı açtığımda ağzım açık kaldı. Zed siyah bir kot pantolon, beyaz spor ayakkabılar ve bir tişört giymiş, sırtına da kolları kesilmiş bir kot ceket geçirmişti. Çok seksi görünüyordu.

"Çok güzelsin, Tessa," dedi ve bana bir çiçek uzattı.

Çiçek mi? Zed'in bu düşünceli tavrına hem şaşırmış hem de sevinmiştim.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek beyaz zambağı burnuma götürdüm.

"Hazır mısın?" diye sordu kibarca.

"Evet, beni nereye götürüyorsun?" diye sordum dışarı çıkarken.

"Önce yemek yeriz, sonra da sinemaya gideriz diye düşündüm. Doğal bir şeyler, baskı yok." Sırıttı.

Arabasının yolcu kapısına uzandım ama beni durdurdu. "Lütfen," dedi keyifli bir sesle.

"Ah, teşekkürler."

Hâlâ gergindim fakat Zed o kadar nazikti ki rahatlamaya başlamam kolay oldu. Arabaya bindiğimizde radyoyu kapadı ve havadan sudan konuşarak ailemle ve okuldan sonrası için planlarımla ilgili sorular sordu. Bana WCU'da çevre bilimi okuduğunu söyledi; bu beni şaşırttı ama ilgimi çekti.

Kafe tarzında sade görünüşlü bir restorana giderek verandada oturduk. Yemeklerimizi söyledikten sonra servis yapılana kadar sohbetimize devam ettik. Zed bütün yemeğini yedikten sonra tabağımdan kızarmış patates aşırmaya başladı.

Tehditkâr bir tavırla çatalımı kaldırdım. "Bir tane daha alırsan seni öldürürüm," dedim.

Şakadan masum gözlerle bana baktı ve dilini dişlerinin arasına sıkıştırarak güldü. Asırlar gibi gelen bir süre boyunca kahkahalarla gülmek çok iyi geldi.

"Harika bir gülüşün var," dedi. Gözlerimi devirdim.

Bir komedi filmine gittik ama ne yazık ki ikimizi de eğlendiremedi. Sorun değildi çünkü film sırasında birbirimize yaptığımız küçük şakalarla biz kendimizi eğlendirdik ve film sonuna yaklaşırken Zed elimi tuttu. Tahmin ettiğimin aksine, hiç rahatsız olmadım fakat Hardin'in elini tutmakla aynı değildi. Tam o anda, saatler boyunca Hardin'i aklıma bile getirmemiş olduğumu fark ettim ki her günümü

sabahtan akşama kadar onu düşünerek geçirdiğim düşünülürse bu güzel bir değişiklikti.

Zed beni kampüse geri getirdiğinde saat neredeyse on bir olmuştu. Çarşamba olduğu için memnundum; hafta sonuna sadece iki gün vardı ve o zaman uyku eksiğimi tamamlayabilirdim.

Ben kucağımda çantamı hazırlarken arabadan inerek bana doğru yürüdü. "Gerçekten güzel zaman geçirdim; benimle çıkmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Ben de güzel zaman geçirdim," dedim gülümseyerek.

"Düşündüm de... şenlik ateşine gidip gitmeyeceğimi sorduğunu hatırlıyor musun?" Başımla onayladım. "Birlikte gitmemizde bir sakınca var mı?"

"Bu güzel olur. Landon'la gideceğim ama onun yanında kız arkadaşı var." Zed'in Landon'la alay eden gruba katıldığını hatırlamıyordum ama bundan hoşlanmayacağımı bilmesini istiyordum.

"Sorun değil, hoş birine benziyor," dedi. Gülümsedim.

"O halde anlaştık. Orada görüşürüz," diye önerdim. Onu Landon'ın evindeki akşam yemeğine götürmem mümkün değildi.

"İyi fikir. Bu gece için tekrar teşekkürler." Bana bir adım yaklaştı.

Beni öpecek mi? Paniğe kapılmaya başlamıştım. Oysa elimi tutarak dudaklarına götürdü. Elimin üzerine tek bir buse kondururken dudakları yumuşak ve hareketi çok tatlıydı.

"İyi geceler, Tessa," dedi ve dönüp arabasına bindi.

Beni gerçekten öpmeye kalkışmamasına sevinerek rahat bir nefes aldım. Tatlı biriydi ve oyun sırasında öpüşmemizden zevk almıştım fakat zamanlaması pek doğru gelmemişti.

Ertesi sabah Landon beni kafede bekliyordu. Ona Zed'i anlattım.

Sinir bozucu bir şekilde söylediği ilk şey, "Hardin'in bundan haberi var mı?" oldu.

"Hayır. Olması da gerekmiyor. Onu ilgilendirmez." Sesimin fazla sert olduğunu fark edince ekledim: "Affedersin, sadece hassas bir konu."

"Belli. Dikkatli ol," diye uyardı ve olacağıma söz verdim.

Günün geri kalanı hızla geçti ve Landon bir daha Hardin ya da Zed konusunu açmadı. Sonunda edebiyat dersi saati geldi ve Landon'la sınıfa girerken nefesimi tuttum. Hardin her zamanki yerinde oturuyordu. Onu görünce içim sızladı. Bana baktı ama sonra yine sınıfın ön tarafına döndü.

"Yani dün gece Zed'le mi çıktın?" diye sordu ben otururken. Benimle konuşmaması için dua ediyordum.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdim sakince.

Sırasında dönerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Grubumuzda haber çabuk yayılır, Tessa. Bunu aklından çıkarma."

Birlikte yaptığımız şeyleri arkadaşlarına anlatmakla mı tehdit ediyor? Bu düşünceyle midem ağzıma geldi.

Başımı çevirerek dikkatimi profesöre odakladım. Profesör boğazını temizleyerek derse başladı. "Pekâlâ, millet, *Uğultulu Tepeler*'le ilgili sohbetimize dün bıraktığımız yerden devam edelim."

Moralim bozuldu. Gelecek haftaya kadar *Uğultulu Tepeler*'e başlamayacaktık; derslerimi kaçırmamın sonucu buydu işte. Hardin'in bakışlarını üzerimde hissediyordum. Belki o da benim gibi odasına ilk gelişimi ve bu romanı okuyuşumu düşünüyordu.

Öğretmenimiz ellerini arkasında birleştirmiş halde önümüzde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Bildiğimiz gibi, Catherine ve Heathcliff'in çok tutkulu bir ilişkisi vardı; tutkuları öylesine güçlüydü ki romandaki diğer bütün karakterlerin hayatlarını mahvetti. Bazıları birbirlerine hiç uygun olmadıklarını bazılarıysa başından beri aşklarına direnmek yerine evlenmeleri gerektiğini söylüyor." Duraksayarak bize baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Genellikle hemen el kaldırır, klasik romanlarla ilgili uzmanlığımı göstermekten gurur duyardım fakat bu seferki fazla hassas bir konuydu.

Sınıfın arka taraflarından bir ses duyuldu. "Bence birbirlerine uygun değillerdi; sürekli kavga ediyorlardı ve Catherine, Heathcliff'e âşık olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Heathcliff'e âşık olduğunu bilmesine rağmen Edgar'la evlendi. Başından itibaren birlikte olsalardı, herkes biraz daha rahat ederdi."

Hardin bana baktı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bence Catherine bencil, şımarık sürtüğün tekiydi," dedi. Sınıftan şaşkın sesler yükselirken profesör ona öfkeli gözlerle baktı ama Hardin devam etti. "Özür dilerim ama Heathcliff'in kendisine layık olmadığını düşünüyordu; belki gerçekten öyleydi fakat Edgar'ın Heathcliff'le asla boy ölçüşemeyeceğini bilmesine rağmen onunla evlendi. Catherine ve Heathcliff birbirlerine o kadar benziyorlardı ki anlaşmaları çok zordu. Yine de Catherine bu kadar inatçı olmasa birlikte uzun ve mutlu bir hayat sürebilirlerdi."

Hardin'le kendimi romandaki karakterlerle özdeşleştirdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. En önemli fark, Heathcliff'in Catherine'i delicesine sevmesiydi; o kadar ki o başka bir erkekle evlenirken kendisi sabırla beklemiş, ancak ondan sonra başkasıyla evlenmişti. Hardin'se beni sevmiyordu –hem de hiç– ve dolayısıyla kendini Heathcliff'le kıyaslamaya hiç hakkı yoktu.

Bütün öğrenciler bana bakıyor, cevabımı bekliyorlardı. Muhtemelen geçen seferki gibi bir kavga kopmasını ummuşlardı ama ben sessiz kaldım. Hardin'in bana yem atmaya çalıştığını biliyordum ve oyununa gelmeye hiç niyetim yoktu.

64. Bölüm

Dersten sonra Landon'la vedalaştım ve neden gelmediğimi açıklamak için doğruca profesörün yanına gittim. Staj için beni tebrik etti ve ders programında biraz değişiklik yaptığını söyledi. Hardin dışarı çıkana kadar sohbetimizi sürdürdüm.

Sonra odama geri dönerek bütün notlarımı ve ders kitaplarımı yatağımın üzerine serdim. Ders çalışmaya çabaladım fakat Steph'in, Hardin'in veya odama sürekli girip çıkan insanlardan birinin gelmesini beklediğim için diken üstündeydim. Ders malzemelerimi çantama koyarak arabamın yolunu tuttum. Ders çalışmak için kampüsün dışında bir yer, belki bir kafe bulacaktım.

Şehir merkezine doğru giderken kalabalık bir caddenin köşesinde küçük bir kütüphane gördüm. Otoparkında sadece birkaç tane araba olduğu için hemen girdim. Kütüphaneye kadar yürüyüp pencerenin yanına oturdum ve rahatça çalışabilmek için bütün kitaplarımla notlarımı çıkardım. İlk kez huzur içinde, rahatsız edilmeden çalışabilecektim. Burası benim yeni sığınağım, mükemmel ders çalışma alanım olacaktı.

"Hanımefendi, beş dakika sonra kapatıyoruz," dedi yaşlıca bir kütüphaneci yanıma gelerek.

Kapatmak mı? Pencereden dışarı bakınca havanın kararmış olduğunu gördüm. Güneşin batışını bile fark etmemiştim. Kitaplarıma o kadar dalmıştım ki saatler geçmişti ve ben fark etmemiştim bile. Buraya kesinlikle daha sık gelmeliydim.

"Ah, peki, teşekkür ederim," diye cevap vererek eşyalarımı toplamaya başladım. Telefonuma bakınca Zed'in yeni mesajını gördüm.

Sadece sana iyi geceler demek istedim; cumaya kadar bekleyemedim.

Gerçekten çok nazikti. Hemen cevap verdim: *Çok tatlısın, teşekkür ederim. Cumayı ben de sabırsızlıkla bekliyorum.*

Odama döndüğümde Steph yoktu; ben de hemen pijamalarımı giyerek *Uğultulu Tepeler*'i elime aldım. Çabucak uykuya daldım ve rüyamda Heathcliff'le boğuştum.

Cuma sabahı uyandığımda Landon'dan bir mesaj gelmişti ve Dakota sandığından daha erken geleceği için bütün gün kampüse gelemeyeceğini söylüyordu. Bir an için edebiyat dersini atlatmayı düşündüm fakat sonra vazgeçtim. Hardin'in sevdiğim şeyleri de mahvetmesine izin veremezdim.

Bu sabah hazırlanmak için biraz daha ağırdan aldım ve saçlarımın önünü ördükten sonra uçlarını kıvırdım. Havanın sıcak olacağı beklendiğinden, mor bir kolsuz yünlü yelek ve altıma da kot pantolon giydim. Dersten önce kafeye gittiğimde, Logan'ı kuyrukta hemen önümde buldum. Fark edilmeden dışarı çıkmayı düşündüysem de dönüp bana baktı.

"Selam, Tessa," dedi.

"Selam, Logan. Nasılsın?" diye sordum kibarca.

"İyiyim. Bu gece geliyor musun?"

"Şenlik ateşine mi?"

"Hayır, partiye. Şenlik ateşi berbat, her zaman öyledir."

"Ah, şey, ben şenlik ateşine gidiyorum." Hafifçe güldüm. O da güldü.

"Eh, canın sıkılırsa her zaman uğrayabilirsin," dedi kahvesini alırken.

Logan uzaklaşırken ona teşekkür ettim ve Hardin'in grubunun şenlik ateşiyle ilgilenmediğini öğrendiğime sevindim; bu, o gece hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Edebiyat dersi saati geldiğinde Hardin'e hiç bakmadan doğruca sırama yürüdüm. *Uğultulu Tepeler* hakkındaki tartışma sürüyordu fakat Hardin sessizdi. Ders biter bitmez eşyalarımı toplayıp doğruca kapıya koştum.

"Tessa!" diye seslendiğini duydum Hardin'in. Hemen adımlarımı hızlandırdı. Landon yanımda değilken kendimi daha savunmasız hissediyordum. Kaldırıma ulaştığımda birinin koluma hafifçe dokunduğunu hissettim. Tenimin nasıl ürperdiğini fark edince o olduğunu anladım.

"Ne?!" diye bağırdım.

Bir adım geri çekilerek bir defteri kaldırdı. "Bunu düşürdün."

Aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Göğsümdeki bu acının dinmesini istiyordum. Oysa azalmak yerine, her geçen gün daha da artıyor gibiydi. Ona âşık olduğumu kendime itiraf etmemeliydim; gerçeğe aldırmazlık etmeyi sürdürürsem, daha az canım yanabilirdi.

"Ah, teşekkürler," diye mırıldandım ve defterimi ondan aldım. Gözlerime baktı ve birkaç saniye birbirimize baktık ama sonra kalabalık bir kaldırımda olduğumuzu hatırladım ve etrafımızdan gelip geçen insanlara baktım. Hardin saçlarını sallayıp iki eliyle arkaya ittikten sonra dönüp uzaklaştı.

Arabama binerek doğruca Landon'ın evine yöneldim. Oraya saat beşte gitmem gerekiyordu ve saat daha üçtü ama odamda tek başıma oturabileceğimi sanmıyordum. Hardin hayatıma girdiğinden beri gerçekten balataları sıyırmıştım.

Oraya ulaştığımda Karen sıcak bir tavırla gülümseyerek kapıyı açtı ve beni içeri davet etti.

"Şu anda sadece ben varım. Dakota ve Landon bana bir şeyler almak için çarşıya gittiler," dedi beni mutfağa geçirirken.

"Sorun değil, bu kadar erken geldiğim için özür dilerim."

"Ah, özür dileme. Yemekleri hazırlamama yardım edebilirsin!" Bana bir kesme tahtasıyla birkaç soğan ve patates verdi. Ben onları doğrarken havadan ve yaklaşan kıştan konuştuk.

"Tessa, serayla ilgili hâlâ bana yardım etmek istiyor musun? İklim kontrollü olduğu için kışın geliyor olması önemli değil."

"Evet, elbette! Çok isterim."

"Harika, belki yarın? Gelecek hafta *biraz yoğun* olacağım," diye takıldı.

Düğün! Neredeyse unutmuştum. Ona gülümsemeye çalıştım. "Evet, bence de." Keşke Hardin'i düğüne gitmeye razı edebilseydim ama o zaman imkânsızdı ve şimdi daha da imkânsızdı.

Karen tavuğu fırına attı ve sofrayı kurabilmemiz için tabaklarla çatal-bıçakları toparladı. "Hardin bu gece yemeğe geliyor mu?" diye sordu sofrayı kurmaya başladığımızda. Kayıtsız görünmeye çalıştığı belliydi fakat bu soruyu sorarken biraz huzursuz olduğunu görebiliyordum.

"Hayır, gelmiyor," dedim bakışlarımı eğerek.

Karen durdu. "Sizin aranız iyi mi? Yani işinize karışmak istemem ama..."

"Sorun değil." Ona anlatabilirdim. "Aramızın iyi olduğunu sanmıyorum."

"Ah, hayatım, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Bence aranızda güçlü bir şey vardı. Yine de duygularını göstermekten korkan biriyle ilişki yaşamanın gerçekten zor olduğunu biliyorum."

Bu sohbet konusu bana kendimi biraz tuhaf hissettirmişti. Böyle konuları kendi annemle bile konuşamazdım ama Karen'ın açıklığı beni konuşmaya teşvik ediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, Hardin'i gerçekte istediğim kadar iyi tanımıyorum ama duygularını neredeyse asla göstermediğini biliyorum. Ken sabahlara kadar onu düşünerek uyuyamadığını söylerdi. Her zaman mutsuz bir çocuk olmuş." Karen'ın gözleri dolmuştu. "Annesine bile onu sevdiğini asla söylemezmiş."

"Ne?" diye tekrarladım.

"Söylemezmiş işte. Nedenini bilmiyorum. Ken, Hardin'in ikisinden birine sevdiğini söylediği tek bir zamanı bile hatırlamıyor. Bu gerçekten üzücü; sadece Ken için değil, Hardin için de." Gözlerini sildi.

Kimseye, kendi ailesine bile sevdiğini söylemeyi reddeden biri için nefret dolu sözlerini bana karşı kullanmakta hiç tereddüt etmemişti. "O... Onu anlamak çok zor," diyebildim sadece.

"Evet, evet, öyle. Ama Tessa, ilişkiniz yürümezse senin yine de gelip gitmeni isterim."

"Elbette," dedim.

Belki de ruh halimi sezdiğinden, yemeklerin pişmesini beklerken ve her şeyi masaya getirirken konuyu seraya getirdi. Bir cümlesinin ortasında aniden durarak gülümsedi. Dönüp baktığımda Landon'ın arkasında kıvırcık saçlı, güzel bir kızla mutfağa girdiğini gördüm. Dakota'nın güzel olacağını tahmin etmiştim ama bu kadarını beklememiştim.

"Selam, sen Tessa olmalısın," dedi Landon daha bizi tanıştırmak için ağzını açarken. Hemen gelip bana sarıldı ve daha ilk andan ona ısındım.

"Dakota, senin hakkında çok şey duydum; nihayet tanıştığımıza sevindim!" dedim. Gülümsedi. Landon sadece izlerken Dakota yanımdan geçerek Karen'a sarıldı ve sonra da tezgâhın üzerine oturdu.

"Buraya gelirken Ken'in yanından geçtik. Benzin alıyordu, dolayısıyla her an gelebilir," dedi Landon annesine.

"Harika. Tessa'yla sofrayı kurduk bile."

Landon, Dakota'nın oturduğu yere yürüdü, kolunu kız arkadaşının beline doladı ve onu masaya doğru yönetti. Ben karşılarına oturdum ve Karen'ın "simetri adına" karşıma kurduğu boş yere baktım. Orayı boş görmek beni biraz hüzünlendirmişti. Aslında orada Hardin oturmalı, Landon'ın Dakota'nın elini tuttuğu gibi elimi tutmalı ve ben de reddedilme korkusu yaşamadan ona yaslanabilmeliydim. Son derece tuhaf olacağını bilsem de Zed'i yemeğe davet etmiş olmayı diliyordum; birbirine delicesine âşık iki çiftle aynı sofraya oturmak daha kötü olabilirdi.

Ken içeri girerek beni düşüncelerimden sıyırdı. Yanımıza gelip Karen'ı yanağından öptükten sonra yerine oturdu.

"Yemek harika görünüyor, hayatım," dedi ve şakacı bir tavırla kucağına bir peçete açtı. "Dakota, seni her gördüğümde biraz daha güzelleşiyorsun." Ona gülümsedikten sonra bana döndü. "Ve Tessa, Vance'deki stajın için seni tebrik ederim. Christian beni arayıp anlattı. Seninle ilgili ilk izlenimi muhteşem olmuş."

"Onu aradığınız için tekrar teşekkür ederim; bu inanılmaz bir fırsat." Gülümsedim ve hepimiz Karen'ın *çok lezzetli* tavuğunun tadına bakarken sofra bir an sessizleşti.

"Üzgünüm, geciktim," dedi bir ses arkamdan ve çatalım elimden tabağıma düştü.

"Hardin! Geleceğini bilmiyordum!" dedi Karen nazikçe ve sonra dönüp bana baktı. Bakışlarımı kaçırdım. Nabzım hızlanmaya başlamıştı bile.

"Evet, geçen hafta bunu konuşmuştuk, değil mi Tessa?" Tehditkâr bir tavırla gülümseyerek karşıma oturdu.

Nesi var bunun? Neden beni rahat bırakamıyor? Bana böyle davranmasının kısmen kendi hatam olduğunu biliyordum ama kedi-fare oyunundan gerçekten zevk aldığını da görebiliyordum. Herkesin bakışları üzerimdeydi, dolayısıyla başımla onaylayarak çatalımı elime aldım. Dakota şaşkın, Landon'sa endişeli gözlerle bakıyordu.

"Sen Delilah olmalısın?" dedi Hardin Dakota'ya dönerek.

"Ah, aslında Dakota," dedi Dakota sıcak bir tavırla düzelterek.

"Ah, evet, Dakota. Aynı şey," diye mırıldandı Hardin ve masanın altından baldırını tekmeledim.

Landon ona öfkeli gözlerle baktı ama Hardin fark etmemiş gibiydi. Ken ve Karen, Dakota'yla da Landon kendi aralarında sohbete daldılar. Ben yemeğime odaklanırken oradan çıkmak için bir yol bulmaya çalışıyordum.

"Eh, akşamın nasıl geçiyor?" diye sordu Hardin rahat bir tavırla. Olay çıkarmasına izin vermeyeceğimi bildiği için beni kızdırmaya çalışıyordu.

"İyi," diye cevap verdim sakince.

"Bana aynı soruyu sormayacak mısın?" Sırıttı.

"Hayır," diye mırıldandım ve yemeğimden bir lokma daha aldım.

"Tessa, dışarıdaki senin araban mı?" diye sordu Ken. Başımla onayladım.

"Ah, evet, nihayet bir araba alabildim!" dedim. Sadece Hardin'le konuşmak zorunda kalmamak için herkesin katılmasını umarak heyecanlı bir sesle konuşmuştum.

Hardin bir kaşını kaldırdı. "Ne zaman?"

"Geçen gün," diye cevap verdim. *Biliyorsun, hani bana şu kovalamacadan söz ettiğin gün.*

"Ah, nereden aldın?"

"İkinci el arabalar satan bir galeriden," dedim. Dakota ve Karen gülümsemelerini gizlemeye çalıştılar. Dikkatleri üzerimden atmak için bir fırsat görerek, "Eh, Dakota, Landon bana bir bale okuluna katılmak için New York'a gideceğini söyledi?" dedim. Dakota bize New York'a taşınma planlarını anlatırken Landon aralarına girecek mesafeye rağmen gerçekten mutlu görünüyordu.

Dakota sözlerini bitirince Landon telefonuna baktı. "Eh, artık kalksak iyi olur," dedi. "Şenlik ateşi kimseyi beklemez."

"Ne?" dedi Karen. "Tamam ama en azından yanınıza tatlı alın!"

Landon başıyla onayladı ve annesinin bir saklama kabına tatlı koymasına yardım etti.

"Sen benimle mi geleceksin?" diye sordu Hardin. Kimle konuştuğunu anlamamışım gibi etrafıma bakındım.

"Seninle konuşuyorum," dedi.

"Ne? Hayır, sen gelmiyorsun ki," dedim.

"Evet, geliyorum. Ve bana engel olamazsın, dolayısıyla benim arabamla gelebilirsin." Gülümsedi ve elini bacağıma koymaya kalkıştı.

"Neyin var senin?" diye sordum kısık sesle ve sıkılmış dişlerle.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" diye sordu, babasına bakarak.

"Hayır," dedim sakince; Hardin'le "konuştuğumuz" her seferinde sonunda ağlayan ben oluyordum.

Ama Hardin hemen yerinden kalkarak elimi tuttu ve beni de ayağa kaldırdı. "Biz dışarı çıkıyoruz," dedi beni salondan sürükleyip ön kapıdan çıkarırken.

Dışarı çıktığımızda kolumu sertçe çekip kurtardım. "Bana dokunmaktan vazgeç!" diye uyardım.

Omuz silkti. "Üzgünüm ama benimle gelmiyordun."

"Çünkü istemiyorum!"

"Üzgünüm. Özür dilerim. Her şey için. Tamam mı?" Parmaklarıyla dudağındaki küpeyle oynarken, ben ağzına odaklanmamaya çalıştım. Yüzümü inceleyen gözlerine baktım.

"*Üzgün* müsün? Üzgün filan değilsin, Hardin; sadece benimle uğraşmak istiyorsun. *Kes* şunu. Seninle sürekli kavga etmekten yoruldum. Daha fazla devam edemem. Uğraşabileceğin başka kimse yok mu? Lanet olsun, sana birini bile bulabilirim; işkence edebileceğin zavallı, masum bir kız. Yeter ki ben olmayayım."

"Yaptığım şey bu değil. Seninle çok fazla ileri geri yaptığımın farkındayım ve neden yaptığımı kendim de bilmiyorum. Ama bana bir şans, sadece bir şans daha verirsen bunu bırakacağım. Senden uzak durmaya çalıştım fakat yapamıyorum. Sana ihtiyacım var..." Bakışlarını verandanın zeminine eğerek botlarının uçlarını birbirine değdirdi.

Sözlerindeki küstahlık bu kez gözyaşlarımı kontrol altında tutmama yardımcı oldu; egosunu yeterince beslemiştim. "*Kes*! Sadece *kes*! Bundan bıkmadın mı? Bana ihtiyacın olsaydı böyle davranmazdın. Bana *hepsinin kovalamacayla ilgili* olduğunu kendin söyledin, unuttun mu? Bütün olanlardan sonra buraya gelip hiçbir şey olmamış gibi yapamazsın."

"Ciddi değildim. Ciddi olmadığımı sen de biliyorsun."

"Yani sadece beni incitmek için söylediğini itiraf mı ediyorsun?" Savunmamı indirmemeye çalışırken ona öfkeli gözlerle baktım.

"Evet..." Başını eğdi.

Beni çok şaşırtıyordu; daha fazlasını istediğini söylüyor, sonra Molly'yi öpüyor, ardından beni sevdiğini söylüyor, sonra bu sözünü geri alıyor ve şimdi de yine özür mü diliyordu? "Seni neden affedeyim

ki, sadece beni incitmek amacıyla hareket ettiğini az önce kendin söyledin."

"Bir şans daha? Lütfen, Tess. Sana her şeyi anlatacağım," diye yalvardı. Bana bakarken gözlerindeki acıya neredeyse inanacaktım.

"Yapamam. Gitmem gerek."

"Neden seninle gelemiyorum?" diye sordu.

"Çünkü... Çünkü orada Zed'le buluşacağım."

Yüz ifadesinin değiştiğini ve yıkıldığını gördüm. Onu teselli etmemek için kendimi çok zor tuttum. Ancak Hardin bu duruma kendi kendini sokmuştu. Gerçekten umurunda olsa bile artık çok geçti.

"Zed? Ne yani, şimdi siz... çıkıyor musunuz?" Sesi tiksinti doluydu.

"Hayır, bunu hiç konuşmadık bile. Sadece... Bilmiyorum, birlikte zaman geçirip birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, sanırım."

"Bunu hiç konuşmadınız mı? Yani teklif etse, *kabul eder* miydin?"

"Bilmiyorum..." Gerçekten bilmiyordum. "Nazik, kibar biri ve bana iyi davranıyor." *Neden bu çocuğa kendimi açıklama zorunluluğu duyuyorum ki?*

"Tessa, onu tanımıyorsun bile... Sen..."

Ön kapı aniden açıldı ve Landon neşeyle seslendi: "Hazır mısınız?"

Bakışları ilk kez savunmasız ve hatta... kırgın görünen Hardin'e döndü.

Kendimi arabama doğru yürümeye zorladım ve araba yolundan çıkarken Landon'ın peşine takıldım. Hâlâ verandada duran ve arkamdan bakan Hardin'e dikiz aynamdan bakmaktan kendimi alamadım.

65. Bölüm

Landon'ın yanındaki boş yere girerken Zed'e mesaj atarak geldiğimi haber verdim. Hemen cevap yazarak sahanın karşı sol ucunda beni beklediğini belirtti.

Dakota'yla birlikte yanıma gelirlerken Landon'a Zed'in nerede olacağını söyledim.

"Pekâlâ," dedi Landon ama pek de heyecanlanmadığı belliydi.

"Zed kim?" diye sordu Dakota.

"Benim... arkadaşım." Sadece arkadaşımdı.

"Erkek arkadaşın Hardin, değil mi?" diye sordu Dakota.

Ona baktım. Herhangi bir şey ima etmeye çalışmıyordu; sadece kafası karışmıştı. *Kulübe hoş geldin.*

"Hayır, bebeğim," dedi Landon gülerek. "Aslında ikisi de değil."

Ben de güldüm. "Göründüğü kadar kötü değil."

Herkesin toplandığı yere yaklaşırken okul bandosu çalmaya başladı ve saha giderek daha da kalabalıklaştı. Zed'i çitlere yaslanmış halde beklerken görünce rahatladım. Onu işaret ettim ve yanına yaklaştık.

"Ah," diye ciyakladı Dakota yaklaşırken. Zed'in dövmelerinden ve pirsing'lerinden mi, yoksa yakışıklılığından mı etkilendiğini anlayamadım. Belki ikisi de.

"Hey, güzelim," dedi Zed, sırıtarak bana sarılırken. Ben de gülümseyerek ona sarıldım.

"Selam, ben Zed. İkinizle de tanıştığıma sevindim." Landon ve Dakota'yı işaret etti. Landon'la daha önce karşılaştığını biliyordum; dolayısıyla belki de sadece kibar davranmaya çalışıyordu.

"Geleli çok oldu mu?" diye sordum.

"Sadece on dakika kadar. Tahmin ettiğimden daha çok kişi gelmiş."

Landon bizi muazzam büyüklükte bir odun yığınının yakınında, daha az kalabalık bir yere sürükledi. Dakota, Landon'ın bacaklarının arasına oturarak sırtını onun göğsüne yasladı. Güneş batıyordu ve rüzgâr hızlanıyordu. Uzun kollu giymeliydim.

"Ee, daha önce şenlik ateşine katıldın mı hiç?" diye sordum Zed'e. Başını iki yana salladı.

"Hayır, bu pek benim tarzım değil," dedi gülerek. Sonra ekledi: "Ama bu gece buraya geldiğime memnunum."

İltifatına gülümseyerek karşılık verdim ve tam o sırada biri bize yaklaşarak okul ve bando adına sıcak bir tavırla hepimizi selamladı. Birkaç dakika konuştuktan sonra nihayet ateşin yakılması için ondan geri saydılar. Üç, iki, bir... ve alevler bir anda parlayarak odun yığınını hızla sardı. Alevlere bu kadar yakın olmak aslında çok güzeldi ve üşümeyeceğimi anlamıştım.

"Eh, ne kadar kalacaksın?" diye sordu Zed, Dakota'ya.

Dakota kaşlarını çattı. "Sadece bu hafta sonu. Keşke gelecek hafta sonu düğüne de gelebilseydim."

"Ne düğünü?" diye sordu Zed.

Landon'a baktım. "Annemin düğünü," diye cevap verdi Landon.

"Ah..." Zed duraksadı ve bir şey düşünüyormuş gibi başını eğdi.

"Ne?" diye sordum.

"Hiç. Sadece gelecek hafta bir düğünle ilgili başka kimin konuştuğunu hatırlamaya çalışıyorum... Ah, evet... Hardin'di sanırım. Bize düğüne giderken ne giymesi gerektiğini soruyordu."

Kalbim durdu. Duygularımın yüzümden belli olmamasını umdum. Demek Hardin babasının rektör olduğunu ve Landon'ın annesiyle evleneceğini arkadaşlarına hâlâ söylememişti.

"İlginç bir tesadüf, değil mi?" diye sordu Zed.

"Hayır, değil..." diye başladı Dakota ama hemen araya girdim: "Gerçekten ilginç bir tesadüf ama sonuçta burası küçük bir yer, dolayısıyla her hafta sonu muhtemelen birkaç düğün oluyordur."

Zed başıyla onayladı ve Landon kız arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Hardin düğüne gitmeyi gerçekten düşünüyor mu?

Zed güldü. "Zaten Hardin'i bir düğünde hayal edemiyorum."

"Neden olmasın?" Sesim istediğimden biraz daha sert çıkmıştı.

"Bilmiyorum, Hardin olduğu için sanırım. Onu bir düğüne götürmenin tek yolu, nedimelerle sevişebileceğini söylemek olurdu sanırım. *Hepsiyle*," dedi gözlerini devirerek.

"Hardin'le arkadaş olduğunuzu sanıyordum?" dedim.

"Arkadaşız. Onun hakkında kötü bir şey söylemiyorum; Hardin böyledir. Her hafta sonu başka bir kızla yatar; bazen birden fazla."

Kulaklarım uğulduyordu ve tenim alev alev olmuştu. Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun? Ne oldu?" diye sordu Zed.

"Hiç, sadece... Biraz hava almak istiyorum. Temiz hava," diye mırıldandım. Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındaydım ama umurumda bile değildi. "Hemen dönerim; sadece bir saniyeye ihtiyacım var." Hiçbiri beni izleyemeden çabucak uzaklaştım.

Neyim var benim? Zed tatlıydı ve benden gerçekten hoşlanıyordu. Benim yanımda olmaktan zevk alıyordu ve Hardin'in adını bir kez anması, ondan başka bir şey düşünememem için yetmişti. Yanlarına dönmeden önce stantların etrafında hızlı bir tur attım ve birkaç kez derin derin nefes alıp verdim.

"Affedersiniz, ateş biraz... fazla sıcak geldi," diye yalan söyledim tekrar otururken.

Zed telefonunu çıkarmıştı ve tekrar cebine atarken ekranı benden gizlemeye çalıştığım fark ettim. Bana sakıncası olmadığını söyledi. Landon ve Dakota'yla bir saat kadar sohbet ettik.

"Ben yorulmaya başladım; uçağım çok erkendi," dedi Dakota sonunda Landon'a dönerek. Landon başıyla onayladı.

"Evet, ben de yorgunum. Artık gitsek iyi olur." Landon ayağa kalktı ve Dakota'nın da kalkmasına yardım etti.

"Sen de gitmek istiyor musun?" diye sordu Zed bana dönerek.

"Hayır, ben iyiyim. Ama istiyorsan?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim." Landon ve Dakota bizimle vedalaşarak kalabalıkta gözden kayboldular.

"Ee, şenlik ateşinin nedeni ne?" diye sordum Zed'e. Ama gerçekten bildiğinden emin değildim.

"Sanırım futbol sezonunun sona erişini kutluyorlar," dedi. "Yoksa ikinci yarısını filan mı?" Etrafıma bakınca birçok kişinin takım forması giymiş olduğunu ilk kez fark ettim.

"Ah." Zed'e döndüm. "Şimdi anlıyorum," dedim gülerek.

"Evet," dedi. Sonra gözlerini kısarak baktı. "Şu Hardin mi?"

Başımı aniden onun baktığı yöne çevirdim. Gerçekten de Hardin yanında etek giymiş kısa boylu bir esmerle birlikte bize doğru yürüyordu.

Oturduğum yerde kayarak Zed'e sokuldum. Verandadayken Hardin'i dinlememiş olmamın nedeni tam olarak buydu; sırf beni kızdırmak için buraya getireceği bir kız bulmuştu bile.

"Selam, Zed," dedi kız tiz bir sesle.

"Selam, Emma." Zed kolunu omzuma attı. Hardin ona öfkeli gözlerle baktı ama yanımıza oturdu.

Kendimi kıza tanıtmamakla kabalık ettiğimi biliyordum ama ondan hoşlanmış gibi yapamazdım.

"Şenlik ateşi nasıl gidiyor?" diye sordu Hardin.

"Sıcak. Neredeyse bitti zaten, sanırım," dedi Zed.

İkisi arasında bir gerginlik vardı. Bunu hissedebiliyordum. Neden böyle bir gerginlik olabileceğini anlamıyordum; Hardin arkadaşlarına beni umursamadığını açıkça göstermişti.

"Burada yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu kız sinir bozucu sesiyle.

"Evet, bir stand açmışlar," dedim.

"Hardin, gel de yiyecek bir şeyler alalım," dedi kız. Hardin gözlerini devirdi ama ayağa kalktı.

"Bana da bir pretzel getirin, ha?" diye seslendi Zed gülümseyerek. Hardin dişlerini sıktı.

Nesi var bunların?

Hardin ile Emma gözden kaybolur kaybolmaz Zed'e döndüm. "Şey, artık gidebilir miyiz? Hardin'in yakınında olmak istemiyorum; unutmuş olabilirsin ama birbirimizden neredeyse nefret ediyoruz." Şakacı bir gülüşle süslemeye çalıştım ama yapamadım.

"Evet, tabii, tabii," dedi Zed. İkimiz de ayağa kalktık ve Zed elini uzattı. El ele yürümeye başladığımızda Hardin'i arıyor, bizi görmemesini umuyordum.

"Partiye gitmek ister misin?" diye sordu Zed otoparka ulaştığımızda.

"Hayır, oraya da gitmeyi gerçekten istemiyorum." Aslında orası gitmek istediğim *en son* yerdi.

"Tamam, eh, o halde birlikte zaman geçirebiliriz... eğer..." diye başladı.

"Hayır, yani evet, birlikte zaman geçirmek istiyorum. Sadece burada ya da kardeşlik evinde olmak istemiyorum," dedim hemen.

Gözlerime bakarken şaşırmış gibiydi. "Peki... şey, benim evime gidebiliriz? İstersen; istemezsen başka yere gideriz? Aslında bu şehirde gidecek pek fazla yer bilmiyorum." Birlikte gülüştük.

"Senin evine gidebiliriz. Ben seni takip ederim," dedim.

Yol boyunca geri döndüğünde bizi bulamayınca Hardin'in yüzünün alacağı hali hayal edip durdum. Yanında bir kız getirdiğine göre kızmaya hakkı yoktu fakat böyle bir çıkarım içimdeki sızıyı dindirmiyordu.

Zed'in evi kampüsün hemen dışındaydı ve küçük ama temizdi. Bana bir içki önerdi fakat o gece odama arabamla döneceğim için geri çevirdim.

Kanepeye oturdum ve Zed kendine içki hazırlamak için mutfağa gitmeden önce bana uzaktan kumandayı verdi. "Kontrolü alabilirsin; ne izlemeyi sevdiğini bilmiyorum."

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum. Başıyla onayladı. Yanıma oturup kolunu belime dolarken biraz huzursuz olduysam da gülümseyerek gerginliğimi gizledim. Zed'in cebindeki telefonu çaldı ve ce-

vap vermek için ayağa kalktı. Geri döneceğini işaret etmek için bir parmağını kaldırarak küçük mutfak bölümüne yürüdü.

"Kalktık," dediğini duydum. "Ee..."

"Anlaştık."

"Çok kötü."

Sohbet sırasında söylediklerinden hiçbir şey anlamadım... "Çıktık" kelimesi dışında.

Telefondaki Hardin mi? Yerimden kalkarak mutfağa doğru yürürken Zed telefonu kapadı.

"Kimmiş?" diye sordum.

"Önemli biri değil," dedi ve beni kanepeye geri sürükledi. "Birbirimizi daha yakından tanımaya başladığımıza seviniyorum; sen buradaki diğer kızlardan farklısın," dedi tatlı bir tavırla.

"Ben de öyle," dedim. "Emma'yı tanıyor musun?" Sormaktan kendimi alamamıştım.

"Evet, kız arkadaşı Nate'in kuzenidir."

"Kız arkadaşı mı?"

"Evet, bir süredir birlikteler. Emma çok eğlencelidir."

Demek Hardin onunla birlikte değildi; en azından düşündüğüm şekilde. Belki de oraya yanında başka bir kızla beni incitmeye değil, gerçekten konuşmaya gelmişti.

Tam dönüp Zed'e bakarken beni öpmek için eğildi. Dudakları içkisinden dolayı serindi ve votka tadındaydı. Elleri dikkatle ve rahat bir şekilde önce kollarıma, sonra belime kaydı. Hardin'in kırgın yüzü yine zihnimde belirdi; benden bir şans daha isteyişi, benim ona inanmayışım, arabamla uzaklaşırken arkamdan bakışı, Catherine ve Heathcliff'le ilgili patlaması, hep istemediğim zamanlarda ortaya çıkışı, annesine onu sevdiğini hiç söylemeyişi, herkesin önünde beni sevdiğini söyleyişi, sonra söylediğini acı verici bir şekilde geri alışı, kızgınken eşyaları kırıp döküşü, babasının evinden nefret etmesine rağmen bu gece oraya gelişi, arkadaşlarına bir düğüne giderken ne giymesi gerektiğini soruşu... Hepsi son derece mantıklı ve aynı zamanda da anlamsızdı.

Hardin beni seviyordu. Kendi hasarlı tarzında beni seviyordu. Bunu anlayınca kamyon çarpmış gibi hissettim.

"Ne?" dedi Zed geri çekilirken.

"Ne?" diye tekrarladım.

"Az önce Hardin dedin."

"Hayır, demedim," diye itiraz ettim.

"Evet, evet, ettin." Kanepeden kalkarak uzaklaştı.

"Gitmem gerek... özür dilerim," dedim ve çantamı kaparak başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kapıdan çıktım.

66. Bölüm

Yaptıklarımı bir daha gözden geçirdim. Hardin'i bulmaya gitmek için Zed'i geride bırakmıştım ama aslında bundan sonra olacakları düşünmem gerekiyordu. Hardin ya bana korkunç şeyler söyleyecek, küfredecek ve beni gitmeye zorlayacaktı ya da bana karşı duyguları olduğunu, bütün bu oyunların yabancı olduğu bu duygularla başa çıkmaya çalışırken yaşadığı içsel çatışmalardan kaynaklandığını itiraf edecek ve duygularını normal bir şekilde açıklayacaktı. İlk senaryo olursa –ki asıl olmasını beklediğim buydu– şimdi olduğumdan daha kötü durumda olmayacaktım. Ancak ikincisi olursa, bana söylediği ve yaptığı bütün o korkunç şeyler için onu bağışlamaya hazır mıydım? Değişecek miydi? Bana ihtiyaç duyduğum şekilde davranabilecek miydi ve öyleyse ben de onun ruh hali değişikliklerine dayanabilecek miydim?

Sorun şuydu ki bu sorulardan hiçbirini kendi başıma cevaplayamazdım; tek birini bile. Hardin'in düşüncelerimi bulutlandırmasından ve kendimden şüphe etmeme neden olmasından nefret ediyordum. Ne diyeceğimi veya yapacağımı bilememekten nefret ediyordum.

İçinde çok fazla zaman geçirdiğim lanet olasıca kardeşlik evinin önüne yanaştım. Bu evden nefret ediyordum. O anda bir sürü şeyden nefret ediyordum ve Hardin'e duyduğum öfke neredeyse kaynama noktasındaydı. Kaldırıma park ederek basamakları çıktım ve kalabalık eve daldım. Doğruca Hardin'in genellikle oturduğu eski kanepeye doğru yürüdüm ama onun saçlarını göremeyince, Steph ya da başka biri beni fark etmesin diye iri yarı bir çocuğun arkasına saklandım.

Merdivenden yukarı koşup Hardin'in odasına gittim ve kapıyı yumrukladım. Kapısını kilitlediği için bir kez daha sinirlendim.

"Hardin! Benim, aç kapıyı!" diye bağırdım ve yumruklamaya devam ettim ama cevap alamadım. *Hangi cehennemde bu?* Çok daha kolay bir yol olmasına rağmen, yerini öğrenmek için onu aramak istemiyordum ve aklımdan geçenleri –söylemem *gerekenleri*– söyleyebilmek ve sonra da kendimi kötü hissetmemek için öfkemi korumam gerektiğini düşünüyordum.

Hardin'in babasının evine gidip gitmediğini öğrenmek için Landon'ı aradım ama gitmemişti. Bakmam gerektiğini bildiğim diğer yer şenlik ateşiydi fakat hâlâ orada olduğundan şüpheliydim. Yine de o an için başka seçeneğim yoktu.

Bu yüzden stadyuma geri dönüp arabamı park ettim ve gerçekten oradaysa unutmayayım diye Hardin'e söylemek istediğim öfke sözcüklerini zihnimde defalarca tekrarladım. Sahaya yaklaşırken neredeyse herkesin çoktan gitmiş ve ateşin sönmek üzere olduğunu görebiliyordum. Etrafta dolaştım ve hızla zayıflayan ışıkta gözlerimi kısarak Hardin ile Emma'yı görebilir miyim diye çiftlere baktım ama şansım yoktu.

Aramaktan vazgeçtiğim anda Hardin'i kale direğinin yanındaki çitlere yaslanmış halde gördüm. Yalnızdı ve çimenlerin üzerine oturup ağzını silerken ona yaklaştığımı fark etmemiş gibiydi. Elini çektiğinde kırmızıydı. Kanıyor muydu?

Varlığımı hissetmiş gibi Hardin'in başı aniden bana doğru döndü. Evet, dudaklarının köşesinden kan süzülüyordu ve yanağında bir çürük oluşmaya başlamıştı.

"Bu da ne?.." dedim ve önüne çömeldim. "Ne oldu sana?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana bakarken gözleri o kadar hüzünlüydü ki öfkem dilimin üzerindeki bir şeker parçası gibi eridi.

"Sana ne? Erkek arkadaşın nerede?" diye hırladı.

Nazikçe dilimi şaklattım ve elini ağzından çekerek şişmiş dudağını inceledim. Sertçe geri çekilmek istedi fakat dilimi ısırarak kendimi tuttum. "Bana ne olduğunu söyle," dedim.

İç çekerek bir eliyle saçlarını sıvazladı. Parmak boğumları şişmiş ve kanlanmıştı. İşaret parmağındaki kesik derindi ve çok acı veriyor gibi görünüyordu.

"Kavga mı ettin?"

"Sana bunu düşündüren ne?" diye tersledi.

"Kimle? İyi misin?"

"Evet, iyiyim, şimdi beni rahat bırak."

"Buraya seni bulmaya geldim," dedim ve ayağa kalkarak paçalarımdaki kurumuş otları silkeledim.

"Tamam. Beni buldun. Git artık."

"Böyle hödüklük etmene gerek yok," dedim. "Bence eve gidip temizlenmelisin. Eline dikiş atılması gerekebilir."

Hardin cevap vermedi fakat yerinden kalktı ve yanımdan geçip yürüdü. Buraya böylesine bir sersem olduğu için ona bağırmaya ve hissettiklerimi söylemeye gelmiştim ama şimdi işimi çok zorlaştırıyordu; gerçi bunu yapacağını zaten biliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum kaybolmuş bir yavru kedi gibi onu izleyerek.

"Eve. Eh, Emma'yı arayacağım ve beni alıp alamayacağını soracağım."

"Seni burada mı bıraktı?" O kızdan hiç hoşlanmamıştım zaten.

"Hayır. Şey, teknik olarak evet ama ona bunu yapmasını ben söyledim."

"Seni ben götüreyim," dedim ceketini tutarak. Elimi ittiğinde içimden onu tokatlamak geldi. Öfkem geri dönüyordu ve bu kez öncekinden de kızgındım. Devran dönmüştü; yaşadığımız bu şey her neyse dengeler değişmişti. Genellikle ondan kaçan ben olurdum.

"Benden uzaklaşmaktan vazgeç!" diye bağırdım. Öfkeyle parlayan gözlerle bana döndü. "Sana *seni eve ben götüreyim* dedim!" diye çığlık attım.

Neredeyse gülümseyecekti ama bunun yerine kaşlarını çatarak iç çekti. "Pekâlâ. Araban nerede?"

Hardin'in kokusu hemen arabayı doldurdu ama bu kez içinde metal kokusu da vardı; yine de hâlâ hayatta en sevdiğim kokuydu. Klimayı açtım ve ısınmak için kollarımı ovaladım.

"Buraya neden geldin?" diye sordu ben otoparktan çıkarken.

"Seni bulmak için." Söylemeyi planladığım her şeyi hatırlamaya çalıştım ama zihnim boşalmıştı ve düşünebildiğim tek şey, o şişkin dudakları öpmekti.

"Ne diye?"

"Seninle konuşmak için. Konuşmamız gereken çok şey var." İçimden aynı anda hem ağlamak hem de kahkahalarla gülmek geliyordu ve nedeni konusunda en ufak fikrim yoktu.

"Konuşacak bir şeyimiz olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi ve aniden inanılmayacak kadar sinir bozucu olduğunu hissettiğim bir soğukkanlılıkla dönüp pencereden dışarı baktı.

"Beni seviyor musun?" Kelimeler dudaklarımdan hızla dökülüvermişti. Söylemeyi planlamamıştım bile.

Başı aniden bana döndü. "Ne?" Sesinde şaşkınlık vardı.

"Seviyor musun?" diye tekrarladım, o anda kalbimin yerinden fırlayacağından korkarak.

Bakışlarını ön camdan ileri dikti. "Bunu bana gerçekten araba kullanırken soruyor olamazsın."

"Nerede ya da ne zaman sorduğum ne fark eder? Sadece cevap ver bana," dedim neredeyse yalvararak.

"Bil... bilmiyorum... Hayır, sevmiyorum." Neredeyse kaçmaya ihtiyacı varmış gibi etrafına bakındı. "Ve bir insana seninle aynı arabada kapana kısılmışken seni sevip sevmediğini soramazsın; neyin var senin be?" dedi yüksek sesle.

Of! "Pekâlâ," diyebildim sadece.

"Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Önemi yok." Şimdi çok şaşırmıştım ve sorunlarımızı konuşma planım gözlerimin önünde yok olup gitmişti; geri kalan saygınlık kırıntılarımla birlikte.

"Bana bunu neden sorduğunu söyle hemen," dedi.

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkma!" diye bağırdım.

Evinin önüne yanaştığımda kalabalık çimenliğe doğru baktı. "Beni babamın evine götür," dedi.

"Ne? Ben lanet olasıca bir taksi şoförü değilim."

"Beni oraya götür. Arabamı sabah alırım."

Arabası buradaysa neden kendi başına gitmiyordu ki? Ama konuşmamızın henüz bitmesini istemediğim için gözlerimi devirdim ve babasının evine doğru gaza bastım.

"Oradan nefret ettiğini sanıyordum," dedim.

"Ediyorum. Fakat şu anda çok fazla insanla bir arada olmak istemiyorum," dedi kısık sesle. Sonra daha yüksek sesle devam etti: "Bana o soruyu neden sorduğunu söyleyecek misin? Bunun Zed'le bir ilgisi var mı? Sana bir şey mi söyledi?"

Gerçekten gergin görünüyordu. Neden her seferinde Zed'in bana bir şey söyleyip söylemediğini soruyordu ki?

"Hayır... Zed'le hiçbir ilgisi yok. Sadece bilmek istiyorum." Zed'le gerçekten ilgisi yoktu; onu hâlâ seviyor olmamla ve bir an için onun da beni seviyor olabileceğini düşünmemle ilgisi vardı. Onun yanında kaldıkça bu olasılık giderek daha da gülünç görünüyordu.

"Şenlik ateşinden ayrıldıktan sonra Zed'le nereye gittiniz?" diye sordu ben babasının evinin araba yoluna girerken.

"Evine," dedim.

Hardin'in vücudu gerildi ve kanlı yumruklarını sıkarken derisi daha da yırtıldı. "Onunla yattın mı?" diye sorunca ağzım açık kaldı.

"Ne? Bunu nereden çıkardın? Şimdiye kadar beni daha iyi tanımış olman gerekirdi! Ve sen kim olduğunu sanıyorsun da bana böylesine özel bir soru soruyorsun? Beni umursamadığını kendin söylemişken *yattıysam* sana ne?" diye bağırdım.

"Yani yatmadın mı?" diye sordu tekrar, buz gibi gözlerle bakarak.

"Tanrım, Hardin! Hayır! Beni öptü ama doğru dürüst tanımadığım biriyle seks yapmam!"

Kanlı eliyle uzanıp kontağı çevirerek motoru kapadı ve anahtarları çekip aldı.

"Sen de onu öptün mü?" Sanki başımın ardını görebiliyormuş gibi gözleri kısıktı.

"Evet... Şey, bilmiyorum, sanırım öptüm." O anda zihnimde Hardin'in yüzünün belirmesinden başka bir şey hatırlamıyordum.

"Bunu nasıl bilmezsin? Sarhoş muydun?" Sesi şimdi daha yüksekti.

"Hayır, sadece..."

"Sadece ne?!" diye bağırdı vücuduyla bana dönerken. Aramızdaki enerjiyi çözemiyordum ve bir an için orada öylece oturarak kendimi toparlamaya çalıştım.

"Se... seni düşünüp duruyordum!" diye itiraf ettim sonunda.

Taş gibi yüzü inanılmayacak bir hızla yumuşadı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "İçeri girelim," dedi kendi kapısını açarken.

67. Bölüm

Karen ve Ken salonda kanepede oturuyorlardı ve biz içeri girince başlarını kaldırıp baktılar.

"Hardin! Ne oldu sana?" diye sordu babası paniğe kapılarak. Yerinden fırlayıp yanımıza koştu ama Hardin onu uzaklaştırdı.

"İyiyim," diye homurdandı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Ken bana dönerek.

"Kavga etmiş fakat bana kimle ya da neden olduğunu söylemedi."

"Burada, tam yanınızda duruyorum ve az önce iyi olduğumu söyledim ya," dedi Hardin öfkeyle.

"Babanla öyle konuşma!" diye azarladım ve gözlerinin iri iri açıldığını gördüm. Ancak bana bağırmak yerine yaralı eliyle bileğimi yakalayarak beni oradan uzaklaştırdı. O beni yukarı götürürken Ken ve Karen, Hardin'in kanlar içindeki halini tartışıyordu ve babasının Hardin'in daha önce hiç gelmezken neden şimdi buraya gelip durduğunu sorduğunu duydum.

Odasına ulaştığımızda beni kendine çevirdi, bileklerimi duvara yapıştırdı ve aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde bana yaklaştı.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi dişlerini sıkarak.

"Neyi yapmayayım? Bırak beni hemen," dedim.

Gözlerini devirdi fakat beni bırakarak yatağına doğru yürüdü. Ben geride kalıp kapıyı kapadım.

"Bana babamla nasıl konuşacağımı söyleme. Benimkine burnunu sokmadan önce, *kendi babanla* ilişkini düşün."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Hardin ne dediğini fark etti ve hemen özür dileyen gözlerle baktı. "Affedersin... öyle demek istemedim... Sadece ağzımdan kaçıverdi işte." Kollarını uzatarak bana doğru bir adım attı ve ben de bir adım geriledim.

"Evet, her seferinde öylece 'ağzından kaçıveriyor,' değil mi?" Gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Babamdan söz etmesi çok fazlaydı; Hardin için bile.

"Tess, ben..." diye başladı fakat ben bir elimi kaldırınca sustu.

Benim burada ne işim var? Neden benimle gerçekten konuşmak için bu sonu gelmek bilmeyen hakaretlerine ara vereceğini düşünüp duruyordum ki? Çünkü aptalın tekiydim; işte bu yüzden.

"Sorun değil, gerçekten. İşte sen busun; yaptığın şey de bu. İnsanların zaaflarından faydalanıp onları kullanıyorsun. Kendi çıkarların için. Babamla ilgili böyle bir şey söylemek için ne zamandır bekliyorsun? *Muhtemelen benimle tanıştığından beri böyle bir fırsat kolluyordun!*" diye bağırdım.

"Lanet olsun! Hayır, bunu yapmadım! Ağzımdan çıktığında da düşünmeden konuşuyordum. Sen de masum filan değilsin; beni bilerek kışkırtıyorsun!" diye bağırdı benden bile daha yüksek bir sesle.

"Seni kışkırtmak mı? Seni kışkırtmak! Lütfen, beni aydınlat!" Evdeki herkesin duyabildiğini biliyordum ama bu kez kesinlikle umurumda değildi.

"Sinirlerimi hoplatıp duruyorsun! Benimle sürekli kavga ediyorsun! Zed'le çıkıyorsun; yani, siktir ya! Böyle olmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Beni böyle kontrol edebilmenden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Beni bu kadar etkilemenden nefret ediyorum. Seni kafamdan atamamaktan nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum... Gerçekten ediyorum! O kadar kibirli bir..." Durup bana baktı. Onun bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorlarken beni ağzından çıkan her kelimeyle paramparça ettiğini hissettirmemeye çalışıyordum.

"İşte sözünü ettiğim şey bu!" Odada bir aşağı bir yukarı yürürken elleriyle saçlarını sıvazladı. "Sen... sen beni delirtiyorsun! Gerçekten hastanelik oluyorum! Sonra da seni sevip sevmediğimi sormaya mı

cüret ediyorsun? Bunu neden soruyorsun ki? Bir defasında kazayla söyledim diye mi? Ciddi olmadığımı sana zaten söyledim, ne diye tekrar soruyorsun ki? Reddedilmekten hoşlanıyorsun, değil mi? Bu yüzden her seferinde bana geri dönüp duruyorsun!"

İstediğim tek şey kaçmak, bu odadan çıkmak ve bir daha asla ama asla arkama bakmamaktı. Buradan gitmem, *kaçmam* gerekiyordu.

Kendime hâkim olmaya çalıştım ama beni öylesine kızdırmıştı ki onu gerçekten etkileyeceğini, kontrol etmesine neden olacağını bildiğim şeyi haykırdım: "Hayır, sana geri dönüp duruyorum *çünkü seni seviyorum!*"

Sözlerimi geri tıkabilmeyi dileyerek ağzımı hemen kapadım. Beni zaten daha fazla incitmesi mümkün değildi ve bundan yıllar sonra bunu söylemiş olsaydım ne diyeceğini merak etmek istemiyordum. Beni sevmemesi sorun değildi. Başından beri duygularını zaten biliyordum.

Afallamıştı. "Sen... *Ne?*" Söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırpıştırıyordu.

"Haydi, benden ne kadar nefret ettiğini tekrar söyle. Haydi, bana tahammül edemeyen birini sevdiğim için ne kadar aptal olduğumu yüzüme vur," dedim neredeyse inler gibi çıkan ve bana bile yabancı gelen bir sesle. Gözlerimi silerek ona tekrar bakarken çok ağır bir yenilgiye uğradığımı ve yaralarımı sarmak için oradan gitmem gerektiğini hissediyordum. "Artık gitsem iyi olur."

Ben gitmek için dönerken uzun bir adımla aramızdaki mesafeyi kapadı. Elini omzuma koyarken ona bakmayı reddettim. "Lanet olsun, gitme," dedi sesinde yoğun bir duyguyla.

Ama hangi duygu olduğu tartışılırdı.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı ve yaralı elini çenemin altına koyarak başımı kendisine çevirdi. Bakışlarımı onun gözlerinden kaçırdım ve yüzüme kahkahalarla gülmesini bekleyerek başımla sessizce onayladım.

"Neden?" Nefesi sıcak bir şekilde yüzüme çarptı.

Sonunda yavaşça bakışlarımı gözlerine çevirdim. *Korkmuş* gibi mi görünüyordu? "Ne?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Beni neden... Beni nasıl sevebilirsin?" Bana bakarak konuşurken sesi çatladı ve şimdi söyleyeceklerimin yazgımı şimdiye dek söylediklerimden daha kesin bir şekilde belirleyeceğini hissettim.

"Seni sevdiğimi nasıl bilmezsin?" diye sordum cevap vermek yerine.

Ona âşık olabileceğimi sanmıyor mu? Onu sevdiğim dışında hiçbir açıklamam yoktu. Beni delirtiyor, hiç olmadığım kadar öfkelendiriyordu ama her nedense onu çok seviyordum.

"Bana sevmediğini söylemiştin. Ve Zed'le çıktın. Her seferinde beni terk ediyorsun; daha önce bana bir şans daha vermen için yalvardığımda beni verandada bırakıp gittin. Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen beni reddettin. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" dedi.

Gözlerinin kenarlarında toplanan gözyaşlarını hayal ediyor olmalıydım ama çenemin altındaki nasırlı parmaklarının gayet farkındaydım.

"Ben daha söylediklerini hazmedemeden dediğini geri aldın. Beni incitecek bir sürü şey yaptın, Hardin," dedim. Başıyla onayladı.

"Biliyorum... Özür dilerim. Bunu telafi etmeme izin ver. Seni hak etmediğimi biliyorum. Senden bunu istemeye bile hakkım yok... ama lütfen, sadece bir şans ver. Seninle kavga etmeyeceğim veya sana kızmayacağım konusunda söz vermiyorum fakat tamamen senin olacağıma söz veriyorum. Lütfen sadece ihtiyacın olan kişi olmayı denememe izin ver." Kendiyle ilgili o kadar tereddütlü görünüyordu ki içim eridi.

"Bunun yürüyebileceğini ben de düşünmek istiyorum ama nasıl olabileceğini bilmiyorum; o kadar çok hasar gördü ki."

Yine de yanaklarımdan süzülen yaşlar beni ele verdi. Hardin parmaklarını çenemden kaldırarak onları yakalarken kendi yanağından da bir damla yaş süzüldü.

"Bana hayatta en çok kimi sevdiğimi sorduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu dudaklarını benimkilere yaklaştırarak.

Başımla onayladım ama üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ve bu soruyu sorduğumda beni dinlediğinden bile emin değildim.

"Seni. Hayatta en çok sevdiğim kişi sensin."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve içimdeki acı ile öfkeyi dindirdi. Ama ona inanıp kendimi tamamen kollarına bırakmadan önce sordum: "Bu da hastalıklı oyunlarının bir parçası değil, değil mi?"

"Hayır, Tessa. Oyunlar bitti artık. Ben sadece seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Gerçek bir ilişkiden söz ediyorum. Tabii ki bunun ne anlama geldiğini bana öğretmen gerekiyor." Gergin bir tavırla güldü ve ben de samimi bir kahkahayla ona katıldım.

"Gülüşünü özledim. Yeterince duymadım. Seni güldüren kişi olmak istiyorum, ağlatan değil. Benimle başa çıkmanın kolay olmadığını bi..."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Öpüşü telaşlıydı ve ağzıma kan tadı gelmişti. Vücuduma yayılan elektrikle dizlerimin bağı çözüldü; dudaklarını dudaklarımda hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu sanki. Bu arıza, kendinden nefret eden piçi o kadar çok seviyordum ki duygularımın beni ezeceğinden korkuyordum. Beni yerden kaldırdı ve bacaklarımı beline sararak parmaklarımı saçlarına gömdüm. Dudaklarımda inleyince daha da sıkı sarıldım. Dilim alt dudağında dolaşırken yüzünü buruşturunca geri çekildim.

"Kimle kavga ettin?" diye sordum. Güldü.

"Bunu şimdi mi soruyorsun?"

"Evet, bilmek istiyorum." Gülümsedim.

"Hep bir sürü sorun var. Onlara daha sonra cevap veremez miyim?" Dudaklarını büzdü.

"Hayır, söyle bana."

"Ancak yanımda kalırsan." Beni kendine bastırdı. "Lütfen?" diye yalvardı.

"Tamam," dedim ve sorumu tamamen unutarak onu tekrar öptüm.

68. Bölüm

Sonunda öpüşmeyi bıraktığımızda gidip yatağın ayak ucuna oturdum ve Hardin de benimle gelip baş ucuna oturdu.

"Tamam, şimdi bana kimle kavga ettiğini söyle; Zed miydi?" diye sordum cevabından korkarak.

"Hayır. Tanımadığım birkaç kişiydi."

Zed olmadığını duyunca rahatlamıştım ama sonra ne dediğini fark ettim. "Dur, birkaç kişi mi dedin sen? Kaç kişi?"

"Üç... ya da dört. Emin değilim." Güldü.

"Bu hiç komik değil. Neden kavga ettiniz ki?"

"Bilmiyorum..." Omuz silkti. "Sen Zed'le birlikte gittiğin için kızgındım ve o anda iyi bir fikir gibi göründü."

"Eh, iyi bir fikir değildi. Şu haline bir bak." Kaşlarımı çattığımı görünce şaşkın bir ifadeyle başını yana yatırdı. "Ne?"

"Hiç... buraya gel," dedi ve kollarını bana uzattı. Yatağın üzerinde kayarak bacaklarının arasına girip sırtımı göğsüne yasladım.

"Sana bu kadar kötü davrandığım için özür dilerim," dedi kulağıma eğilerek.

Nefesini kulağımda hissedince ve doğal özrünü duyunca ürperdim. "Sorun değil. Şey, elbette sorun ama sana bir şans daha vereceğim."

Beni pişman etmemesini umuyordum. Daha fazla tutarsızlık kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Teşekkür ederim, bunu hak etmediğimi biliyorum ama fırsatı değerlendirecek kadar bencilim," dedi dudaklarını saçlarıma gömerek.

Kollarını bana sardı. Onunla böyle oturmak hem alışmadık geliyor hem de nostalji duygusu yaratıyordu.

Ben sessiz kalınca omuzlarını hafifçe çevirerek beni kendisine bakmaya zorladı. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiç. Sadece tekrar fikrini değiştireceğinden korkuyorum," dedim. Buna balıklama atlamak istiyor ama dibe çarpacağımdan çok korkuyordum.

"Değiştirmeyeceğim. Ben fikrimi asla değiştirmedim. Sadece sana karşı duygularıma direndim. Sadece sözlerime güvenemeyeceğini biliyorum fakat güvenini kazanmak istiyorum. Seni bir daha incitmeyeceğim," diye söz verdi ve alnını benimkine yasladı.

"Lütfen yapma," diye yalvardım. Ne kadar zavallı göründüğüm umurumda bile değildi.

"Seni seviyorum, Tessa," dedi ve kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Bu sözleri onun dudaklarından duymak muhteşemdi ve tekrar duymak için her şeyi yapardım.

"Seni seviyorum, Hardin." Bu kelimeleri ikimiz de ilk kez açıkça söylüyorduk ve onun sözlerini geri alması olasılığından korkuyordum. Ama bunu yapsa bile, kulağa nasıl geldiğini ve bana neler hissettirdiğini daima hatırlayacaktım.

"Bir daha söyle," diye fısıldadı ve beni kendisine çevirdi. Gözlerinde onun için mümkün olabileceğini sandığımdan daha derin bir kırılganlık görüyordum. Dizlerimin üzerinde doğrularak yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımı mükemmel yüzündeki hafif sakalların üzerinde dolaştırdım. Tekrar tekrar söylememe ihtiyacı olduğunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Birinin onu sevmesini hak ettiğine inanana kadar kaç kez gerekiyorsa söylemeye hazırdım.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dili nazikçe benimkine sürtünürken memnun bir şekilde inledi. Hardin'i öpmek her seferinde yeni ve farklı bir hisli; bir türlü doyamadığım bir ilaç gibi. Ellerini belime bastırarak beni kendine yaklaştırdı. Zihnim bana ağırdan almamı, onu nazikçe öpmemi ve bu yakınlığın her anının tadını çıkarmamı söylüyordu ama vücudum

saçlarını yakalayıp tişörtünü başından çıkarmamı emrediyordu. Dudakları çenemden aşağı kayarak boynuma süzüldü.

Bu yetmişti. Artık kendimi kontrol edemiyordum. Bu bizdik; bütün bu öfke, tutku ve aşk. Dudaklarımdan istemsiz bir inilti döküldü ve boynuma bastırdığı dudaklarıyla homurdanırken bizi çevirip üstüme çıktı.

"Seni... çok... özledim," dedi boynuma öpücükler dizerken. Gözlerimi açık tutamıyordum; çok fazla zevk alıyordum. Yeleğimin fermuarını indirdi ve aç gözlerle bana baktı. Kumaşı çekiştirip askılı bluzumu başımın üzerinden çıkarmak için izin istemedi ve sütyenimi çözebilmesi için sırtımı kaldırdığımda keskin bir nefes aldı.

"Vücudunu özledim... elime mükemmelen uyuşunu," diye hırladı göğüslerimi avuçlarken. Yine inledim ve vücudunun altını benimkine bastırarak sertleşmiş erkekliğini karnımın alt kısmına sürttü. Nefeslerimiz hızlı ve kontrolsüzdü; onu bu andakinden daha çok arzuladığım olmamıştı. Karşılıklı duygularımızı itiraf etmek tutkumuzun eziciliğini azaltmamıştı ve buna memnundum. Elini çıplak karnımdan aşağı kaydırdı ve kotumun düğmesini açtı. Parmakları külotumun içine kayarken inledi. "Beni arzularken böylesine ıslanışını da özledim."

Sözleri beni yaramazlaştırıyordu. Kalçalarımı tekrar kaldırarak vücudumu ona bastırdım.

"Ne istiyorsun, Tessa?" diye sorarken nefesi boynumu okşuyordu.

"Seni," diye cevap verdim söylediklerini tam olarak kavrayamadan. Ama doğru olduğunu biliyordum: Hardin'i en ilkel, en derin şekilde istiyordum. Parmağını kolayca içime kaydırdı ve sokup çıkarmaya başlayınca başım arkaya düştü.

"Seni izlemeyi, sana zevk vermeyi seviyorum," dedi ve yine inledim. Ellerim tişörtünün sırtını sımsıkı yakalamıştı. Üzerinde çok fazla giysi vardı ama çıkarmasını istemek için düzgün bir cümle kuramıyordum. "Senden nefret ediyorum"dan başlayıp "Seni seviyorum"dan geçerek bu noktaya nasıl gelmiştik? Fakat cevabı umurumda bile değildi; umurumda olan tek şey, bana daima hissettirdikleriydi. Vücudu

aşağı doğru kayarken elini külotumdan çıkardı. Teması kaybedince ben sızlanırken Hardin gülümsedi.

Hardin kotumu ve külotumu aşağı çekerken, onun giyinik vücudunu işaret ettim. "Sen de soyun," dedim ve güldü.

"Emriniz olur, hanımefendi." Sırıtarak tişörtünü başının üzerinden çekti ve dövmelerle dolu vücudunu gözlerimin önüne serdi. Dilimi o dövmelerin bütün çizgilerinde dolaştırmak istiyordum. Bileğinin üzerindeki sonsuzluk işaretinin altındaki alevlerle uyumsuzluğu hoşuma gidiyordu.

"Bunu neden yaptırdın?" diye sordum işaret parmağımı üzerinde dolaştırırken.

"Neyi?" Elleri ve gözleri hâlâ göğüslerime odaklanmış haldeyken dikkati dağınıktı.

"Bu dövmeyi. Diğerlerinden çok farklı. Çok... daha yumuşak ve biraz feminen."

Parmakları göğüslerimden aşağı kayarken erkekliğini bacağıma bastırdı. "Feminen, ha?" Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma sürttükten sonra geri çekilerek bir kaşını kaldırdı.

Artık dövmesiyle ya da neden yaptırdığıyla ilgilenmiyordum. Sadece ona dokunmak, dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum.

İkimiz de o anı kelimelerle daha fazla mahvetmeden saçlarını yakalayarak yüzünü kendiminkine çektim. Boynuna geçmeden önce dudaklarından hafifçe öptüm. Hardin'e zevk verme deneyimimden, köprücük kemiğinin hemen üzerindeki noktanın onu delirttiğini biliyordum. Oraya ıslak ve sıcak öpücükler kondururken ve aynı anda kasıklarımı kasıklarına bastırırken vücudunun gerildiğini hissettim. Çıplak vücudunu kendiminkinin üzerinde hissetmek muhteşemdi. İkimizin de çıplak teni ter damlalarıyla parlamaya başlamıştı bile. Tek bir küçük hareketle, bütün bunlar yepyeni bir seviyeye taşınırdı; şimdiye kadar ulaşmaya hazır olmadığım bir seviyeye. Hardin'in sert kaslarının gerilişini hissetmek, daha fazla direnemeyeceğim bir şeydi.

"Hardin..." diye inledim, bana yine sürtünürken.

"Evet, bebeğim?" Aniden durdu. Topuklarımı poposuna bastırarak onu tekrar hareket etmeye zorladım. Gözleri titreşerek kapandı. "Lanet olsun," diye inledi.

"İstiyorum..." dedim.

"Ne istiyorsun?" Nefesi sıcak ve yoğundu.

"İstiyorum... bilirsin..." dedim o durumda olmamıza rağmen aniden utanarak.

"Ah," dedi. Yine durarak gözlerime baktı. Kendi içinde bir savaş veriyor gibiydi. "Ben... Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..."

Ne? "Neden?" Onu üzerimden ittim. İşte yine başlıyorduk.

"Hayır... hayır, bebeğim. Sadece bu gece için demek istedim." Bana sarıldı ve beni yan yatırarak o da yanıma uzandı. O kadar aşağılanmıştım ki ona bakamıyordum.

"Dinle. Bana bak," dedi çenemi kaldırarak. "İstiyorum, lanet olsun, ben de istiyorum. Hem de her şeyden daha çok, inan bana. Seninle tanıştığımdan beri bunu istiyorum ama ben... bugün bütün olanlardan sonra ve... hazır olmanı istiyorum. Yani, her anlamda hazır olmanı istiyorum çünkü bunu bir kez yaptığımızda geri dönüşü yok. Geri alamazsın."

Biraz daha rahatlayarak ona baktım. Haklı olduğunu, bunu biraz daha düşünmem gerektiğini biliyordum fakat yarın cevabımın farklı olacağına inanmakta da zorlanıyordum. Bunu çıplak vücudunun benimkine sürtünerek yarattığı etkinin altında değilken düşünmeliydim. Damarlarımda dolaşan alkolden daha kötüydü.

"Bana kızma, lütfen. Sadece bir süre daha düşün ve yapmak istediğinin bu olduğundan hâlâ eminsen o zaman seni becermekten mutluluk duyarım. Hem de tekrar tekrar. İstediğin her zaman ve her yerde. Seni..."

"Tamam! Tamam!" Elimi kaldırarak ağzına bastırdım. Güldü ve "Sadece söylüyorum," dercesine omuz silkti.

Elimi ağzından çektiğimde avcumu şakayla ısırdı ve beni kendine çekti. "Sanırım çok fazla baştan çıkmamak için biraz giyinsek iyi olur," diye takıldı. Kızardım.

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğuna karar veremiyordum: Az önce cinsel ilişkiye girmemizi istemiş olmam mı, yoksa beni böyle bir durumda geri çevirecek kadar bana saygı duyması mı?

"Ama önce, sana biraz zevk vermeme izin ver," diye mırıldandı ve beni hızlı bir hareketle sırtüstü çevirdi. Ağzı hızla bacaklarımın arasına kaydı. Dakikalar geçmeden bacaklarım titriyordu ve adını herkesin duyabileceği bir sesle haykırmamak için elimi ağzıma bastırıyordum.

69. Bölüm

Dudaklarını kulağıma dayamış halde hafifçe horlayan Hardin'i uyandırdım. Sırtım göğsüne dayanmıştı ve onun bacakları da benimkilere sarılmıştı. Önceki gece olanları hatırlayınca hafifçe gülümsedim ama mutluluğun yerini çabucak korku aldı.

Güneş doğunca da aynı şeyleri hissedecek miydi? Yoksa bana işkence edecek ve kendimi ona sunduğum için benimle alay mı edecekti? Sürekli çatık olan kaşları uykusunda yumuşarken yüzünü izlemek için yavaşça ona döndüm. İşaret parmağımla uzanarak kaşındaki küpeye dokunduktan sonra parmağımı yanağındaki çürüğe kaydırdım. Dudağı ve eli daha iyi görünüyordu çünkü önceki gece onları yıkamasına yardım etmeme izin vermeye razı olmuştu.

Parmağım dudaklarına dokunurken gözlerini aniden açtı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ses tonunu algılayamayınca huzursuz oldum.

"Affedersin... ben sadece..." Ne diyeceğimi bilemedim. Birbirimizin kollarında uykuya daldıktan sonra nasıl bir ruh hali içinde olacağını bilmiyordum.

"Durma," diye fısıldayarak gözlerini tekrar kapadı. Üzerimdeki ağırlık yarı yarıya kalktı ve yarasını acıtmamaya dikkat ederek dudaklarındaki şişkinliği parmağımla izlemeden önce gülümsedim.

"Bugün için planın ne?" diye sordu birkaç dakika sonra gözlerini tekrar açarak.

"Aslında Karen'la birlikte arka bahçedeki serada çalışmayı düşünüyorum," dedim. Doğrulup oturdu.

"Ciddi misin?" Kızmış olmalıydı. Tanıştığım en tatlı insanlardan biri olmasına rağmen Karen'dan hoşlanmadığını biliyordum.

"Evet," diye mırıldandım.

"Şey, sanırım ailemin senden hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda endişelenmem gerekmeyecek. Hatta muhtemelen seni benden daha çok sevmişlerdir." Güldü ve başparmağını yanağımda gezdirerek beni ürpertti. "Sorun şu ki burada zaman geçirmeye başlarsam, babam da ondan gerçekten hoşlandığımı düşünmeye başlayacak," dedi neşeli bir ses tonuyla. Ama gözleri aynı şeyi söylemiyordu.

"Belki de ben Karen'la dışarıdayken sen de babanla biraz zaman geçirsen iyi olur?" diye önerdim.

"Hayır, kesinlikle hayır," diye hırladı. "Ben evime, gerçek evime döneceğim ve işinin bitmesini bekleyeceğim."

"Ama ben burada kalmanı isterdim; biraz uzun sürebilir. Karen'ın serası bir hayli kötü durumda," dedim.

Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ki benden çok uzun süre ayrı kalmak istemediğini düşününce içim ısındı. "Bil... bilmiyorum, Tessa. Babam muhtemelen zaten benimle zaman geçirmek istemez," diye mırıldandı.

"Elbette ister. İkiniz en son ne zaman bir odada baş başa kaldınız?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum... yıllar oldu. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi elleriyle saçlarını sıvazlayarak.

"Huzursuz olursan istediğin zaman dışarıda Karen'la bana katılabilirsin," dedim. Açıkçası babasıyla birlikte zaman geçirmeyi düşünmesine bile şaşırmıştım.

"Tamam... ama bunu sadece... sadece bir süre için olsa bile... senden ayrılma düşüncesinden dolayı yapıyorum." Duraksadı. Duygularını ifade etmekte iyi olmadığını bilmediğimden sessiz kaldım ve ona düşüncelerini toparlaması için zaman tanıdım. "Eh, sadece, bunun lanet olasıca babamla zaman geçirmemden daha kötü olduğunu söyleyelim."

Babasıyla ilgili kullandığı sert sözlere rağmen ona gülümsedim. Hardin'in çocukluğundan tanıdığı babası, şimdi aşağıda olan adamla

aynı kişi değildi ve Hardin'in de bunu fark etmesini umuyordum. Yataktan kalktıktan sonra yanımda hiç giysim –hatta diş fırçam bile– olmadığını hatırladım.

"Odama gidip bir şeyler almam gerek," dedim ve gerildiğini hissettim.

"Neden?"

"Çünkü yanımda giyecek bir şeyim yok ve dişlerimi fırçalamam gerek," dedim. Ona bakınca yüzünde gözlerine ulaşmayan hafif bir gülümseme olduğunu fark ettim. "Ne oldu?" diye sordum cevabından korkarak.

"Hiç... Geri dönmen ne kadar sürer?"

"Şey, senin de benimle geleceğini umuyordum?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gözle görülür bir şekilde rahatladı. *Nesi var bunun?*

"Ah."

"Neden tuhaf davrandığını bana söyleyecek misin?"

"Tuhaf davranmıyorum... sadece gitmeye çalıştığını sandım. Beni bırakmaya." Sesi o kadar zayıf ve ondan uzaktı ki yanına gidip ona sarılmak istedim. Ama bunun yerine ona yanıma gelmesini işaret ettim ve başıyla onayladıktan sonra yerinden kalkarak gelip önümde durdu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece birkaç giysi almam gerek," diye tekrarladım.

"Biliyorum... sadece alışmak biraz zaman alacak. Senin benden kaçmana, bırakıp gitmene ve geri dönmemene alıştım."

"Eh, ben de senin beni kendinden uzaklaştırmana alıştım, dolayısıyla ikimizin de uyum sağlamamız gerekecek." Gülümseyerek başımı göğsüne koydum. Endişeleri beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Bu sabah fikrini değiştireceğinden çok korkmuştum ve onun da benzer korkularla boğuştuğunu öğrenmek iyi gelmişti.

"Evet, sanırım öyle. Seni seviyorum," dedi ve ilk seferinde olduğu kadar etkiledi; önceki gece yirminci söyleyişinde de olduğu gibi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Kaşlarını çattı.

"Ben *de* deme," dedi.

"Ne? Neden?" Yine şüphelerim ayağa kalkmıştı ve beni reddetmesini bekliyor ama bunu yapmamasını umuyordum.

"Bilmiyorum... Sadece benimle aynı fikirde olduğunu söylüyormuşsun gibi geliyor." Bakışlarını eğdi. Önceki gece şüphelerini aşmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapacağıma söz verdiğimi hatırladım.

"Seni seviyorum," dedim. Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yumuşadı ve dudaklarını nazikçe benimkilere bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedi geri çekilirken.

Beyaz tişörtü ve siyah kotuyla ne kadar kusursuz göründüğünü fark edince gözlerimi devirdim. Düz beyaz ya da düz siyah tişörtler ve siyah kot dışında hiçbir şey giymiyordu ama yine de her gün mükemmel görünüyordu. Modayı takip etmek zorunda değildi; basit tarzı ona çok iyi uyuyordu. Önceki gece üzerimden çıkardığım giysileri giydim ve o da çantamı aldıktan sonra aşağı indik.

Karen ve Ken salondaydı. "Kahvaltı hazırladım," dedi Karen neşeyle.

Karen ve Ken benim yine Hardin'le kaldığımı bildiği için biraz huzursuzdum. Bunun onlar için asla sorun olmadığının ve ikimizin de yetişkin olduğumuzun farkındaydım ama bu yanaklarımın kızarmasını engellemiyordu.

"Teşekkür ederiz." Ben gülümserken Karen bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı; seraya gittiğimizde bana sorular soracağını biliyordum. Ben mutfağa girince Hardin de peşimden geldi. İkimiz de tabaklarımızı doldurup sofraya oturduk.

"Landon ve Dakota burada mı?" diye sordum, Karen içeri girince. Dakota muhtemelen önceki gece beni Zed'le gördükten sonra şimdi Hardin'in yanında görünce şaşıracaktı ama olumsuz düşünceleri kafamdan attım.

"Hayır, biraz dolaşmak için Seattle'a gittiler. Akşama kadar dönmezler. Sen bugün hâlâ serayla uğraşmak istiyor musun?"

"Evet, elbette. Sadece bir koşu odama gidip üzerimi değiştirmem gerekiyor," dedim.

"Mükemmel! Sen yokken ben de Ken'e kulübeden toprak paketlerini çıkarttırayım."

"Geri dönmemizi beklersen Hardin de ona yardım edebilir?" dedim Hardin'e dönüp yarı sorar yarı teklif eder bir tavırla konuşarak.

"Ah, bugün de burada olacak mısın?" diye sordu Karen, daha da gülümseyerek. Hardin insanların kendisine değer verdiğini nasıl anlayamıyordu?

"Ah... evet. Bugün buralarda takılacaktım... sanırım. Tabii si... sizin için de uygunsa?" diye kekeledi.

"Elbette! Ken! Bunu duydun mu? Hardin bütün gün burada olacakmış!" Karen'ın heyecanı beni gülümsetirken Hardin gözlerini devirdi.

"Nezaket," diye fısıldadım kulağına ve yüzüne hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi yapıştırdı. Sonra gülerek ayağını tekmeledim.

70. Bölüm

Giysilerimi çıkardım ve Karen'la bahçede çalışırken yine kirleneceğimi bilmeme rağmen hızlı bir duş aldım. Hardin sabırla beklerken oyalanmak için iç çamaşırı çekmecemi karıştırıyordu. İşim bitince bana bir gece daha onunla kalmama yetecek kadar giysi almamı söyledi ve gülümsedim. Elimden gelse her gecemi onunla geçirirdim.

"Arabanı alıp babanın evine götürmek ister misin?" diye sordum geri dönerken.

"Hayır, böyle iyiyim. Bütün yolda oradan oraya savrulmayı kestiğin sürece."

"Anlayamadım? Ben mükemmel bir şoförümdür," dedim savunmacı bir tavırla.

Burnundan üfledi ama çenesini kapalı tuttu. "Araba almaya karar vermene neden olan neydi?"

"Eh, staja başladım ve işe gidip gelmek için otobüse binmek ya da başka insanların beni götürüp getirmesini istemedim."

Pencereden dışarı baktı. "Ah... yalnız mı gittin?"

"Evet... neden?"

"Sadece merak ettim," diye yalan söyledi.

"Yalnızdım ve benim için kötü bir gündü," dedim. Yüzünü buruşturdu.

"Zed'le kaç kez çıktınız?" diye sordu.

Neden şimdi bu konuyu açıyordu ki? "İki: Bir defasında yemeğe ve sinemaya, diğerinde de şenlik ateşine gittik. Endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadı."

"Seni sadece bir kez mi öptü?"

Of! "Evet, sadece bir kez. Şey, gördüğün sefer dışında. Artık bu konuyu kapayabilir miyiz? Ben sana Molly'yi sormuyorum, değil mi?" diye tersledim.

"Tamam... tamam. Kavga etmeyelim. İlk kez bu kadar uzun süredir iyi anlaşıyoruz, bunu mahvetmeyelim," dedi ve elime uzandı. Başparmağıyla tenimde küçük daireler çizdi.

"Peki," dedim ama hâlâ biraz kızgındım. Molly'yi onun kucağında otururken hatırlamak gözümü karartıyordu.

"Ah, haydi, Tess. Surat asma." Gülerek yan tarafımı dürttü.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Dikkatimi dağıtma! Araba kullanıyorum!"

"Muhtemelen ilk kez sana dokunmamamı söylüyorsun."

"Pek sayılmaz; kendini o kadar kandırma."

Kahkahalarımız birbirine karışırken çok güzel bir sese dönüştü. Vücuduma ona çok çabuk tepki veriyor, nabzım hemen hızlanıyordu. Zorlukla yutkunarak başımla onaylarken derin bir nefes alarak elini çekmesine neden oldum. "Bunun doğru olmadığını biliyorum... ama araba kullanırken yoldan çıkmanı istemem, bu yüzden seni daha sonra parmaklayacağım."

Kızararak ona vurdum. "Hardin!"

"Affedersin, bebeğim." Sahte bir masumiyetle ellerini kaldırarak gülümsedi ve pencereden dışarı baktı. Bana bebeğim demesi çok hoşuma gidiyordu; daha önce kimse bana bebeğim diye seslenmemişti. Noah'yla birlikteyken insanların birbirlerine gülünç şekillerde seslenmesinin fazla çocukça olduğunu düşünürdük ama Hardin bana böyle seslendiğinde içim kıpır kıpır oluyordu.

Babasının evine döndüğümüzde Ken ve Karen arka bahçede bizi bekliyordu. Ken üzerinde kot pantolon ve bir WCU tişörtüyle çok farklı görünüyordu. Onu daha önce hiç rahat giysiler içinde görmemiştim ve bu haldeyken Hardin'e gerçekten çok benziyordu. Bizi karşıladıklarında Hardin onların gülümsemesine karşılık vermeye

çalıştı fakat topuklarının üzerinde ileri geri kıpırdanırken ve ellerini ceplerine gömerken huzursuz görünüyordu.

"Ne zaman istersen başlayabiliriz," dedi Ken, Hardin'e. O da Hardin kadar huzursuz görünüyordu ama Hardin endişeliyken o daha gergindi.

Hardin bana baktı ve cesaret verici bir tavırla başımla onayladım. Aniden güvence istediği birine dönüştüğüm için şaşırmıştım. Dengeler belirgin şekilde değişmişti ve bu beni hiç beklemediğim şekilde mutlu etmişti.

"Biz serada olacağız, toprakları oraya getirin," dedi Karen ve Ken'i yanağından hafifçe öptü. Hardin bakışlarını kaçırdı ve bir an için onun da beni öpebileceğini düşündüm ama öpmedi. Karen'ın peşinden seraya gittim ve içeri girdiğimizde afalladım. Kocamandı, dışarıdan göründüğünden daha büyüktü ve çok fazla iş gerektirdiğini söylerken Karen abartmamıştı. İçerisi neredeyse bomboştu.

Mahcup bir tavırla ellerini ceplerine soktu. "Bir hayli zorlu bir proje ama yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Bence de," dedim.

Hardin ve Ken ellerinde ikişer toprak paketiyle yanımıza geldiler. Paketleri Karen'ın gösterdiği yere bırakıp tekrar dışarı çıkarlarken ikisi de sessizdi. Yirmi toprak paketi, yüzlerce tohum ve onlarca çiçek ile sebzeden sonra iyi bir başlangıç yapabilirdik.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan güneş batmaya başlamıştı ve Hardin'i birkaç saattir görmemiştim. Ken'le birbirlerini öldürmemiş olmalarını umuyordum.

"Sanırım bugün yeterince çalıştık," dedi Karen yüzünü silerken. İkimiz de toz-toprak içindeydik.

"Evet, ben gidip Hardin'i kontrol etsem iyi olur," dedim ona ve güldü.

"Bunun bizim için –özellikle Ken için– anlamı çok büyük; yani Hardin'in buraya daha sık gelmesi. Ve bu konuda teşekkür etmemiz

gereken kişinin sen olduğunu biliyorum. Anladığım kadarıyla aranızdaki fikir ayrılıklarını da çözmüşsünüz?"

"Sayılır... sanırım çözdük." Hafifçe güldüm. "Hâlâ bir sürü fikir ayrılığımız var." Bir bilseydi.

Karen anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Eh, bazen ihtiyacımız olan şey farklılıktır. Zorlanmak iyidir."

"Şey, kesinlikle zorladığını söylemeliyim."

İkimiz de güldük ve Karen beni kendine çekerek sarıldı. "Seni tatlı kız, bizim için sandığından çok daha fazlasını yaptın." Gözlerimin dolduğunu hissederek başımla onayladım.

"Umarım gece burada kalmamın bir sakıncası yoktur. Hardin yine kalmamı istedi," dedim Karen'la göz göze gelmemeye çalışarak.

"Hayır, elbette yok. İkiniz de yetişkinsiniz ve korunduğunuza inanıyorum.

Ah, Tanrım. Yanaklarımın az önce ektiğimiz lale soğanlarından daha kırmızı olduğundan emindim. "Biz... şey... hayır, korunmuyoruz," diye kekeledim. Yakında Hardin'in üvey annesi olacak olan kadınla bunu ne diye konuşuyordum ki şimdi? Dehşete kapılmıştım.

"Ah," dedi aynı ölçüde utanarak. "Haydi, içeri girelim."

Onunla birlikte içeri girerken ikimiz de kirli ayakkabılarımızı kapıda çıkardık. Hardin'in kanepenin kenarında ve Ken'in de koltukta oturduğu salonu görebiliyordum. Hardin'in bakışları hemen gözlerime döndü ve rahatladığını açıkça gördüm.

"Sen temizlenirken ben de gidip akşam yemeğini hazırlayayım," dedi Karen.

Hardin ayağa kalkarak yanıma geldi. Babasıyla oturduğu odadan çıktığı için memnun gibi görünüyordu.

"Yakında döneriz," dedim ve Hardin'le birlikte üst kata çıktım.

"Nasıldı?" diye sordum Hardin'in odasına girerken.

Cevap vermek yerine parmaklarını atkuyruğuma sararak dudaklarını benimkilere bastırdı. Kapıya doğru sendeledik ve vücudunu benimkine yapıştırdı. "Seni özledim."

Yine içim eridi. "Öyle mi?"

"Evet, özledim. Son birkaç saatimi babamla tuhaf bir sessizlik içinde geçirdim ve arada bir daha tuhaf yorumlar oldu. Başka şeylerle oyalanmam gerek." Dilini alt dudağımda gezdirirken nefesimi kesti. Bu farklıydı. Hoştu ve çok ateşliydi ama farklıydı.

Elleri karnıma kaydı ve kotumun düğmesinde durdu.

"Hardin, duş almam gerek. Toz toprak içindeyim," dedim gülerek.

Dilini boynumda dolaştırdı. "Seni böyle, tatlı ve kirli seviyorum." Gamzelerini gösterecek şekilde sırıttı.

Ama onu nazikçe geri itip çantamı kaparak banyoya yöneldim. Nefesim hırıltılıydı ve biraz dikkatim dağılmıştı, dolayısıyla kapıyı kapamak istediğimde tam ortada durduğunu fark edince şaşırdım. Sonra yere baktım ve Hardin'in çizmesinin ucunu gördüm.

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu ve ben cevap veremeden gülümseyerek banyoya daldı.

71. Bölüm

Parmaklarıyla tişörtünün altını yakalayıp başının üzerinden onu sıyırdı ve duşu açmak için arkamdan uzandı.

"Birlikte duş alamayız! Babanın evindeyiz ve Landon ile Dakota her an geri dönebilir," dedim. Hardin'i duşta çırılçıplak görme fikri içimi kıpır kıpır etmişti ama bu kadarı çok fazlaydı.

"Eh, o zaman sen orada durup analizine devam ederken ben sıcak, güzel bir duş alacağım." Külotu pantolonuyla birlikte yere düştü ve Hardin yanımdan geçerek suyun altına girdi. Sırtındaki çıplak ten çok gergindi ve kasların hareketiyle daha da geriliyordu. Bana döndü ve bakışları giyinik bedenimi baştan aşağı süzerken ben de aynı şekilde onun çıplak vücudunu süzüyordum. Su vücudunu kaplıyor, dövmeli tenini parıldatıyordu. Perdeyi aniden kapayıp mükemmel vücudunu gizleyene kadar boş boş ona baktığımı fark etmemiştim.

"Uzun bir günden sonra sıcak duştan daha iyisi var mı?" Sesi suyun gürültüsüyle boğuluyordu fakat kibrini hâlâ hissedebiliyordum.

"Ben ne bileyim; çırılçıplak ve kaba saba bir çocuk duşumu çaldı," diye sızlandım ve güldüğünü duydum.

"Çırılçıplak, kaba saba ve *seksi* bir çocuk mu?" diye takıldı. "Sıcak su bitmeden gir hemen."

"Ben..." Bunu yapmak istiyordum ama biriyle birlikte duş almak fazla mahrem geliyordu.

"Haydi, yaşa biraz. Sadece duş," dedi perdeyi yine kenara çekerken. "Lütfen." Elini uzattı ve bakışlarım uzun, dövmeli, üzerinden sular süzülen vücudunda dolaştı.

"Pekâlâ," diye fısıldadım ve her hareketimi izleyen dikkatli bakışlarının altında soyundum. "Bakmayı kes," diye azarladım. Elini kalbinin üzerine koyarak incinmiş gibi yaptı.

"Asaletimi mi sorguluyorsun?" Güldü ve kendi gülümsememi bastırmaya çalışarak yavaşça başımla onayladım. "*Hakarete uğradım.*"

Yardım etmek için elini uzattı ve bunu gerçekten yaptığıma, biriyle birlikte duş aldığıma inanamadım. Suyun altından çekilmesini beklerken vücudumu kollarımla örtmeye çabaladım.

"Benim yanımda hâlâ utanmana baylılmam tuhaf mı?" dedi kollarımı çözüp kalkanımı indirirken. Ben sessiz kalırken Hardin kollarımdan tutarak beni suyun altına çekti. Başını eğerek çıplak omzumu ıslattı.

"Sanırım bu kadar utangaç ve masum olman ama sana istediğimi yapmama izin vermen bana çok çekici geliyor." Kulağıma değen nefesi sudan daha sıcaktı. Elleri yavaşça kollarımdan aşağı kayarken gözlerimi kırpıştırdım. "Ve sana müstehcen şeyler söylememden hoşlandığını da gayet iyi biliyorum."

Zorlukla yutkundum ve dudaklarını boynuma bastırarak gülümsedi. "Nabzının nasıl hızlandığını görüyor musun? Onu zarif teninin altındaki atışını görebiliyorum." İşaret parmağını boynumdaki nabız noktasına hafifçe vurdu. Nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum; bacaklarım beynimle birlikte sünger gibi olmuştu.

Vücudumda dolaşan parmakları evde yalnız olmadığımız gerçeğini unutmama neden oldu; umursamaz olmak ve Hardin'in bana istediğini yapmasına izin vermek istiyordum. Uzun parmaklarını kalçalarıma sardığında istemsizce ona doğru yaslandım.

"Seni seviyorum, Tessa. Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Son yirmi dört saattir birbirimize defalarca söyledikten sonra şimdi bana bu soruyu neden sorduğunu merak ederek başımla onayladım. "Evet, sana inanıyorum." Sesim boğuktu. Boğazımı temizledim.

"Güzel. Daha önce kimseye âşık olmamıştım." Şakacılıktan baştan çıkarıcılığa ve sonra da ciddiyete o kadar hızlı geçiyordu ki takip edemiyordum.

"Hiç mi?" Sanırım bunun cevabını zaten biliyordum fakat gerçekten söze döktüğünü duymak farklı şeyler hissettiriyordu; özellikle de bu haldeyken. O anda duygularını ifade edeceğini değil, başını bacaklarımın arasına sokacağını sanırdım.

"Hayır, hiç. Yanından bile geçmez," diye itiraf etti.

Daha önce bir kız arkadaşı olup olmadığını merak ettim; hayır, bunu öğrenmek istemiyordum. Bana kimseyle çıkmadığını söylediğine göre buna inanacaktım.

"Ah," diyebildim sadece.

"Beni Noah'yı sevdiğin gibi seviyor musun?" diye sordu.

Ağzımdan öksürük ile inilti arası bir ses çıktı ve bakışlarımı kaçırdım. Raftan şampuanı aldım. Dakikalardır buradaydık ve henüz hiçbir yerimi yıkamamıştım.

"Ee?" diye üsteledi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Hardin'le olmak Noah'yla birlikte olmaktan çok farklıydı. Sanırım Noah'yı seviyordum. Onu sevdiğimi biliyordum ama bu şekilde değil. Noah'yı sevmek güvenilir ve huzur vericiydi; daima sakindi. Hardin'i sevmek heyecan verici ve zorlayıcıydı; bütün sinirlerimi harekete geçiriyordu ve ona doyamıyordum. Asla ondan uzak kalmak istemiyordum. Beni delirttiğinde bile onu özlemiştim ve uzak durabilmek için kendimi zorlamam gerekmişti.

"Bunu hayır olarak alıyorum," dedi ve arkasını dönerek suyu tamamen bana bıraktı. Daracık yerde sıkıştığımı ve buhar yüzünden nefes alamadığımı hissettim.

"Aynı değil." Söylediklerim kulağına delice gelmeden bunu ona nasıl açıklayabilirdim? Omuzları sarktı. Bana dönerse kaşlarını çatık göreceğimi biliyordum. Kollarımı arkasından beline sararak dudaklarımı sırtına yapıştırdım. "Aynı değil ama düşündüğün anlamda da değil," dedim. "Seni farklı şekilde seviyorum. Noah'yla olmak o kadar rahattı ki neredeyse ailemden biri gibiydi. Onu sevmem gerektiğini hissediyordum fakat aslında sevmiyordum; en azından seni sevdiğim şekilde değildi. Ancak sana âşık olduğum zaman aşkın gerçekte sandığımdan

ne kadar farklı olduğunu anladım. Sana mantıklı gelip gelmediğini bilmiyorum." Noah'yı sevmediğimi söylemek içimi sızlatmıştı ama sanırım Hardin'i ilk kez öptüğüm andan beri bunu biliyordum.

"Geliyor." Tekrar bana döndüğünde gözleri çok daha yumuşak bakıyordu. Şehvet ve korku gitmiş, yerini... sevgi mi almıştı? Ya da rahatlama... Bunu bilemiyordum ama bana doğru eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Hayatın boyunca sevdiğin tek kişi olmak istiyorum; o zaman benim olursun."

Nasıl daha önce öyle bir hödükken şimdi bana böyle güzel şeyler söyleyebiliyordu? Sesindeki sahipleniciliğe rağmen sözleri tatlıydı ve ondan beklenmeyecek ölçüde alçakgönüllüydü.

"Önemli olan açılardan öylesin," dedim. Cevabımdan memnun olmuş olmalıydı ki yine gülümsedi.

"Şimdi, izin verirsen su soğumadan üzerimdeki şu pislikten kurtulayım," dedim ve onu nazikçe ittim.

"Senin için bunu yaparım." Sabunluğu alarak üzerine sabun döktü. Vücudumdaki kiri nazikçe ovalarken nefesimi tuttum ve hassas noktaları temizlerken ürperdim.

"Ben de sana kendimi yıkatırdım ama sonrasında olacaklara mani olamam." Göz kırptı ve kızardım. Sonrasında neler olacağını öğrenmek ve vücudunun her santimine dokunmak istiyordum. Ne var ki Karen muhtemelen yemekleri hazırlamıştı ve bize bakmaya gelebilirdi.

Sorumluluk sahibi davranışın duştan çıkmak olacağını biliyordum fakat Hardin karşımda çırılçıplak dururken sorumluluk sahibi biri gibi davranmam çok zordu. Uzanıp erkekliğini elime aldım ve sırtını duş duvarına yasladı. Ben organını yavaşça yukarı aşağı okşarken bana baktı.

"Tess," diye homurdandı başını karo duvara dayarken.

Elimi üzerinden çekmeden tekrar inlemesini sağladım. Çıkardığı sesler çok hoşuma gidiyordu. Aşağı baktım ve üzerimize akan suyun elimin kayışını kolaylaştırışını izledim.

"Bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun."

Bana bakışı biraz huzursuz ediciydi ama dişlerini sıkışı ve gözkapaklarının titreyişi... Sanki ona zevk vermeye devam etmemi sağla-

mak için gözlerini açık tutmaya çalışıyormuş gibiydi. Başparmağımla penisinin başını okşadığımda kısık sesle küfretti.

"Şimdi boşalacağım; şimdiden. Lanet olsun." Gözleri kapandı ve boşalan sıvısının sıcak suyla karıştığını hissettim. Elimde sadece su kalana kadar bakışlarımı elimden ayıramadım. Hardin nefes nefese bir halde bana doğru eğilerek dudaklarımdan öptü.

"İnanılmaz," diye fısıldadı, beni tekrar öperken.

Toz topraktan kurtulduktan ve sakinleştikten sonra çabucak kurulandım ve çantamdan çıkardığım yoga taytım ile bir tişörtü üzerime geçirdim. Ardından saçlarımı fırçalayıp topuz yaptım. Hardin beline bir havlu sararak arkamda durmuş, beni aynadan izliyordu. Son derece ilâhî, mükemmel ve bana ait görünüyordu.

"Şu tayt bir hayli dikkat çekici olacak," dedi.

"Her zaman böyle azgın mıydın?" diye takıldım. Başıyla onayladı.

Mutfağa girene kadar, ikimizin de ıslak saçlarla aşağı inerken nasıl göründüğümüzü fark etmemiştim. Birlikte duş aldığımız çok açıktı. Hardin buna aldırıyor gibi görünmüyordu ama o zaten görgü kurallarıyla ilgilenmiyordu.

"Tezgâhın üzerinde sandviç var," dedi Karen neşeyle, Ken'in önünde bir dosya yığınıyla oturduğu yeri işaret ederek. Görünüşümüze şaşırmış ya da bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; benim annem olsa ve az önce ne yaptığımı bilse aklını kaçırırdı. Özellikle de Hardin gibi biriyle.

"Çok teşekkür ederiz," dedim.

"Bugün çok güzel zaman geçirdim, Tessa," dedi Karen ve birer sandviç alıp yemek için otururken yine serayla ilgili konuşmaya başladık.

Hardin sessizce sandvicini yiyor, arada bir bana bakıyordu.

"Belki gelecek hafta sonu biraz daha çalışabiliriz," diye önerdim ama sonra hemen toparladım. "Pardon, bir sonraki hafta sonu," dedim gülerek.

"Evet, elbette."

"Ah, düğünün bir teması filan var mı?" diye sordu Hardin aniden.

Ken başını işinden kaldırıp baktı.

"Şey, aslında bir tema yok fakat dekor için siyah ve beyaz renklerini seçtik," dedi Karen gergin bir tavırla. Bunun haberi ilk aldığında kendini kaybettiğinden beri Hardin'le düğün hakkında yaptıkları ilk konuşma olduğundan emindim.

"Ah, ne giymem gerekiyor peki?" diye sordu Hardin, rahatça. Babasının tepkisini gördükten sonra içimden uzanıp onu öpmek geldi.

"Geliyor musun?" diye sordu Ken şaşkın ama çok mutlu bir tavırla.

"Evet... sanırım." Hardin omuz silkti ve sandvicinden bir lokma daha aldı.

Karen ve Ken birbirlerine gülümsedikten sonra Ken yerinden kalkarak Hardin'e yaklaştı. "Teşekkür ederim, oğlum, bunun benim için anlamı çok büyük." Hardin'in omzunu sıvazladı. Hardin gerildi ama babasına hafifçe gülümsedi.

"Bu harika bir haber!" dedi Karen ellerini çırparak.

"Sorun değil," diye homurdandı Hardin. Onun yanına oturmak için kayarken masanın altından elini tuttum. Ken ve Karen'ın önünde konuşmak bir yana, onu düğüne gitmeye ikna edebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına, Karen ve Ken fark etmeden.

Gülümseyerek elimi sıktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Eh, Hardin, dersler nasıl gidiyor?" diye sordu Ken.

"İyi."

"Yine ders değiştirdiğini fark ettim."

"Evet. Neden?"

"Ana branşın hâlâ İngiliz Edebiyatı, değil mi?" diye devam etti Ken şansını zorlayarak. Hardin'in rahatsız olmaya başladığını görebiliyordum.

"Evet."

"Bu harika! On yaşındayken her gün ve bütün gün *Muhteşem Gatsby*'den pasajlar okuduğunu hatırlıyorum. Bir edebiyat dehası olduğunu o zamandan beri biliyorum," dedi babası.

"Öyle mi? Onu hatırlıyor musun?" Hardin'in ses tonu sertti. Sakinleşmesini işaret etmeye çalışarak elini sıktım.

"Evet, elbette hatırlıyorum," dedi Ken sakince.

Hardin'in burun delikleri irileşti ve gözlerini devirdi. "Sürekli sarhoş olduğun için buna inanmakta zorlanıyorum ve yanlış hatırlamıyorsam –ki doğru hatırlıyorum– viski şişene çarpıp döktüğüm için o kitabı paramparça etmiştin. Bu yüzden neden söz ettiğin konusunda bir bok bilmiyorsan sakın benimle eski günleri yad etmeye kalkma." Hardin ayağa fırlarken Karen ve ben dehşetle inledik.

"Hardin!" dedi Ken, Hardin yanımızdan ayrılırken.

Ben Hardin'in peşinden koşarken, Karen'ın Ken'e bağırdığını duydum. "Onunla o kadar ileri gitmemeliydin, Ken! Az önce düğünümüze gelmeyi kabul etti. Bebek adımlarıyla ilerleme konusunda anlaşmıştık! Oysa sen gidip böyle bir şey söylüyorsun. Onu rahat bırakmalıydın!"

Çılgınca görünse bile, Karen'ın ağlamaya başladığını sesinin çatlamasından anlayabiliyordum.

72. Bölüm

Ben merdivenin tepesine ulaştığımda Hardin yatak odası kapısını çarparak kapadı. Kilitli olmasından korkarak tokmağı çevirdim ama neyse ki açıldı.

"Hardin, iyi misin?" diye sordum başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Komodinin üzerindeki lambayı kapıp duvara çarparak karşılık verdi. Darbenin etkisiyle lambanın cam temeli paramparça oldu. Ben geri sıçrarken ağzımdan istemsiz bir çığlık döküldü. Hardin masaya yaklaşarak küçük klavyeyi kaptı ve masaüstü bilgisayardan koparak arkasına fırlattı.

"Hardin, lütfen dur!" diye bağırdım.

Bana bakmak yerine monitörü yere devirerek bağırmaya başladı: "Neden? Neden, Tessa? Soktuğumun bilgisayarından bir tane daha alamayacak değil ya!"

"Haklısın," dedim ve klavyenin üzerine basarak daha çok ezdim.

"Ne? Ne yapıyorsun sen?" diye sordu ben klavyeyi alıp tekrar sertçe yere atarken. Ne yaptığımdan pek emin değildim fakat klavye zaten kırılmıştı ve bu o anda en iyi fikir gibi gelmişti.

"Sana yardım ediyorum," dedim ve öfkeli gözlerinde şaşkın bakışlar belirdi. Monitörü alıp yine yere çarptım. Bir kez daha yerden almak için eğildiğimde yüzünde hafif bir gülümsemeyle yaklaştı ama ellerimi tutarak beni durdurdu ve monitörü benden alıp masanın üzerine koydu.

"Babama öyle bağırdığım için bana kızmadın mı?" diye sordu ve yüzümü ellerinin arasına alarak başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken yeşil gözleriyle gözlerime baktı.

"Hayır, kendini ifade etmek sonuna kadar hakkın. Bunun için asla kızmam." Az önce babasıyla kavga etmişti ama o kendisine kızgın olup olmadığımla mı ilgileniyordu? "Tabii ki hiç nedensiz bir şekilde sen kavgacı davranmadığın sürece ama demin olanlar öyle değildi."

"Vay canına..." dedi.

Dudaklarımızın arasındaki küçük mesafe çok baştan çıkarıcıydı. Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve hemen ağzını açarak öpüşmemizi derinleştirdi. Parmaklarım saçlarına dolandı ve ben biraz daha sıkarken Hardin inledi. Öfkesi bir gelgit dalgası gibi geri çekildi. Onu hafifçe geri ittim ve beni olduğum yerde çevirerek popomu masaya dayadı. Elleri kalçalarıma uzandı ve beni masanın üzerine kaldırdı. *Onu sakinleştiriyorum.* Hardin'in ihtiyaç duyduğu şey olduğunu düşünmek, daha önce farkında olmadığım bir şekilde istendiğimi hissettirdi. Şimdi kendimi onun hayatında daha somut ve daha gerekli hissediyordum. Bacaklarımın arasında durarak dilini dilime sürterken başımı arkaya yatırdım.

"Daha yakın," diye inledi ağzıma. Elleri dizlerimin arkasını yakalayarak beni kenara çekti. Ellerim kotunu çekiştirirken o da dudaklarını benden geri çekti.

"Ne?.." Bir kaşını kaldırarak baktı. Buraya gelip bir şeyleri kırıp dökmesine yardım ettiğim ve şimdi de onu soymaya çalıştığım için delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Belki de delirmiştim. Bu o anda umurumda bile değildi. Umursadığım tek şey, Hardin'in köprücük kemiklerinin pencereden süzülen ay ışığında gölgelenişi ve az önce odadaki her şeyi kırıp dökmeye çalışan ellerinin yüzümü kırılgan bir porselenmişim gibi tutuşuydu.

Bacaklarımı beline sararak ve onu kendime çekerek cevap verdim.

"Buraya dalıp bana kızacağını sandım gerçekten." Gülümseyerek alnını alnıma bastırdı.

"Yanıldın," diye hatırlattım kibirli bir gülümsemeyle.

"Hem de çok. Bu gece bir daha aşağı inmek istemiyorum," dedi gözlerime bakarak.

"Sorun değil. Buna mecbur değilsin."

Gevşedi ve başını boynuma gömdü. Aramızda işlerin gidişatının bu kadar kolaylaşmasına şaşırmıştım. Onun beni tersleyeceğini, buraya geldiğimde beni sepetlemeye çalışacağını sanmıştım; oysa o bana dayanıyor, benden güç alıyordu. Ruh hali inanılmayacak şekilde değişmesine rağmen, bu ilişkiyi elinden geldiğince düzgün götürmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Seni seviyorum," dedim ve gülümsediğinde dudağındaki küpeyi bir kez daha tenimde hissettim.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi.

"Bunu konuşmak ister misin?" diye sordum. Başını boynumdan çekmeden iki yana salladı. "Tamam, film izlemek ister misin peki? Komedi belki?" diye önerdim.

Uzun bir duraksamadan sonra yatağa baktı. "Bilgisayarını getirdin mi?" Ben başımla onaylayınca devam etti. "Haydi *Yemin*'i tekrar izleyelim."

Güldüm. "O filmden nefret ettiğini sanıyordum."

"Evet... şey, *nefret* biraz ağır kaçar. Sadece vasat bir aşk hikâyesi olduğunu düşünüyorum," diye düzeltti.

"O halde neden izlemek istiyorsun?"

"Çünkü senin izleyişini izlemek istiyorum," diye cevap verdi düşünceli bir tavırla.

Filmi odamda izlediğimizde bütün o süre boyunca beni izlediğini hatırladım. Şimdi o gece çok uzak bir geçmişte kalmış gibi geliyordu. Aramızda neler olup bittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu noktaya geleceğimizi asla hayal etmemiştim.

Gülümsemem yetti; beni belimden yakalayarak yatağa taşıdı.

Dakikalar geçmeden yanıma sokuldu ve ben filmi izlerken o da yüzümü izlemeye başladı.

"Uykum geldi," dedim esneyerek.

"İkisi de ölüyor; pek bir şey kaçırmazsın."

Dirseğimle onu dürttüm. "Senin ciddi sorunların var."

"Sen de uyku mahmuruyken çok tatlı görünüyorsun." Bilgisayarı kapayarak beni kendine çekti.

"Uyku mahmuru olduğumda sen de beklenmeyecek kadar nazik oluyorsun," dedim.

"Hayır, naziğim çünkü seni seviyorum," diye fısıldadı ayaklarımı yerden keserek. "Uyu, güzelim."

Alnıma küçük bir buse kondurdu. Daha fazlasını deneyemeyecek kadar yorgundum.

Ertesi sabah ışık çok ama çok parlaktı. Başımı Hardin'in omzuna gömmek için döndüğümde gözlerini açmadan derin bir nefes alarak beni kendine çekti. Tekrar uyandığımda o da uyanmıştı ve tavana bakıyordu. Gözleri kısık, yüzü ifadesizdi.

"İyi misin?" diye sordum yüzümü tenine sürterken.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdi ama yalan söylediğinin farkındaydım.

"Hardin, eğer bir terslik varsa..." diye başladım.

"Yok, ben iyiyim." Fazla zorlamamaya karar verdim. Bütün hafta iyi geçinmiştik; bu bizim için bir rekordu. Bozmak istemiyordum. Başımı kaldırıp çenesine hafif bir öpücük kondurunca bana daha sıkı sarıldı.

"Bugün yapacak birkaç işim var. Bu yüzden hazır olunca beni evime bırakabilir misin?" diye sordu. Sesindeki mesafeyi duyunca moralim bozuldu.

"Tabii," diye mırıldandım ve kollarından çekildim. Bileğimi yakalamaya çalıştı ama çok hızlı davrandım. Çantamı kaparak üzerimi değiştirmek ve dişlerimi fırçalamak için banyoya yöneldim. Bütün hafta sonu kendi küçük balon köpüğümüzün içinde yaşamıştık ve bu duvarların korunmasından çıkınca Hardin'in değişmesinden korkuyordum.

Koridorda Landon veya Dakota'yla karşılaşmadığıma sevindim. Geri döndüğümde Hardin'i hazır bulunca daha da memnun oldum. Bunu bir an önce halletmek istiyordum. Yerdeki cam parçalarını te-

mizlemiş, klavyeyi çöp sepetine atmıştı. Lamba ve monitörün parçaları duvar dibinde düzgünce toparlanmıştı.

Alt kata inince Ken ve Karen'a veda ettim ama Hardin ikisine de tek kelime etmeden evden çıktı. Önceki gece yaşananlara rağmen Hardin'in düğüne yine de geleceği konusunda onlara garanti verdim. Bilgisayara ve lambaya olanları anlattım ama pek aldırmadılar.

"Bir şeye kızgın filan mısın sen?" diye sordu Hardin, on dakika sessiz kaldıktan sonra.

"Hayır." Kızgın filan değildim; sanırım sadece... gergindim. Aramızda bir şeyler değiştiğinde bunu hemen hissediyordum ve hafta sonu bütün yaşadıklarımızdan sonra hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

"Öyle görünüyor."

"Eh, değilim."

"Kızgınsan bana söylemelisin."

"Sadece soğuk davranıyorsun ve şimdi de benden seni evine bırakmamı istiyorsun. Bense aramızda her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum," dedim.

"Bugün yapacak işlerim olmasına mı kızdın?" Böyle söyleyince ne kadar gülünç ve saplantılı göründüğünü fark ettim. *Bu yüzden mi gerginim? Bugün benimle zaman geçirmeyeceği için mi?*

"Belki." Aptallığıma güldüm. "Sadece benden uzaklaşmanı istemiyorum."

"Uzaklaşmıyorum ki... Yani, en azından kasıtlı olarak. Sana böyle hissettirdiysem özür dilerim." Uzanıp elini bacağıma koydu. "Hiçbir şey değişmeyecek, Tessa."

Sözleri beni sakinleştirdi fakat gülümsememin ardında hâlâ hafif bir kararsızlık vardı.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordu sonunda.

"Hayır, böyle iyiyim. Benim de ders çalışmam gerekiyor zaten."

"Peki. Tess, bütün bunların benim için yeni olduğunu hatırlamalısın. Plan yaparken başkalarını da hesaba katmaya alışkın değilim."

"Biliyorum."

"İşim bitince odana gelebilirim ya da yemeğe filan gidebiliriz."

Elimi yanağına koydum ve sonra dağınık saçlarını okşadım. "Sorun değil, gerçekten, Hardin. Sadece işini bitirince haber ver; o zaman birlikte karar veririz."

Evinin önüne yanaştığımızda uzanıp beni öptükten sonra arabadan indi.

"Sana mesaj atacağım," dedi ve lanet olasıca evin önündeki basamakları çıktı.

73. Bölüm

Hardin'i bıraktıktan sonra hissettiğim boşluk tuhaftı ve bana kendimi biraz zavallı gibi hissettiriyordu. Odama geri döndüğümde, onu bırakalı saatler olmuş gibi geliyordu. Steph odada değildi ama buna sevindim. Gerçekten ders çalışmam ve yarın Vance'deki ilk iş günüm için hazırlanmam gerekiyordu: Ne giyeceğime, ne götüreceğime, ne söyleyeceğime karar vermek zorundaydım.

Ajandamı çıkararak haftamı saati saatine planladıktan sonra giysilerime geçtim. Vance'deki ilk günümde iş kıyafetim yeni siyah eteğim, kırmızı bir bluz ve ince topuklu siyah ayakkabılar –çok yüksek değil ama iki ay önce giymeyi düşüneceğimden daha yüksek– olacaktı. Tarzım son derece profesyonel fakat yine de kadınsıydı. Hardin'in beğenip beğenmeyeceğini merak ettim.

Zihnimi ondan uzak tutmak için, bu haftaki bütün ödevlerimi tamamladıktan sonra biraz daha fazlasını yaptım. Bitirdiğimde güneş batmıştı ve açlıktan ölüyordum ama kantin çoktan kapanmıştı. Hardin bana hâlâ mesaj atmamıştı, dolayısıyla bu gece bana gelemeyeceğini tahmin ettim.

Çantamı kaparak bir şeyler yemek için dışarı çıktım. Küçük kütüphanenin yakınlarında bir yerde bir Çin restoranı gördüğümü hatırlıyordum ama oraya ulaştığımda restoran da kapanmıştı. En yakındaki restoranı aradım ve Buzdan Ev adında bir yer buldum. Oraya gittiğimde Buzdan Ev'in alüminyumdan yapılmış gibi görünen küçük bir yer olduğunu gördüm; yine de açtım ve yemek yiyecek başka bir yer bulma düşüncesi bile midemin daha çok guruldamasına neden

oldu. İçeri girerken daha çok yemek servisi de olan bir bar olduğunu fark ettim. İçerisi bir hayli kalabalıktı ama arka tarafta oturabileceğim küçük bir masa bulabildim.

Oraya neden yalnız geldiğimi merak ederek bana bakan insanlara aldırmamaya çalıştım ama ben zaten yemeklerimi hep yalnız yerdim. Her yere birilerini beraberinde sürüklemeye ihtiyaç duyanlardan değildim. Alışverişimi yalnız yapardım, yemeğimi yalnız yerdim ve birkaç kez Noah gelemediğinde tek başıma sinemaya gittiğim bile olmuştu. Yalnız kalmak benim için gerçekten sorun değildi... Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, şimdiye kadar. Hardin'i olması gerekenden daha çok özlüyordum ve mesaj atmamış olması beni endişelendiriyordu.

Siparişimi verdim ve yemeğimi beklerken garson üzerinde sarı bir şemsiyesi olan pembe bir içki getirdi.

"Ah, ben böyle bir sipariş vermedim," dedim ama yine de önüme bıraktı.

"O verdi." Gülümseyerek başıyla barı işaret etti. İçkiyi gönderen kişinin Hardin olmasını umarak başımı uzatıp baktım. Değildi. Zed mekânın diğer tarafından hafifçe el sallayarak gülümsedi. Nate yaklaşıp onun yanındaki boş bar taburesine oturdu ve o da bana gülümseyerek baktı.

"Ah, teşekkürler," dedim garsona. Bu kampüsteki her yer yaşı tutmayanların içki içmesine izin veriyor gibiydi ya da bu çocuklar sadece öyle yerlere gidiyordu. Garson yemeğimin birazdan hazır olacağını söyleyerek uzaklaştı.

Biraz sonra Zed ve Nate yanıma gelerek masamdan çektikleri sandalyelere oturdular. Cuma günü olanlar yüzünden Zed'in bana kızgın olmamasını umuyordum.

"Burada görmeyi en son beklediğim kişi sensin; özellikle de bir pazar günü," dedi Nate.

"Evet, tesadüf oldu. Çin restoranına gidecektim ama kapanmıştı," dedim.

"Hardin'i gördün mü?" diye sordu Zed gülümseyerek. Sonra dönüp Nate'e baktı ve tekrar bana dönmeden önce aralarında gizemli bir bakışma oldu.

"Hayır, bir süredir görmedim. Siz?" diye sordum. Gerginliğim sesimden hemen anlaşılıyordu.

"Hayır, birkaç saattir görmedik ama birazdan buraya gelir," dedi Nate.

"*Buraya* mı?" diye haykırdım. Yemeğim geldi fakat artık aç değildim. Ya Molly de yanındaysa? Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra böyle bir şeyi kaldıramazdım.

"Evet, buraya sık geliyoruz. Onu arayıp ne zaman geleceğini öğrenebilirim," diye önerdi Zed ama başımı iki yana salladım.

"Hayır, sorun değil. Ben de kalkacağım zaten." Garsonun hesabımı getirmesini istemek için etrafa bakındım.

"İçkiden hoşlanmadın mı?" diye sordu Zed.

"Hayır, şey, denemedim. Ismarladığın için teşekkürler ama gerçekten gitmem gerek."

"Siz yine kavgalı mısınız?" diye sordu.

Nate bir şey söyleyecek oldu ama Zed masanın diğer tarafına ona öfkeli bir bakış attı. Neler oluyordu? Zed birasını yudumladıktan sonra yine Nate'e baktı.

"Ne dedi ki?" diye sordum.

"Hiç. Sadece sizin artık daha iyi anlaştığınızı söyledi," dedi Zed onun yerine cevap vererek. Küçük bar şimdi daha da küçük geliyordu ve bir an önce gitmek istiyordum.

"Ah, işte oradalar!" dedi Nate.

Bakışlarımı çevirince Hardin, Logan, Tristan, Steph ve Molly'nin kapıdan girdiklerini gördüm; bunu biliyordum. Arkadaş olduklarını biliyordum ve kontrolcü ya da deli gibi görünmek istemiyordum fakat Hardin'in o kızla aynı ortamda olmasına dayanamıyordum.

Hardin benimle göz göze geldiğinde şaşırmış ve neredeyse korkmuş gibiydi. Yine mi? Onlar masamıza yaklaşırken garson yanımdan geçti.

"Yemeğimi paket yapar mısınız; hesabı da alayım, lütfen?" dedim. Kadın şaşırdı ve sonra az önce gelenlere bakınca başıyla onaylayıp mutfağa geri döndü.

"Neden gidiyorsun?" diye sordu Steph. Beşi yanımızdaki masaya oturdular. Hardin'e bakmayı reddediyordum. Arkadaşlarının yanındayken böylesine değişmesinden nefret ediyordum; neden bütün hafta sonunu benimle geçiren Hardin olamıyordu?

"Ben... şey, ders çalışmam gerek," diye yalan söyledim.

Steph umutla gülümsedi. "Kalmalısın; çok fazla ders çalışıyorsun."

Hardin'in beni kollarına alıp özlediğini söylemesi umudum sönmüştü. Garson yemeğimi getirdi ve ona yirmilik bir banknot verip gitmek için kalktım.

"Eh, size iyi geceler," dedim. Önce Hardin'e, sonra yere baktım.

"Dur," dedi Hardin. Dönüp ona baktım. *Lütfen yine kaba bir şeyler söylemesin ya da Molly'yi öpmeye kalkışmasın.*

"Bana iyi geceler öpücüğü vermeyecek misin?" Gülümsedi.

Arkadaşlarına baktım. Hepsi şaşırmış gibi görünüyordu. "N-ne?" diye kekeledim. Omuzlarımı dikleştirerek ona tekrar baktım.

"Gitmeden beni öpmeyecek misin?" Yerinden kalkarak yanıma geldi. Bunu istiyordum fakat şimdi herkesin gözü üzerimizdeyken huzursuz olmuştum.

"Şey..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Neden öpsün ki?" dedi Molly gülerek. *Tanrım, bu kıza tahammül edemiyorum.*

"Birlikte oldukları açık," diye açıkladı Steph.

"*Ne?*" dedi Molly.

"Çeneni kapalı tut, Molly," dedi Zed ve içimden ona teşekkür etmek geldi ama sesinde neden böyle konuştuğunu merak etmeme neden olan bir ton vardı. Bu inanılmayacak kadar huzursuz ediciydi.

"Hoşça kalın, çocuklar," diye tekrarladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Hardin peşimden gelip bileğimi yakalayarak beni durdurdu. "Neden gidiyorsun? Ve daha da önemlisi, neden buradasın?"

"Şey, acıktım ve karnımı doyurmak için geldim. Şimdi de gidiyorum çünkü sen bana aldırmadın ve ben..."

"Sana aldırmazlık filan etmedim. Sadece ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilemedim. Seni burada göreceğimi sanmıyordum. Hazırlıksız yakalandım," diye açıkladı.

"Evet, öyle olduğundan eminim. Bütün gün bana mesaj atmadın ve şimdi de Molly'yle birlikte buraya mı geliyorsun?" Sesim istediğimden daha ağlamaklı çıkmıştı.

"Ve Logan, Tristan ve Steph'le. Sadece Molly'yle değil," diye vurguladı.

"Biliyorum... Ama ikinizin bir geçmişiniz var ve bu da beni rahatsız ediyor." En hızlı kıskançlık krizi rekorunu kırdığımdan emindim.

"Aynen senin dediğin gibi, bebeğim: *Geçmiş*. Böyle değildi... Bizim gibi değildi," dedi.

İç çektim. "Biliyorum. Sadece elimde değil."

"Biliyorum. Oraya girince seni Zed'le otururken gördüğümde ne hissettiğimi sanıyorsun ki?"

"Aynı şey değil. Sen ve Molly yatmışsınız." Bunu söylemek bile canımı yakıyordu.

"Tess..."

"Biliyorum, sana delice geliyor ama elimde değil işte." Başımı çevirdim.

"Delice filan değil. Anlıyorum. Sadece bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum. Molly grubumuzun bir üyesi ve muhtemelen daima da öyle olacak."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum fakat "çok kötü"ye denk bir şey duymayı da istemiyordum. "Tamam." Çıktığımızı herkese resmî olarak ilan ettiğine göre artık mutlu olmalıydım ama hiçbir şey yerine oturmuyordu.

"Ben gidiyorum," dedim.

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Arkadaşlarını burada bırakmak istediğinden emin misin?" diye tersledim.

Gözlerini devirdi ve benimle birlikte arabama yürüdü. Birlikte arabaya binerken gülümsememi gizlemeye çalıştım. En azından, Molly'yle olmaktansa benimle olmayı tercih ettiğini artık biliyordum.

"Bizden ne kadar önce geldin?" diye sordu Hardin,ben arabayı otoparktan çıkarırken.

"Yirmi dakika kadar."

"Ah, orada Zed'le buluşmadın, değil mi?"

"Hayır. Karnımı doyurmak için bulabildiğim son açık yer orası oldu. Onun orada olduğunu bilmiyordum bile; sizin geleceğinizi de. Biliyorsun, bana mesaj filan atmadın."

"Ah," dedi ve bir an duraksadı. Ama sonra yine dönüp bana baktı. "Neden konuştunuz bakalım?"

"Hiç. Siz geldiğinizde masama oturalı birkaç dakika olmuştu. Neden?"

"Sadece merak ettim." Parmaklarını dizine vuruyordu. "Bugün seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedim kampüse girerken. "Bir sürü ödev bitirdim ve Vance'deki ilk günüm için her şeyi hazırladım."

"Yarın seni benim götürmemi ister misin?"

"Hayır, bu yüzden kendi arabamı aldım, unuttun mu?" dedim gülerek.

"Yine de istersen götürebilirim," diye önerdi yurda yaklaşıp içeri girerken.

"Hayır, sorun değil. Kendim giderim. Yine de teşekkürler."

Tam ona gününü nasıl geçirdiğini –beni o kadar özlediyse neden mesaj atmadığını– soracakken nefesim kesildi ve paniğe kapıldığımı hissettim.

Annem kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış halde kapının önünde duruyordu.

74. Bölüm

Hardin'in bakışlarımı izledi ve onu görünce gözleri iri iri açıldı. Elime uzandı ama hemen elimi çekerek önüne geçtim. "Selam, ann..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?!" diye bağırdı annem biz ona doğru yaklaşırken.

O anda ufalıp gözden kaybolmak istedim.

"Ben... Ne?" Henüz ne kadarını bildiğini bilmediğim için sessizliğimi korudum. Öfkeliyken sarı saçları daha da parlak görünüyordu.

"Ne sanıyorsun sen, Theresa?! Noah son iki hafta benden uzak durdu ve sonunda markette Bayan Porter'a rastladım. Bana ne dediğini biliyor musun? İkinizin ayrıldığınızı söyledi! *Bunu bana neden sen söylemedin? En aşağılayıcı şekilde* öğrenmek zorunda kaldım!" diye bağırdı.

"Bu kadar büyütülecek bir şey yok, anne. Sadece ayrıldık," dedim ve ağzı açık kaldı. Hardin arkamdaydı ama elini belime koyduğunu hissettim.

"Büyütülecek bir şey yok mu? Buna nasıl cüret! Noah'yla yıllardır birlikteydin. O sana *uygun* biri, Tessa. Geleceği *parlak* ve harika bir aileden geliyor!" Bir an soluklanmak için duraksadı ama daha fazlasını söyleyeceğini bildiğim için ağzımı açmadım. Durduğu yerde doğruldu ve elinden geldiğince sakin bir sesle devam etti. "Neyse ki onunla konuştum ve uygunsuz davranışlarına rağmen sana geri dönmeyi kabul etti."

Bir anda öfkeye kapıldım. "Nasıl mı cüret *ederim*? Onunla çıkmak istemiyorsam, buna mecbur filan değilim. Nasıl bir aileden geldiğinin

ne önemi var? Onunla mutlu olup olmadığım; asıl önemli olan bu. Onunla bunu konuşmaya asıl *sen* nasıl cüret edersin; ben bir yetişkinim!"

Onun yanından geçerek odamın kapısını açtım. Hardin hemen arkamdan geldi ve annem de onun peşinden içeri daldı.

"Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bilemezsin! Ve sonra da yanında bu... bu... *serseriyle*! Şuna bir baksana, Tessa! Bu senin bana isyan tarzın mı? Benden nefret etmene yol açacak bir şey mi yaptım?"

Hardin dişlerini sıkmış, ellerini ceplerine tıkmış bir halde şifonyerimin yanında duruyordu. Hardin'in babasının WCU rektörü olduğunu ve Noah'nın ailesinden daha zengin olduğunu bir bilseydi. Ama ona bunu söylemeyecektim çünkü konuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu seninle ilgili değil! Neden her şeyi kendine mal ediyorsun?" Gözyaşlarımı zor tutuyordum ama kontrolümü kaybetmemeye kararlıydım. Kızdığımda ağlamaktan nefret ediyordum; beni zayıf gösteriyordu fakat elimde değildi.

"Haklısın, benimle ilgili değil; senin geleceğinle ilgili! Şimdi burada neler hissettiğini değil, geleceğini düşünmek zorundasın. Bu çocuğun tehlikeli ve eğlenceli göründüğünü biliyorum ama onunla hiçbir geleceğin yok!" Hardin'i işaret etti. "Onunla... bu ucubeyle!"

Ne yaptığımı anlayamadan yüzümü anneminkine yaklaştırdım ve Hardin dirseklerimi tutarak beni uzaklaştırmak için geri çekti. "Onun hakkında böyle konuşma!" diye bağırdım.

Annemin iri iri açılan gözleri doldu. "Kimsin sen? Benim kızım annesiyle asla böyle konuşmaz! Geleceğini asla tehlikeye atmaz! Böylesine saygısız davranmaz!"

Suçluluk duymaya başlamıştım ama istediği tam olarak buydu ve *kendi istediğimi* savunmak için bunu aşmak zorundaydım. "Geleceğimi tehlikeye filan atmıyorum! Burada geleceğim söz konusu bile değil. Ortalamam dört nokta sıfır ve yarın harika bir staja başlıyorum! Buraya gelip mutlu olduğum için bana kendimi suçlu hissettirmeye çalışman bencilliği de aşıyor! O beni mutlu ediyor, anne. Ve bunu kabullenemiyorsan çekip gitmelisin."

"Anlayamadım?" Öfkeyle püfledi ama aslında söylediklerim onun kadar beni de şaşırtmıştı. Buna pişman olacaksın, Theresa! Sana bakmak bile midemi bulandırıyor!"

Oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Annemle böyle bir savaşa girmeye hazır değildim; en azından bugün. Öğrenmesinin an meselesi olduğunu biliyordum fakat bugün olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

"Onu odanda ilk gördüğüm anda bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Ama ona bacaklarını açmak için bu kadar acele edeceğini düşünememiştim!"

Hardin aramıza girdi. "Artık çok ileri gidiyorsun," diye uyardı kaşlarını çatarak. Sanırım Hardin, anneme kafa tutabilecek tek kişiydi.

"Sen buna karışma!" diye tersledi annem kollarını yine göğsünde kavuşturarak. "Tessa, onunla görüşmeye devam edersen seninle konuşmam ve okul paranı da kendi başına ödeyemezsin. *Sadece bu yurt bile bana binlerce dolara mal oldu!*" diye bağırdı.

Annemin bu konuyu açması beni afallatmıştı. "Âşık olduğum kişiyi onaylamadığın için beni eğitimimle mi tehdit ediyorsun?"

"*Âşık olduğun mu?*" dedi alaycı bir tavırla. "Ah, Theresa, benim saf Theresa'm. Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun bile." Daha çok tiksindirici bir gaklamaya benzer bir sesle güldü. "Onun seni sevdiğini mi sanıyorsun?"

"Onu seviyorum!" diye araya girdi Hardin.

"Eminim öyledir!" Annem başını arkaya attı.

"Anne."

"Theresa, seni uyarıyorum: Onunla görüşmekten vazgeçmezsen bunun olumsuz sonuçları olacak. Şimdi gidiyorum ama kafanı toparladıktan sonra beni aramanı bekliyorum." Odamdan fırladı ve hemen kapıya koştum. Onun duvarlardan yankılanan topuk sesleri arasında öfkeli adımlarla uzaklaşmasını izledim.

"Çok özür dilerim." Hardin'e döndüm.

"Sen ne diye özür diliyorsun ki?" Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kendini böyle savunmandan gurur duydum." Burnuma bir buse kondurdu. Etrafıma bakındım ve her şeyin bu noktaya nasıl vardığını

merak ettim. Hardin'in göğsüne yaslandım ve o da bana sarılarak gergin boyun kaslarımı ovdu.

"Ona inanamıyorum. Böyle davrandığına ve beni eğitim desteğimi geri çekmekle tehdit ettiğine inanamıyorum. Hepsini o ödemiyor ki... Yarım bursum ve öğrenci kredilerim var. O sadece yüzde yirmisini ödüyor; en büyük masraf yurt. Ama ya ödemeyi gerçekten keserse? Stajın üzerine bir de iş bulmak zorunda kalırım," diye hıçkırdım. Elini başımın arkasına götürdü ve ben gözyaşları arasında başımı göğsüne dayarken nazikçe saçlarımı okşadı.

"Şişşt... Şişşt... Sorun değil, bir yolunu buluruz. Benim yanıma taşınabilirsin," dedi. Gülerek gözlerimi sildim ama "Gerçekten, bu olabilir," diye devam etti. "Ya da kampüsün dışında bir daire tutarız. Yeterince param var."

Ona baktım. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Birlikte yaşayamayız." Gülerek burnumu çektim.

"Nedenmiş?"

"Çünkü birbirimizi daha birkaç aydır tanıyoruz ve bu zamanın çoğunu da kavga ederek geçirdik," diye hatırlattım.

"Eh, bu hafta sonu gayet iyi anlaştık." Gülümsedi ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Sen delisin. Senin yanına filan taşınmayacağım," dedim. Bana tekrar sarıldı.

"Bunu bir düşün; zaten kardeşlik evinden ayrılmak istiyorum. Fark etmemiş olabilirsin ama oraya hiç uymuyorum," dedi gülerek. Bu doğruydu; her gün polo gömlekleri ve hâkî pantolon giymeyenler sadece onun küçük arkadaş grubundakilerdi. "Sadece babamı kızdırmak için katılmıştım ama umduğum kadar etkili olmadı."

"Evden hoşlanmıyorsan kendin de ev tutabilirsin," dedim. Bu kadar kısa süre içinde onunla aynı evde yaşamaya başlamam mümkün değildi.

"Evet ama öylesi eğlenceli olmaz." Sırıtarak kaşlarını oynattı.

"Yine eğlenebiliriz," diye takıldım.

Gülümsemesi daha da yayıldı ve ellerini popoma kaydırarak sıktı.

"Hardin!" diye azarladım şakacı bir tavırla.

O anda kapı açıldı ve nefesim kesildi. Annemin öfkeli yüzü zihnimde belirdi ve geri dönmüş olmasından korktum.

Sadece Steph ve Tristan'ın içeri girdiğini görünce rahatladım.

"Sanırım büyük bir şey kaçırdım. Annen az önce otoparkta canıma okudu," dedi Steph. Gülmekten kendimi alamadım.

75. Bölüm

Steph erkek arkadaşıyla birlikte gittikten sonra Hardin geceyi odamda geçirmeye karar verdi. Gecenin geri kalanını konuşup gülüşerek geçirdikten sonra Hardin nihayet başını kucağıma koyarak uyuyakaldı. Gerçekten birlikte yaşayabileceğimiz bir yer ve zamanı hayal ettim. Her sabah uyandığımda Hardin'i yanımda görmek hoşuma giderdi ama bu gerçekçi bir düşünce değildi. Çok gençtim ve her şey fazla hızlı gelişiyordu.

Pazartesi sabahı alarmım on dakika geç çalınca bütün sabahımın dengesini şaşırttı. Çabucak duş alıp makyajımı yaptıktan sonra Hardin'i uyandırıp saç kurutma makinemi taktım.

"Saat kaç?" diye homurdandı.

"Altı buçuk. Saçlarımı kurutmam gerek."

"Altı buçuk mu? Senin dokuzda orada olman gerekiyor; yatağa dön."

"Hayır, daha saçlarımı kurutup kahve almam gerek. Yedi buçukta çıkacağım; yol kırk beş dakika sürüyor.

"Oraya kırk beş dakika erken gitmiş olursun; sekizde çıkmalısın." Gözlerini kapayarak diğer tarafa döndü.

Ona aldırmadan saç kurutma makinemi açtım; bir yastık alıp başını altına gömdü. Saçlarımı kıvırdıktan sonra herhangi bir şeyi atlamadığımdan emin olmak için yine ajandamı gözden geçirdim.

"Buradan derse mi gideceksin?" diye sordum Hardin giyinirken.

"Evet, muhtemelen." Gülümseyerek yataktan kalktı. "Diş fırçanı kullanabilir miyim?"

"Ah, sanırım... Dönerken yenisini alırım." Daha önce kimse diş fırçamı kullanmak istememişti. O kullandıktan sonra fırçayı ağzıma soktuğumu zihnimde canlandırmaya çalıştım ama olmadı.

"Hâlâ sekizden önce çıkmamanı tavsiye ediyorum; yarım saatte yapabileceğimiz şeyleri bir düşün," dedi. Ona ve çekici gamzelerine bakarken bakışlarının vücudumda nasıl dolaştığını fark ettim. Kendi bakışlarım külotunun önündeki şişliğe kaydı ve vücudumu ateş bastı. Parmaklarım gömleğimin orta düğmesinde takılıp kalırken o yavaşça gelip arkamda durdu. Eteğimin fermuarını çekmesini işaret ettim. Bunu yaparken elleri çıplak tenime hafifçe süründü.

"Mecburum. Daha kahve alacağım," dedim telaşla. "Ya trafik varsa? Kaza olmuşsa? Lastiğim patlayabilir ya da benzin almam gerekebilir. Kaybolabilirim. Park yeri bulamayabilirim. Çok uzağa park etmek, sonra uzun bir yolu yürümek zorunda kalabilirim. Nefes nefese kaldığım için birkaç dakika..."

"Sakinleşmelisin, bebeğim. Çok gerginsin." Kulağıma hafifçe üfledi. Aynada ona baktım. Uyandığında mükemmel görünüyor, uyku mahmurlu onu daha yumuşak gösteriyordu.

"Elimde değil; bu stajın benim için anlamı çok büyük. İşi batırma riskine giremem." Zihnim hızla çalışıyordu. Bugünden sonra daha kolay olacaktı; o zaman ne beklemem gerektiğini bilecek ve haftamı ona göre planlayabilecektim.

"Oraya böyle gergin bir halde gitmek istemezsin; seni canlı canlı yerler." Enseme küçük buseler dizdi.

"Bir şey olmaz." *Umarım.* Enseme değen sıcak nefesi tüylerimi ürpertiyordu.

"Önce seni gevşetmeme izin ver." Sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı.

"Ben..."

Parmaklarını köprücük kemiğimde dolaştırarak göğsümden aşağı kaydırdı. Bakışlarını aynada bana dikti ve iç çekerek teslim oldum. "Beş dakika?" diye sordum aynı anda yalvarırken.

"İhtiyacım olan sadece bu kadar."

Ona dönmek istedim ama beni durdurdu. "Hayır, izlemeni istiyorum," diye mırıldandı kulağıma. Sözlerini duyunca bacaklarımın arasındaki o tanıdık kıpırtıyı hissettim. Zorlukla yutkundum ve saçlarımı sol omzumdan çekerek vücudunu benimkine yapıştırdı. Eli uzun eteğimin kenarına doğru kaydı.

"En azından bugün tayt giymemişsin. Bu eteğe bayıldığımı belirtmeliyim." Eteği belime kadar çekti. "Özellikle de böyleyken."

Bakışlarımı aynada ellerine odakladığımda nabzım hızlandı. Külotumun içine sokarken parmakları biraz soğuktu; teması beni hafifçe sıçrattı ve dudaklarını enseme bastırarak güldü. Diğer eli göğsüme dolanarak beni olduğum yere mıhladı. Kendimi hem savunmasız hissediyordum da hem de tahrik olmuştum. Bana dokunuşunu izlemek zihnimi var olduğunu bile bilmediğim yerlere sürüklüyordu. Parmakları yavaşça içime kaydı ve enseme yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bak ne kadar güzelsin," diye fısıldadı. Aynada kendime baktım ve karşımdaki kızı neredeyse tanıyamadım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu; gözlerim iri iri açılmıştı. Eteğim belimde toplanmıştı ve Hardin'in parmakları içimde hareket ediyordu. Farklı... hatta seksi görünüyordum.

Karnımın gerilişini hissederken gözlerim kapandı. Hardin güzel, yavaş saldırısını sürdürürken iniltimi bastırmak için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Gözlerini aç," dedi. Onun gözlerine bakarken kendimi kaybettim; Hardin'in bana sarılmış halde arkamda duruşu, dokunuşu altında zevkle kıvranışımı izleyişi yetmişti. Başım arkaya sarktı ve bacaklarım titremeye başladı.

"İşte böyle, bebeğim," dedi bana daha sıkı sarılırken. O anda gözlerim kararadı ve iniltiyle adını söyledim.

Gözlerimi tekrar açtığımda Hardin şakağıma bir öpücük kondurdu ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra eteğimi tekrar aşağı indirdi. Dönüp önce ona ve sonra saate baktım. Daha yedi otuz beşti.

Gerçekten beş dakikaya ihtiyacı varmış, diye düşündüm, gülümseyerek.

"Gördün mü, şimdi çok daha rahatsın ve Amerikan şirket dünyasıyla karşılaşmaya hazırsın, değil mi?" Kendiyle gurur duyarak sırıttı. Onu suçlayamazdım.

"Aslında evet ama sen berbat bir Amerikalı olursun," diye takıldım çantamı kaparken.

"Aksini iddia etmiyorum, dedi. "Seni götürmeyi son kez teklif ediyorum. Eh, kendi arabam burada olmadığına göre, senin arabanla da götürebilirim."

"Hayır, yine de teşekkürler."

"İyi şanslar; başaracaksın."

Beni tekrar öptü ve ona teşekkür ederek eşyalarımı topladıktan sonra odadan çıktım. Alarmım on dakika geç çalmasına rağmen bu sabah harika başlamıştı. Yol boştu, dolayısıyla yayınevinin otoparkına girdiğimde saat daha sekiz buçuktu. Zaman geçirmek için Hardin'i aramaya karar verdim.

"İyi misin?" diye sordu diğer taraftan.

"Evet, geldim bile," dedim. Halinden nasıl memnun olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Sana söylemiştim. On dakika daha kalıp bana sakso çekebilirdin."

Güldüm. "Sabahın bu kadar erken saatinde bile sapıklığından bir şey kaybetmiyorsun."

"Evet, daima istikrarlıyım."

"Buna itiraz etmeyeceğim." İçeri girme zamanı gelene kadar atışmaya devam ettik. Sonra Christian Vance'in ofisinin bulunduğu en üst kata çıktım ve resepsiyondaki kadına adımı verdim.

Kadın birini aradı ve biraz sonra sıcak bir tavırla gülümsedi. "Bay Vance kendisi buraya gelmek istiyor; birazdan sizinle görüşecek."

Görüşmek için geldiğimde girdiğim ofisin kapısı açıldı ve Bay Vance'in kendisi dışarı çıktı. "Bayan Young!" diye karşıladı beni. Üzerinde o kadar güzel bir takım vardı ki biraz ürktüm ama neyse ki ben de profesyonelce giyinmiştim. Kolunun altında kalın bir dosya tutuyordu.

"Merhaba, Bay Vance," dedim gülümseyerek. Tokalaşmak için elini uzattı.

"Bana Christian de. Sana ofisini göstereyim."

"Ofisim mi?" dedim kendimi tutamayarak.

"Evet, kendi alanına ihtiyacın olacak. Pek fazla bir şey değil ama senin olacak. Evrak işlerini orada halledelim." Gülümsedi ve o kadar hızlı yürümeye başladı ki ince topuklularımla zor uyum sağladım. Küçük ofislerle dolu bir koridora saptı.

"İşte geldik," dedi. Kapının yanındaki siyah plaketin üzerinde beyaz harflerle adım yazıyordu.

Hayal görüyor olmalıydım. Ofis yurt odam kadardı. Bay Vance'le "pek fazla değil" anlayışımız çok farklıydı. İçeride vişne ağacından orta büyüklükte bir masa, iki dosya dolabı, iki koltuk, bir kitaplık, bir bilgisayar ve... bir *pencere* vardı! Bay Vance masanın üzerindeki koltuklardan birine oturunca ben de gidip masanın arkasına yerleştim. Buranın gerçekten benim ofisim olduğu fikrine alışmam biraz zaman alacaktı.

"Eh, Bayan Young, önce görevlerinizi tanımlayalım," dedi. "Haftada en azından iki taslağı incelemeniz bekleniyor; eğer mükemmellerse ve yayın anlayışımıza uyuyorlarsa onları bana göndereceksiniz. Bakmama değmezlerse fırlatıp atacaksınız."

Ağzım açık kaldı. Bu staj gerçekten de bir hayalin gerçekleşmesiydi. Kitap okumak karşılığında maaş ve okul kredisi alacaktım.

"Haftada iki yüz dolarla başlayacaksınız ve doksan gün sonunda iyi bir performans çıkarırsanız zam alacaksınız."

Haftada iki yüz dolar mı?! Bu kendi dairemi tutmama yeterdi; küçük bir daire olsa bile.

"Çok teşekkür ederim; bütün bunlar beklediğimden çok daha fazla," dedim. Hardin'i arayıp gelişmeleri anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Benim için bir zevk. Çok çalışkan biri olduğunuzu açıkça anladım. Belki Hardin'e ne kadar harika olduğunu söylerseniz o da geri dönüp yanımda çalışmaya devam eder," dedi şakayla.

"Ne?"

"Hardin. Bolthouse onu kapmadan önce bizim için çalışıyordu. Geçen yıl burada stajyer olarak başlamıştı. Harika bir iş çıkardı ve onu

hemen işe aldım ama daha fazla para önerdiler ve evden çalışmasına izin verdiler. Ofis ortamından hoşlanmadığı için bizden ayrıldığını söyledi. Şu işe bak!" Gülümseyerek saatini ayarladı.

Gergin bir tavırla güldüm. "Ona buranın ne kadar harika bir yer olduğunu hatırlatırım." Hardin'in bir işi olduğundan bile haberim yoktu. Hiç söz etmemişti ki.

Bay Vance dosyayı masanın üzerinden bana uzattı. "Şu belgelerden kurtulalım."

Yarım saat boyunca "şurayı imzala" ve "şuraya ismini yaz"larla geçtikten sonra nihayet işimiz bitti ve Bay Vance beni bilgisayarımı ve ofisimi daha yakından "tanımam" için yalnız bıraktı.

O dışarı çıkıp kapıyı kapar kapamaz, düşünebildiğim tek şey sevinç çığlığı atmak ve koltuğu hızla çevirmek oldu; kendi koltuğum, kendi masam ve kendi ofisimde!

76. Bölüm

Olabilecek en iyi ilk günden sonra arabama dönünce Hardin'i aradım ama cevap vermedi. Ona sabahımın ne kadar harika geçtiğini söylemek ve bir işi olduğundan ya da Vance'de çalıştığından bana neden söz etmediğini sormak istiyordum.

Kampüse döndüğümde saat daha birdi çünkü o gün yüksek seviyede toplantılar filan olduğu için erken çıkmama izin vermişlerdi. Diğer bir deyişle, bütün gün yapacak hiçbir işim yoktu; dolayısıyla alışveriş merkezine gidip dolaştım. Neredeyse bütün mağazalara girip çıktıktan sonra, stajım için yeni giysilere ihtiyacım olacağını düşünerek Nordstrom'a girdim. Hardin'le bu sabah aynadaki görüntümüzü hatırlayınca yeni külot ve sütyenler almamın da iyi bir fikir olacağına karar verdim. İç çamaşırlarım fazla sadeydi ve onları uzun süredir kullanıyordum. Hardin buna aldırıyormuş gibi görünmüyordu fakat bluzumu çıkardığımda düz siyah ya da beyaz olmayan bir sütyenle karşılaşınca yüzünün alacağı hali merak ediyordum. Rafları taradım ve gözüme güzel görünen birkaç takım seçtim. En beğendiğim takım karanfil pembesiydi ve neredeyse tamamen dantelden yapılmıştı. Kıvırcık saçlı ve ruju aşırıya kaçırmış bir satıcı kadın bana yardımcı olmak için yanıma geldi.

"Ah, evet, bu güzel ama şuna ne dersiniz?" dedi bir askıdan sarkan pembe ip tomarlarına benzer bir şeyi göstererek.

"Şey... pek tarzım değil," dedim bakışlarımı indirerek.

"Anladığım kadarıyla *tam* iç çamaşırı tercih ediyorsunuz?" diye sordu. İç çamaşırı tercihlerimi gerçekten tartışmak zorunda mıydık? Bu daha küçük düşürücü olamazdı.

"Hipster külot tarzını denemelisiniz; seksi olmadan seksi gösterir," dedi ve elimdekinin aynısı olan açık pembe bir takımı gösterdi. Ama külotu farklıydı. Onları kimse görmediği için daha önce külotlarımı hiç umursamamıştım; bunun böylesine zor ve küçük düşürücü bir şey olacağı kimin aklına gelirdi?

"Pekâlâ." Nihayet teslim oldum ve kadın raftan birkaç takım daha çıkardı: Bir beyaz, bir siyah ve bir kırmızı takım. Kırmızı beni biraz şoke etmişti ama ilgi çekici olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Siyah ve beyaz olanlar bile her zaman giydiklerimden daha egzotik görünüyordu çünkü dantelden yapılmışlardı.

Kadın korkutucu bir tavırla gülümsedi. "Bir deneyin; hepsi aynı tarzda." Kibarca başımla onayladım ve peşimden gelmemesini umarak çamaşırları ondan aldım. Gelmeyince rahatladım. Birkaç elbise ve rahat görünüşlü bir çift ayakkabı da buldum. Sonunda parayı ödemeden önce tutarı kasiyere üç kez tekrarlattım. Süslü iç çamaşırları sandığımdan çok daha pahalıydı. Hardin beğense iyi olurdu.

Odama döndüğümde Steph orada değildi ve Hardin'den haber alamamıştım; bu yüzden uyumaya karar verdim. Yeni giysilerimi kaldırıp ışığı kapadım.

Tanımadığım bir telefon melodisi beni uyandırdı. Dönüp gözlerimi açtığımda Hardin sandalyeye oturmuş ve ayaklarını Steph'in şifonyerinin üzerine uzatmıştı.

"Şekerleme mi yaptın?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet. Sen buraya nasıl girdin?" Gözlerimi ovaladım.

"Steph'ten anahtarımı geri aldım."

"Ah. Geleli ne kadar oldu?"

"Yaklaşık yarım saat kadar. Vance'de ilk günün nasıl geçti? Çoktan dönmüş olacağını sanmıyordum; saat daha altı. Ama böyle horultulu bir uykuya daldığına bakılırsa uzun bir gün olmuş." Güldü.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak ona baktım. "Harikaydı. Kapısında adım yazılı kendi ofisim var; buna inanamıyorum! Harika bir şey. Sandığımdan çok daha fazla para kazanacağım ve yapacağım tek şey kitap okumak; bundan daha iyisi olabilir mi? O kadar mükemmel ki batırmaktan korkuyorum. Biliyor musun?"

"Vay canına, Vance seni gerçekten sevmiş olmalı." Bir kaşını kaldırdı. "Ama endişelenme, iyi iş çıkaracaksın."

"Senin de orada çalıştığını söyledi," dedim tepkisini ölçmek için.

"Elbette söylemiştir."

"Sen neden söylemedin? Ya da şimdi de bir işin olduğunu? Hangi saatlerde çalışıyorsun?"

"Hep bir sürü soru soruyorsun." Elleriyle saçlarını sıvazladı. "Ama onları cevaplayacağım," diye ekledi. "Sana söylemedim çünkü... şey, nedenini bilmiyorum aslında. Ve çalışmak için zaman yaratıyorum. Seninle değilken zaman bulabiliyorum."

Ona dönerek bağdaş kurup oturdum. "Bay Vance senden gerçekten hoşlanıyor; yine onunla çalışmanı istediğini söyledi."

"Bunu istediğinden eminim ama hayır, teşekkürler. Orada kazandığımdan daha fazlasını kazanıyorum *ve* daha az çalışıyorum," diye böbürlendi. Gözlerimi devirdim.

"Bana işinden söz et. Tam olarak ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Taslakları okuyup düzeltiyorum. Senin yapacağın şey ama daha derin."

"Ah. Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, Tessa. Gidiyor." Sesi biraz sertti.

"Bu güzel. Mezun olduğunda da bir yayınevinde çalışmak istiyor musun?"

"Ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Gözlerini devirdi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

"Hayır, sadece sürekli soru sorup duruyorsun."

"Ne?" Şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi?

"Hayatımla ilgili her detayı bilmene gerek yok," diye tersledi.

"Sadece sohbet ediyorum; işinle ilgili doğal bir konuşma bu," dedim. "İnsanların yaptığı normal bir şey; günlük hayatınla ilgilendiğim için özür dilerim."

Bir şey söylemedi. Derdi neydi bunun? İnanılmaz bir gün geçirmiştim ve onunla kavga etmek istediğim en son şeydi. Dikkatimi tavana çevirirken sessiz kaldım. Sonunda orada doksan beş panel olduğunu ve panelleri kırk vidanın tuttuğunu öğrendim.

"Bir duş almam gerek," dedim sonunda.

"Al o zaman," dedi tersçe.

Gözlerimi devirerek kozmetik çantamı kaptım. "Biliyor musun, bunu geride bıraktığımızı sanıyordum; nedensiz yere hödük gibi davranmanı yani?" dedim odadan çıkarken.

Duşta acele etmedim ve ertesi gün Vance'de ilk gerçek günümü geçirirken giyeceğim elbise için bacaklarımı iki kez tıraş ettim. Çok gergindim ama heyecanım her şeyin üzerindeydi. Keşke Hardin bu kadar kabalık etmeseydi. Yaptığım tek şey, bana daha önce sözünü etmediği işini sormak olmuştu. Onunla böyle bir konuyu konuşabilmem gerekirdi fakat onunla ilgili bilmediğim o kadar çok şey vardı ki beni gerçekten huzursuz ediyordu.

Bunu ona nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalıştım ama odama döndüğümde Hardin çoktan gitmişti.

77. Bölüm

Hardin'in gereksiz tutumu karşısında inanılmayacak kadar rahatsızdım fakat bunu unutmaya ve ıslak saçlarımı fırçayla çözmeye çalıştım. Sonra o gün aldığım açık pembe iç çamaşırlarını giydim. Üzerime bir tişört geçirdim ve ertesi gün için eşyalarımı gözden geçirdim. Düşünebildiğim tek şey Hardin'in nereye gittiğiydi; saplantılı ve biraz deli gibi davrandığımı biliyordum ama Molly'yle birlikte olduğundan endişelenmekten kendimi alamıyordum.

Hardin'i arayıp aramama konusunda bir karar vermeye çalışırken Steph'ten bir mesaj aldım ve o gece geri dönmeyeceğini öğrendim. Tristan ve Nate'le aynı evde yaşayabilirdi; haftanın beş gecesi zaten orada kalıyordu ve Tristan ona kesinlikle tapıyordu. Muhtemelen ikinci çıkışlarında Steph'e işini anlatmıştı; hatta muhtemelen ona nedensiz yere çıkışıp sonra da bırakıp gitmezdi.

"Şanslı Steph," dedim kendi kendime ve televizyonun uzaktan kumandasını elime aldım. Parmaklarım dalgın bir şekilde düğmelere basarken *Friends*'in şimdiye kadar yüz kez gördüğüm eski bir bölümünü izlemeye karar verdim. En son ne zaman televizyon izlediğimi hatırlayamıyordum ama yatakta uzanıp basit bir komedi izlemek, Hardin'le sonu gelmek bilmeyen anlamsız kavgalarla uğraşmaktan daha iyiydi.

Çeşitli dizilerin birkaç bölümünü izledikten sonra gözkapaklarımın ağırlaşmaya başladığını hissettim. O uyku mahmurluğuyla öfkem bir an için silindi ve Hardin'e mesaj atarak iyi geceler diledim ama herhangi bir cevap göremeden uykuya daldım.

"Lanet olsun!" Büyük bir gürültü beni uyandırdı. Aniden yataktan fırladım ve lambayı yaktığımda Hardin'in karanlıkta yolunu bulmaya çalıştığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana baktığında gözleri kırmızı ve parlaktı. Sarhoştu. *Harika.*

"Buraya seni görmeye geldim," dedi ve sandalyeye çöktü.

"Neden?" diye sızlandım. Onun yanımda olmasını istiyordum ama sabahın ikisinde ve sarhoş bir halde istemiyordum.

"Çünkü seni özledim."

"O zaman neden gittin?"

"Çünkü beni sinirlendiriyordun."

Of! "Pekâlâ, ben uykuma geri dönüyorum; sarhoşsun ve yine huysuzluk etmek niyetinde olduğun belli."

"Huysuzluk filan etmiyorum, Tessa. Sarhoş da değilim... Tamam... Sarhoşum. Ne olmuş?"

"Sarhoş olman umurumda değil ama yarın okul var ve benim uyumam gerekiyor." O süre boyunca bana kırıcı şeyler söylemeyeceğini bilsem bütün gece onunla uyanık kalırdım.

"*Yarın okul var,*" diye alay etti benimle. "Amma kuralcısın!" Az önce son derece komik bir şey söylemiş gibi güldü.

"Gitsen iyi olur," dedim ve yüzümü duvara dönerek yatağıma uzandım. Bu Hardin'den hoşlanmıyordum. Tatlı sert Hardin'imi geri istiyordum; bu sarhoş öküzü değil.

"Ah, bebeğim, kızma bana," dedi ama ona aldırmadım. "Gitmemi gerçekten istiyor musun? Sensiz uyuduğumda neler olduğunu biliyorsun," dedi fısıldarcasına.

İçim sızladı. Ne olduğunu biliyordum fakat sarhoşken ve benimle alay ederken bunu bana karşı kullanması adil değildi.

"Tamam. Kalabilirsin ama ben uykuma geri dönüyorum."

"Neden? Benimle zaman geçirmek istemiyor musun?"

"Sarhoşsun ve adice davranıyorsun." Sonunda yine ona döndüm.

"Adice davranmıyorum," dedi ifadesiz bir yüzle. "Sadece beni sinirlendirdiğini söyledim."

"Bu adice bir şey; özellikle de bütün yaptığım sana işinle ilgili sorular sormakken."

"Ah, Tanrım. Yine mi bu? Haydi, Tessa, kapa şu konuyu artık. Şimdi bunu konuşmak istemiyorum." Sızlanır gibi konuşuyordu ve dili dolaşıyordu.

"Bu gece neden içtin?" İçki içip içmemesi umurumda değildi; annesi değildim ve o da bir yetişkindi. Beni rahatsız eden şey, içtiği her seferinde arkasında bir neden olmasıydı. Sadece eğlenmek için içmiyordu.

Başını çevirdi ve kaçmayı planlıyormuş gibi kapıya baktı. "Bil... bilmiyorum... Sadece içimden bir kadeh içmek geldi... Şey, birkaç kadeh... *Kadehler*. Bana kızmaktan vazgeçer misin? Seni seviyorum," dedi ve gözlerini gözlerime yaklaştırdı.

Basit sözleri öfkemin çoğunu alıp götürdü ve bana yine sarılmasını istediğimi fark ettim.

"Sana kızgın değilim. Sadece ilişkimizde yine başa dönmek istemiyorum. Nedensiz bir şekilde bana çıkışmandan ve sonra da çekip gitmenden hoşlanmıyorum. Bir şeye kızdıysan bunu benimle konuşmanı istiyorum."

"Her şeyi kontrol edememek hoşuna gitmiyor," dedi ve hafifçe sendeledi.

"Anlayamadım?"

"Sen kontrole kafayı takmışsın." Bu herkesin bildiği bir gerçekmiş gibi omuz silkti.

"Hayır, öyle bir şey yok. Sadece hayatımın net olmasını seviyorum."

"Evet, senin tarzın."

"Demek kavgamız bitmedi. Hazır başlamışken kusmak istediğin başka bir şey var mı?" diye çıkıştım.

"Hayır, sadece kafanı kontrole takmışsın ve ben de gerçekten seninle birlikte yaşamak istiyorum."

Ne? Tanrım, bu çocuk ne kadar dengesizdi!

"Birlikte yaşamalıyız; bugün bir daire buldum. Henüz hiçbir şey imzalamadım ama güzel bir yer."

"Ne zaman?" Hardin Scott'ın beş kişiliğine birden ayak uydurmak zordu.

"Buradan çıktıktan sonra."

"Sarhoş olmadan önce mi?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. Lambanın ışığı kaşındaki küpenin metalinden yansıdı ve ne kadar çekici olduğunu düşünmemeye çalıştım.

"Evet, sarhoş olmadan önce. Eh, ne diyorsun? Benimle birlikte yaşayacak mısın?"

"Bu ilişki olayında yeni olduğunu biliyorum ama insanlar genellikle kız arkadaşlarını aşağıladıktan sonra aynı cümle içinde birlikte yaşamayı teklif etmez," dedim gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırırken.

"Şey, bazen söz konusu kız arkadaşın da biraz rahatlaması gerekir." Sırıttı. Sarhoşken bile inanılmayacak kadar etkileyiciydi.

"Eh, söz konusu erkek arkadaşın da hödüklüğü bırakması gerekir," diye karşılık verdim.

Güldü ve sandalyeden yatağıma geçti. "Hödük olmamaya çalışıyorum, gerçekten. Bazen elimde olmuyor." Yatağın kenarına oturdu. "Bu konuda gerçekten ama gerçekten iyiyim!"

"Biliyorum," dedim iç çekerek. Bu gece yaşadığımız olaya rağmen gerçekten daha nazik olmaya çalıştığını biliyordum. Onun adına mazeret filan uydurmuyordum fakat beklediğimden daha iyi bir iş çıkarmıştı.

"Yani benimle yaşayacak mısın?" Umutla gülümsedi.

"Tanrım, şu işi adım adım yapalım. Şimdilik sadece sana kızgınlığımı unutacağım," dedim doğrulup otururken. "Şimdi yatağa, yanıma gel," dedim. "Gördün mü, kontrol?" dercesine bir kaşını kaldırdı ama yine de ayağa kalkarak kotunu indirdi. Tişörtünü çıkarınca yatağın üzerine, önüme bıraktı ve tişörtünü giymemi benim kadar istemesi hoşuma gitti.

tişörtümü başımın üzerinden çekerken beni durdurdu.

"*Siktir,*" diye ağzından kaçırdı. Başımı kaldırdım. "Ne giydin sen?" Gözleri iri iri açılmış, şehvetle bakıyordu.

"Bu... bugün yeni iç çamaşırları aldım." Kızararak başımı çevirdim.

"Görebiliyorum... Siktir," diye tekrarladı.

"Bunu söylemiştin." Güldüm. Hardin'in bakışlarındaki ışığın nedeni bendim ve bu düşünce tenimi karıncalandırıyordu.

"İnanılmaz görünüyorsun." Yutkundu. "Her zaman öylesin fakat bu çok..."

Ağzımın kuruduğunu hissederken bakışlarım külotunun önüne kaydı. Aramızdaki enerji bu gece beşinci kez değişmişti.

"Sana daha önce göstereceketim ama hödüklük etmekle meşguldün."

"Hımm," diye mırıldandı, söylediklerimi duymadığı belli bir şekilde. Dizini yatağa dayadı ve üzerime uzanmadan önce beni yine baştan aşağı süzdü.

Dudaklarında viski ve nane tadı vardı ki bileşim inanılmazdı. Öpücüklerimiz yumuşak ve oyuncu bir şekilde başladı; birbirimize yaklaşıp uzaklaşıyorduk ve dili benimkinin üzerinde kayıyordu. Saçlarımı eline doladığında ve bana yaklaştığında, sertleşmiş organının karnıma değdiğini hissettim. Saçlarımı bırakarak kendini dirseğinin üzerinde destekledi ve diğer eliyle bana dokundu. Uzun parmakları içeri girip çıkarak dantelli sütyenimin kenarında dolaştı. İri avuçlarıyla göğüslerimi kavrayıp ovalarken dudaklarını yaladı.

"Bunun kalmasını isteyip istemediğime karar veremiyorum..." dedi. Umurumda bile değildi; tenimi okşayan parmakları beni büyülemişti bile.

"Çıkaralım," dedi ve sütyenimin kopçasını çözdü. Çıkarmasına yardımcı olmak için sırtımı kaldırdım ve kasıkları kasıklarıma değdiğinde inledi.

"Ne yapmak istiyorsun, Tess?" Sesi titrek ve kontrolsüzdü.

"Sana daha önce söylemiştim," dedim, Hardin külotumu kenara çekerken. Keşke bu gece sarhoş olmasaydı ama belki de bu yarı sarhoş halinde daha az utanç verici olurdu.

Parmaklarını içime soktuğunda hafif bir çığlık attım ve bir şeye tutunmaya çalışarak kollarımı boynuna doladım. Diğer elimi aramıza sokarak organını avuçladım. Zevkle inleyince hafifçe sıkıp okşamaya devam ettim.

"Emin misin?" diye sordu nefes nefese bir halde. Yeşil gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum.

"Evet, eminim. Çok fazla düşünmeyi bırak." Tanrım, dünya tersine dönmüş olmalıydı; bunu ona benim söylememe bakılırsa.

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Seni seviyorum, Hardin," dedim.

Parmakları yavaşça içime girip çıkmaya devam ederken dudakları da boynumda dolaşıyordu. Tenimi hırsla emiyor, sonra acısını dindirmek için dilini üzerinde kaydırıyordu. Bunu defalarca tekrarladığında bütün vücudum alev alev yanmaya başlamıştı.

"Hardin... ben..." demeye çalıştım ve hemen elini geri çekti. Aşağı doğru kayarak parmaklarını külotuma geçirerek bacaklarımdan aşağı çekti. İki elini de kalçalarıma yerleştirerek hafifçe sıktıktan sonra karnımı öptü ve ıslak orgazmıma üfledi. Vücudum istemsiz bir hareketle yataktan kalktı ve kollarını bacaklarıma sararak dilini yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Saniyeler geçmeden dizlerim titremeye başladı ve yatak örtüsünü sımsıkı kavradım. Oysa dilini ustaca kullanmayı sürdürüyordu.

"Bana ne kadar zevk aldığını söyle," dedi dudaklarını geri çekmeden.

Bir şeyler söylemeye çalışırken dudaklarımdan boğuk sesler yayıldı. Hardin müstehcen şeyler söylemeye ve bir yandan kadınlığımı yalamaya devam ediyor, vücudum sarsılırken nefis bir ritim yaratıyordu. Bilincim yerine geldiğinde tuhaf bir tadı olan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu ve nefesim hırıltılıydı.

"Sen..." diye başladı.

"Şişşt... Evet, eminim," dedim ve onu tutkuyla öptüm. Tırnaklarımı sırtına geçirdikten sonra külotunu bacaklarından aşağı kaydırdım. Kumaşın sınırlayıcılığından kurtulunca rahatlayarak iç çekti ve tenlerimiz birbirine değdiğinde ikimiz de tekrar inledik.

"Tessa, ben..."

"Şişşt..." diye tekrarladım. Bunu her şeyden daha çok istiyordum ve konuşmaya devam etmesini istemiyordum.

"Ama Tessa, sana bir şey söylemem gerek..."

"Şişşt, Hardin, lütfen konuşmayı kes," diye yalvardım onu tekrar öperken. Sertleşmiş erkekliğini kavrayarak elimi yukarı aşağı kaydırdım. Gözleri kapandı ve keskin bir nefes aldı. Hareketlerimi artık güdülerim kontrol ediyordu. Başparmağımla organının başını okşadım ve oradaki nemi silerken nabzını hissettim.

"Bunu tekrar yaparsan boşalırım," diye inledi. Aniden geri çekilerek yataktan kalktı. Ben nereye gittiğini soramadan, kotunun cebinden küçük bir paket çıkardı.

Ah, bu gerçekten oluyor.

Korkmam ya da gerilmem gerektiğini biliyordum fakat hissettiğim tek şey ona duyduğum aşk ve bunun karşılıklı olduğuydu.

Bundan sonra olacakların beklentisi merakımı uyandırdı. Onun yatağa dönmesini beklerken zamanın akışı yavaşlamış gibiydi. İlk seferimin hep Noah'yla, düğün gecemizde olacağını sanmıştım. Tropik bir adada, gösterişli bir bungalovda olacaktık. Oysa şimdi bu küçük yurt odamda, küçük yatağımda Hardin'le birlikteydim ve bu konuda değiştirmek istediğim hiçbir şey yoktu.

78. Bölüm

Prezervatifleri sadece cinsel eğitim derslerinde görmüştüm ve çok müstehcen gelmişti. Oysa şimdi burada sadece onu Hardin'in elinden kapmak ve olabilecek en hızlı şekilde organına geçirmek istiyordum. Kendi sözleri benim zihnimden geçebilecek düşüncelerden çok daha müstehcen olmasına rağmen, Hardin bu ahlaksızca düşüncelerimi bilmediği için şükrediyordum.

"Sen..." Sesi kısıktı.

"Emin olup olmadığımı sorarsan seni öldürürüm."

Önce gülümsedi, sonra bir kahkaha attı ve prezervatifi başparmağıyla işaret parmağının arasında salladı. "Bunu takmama yardım edecek misin, yoksa kendim mi yapayım diye soracaktım."

Dudağımı ısırdım. "Ah. İsterim... ama bana nasıl yapacağımı göstermen gerek," dedim. Cinsel eğitim derslerinde prezervatifle ilgili öğrendiklerim beni şu anda hissettiklerime hazırlamamıştı ve işi batırmak istemiyordum.

"Pekâlâ." Yatağın üzerine oturdu ve ben de doğrulup bağdaş kurarak oturdum. Bana doğru uzanarak alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. Paketi yırtıp açtığında elimi uzattım fakat sadece gülerek başını iki yana salladı. "Sana göstereyim; bak bu şekilde." Elimi tutarak küçük yuvarlak şeyi çıkardı ve elimi kullanarak prezervatifi organının başının üzerine tuttu. Dokusu kaygandı. "Şimdi aşağı inecek," dedi yanakları kızarırken. Ellerimiz yavaşça aşağı kayarken, prezervatif organının sert derisine geçti ve Hardin gözlerini kısarken biraz daha sertleşti.

"Bir bakire ve bir sarhoş için hiç de beceriksiz sayılmayız," diye takıldım.

Bir kaşını kaldırarak gülümsedi. Şu anda şakacı davranabildiğimiz için mutluydum; olacaklarla ilgili gerginliğimi azaltıyordu.

"Ben sarhoş değilim, bebeğim. Birkaç kadeh içtim ama seninle tartışmak her zamanki gibi beni ayılttı." Gamzelerini göstererek sırıttı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

Cevabı beni rahatlatmıştı. Cinsel ilişkimizin ortasında sızmasını veya üzerime kusmasını istemiyordum. Kendi düşüncelerime hafifçe gülerek tekrar ona baktım. Gözleri net bakıyordu; bir saat önce olduğu gibi bulanık değildi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Gülerek elimi tuttu ve erkekliğini avcuma bıraktı. "Hazır mısın?" diye takıldı. Başımla onayladım. "Ben de," diye itiraf etti. Organının sertliğini elimde hissetmek çok hoşuma gitmişti. Yerinden doğrularak üzerime yükseldi. Bir diziyle bacaklarımı ayırdı ve organıma değen parmaklarını hissettim.

Bana nazik davranıp davranmayacağını merak ettim... Öyle olmasını umuyordum.

"Çok ıslandın, bu işimizi kolaylaştıracak." Nefes aldı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve nazikçe, yavaşça öptü. Dudakları benimkilere kenetlenmiş, sanki birbirlerinin biçimini almışlar gibiydi. Hafifçe geri çekilerek ağzımın kenarlarını, burnumu ve sonra tekrar dudaklarımı öptü. Onu kendime çekme çabasıyla ellerim sırtına kaydı.

"Yavaş, bebeğim, ağırdan almamız gerek," diye fısıldadı kulağıma. "Başlangıçta biraz acıtacak, bu yüzden durmamı istersen söyle. Ciddiyim, tamam mı?" dedi nazikçe ve gözlerime bakarak cevabımı bekledi.

"Tamam," dedim korkuyla. Bekâreti kaybetmenin acı verdiğini duymuştum ama o kadar da kötü olamazdı. En azından olmadığım umuyordum.

Hardin beni tekrar öptü. Prezervatifin ince ve kaygan dokusunu organımın üzerinde hissedince ürperdim. Saniyeler sonra içime doğru bastırdı...

Tuhaf bir histi... Gözlerim sımsıkı kapandı ve acıyla inlediğimi duydum.

"İyi misin?"

Ben başımla onaylayınca Hardin biraz daha bastırdı. Vücudumun içindeki iğne batması gibi hisle yüzümü buruşturdum. Herkesin söylediği kadar kötüydü; daha kötü değilse bile.

"*Siktir*," diye homurdandı Hardin. Vücudu hiç kıpırdamıyordu ama inanılmayacak kadar rahatsız ediciydi.

"Kıpırdayabilir miyim?" Sesi hırıltılıydı.

"Evet," dedim. Acı devam ediyordu fakat Hardin bütün yüzümü, dudaklarımı, yanaklarımı, burnumu, boynumu öpüyordu ve gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Hardin'in kollarını sımsıkı kavrayarak dikkatimi boynumda dolaşan dilinin sıcaklığına odakladım.

"Ah, Tanrım," diye inledi başını arkaya atarken. "Seni seviyorum, seni çok seviyorum, Tess." Nefesini yine yanağımda hissettim. Sesinin tesellisi acımı biraz dindirmişti ama kalçaları yavaşça bastırırken yine başladı.

Onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyordum fakat konuşursam ağlamaktan korkuyordum.

"Sen... lanet olsun... durmamı ister misin?" diye kekeledi. Sesinde zevk ve endişenin çatıştığını duyabiliyordum.

Başımı iki yana salladım ve gözleri tekrar kapanırken şaşkınlıkla izledim. Dişlerini sıkmıştı; sert kasları dövme desenli teninin altında gerilip gevşiyordu. Onun kendini kaybedişini izlerken hissettiğim acı neredeyse tamamen geçmişti. Parmaklarıyla elmacık kemiğimi okşadı ve beni tekrar öptükten sonra yüzünü boynuma gömdü. Nefesi hırıltılı, gayretli ve sıcaktı. Yüzünü benimkine yaklaştırarak gözlerini açtı. Bu duyguyu, Hardin'le beni daha önce bilmediğim yerlere sürükleyen bu derin bağlantımın yarattığı duygular için bu acıyı tekrar tekrar çekebilirdim. Gözlerime bakarken parlak yeşil gözlerinde gördüğüm duygu yoğunluğu gözyaşlarımı iyice serbest bıraktı; bu görüntü beni hiçliğe sürüklüyor, sonra ona geri getiriyordu. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğinden en küçük bir şüphem yoktu. İlişkimiz devam

etmezse, bir daha birbirimizle konuşmazsak bile tam şu anda benim için her şey demek olduğunu daima bilecektim.

Kendini kontrol edebilmek, yavaş gitmek için bütün gücünü harcadığını biliyordum ve bunun için onu daha da çok seviyordum. İçime girip çıkarken zaman zaman yavaşlayıp duruyor, sonra tekrar hızlanıyordu. Beni öperken dudaklarındaki tuzlu tadı hissettim ve daha fazlasını istedim. Boynunu ve kulağının altında onu delirttiğini bildiğim noktayı öptüm.

Titreyerek adımı söyledi. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Seni çok seviyorum."

Artık canım yanmıyordu ama hâlâ rahatsız ediciydi ve her ileri hamlesinde hâlâ biraz batıyordu. Dudaklarım boynuna kaydı ve ellerim saçlarını çekiştirdi.

"Seni seviyorum, Hardin," diyebildim sadece.

İnlerken şişmiş dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ah, bebeğim, boşalacağım. Tamam mı?" dedi dişlerini sıkarak.

Başımla onayladım ve boynunu tekrar öperken tenini nazikçe emdim. Hardin boşalırken bakışlarını gözlerimden ayırmadı; gerilirken ve nazikçe kendini üzerime bırakırken sonsuza dek sevgi sözleri veriyordu. Hızlı kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. Terden ıslanmış saçlarını öptüm. Nefesleri yavaşlayınca üzerimden kalkarak içimden çıktı. Ben ani boşluk hissiyle yüzümü buruştururken Hardin prezervatifi çıkarıp yuvarlayarak yerdeki ambalaj kâğıdının üzerine bıraktı.

"İyi misin? Nasıldı? Kendini nasıl hissediyorsun?" Gözleri yüzümü inceliyordu ve o anda olabileceğini sandığımdan daha savunmasız görünüyordu.

"İyiyim," dedim. Acısını dindirmek için bacaklarımı birbirine bastırdım. Çarşafın üzerindeki kanı görebiliyordum ama kıpırdamak bile istemiyordum.

Alnındaki saçları kenara itti. "Bek... beklediğin gibi miydi?"

"Daha iyiydi," dedim dürüstçe. Canım yanmasına rağmen yaşadığım deneyim inanılmazdı. Kendimi gelecek seferi hayal ederken buldum.

"Ciddi misin?" Sırıttı. Başımla onayladım. Bana doğru eğilerek alnını alnıma dayadı.

"Senin için nasıldı? Biraz daha... deneyim... kazandığımda daha iyi olacak," dedim.

Gülümsemesi silindi ve parmaklarını çenemin altına koyarak başımı hafifçe kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorladı. "Böyle söyleme; harikaydı, bebeğim. Harikadan da öteydi, bu... en iyisiydi," dedi ve gözlerimi devirdim. Neyi ne zaman yapmaları gerektiğini bilen çok daha deneyimli kızlarla birlikte olduğundan emindim.

"Onları sevmiyordum," dedi düşüncelerimi tahmin ederek. "Birlikte olduğun kişiyi sevdiğinde bambaşka bir şey oluyor. Gerçekten, Tessa. Kıyaslanamaz bile. Lütfen kendinden şüphe etme veya az önce yaşadıklarımızı küçümseme." Sesi yumuşak ve içtendi; büyük bir mutlulukla burnuna bir öpücük kondurdum.

Gülümseyerek belime sarıldı ve beni göğsüne doğru çekti. Çok güzel kokuyordu; terli Hardin bile en sevdiğim kokuydu.

"Canın yanıyor mu?" Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve bir buklemi işaret parmağına doladı.

"Biraz." Güldüm. "Ayağa kalkmaya korkuyorum."

Bana daha sıkı sarılarak omzumu öptü. "Daha önce bir bakireyle birlikte olmamıştım," dedi sakince.

Ona baktım. Gözleri yumuşak bakıyordu ve alaycılıktan eser yoktu. "Ah." Zihnimde onun ilk deneyimiyle ilgili bir sürü soru belirdi. Ne zaman, nerede, kimle ve neden? Ama bu soruları bir kenara attım; onu sevmediğini söylemişti. Hayatı boyunca benden başka kimseyi sevmemişti. Geçmişindeki kadınları artık umursamıyordum. Dediği gibiydi: Geçmiş. Umurumda olan tek şey, az önce hayatında ilk kez *aşk yapmış* olan bu güzel, arıza adamdı.

79. Bölüm

"Kalkmaya hazır mısın?" diye sordu Hardin bir saat sonra.

"Kalkmam gerektiğini biliyorum, sadece istemiyorum," dedim ve yanağımı göğsüne sürttüm.

"Seni zorlamak istemiyorum ama gerçekten tuvalete gitmem gerek," dedi. Gülerek onun üzerinden ve yataktan kalktım.

"Ay..." dedim kendimi tutamayarak.

"İyi misin?" diye sordu bininci kez. Dengemi sağlamam için elini uzattı.

"Evet, sadece biraz ağrıyor." Çarşafa bakınca yüzümü buruşturdum.

Hardin çarşafa baktı. "Evet, ben onları atarım." Çarşafı küçük yatağın üzerinden aldı.

"Buraya olmaz. Steph görür."

"Peki. O zaman nereye?" Topuklarının üzerinde zıplıyordu. Çişini uzun süredir tutuyor olmalıydı.

"Bilmiyorum... Giderken bir çöp bidonuna filan atabilir misin?"

"Gideceğimi kim söyledi ki? Eh, ne yani, benimle yatıp sonra da kovacak mısın?" Gözleri neşeyle parladı. Kotuyla külotunu yerden alarak üzerine geçirdi. Ben de tişörtünü alarak ona uzattım.

Poposuna bir tokat attım. "Gidip çişini yap ve çarşafı da beraberinde götür." Neden bu kadar umursadığımı bilmiyordum fakat istediğim en son şey, Steph'in bana bekâretimi kaybedişimle ilgili sorular sormasıydı.

"Tabii. Gecenin bir saati elimde kanlı bir çarşafla arabama gidersem kimse sapık filan olduğumu düşünmez herhalde."

Kaşlarımı çattım ve çarşafı yuvarlayıp kapıya doğru yürüdü. "Seni seviyorum," dedi dışarı çıkmadan önce.

Hardin odadan çıkınca kendimi toparlamak için biraz zaman bulabildim. Hissettiğim kadar iyi görünüp görünmediğimi merak ettim. İçim sıcacıktı ve tuhaf bir şekilde huzurluydum. Hardin'in üzerimde gidip gelişini hatırlayınca boğazımda bir şeyler düğümlendi. İnsanların seksi neden bu kadar önemsediğini artık biliyordum. Gerçekten çok şey kaçırmıştım fakat ilk deneyimimi Hardin'le yaşamasaydım, bu kadar inanılmaz olmayacağını da biliyordum. Aynaya baktığımda kendi yansımamı görünce ağzım açık kaldı. Yanaklarım parıldıyordu ve dudaklarım şişmişti. Yanaklarıma dokunup ellerimi oynattım; farklı görünüyordum. Çok belli belirsiz bir değişiklikti ve ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordum ama hoşuma gitmişti. Göğüslerimdeki küçük, kırmızı lekeleri bir an hayranlıkla izledim. Nasıl oluştuklarını bile hatırlamıyordum. Benimle sevişmesini tekrar düşündüm; tenimde dolaşan sıcak ve ıslak ağzını hayal ettim. Kapı açılarak beni hafifçe yerimde sıçratırken düşüncelerimden aniden sıyrıldım.

"Kendini mi izliyorsun?" Hardin sırıtarak kapıyı kapadı.

"Hayır... ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü aynanın karşısında çırılçıplak durmuş, onun tenimde dolaşan dudaklarını hayal ediyordum.

"Sorun değil, bebeğim. Senin vücuduna sahip olsaydım, ben de aynada kendimi izlerdim," dedi ve kızardım.

"Ben bir duş alacağım," dedim ellerimle vücudumu örtmeye çalışırken. Onun kokusunu vücudumdan yıkamak istemiyordum fakat diğer her şeyi yıkamak zorundaydım.

"Ben de alacağım," dedi. Bir kaşımı kaldırdım ve şakayla ellerini kaldırdı. "Birlikte değil, biliyorum. Yine de... birlikte yaşasaydık bunu yapabilirdik."

Onda da bir şey değişmişti; bunu görebiliyordum. Gülümsemesi daha derin, gözleri daha parlaktı. Başka kimsenin fark edebileceğini sanmıyordum ama öğrenmeyi planladığım birçok sırrına rağmen ben onu herkesten daha iyi tanıyordum.

"Ne?" Başını yana yatırdı.

"Hiç, sadece seni seviyorum," dedim. Yanakları hafifçe kızardı ve yine sırıttı. İkimiz de neşeliydik. Buna bayılmıştım. Bornozumu alınca önüme geçti.

"Benimle yaşama konusunu en azından düşündün mü?" diye sordu.

"Bana daha dün sordun. Yaşam değiştiren kararları teker tekrar yapmak istiyorum." Güldüm.

Hardin şakaklarını ovaladı. "Sadece belgeleri kısa zamanda imzalamak istiyorum. O lanet olasıca kardeşlik evinden ayrılmak zorundayım."

"Kendi başına ayrılamaz mısın?" diye önerdim tekrar.

"Bizim olsun istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü seninle olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. Neden bu kadar tereddütlüsün? Konu para mı? Ben hepsini hallederim."

"Hayır, etmeyeceksin," dedim. "Bunu kabul edersem ben de katkıda bulunurum; bedava hayat peşinde değilim." Bunu gerçekten konuştuğumuza inanamıyordum.

"O halde ne?"

"Bilmiyorum... Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz. Hep evlenene kadar kimseyle aynı evde yaşamayacağımı düşündüm..." diye açıkladım. Tek nedeni bu değildi; annem çok önemli bir nedendi ve başka birine dayanmak zorunda kalmaktan da korkuyordum. Bu kişi Hardin olsa bile. Annemin yaptığı şey buydu. Babamın gelirine güvenmişti ve babam onu terk ettiğinde de geri dönme olasılığına dayanmıştı. Her zaman babamın bize geri döneceğini sanmıştı ama asla dönmemişti.

"Evlenmek mi? Bu çok antik bir fikir, Tessa." Gülerek sandalyeye oturdu.

"Evliliğin nesi yanlış?" diye sordum. "Bizim için konuşmuyorum. Genel olarak soruyorum," diye ekledim.

Omuz silkti. "Yanlış bir tarafı yok; sadece bana uygun değil."

Bu konu çok ciddi bir açı kazanmıştı. Hardin'le evlilik konusunu konuşmak istemiyordum fakat evliliğin kendisine uygun olmadığını

söylemesi beni rahatsız etmişti. Onunla evlenme konusunu hiç düşünmemiştim bile; bunun için henüz çok erkendi. Hatta daha yıllar vardı. Ama zaman içinde bu seçeneğin varlığını bilmek isterdim ve yirmi beş yaşıma geldiğimde evlenmiş olmak, sonra da en azından iki çocuk yapmak istiyordum. Bütün geleceğim planlıydı.

Planlıydı, diye hatırlattım kendime. Hardin'le karşılaşana kadar her şeyim *planlıydı*; şimdiyse gelecek planlarım sürekli değişip duruyordu.

"Bu seni rahatsız etti, değil mi?" diye sordu düşüncelerimi anlayarak.

Hardin'le sevişmemiz aramızda görünmez bir bağ yaratmış, vücutlarımızı ve zihinlerimizi birleştirmişti. Planlarımdaki değişiklikler iyi yönde olmuştu... değil mi?

"Hayır." Sesimdeki duyguyu gizlemeye çalıştım fakat yine de tam olarak gizleyemedim. "Sadece daha önce kimsenin evliliğe karşı olduğunu açıkça söylediğini duymamıştım. Herkesin istediği şeyin bu olduğunu sanıyordum; hayatın amacı, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Bence insanlar sadece mutlu olmak istiyor. Catherine'i düşün; evliliğin ona ve Heathcliff'e ne getirdiğine bir bak."

Aynı dili konuşmamıza bayılıyordum. Benimle böyle, en iyi anladığım şekilde konuşacak başka kimse yoktu.

"Onlar *birbirleriyle* evlenmediler; sorun buydu," dedim gülerek. Hardin'le ilişkimde Catherine ve Heathcliff'inkiyle sayısız benzerliğin olduğu zamanı düşündüm.

"Rochester ve Jane?" diye önerdi. Hardin'in *Jane Eyre*'dan söz etmesi beni şaşırtmıştı.

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Rochester duygularını gizliyordu ve soğuktu. Aynı zamanda Jane'e evlenme teklif ettiğinde, ona tavan arasına gizlediği deli kadınla zaten evli olduğunu söylememişti. Burada pek de sağlam örnekler sunamıyorsun," dedim.

"Biliyorum. Sadece edebî karakterlerle ilgili konuşmanı seviyorum." Alnındaki saçları kenara itti ve bir an için çocuklaşarak ona dil çıkardım.

"Yani benimle evlenmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Evimde gizlediğim kaçık bir karım olmadığına sana yemin edebi-

lirim." Bana doğru bir adım attı. Karısı elbette ki yoktu fakat beni endişelendiren başka sırları vardı.

Aramızdaki mesafeyi kapadığında kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Ne? Elbette hayır. Sadece genel olarak evlilikten söz ediyordum. Bizden değil." Çırılçıplaktım ve Hardin'le evlilik hakkında konuşuyordum. Hayatımda neler oluyordu böyle?

"Yani evlenmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, evlenmezdim. Şey, bilmiyorum; bunu neden tartışıyoruz ki şimdi?" Yüzümü göğsüne gömdüm ve keyifle titrediğini hissettim.

"Sadece merak ediyordum. Ancak artık bana sağlam bir argüman sunduğuna göre, evlilik karşıtı duruşumu tekrar gözden geçirebilirim. Beni namuslu bir ev erkeği yapabilirsin."

Sesi ciddi gibiydi ama bu mümkün değildi. Değil mi? Ben onun akıl sağlığını sorgulamaya başlarken gülerek alnımdan öptü.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye homurdandım. Bekâretimi kaybettikten birkaç saat sonra evlilikten konuşmak, zaten pelteleşmiş olan beynime çok ağır gelmişti.

"Tabii. Ama ev konusunu kapamıyorum; bana cevap vermek için yarına kadar zamanın var. Sonsuza dek bekleyemem," dedi.

"Çok tatlısın." Gözlerimi devirdim.

"Beni tanıyorsun, Bay Romantik!" dedi ve yine alnımdan öptü. "Şimdi bir duş alalım. Sen böyle çırılçıplak karşımda dururken, içimden seni yatağa atıp tekrar düzmek geliyor."

Başımı iki yana salladım ve kollarından sıyrılarak bornozumu yine sırtıma geçirdim. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordum kozmetik çantamı alırken.

"Gelmek isterim fakat sanırım şimdilik bir duşla yetinmem gerekecek." Göz kırptı. Birlikte koridora çıkarken koluna vurdum.

80. Bölüm

İkimiz de duş alıp tekrar yatağa uzandığımızda saat neredeyse sabahın dördüydü.

"Bir saat sonra kalkmam gerek," diye homurdandım dudaklarımı göğsüne bastırarak.

"Yedi buçuğa kadar uyusan yine zamanında yetişirsin," diye hatırlattı. Sabah aceleyle koşturmak zorunda kalma fikri pek çekici gelmiyordu ama uykuya ihtiyacım vardı. Neyse ki daha önce biraz kestirmiştim, dolayısıyla Vance'deki ilk gerçek iş günümde ayakta uyumak zorunda kalmayacaktım.

"Hımm..." diye mırıldandım tekrar.

"Ben alarmını kurarım," dedi ben uykuya dalarken.

Dağınık saçlarımı kıvırmaya çalışırken gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Sulanan gözlerime kahverengi göz kalemi sürdüm ve yakut rengi yeni elbisemi giydim. Yakası kare biçimindeydi ve fazla dekolte olmasa da göğüslerimi vurguluyordu. Eteği dizimin hemen üzerindeydi ve belimdeki küçük kahverengi kemer, hazırlanmam gerçekte olduğundan daha uzun zaman almış gibi gösteriyordu. Biraz allık sürmeyi düşündüm fakat Hardin'le geçirdiğim gece sayesinde yanaklarım hâlâ parıldıyordu. Yeni ayakkabılarımı giyip aynada kendime baktım. Elbise bir hayli gösterişliydi ve hak ettiğimden daha iyi görünüyordum. Küçük yatağımda battaniye sarınmış, ayağını kenardan sarkıtmış halde uyuyan Hardin'e bakarak gülümsedim. Onu uyandırmak için son ana kadar

bekledim. Aslında hiç uyandırmamayı da düşündüm ama bencilce davranıyordum ve gitmeden önce onu öpmek istiyordum.

"Gitmem gerek," dedim nazikçe omzunu dürterek.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve gözlerini açmadan dudaklarını ileri uzattı. "Derse gidecek misin?" diye sordum onu öptükten sonra.

"Hayır," dedi ve diğer tarafa döndü.

Omzuna bir öpücük daha kondurduktan sonra ceketim ile çantamı aldım. Aslında yatakta onun yanına dönmeyi çok istiyordum. *Belki de onunla birlikte yaşamak o kadar da kötü olmaz; zaten neredeyse her geceyi birlikte geçiriyoruz.* Bu düşünceyi kafamdan attım. Kötü bir fikirdi; çok erkendi. Fazla erken.

Yine de yol boyunca Hardin'le birlikte aynı evde yaşadığımızı, perdeleri seçip duvarları boyadığımızı hayal ettim. Vance'deki asansöre ulaştığımda, duş perdesini ve banyo paspaslarını seçmiştim bile fakat asansör üçüncü kata ulaşınca lacivert takım elbiseli genç bir adam binerek dikkatimi dağıttı.

"Merhaba," dedi asansörün düğmelerine uzanırken. En üst katın düğmesine basılmış olduğunu görünce geri çekilip asansörün duvarına yaslandı.

"Burada yeni misiniz?" diye sordu. Üzerinden sabun kokusu yayılıyordu ve gözleri masmaviydi ki siyah saçlarıyla tuhaf bir kontrast oluşturuyordu.

"Sadece stajyerim," dedim.

"Sadece stajyer mi?" Güldü.

"Yani, gerçek bir çalışan değilim, stajyerim," diye düzelttim mahcup bir tavırla.

"Birkaç yıl önce ben de stajyer olarak başlamıştım ve sonra tam gün işe alındım. WCU'ya mı gidiyorsunuz?"

"Evet, siz?"

"Ben de. Geçen yıl mezun oldum. Bittiğine seviniyorum." Güldü. "Burayı seveceksiniz."

"Teşekkürler, sevdim bile," dedim asansörden inerken.

Köşeyi dönmek üzereyken arkamdan seslendi: "Adınızı öğrenemedim."

"Tessa, Tessa Young."

Gülümseyerek el salladı. "Ben de Trevor. Tanıştığımıza sevindim, Tessa."

Önceki gün gördüğüm kadın yine resepsiyon masasındaydı ve bu kez adının Kimberly olduğunu söyledi. Gülümseyerek bana şans diledikten sonra üzerinde kahve ve yiyecek bulunan bir masayı işaret etti. Gülümseyerek teşekkür ederken bir çörek ve bir bardak kahve aldıktan sonra ofisime yöneldim. Masamın üzerinde bir kâğıt tomarı ve Bay Vance'den bir mesaj buldum; ilk taslağımı okumaya başlamamı istiyor ve iyi şanslar diliyordu. Bu stajın serbestliğine bayılmıştım; şansıma inanamıyordum. Çöreğimi yemeye başlarken mesajı kâğıt tomarının üzerinden alarak işe koyuldum.

Taslak gerçekten iyiydi ve elimden bırakamıyordum. Üçte birini okumuşken masamdaki telefon çaldı.

"Alo?" dedim ve kendi ofis telefonuma nasıl cevap vermem gerektiğini bilmediğimi fark ettim. Daha yetişkin gibi görünmeye çalışarak ekledim: "Yani, Tessa Young'ın ofisi." Dudağımı ısırırken karşı taraftan hafif bir gülüş duydum.

"Bayan Young, burada sizinle görüşmek isteyen biri var. Yanınıza göndereyim mi?" diye sordu Kimberly.

"Tessa. Bana Tessa deyin lütfen," dedim. Bu şekilde seslenmesi, ona saygısızlık ettiğimi hissettirmişti; benden çok daha deneyimli ve yaşça büyüktü.

"Tessa," dedi ve dostça gülümsediğini hissettim. "Onu içeri göndereyim mi?" diye tekrarladı.

"Ah, evet. Bir dakika... gelen kim?"

"Emin değilim... genç bir bey... şey... dövmeleri var, bir sürü," diye fısıldadı ve kendimi tutamayarak güldüm.

"Evet, ben onu almaya gelirim," dedim ve telefonu kapadım.

Hardin'in buraya gelmiş olması beni hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Her şeyin yolunda olmasını umuyordum. Lobiye

çıktığımda ellerini ceplerine sokmuş halde duruyordu ve Kimberly de telefonla konuşuyordu. Sadece telefonla konuşuyormuş gibi yaptığını hissettim ama emin olamadım. Daha ikinci günümde ziyaretçilerim gelmeye başlayınca Bay Vance'in bana verdiği muhteşem fırsatı kötüye kullanmadığımı umut ettim.

"Hey, her şey yolunda mı?" diyerek ona yaklaştım.

"Evet, sadece ilk gününün nasıl geçtiğini görmek istedim." Gülümsedi ve kaşındaki küpeyi parmaklarının arasına aldı.

"Ah, harika... Ben..." diye başladım fakat Bay Vance yanımıza gelince sustum.

"Bak, bak, bak... İşini geri almaya mı geldin?" Hardin'e gülümsedi ve omzunu sıvazladı.

"Bunu çok istediğinden eminim, seni yaşlı serseri," dedi Hardin gülerek ve ağzım açık kaldı. Bay Vance gülerek yumruğunu kaldırdı ve Hardin'in kaburgalarını babacan bir şakacılıkla dürttü. Sandığımdan daha yakın olmalıydılar.

"Ee, bu onuru neye borçluyuz bakalım? Yoksa yeni stajyerimin peşinde mi dolaşıyorsun?" Bay Vance dönüp bana baktı.

"İkincisi. Stajyerlerin peşinden koşmak en sevdiğim eğlencelerden biri." Ne diyeceğimi bilemeyerek bir Hardin'e bir Bay Vance'e baktım. Hardin'in bu şakacı tarafını görmek hoşuma gitmişti; pek sık gördüğüm bir şey değildi.

"Henüz yemediysen, öğle yemeği için zamanın var mı?" diye sordu Hardin bana dönerek. Duvardaki saate baktım; öğle olmuştu bile. Zaman çok hızlı akmıştı.

Bay Vance'e baktım ve omuz silkti. "Her gün bir saat öğle aramız var. Bir kızın yemesi de gerek!" Gülümsedi ve Hardin'le vedalaştıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

"Buraya geldiğinden emin olmak için sana birkaç kez mesaj attım ama cevap vermedin," dedi Hardin, asansöre bindiğimizde.

"Telefonuma bakmadım. Kendimi bir romana kaptırmıştım," dedim elini tutarken.

"İyisin, değil mi? İyi miyiz?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Evet, neden olmayalım ki?"

"Ben... Bilmem... Bana cevap vermediğin için endişelendim biraz. Sandım ki... Belki de dün geceyle ilgili pişmanlık duyuyor olabileceğinden korktum." Bakışlarını indirdi.

"Ne? Elbette hayır. Gerçekten telefonuma bakmadım. Önceki geceyle ilgili hiçbir pişmanlığım yok; asla." Olanları hatırlayınca gülümsemekten kendimi alamadım.

"Güzel. Eh, buna gerçekten rahatladım." Nefesini üfledi.

"Bunca yolu pişmanlığım olup olmadığını öğrenmek için mi geldin?" diye sordum. Bu biraz aşırıydı fakat aynı zamanda da gurur vermişti.

"Evet... Şey, tam olarak değil. Seni yemeğe götürmeyi de istedim." Hardin gülümseyerek elimi dudaklarına götürdü.

Asansörden inip dışarı yürüdük. Ceketimi yanıma almalıydım. Ürperdiğimi görünce Hardin bana baktı.

"Arabamda bir ceket var. Onu alalım, sonra köşeden dönüp Brio'ya gideriz; gerçekten iyi bir yerdir." Arabasına gittiğimizde bagajdan siyah deri bir mont çıkarınca gülmekten kendimi alamadım. Bagajında koca bir gardırop olmalıydı. Onunla tanıştığımdan beri o bagajdan giysi çıkarıp duruyordu.

Mont beklenmedik ölçüde ısıtıyor ve Hardin gibi kokuyordu. Elbette ki güzelce sarındım ve kollarımı salladım.

"Teşekkür ederim." Çenesine bir öpücük kondurdum.

"Sana yakıştı; mükemmel oldu."

Kaldırımda birlikte yürürken elimi tuttu; sokaktaki iş adamları ve iş kadınları bize tuhaf gözlerle bakıyordu. Dışarıdan ne kadar farklı göründüğümüzü bazen unutuyordum. Her açıdan birbirimizin aksiydik ama her nasılsa bu bize uyuyordu.

Brio küçük ama ilginç bir İtalyan restoranıydı. Zemin çok renkli karolarla döşenmişti ve tavanda beyaz kapıların önünde bekleyen bebek meleklerle dolu –arkalarında biri siyah biri beyaz iki melek kucaklaşmışlardı– bir cennet resmi vardı. Beyaz melek diğerini kapıdan diğer tarafa çekmeye çalışıyor gibiydi.

"Tess?" dedi Hardin beni kolumdan çekerken.

"Geliyorum," diye mırıldandım. Restoranın arka tarafında bir masaya yaklaştık. Hardin karşıma geçmek yerine yanımdaki sandalyeye oturarak sandalyeyi daha yakına çekti ve dirseklerini masaya dayadı. İkimizin de siparişini o verdi ama benim için sakıncası yoktu çünkü burayı o biliyordu.

"Eh, gördüğüm kadarıyla Bay Vance'le bir hayli yakınsınız, ha?" diye sordum.

"Ben öyle demezdim. Ama birbirimizi iyi tanıyoruz." Omuz silkti.

"Seni öyle gördüğüme sevindim; iyi anlaşıyor gibiydiniz."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve elini bacağıma koydu. "Öyle mi?"

"Evet, seni mutlu görmek hoşuma gidiyor." Bay Vance'le ilişkisinde bana anlattığından fazlası olduğunu hissediyordum fakat şimdilik zorlamayacaktım.

"Mutluyum. Olacağımı sandığımdan daha mutluyum," diye ekledi.

"Ne oldu sana? Bana karşı yumuşuyorsun," diye takıldım. Güldü.

"Sana hatırlatmak için birkaç masa devirip birkaç kişinin burnunu kırabilirim," dedi ve omzumu onunkine bastırdım.

"Hayır, teşekkürler," dedim gülerek.

Yemeklerimiz gelince garsona teşekkür ettim. Hepsi inanılmaz görünüyordu ve tadına bakmadan muhteşem kokusunu içime çektim. Hardin bize ravioli[3] söylemişti ve çok lezzetliydi.

"Güzel, değil mi?" dedi övünerek ve ağzına yiyecek doldurdu. Başımla onaylayarak ben de aynı şeyi yaptım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Hardin'le hesabı kimin ödeyeceği konusunda atıştık ama sonunda kazanan o oldu.

"Sen bana daha sonra ödersin." Garsonun arkasından göz kırptı.

VP'ye döndüğümüzde Hardin peşimden içeri girdi. "Yukarı mı geliyorsun?" diye sordum.

"Evet, ofisini görmek istiyorum. Sonra gideceğim, söz."

---

3 İtalyan usulü mantı. (ç.n.)

"Anlaştık," dedim ve asansöre bindik. En üst kata ulaştığımızda montunu iade ettim ve sırtına geçirdi. Deri montla ne kadar yakışıklı göründüğüne inanamadım.

"Hey, yine siz," dedi lacivert takım elbiseli adam, biz koridorda yürürken.

"Ve yine siz," dedim gülümseyerek.

Bakışları Hardin'e döndü ve Hardin kendini tanıttı.

"Tanıştığımıza sevindim. Adım Trevor; finans bölümünde çalışıyorum." Hafifçe el salladı. "Eh, görüşürüz," dedi ve uzaklaştı.

Ofise girdiğimizde Hardin beni bileğimden yakalayarak kendine çevirdi. "Bu da neydi böyle?" diye hırladı.

Dalga mı geçiyor bu? Bileğimi tutan eline baktım ve ciddi olduğuna karar verdim. Tutuşu sert değildi ama beni olduğum yere mıhlamıştı.

"Ne?"

"Şu adam?"

"Ne olmuş ona? Onunla bu sabah asansörde karşılaştım." Bileğimi çekip kurtardım.

"Bana yeni tanışmışsınız gibi gelmedi; ikiniz gözümün önünde flört ediyordunuz."

Kendimi tutamayarak güldüm ama sesim daha çok havlar gibi çıktı. "*Ne?* Flört olduğunu sandıysan gerçekten delirmişsin. Sadece kibarlık ediyordum; o da öyle. Onunla neden flört edeyim ki?" Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. Şimdi burada olay çıkarmak benim için hiç iyi olmazdı.

"Neden etmeyesin ki? Takım elbise, bakımlı saçlar, nazik bir tavır..." dedi Hardin.

Öfkeli olmaktan çok kırgın ve endişeli olduğunu o zaman anladım. Güdülerim beni ona çıkışıp defolmasını söylemeye zorluyordu fakat farklı bir yaklaşıma karar verdim. Tıpkı babasının evinde eşyaları kırıp döktüğünde olduğu gibi.

"Böyle mi düşünüyorsun yani? Onun gibi, sana benzemeyen birini tercih edeceğimi mi?" diye sordum nazik bir sesle.

Hardin afallayarak gözlerini iri iri açtı. Ona patlamamı beklediğini biliyordum ama bu değişiklik onu hazırlıksız yakalayarak

yavaşlatmıştı ve şimdi ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Bilmiyorum... belki." Gözlerime baktı.

"Eh, her zamanki gibi yanılıyorsun." Gülümsedim. Daha sonra bunu onunla konuşmam gerekecekti ama o anda endişeleneceği bir şey olmadığını bilmesini sağlamak, benim için ona haddini bildirmekten daha önemliydi.

"Onunla flört ettiğimi düşünüyorsan özür dilerim ama etmiyordum. Sana böyle bir şey yapmam," dedim. Gözleri yumuşadı ve elini yanağıma kaldırdı. Böylesine güçlü biri nasıl aynı anda bu kadar zayıf olabilirdi ki?

"Ben... Tamam," dedi.

Gülerek yanağını okşadım. Onu hazırlıksız yakalamak hoşuma gidiyordu. "Yanımda sen varken o kim ki?"

Gözleri titreşti ve nihayet gülümsedi. Hardin adındaki bombayı etkisiz hale getirmeyi öğrendiğim için ben de rahatlamıştım. "Seni seviyorum," dedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Böyle patladığım için özür dilerim."

"Özrünü kabul ediyorum; şimdi sana ofisimi göstereyim!" dedim neşeli bir sesle.

"Ben seni hak etmiyorum," dedi çok kısık bir sesle. Ona aldırmamayı ve neşemi sürdürmeyi seçtim.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Güldü ve ben ona her detayı, raflardaki her kitabı ve masamın üzerindeki boş fotoğraf çerçevesini gösterirken dikkatle dinledi.

"Bu çerçeveye bizim bir fotoğrafımızı koymayı düşünüyordum," dedim.

Hiç birlikte çekilmiş fotoğrafımız yoktu ve boş çerçeveyi oraya koyana kadar bu düşünce aklıma bile gelmemişti. Hardin objektife gülümseyecek birine benzemiyordu; fotoğraf cep telefonuyla çekilecek olsa bile.

"Ah, ben fotoğraf çektirmem," dedi düşüncelerimi doğrulayarak.

Ancak geri çevrildiğim için biraz mahcup olduğumu anlayınca, "Yani..." diye devam etti, "sanırım bir taneden zarar gelmez. Ama sadece bir tane."

"Bunu daha sonra düşünürüz." Gülümsediğimi görünce rahatladı.

"Şimdi şu elbiseyle ne kadar seksi göründüğüne geçelim. Buraya geldiğimden beri beni çıldırttı." Bana doğru bir adım atarken sesi bir oktav daha derinleşmişti. Vücudum hemen ısındı; sözleri beni her seferinde kendimden geçiriyordu.

"Bu sabah gözlerimi açmadığım için şanslısın. Açsaydım..." Parmaklarını elbisemin yakasında dolaştırdı. "Gitmene izin vermezdim."

Diğer elini elbisemin eteğine uzatarak bacağımı okşadı.

"Hardin..." diye uyardım. Ama sesim inilti gibi çıktı.

"Ne, bebeğim... Bunu yapmamı istemiyor musun?" Beni kaldırarak masamın kenarına oturttu.

"Ben..." Dudaklarını boynumda hissedince zihnim bulandı. Parmaklarımı saçlarına gömerken, o da tenimi ısırıyordu. "Burada olmaz... biri girebilir... ya da bir şey..." Sözler ağzımdan rastgele çıkıyor ve pek anlam taşımıyordu. Ellerini bacaklarıma koyarak iki yana açtı.

"Kapıda kilit olmasının bir nedeni var... Sana burada, bu masanın üzerinde sahip olmayı gerçekten istiyorum. Ya da pencerenin önünde." Dudakları göğsüme kaydı. Teklif ettiği şeyin düşüncesi bile bütün vücudumu titretiyordu. Parmakları külotumun dantelinde dolaşırken dişlerinin arasından sertçe nefes aldı.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdandı, önceki gün aldığım beyaz dantelli takımı görmek için bacaklarımın arasına bakarken. Stajımın ikinci günü yeni ofisimdeki masanın üzerinde böyle bir şeyin olmasına izin verdiğime inanamıyordum. Bu fikir beni hem heyecanlandırıyor hem de dehşete sürüklüyordu.

"Kapıyı kilit..." diye başladım fakat telefonum aniden çalınca ikimiz de yerimizden sıçradık. Hemen fırlayarak telefona uzandım. "Alo? Ben Tessa Young!"

"Bayan Young. Şey, Tessa," diye düzeltti Kimberly. "Bay Vance bugünlük paydos etti ve şu anda ofisine geliyor," dedi hınzır bir sesle.

Kızararak ona teşekkür ettim. Anlaşılan Hardin'in benim için ne kadar karşı konulmaz olduğunu hissetmişti.

81. Bölüm

Bay Vance'le bir futbol maçıyla ilgili biraz didiştikten sonra Hardin gitti. Ziyaretçim olduğu için özür diledim ama Bay Vance umursamadı bile; Hardin'in aileden biri olduğunu ve istediği zaman gelebileceğini söyledi. Hardin'in benimle masanın üzerinde nasıl sevişmeye kalktığını hatırlarken, Bay Vance beni gerçeğe döndürene kadar maaşla ilgili söylediklerini üç kez tekrarlamak zorunda kaldı.

O gittikten sonra üzerinde çalıştığım kitaba geri döndüm ve kendimi o kadar kaptırdım ki başımı tekrar kaldırdığımda saatin beşi geçtiğini görünce şaşırdım. Bir saat fazladan çalışmış ve Hardin'in bir aramasını kaçırmıştım. Arabama döndüğümde onu geri aradım fakat cevap vermedi. Orta yoğunluktaki trafiği aşarak odama ulaştığımda, Steph'i yatağının üzerinde görünce şaşırdım. Bunun onun da odası olduğunu bazen unutuyordum.

"Uzun zamandır görüşemedik," dedim neşeyle, çantamı bırakıp ayakkabılarımı çıkarırken.

"Evet..." dedi burnunu çekerek.

"Sen iyi misin? Ne oldu?" Yatağının üzerinde yanına oturdum.

"Sanırım Tristan'la ayrıldık." Hıçkırdı. Steph'in ağladığını görmek tuhaftı; genellikle çok güçlü ve küstah biriydi.

"Neden? *Sanırım* da ne demek?" diye sordum onu teselli etmek için bir elimi sırtına koyarken.

"Şey, kavga ettik ve ondan ayrıldım ama ciddi değildim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum; sadece *onunla* oturduğu ve onun kim olduğunu bildiğim için kızgındım."

"Kim?" diye sordum, cevabı zaten bildiğimi hissetmeme rağmen.

"Molly. Onunla nasıl flört ettiğini ve sırnaştığını görmeliydin."

"Ama sizin birlikte olduğunuzu biliyor; Molly senin arkadaşın değil mi?"

"Bu umurunda bile değil. Erkeklerin ilgisini çekmek için her şeyi yapar." Steph'in ağlayışını ve gözlerini silişini izlerken Molly'yle ilgili olumsuz duygularım daha da güçlendi.

"Tristan'ın ona yaklaşacağını sanmıyorum; sana nasıl baktığını gördüm. Sana gerçekten değer veriyor. Bence onu arayıp bu konuyu konuşmalısın," diye önerdim.

"Ya onun yanındaysa?"

"Değil," diye garanti verdim. Tristan'ın o pembe saçlı yılanla kırıştıracağına inanmıyordum.

"Sen nereden biliyorsun? Bazen insanları tanıdığını sanırsın ama aslında tanımazsın," dedi gözlerime bakarak. "H..."

"Selam..." dedi Hardin odaya dalarken ve önündeki hüzünlü sahneyi görürken. "Şey... sonra mı geleyim?" Huzursuzca kıpırdandı. Hardin, arkadaşı olsun ya da olmasın, ağlayan bir kızı teselli edecek biri değildi.

"Hayır, ben gidip Tristan'ı bulacağım ve özür dilemeye çalışacağım." Steph yataktan kalktı. "Teşekkür ederim, Tessa." Bana sarıldıktan sonra Hardin'e baktı. Steph odadan çıkmadan önce aralarında tuhaf bir bakışma oldu.

Hardin dönüp bana bir öpücük verdi. "Aç mısın?"

"Evet, aslında açım," dedim. Ders çalışmalıydım ama aslında bir hayli ilerideydim. Hardin'in ne zaman veya nasıl çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bir şeyler yedikten sonra Karen'ı veya Landon'ı arayıp ne giymem gerektiğini sorabileceğini düşündüm... biliyorsun, düğün için." Landon'ın adını duyunca içim sızladı. Onunla birkaç gündür konuşmamış ve özlemiştim. Ona stajımı ve hatta belki Hardin'le ilişkimi anlatmak istiyordum. Buna henüz karar vermemiştim fakat yine de onunla konuşmak istiyordum.

"Evet, Landon'ı ararım. Düğün için heyecanlanıyorum!" dedim ve benim de düğünde giyecek bir şeyler bulmam gerektiğini hatırladım.

"Evet. Ben de. Çok heyecanlıyım. Bundan daha heyecanlı olamazdım." Gözlerini devirince kendimi tutamayarak güldüm.

"Eh, en azından gideceğine seviniyorum. Bu baban ve Karen için çok önemli."

Başını iki yana salladı fakat onu tanıdığımdan beri kısa zamanda çok yol almıştı.

"Evet... Evet. Haydi, gidip bir şeyler yiyelim," diye homurdandı ve sandalyenin üzerinden ceketimi kaptı.

"Önce üstümü değiştireyim, Tanrım," diye sızlandım. Soyunup şifonyerimden aldığım bir kot ve bir WCU bluzu üzerime geçirirken beni izliyordu.

"Muhteşem görünüyorsun. Gündüzleri seksi ofis kadını ve geceleri tatlı okul öğrencisi," diye takıldı. Onun sözlerini duyunca içim kıpır kıpır oldu ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek yanağından öptüm.

Sonrasında alışverişe çıkabilmek için alışveriş merkezinde yemeye karar verdik. Oturduğumuzda Landon'ı aradım ve bana Hardin'in ne giymesi gerektiğini annesine sorup beni hemen geri arayacağını söyledi.

"Önce senin için bir şeyler bulabiliriz, değil mi?" diye önerdi.

"Ben de ne giyeceğimi bilmiyorum ki." Güldüm.

"Eh, ne giyersen giy, güzel görünme lüksüne sahipsin."

"Bu doğru değil; sen de 'ne kadar kötü göründüğüm umurumda bile değil ama kusursuz görünüyorum' görünüşünü iyi beceriyorsun."

Kibirli bir tavırla sırıtarak arkasına yaslandı. "Beceriyorum, değil mi?"

Gözlerimi devirirken telefonum çaldı. "Landon arıyor."

"Selam," dedi Landon, "annem beyaz giymenizin en iyisi olacağını söyledi. Âdetin bu olmadığını biliyorum ama annem böyle istiyor. Ve en azından Hardin'e de kumaş pantolon giydirip kravat taktırmaya

çalış. Dürüst olmam gerekirse, ondan pek fazla şey beklediklerini sanmıyorum." Güldü.

"Tamam, şey, ona kravat taktırmak için elimden geleni yaparım." Hardin'e baktım; şakacı bir tavırla kaşlarını çattı.

"İyi şanslar. Stajın nasıl gidiyor?"

"Güzel. Şey, aslında harika. Bir hayalim gerçekleşti. Buna inanamıyorum. Kendi ofisim var ve temel olarak bütün kitap okumak için para alıyorum. Mükemmel. Dersler nasıl? Edebiyatı kaçırdım."

Şimdi Hardin gerçekten kaşlarını çatı ve yemek katında bakışlarını izledim. Zed, Logan ve daha önce tanışmadığım bir çocuk bize doğru yürüyorlardı. Zed bana dostça el salladı ve ne yaptığımı fark edemeden gülümsedim. Hardin bana öfkeyle bakarak ayağa kalktı.

"Hemen dönerim," dedi ve onlara doğru yürüdü. Ben Landon'la sohbetime devam etmeye çalışırken bir yandan da Hardin'i izliyordum ama ne yapacağını bilemiyordum.

"Evet, sensiz tadı çıkmıyor fakat senin için seviniyorum. En azından Hardin de gelmediği için onunla uğraşmak zorunda kalmadım," dedi Landon.

"Ne demek derse gelmedi? Şey, bugün dışında yani. Dün oradaydı, değil mi?"

"Hayır, sen gittiğin ve o da senden birkaç metreden fazla uzak kalamadığı için yine bıraktığını sandım," diye takıldı ve Hardin'in derslerini aksattığını öğrenmeme rağmen içim ısındı.

Sırtı bana dönük olan Hardin'e baktım fakat omuzlarının duruşundan gergin olduğunu görebiliyordum. Tanımadığım çocuğun yüzünde yılışık bir gülümseme vardı ve Zed de başını iki yana sallıyordu. Logan onlarla ilgilenmiyor, yanlarından geçen bir grup kıza bakıyordu. Hardin çocuğa doğru bir adım attığında kavga edip etmediklerini anlayamadım.

"Çok üzgünüm, Landon ama seni tekrar ararım," diyerek telefonu kapadım. Tepsilerimizi masanın üzerine bıraktıktan sonra, kimsenin yemeklerimizle uğraşmamasını umarak onlara yaklaştım.

"Selam, Tessa, nasılsın?" diye sordu Zed ve yaklaşarak bana sarıldı. Nezaket gereği sarılışına karşılık verirken kızardım. Geri çekildiğimizde Hardin'e bakmamam gerektiğini biliyordum. Zed'in saçları darmadağınık bir halde yukarı dikilmişti ve her tarafında yamalar olan deri ceketiyle baştan aşağı siyah giyinmişti.

"Hardin, bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sordu yabancı. Gülümsediğinde tüylerim ürperdi. İyi biri olmadığını anlamıştım.

"Şey, evet." Hardin elini aramızda salladı. "Bu arkadaşım Tessa; Tessa, bu da Jace."

Arkadaş mı? Az önce karnıma tekme yemişim gibi hissettim. Aşağılandığımı gizlemek ve gülümsemek için elimden geleni yaptım.

"WCU'ya mı gidiyorsun?" diye sordum. Sesim içimde hissettiğimden daha sağlamdı.

"Tanrım, hayır. Ben üniversiteye filan gitmiyorum." Havalı bir tavırla güldü. "Ama bütün kızlar senin gibiyse seve seve yeniden düşünürüm."

Zorlukla yutkunurken Hardin'in bir şeyler söylemesini bekledim. Ah, doğru, ben onun *arkadaşıydım*. Neden söyleyecekti ki? Sessiz kalırken masadan kalkmamış olmayı diliyordum.

"Bu gece limana gidiyoruz; siz de gelmelisiniz," dedi Zed.

"Gelemeyiz. Belki gelecek sefere," dedi Hardin. Araya girip gelebileceğimizi söylemek istedim ama konuşamayacak kadar kızgındım.

"Neden?" diye sordu Jace.

"Yarın çalışması gerekiyor. Sanırım ben daha sonra uğrayabilirim. Yalnız," diye ekledi.

"Bu çok kötü." Jace bana gülümsedi. Kumral saçları gözlerinin önüne düşünce bir baş hareketiyle kenara attı.

Hardin ona bakarken dişlerini sıkıyordu. Bir şeyleri kaçırdığımı hissediyordum. Bu çocuk kimin nesiydi ki?

"Evet, yola çıktığımda size haber veririm," dedi Hardin ve ben yanlarından uzaklaştım.

Hardin'in arkamdan geldiğini duydum ama yine de yürümeye devam ettim. Arkadaşlarının bir şey düşünmesini istemediğinden –

bundan emindim– bana seslenmedi ama peşimden geldi. Daha hızlı yürüyerek Macy'ye daldım ve izimi kaybettirmeyi umarak keskin bir dönüş yaptım. Şansım yoktu; dirseğimi yakalayarak beni kendine çevirdi.

"Sorun ne?" Sinirlendiği açıktı.

"Ah, bilmiyorum, Hardin!" diye bağırdım. Yaşlı bir kadın bana bakınca özür dileyen bir tavırla gülümsedim.

"Ben de öyle! Az önce Zed'e sarılan sendin!" diye bağırdı. Dikkat çekmeye başlamıştık bile ama burnumdan soluduğum için o anda umurumda bile değildi.

"Benden utanıyor filan mısın sen? Yani anlıyorum, çok havalı bir kız değilim ama sanıyordum ki..."

"Ne? Hayır! Elbette senden utanmıyorum. Delirdin mi?" diye çıkıştı. O anda kendimi gerçekten delirmiş gibi hissediyordum.

"Beni arkadaşınla neden tanıştırmadın o zaman? Birlikte yaşamaktan söz edip duruyorsun, sonra da gidip onlara arkadaş olduğumuzu mu söylüyorsun? Ne yapacaksın yani, beni bir yere mi gizleyeceksin? Ben kimsenin sırrı olmayacağım. Arkadaşlarının birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyorsan birlikte olmayalım zaten." Arkamı dönerek hızlı adımlarla uzaklaştım.

"Tessa! Lanet olsun..." dedi ve mağazanın içinde peşimden geldi. Giyinme kabinlerine ulaştığımda içlerine baktım.

"Peşinden gelirim," dedi aklımdan geçeni anlayarak.

Gelirdi. Bu yüzden dönerek mağazanın çıkışına yöneldim. "Beni eve götür. Hemen," dedim. Alışveriş merkezinden çıkıp arabasına doğru giderken sessizdim ve Hardin'in en azından üç metre önünden yürüyordum. Benim için kapıyı açmaya yeltendi ama öfkeli bakışlarımı görünce geri çekildi. Onun yerinde olsam mesafemi korurdum.

Pencereden dışarı bakarken ona söyleyebileceğim korkunç şeyleri düşünüyordum ama sessizdim. En çok da insanlara birlikte olduğumuzu söyleyemediği için utanıyordum. Arkadaşları gibi olmadığımı ve muhtemelen benim bir ezik olduğumu düşüneceklerini biliyordum fakat bu onun için önemli olmamalıydı. Onun yerinde Zed olsa ilişkimizi arkadaşlarından gizler miydi diye düşündüm ve gizlemeye-

ceğini anladım. Aslına bakılırsa Hardin asla kız arkadaşı olduğumu söylememişti. Muhtemelen en azından çıktığımızı kabul edene kadar onunla yatmamalıydım.

"Öfke krizin geçti mi?" diye sordu, otobana çıkarken.

"Kriz mi? Sen şaka mısın yahu?" Sesim küçük arabanın içinde çınladı.

"Seni arkadaşım olarak tanıtmamda bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamıyorum; demek istediğim o değildi. Sadece hazırlıksız yakalandım," diye yalan söyledi. Bakışlarını kaçırışından yalan söylediğini anlayabiliyordum.

"Benden utanıyorsan o zaman ben de seni bir daha görmek istemiyorum," dedim. Ağlamamaya çalışırken tırnaklarımı bacağıma gömdüm.

"Bana bunu söyleme." Bir eliyle saçlarını sıvazlarken derin bir nefes aldı. "Tessa, neden senden utandığımı düşünüyorsun? Bu inanılmayacak kadar gülünç," diye hırladı.

"Bu gece partide iyi eğlenceler sana."

"Gidecek filan değilim. Sadece Jace'den kurtulmak için öyle dedim."

Biraz sonra ağzımdan çıkacakların iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama burada bir şeyi netleştirmek istiyordum: "Benden utanmıyorsan partiye beni de götür."

"Kesinlikle olmaz," dedi dişlerini sıkarak.

"Aynen," diye tersledim.

"Seni oraya götürmem çünkü birincisi, Jace pisliğin tekidir ve ikincisi, gitmek isteyeceğin türde bir yer de değil."

"Neden? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Jace ve arkadaşları senin boyunu aşar, Tessa. Tanrım, benimkini bile aşıyorlar. Hepsi madde bağımlısı ve pislik."

"O zaman neden onunla arkadaşlık ediyorsun?" Gözlerimi devirdim.

"Dostça davranmak ile arkadaş olmak arasında çok büyük fark var."

"Eh, Zed neden onunla takılıyor o zaman?"

"Bilmiyorum. Jace hayır denecek türden biri değildir," diye açıkladı.

"Yani ondan korkuyorsun. Bu yüzden bana laf attığında sesini çıkarmadın," dedim. Hardin bile ondan korkuyorsa Jace gerçekten kötü biri olmalıydı.

Hardin gülerek beni şaşırttı. "Ondan korkmuyorum. Sadece onu kışkırtmak istemiyorum. Oyunları sever ve onu seninle kışkırtsaydım seni oyuna çevirirdi." Direksiyonu tutarken kemiklerinin beyazı göründü.

"Eh, o halde sadece arkadaş olmamız iyi bir şey," dedim ve pencereden dışarı, yanımızdan hızla akıp giden şehre baktım. Mükemmel değildim; çocukça davrandığımı biliyordum ama kendimi tutamıyordum. Jace'in nasıl bir ucube olduğunu bilsem Hardin'in yaptığı şeyi neden yaptığını anlasam bile canım daha az yanmıyordu.

82. Bölüm

Odama ulaştığımızda hemen yatağıma çöktüm. Hardin'e hâlâ kızgındım ama öfkem biraz yatışmıştı. Jace'in gerektiğinden fazla dikkatini çekmeyi ben de istemezdim fakat onunla karşılaşmak, Hardin'in sormamı istemeyeceğini bildiğim bazı soruları aklıma getirmişti.

"Gerçekten üzgünüm. Duygularını incitmek istemedim," dedi. Eriyeceğimi bildiğim için ona bakmadım. Böyle davranmaya devam etmesine izin vermeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. "Beni... hâlâ... istiyor musun?" diye sordu sesi titreyerek.

Ona baktığımda kırılganlığını görebiliyordum. Gözleri böylesine endişe doluyken öfkemi daha fazla sürdüremeyeceğimi bilerek iç çektim.

"Evet, elbette istiyorum. Gel buraya," dedim elimle yatağın üzerine vurarak. Konu bu adam olduğunda irade gücüm sıfırdı.

"Beni kız arkadaşın olarak görüyor musun?" diye sordum Hardin yanıma otururken.

"Evet. Yani, sadece böyle etiketlemek biraz gülünç geliyor," dedi.

"Gülünç mü?" Henüz bırakamadığım bir alışkanlığımla tırnağımı kemiriyordum.

"Sen ergen etiketlerinden fazlasını hak ediyorsun." Yüzümü iri ellerinin arasına aldı. Cevabı içimi olabilecek en etkili şekilde eritmişti. Yüzümdeki sırıtışı silemedim. Omuzları hemen gevşedi.

"İnsanların bizi öğrenmesini istememenden hoşlanmıyorum; arkadaşlarına bizden söz etmezsen nasıl birlikte yaşayabiliriz ki?"

"Öyle değil. Zed'i hemen arayıp ona söylememi ister misin? Her şey bir yana, sen benden utanıyor olmalısın. Birlikteyken insanların

bize nasıl baktığını görüyorum," dedi. Demek insanların ikimize nasıl baktığını o da fark etmişti.

"Bize sadece farklı göründüğümüz için bakıyorlar ve bu da onların sorunu. Seninle görüleceğim diye asla utanmam. Asla, Hardin."

"Benden vazgeçeceğinden endişelendim," dedi.

"Senden vazgeçmek mi?"

"Hayatımda sürekli olan tek şey sensin; bunu biliyorsun değil mi? Beni terk edersen ne yaparım, bilmiyorum," dedi.

"Bana bir neden vermediğin sürece seni terk etmem," dedim fakat beni terk etmesine neden olabilecek tek bir şey bile aklıma gelmiyordu. Ona öylesine âşıktım ki. Onu terk etme düşüncesi bütün vücuduma dayanılmaz bir acı dalgası yayıyordu. İçim parçalanıyordu. Her gün kavga etsek bile onu seviyordum.

"Vermeyeceğim," dedi. Bir an için bakışlarını kaçırdıktan sonra yine gözlerime döndü. "Senin yanındayken olduğum kişiyi seviyorum."

Yanağımı eline biraz daha bastırdım. "Ben de öyle."

Onu seviyordum; bütün benliğimle. Her yönünü. Çoğunlukla da onunla dönüştüğüm kişiyi seviyordum; ikimiz de birbirimiz sayesinde iyi yönde değişmiştik. Ben bir şekilde onu açmayı ve mutlu etmeyi başarmıştım; o da bana her detayla ilgili endişelenmeye gerek duymadan yaşamayı öğretmişti.

"Bazen seni kızdırdığımı biliyorum... Şey, aslında çok sık. Tanrı biliyor ya, sen de beni delirtiyorsun," dedi.

"Teşekkürler?"

"Sadece söylüyorum. Sadece kavga ediyor olmamız, birlikte olmamamız gerektiği anlamına gelmez. Herkes kavga eder." Gülümsedi. "Sadece normal insanlardan daha fazla kavga ediyoruz. Sen ve ben birbirimizden çok farklıyız, bu yüzden anlaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bu da giderek kolaylaşacaktır," dedi.

Gülümsemesine karşılık vererek elimle saçlarını sıvazladım.

"Hâlâ düğünde giyecek bir şeyler bulamadık," diye hatırlattım.

"Ah, lanet olsun, bu durumda gidemeyeceğiz." O ana dek gördüğüm en yapmacık şekilde kaşlarını çattı ve burnuma bir buse kondurdu.

"Rüyanda görürsün. Bugün daha salı. Önümüzde koca bir hafta var."

"Ya da düğünden vazgeçebiliriz ve seni hafta sonunu geçirmek için Seattle'a götürebilirim?" Bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" Oturduğum yerde doğruldum. "Yani, hayır! Düğüne gidiyoruz," diye düzelttim. "Ama bir sonraki hafta sonu beni Seattle'a götürebilirsin."

"Hayır, teklif sınırlı bir süre için geçerli," diye takıldı beni kollarına çekerken.

"Pekâlâ, sanırım beni Seattle'a götürecek başka birini bulmam gerekecek." Dişlerini sıktı. Parmaklarımı kirli sakallı çenesinde dolaştırdım.

"Buna cüret edemezsin." Gülümsemeye devam etmeye çalışırken dudakları seğirdi.

"Ah, kesinlikle ederim. Seattle en sevdiğim yer sonuçta."

"En sevdiğin yer mi?"

"Evet, başka bir yere gitmedim de."

"Gittiğin en uzak yer neresi?" diye sordu.

Başımı göğsüne koydum. O da baş ucu tahtasına yaslanarak bana sarıldı. "Seattle. Washington'dan hiç ayrılmadım."

"Hiç mi?" diye haykırdı.

"Hiç."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Babam gittikten sonra bunun için yeterli paramız olmadı. Annem sürekli çalışıyordu; ben de okula ve o kasabadan kurtulmaya o kadar odaklanmıştım ki aklımda çalışmaktan başka pek bir şey yoktu."

"Nereye gitmek isterdin?" diye sordu parmaklarını kolumda yukarı aşağı kaydırırken.

"Chawton. Jane Austen'in çiftlik evini görmek isterim. Ya da Paris. Hemingway'in oradayken kaldığı yeri görmek çok hoşuma gider."

"O yerleri söyleyeceğini biliyorum. Seni oralara götürebilirim." Sesi ciddiydi.

"Seattle'la başlayalım," dedim gülerek.

"Ciddiyim, Tessa. Seni gitmek istediğin her yere götürebilirim. Özellikle de İngiltere'ye. Sonuçta ben orada büyüdüm. Gelip annemle ve ailemin geri kalanıyla tanışabilirsin."

"Hmm..." Aslında söyleyebileceğim bir şey yoktu. Çok tuhaf davranıyordu; daha bir saat önce beni "arkadaşı" olarak tanıtıyordu ve şimdi de İngiltere'ye götürüp annesiyle tanıştırmaktan söz ediyordu.

"Yine de biz Seattle'la başlayalım, ha?" dedim yine gülerek.

"Tamam ama İngiltere'nin kırsalında dolaşmaya, Austen'in büyüdüğü evi görmeye bayılacağını..."

Hardin'le birlikte ülke dışına çıkmama annemin vereceği tepkiyi hayal bile edemiyordum. Muhtemelen beni tavan arasına kilitler ve bir daha da çıkarmazdı. Hardin'le görüşmemi engellemek için beni tehdit ettikten sonra odamdan fırlayıp gittiğinden beri onunla konuşmamıştım. Kaçınılmaz kavgamızı olabildiğince ertelemek istiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu başını yüzüme doğru eğerek.

"Hiç, affedersin, annemi düşünüyordum."

"Ah, fikrini değiştirecektir, bebeğim." Kendinden çok emin görünüyordu ama ben annemi böyle bir şeyin olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Sanmam. Neyse, biz konuyu değiştirelim."

Düğünden konuşmaya başladık fakat biraz sonra Hardin'in cebindeki telefon çaldı. Cevap verebilmesi için üzerinden kalktım ama yeltenmedi bile.

"Arayan her kimse, bekleyebilir," dedi ve çok mutlu oldum.

"Cumartesi günü düğünden sonra babanın evinde mi kalacağız?" diye sordum. Annemi kafamdan atmam gerekiyordu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

"Evet, orayı seviyorum. Bu yatak çok küçük." Ben yüzümü buruşturunca Hardin güldü.

"Bende daha sık kalabiliriz. Bu geceye ne dersin?"

"Sabah staja gideceğim."

"Ne olmuş? Eşyalarını yanına alırsın ve gerçek bir banyoda hazırlanırsın. Bir süredir odama gitmedim; muhtemelen kiraya vermeye çalışıyor bile olabilirler," diye takıldı. "Aynı ortamda otuz kişiyle birlikte duş almak hoşuna gitmiyor mu?"

"Kabul." Gülümseyerek yataktan kalktım.

Hardin ertesi gün için eşyalarımı hazırlamama yardım ederken, kardeşlik evine gitme konusu beni giderek daha da heyecanlandırıyordu. Oradan nefret ediyordum ve hâlâ yapmam gereken çok şey vardı ama gerçek bir banyoda duş alma fikri ve Hardin'in büyük yatağı, kaçıramayacağım kadar güzel bir teklifti. Şifonyerimden kırmızı iç çamaşırı takımımı alarak bana verirken başını hevesle sallıyordu. Takımı çantama tıkarken kızardım. Eski siyah eteklerimden birini ve beyaz bir bluz seçtim; yeni elbiselerimi çok sık giymek istemiyordum.

"Beyaz bluz ve kırmızı sütyen mi?" diye vurguladı Hardin. Beyaz bluzu çıkararak mavi bir tane aldım.

"Yanına fazladan eşya alırsan, bir daha sefere çok fazla şey taşımak zorunda kalmazsın," diye önerdi. Kendi odasında da giysilerimin olmasını istiyordu. Her geceyi birlikte geçirmemizin doğal bir şeye dönüşmesi hoşuma gidiyordu.

"Sanırım bu olabilir," dedim ve yeni beyaz elbisemle rastgele birkaç parça giysiyi daha aldım.

"İşimizi ne kolaylaştırır, biliyor musun?" diye sordu dışarı çıkarken çantamı omzuna asarak.

"Ne?" Ne diyeceğini zaten biliyordum.

"Birlikte yaşamamız." Gülümsedi. "O zaman nerede kalacağımıza karar vermemiz gerekmez ve sen de çanta hazırlamak zorunda kalmazsın. Her gün kendine ait bir duşun olur; şey, tam olarak sana ait değil." Şakacı bir tavırla göz kırptı. Ve tam sözlerinin bittiğini sandığımda, arabasına ulaştığımızda ve bana kapıyı açtığında ekledi: "Sabahları uyandığında mutfağımızda kendi kahveni hazırlarsın, gününe hazırlanırsın ve her günün sonunda yine kendi evimizde buluşuruz. Bu oda arkadaşı veya kardeşlik evi saçmalıklarıyla uğraşmamız gerekmez."

"Kendimiz," "bizim" dediği her seferinde içim kıpır kıpır ediyordu. Üzerinde düşündükçe fikir daha çekici geliyordu. Hardin'le fazla hızlı gitmekten çok korkuyordum. Yüzüme geri tepmesini istemiyordum.

Kardeşlik evine giderken elini bacağıma koyarak tekrarladı: "Her şeyi aşırı düşünmekten vazgeç." Telefonunun yine titreştiğini duydum ama aldırmadı. Bu kez telefonu neden açmadığı konusunda şüphelenmekten kendimi alamadım ama bu düşünceyi kafamdan attım.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu ben cevap vermeyince.

"Bilmiyorum. Ya stajımda bir şey olursa ve ben masrafları karşılayamazsam? Ya da bize bir şey olursa?"

Kaşlarını çattı ama hemen toparlandı. "Bebeğim, masrafları benim üstleneceğimi sana söyledim. Bu benim fikrimdi ve daha çok kazanıyorum, bırak da ben yapayım."

"Ne kadar kazandığın umurumda bile değil. Her şeyi senin ödemen fikri hoşuma gitmiyor."

"Kabloluyu sen ödersin o zaman," dedi sırıtarak.

"Kabloluyu ve mutfak alışverişini?" diye önerdim. Teorik olarak konuşup konuşmadığımdan emin değildim.

"Anlaştık. Mutfak alışverişi... Kulağa hoş geliyor, değil mi? Her akşam eve döndüğümde yemeğimi hazırlayabilirsin."

"Anlayamadım? Tam tersi olacak," dedim gülerek.

"Dönüşümlü yapalım?"

"Anlaştık."

"Yani birlikte yaşamayı kabul ediyor musun?" Mükemmel yüzünde daha canlı bir sırıtış görebileceğimi sanmıyordum.

"Böyle bir şey söylemedim, sadece..."

"Sana bakacağımı biliyorsun, değil mi? Daima," diye söz verdi.

Ona bana bakmasını istemediğimi, kendi paramı kazanıp kendi ihtiyaçlarımı karşılamak istediğimi söylemek istedim fakat sadece maddî anlamda konuşmadığını hissediyordum.

"Korkarım bu gerçek olamayacak kadar güzel," diye itiraf ettim sonunda, Hardin'e ve kendime.

"Bence de," diyerek beni şaşırttı.

"Ciddi misin?" Aynı şekilde düşünmesine sevinmiştim.

"Evet, bunu sürekli düşünüyorum. Benim için fazla iyisin ve bunu anlayacağın günün gelmesini beklerken hiç anlamaman için dua ediyorum," dedi bakışlarını yoldan ayırmadan.

"Böyle bir şey olmayacak." Ciddiydim.

Bir şey söylemedi.

"Pekâlâ." Sessizliği ben bozdum.

"Pekâlâ ne?"

"Pekâlâ. Seninle birlikte yaşayacağım." Gülümsedim.

Nefesini saatlerdir tutuyormuş gibi üfledi. "Ciddi misin?" Başını iki yana sallarken gülümsedi ve gamzeleri yine belirdi.

"Evet."

"Bunun benim için anlamını bilemezsin, Theresa." Elimi tutarak hafifçe sıktı. Hardin oturduğu sokağa saparken zihnimden hızla düşünceler geçiyordu. Bunu gerçekten yapıyorduk; gerçekten birlikte yaşayacaktık. Ben ve Hardin. Baş başa. Sürekli. Kendi evimizde. Kendi yatağımızda. Her şey bizim olacaktı. Ölesiye korkuyordum fakat heyecanım gerginliğimden daha güçlüydü; en azından o an için.

"Bana Theresa deme, yoksa fikrimi değiştiririm," dedim.

"Sana sadece dostlarının ve ailenin bu isimle seslenebildiğini söylemiştin. Bence bu hakkı kazandım."

Bunu hatırlıyor muydu? Sanırım bunu onunla tanıştıktan hemen sonra söylemiştim. Sırıttım. "Anlaşıldı. Bana istediğin şekilde seslenebilirsin."

"Ah, bebeğim, yerinde olsam bunu söylemezdim. Sana seslenmekten mutluluk duyacağım sapıkça sözlerin koca bir listesi var." Yaramazca gülümsedi ve müstehcen sözlerini duymak istediğimi fark ettim ama kendimi tuttum ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Fark etmiş olmalıydı çünkü daha da gülümsedi.

Tam ne kadar sapık olduğu konusunda şaka yapacakken dilim tutuldu. Evin önüne yanaşırken bahçenin insanlarla ve sokağın da arabalarla dolu olduğunu gördük.

"Lanet olsun, bu gece parti vereceklerini bilmiyordum. Lanet olasıca salı günü. Bak, bu..."

"Sorun değil. Doğruca senin odana gideriz," dedim onu daha da huzursuz etmemek için.

"Tamam," dedi iç çekerek.

Kalabalık eve girdiğimizde, Hardin'le doğruca üst kata yöneldik. Tam tanıdığım kimseye rastlamadan üst kata ulaştığımı düşünürken merdivenin tepesinde yağlı kumral saçları gördüm: Jace!

83. Bölüm

Hardin, Jace'i benimle aynı anda fark etti ve dönüp önce bana, sonra tekrar Jace'e baktı; gözle görülür şekilde gerilmişti. Bir an için Hardin geri dönmek isteyecekmiş gibi oldu ama tam o anda Jace bizi fark etti ve Hardin'in şimdi geri çekilerek onunla zıtlaşmayacağını anladım. Parti olanca hızıyla sürüyordu fakat ben Jace'in tüylerimi ürperten art niyetli sırıtışından başka bir şey göremiyordum.

Merdivenin tepesine ulaşırken Jace şaşırmış gibi yaptı. "İkinizin buraya geleceğinizi sanmıyordum; limana filan gelmediniz ya, o yüzden."

"Evet, buraya geliyorduk..." diye başladı Hardin.

"Ah, buraya neden geldiğinizi anladım." Jace gülümseyerek Hardin'in omzuna vurdu. Kahverengi gözlerini bana çevirdiğinde ürperdim. "Seni tekrar görmek kesinlikle çok güzel, Tessa," dedi havalı bir tavırla.

Hardin'e baktım ama o Jace'e odaklandığı için beni fark etmedi. "Evet, seni de," diyebildim zorlukla.

"Eh, limana gelmediğiniz iyi olmuş zaten. Polisler gelip partimizi dağıttı, biz de buraya geldik."

Demek Jace'in serseri arkadaşları da buralarda bir yerdeydi; Hardin'in hoşlanmadığı başka insanlar. Keşke kendi odamda kalsaydım. Hardin'in gözlerine bakınca onun da aynı şeyi dilediğini anladım.

"Kötü olmuş, dostum," dedi Hardin ve koridordan yürümeye devam etmek istedi.

Jace, Hardin'in kolunu yakaladı. "Siz ikiniz aşağı gelip bizimle içki içmelisiniz."

"O içki içmiyor," dedi Hardin belirgin bir hoşnutsuzlukla. Ne yazık ki o hoşnutsuzluk, Jace'i daha da cesaretlendirmiş gibiydi.

"Ah, peki. *Sen* yine de eğlenmek için gelmelisin. Israr ediyorum," dedi.

Hardin bana baktı ve sessizce *Hayır!* demeye çalışarak gözlerimi iri iri açtım ama sonra Jace'e dönerek başıyla onayladı. *Bu da ne şimdi?*

"Birazdan aşağı gelirim; önce onun... yerleşmesine yardım edeyim," diye mırıldandı Hardin ve Jace'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan beni bileğimden yakalayarak odasına doğru sürükledi. Kapısını açarak beni hemen içeri soktu ve çabucak kapıyı kapadı.

"Aşağı inmek istemiyorum," dedim Hardin çantamı bırakırken.

"İnmiyorsun."

"*Sen* iniyor musun?" diye sordum.

"Evet, birkaç dakikalığına. Uzun sürmez." Eliyle ensesini ovaladı.

"Neden ona hayır demedin ki?" diye sordum. Jace'den korkmadığını iddia eden birine göre, Hardin ondan bir hayli korkuyormuş gibi görünüyordu.

"Sana söyledim, hayır demesi zor biridir," dedi.

"Sana karşı bir şeyi filan mı var?"

"Ne?" Hardin'in yüzü kızardı. "Hayır... Sadece piçin teki. Ve herhangi bir bela istemiyorum. Özellikle de senin yakınında," dedi ve bana yaklaştı. "Aşağıda uzun kalmayacağım fakat onu tanıyorum ve eğer onunla bir içki içmezsem buraya geleceğini biliyorum; onun sana yaklaşmasını istemiyorum," dedi ve beni yanağımdan öptü.

"Tamam," dedim iç çekerek.

"Ancak senin burada kalman gerek. İdeal olmadığını biliyorum; aşağıda bu kadar yüksek sesli müzik filan... Ama şu anda gerçekten aklıma bir çıkış yolu gelmiyor."

"Tamam," diye tekrarladım. Zaten aşağı inmek filan istemiyordum. Bu partilerden nefret ediyordum ve eğer aşağıdaysa Molly'yi görmeyi de kesinlikle istemiyordum.

"Ciddiyim. Tamam mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Tamam dedim. Sadece beni burada uzun süre yalnız bırakma," dedim.

"Bırakmayacağım. Yarın gidip ev için şu belgeleri imzalamalıyız. Senin Vance'deki mesain biter bitmez. Bir daha böyle saçmalıklar için endişelenmek istemiyorum."

Ben de bu partilerle ve küçük yurt odamla daha fazla uğraşmak istemiyordum. Bir yemekhane yerine, yemeklerimi evimin mutfağında yemek ve bir yetişkin olarak daha özgür davranabilmek istiyordum. Bütün zamanımı kampüste geçirmek ve orada yaşamak, bana aslında ne kadar genç olduğumuzu hatırlatıyordu.

"Pekâlâ, yakında dönerim. Ben çıkınca kapıyı kilitle ve kimseye açma; benim kendi anahtarım var." Dudaklarımdan çabucak öperek kapıya döndü.

"Tanrım, biri beni öldürecekmiş gibi davranıyorsun," diye takıldım gerginliği dağıtmak için. Odadan çıkmadan önce güldü. Gözlerimi devirerek kapıyı yine de kilitledim; istediğim en son şey, takılacak bir yer ararken buraya dalacak sarhoş insanlarla uğraşmaktı.

Alt kattan gelen gürültüyü kısmen boğacağını umarak televizyonu açtım fakat zihnim sürekli aşağıda olup bitenlerle ilgili düşüncelere dönüyordu. Hardin neden Jace'den bu kadar çekiniyordu ve neden Jace böylesine ürkütücü bir tipti? Aşağıda yine şu çocukça Doğruluk mu Cesaret mi oyununu oynuyorlar mıydı? Ya Hardin Molly'yi öpmeye cüret ediyorsa? Ya Molly yine onun kucağında oturuyorsa? Molly'ye karşı duyduğum kıskançlıktan nefret ediyordum; beni delirtiyordu. Hardin'in çok sayıda kızla koklaşıp yattığını ve Steph'in bile onlardan biri olduğunu biliyordum ama Molly sinirimi bozuyordu. Belki de benden hoşlanmadığı ve Hardin'le ilişkisini gözüme sokmaya çalıştığı içindi.

Ve onunla ilk karşılaştığında Hardin'in kucağına oturmuş, dilini boğazına yapıştırmıştı, diye hatırlattı bilinçaltım.

Sonunda bütün bu düşünceler beni etkisi altına aldı; odadan çıkmamam ve kapıyı kilitli tutmam gerektiğini biliyordum fakat ayak-

larının başka planları vardı ve ne olduğunu bile anlayamadan, kendimi Hardin'i bulmak için basamakları ikişer ikişer inerken buldum.

Merdivenin dibine ulaştığımda Molly'nin iğrenç, pembe saçlarını ve neredeyse olmayan giysilerini gördüm. Neyse ki Hardin ortalıkta yoktu.

"Bak, bak, bak," dedi arkamdan gelen bir ses. Dönüp bakınca Jace'i yirmi santim kadar ötemde buldum.

"Hardin senin kendini iyi hissetmediğini söylemişti. Şu herif hep yalan söylüyor." Gülümseyerek cebinden bir çakmak çıkardı. Başparmağıyla çaktı ve kot yeleğinin kenarına yaklaştırarak sökülmüş bir ipliği yaktı.

Hardin'in yalanını sürdürmeye karar verdim. "Hissetmiyordum ama şimdi biraz daha iyiyim."

"Bu kadar çabuk mu?" Güldü.

Oda şimdi çok daha küçük ve ortam daha kalabalık geliyordu. Başımla onaylayarak etrafa bakındım ve Hardin'i bulmaya çalıştım.

"Gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım," dedi Jace. Sesi her seferinde tüylerimi ürpertiyordu.

"Eee... şey... ben Hardin'i bulsam iyi olur," diye geveledim.

"Aa, haydi ama. Hardin de orada onlarla birlikte zaten," dedi ve kolunu omzuma attı.

Hareketini fark etmemiş gibi yapmak için bir adım kenara çekildim. Hardin'in aşağı indiğimi öğrenmemesi için tekrar odaya dönmeyi düşündüm fakat Jace'in beni izleyeceğini veya Hardin'e söyleyeceğini hissettim. Muhtemelen ikisini birden yapardı.

"Tamam," dedim teslim olarak. Jace'in peşinden kalabalığın arasından yürüdüm ve beni arka bahçeye çıkardı. Birkaç veranda lambasının ışığı dışında ortam karanlıktı. O karanlıkta Jace'le birlikte dışarı çıktığım için huzursuzluk duymaya başlamıştım ki Hardin'i gördüm. Gözleri önce şaşkınlıkla, sonra öfkeyle iri iri açıldı ve ayağa kalkmak için davrandı ama sonra tekrar yerine oturdu.

"Bak tek başına dolaşırken kimi buldum," dedi Jace beni işaret ederek.

"Gördüm," diye mırıldandı Hardin. Çok kızgındı.

Ateş çukuru gibi görünen bir şeyin etrafında –ama ortada ateş filan yoktu– daire biçiminde dizilmiş yabancı yüzlere baktım. Aralarında kızlar da vardı ama çoğu yakışıklı ve sert görünüşlü erkeklerdi.

"Buraya gel," dedi Hardin ve oturduğu taşın üzerinde bana yer açmak için yana kaydı.

Yanına oturduğumda, Hardin bana etrafımızda bütün bu insanlar olmasa avazı çıktığı kadar bağıracağını belli eden bir bakış attı. Jace eğildi ve üzerinde kolları yırtılmış beyaz bir tişört olan, siyah saçlı bir çocuğun kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Sen neden odamda değilsin?" diye sordu Hardin, sakince ama öfkeyle.

"Bil... bilmiyorum. Belki de Molly'nin..." diye başladım fakat bunun ne kadar aptalca görüneceğini anladım.

"Ciddi olamazsın," dedi sabrının taştığını belli eden bir tavırla. Sonra eliyle saçlarını sıvazladı. Siyah saçlı çocuk bana bir votka şişesi uzatırken dikkatler yine bize döndü. "O içki içmez," dedi Hardin şişeyi elimden kaparken.

"Lanet olsun, Scott, kendi adına konuşabilir," dedi diğer çocuk. Hoş bir gülümsemesi vardı ve Jace ya da siyah saçlı diğer çocuk kadar ürkütücü görünmüyordu.

Hardin hafifçe güldü ama bunun sahte bir gülüş olduğunu biliyordum. "Sen kendi işine bak, Ronnie," dedi Hardin neşeli bir sesle.

"Ee, oyun oynamak isteyen?" diye sordu Jace. Hardin'e baktım.

"Lütfen partilerde sizin de Doğruluk mu Cesaret mi oynadığınızı söyleme. Gerçekten oyun oynamanın ne anlamı var ki?" diye homurdandım.

"Aa, bu kızı sevdim. Girişken," dedi Ronnie beni güldürerek.

"Arada bir birkaç oyun oynamanın yanlış olduğunu kim söyleyebilir ki?" dedi Jace ve Hardin gerildi.

"Hayır, aslında *strip poker* düşünüyorduk," dedi başka biri.

"Ah, hayatta olmaz," dedim.

"Emme-üflemeye ne dersin?" dedi Jace ve oturduğum yerde büzülerek kızardım. Ne demek istediğinden emin değildim ama bu grupla oynamak isteyeceğim bir şeye benzemiyordu.

"Adını hiç duymadım. Yine de hayır, teşekkürler," dedim. Göz ucuyla Hardin'in gülümsediğini gördüm.

"Eğlenceli bir oyundur; hatta bir-iki kadeh içtiğinde daha da eğlenceli olur," dedi bir erkek sesi başka bir yerden.

Şişeyi Hardin'in elinden kapıp bir yudum içmeyi düşündüm fakat sabah erken kalkmam gerekiyordu ve akşamdan kalma olmak istemiyordum.

"Zaten emme-üfleme oynamaya yetecek kadar kız yok," dedi Ronnie.

"Ben bulurum," dedi Jace ve kimse itiraz edemeden eve daldı.

"Sen lütfen yukarı çık," dedi Hardin sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Sen de benimle gelirsen," diye karşılık verdim.

"Tamam, haydi gidelim."

Ama birlikte ayağa kalkarken gruptan bir homurtu duyuldu. "Nereye gidiyorsun, Scott?" diye sordu çocuklardan biri.

"Yukarı," diye cevap verdi Hardin.

"Haydi, seni aylardır görmedik. Biraz daha kal."

Hardin bana bakarak omuz silkti. "Tamam, öyle olsun," dedi ve beni büyük taşa geri götürdü. "Hemen dönerim. Bu kez buradan ayrılma. Ciddiyim," dedi. Buradaki en kötü insanlardan oluşan bir grubun arasında beni tek başıma bırakmasındaki ironiyi görerek gözlerimi devirdim.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordum uzaklaşmasına fırsat vermeden.

"İçki almaya. Senin de ihtiyacın olabilir." Gülümseyerek içeri girdi.

Küçük düşürücü konuşmalardan uzak durmak için bir gökyüzüne bir ateş çukuruna bakıp duruyordum ama işe yaramadı.

"Hardin'le birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu Ronnie ve içkisinden bir yudum aldı.

"Birkaç aydır," diye cevap verdim kibarca. Ronnie'de beni rahatlatan bir şey vardı; onunla konuşurken Jace'le olduğu gibi tüylerim diken diken olmuyordu.

"Ah, yani o kadar uzun zaman olmamış?" dedi.

"Ah, evet, sanırım. Uzun değil. Sen onu ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum, Hardin hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için bu fırsatı değerlendirebileceğimi anlayarak.

"Geçen yıldan beri."

"Nerede tanıştınız?" Elimden geldiğince doğal konuşmaya çalışıyordum.

"Partide. Şey, aslında bir sürü partide." Güldü.

"Ah, arkadaşsınız yani?"

"Çok meraklısın, değil mi?" diye araya girdi siyah saçlı çocuk.

"Kesinlikle öyleyim," dedim ve çocuk güldü. O kadar da kötü görünmüyorlardı; en azından Hardin'in gösterdiği kadar. *O nerede ki?*

Hardin biraz sonra Jace ve arkalarından gelen üç kızla birlikte göründü. Neler oluyordu? Jace ve Hardin sohbet ediyor gibiydi. Jace, Hardin'in sırtına vurdu ve ikisi birlikte güldüler.

Hardin'in ellerinde iki tane kırmızı bardak vardı. Molly'nin de kızların arasında olmadığını görünce rahatladım. Hardin taşın üzerinde yanıma oturdu ve şakacı bir bakış attı. En azından gitmeden önce olduğundan daha rahat görünüyordu.

"İşte," dedi ve bardaklardan birini bana uzattı.

Bardağı elinden almadan önce bir an baktım. Bir içkiden zarar gelmezdi. Tadını hemen tanımıştım; Zed'le öpüştüğümüz gece bunlardan içiyorduk. Hardin bana baktı ve dudaklarımı yaladım.

"Artık yeterince kız oldu," dedi Jace yeni gelenleri işaret ederek.

Onlara bakarken yargılayıcı olmamaya çalıştım. İnanılmayacak kadar kısa etekler giymişlerdi ve bluzları renkleri dışında aynıydı. Pembe bluzlu bir kız bana gülümseyince en çok ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Sen oynamıyorsun," dedi Hardin kulağıma eğilerek. Canımın istediğini yapabileceğimi söylemek üzereydim ki bana doğru eğilerek kolunu belime sardı. Şaşkın gözlerle ona baktım ama sadece gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Kulağıma değen dudakları soğuktu ve ürperdim.

"Tamam, o halde oyunun nasıl oynandığını herkes bilsin," dedi Jace yüksek sesle. "Hepimiz daireyi daraltacağız. Ama önce partiyi biraz canlandıralım." Sırıtarak cebinden bir şey çıkardı. Sonra çakmağı yine ortaya çıktı ve küçük beyaz bir şeyi yaktı.

"Ot," dedi Hardin kısık sesle. Daha önce hiç *esrar* görmüş olmasam da ne olduğunu hemen tahmin etmiştim.

Başımla onayladım ve Jace'in sigarayı dudaklarına götürüşünü ve Hardin'e uzatmadan önce iri bir nefes çekip dumanı üfleyişini izledim. Hardin başını iki yana sallayarak geri çevirdi. Ronnie sigarayı kaparak derin bir nefes aldı ve yüksek sesle öksürdü.

"Tessa?" dedi Ronnie bana uzatarak.

"Hayır. Hayır, teşekkürler," dedim ve Hardin'e doğru biraz daha yaslandım.

"Pekâlâ, haydi oynayalım," dedi kızlardan biri ve herkes yerinden kalkıp çimenlerin üzerinde daha küçük bir daire oluştururken çantasından bir şey çıkardı.

"Haydi, Hardin!" diye homurdandı Jace ama Hardin başını iki yana salladı.

"Böyle iyiyim," dedi.

"O zaman bir kıza daha ihtiyacımız var; Dan'in dilini boğazında istemiyorsan tabii." Ronnie güldü. Dan, siyah saçlı çocuk olmalıydı. Yüzünün yarısı sakallarla kaplı olan sessiz bir kızıl saçlı, ottan bir nefes aldıktan sonra yine Jace'e uzattı. İçkimin son yudumunu da bitirdikten sonra Hardin'inkine uzandım. Bana bir kaşını kaldırarak baktı ama bardağı almama izin verdi.

"Ben gidip Molly'yi getireyim. Kesinlikle oynayacağından eminim," dedi pembe bluzlu kız.

Molly'nin adını duyunca nefretim sağduyumu gölgede bıraktı ve "Ben oynayacağım," diye haykırdım.

"Ciddi misin?" dedi Jace.

"İzin var mı?" diye sordu Dan sırıtarak Hardin'e bakarken.

"Canımın istediğini yaparım, teşekkür ederim," dedim ve sürtük gibi davranmama rağmen masum bir gülümsemeyle baktım.

Hardin'e bakmamam gerektiğini biliyordum; bana oynamamam gerektiğini söylemişti ama düşük çenemi kapalı tutamamıştım işte. İçkinin geri kalanını kafama diktikten sonra pembe bluzlu kızın yanına yerleştim.

"İki erkeğin arasına oturman gerekiyor," dedi kız.

"Ah, tamam," dedim ve yine ayağa kalktım.

"Ben de oynuyorum," diye homurdandı Hardin ve o da oturdu. Güdüsel bir şekilde yanına oturdum ama göz göze gelmemeye çalıştım. Jace diğer tarafıma oturdu.

"Bence oyunu biraz daha ilginçleştirmek için Hardin buraya oturmalı," dedi Dan ve kızıl saçlı başıyla onayladı.

Hardin gözlerini devirerek karşıma geçti. Bu oturma düzeninin anlamını çözememiştim; kimin kimin yanında oturduğunun ne önemi vardı ki? Dan yanıma geçerken gerilmeye başladım. O ve Jace'in arasında oturmak son derece huzursuz ediciydi.

"Başlayabilir miyiz?" dedi yeşil bluzlu kız. Hardin'le kızıl saçlının arasına oturmuştu. Jace kızlardan birinden kâğıt parçasına benzer bir şey alarak ağzının üzerine koydu.

Ne?

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Nasıl oynandığını bilmiyorum ki," diye itiraf ettim ve kızlardan birinin kıs kıs güldüğünü duydum.

"Ağzını kâğıdın diğer tarafına yapıştırarak içine çekiyorsun; amaç kâğıdı düşürmemek. Düşerse öpüşmek zorunda kalırsın," diye açıkladı.

Ah, hayır. Hardin'e baktım ama bakışlarını Jace'in yüzüne dikmişti.

"Bu taraftan başla da görsün," dedi Jace'in diğer tarafında oturan kız.

Bu oyundan hiç hoşlanmamıştım. Sıra bana gelmeden bitmesini umuyordum. Ya da Hardin'e. Ayrıca, böyle gülünç oyunlar oynamak için yaşları biraz fazla büyük gibiydi. Neden üniversiteli kızlar buldukları her fırsatta birileriyle öpüşmek istiyordu ki? Kâğıt Jace'in ağzından kızın ağzına geçerken izledim; düşmedi. Hardin kâğıdı yanındaki kızdan alarak diğerine geçirirken nefesimi tuttum. Onlardan birini öperse... Kâğıdın düşmediğini görünce nefesimi üfledim. Kâğıt kızıl saçlıyla sarı bluzlu kızın arasında düştü ve dudakları birleşti. Ağızları açık, dillerini kullanarak, ıslak bir şekilde öpüşüyorlardı ve başımı çevirerek ürperdim. Hemen oradan kalkmak istiyordum fakat vücudum yerinden kıpırdamıyordu. Sıra bendeydi.

Ah, Tanrım, sıram geldi. Dan dudaklarında kâğıtla bana dönerken zorlukla yutkundum. Ne yapmam gerektiğinden hâlâ emin olmadığımdan sadece gözlerimi kapayarak dudaklarımı kâğıdın diğer tarafına dayadım ve emdim. Dan üflerken kâğıda çarpan sıcak havayı hissettim; nefesi çok güçlüydü ve kâğıdın düşmemesi mümkün değildi. Tam kâğıdın bacağıma çarptığını hissettiğim anda Dan ağzını ağzıma yaklaştırdı ama dudaklarımız buluştuğu anda geri çekildi.

Gözlerimi açtım fakat neler olduğunu kavrayana kadar Hardin, Dan'in üzerine atılmış ve ellerini çocuğun boğazına kenetlenmişti.

84. Bölüm

Hardin ellerini boğazından çekmeden Dan'in başını kaldırıp çimenlerin üzerine vururken ellerimle geri geri emekledim. Bir an için, beton bir verandada veya ateş çukurunun etrafındaki taşların üzerinde olsa bile Hardin'in aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ettim ama Hardin bir yumruğunu kaldırıp Dan'in çenesine indirince cevabını aldım.

"*Hardin!*" diye çığlık attım ayağa fırlarken. Diğerleri izliyordu; Jace keyifliydi ve hatta Ronnie bile eğleniyordu.

"Durdur onu!" diye yalvardım ama Jace başını iki yana sallarken Hardin'in yumruğu Dan'in kanlar içindeki yüzüne bir kez daha indi.

"Bu patlamayı bir süredir bekliyorduk; bırak aralarında çözsünler." Bana sırıttı. "İçki ister misin?"

"Ne? Hayır, içki filan istemiyorum! Neyin var senin be!" diye bağırdım.

Etrafımızda bir kalabalık toplanmıştı ve insanlar kavgayı tezahüratlarla izliyordu. Dan'in henüz Hardin'e vurduğunu görmediğim için memnundum fakat Hardin'in de kesinlikle durmasını istiyordum. Onu kendim durdurmaya korkuyordum. Bu yüzden bahçede Zed'i görünce ona seslendi. Sesimi duyunca hemen beni aradı ve koşarak yanıma geldi.

"Durdur onu, lütfen!" diye bağırdım. Benim dışımda herkes heyecanla izliyordu. Hardin vurmaya devam ederse Dan'i öldürecekti. Bunu biliyordum.

Zed başıyla onayladı ve Hardin'e yaklaştı. Yumruğunu Hardin'in tişörtüne sararak onu geri çekti. Hardin hazırlıksız yakalandığı için Dan'in yere yığılmış bedeninden kolayca uzaklaştı. Öfkesinin etkisiyle Zed'e bir yumruk savurdu ama Zed onun hamlesinden sıyrıldı ve iki elini birden Hardin'in omuzlarına koydu. Hardin'e duyamadığım bir şey söyledi ve sonra başıyla beni işaret etti. Hardin'in gözleri kor gibi parlıyordu, yumrukları kan içinde kalmıştı ve tişörtü Zed'in tuttuğu yerden yırtılmıştı. Göğsü hızla kalkıp iniyor, o haliyle yeni avlanmış vahşi bir hayvana benziyordu. Yanına gitmek için herhangi bir hamle yapmadım; bana ne kadar kızgın olduğunu biliyordum. Bunun farkındaydım. Belki de Hardin'den olması gerektiği kadar korkmuyordum. Az önce olabilecek en kötü şekilde kendini kaybedişine tanık olmuş olsam da beni asla fiziksel olarak incitmeyeceğini biliyordum.

Heyecan dinerken neredeyse herkes evin içine dönmeye başladı. Dan'in kanlar içindeki vücudu yerde yatıyordu; Jace onu kaldırmak için eğildi. Dan sendeleyerek doğrulurken tişörtüyle kanlı yüzünü sildi ve kanla karışmış salyasını tükürürken tiksintiyle başımı çevirdim.

Hardin'in başı Dan'e doğru döndü ve ona doğru bir hamle yaptı ama Zed hemen onu sımsıkı tuttu.

"Siktir git, Scott!" diye bağırdı Dan. Jace aralarına girdi. Ah, demek artık müdahale etmek istiyordu. "Sen bekle de şu küçük..." diye bağırdı Dan.

"Kapa çeneni" diye tersledi Jace ve Dan çenesini kapadı.

Dan bana bakınca bir adım geri çekildim. Jace'in "bunu uzun süredir bekliyorduk" derken neyi kastettiğini merak ettim. Hardin ve Dan birkaç dakika önce gayet iyi anlaşıyor gibiydiler.

"İçeri gir!" diye bağırdı Hardin ve benimle konuştuğunu hemen anladım.

Bir kez olsun onu dinlemeye karar vererek olduğum yerde döndüm ve eve doğru koştum. Herkesin bana baktığını biliyordum ama umursamıyordum. Kalabalığı yararak ilerledim ve doğruca Hardin'in odasına koşturdum. Çıkarken kilitlemeyi unutmuştum ve ne yazık ki şimdi halının üzerinde büyük kırmızı bir leke vardı. Biri buraya

girmiş ve deve derisi rengi halıya içkisini dökmüş olmalıydı. Harika. Hemen banyoya koşarak bir havlu aldım ve musluğu açtım. İçeri girince Hardin'in odasının kapısını kilitledim ve çabucak lekeyi silmeye başladım fakat su lekeyi daha da büyüttü ve durum daha da kötüleşti. Kapı tıkırdadı ve ben ayağa kalkmaya çalışırken Hardin içeri girdi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bakışları önce elimdeki havluya, sonra yerdeki lekeye döndü.

"Biri... Aşağı inerken kapıyı kilitlemeyi unutmuşum," dedim ve ona baktım. Burun delikleri açılmıştı. Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedim.

Öfkeden deliye dönmüştü ve ona kızmaya hakkım yoktu çünkü bütün olanlar benim hatamdı. Kanlanmış parmaklarını görünce stadyumdaki kavgasını hatırladım. Havluyu elimden alırken beni şaşırttı ve refleksle geri sıçradım. Gözlerinde şaşkınlık pırıltıları gördüm. Sonra havlunun temiz kısmıyla elindeki kanı silerken başını hafifçe yana yatırdı.

Kapıdan dalıp bağıra çağıra eşyaları kırıp dökeceğini sanmıştım; oysa bana sessizce bakıyordu ki bu çok daha kötüydü.

"Lütfen bir şey söyleyebilir misin?" diye yalvardım.

Her zamankinden daha yavaş konuştu. "Güven bana, Tessa, şu anda benimle konuşmak istemezsin."

"Evet, istiyorum," dedim. Öfkeli sessizliğine dayanamıyordum.

"Hayır, istemezsin," diye hırladı.

"Evet, istiyorum! Benimle konuşmana, aşağıda neler olduğunu açıklamana ihtiyacım var!" Ellerimi pencereye doğru salladım. Hardin yumruklarını sıktı.

"Lanet olsun, Tessa! Her zaman zorlayıp durmak zorunda mısın?! Sana soktuğumun odasından çıkmamanı söylemiştim –hem de kaç kez– ama sen ne bok yedin? Her zamanki gibi kafanın dikine gittin! Söylediğim bir şeyi dinlemek senin için neden bu kadar zor be?!" diye bağırdı yumruğunu şifonyerin yan tarafına indirerek ahşabı çatlatırken.

"Çünkü Hardin, her zaman bana ne yapıp ne yapmayacağımı sen söyleyemezsin!" diye bağırarak karşılık verdim.

"Yaptığım şey bu değildi. Şu aşağıda olan gibi bir şeyden seni korumaya çalışıyordum. İyi insanlar olmadıkları konusunda seni uyardım ama sen Jace'le birlikte oraya geldin ve şu lanet olasıca oyunu oynamaya gönüllü oldun! *Sen ne halt ettiğini sanıyordun?!*" Boynundaki damarlar derisini o kadar zorluyordu ki bir an dışarı döküleceklerini sandım.

"Oyunun ne olduğunu bilmiyordum ki!"

"Oynamam istemediğimi biliyordun ve oynamanın tek nedeni, Molly'nin adını söylemeleri ve senin de onunla ilgili delice saplantılarındı!"

"Anlayamadım? *Delice saplantı* mı? Belki de erkek arkadaşımın eskiden onunla yatıyor olduğu gerçeğinden hoşlanmıyorumdur!" Yanaklarım alev alev yanıyordu. Molly'ye karşı kıskançlığım ve tiksintim biraz delice olabilirdi ama Hardin az önce beni öptü diye adamın birini boğuyordu.

"Eh, bunu söylediğim için özür dilerim ama yattığım herkesle ilgili sorun yaşayacaksan, okul değiştirmek isteyebilirsin," diye bağırdı ve ağzım açık kaldı. "Aşağıdaki kızlarla hiç sorunun yoktu!" diye ekledi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hangi kızlar?" Nefesim kesildi. "Bizimle birlikte oynayan o üç kız mı?"

"Evet. Ve buradaki diğer kızların neredeyse hepsi!" Bana öfkeli gözlerle bakarken sesinde hiç duygu yoktu.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Hardin'in o kızların üçüyle ve temelde WCU'nun bütün kadın nüfusuyla yatmış olması midemi bulandırmıştı... En kötüsü de şimdi bunu yüzüme söylemesiydi. Herkes yattığı herhangi bir kız olduğumu düşünürken Hardin'le takıldığıma göre aptalın teki gibi görünüyor olmalıydım. Kızacağını tahmin etmiştim ama bu kadarı Hardin için bile çok fazlaydı. Onunla yeni tanıştığımda beni neredeyse her gün ağlattığı zamana geri dönmüş gibiydim.

"Ne? Şaşırdın mı? Şaşırmamalısın," dedi.

"Hayır." Şaşırmamıştım; hem de hiç. Kırılmıştım. Geçmişinden dolayı değil; kızgınken bana böyle davranmasından dolayı. Bunu beni

incitmek için bu şekilde söylemişti. Gözyaşlarımı engellemek için hızla gözlerimi kırpıştırdım ama işe yaramayınca arkamı dönerek gözlerimi sildim.

"Git," dedi kapıya doğru yürüyerek.

"Ne?" dedim ona dönerken.

"Sadece git, Tessa."

"Nereye?" Bana bakmadı bile. "Odana dön... Bilmiyorum... Ama burada kalamazsın."

Olacağını düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi. Aramızdaki sessizlik uzadıkça göğsümdeki acı da her saniye büyüyordu. Bir yandan kalmama izin vermesi için yalvarmak ve bana neden aşağıda o şekilde tepki verdiğini açıklaması için tartışmak istiyordum ama diğer yandan soğuk bir şekilde başından savdığı için utanmış ve kırılmıştım. Çantamı yatağın üzerinden alarak omzuma attım. Kapıya ulaştığımda Hardin'e bakarken özür dilemesini veya fikrini değiştirmesini umuyordum fakat bana hiç aldırmadan yüzünü pencereden dışarı döndü. Beni buraya Hardin getirdiği ve geceyi onunla birlikte geçirme niyetinde olduğum için yurda nasıl dönebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Odamda en son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlamıyordum ve bu düşünce moralimi bozuyordu. Sanki bu eve saatler değil de günler önce gelmişim gibiydi.

Merdivenin dibine ulaştığımda biri bluzumun arkasını çekiştirdi ve Jace ya da Dan olmamasını dileyerek dönerken nefesimi tuttum.

Hardin'di. "Yukarı gel," dedi umutsuz bir ses ve kıpkırmızı gözlerle.

"Neden? Gitmemi istediğini sanıyordum." Arkasındaki duvara baktım.

İç çekerek omzumdaki çantayı kaptı ve merdivenden yukarı yürüdü. Çantayı ona bırakıp gitmeyi düşündüm fakat başlangıçta beni bu duruma sokan da inatçılığım olmuştu zaten.

Oflaya puflaya onu takip ettim. Kapı kapanınca bana döndü ve sırtını kapıya dayadı.

Gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim." Kasıklarını kasıklarıma ve bir kolunu başımın üzerinden kapıya dayayarak hareket etmemi engelledi.

"Ben de," diye fısıldadım.

"Sadece... Bazen kendimi kaybediyorum. O kızlarla gerçekten yatmadım. Şey, üçüyle birden değil."

Biraz rahatlamıştım. Ama biraz.

"Kızdığımda ilk dürtüm intikam almak, karşımdaki kişinin canını olabildiğince yakmak oluyor. Ama gitmeni istemiyorum ve Dan'i öyle döverek seni korkuttuğum için de üzgünüm. Değişmeye çalışıyorum... Senin için... Hak ettiğin kişi olmak istiyorum ama bu benim için çok zor. Özellikle de sen bilerek beni kızdıracak şeyler yaparken," dedi. Elini yanağıma götürerek orada kuruyan yaşları sildi.

"Senden korkmadım ki," dedim.

"Neden? Havluyu kaptığımda korkmuş gibi görünüyordun."

"Hayır... Şey, havluyu kaptığında biraz korktum ama nedeni yerdeki lekeydi. Ancak Dan'le dövüştüğünde asıl senin *için* korktum."

"Benim için mi?" Omuzlarım dikleştirerek böbürlendi. "Bana fiske bile vuramadı."

Gözlerimi devirdim. "Onu öldürmenden filan korktum demek istedim. Ona saldırdığın için başın büyük derde girebilirdi," diye açıkladım.

Hardin güldü. "Şunu netleştirelim: Kavgamızın hukukî sonuçlarından mı korktun?"

"Gülmeyi kes. Sana hâlâ kızgınım," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Gitmemi söylemesi dışında neden kızgın olduğumdan pek emin değildim.

"Ben de hâlâ sana kızgınım ama beni çok eğlendiriyorsun." Alnını benimkine dayadı. "Beni delirtiyorsun," dedi.

"Biliyorum."

"Beni hiç dinlemiyorsun ve her konuda benimle dalaşıyorsun. İnatçısın ve neredeyse tahammül edilmezsin."

"Biliyorum," diye tekrarladım.

"Beni kışkırtıyorsun ve gereksiz bir sürü gerginlik yaratıyorsun; Dan'le gözlerimin önünde öpüştüğünden söz etmeme bile gerek yok." Dudakları boynuma değince ürperdim.

"Sen de kızdığında en sinir bozucu şeyleri söylüyorsun ve çocuk gibi davranıyorsun." Hakaretlerine rağmen –şikâyet ettiğini söylemesine rağmen aslında ben de en beğendiği şeyleri saydığından şüpheleniyordum– tenimi öperken ve sözel saldırısına devam ederken içim kıpır kıpır ediyordu. Kasıklarını kasıklarıma daha güçlü bir şekilde bastırdı.

"Ama her şey bir yana... Aynı zamanda sana delicesine de âşığım," dedi ve kulağımın altındaki hassas noktayı sertçe emdi.

Ellerimi saçlarına daldırarak inlemesini sağladım. O da ellerini belime koyarak beni kendine çekti. Söylenecek daha çok şeyin, çözülecek daha çok sorunun olduğunu biliyordum fakat o anda istediğim tek şey kendimi Hardin'e kaptırmak ve bu gece olanları unutmaktı.

85. Bölüm

Hardin, öpüşürken bana daha yakın olma çabasıyla elini enseme uzattı. Bütün öfkesinin şehvete ve sevgiye dönüştüğünü hissediyordum; dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan geri geri yürürken ağzı iştahlı, öpücükleri beceriksizdi. Bir elini kalçama, diğerini başımın arkasına koyarak beni yönlendirdi ama ayağına takıldım ve bacakları yatağın kenarına değerken sendeleyerek ikimiz birden düştük. Kontrolü ondan almak için göğsünün üzerine oturdum ve aynı anda bluzumu başımın üzerinden çıkararak sadece dantelli sütyenimle kaldım. Gözleri iri iri açıldı ve onu öpmem için beni aşağı çekmeye çalıştı ama benim başka planlarım vardı.

Arkama uzanarak sütyenimin kopçasını buldum ve onu açıp askıları omuzlarımdan kaydırdıktan sonra sütyenimi arkama attım. Hardin'in sıcak elleri uzanıp göğüslerimi avuçladı ve haşince yoğurdu. Bileklerini tutarak ellerini vücudumdan çekerken başımı iki yana salladım. Vücudunun altına kayıp pantolonunun düğmelerini çözmeye başladım. Pantolonunu külotuyla birlikte dizlerine kadar indirmeme yardım etti. Hemen erekliğini yakaladım; zevkle inlediğini duyunca yüzüne baktığımda gözleri kapanmıştı. Elimi yukarı aşağı oynattıktan sonra eğilerek organını cesurca ağzıma aldım. Geçen sefer öğrettiklerini hatırlamaya çalışırken, sevdiğini bildiğim şeyleri tekrarlıyordum.

"Lanet olsun... Tessa," diye inledi ve ellerini saçlarıma gömdü. Şimdiye kadarki sevişmelerimiz arasında ilk kez bu kadar uzun süre sessiz kalmıştı ve o anda müstehcen sözlerini özlediğimi fark ederek şaşırdım.

Ona zevk vermeye devam ederken vücudumu kaydırdım ve dizlerinin arasına girdim.

Doğrulup otururak beni izlemeye başladı. "O güzel dudakların beni sararken çok seksi görünüyorsun," dedi ve saçlarımı daha sıkı kavradı.

Bacaklarımın arasında artan sıcaklığı hissederek başımı daha hızlı oynatmaya başladım; yine iniltileri arasında adımı söylemesini istiyordum. Dilimi organının ucunda gezdirdiğimde kalçasını hafifçe yataktan kaldırarak kendini boğazıma doğru zorladı. Gözlerim sulanmaya başlamıştı ve zor nefes alıyordum fakat adımın dudaklarından tekrar tekrar dökülüşünü duymaya değerdi. Saniyeler sonra ellerini saçlarımdan çekerek yüzümün iki yanına koydu ve daha fazla devam etmemi engelledi. Yaralı ellerinden gelen metalik kan kokusunu algıladım fakat geri çekilme dürtüme karşı koydum.

"Boşalacağım..." dedi. "Ondan önce... bilirsin... yapmak istediğin başka bir şey yoksa, bana bunu yapmayı bırakmalısın."

Benimle sevişmesini ne kadar çok istediğimi belli etmek istemediğim için sadece ayağa kalktım ve kotumu indirerek çıkardım. Külotumu çıkarmaya başlayacakken Hardin elini uzatarak beni durdurdu.

"Bunun kalmasını istiyorum... şimdilik," dedi. Başımla onayladım ve zorlukla yutkundum. "Gel buraya." Bana yaklaşmamı işaret ederken tişörtünü çıkardı. Yatağın kenarına kayarak beni kendine çekti.

Başlangıçtaki telaşımız biraz dinmişti ve aramızdaki öfkeli gerginlik azalmıştı. Hardin'in göğsü kızarmıştı ve gözleri deli gibi bakıyordu. Çırılçıplak ve hazır bir haldeyken –ve benim üzerimde sadece külotum varken– kucağına oturmak muhteşem bir histi. Belime bastırarak beni yerime mıhlarken dudakları yine dudaklarıma uzandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı parmakları külotumu yana çekerken. "Seni... seviyorum..."

Parmaklarının aniden içime girişiyle zevkten inledim. Parmaklarını çok yavaş oynatıyordu ve hızını artırmak için kalçalarımı istemsizce ileri geri sallıyordum.

"İşte böyle, bebeğim... Daima bana böylesine hazırsın," diye homurdandı ve kalçalarımı sallamaya devam ettim. Nefesim sıkla-

şırken iniltilerim derinleşti; vücudumun Hardin'e böylesine çabuk tepki vermesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Yapması ve söylemesi gereken her şeyi biliyordu.

"Bundan sonra beni dinleyeceksin. Doğru mu?" dedi dudaklarını boynuma gömüp tenimi hafifçe ısırırken.

Ne?

"Bana söz dinleyeceğini söyle, yoksa boşalmana izin vermem."

Ciddi olamaz. "Hardin..." diye yalvardım ve daha hızlı hareket etmeye çalıştım ama beni durdurdu.

"Tamam... Tamam... lütfen," diye yalvardım. Sırıttı. Şu anda bunu yaptığı için onu tokatlamak istiyordum. En savunmasız anımı bana karşı kullanıyordu fakat o anda kızamıyordum bile. Tenime değen teninin farkındaydım.

"Lütfen," diye tekrarladım. Başıyla onayladı.

"Uslu kız," dedi kulağıma ve parmaklarını sokup çıkarırken yine hareket etmeme izin verdi.

Hızla doruğa yaklaştığımı hissediyordum. Hardin kulağıma müstehcen sözler fısıldıyor, beni tahmin edemeyeceğim bir şekilde tahrik ediyordu. Normalde duymaya tahammül edemeyeceğim şeylerdi ama şimdi çok hoşuma gidiyordu ve zirveye yaklaşırken düşmemek için kollarını sımsıkı tutuyordum.

"Gözlerini aç. Sana sadece benim yapabildiğim şeyi izlemek istiyorum," dedi ve orgazmın etkileri vücuduma dalga dalga yayılırken gözlerimi açık tutmak için elimden geleni yaptım.

Sonra başım göğsüne düştü ve soluklanmaya çalışırken kollarımı kollarının altından geçirip ona sarıldım.

"Böyle bir şeye kalkıştığına inanamı..." diye onu azarlayacak oldum fakat dilini alt dudağımda kaydırarak beni susturdu. Toparlanmaya çalışırken nefesim kesik kesik yayıldı. Elimi aşağı uzatarak organını kavradım. Yüzünü buruşturarak dudağımı dudaklarının arasına aldı ve hafifçe emdi. Hardin Scott seks el kitabından bir sayfa seçerek organını daha da sıktım.

"Özür dilersen istediğini veririm," dedim elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir sesle kulağına fısıldayarak.

"Ne?" Yüz ifadesine paha biçilmezdi.

"Beni duydun." Yüzümü ifadesiz tutarak bir elimle organını sıkarken, diğer elimin parmaklarını ıslanmış külotumun üzerinde kaydırdım.

Organını organıma sürttüğümde sızlandı.

"Özür dilerim," diye patladı kıpkırmızı yanaklarla. "Sadece seni becermeme izin ver... lütfen," diye yalvardı. Güldüm. Komodine uzanıp küçük bir paket çıkarırken gülüşüm kısa kesildi. Hiç zaman kaybetmeden prezervatifi taktı ve beni yine öptü.

"Bunu bu şekilde, kucağımda oturarak yapmaya hazır olduğundan emin değilim. Fazla gelirse söyle bana, tamam mı, bebeğim?" Ve öylece yine o tatlı, nazik Hardin'e geri dönmüştü.

"Tamam," diye cevap verdim.

Beni hafifçe kaldırdığında tenime değen lastiği hissettim ve bir an sonra içimi dolduruşuyla kendimden geçtim.

"Ah, Tanrım," dedim gözlerimi kapayarak.

"İyi misin?"

"Evet... sadece... fa... farklı," diye kekeledim.

Kesinlikle önceki kadar canım yanmıyordu ama bu his hâlâ yabancı ve biraz rahatsız ediciydi. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve baskıyı biraz hafifletmek için kalçalarımı oynattım.

"İyi anlamda mı farklı, kötü anlamda mı?" Sesi gergindi ve alnındaki damarlar belirginleşmişti.

"Şişşt... konuşmayı kes," dedim yine kıpırdarken.

İnleyerek özür diledi ve alışmam için bana bir dakika vereceğini söyledi. Kalçalarımı tekrar oynattığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kıpırdadıkça rahatsızlığım azaldı ve bir noktada Hardin kollarını vücuduma sarıp beni kendine bastırırken kalçalarını ileri doğru itti. Birlikte hareket ederken bana sarılması çok daha iyiydi. Bacaklarım yorulmaya başlayınca bir elimi göğsüne dayayıp ağırlığımı verdim. Kaslarımın yanmasına aldırmadan bu şekilde kucağında zıplamaya devam ettim. Hardin'i izlemek için gözlerimi açtığımda

alnından süzülen bir ter damlasını gördüm. Onu böyle alt dudağını dişlerinin arasına almış, bakışlarını yüzüme dikmiş halde izlerken, bakışlarının tenimi yaktığını hissederken, duygularımı ve aldığım zevki anlatmam mümkün değildi.

"Sen benim her şeyimsin. Seni kaybedemem," dedi dudaklarım boynunda ve omzunda dolaşırken. Teni tuzlu, nemli ve mükemmeldi. "Yaklaştım, bebeğim, çok yaklaştım. Çok iyi gidiyorsun." Ben hızımı artırmaya çalışınca homurdanarak ellerini sırtımda yukarı aşağı kaydırdı. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve hareketindeki yakınlık beni daha da zayıf düşürdü.

Hardin bir eliyle ensemi kavrarken karnımın gerildiğini hissettim. Vücudu giderek gerilirken onun için ne kadar değerli olduğumu fısıldamaya devam ediyordu. Kendimi sözlerine kaptırmış halde onu izlerken, parmağı klitorisimin üzerinde dolaştı ve beni hızlı, güçlü bir orgazma taşıdı. İkimiz de boşalırken vücutlarımızla birlikte iniltilerimiz de birbirine karıştı. Kendini yatağa sırtüstü bırakırken beni de beraberinde sürükledi. Gerçekliğe geri dönerken prezervatifi çıkardığını neredeyse fark etmedim.

"Peşimden aşağı geldiğine sevindim," dedim sonunda, uzun ama keyifli bir sessizlikten sonra. Başımı göğsüne dayamışken, hızlı nefeslerinin yavaşladığını duyabiliyordum.

"Ben de. Gelmeyecektim ama gelmek zorundaydım. Sana gitmeni söylediğim için özür dilerim. Bazen gerçekten öküzün teki olabiliyorum," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bazen mi?" Gülümsedim.

Ellerini sırtımdan çekerek işaretparmağıyla burnumu dürtünce güldüm. "Beş dakika önce şikâyet etmiyordun," dedi.

Başımı iki yana salladım ve yine terli göğsüne koydum. Parmaklarım omzunun yakınındaki kalp biçimli dövmeyi izledi ve tüylerinin ürperdiğini fark ettim. Kalbin simsiyah boyanmış olduğu gözümden kaçmamıştı.

"Çünkü o konuda ilişkide olduğundan daha iyisin," dedim.

"Buna itiraz edemeyeceğim." Gülerken saçlarımı yüzümden çekti. Yaptığı şeyler arasında en sevdiklerimden biri yanağımı okşamasıydı. Parmakları sertti fakat tenime değdiklerinde ipek gibi geliyordu.

"Dan'le aranda ne oldu? Yani bu geceden önce?" diye sordum. Muhtemelen sormamalıydım ama bilmek zorundaydım.

"Ne? Dan'le aramda bir sorun olduğunu sana kim söyledi ki?" Çenemi kaldırarak beni kendisine bakmaya zorladı.

"Jace. Ama ne olduğunu söylemedi; sadece 'bir süredir bekliyorduk' dedi. Bununla ne demek istedi?"

"Geçen yıl yaşanan bir saçmalık. Seni endişelendirecek bir şey değil. Yemin ederim," dedi ve gülümsedi. Gülümsemesi gözlerinden yansımıyordu ama daha fazla zorlamak istemedim.

Sorunumuzu çözebildiğimiz ve iletişim kurmakta daha iyiye gittiğimiz için memnundum.

"Yarın Vance'den çıktıktan sonra benimle buluşacaksın, değil mi? O daireyi bizden önce başka birinin kapmasını istemiyorum," dedi.

"Hiç mobilyamız yok," diye hatırlattım.

"Eşyalı zaten. Ama taşındıktan sonra bir şeyler ekleyebilir ya da değiştirebiliriz."

"Ne kadarmış?" diye sordum. Bunun cevabını duymak istemediğimi biliyordum. Eşyalı bir evse ne kadar pahalı olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Sen kafanı ona takma; sadece kablolunun fiyatıyla ilgilen." Gülümseyerek beni alnımdan öptü. "Ne diyorsun? Hâlâ varsın, değil mi?"

"Ve mutfak alışverişi," dedim. Kaşlarını çattı. "Ama evet, hâlâ varım."

"Annene söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum. Zaman içinde söylemem gerekecek fakat ne diyeceğini şimdiden biliyorum. Belki de önce birlikte olduğumuz gerçeğine alışmasına izin versem daha iyi olur. Çok genciz ve birlikte yaşamaya başlıyoruz; akıl hastanesine gitmesini istemiyorum." Göğsümdeki sızıya rağmen güldüm. Keşke annemle işler basit olsa ve benim için mutlu olabilseydi. Yine de bunun pek olası olmadığını biliyordum.

"Aranızda olanlar için üzgünüm. Benim suçum olduğunu biliyorum ama uzak kalamayacak kadar bencilim."

"Senin suçun filan değil. O sadece... Şey, o böyle işte," dedim ve göğsüne bir buse kondurdum.

"Uyuman gerek, bebeğim; sabah erken kalkacaksın ve neredeyse geceyarısı oldu," dedi.

"Geceyarısı mı? Ben çok daha geç olduğunu sanıyordum," dedim ve üzerinden yuvarlanarak önüne uzandım.

"Eh, o kadar dar olmasan daha uzun süre dayanabilirdim," dedi kulağıma.

"İyi geceler!" diye homurdandım, utanarak.

Güldü ve ışığı söndürmeden önce ensemi öptü.

86. Bölüm

Ertesi sabah erkenden kalkarak banyoya gitmek için Hardin'in odasında eşyalarımı topladım.

"Ben de seninle geliyorum," diye homurdandı fakat ben güldüm.

"Hayır, gelmiyorsun. Saatin daha altı olduğunu biliyorsun, değil mi? Yedi buçuk kuralına ne oldu?" diye takıldım çantamı alırken.

"Sen ben götüreceğim." Hırıltılı sabah sesi hoşuma gidiyordu.

"Beni nereye götüreceksin? Banyoya mı?" diye güldüm Hardin yataktan kalkarken. "Ben yetişkin bir kızım. Koridorda kendi başıma yürüyebilirim."

"Şimdiye kadar beni dinleme konusunda harika iş çıkardın." Gözlerini devirdi ama eğlendiğini görebiliyordum.

"Pekâlâ, baba, beni banyoya götür," diye sızlandım şakacı bir tavırla. Onu dinlemek gibi bir niyetim yoktu fakat şimdilik suyuna gitmeye karar verdim.

Hardin kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Bana bir daha öyle deme, yoksa seni yatağa geri çekerim." Göz kırptı ve iş işten geçmeden odadan fırladım.

Hardin peşimden geldi ve ben duş alırken klozetin üzerinde oturup bekledi. "Benim arabamı alman gerekecek," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Ben kampüse gidip seninkini alırım, oradan da eve geçerim."

Önceki gece bunu hiç düşünmemiştim ki bu beni daha da şaşırtmıştı çünkü genellikle her şeyi çok iyi planlardım. "Arabanı kullanmama izin mi vereceksin?" diye sordum ağzım açık halde.

"Evet. Yine de eğer çarparsan geri dönme zahmetine girme," diye uyardı.

Yarı yarıya ciddi olduğunu biliyordum ama güldüm. "Asıl ben senin benimkini çarpmandan korkmalıyım!"

Perdeyi açmayı denedi fakat ben hemen çekip tekrar kapayınca güldüğünü duydum. "Bir düşünsene, bebeğim, bugünden sonra her sabah kendi banyonda duş alacaksın." Saçlarımdaki şampuanı durularken sesi suyun gürültüsüne karıştı.

"Oraya gerçekten geçene kadar anlayabileceğimi sanmıyorum."

"Bekle de gör, bayılacaksın," dedi.

"Ev tutacağını bilen var mı?" diye sordum. Cevabı zaten biliyordum.

"Hayır, neden bilmeleri gereksin ki?"

"Gerektiği için değil, sadece merak ettim."

Suyu kaparken musluk gıcırdadı. Duştan çıkarken Hardin bana bir havlu uzattı ve hemen ıslak vücuduma sardı.

"Birlikte yaşayacağımızı arkadaşlarımdan gizlediğimi düşüneceğini bilecek kadar seni tanıyorum," dedi.

Yanılmıyordu. "Şey, sen buradan taşınacakken kimsenin bilmemesi biraz tuhaf geliyor."

"Nedeni sen değilsin; sadece kardeşlik evinden ayrılmamla ilgili sızlanmalarını duymak istemiyorum. Hepsine –hatta Molly'ye bile– söyleyeceğim ama taşındıktan sonra," gülümseyerek kollarını omuzlarıma sardı, "Molly'ye söyleyen *ben* olmak istiyorum." Ben de gülerek ona sarıldım.

"Anlaştık."

Hazırlanırken Hardin'in ellerini üzerimden çekmek için uğraştıktan sonra, bana arabasının anahtarlarını verdi ve hemen çıktım. Arabaya bindiğim anda telefonum titredi.

Dikkatli ol. Seni seviyorum, diye yazmıştı.

Olacağım. Sen de arabama dikkat et. :) Seni seviyorum.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Beşte buluşalım. Uyduruk arabanı da merak etme.

Söylediklerine dikkat et, yoksa seninkini kullanırken bir parkmetreye çarpabilirim. Cevabımı gönderirken kendi kendime gülümsedim.

Benimle uğraşmayı kes de gelip seni soymadan işine git.

Bu fikir çok cazip gelse de telefonumu yolcu koltuğuna bıraktım ve kontağı çevirdim. Benimkinin güçlü sesinin aksine motor neredeyse sessizce çalıştı. Klasik bir araba için benimkinden çok daha yumuşaktı; arabasına gerçekten iyi bakıyordu. Otobana çıktığımda telefonum çaldı.

"Tanrım, yirmi dakika bensiz kalamadın mı?" dedim gülerek, telefonu açtığımda.

"Tessa?" dedi bir erkek sesi. *Noah.*

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırarak ekrana dehşetle baktım.

"Şey... affedersin, ben... sandım ki..." diye geveledim.

"O olduğumu sandın... Biliyorum," dedi. Sesi üzgündü ama öfkeli değildi.

"Özür dilerim." İnkâr etmedim.

"Sorun değil," dedi.

"Ee..." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Dün anneni gördüm."

"Ah." Noah'nın kederli sesi ve annemin nefretini hatırlamak içimi sızlattı.

"Evet... Sana çok kızgın."

"Biliyorum... Beni okulum için yardımı kesmekle tehdit etti."

"Bunu atlatacaktır. Atlatacağını biliyorum. Sadece kırgın," dedi Noah.

"Kırgın mı? Benimle *dalga geçiyorsun*, değil mi?" diye çıkıştım. Noah annemi bana karşı savunuyor *olamazdı.*

"Hayır, hayır, yanlış hareket ettiğini biliyorum ama sadece... biliyorsun... onunla birlikte olduğun için kızgın." Sesindeki tiksinti gayet açıktı.

"Eh, kimle birlikte olacağımı söylemek ona düşmez. Beni bu yüzden mi aradın? Bana onunla birlikte olmamam gerektiğini söylemek için mi?"

"Hayır, hayır. Tessa, asla. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. On yaşımızdan beri ilk kez bu kadar uzun süredir konuşmadık," dedi. Kaşlarını nasıl çattığını tahmin edebiliyordum.

"Ah... Sana çıkıştığım için özür dilerim. Sadece şu anda çok şey olup bitiyor ve aramanın nedeninin... sandım ki..."

"Artık birlikte olmamamız yanında olmayacağım anlamına gelmez," dedi ve içim sızladı. Onu özlüyordum; onunla ilişkimi değil fakat çocukluğumdan beri hayatımda öylesine büyük bir yeri olmuştu ki tamamen geride bırakmak çok zordu. Yaşadığım her şeyde yanımdaydı ve ben onu incitmiş, açıklamak ya da özür dilemek için telefon bile açmamıştım. Ona davranışlarımdan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum. Gözlerim doldu.

"Her şey için çok üzgünüm, Noah," dedim kısık sesle ve iç çektim.

"Her şey yoluna girecek," diye karşılık verdi aynı yumuşaklıkla. Ama sonra konuyu değiştirme ihtiyacı duymuş gibi, "Staja başladığım duydum," dedi ve ben Vance'e ulaşana kadar sohbetimiz devam etti.

Telefonu kaparken annemle bana karşı davranışlarıyla ilgili konuşacağına söz verdi ve üzerimden çok büyük bir yük kalktığını hissettim. Annemi en öfkeli anında yatıştırabilecek biri varsa o da Noah'ydı.

Günümün geri kalanı sorunsuz geçti. Bütün günü ilk taslağımı bitirmekle ve Bay Vance için notlar çıkarmakla geçirdim. Hardin'le nerede buluşacağımız konusunda yazıştık ve farkına bile varmadan akşam oldu.

Hardin'in gönderdiği adrese ulaştığımda, kampüs ile Vance'in arasında olduğunu görünce şaşırdım. Burada oturmaya başladığımda yol sadece yirmi dakikamı alacaktı. Hardin'le birlikte yaşayacak olmamız hâlâ çok soyut bir fikir gibi geliyordu.

Otoparka girdiğimde arabamı göremedim ve Hardin'i aradığımda beni sesli mesaja yönlendirdi. *Ya fikrini değiştirdiyse? Bana bunu söylerdi, değil mi?*

Tam paniğe kapılmaya başlarken Hardin'in arabamla otoparka girdiğini ve yamma park ettiğini gördüm. En azından benim arabama

benziyordu ama farklı görünüyordu. Gümüş rengi boyasında artık çizikler yoktu ve baştan aşağı yepyeni görünüyor, pırıl pırıl parlıyordu.

"Arabama ne yaptın?" diye sordum Hardin inerken.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Gülümseyerek beni yanağımdan öptü.

"Gerçekten, ne yaptın?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Boyattım. Tanrım, bana teşekkür edebilirsin." Gözlerini devirdi.

Bulunduğumuz yeri ve yapmak üzere olduğumuz şeyi düşününce dilimi tuttum. Ayrıca boya gerçekten güzel görünüyordu. Sadece Hardin'in benim için para harcaması fikrinden hoşlanmamıştım ve boya işinin ucuz olmadığını biliyordum.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek parmaklarımı onunkilere kenetledim.

"Rica ederim. Şimdi içeri girelim." Beni otoparktan geçirdi. "Arabam sana yakışmış; özellikle de üzerinde bu elbise varken. Bütün gün bunu düşünmekten kendimi alamadım. Keşke bana çıplak fotoğraflarını gönderme isteğimi yerine getirseydin," dedi. Ona bir dirsek attım. "Sadece söylüyorum. Dersimi çok daha ilginç hale getirirdi."

"Ah, demek derse *girdin*," dedim gülerek.

Omuz silkti ve binanın ön kapısını benim için açtı. "İşte geldik."

Ondan beklenmeyecek bu hareketine gülümseyerek içeri girdim. Binanın lobisi hiç de beklediğim gibi değildi. Her yer bembeyazdı: Beyaz zemin, beyaz duvarlar, beyaz koltuklar, beyaz kanepeler, beyaz halılar, masaların üzerinde beyaz lambalar... Çok seçkin görünüyordu fakat aynı zamanda da ürkütücüydü. Takım elbiseli, başı kel, kısa boylu bir adam bizi karşılayarak Hardin'in elini sıktı. Bizim yanımızda –belki de sadece Hardin'in yanında– gergin görünüyordu.

"Sen Theresa olmalısın." Adam gülümsedi. Dişleri parlak duvarlar kadar beyazdı.

"Tessa," dedim gülümseyerek. Hardin gülümsememek için dudağını ısırdı.

"Tanıştığımıza sevindim. Evrak işine geçelim mi?"

"Hayır, önce daireyi görmek istiyor. Tessa daha evi görmemişken neden imza atalım ki?" dedi Hardin rahatça.

Zavallı adam zorlukla yutkunarak başıyla onayladı. "Elbette yukarı çıkalım." Koridoru işaret etti.

"Nazik davran," diye fısıldadım Hardin'e, üçümüz birlikte asansöre doğru yürürken.

"Hayır." Sırıttı ve adama çaktırmadan popoma hafif bir çimdik attı.

Ona çatık kaşlarla baktım ama daha da gülümsedi. Adam bana manzaranın ne kadar harika göründüğünü, bunun bölgedeki en iyi apartmanlardan biri olduğunu anlatıyordu. Kibarca başımla onaylayıp duruyordum ve Hardin de asansörden inerken sessizdi. Lobi ile koridor arasındaki zıtlığı görünce afalladım. Bambaşka bir binaya geçmiş gibiydik... Hatta bambaşka bir zamana.

"İşte burası," dedi adam karşımıza çıkan ilk kapıyı açarken. "Bu katta sadece beş daire var, dolayısıyla kimse kimseyi rahatsız etmiyor." Girmemizi işaret etti fakat Hardin'le göz göze gelmekten kaçındı. Hardin'den korktuğu belliydi. Onu suçladığımı söyleyemezdim ama izlemek eğlenceliydi.

Dairenin içini görünce nutkum tutuldu. Girişin zemini eski betondu ama salon olduğunu tahmin ettiğim yerde kocaman, kare biçiminde bir parke alan vardı. Duvarlar tuğladan ve çok güzeldi. Hasarlı ama mükemmeldi. Pencereler büyük, mobilyalar eski moda ama temizdi. Mükemmel bir yer tasarlayacak olsam, böyle bir yer hayal ederdim. Başka bir zamana ait ama tamamen modern görünüyordu.

Ben etrafa bakınırken, odadan odaya geçerken ve Hardin ile adamı geride bırakırken, Hardin dikkatle beni izliyordu. Mutfak küçüktü ve lavabonun üzeriyle tezgâhların yüzeyi çok renkli karoyla döşenmişti. Bu küçük daireye kesinlikle bayılmıştım. Binanın lobisi beni ürküttüğü için buradan nefret edeceğimi sanmıştım. Aşırı pahalı, tıkış tıkış bir yer olacağını düşünmüştüm ve öyle olmadığı için rahatlamıştım. Banyo normal standartlara göre küçük ama bizim için büyüktü ve yatak odası da evin geri kalanı gibi mükemmeldi. Duvarlardan üçü kırmızı tuğladandı ve dördüncüsünde yerden tavana

kadar kütüphane vardı. Bir merdiven eklenmişti ve okuldan mezun olduktan sonra aynen böyle bir evde oturacağımı hayal ettiğim için gülmekten kendimi alamadım.

"Rafları doldurabiliriz. Benim bir sürü kitabım var," diye mırıldandı Hardin gergin bir tavırla.

"Ben... sadece..." diye başladım.

"Beğenmedin, değil mi? Beğeneceğini sanmıştım; sana çok uyacağını düşünmüştüm. Lanet olsun!" Kaşlarını çatarak eliyle saçlarını sıvazladı.

"Hayır... Ben..."

"Haydi gidelim o zaman, bize başka bir daire gösterin," dedi Hardin sertçe adama dönerek.

"Hardin! Bitirmeme izin verirsen bayıldığını söyleyecektim," dedim.

Adam da Hardin kadar rahatlamış gibiydi. Hardin'in çatık kaşlarının yerinde sırıtan bir surat belirmişti. "Ciddi misin?"

"Evet. Abartılı, soğuk bir yer olmasından korkmuştum ama burası mükemmel!" dedim. Kesinlikle ciddiydim.

"Biliyordum! Eh, biraz önce endişelendim fakat burayı görür görmez seni düşündüm. Seni şurada hayal ettim..." Pencerenin yanındaki kanepeyi işaret etti. "Orada oturup kitap okurken. Benimle burada yaşamanı istediğimi o zaman anladım."

Gülümsedim. Tanımadığımız bir emlakçı olsa bile, bunu başka birinin yanında söylediği için çok mutlu oldum.

"Eh, o halde evrak işlerini tamamlayabiliriz, ha?" Adam huzursuzca kıpırdandı.

Hardin bana baktı. Başımla onayladım. Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyordum. Henüz çok erken olduğunu, çok genç olduğumu fısıldayan zihnime aldırmadan Hardin'in peşinden mutfağa yürüdüm.

87. Bölüm

Sonsuz gibi görünen sayfanın dibine adını yazdıktan sonra Hardin sözleşmeyi bana uzattı. Üzerinde aşırı düşünmeye başlamadan kalemi kapıp imzamı attım. *Ben buna hazırım; biz buna hazırız.* Evet, gençtik ve birbirimizi uzun zamandır tanımıyorduk fakat onu her şeyden daha çok sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Bu kesin olduğu sürece diğer her şey yerine otururdu.

"Pekâlâ, işte anahtarlarınız." Adını nihayet o sözleşme sayfalarından öğrendiğim Robert, Hardin ve bana birer takım anahtar verdi, vedalaşıp yanımızdan ayrıldı.

"Ee... Evine hoş geldin?" dedi Hardin yalnız kaldığımızda.

Gülerek ona yaklaştım; o da bana sarıldı.

"Artık burada yaşadığımıza inanamıyorum. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor." Salona bakındım.

"Biri iki ay önce bana seninle birlikte yaşayacağımı –seninle çıkmak bir yana– söyleseydi, ya güler ya da yumruk atardım... İkisinden biri." Gülümseyerek yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ah, sen yok musun?" diye takılarak ellerimi iki yanına koydum. "Ama kendi evimize sahip olmak çok güzel. Artık partiler, oda arkadaşları ve toplu duşlar yok," dedim.

"Kendi yatağımız var," diye ekledi kaşlarını kaldırıp indirerek. "Birkaç şeye ihtiyacımız olacak; tabak çanak filan."

Elimin tersiyle alnına dokundum. "Sen iyi misin?" diye sordum gülümseyerek. "Bugün inanılmayacak kadar uysalsın."

Elimi tutarak öptü. "Sadece buradaki her şeyden memnun olmanı istiyorum. Kendini evinde hissetmeni istiyorum... Benimle birlikte."

"Peki, ya sen? Sen de kendini evinde gibi hissediyor musun?" diye sordum.

"Şaşırtıcı ama evet," dedi başıyla onaylayarak. Etrafa bakındı.

"Gidip eşyalarımı almamız gerek. Birkaç kitap ve giysilerim dışında pek bir şeyim yok," dedim.

Bir büyü numarası yapar gibi kollarını havaya doğru salladı. "Oldu bile."

"Ne?" diye sordum.

"Odandaki bütün eşyalarını getirdim; hepsi arabanın bagajında," diye açıkladı.

"İmzayı atacağımı nereden bildin? Ya daireyi beğenmeseydim?" diye sordum gülümseyerek. Keşke Steph'e ve üç aydır evim dediğim odaya veda edecek zamanım olsaydı ama onu yakında yine görecektim zaten.

"Çünkü bunu beğenmeseydin, beğeneceğin bir tane bulacaktım," diye cevap verdi kendinden emin bir tavırla.

"Pekâlâ... Eh, ya senin eşyaların?"

"Onları yarın alabiliriz. Bagajımda nasılsa giysilerim var."

"O olay ne bu arada?" Arabasında hep bir sürü giysisi oluyordu.

"Bilmiyorum, gerçekten. Sanırım ne zaman giysiye ihtiyaç duyacağını insan asla bilemiyor." Omuz silkti. "Mağazaya gidelim ve mutfak için ihtiyacımız olan şeylerle biraz yiyecek alalım," dedi Hardin.

"Tamam." Daireye girdiğimden beri içim kıpır kıpırdı. "Yine senin arabanı kullanabilir miyim?" diye sordum lobiye indiğimizde.

"Bilmiyorum..." Gülümsedi.

"İzin almadan arabamı boyattın. Bence bu ayrıcalığı hak ettim." Elimi uzattım ve gözlerini devirerek anahtarları avcuma bıraktı.

"Demek arabamı sevdin, ha? Çok rahat, değil mi?"

Kurnazca bir bakış attım. "İdare eder."

Yalan söylüyordum; arabasına bayılmıştım.

Binamızın yeri bundan daha iyi olamazdı; mağazalara, kafelere ve hatta bir parka yakındık. Target'a gittik ve çok geçmeden alışveriş arabamız tabaklarla, tencerelerle, tavalarla, bardak ve fincanlarla, ihtiyacımız olup olmayacağını bilmediğim ama işe yarar gibi görünen daha bir sürü şeyle dolmuştu bile. Çok fazla şey aldığımız için yiyecek alışverişini sonraya bırakmaya karar verdik. Hardin yemeyi sevdiği şeylerin listesini yaparsa, ertesi gün stajdan sonra yiyecek alışverişini yapmaya gönüllü oldum. Birlikte yaşamanın en güzel tarafı, Hardin'le ilgili aksi takdirde asla öğrenemeyeceğim bütün küçük detayları öğrenmekti. Bilgi verme konusunda çok cimri olduğundan kavga etmeden ondan bir şeyler öğrenebilmek güzeldi. Neredeyse her gecemizi birlikte geçirsek bile sadece evimiz için alışveriş yaparken bile asla bilemeyeceğim şeyler öğreniyordum. Örneğin, sütsüz kahvaltılık gevrek seviyordu, birbirine uymayan fincanların düşüncesi bile onu deli ediyordu, biri sabahları ve biri geceleri olmak üzere iki farklı türde diş macunu kullanıyordu ama nedenini bilmiyordu, sadece böylesi hoşuna gidiyordu, bulaşık makinesini doldurmaktansa yeri yüz kez paspaslamayı tercih ediyordu. O yerleri sildiği sürece bulaşıkları benim halledeceğim konusunda anlaştık.

Sıra para ödemeye geldiğinde kasiyerin önünde didiştik. Daire için depozito verdiğini bildiğim için Target'taki alışverişimizi ben ödemek istiyordum. Önce elektriği ödememe izin vermeyi reddetti ama sonra kiraya dâhil olduğunu bana söylemek istemese de sözleşmeden öğrendim. Sözleşmeden. Üniversite eğitimimin birinci yılında birlikte yaşamaya başladığım bir adamla birlikte kira sözleşmem vardı. Çılgıncaydı, değil mi?

Hardin ATM kartımı alan kadına öfkeyle baktı ve kadın onun tavrını kesinlikle görmezden gelerek kartımı okuttuğu için ona tam puan verdim. İçimden zafer kazanmış gibi gülmek geldi fakat Hardin zaten sinirliydi ve gecemizin mahvolmasını istemiyordum.

Eve dönene kadar Hardin surat astı ve ben de bu durumdan eğlenerek sessiz kaldım. "Hepsini almak için iki kez çıkmamız gerekebilir," dedim.

"O da başka konu: İki kez gidip gelmektense yüz tane poşet taşımayı tercih ederim," dedi ve nihayet gülümsedi.

Yine de tabaklar fazla ağır olduğu için iki kez gidip gelmemiz gerekti. Hardin sinirlendi ama ben de daha çok eğlendim.

Bütün tabakları dolaplara yerleştirdikten sonra Hardin pizza siparişi verdi. İçimdeki kibar kişi pizzayı ödemeyi teklif etmekten kendimi alamayınca Hardin bana öfkeli gözlerle bakarak orta parmağını gösterdi. Güldüm ve bütün çöpleri tabakları çıkardığımız kutunun içine koydum. Dairenin eşyalı olduğunu söylediklerinde dalga geçmiyorlardı; ihtiyaç duyabileceğimiz her şey, hatta bir çöp bidonu ve duş perdesi bile vardı.

"Pizza yarım saate kadar burada olur. Ben aşağı inip senin eşyalarını alacağım," dedi.

"Ben de geliyorum," dedim peşinden çıkarken.

Eşyalarımı iki kutuya ve bir çöp poşetine koymuştu; bunu görünce yüzümü buruşturdum ama sesimi çıkarmadım. Kendi arabasının bagajından birkaç tişört ve bir kot pantolon alıp onları da benim giysilerimle birlikte çöp poşetine tıktı.

"Ütümüz olması iyi," dedim sonunda. Bagajına baktığımda gözüme bir şey ilişti. "Şu çarşafları atmadın mı?" diye sordum.

"Ah... evet. Hayır, atacaktım ama unuttum," dedi bakışlarını kaçırarak.

"Tamam..." Tepkisi beni biraz huzursuz etmişti.

Bir sürü şeyi yukarı çıkardık ve tam eve girdiğimizde pizzacı çocuk zili çaldı. Hardin onu karşılamak için aşağı indi. Geri döndüğünde elinde tuttuğu kutudan yayılan kokular enfesti. Ne kadar acıktığımı fark etmemiştim bile.

Hardin'le birlikte kendi evimizde yememiz tuhaf ama güzeldi. Nefis pizzaları midemize indirirken ikimiz de sessizdik fakat güzel bir sessizlikti; evde olduğumuzu hissettiren bir sessizlik.

"Seni seviyorum," dedi ben tabakları bulaşık makinesine koyarken.

"Seni seviyorum," diye karşılık verirken ahşap masanın üzerinde telefonum şiddetle titreşti. Hardin baktı ve ekrana dokundu. "Arayan kim?" diye sordum.

"Noah?" dedi hem açıklarcasına hem de soru tonuyla.

"Ah." Bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum.

"'Bugün seninle konuşmak güzeldi,' diye yazmış?" Dişlerini sıktı.

Yanına giderek telefonu elinden zorla aldım. Elinde ezip kıracağına yemin edebilirdim.

"Evet, bugün beni aradı," dedim sahte bir özgüvenle. Ona bahsedecektim. Sadece fırsatını bulamadım.

"Ve..." Hardin bir kaşını kaldırdı.

"Bana anneme rastladığını ve nasıl olduğumu merak ettiğini söyledi."

"Neden?"

"Bilmiyorum... Sadece nasıl olduğumu öğrenmek için sanırım." Omuz silkerek yanındaki sandalyeye oturdum.

"Seni kontrol etmesine gerek yok," diye hırladı.

"Büyütülecek bir şey değil, Hardin. Hayatımın yarısında o vardı."

Hardin soğuk gözlerle baktı. "Umurumda bile değil."

"Saçmalıyorsun. Daha bugün *birlikte yaşamaya başladık* ve sen Noah'nın beni aramasından mı endişeleniyorsun?" diye çıkıştım.

"Onunla konuşmak için hiçbir nedenin yok; aramasına cevap verdiğin için muhtemelen onu geri istediğini düşünüyordur." Elleriyle saçlarını sıvazladı.

"Hayır, düşünmüyor. Seninle birlikte olduğumu biliyor." Öfkemi kontrol altında tutabilmek için çok çabalıyordum.

Öfkeyle telefonumu işaret etti. "O zaman onu hemen ara ve bir daha aramamasını söyle."

"Ne? Hayır! Bunu yapmayacağım. Noah yanlış bir şey yapmadı. Onu yeterince incittim zaten –ikimiz de– bu yüzden de hayır. Ona böyle bir şey söylemeyeceğim. Onunla arkadaş olmamın bir zararı yok."

"Evet, var," dedi sesini yükselterek. "Benden daha iyi olduğunu düşünüyor ve seni benden almaya çalışacak! Ben aptal değilim, Tessa.

Annen de onunla birlikte olmanı istiyor; bana ait olan bir şeyi almasına izin vermem!"

Geri çekildim ve iri iri açılmış gözlerle ona baktım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Delirmiş gibi konuşuyorsun! Üzerimde delice bir hak iddian var diye ona kötü davranacak değilim!" Öfkeyle mutfaktan çıktım.

"Bana arkanı dönüp gitme!" diye bağırdı Hardin peşimden salona gelirken.

Geçirdiğimiz inanılmaz günden sonra bir kavga başlatmak tam Hardin'e göreydi. Yine de bu konuda geri adım atmayacaktım. "O halde sahibimmişsin gibi davranmayı kes! Uzlaşmaya ve seni daha fazla dinlemeye çalışacağım ama konu Noah olduğunda mümkün değil. Uygunsuz bir şey söylese ya da herhangi bir adım atsa onunla görüşmeyi hemen keserdim ama böyle bir şey yapmadı. Ayrıca bana güvenmek zorunda olduğu da açık."

Hardin bana dik dik bakarken öfkesinin yatışıp yatışmadığını merak ediyordum. "Ondan hoşlanmıyorum," dedi sonunda.

"Tamam, bunu anlıyorum fakat mantıklı olmak zorundasın. Beni senden almaya filan çalışmıyor; o öyle biri değildir. Onunla ilişkimi bitirdiğimden beri benimle ilk kez temas kurmayı denedi zaten."

"Ve sonuncusu olacak!" diye çıkıştı Hardin. Gözlerimi devirerek küçük banyoya girdim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Duş alacağım ve çıktığımda çocukluğu bırakmış olmanı umuyorum," dedim. Ona karşı kendimi savunabilmek çok hoşuma gitmişti ama ona acımaktan kendimi alamıyordum. Beni Noah'ya kaptırmaktan korktuğunu biliyordum; Noah'yla birlikteyken "görünüşümüz" yüzünden derin bir kıskançlık duyuyordu. Noah kâğıt üzerinde bana daha uygundu ve Hardin bunu biliyordu ama ben Noah'yı değil, Hardin'i seviyordum.

Hardin peşimden banyoya girdi fakat soyunmaya başladığımda arkasını dönerek çıktı ve kapıyı sertçe çarparak kapadı. Çabucak duş alıp çıktığımda Hardin üzerinde külotuyla yatağa uzanmıştı. Pijama bulmak için çekmeceleri açarken sesimi çıkarmadım.

"Benim tişörtümü giymeyecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ben..." Tişörtünü katlayıp yatağın yanındaki komodinin üzerinde koymuş olduğunu o zaman fark ettim. "Teşekkürler." Tişörtü giydim. O tanıdık nane kokusu neredeyse ona kızgın olmam gerektiğini unutturuyordu. Ancak ona bakıp yüzünün asık olduğunu görünce hepsini çok iyi hatırladım. "Eh, harika bir geceydi," diye homurdandım ve havlumu banyoya götürdüm.

"Buraya gel," dedi geri döndüğümde.

Tereddütle yanına gittim. Doğrularak yatağın kenarına oturdu ve beni bacaklarının arasına çekti.

"Özür dilerim." Yüzüme baktı.

"Ne için?"

"Mağara adamı gibi davrandığım için," dedi. Kendimi tutamayarak güldüm. "Ve buradaki ilk gecemizi mahvettiğim için," diye ekledi.

"Teşekkür ederim. Bana bağıra çağıra tafra yapman yerine, böyle şeyleri konuşabilmemiz gerekir." Ensesindeki saçları parmaklarımın arasına aldım.

"Biliyorum." Hafifçe gülümsedi. "Artık onunla konuşmamanı tartışabilir miyiz?"

"Bu gece olmaz," dedim iç çekerek. Onunla orta noktayı bulmam gerekecekti fakat hayatımın yarısını birlikte geçirdiğim biriyle konuşma hakkımdan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu.

"Şu halimize bak." Hüzünlü bir tavırla güldü.

"Umarım komşuların huzurunu kaçırmamışızdır."

"Ah, huzurları zaten kaçacak." Gülümsemesi gamzelerini yine gözlerimin önüne serdi ama sapıkça yorumuna aldırmadım.

"Bu geceyi mahvetmeyi gerçekten istemedim," diye tekrarladı.

"Biliyorum. Mahvolmadı zaten. Saat daha sekiz." Gülümsedim.

"O elbiseyi üzerinden çıkaran ben olmak istiyordum," dedi şehvetle bakarak.

"İstersen tekrar giyebilirim," dedim seksi görünmeye çalışarak. Tek kelime etmeden ayağa kalkarken beni omzuna aldı. Bir çığlık atarak bacaklarımı salladım. "Ne yapıyorsun?!" diye çığlık attım.

"Şu elbiseyi alalım." Gülerek beni çamaşır sepetine götürdü.

88. Bölüm

"Şu elbiseyi üzerinden çıkarmam kısmına gelememiz kötü oldu," diye fısıldadı Hardin beni yatağın üzerinde iterken. Elbiseyi giymek için tişörtü çıkardığım anda beni yatağa çekmiş, prezervatifi tahmin edemeyeceğim bir hızla takıvermişti.

"Hmm..." diyebildim sadece Hardin içimde gidip gelirken. İlk kez hiç acı olmadan, sadece zevkle sevişiyorduk.

"Tanrım, bebeğim... muhteşemsin," diye inledi kalçalarını ileri doğru iterken. Bu duyguyu açıklamak mümkün değildi. Atletik vücudu bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde uyuyordu ve sıcak teninin teması inanılmazdı. Onun yaptığı gibi müstehcen sözlerle karşılık vermeyi düşündüm fakat vücuduma yayılan zevk dalgaları arasında bu mümkün olmadı.

Ona sarılarak tırnaklarımı sırtına gömdüğümde gözleri başının arkasına döndü. Onu böyle görmeyi seviyordum; böylesine ilkel, böylesine kontrolsüz. Bacaklarımı kaldırıp beline dolayarak vücutlarımızı daha da yaklaştırdı. Onu izlemek sınırlarımı zorluyordu; bacaklarımı sırtına sımsıkı sarmış halde ve inliltiler arasında adını tekrarlıyordum.

"İşte böyle, bebeğim... Boşal. Sana ne kadar... lanet olsun... ne kadar zevk verdiğimi göster bana," diye inledi ve içimde seğirdiğini hissettim. Benden birkaç saniye önce doruğa ulaşmasına rağmen, beni iyice eritene kadar hareketlerini kesmedi. Kendini üzerime bırakırken vücudum iyice gevşemişti. Birbirimize bu kadar yakın olmanın tadını çıkararak sessizce yattık ve dakikalar geçmeden Hardin'in horultularını duydum.

Burada günler hızlı geçiyordu. İnsanın hayatta ilk kez özgür olması böyle bir etki yapıyordu. Kendi evimde olmak, kendi banyomda yıkanmak, kendi mutfağımda kendi kahvemi içmek hâlâ yabancı bir şeydi. Bütün bunları Hardin'le paylaşıyor olmaksa hepsini daha da güzelleştiriyordu. Lacivert fisto elbisem ile beyaz topuklularımı giymeye karar verdim. Artık ince topuklularla daha rahat yürüyordum ama ne olur ne olmaz diye düz taban ayakkabılarımı da hâlâ çantamda taşıyordum. Saçlarımı kıvırıp topuz yaptım ve biraz göz farıyla rimel sürdüm. Kendi evime sahip olmak gerçekten hoşuma gitmeye başlamıştı.

Hardin beni uyandırmayı reddetti ve sadece hafifçe yerinde doğrularak bana veda öpücüğü verdi. İkisini de yaptığım hiç görmediğim için işini ve okul ödevlerini ne zaman yaptığını merak ediyordum. Cüretkâr davranarak anahtarlarını aldım ve işe onun arabasıyla gittim. Derslerinde devamsızlık yapıyorsa zaten ihtiyacı olmazdı, değil mi? Artık Vance'e ne kadar yakın oturduğumuzu unutmuştum ve bu sağduyusu için Hardin'e teşekkür etmeyi unutmamam gerektiğini düşündüm; üstelik onun kampüs yolu uzamıştı. Kırk dakika yolculuk yapmak zorunda kalmamak, günümü daha da iyileştiriyordu.

En üst kata ulaştığımda Kimberly toplantı salonu masasının başında durmuş, düzgün sıralar halinde çörekleri diziyordu.

"Vay canına, Tessa! Ne güzel olmuşsun!" Şakacı bir tavırla ıslık çaldı ve kızardığımı görünce güldü. "Lacivert sana kesinlikle yakışıyor." Beni baştan aşağı tekrar süzdü. Biraz utanmıştım fakat gülümsemesi bana güven verdi. Son zamanlarda Hardin'in sayesinde özgüvenim artmıştı ve kendimi çok daha seksi hissediyordum.

"Teşekkür ederim, Kimberly." Gülümseyerek bir çörek ve bir bardak kahve aldım. Kimberly'nin masasındaki telefon çalınca cevap vermek için koşturdu.

Ofisime girdiğimde Bay Vance'den bir e-posta mesajı geldiğini gördüm; ilk taslağımla ilgili notlarım için beni övüyordu ve o kitabı yayınlamamaya karar vermesine rağmen sıradakiyle ilgili değerlendir-

memi sabırsızlıkla beklediğini belirtiyordu. Hemen masama oturup işe koyuldum.

"İşe yarar bir şey var mı?" Hardin'in sesiyle irkildim. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Öyle olmalı," dedi gülümseyerek, "çünkü geldiğimi fark etmedin bile."

İnanılmaz görünüyordu. Saçlarının önünü her zamanki gibi havaya dikmişti ama yanları her zamankinden daha düzdü ve üzerinde beyaz bir V yaka vardı. Bluzu her zamankinden dardı ve dövmeleri daha da belirginleşmişti. İnanılmayacak kadar seksi görünüyordu ve sadece bana aitti.

"Eh... yolculuğun nasıldı?" diye sordu sırıtarak.

"Çok güzeldi." Güldüm.

"Demek izin almadan arabamı alabileceğini düşünüyorsun?" Sesi kısıktı ve şaka yapıp yapmadığını anlayamadım.

"Şey... ben..." diye kekeledim.

Bir şey söylemek yerine masamın arkasına dolaştı ve koltuğumu geri çekti. Bakışları ayakkabılarımdan başlayarak yüzüme kadar çıktı ve beni çekerek ayağa kaldırdı. "Bugün çok seksi görünüyorsun," dedi dudaklarını boynuma bastırmadan önce nefesini üfleyerek.

Ürperdim. "Neden... Neden geldin?"

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Gülümseyerek beni kaldırıp masanın üzerine bıraktı.

Ah. "Evet... elbette sevindim," dedim. Onu gördüğüme her zaman sevinirdim.

"Bunu her gün yapabilmek için tekrar burada çalışmaya başlamayı düşünebilirim aslında," dedi ellerini bacaklarımın üzerine koyarken.

"Biri girebilir." Sert görünmeye çalıştım ama sesim titriyordu.

"Hayır. Vance akşama kadar toplantıda olacak ve Kimberly de sana ihtiyacı olursa telefonla aramayı kabul etti."

Hardin'in Kimberly'ye ne yapabileceğimizi ima ettiğini öğrenince yanaklarım kızardı fakat hormonlarım kontrolü ele almıştı bile. Kapıya bir bakış attım.

"Kilitli," dedi kibirli bir tavırla.

Hiç düşünmeden Hardin'i kendime çektim ve hemen elimi aşağı kaydırarak kotunun üzerinden organını avuçladım. İnleyerek kotunun düğmelerini açtı ve külotuyla birlikte aşağı çekti.

"Bu her zamankinden daha hızlı olacak, tamam mı, bebeğim?" dedi, külotumu indirirken.

Beklentiyle başımla onayladım ve dudaklarımı yaladım. Gülerek kalçalarımı yakalayıp beni masanın kenarına çekti. Dudaklarımı boynuna yapıştırdım ve folyo paketi yırtarak açtığını duydum.

"Şuna bak; üç ay önce seks kelimesini duyunca yüzün kızarıyordu, şimdiyse seni masanın üzerinde düzmeme izin veriyorsun," diye fısıldadı sertçe içime girerken.

Hardin elini ağzıma bastırırken altdudağını dişlerinin arasına aldı. Hardin'in bir masanın üzerinde, hem de staj yaptığım yerde, üstelik de Kimberly sadece yirmi metre ötemizdeyken benimle sevişmesine izin verdiğime inanamıyordum. İtiraf etmek istemesem de bu fikir beni çıldırtıyordu; iyi anlamda yani.

"Sessiz... olacak mısın?.." dedi hareketlerini hızlandırırken. Başımla onaylarken nefes nefeseydim ve masanın üzerinden düşmemek için kollarına sımsıkı tutunmuştum.

"Böyle seviyorsun, değil mi? Hızlı ve sert?" Dişlerini sıktı. Sessiz kalabilmek için avcunu hafifçe ısırdım.

"Cevap ver yoksa dururum," diye tehdit etti.

Bakışlarımı yüzüne indirerek başımla onayladım; konuşabilecek halde değildim.

"Biliyordum," dedi ve beni çevirip yüzükoyun masanın üzerine uzattı.

Ah, Tanrım. Yine sertçe içime girdi ve birkaç kez yavaş yavaş gidip geldikten sonra saçlarımı kavrayarak geri çekip ensemi öptü. Karnımdaki gerginlik artarken Hardin'in hareketleri giderek titrekleşiyordu ve ikimizin de doruğa yaklaştığımızı biliyordum. Son hamlesiyle omzuma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve masadan kalkmama yardım etti.

"Bu..." diyebildim sadece ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Evet... öyleydi." Doğrularak pantolonunu çekti. Parmaklarımla saçlarımı düzelttim ve makyajımın akmadığından emin olmak için gözlerimin altını sildim. Sonra dönüp saate baktım. Neredeyse üç olmuştu. Gün yine çabucak akıp geçmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne? Saat daha üç." Saati işaret ettim.

"Christian erken çıkabileceğini söyledi. Onunla bir saat önce konuştum."

"Hardin! Ona erken çıkıp çıkamayacağımı soramazsın; bu staj benim için çok önemli."

"Bebeğim, rahatla. Bütün gün dışarıda olacağını söyledi ve erken çıkabileceğin konusunu açan oydu."

"Kimsenin bu fırsatı kötüye kullandığımı düşünmesini istemiyorum."

"Kimse düşünmüyor zaten. Notların ve işin her şeyi anlatıyor."

"Bir dakika... O zaman neden beni arayıp eve gelebileceğimi söylemedin?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Buradaki ilk gününden beri seni şu masanın üzerine yatırmak istiyordum da ondan." Kibirli bir tavırla gülümseyerek ceketimi kaptı.

Sadece masamın üzerinde sevişebilmek için buraya gelmesinin ne kadar delice olduğunu söylemek istedim ama benim de hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. Altından dövmelerini gösteren tişörtüne bakarken hiçbir şeyi inkâr edemezdim.

Arabalarımıza doğru yürürken güneş ışığından gözlerini kıstı. "Şu lanet olasıca düğün için kıyafet almaya gidebileceğimizi düşündüm," dedi.

"İyi fikir," diye karşılık verdim. "Ama ben eve senin arabanla dönüyorum; benimkini orada bırakıp devam ederiz." İtiraz etmesine fırsat bırakmadan direksiyona geçtim. Gülümseyerek başını iki yana salladı.

Arabamı bıraktıktan sonra birlikte alışveriş merkezine gittik. Hardin bütün alışveriş boyunca çocuk gibi sızlanıp durdu ve bir kravat almaya

ikna edebilmek için bir sürü cinsel rüşvet teklifinde bulunmam gerekti. Sonunda siyah bir kumaş pantolon, siyah bir ceket, beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat aldı. Sade ama onun için mükemmeldi. Her şeyi giyip denemeyi reddettiği için, üzerine uymasını umuyordum. Düğüne gitmemek için her türlü bahaneye sarılırdı fakat bunun olmasına izin vermeyecektim. Onun giyimini hallettikten sonra sıra bana geldi.

"Beyaz olan," dedi ve elimdeki kısa beyaz elbiseyi işaret etti; diğer seçenek daha uzun siyah bir elbiseydi. Karen renk temasının siyah ve beyaz olduğunu söylediğinden ben de buna sadık kalmaya karar vermiştim. Hardin önceki gün giydiğim beyaz elbiseyi gerçekten sevmişti; bu yüzden onu dinledim. Ancak ne yaptığını anlayamadan Hardin elbisemi ve ayakkabılarımı "sadece taşımak"tan parasını ödemeye geçivermişti. Ben itiraz edince kasadaki genç kız gülümsedi ve "Ne yapmamı bekliyorsun?" dercesine omuz silkti.

"Bu gece biraz çalışmam gerekiyor, dolayısıyla akşam yemeğinde evde olamayacağım," dedi alışveriş merkezinden çıkarken.

"Ah, senin evden çalıştığını sanıyordum."

"Öyle. Ancak biraz kütüphaneye gitmem gerekiyor," diye açıkaldı. "Çok gecikmem."

"Sen yokken ben de mutfak alışverişi yaparım," dedim. Başıyla onayladı.

"Dikkatli ol ve hava kararmadan eve dön," dedi.

Bana sevdiği şeylerin bir listesini yaptırdı ve eve döner dönmez çıktı. Ben üzerimi değiştirip bir kot ve bluz giydikten sonra sokağın aşağısındaki markete gittim. Eve döndükten sonra her şeyi yerleştirdim, biraz ders çalıştım ve kendime yiyecek bir şeyler hazırladım. Hardin'e mesaj attım fakat cevap alamayınca eve döndüğünde ısıtması için mikrodalga fırına bir tabak koydum ve televizyon izlemek için kanepeye uzandım.

89. Bölüm

Uyandığımda hâlâ kanepede olduğumu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Hardin?" diye seslendim battaniyeyi üzerimden atmaya çalışırken. Yatak odasında olmasını umarak oraya girdim ama içerisi boştu. *Hangi cehennemde bu?*

Salona geri dönerek kanepenin üzerinden telefonumu aldım. Hâlâ bir mesaj yoktu ve saat sabahın yedisiydi. Aradım ama sesli mesaja yönlendirince kapadım. Mutfağa dalıp kahve makinesini açtıktan sonra duş almak için banyoya girdim. Zamanında uyandığım için şanslıydım çünkü alarm kurmamıştım. Alarm kurmayı asla unutmazdım.

"Neredesin?" dedim yüksek sesle, duşa girerken.

Saçlarımı kuruturken yokluğu için olası açıklamaları gözden geçirdim. Önceki gece sadece kendini işine kaptırdığını düşünmüştüm çünkü arayı kapaması gerektiğini tahmin ediyordum. Belki de tanıdığı birine rastlamıştı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ama kütüphane? Kütüphaneler erken kapanırdı ve barlar bile geç olsa bile mutlaka kapanırdı. En büyük olasılıkla bir partiye gitmiş olmalıydı. Böyle olduğunu tahmin edebiliyordum. Belki de kaza geçirmiş olabileceğinden endişeleniyordum ve bunun düşüncesi bile çok kötüydü. Ancak kendi kafamda ne açıklama getirirsem getireyim yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyordum. Önceki gece aramız o kadar iyiyken gidip bütün geceyi dışarıda mı geçirmişti yani?

Elbise giyecek havamda olmadığımdan eski, siyah eteklerimden birini ve açık pembe bir gömlek giydim. Yol boyunca hava bulutluydu ve Vance'e ulaştığımda moralim de onlara uyacak kadar bozulmuştu.

Öfkeden deliye dönmüştüm. *Kim olduğunu sanıyor da bana haber bile vermeden bütün geceyi dışarıda geçirebiliyor?*

Bir tane bile almadan çörek masasının yanından geçip gittiğimi görünce Kimberly bir kaşını kaldırdı ama ona elimden geldiğince gülümseyerek ofisime yürüdüm. Sabah saatlerim kâbus gibiydi. Aynı sayfaları tekrar tekrar okuyordum ama tek kelimesini bile anlamıyordum.

Kapım vurulunca kalbim duracak gibi oldu. Ne kadar kızgın olsam da Hardin'in gelmesini umuyordum. Ama Kimberly'ydi.

"Benimle öğle yemeğine gelmek ister misin?" diye sordu tatlı bir tavırla.

Neredeyse teklifini reddedecektim ama burada tek başıma oturup erkek arkadaşımın nerede olduğunu düşünmemin bir yararı yoktu.

Gülümsedim. "Tabii."

Köşeden dönerek Meksika tarzında küçük bir lokantaya yürüdük. İçeri girdiğimizde ikimiz de titriyorduk ve Kimberly bir sobaya yakın oturmak istedi. Bize gösterilen masa bir sobanın tam altındaydı ve ikimiz de ısıtmak için ellerimizi sıcağa doğru kaldırdık.

"Bu hava çok acımasız," dedi Kimberly. Üşüdüğünden şikâyet ederek yazı özlediğini söyledi.

"Kışın ne kadar soğuk olduğunu neredeyse unutmuşum," dedim açıkça. Mevsimler birbirine karışmıştı ve sonbaharın bitmek üzere olduğunu neredeyse fark etmemiştim.

"Eh... Bay Haşin'le işler nasıl?" diye sordu gülerek.

Garson bize kızarmış patates ve salsa sosu getirdiğinde midem gurulduyordu. Bir daha sabah çöreğimi atlamayacaktım.

"Şey..." Özel hayatımı Kimberly'yle paylaşıp paylaşmama konusunda kararsız kaldım. Pek fazla arkadaşım yoktu. Aslında Steph dışında hiç arkadaşım yoktu ve onu da artık göremiyordum. Kimberly benden en azından on yaş büyüktü ve belki de erkekler konusunda güvenilir görüşleri olabilirdi ki ben bu konuda çok zayıftım. Bira şişesi biçimli lambaların dizildiği tavana bakarak derin bir nefes aldım.

"Şey, aslını istersen, şu anda işlerin nasıl gittiğini bilmiyorum. Dün her şey yolundaydı ama dün gece eve gelmedi. Bütün gece. Evimizde ikinci gecemizdi ve eve gelmedi," diye açıkladım.

"Bir dakika... Bir dakika... Geri sar. Tamam, ikiniz birlikte mi yaşıyorsunuz?" Ağzı açık kaldı.

"Evet... Salı gününden beri." Gülümsemeye çalıştım.

"Tamam. Peki, sonra da dün gece eve gelmedi mi?"

"Hayır. Biraz çalışması gerektiğini ve kütüphaneye gideceğini söyledi; sonra da eve gelmedi."

"Başına bir şey geldiğini filan düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Hayır, düşünmüyorum." Başına bir şey gelmiş olsa bunu hissedeceğimi düşünüyordum; canı yandığında hissetmemi sağlayacak özel bir bağımız olduğuna inanıyordum.

"Hâlâ aramadı mı?"

"Hayır. Mesaj da atmadı." Kaşlarımı çattım.

"Yerinde olsam canına okurdum. Bu kabul edilemez bir şey," dedi.

Garson yanımıza gelerek yemeğimizin birazdan hazır olacağını söyledi ve bardağıma su koydu. Bu boşluktan yarlanarak Kimberly'nin sert sözlerinin ardından soluklanmaya çalıştım.

Kimberly devam ederken beni yargılamadığını, haklarımı savunduğunu anlayında kendimi daha iyi hissettim. "Ciddiyim. Bu şekilde davranamayacağını açıkça belirtmelisin; yoksa yapmaya devam eder. Erkeklerle ilgili sorun şu ki alışkanlıkları olan yaratıklardır ve bunun alışkanlığa dönüşmesine izin verirsen bir daha asla kıramazsın. Böyle bir saçmalığa hoşgörü göstermeyeceğini en başından bilmesi gerekir. Sana sahip olduğu için çok şanslı ve bu yüzden de aklını başına toplamak zorunda."

Kimberly'nin sözleri özgüvenimi güçlendirmişti. Çok kızmalıydım. Kimberly'nin deyimiyle onun canına okumalıydım.

"Bunu nasıl yapabilirim?" diye sordum. Kimberly güldü.

"Dünyanın kaç bucak olduğunu ona göster. Gerçekten iyi bir açıklaması yoksa – ki şu anda bir şeyler uydurmaya çalıştığından eminim– kapıdan girdiği anda azarla. Saygıyı hak ediyorsun ve eğer

sana saygı duymuyorsa, ya onu yola getirirsin ya da kapının önüne koyarsın."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun," dedim gülerek.

"Ah, aslında hiç de kolay değil." O da güldü ama sonra ciddileşti. "Ama yapılması gerekir."

Yemeğimizin geri kalanında okul hayatından hikâyeler paylaştı ve berbat ilişkilerden payını aldığını söyledi. Neredeyse her hikâyesinde başını iki yana sallarken sarı saçları ileri geri salınıyordu. Beni o kadar güldürdü ki yaşaran gözlerimi silmek zorunda kaldım. Yemekler harikaydı ve ofisimde tek başıma surat asmaktansa onunla birlikte yemeğe çıktığım için sevindim.

Ofisime geri dönerken Trevor beni tuvaletlerin yakınında gördü ve gülümseyerek yanıma geldi. "Merhaba, Tessa."

"Merhaba, nasılsın?" diye sordum kibarca.

"İyiyim. Dışarısı çok soğuk," dedi. Başımla onayladım. "Bugün çok güzel görünüyorsun," diye ekledi ve bakışlarını kaçırdı. Bunu yüksek sesle söylemek istemediğini, ağzından kaçırdığını hissettim. Gülümseyerek ona teşekkür ettikten sonra mahcup bir şekilde tuvalete girdi.

Paydos saati geldiğinde o gün hiç iş yapamadığım için motivasyon eksikliğimi gidermek umuduyla taslağı eve götürmeye karar verdim.

Eve geldiğimde Hardin'in arabası hâlâ otoparkta değildi. Öfkem yine canlandı ve onu arayıp bütün gazabımı sesli mesaj kutusuna kustum. Bu şaşırtıcı bir şekilde iyi geldi. Kendime çabucak akşam yemeği yaptım ve ertesi gün için de eşyalarımı hazırladım.

Düğüne sadece iki gün kaldığına inanamıyordum. Ya o zamana kadar dönmezse? Dönecekti. *Değil mi?* Eve bakındım. Ne kadar güzel bir yer olsa da Hardin'in yokluğunda pırıltısını kaybetmiş gibiydi.

Nasıl olduysa hatırı sayılır miktarda iş bitirmeyi başardım ve tam her şeyi kaldırırken kapı açıldı. Hardin tek kelime etmeden salondan geçerek yatak odasına girdi. Botlarını yere attığını ve kendi kendine küfrettiğini duydum; muhtemelen takılıp düşmüş olmalıydı. Kimberly'nin o gün öğle yemeğinde söylediklerini hatırlayarak kafamı toparladım ve öfkemi arkama aldım.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye bağırdım, içeri girerken. Hardin tişörtünü çıkarmıştı ve pantolonunu çıkarmakla meşguldü.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi dilini zorlukla döndürerek.

"Sarhoş musun sen?" Ağzım açık kaldı.

"Belki," diye cevap verdi ve pantolonunu yere attı.

Öfkeyle eğilerek pantolonu yerden alıp suratına fırlattım. "Bu evde çamaşır sepeti diye bir şey var." Ben öfkeyle bakarken Hardin güldü.

Gülüyordu. Bana gülüyordu!

"Gerçekten çok yüzsüzsün, Hardin! Bütün gece ve ertesi günün çoğunu dışarıda geçiriyorsun, beni aramaya bile tenezzül etmiyorsun ve sonra da *sarhoş* bir halde gelip benimle *alay mı ediyorsun*?" diye çığlık attım.

"Bağırmayı kes. Başım çok kötü zonkluyor," diye homurdandı yatağa uzanırken.

"Sen bunu komik mi buluyorsun? Bir tür oyun filan mı? İlişkimizi ciddiye almıyorsan neden birlikte yaşamayı teklif ettin ki?"

"Şimdi bunu konuşmak istemiyorum. Aşırı tepki veriyorsun; şimdi buraya gel de seni mutlu edeyim." Gözleri içtiği alkol yüzünden kanlanmıştı. Mükemmel yüzünde aptalca bir sarhoş sırıtışıyla kollarını bana doğru uzattı.

"Hayır, Hardin," dedim kararlı bir tavırla. "Ciddiyim. Bütün gece dışarıda kalıp sonra da bana açıklama yapmaktan kaçamazsın."

"Tanrım. Biraz sakin olsana be! Annem değilsin ya. Benimle kavga etmeyi kes de yanıma gel," diye tekrarladı.

"Defol!" diye bağırdım.

"Anlayamadım?" Doğrulup oturdu. Şimdi dikkatini çekmeyi başarmıştım.

"Beni duydun. Defol! Bütün gece evde oturup erkek arkadaşının dönmesini bekleyen kız olmayacağım. En azından iyi bir mazeret sunmanı bekliyordum ama sen denemedin bile! Bu kez alttan almayacağım, Hardin. Seni her seferinde çok kolay affediyorum. Ama bu kez değil. Bu yüzden, ya neden gelmediğini ve nerede olduğunu

açıkla ya da defol git bu evden!" Onun karşısında yumuşamadığım için kendimle gurur duyarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Unutmuş olabilirsin ama burada faturaları ben ödüyorum, dolayısıyla biri gidecekse o sen olursun," dedi dik dik bakarak.

Dizlerine koyduğu ellerine baktım; yumrukları yine kurumuş kanla kaplıydı.

"Yine kavga mı ettin?" diye sorarken hâlâ sözlerine bir karşılık düşünmekle meşguldüm.

"Fark eder mi?"

"Evet, Hardin! Fark eder. Bütün gece yaptığın şey bu muydu? İnsanlarla kavga etmek mi? Bir işin bile yoktu, değil mi? Yoksa işin bu muydu, insanları dövmek mi?"

"Ne? Hayır, işim o değil. İşimin ne olduğunu biliyorsun. Çalıştım, sonra dikkatim dağıldı," dedi ve eliyle yüzünü ovaladı.

"Dikkatini dağıtan neydi?"

"Hiç, Tanrım," diye homurdandı. "Beni sürekli eleştiriyorsun."

"Seni sürekli eleştiriyor muyum? Bütün gece ve gündüz ortada yokken buraya böyle geldiğinde ne yapmamı bekliyordun ki? Cevap istiyorum, Hardin; bana cevap vermemeden sıkıldım artık." Bana aldırmadan başına bir tişört geçirdi. "Bütün gün endişeden öldüm; en azından beni arayabilirdin. Sen dışarıda kafayı çekerken ve Tanrı bilir daha neler yaparken, ben berbat haldeydim. Stajımı tehlikeye atıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Stajın mı? Benim babamın sana ayarladığı stajı mı kastediyorsun?" dedi aşağılayan bir tavırla.

"İnanılmazsın."

"Sadece söylüyorum." Omuz silkti.

Daha iki gece önce uyuduğumu sanarak kulağıma beni ne kadar sevdiğini fısıldayan insan ile karşımdaki bu kişi aynı mıydı?

"Buna cevap bile vermeyeceğim çünkü istediğinin bu olduğunu biliyorum. Kavga etmek istiyorsun ve ben de sana fırsat vermeyeceğim." Tişörtlerimden birini alarak odadan çıktım. Çıkmadan önce tekrar

ona baktım. "Ancak şunu netleştirelim: Kendini toparlamazsan –hem de *hemen*– ben gidiyorum."

Kanepeye gidip uzanırken onun olmadığı bir yere geçtiğim için memnundum. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülmesine izin verdikten sonra yüzümü silerek Hardin'in eski *Uğuldayan Tepeler*'ini elime aldım. Oraya geri dönüp her şeyi –nerede, kimle olduğunu, neden ve kimle kavga ettiğini– açıklamasını sağlamayı ne kadar çok istesem de onu daha çok rahatsız edeceğini bildiğim için kendimi zorlayarak kanepeden kalkmadım.

Ancak hayatım üzerindeki hâkimiyeti beni daha çok rahatsız ediyordu.

90. Bölüm

Kitabı bırakarak telefonumdan saate baktım. Geceyarısını biraz geçmişti; bu yüzden uyuyabilmek için kendimi zorladım. Bensiz uyuyamadığını söyleyerek daha önce beni yatağa götürmeye çalışmıştı fakat pes etmemiş, gidene kadar da ona aldırmamıştım.

Tam uykuya dalmak üzereyken Hardin'in, "Hayır!" diye çığlık attığını duydum. Hiç düşünmeden kanepeden fırladım ve yatak odasına koştum. Kalın battaniyenin altında çırpınıyordu ve vücudu ter içinde kalmıştı.

"Hardin, uyan," dedim nazikçe omzunu dürterek. Diğer elimle alnına sarkan ıslak saçlarını kenara çektim.

Gözleri aniden açıldı; dehşetle bakıyordu.

"Sorun yok... şşş... sadece kâbus gördün." Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum. Parmaklarım saçlarıyla oynadı ve sonra yanağına kaydı. Yatağa girip arkasından kollarımı beline sararken titriyordu. Yüzümü terli tenine bastırdığımda gevşediğini hissettim.

"Lütfen. Yanımda kal," diye yalvardı. İç çektim ama bir şey söylemeden sadece daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve dakikalar geçmeden yine uykuya daldı.

Ne kadar açarsam açayım, su gergin kaslarımı gevşetmeme yetecek kadar ısınmıyordu. Önceki gece uykusuzluktan ve Hardin'le uğraşmanın hüsranından bitkin düşmüştüm. Ben duşa girdiğimde o uyuyordu ve evden çıkana kadar uyanmaması için dua ediyordum.

Ne yazık ki dualarım cevapsız kaldı; banyodan çıktığımda mutfak tezgâhına yaslanmış halde bekliyordu.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi sakince.

Gözlerimi devirdim ve çıkmadan önce bir fincan kahve içmek için yanından geçerek makineye yaklaştım.

"Benimle konuşmuyor musun yani?"

"Şu anda konuşmuyorum, hayır. İşe gitmem gerek ve bunu yapacak enerjim yok," diye tersledim.

"Ama sen... yanıma geldin," dedi suratım asarak.

"Evet, sadece çığlık atıp titrediğin için. Bu seni bağışladığım anlamına gelmiyor. Her şey için bir açıklamaya ihtiyacım var; bütün sırlar, bütün kavgalar... hatta kâbuslar. Yoksa bitti artık," dedim ikimizi de şaşırtarak.

Homurdanarak elleriyle saçlarını sıvazladı. "Tessa... O kadar basit değil."

"Evet, aslında o kadar basit. Sana güvenerek annemle ilişkimden vazgeçtim ve bu kadar kısa sürede seninle birlikte yaşamaya başladım; sen de olanları anlatacak kadar bana güvenmelisin."

"Anlamazsın. Anlamayacağını biliyorum," dedi.

"Bir dene."

"Be... ben... yapamam," diye kekeledi.

"O zaman ben de seninle birlikte olamam. Üzgünüm ama sana çok fazla şans verdim ve sen her seferinde..." diye başladım.

"Böyle deme. Sakın beni terk etmeye kalkma." Sesi öfkeliydi ama gözleri kırgın bakıyordu.

"O zaman bana cevap ver. Anlamayacağımı düşündüğün şey ne? Kâbuslarınla mı ilgili?" diye sordum.

"Bana beni terk etmeyeceğini söyle," diye yalvardı.

Hardin'e karşı kararlı olmak, sandığımdan çok daha zordu; özellikle de bu kadar yıkılmış haldeyken.

"Gitmem gerek. Geç kalıyorum," dedim ve elimden geldiğince çabuk giyinmek için yatak odasına gittim. Peşimden gelmediğine kısmen sevindim fakat bir yandan da gelmesini diliyordum.

Ben evden çıkarken hâlâ üstü çıplak halde mutfakta duruyordu ve elindeki kahve kupasını sımsıkı tutuyordu.

Hardin'in o sabah söylediği her şeyi düşünüyordum. Anlamayacağım şey ne olabilirdi ki? Kâbuslar görmesine neden olan bir şey için onu asla yargılamazdım. Sözünü ettiği şeyin bu olmasını umuyordum ama burada tam gözümün önünde olan bir şeyi kaçırdığım hissini içimden atamıyordum.

Bütün gün suçluluk duydum ve çok gergindim fakat Kimberly bana o kadar komik YouTube videolarının linklerini gönderiyordu ki uzun süre neşesiz kalamadım. Öğle saati geldiğinde evdeki sorunu neredeyse unutmuştum.

Her şey için çok üzgünüm, lütfen işten sonra eve dön, diye mesaj attı Hardin, Kimberly'yle birlikte birinin Bay Vance'e gönderdiği sepetteki kurabiyelerin tadına bakarken.

"O mu?" diye sordu Kimberly.

"Evet..." dedim. "Ona karşı kararlıydım fakat nedense kendimi çok kötü hissediyorum. Haklı olduğumu biliyorum ama bu sabahki halini görmeliydin."

"Güzel. Dersini almasını umalım. Sana nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır. Sorun da bu." Homurdanarak bir kurabiye daha yedim.

Lütfen cevap ver, Tessa. Seni seviyorum, diye bir mesaj daha geldi dakikalar sonra.

"Zavallı çocuğa cevap ver." Kimberly gülümsedi ve başımla onayladım.

Eve geleceğim, diye cevap verdim.

Ona karşı kararlılığımı sürdürmekte neden bu kadar zorlanıyordum?

Saat üçü biraz geçtiğinde Bay Vance herkese paydos izni verince bir kuaför salonuna gidip ertesi günkü düğün için hazırlanmaya karar verdim. Hardin'le bu sorunu düğünden önce çözebilmemizi diliyordum çünkü yapmak istediğim en son şey, zaten öfkeli ve gergin olan Hardin'i babasının düğününe götürmekti.

Eve döndüğümde saat neredeyse altı olmuştu ve Hardin'den çok sayıda mesaj gelmişti; hiçbirine aldırmadım. Kapının önüne geldiğimde beni bekleyen şeye zihinsel olarak hazırlanmak için derin bir nefes aldım. Ya birbirimize bağırıp çağıracaktık ve sonunda birimiz çekip gidecekti ya da bunu gerçekten konuşup çözecektik. İçeri girdiğimde Hardin bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bakışlarını yüzüme kaldırıp beni görünce rahatlamış gibi göründü.

"Gelmeyeceğini sandım," dedi bana yaklaşırken.

"Başka nereye gidecektim ki?" dedim ve onun yanından geçerek yatak odasına girdim.

"Ben... Şey, sana yemek hazırladım," dedi.

Şu anda kesinlikle tanınmaz haldeydi. Saçları alnından aşağı dökülüyordu. Üzerinde kapüşonlu, gri bir bluz ile siyah yelek vardı ve gergin, endişeli, neredeyse... korkuyor gibi görünüyordu.

"Ah... Neden?" diye sordum kendimi tutamayarak. Kendim de bluz giydim ve şifonyerin üzerine benim için hazırladığını anladığımı tişörtünü giymediğimi görünce Hardin'in yüzü asıldı.

"Çünkü serserinin tekiyim," diye cevap verdi.

"Evet... Öylesin," dedim ve tekrar mutfağa girdim. Ne olduğunu bilmesem de yemek tahmin ettiğimden daha iştah açıcı görünüyordu; sanırım tavuklu makarna filandı.

"Tavuk Florantin," dedi düşüncelerimi cevaplayarak.

"Hımm."

"Yemek zorunda değilsin..." Sesi zayıftı. Bu alıştığımdan çok farklı bir ortamdı ve tanıştığımızdan beri ilk kez üstün durumda olduğumu hissediyordum.

"Hayır, güzel görünüyor. Sadece şaşırdım," dedim yemekten bir lokma alırken. Tadı görünüşünden de iyiydi.

"Saçların güzel olmuş," dedi. Saçlarımı en son ne zaman kestirdiğimi düşündüm ve fark eden tek kişinin Hardin olduğunu hatırladım.

"Cevaplara ihtiyacım var," diye hatırlattım.

Nefesini üfledi. "Biliyorum ve sana o cevapları vereceğim."

Kararlı davranışımdan dolayı memnun olduğumu gizlemek için yemekten bir lokma daha aldım.

"Önce, kimsenin –yani annem ve babam dışında *hiç kimsenin*– bunu bilmediğini bilmelisin," dedi ve yumruk boğumlarındaki yara kabuklarıyla oynadı.

Başımla onaylayarak bir lokma daha aldım.

"Pekâlâ... işte, söylüyorum," dedi gergin bir tavırla devam etmeden önce. "Ben yedi yaşımdayken bir gece babam evin karşısındaki bardaydı. Neredeyse her gece oraya gidiyordu ve oradaki herkes onu tanıyordu; oradaki birini kızdırmasının kötü bir fikir olmasının nedeni de tam olarak buydu. O gece de bunu yapmıştı. Onun kadar sarhoş olan birkaç askerle kavga etmiş, sonunda birinin kafasına bir bira şişesi indirmişti."

Bunun nereye varacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu fakat hoş olmadığını biliyordum.

"Yemeye devam et lütfen..." diye yalvardı. Başımla onaylarken ona bakmamaya çalıştım.

"Babam bardan çıkınca adamlar onun peşinden evimize geldiler; sanırım babamın vurduğu arkadaşlarının öcünü almak için. Sorun şuydu ki babam eve gelmemişti; geldiğini sanmışlardı ve annem de babamı beklerken kanepede uyuyakalmıştı." Yeşil gözleriyle bana baktı. "Senin dün gece uyuduğun gibi."

"Hardin..." diye fısıldadım ve masanın üzerinden elini tuttum.

"Önce annemi bulunca..." Sesi kısıldı ve sonsuzluk gibi gelen bir süre sadece duvara baktı. "Çığlıklarını duyunca aşağı indim ve adamları onun üzerinden çekmeye çalıştım. Geceliği yırtılıp açılmıştı ve çığlık atarak bana gitmemi söyleyip duruyordu... Ona yaptıkları şeyi görmemi engellemeye çalışıyordu ama onu bırakıp gidemezdim."

Hardin gözlerini kırpıştırarak yaşlarını dağıtmaya çalışırken annesine yapılan korkunç şeyleri izlemek zorunda kalan o yedi yaşındaki çocuğa acıdım. Sandalyeden kalkarak kucağına oturdum ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Uzun lafın kısası, onlara karşı koymaya çalıştım fakat hiçbir işe yaramadı. Babam kapıdan girdiğinde, koca bir kutu dolusu yara bandını annemin vücuduna yapıştırmıştım... bilmiyorum... onu tedavi etmek için filan sanırım. Aptallığa bak," dedi yüzünü saçlarıma gömerek.

Başımı kaldırıp ona baktım. Kaşları çatıktı. "Ağlama..." diye fısıldadı ama elimde değildi. Kâbuslarının bu kadar korkunç bir şey olduğu hiç aklıma bile gelmemişti ki.

"Sana anlattırdığım için özür dilerim," dedim, hıçkırarak.

"Hayır... Bebeğim, sorun değil. Aslında birine anlatmak iyi geldi," dedi. "Olabileceği kadar işte."

Saçlarımı okşadı ve sonra dalgın bir tavırla bir bukleyi parmağına doladı. "Sonrasında daima salondaki kanepede uyudum... Biri gelirse önce beni bulsun diye. Sonra kâbuslar başladı... ve bir daha da bitmedi. Babam bizi terk ettikten sonra birkaç terapiste gittim ama seninle tanışana kadar hiçbir şey işe yaramadı." Hafifçe gülümsedi. "Dün geceyi dışarıda geçirdiğim için de özür dilerim. Öyle biri olmak istemiyorum. Onun gibi olmak istemiyorum," dedi ve bana daha sıkı sarıldı.

Hardin adındaki bulmacanın birkaç parçasını daha bulmuşken, artık onu daha iyi anlıyordum. Ve onunla ilgili ruh halim çabucak değişirken, Ken'le ilgili görüşüm de aynı hızla değişmişti. İnsanların değişebildiğini biliyordum ve Ken'in artık o adam olmadığı çok açıktı fakat içimde kabaran öfkeyi bastıramıyordum. Hardin, babasının yüzünden bu hale gelmişti; alkol, ihmalkârlık ve babasının yüzünden yaşadıkları o korkunç geceden dolayı. İstediğim bütün cevapları alamadıysam da beklediğimden çok daha fazlasını almıştım.

"Bir daha yapmayacağım... Yemin ederim... Sadece beni terk etmeyeceğini söyle, lütfen..." diye mırıldandı.

Hissettiğim bütün öfke geçmişti. "Seni terk etmeyeceğim, Hardin. Seni terk etmeyeceğim." Bana bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi baktığı için birkaç kez daha tekrarladım.

"Seni seviyorum, Tessa. Her şeyden daha çok," dedi ve gözyaşlarımı sildi.

91. Bölüm

En azından son yarım saattir yerimizden kıpırdamamıştık. Sonunda Hardin başını göğsümden kaldırdı. "Artık yiyebilir miyim?" diye sordu.

"Evet." Ona bakarak zayıfça gülümsedim ve kucağından kalkmak için davrandım ama beni geri çekti.

"Sana gitmeni söylemedim. Sadece tabağımı vermen yeterli." Gülümsedi.

Tabağı ona uzattım ve küçük masanın üzerinden uzanarak kendiminkini aldım. Hâlâ öğrendiğim yeni bilginin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum ve şimdi sabah düğüne gitme konusunda biraz huzursuzdum.

Hardin'in itirafını daha fazla tartışmak istemediğini fark ederek tabağımdan bir lokma aldım. "Beklediğimden çok daha iyi bir aşçıymışsın. Kendini gösterdiğine göre, benim için daha sık yemek pişirmeni bekliyorum."

"Göreceğiz," dedi dolu ağzıyla. Yemeğin geri kalanını sessizce geçirdik.

Daha sonra ben bulaşık makinesini doldururken arkamdan yaklaştı. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama bütün gece dışarıda olduğun için hâlâ keyifsizim ve kimle dövüştüğünü bilmek istiyorum. Nedenini de." Konuşmak için ağzını açtı ama onu durdurdum. "Bu gece değil." İkimizin de bu gece daha fazlasını kaldırabileceğimizi sanmıyordum.

"Tamam," dedi kısık sesle. Gözlerinde endişe vardı ama zorlamamaya karar verdim.

"Ah, bu arada, stajımı yüzüme vurmandan da hoşlanmadım. Bu beni gerçekten incitti."

"Biliyorum. Bu yüzden söyledim," dedi biraz fazla dürüstçe.

"Biliyorum. Ben de bu yüzden hoşlanmadım zaten."

"Özür dilerim."

"Bir daha yapma, olur mu?" dedim. Başıyla onayladı. "Çok yoruldum," diye homurdandım konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Ben de. Yatıp dinlenelim. Kablolu televizyonu açtırdım."

"Bunu benim yapmam gerekiyordu." Kaşlarımı çattım.

Gözlerini devirerek yatakta yanıma oturdu. "Parasını bana verebilirsin..."

Duvara baktım. "Yarın düğüne gitmek için kaçta çıkacağız?"

"Ne zaman istersek."

"Üçte başlıyor. İkide orada olmamız gerek," dedim.

"Bir saat önce mi?" diye sızlandı. Başımla onayladım. "Neden ısrar ettiğini bilmiyorum..." diye başladı ama telefonum çalınca sustu.

Telefona uzanıp alırken Hardin'in yüzündeki ifade arayanın kim olduğunu bana hemen belli etmişti. "Neden arıyor?" diye söylendi.

"Bilmiyorum, Hardin. Ama sanırım cevap vermem gerek." Telefonu elinden kaptım.

"Noah?" Hardin'in öfkeli bakışları duvarda delik açarken, sesim yumuşak ve titrekti.

"Selam, Tessa, cuma gecesi aradığım için özür dilerim ama... şey..." Sesinde panik vardı.

"Ne?" diye zorladım. Zor durumları açıklaması her zaman gerektiğinden daha uzun sürerdi.

Hardin'e döndüm. "Hoparlör," dedi dudak hareketleriyle.

Dalga mı geçiyorsun? der gibi baktım fakat Hardin'in de duyabilmesi için Noah'yı hoparlöre verdim.

"Yurt müdürü anneni arayıp son faturanın ödendiğini söyleyince annen taşındığını öğrenmiş. Ona şimdi nerede oturduğunu bilmediğimi söyledim ki bu doğru fakat bana inanmadı. Oraya geliyor."

"Buraya mı geliyor? Okula mı?"

"Evet, sanırım. Bilmiyorum. Ama seni bulacağını söylerken mantıksızca davranıyordu ve gerçekten çok kızgındı. Sadece seni uyarmak istedim."

"Ona inanamıyorum!" diye bağırdım telefona ama kapamadan önce Noah'ya teşekkür ettim.

Yatağa uzandım. "Harika... Bu geceyi geçirmek için ne güzel bir yol."

Hardin bir dirseğine dayanarak yanıma uzandı. "Seni bulamaz. Oturduğumuz yeri kimse bilmiyor," dedi alnımdaki saçları kenara iterken.

"Beni bulamayabilir ama Steph'e yapışır, yurtta gördüğü herkese sorar ve büyük olay çıkarır." Yüzümü ellerime gömdüm. "Oraya gitmem gerek."

"Ya da anneni arayıp adresimizi verebilir ve buraya çağırabilirsin. Kendi bölgende olursan avantaj da sende olur," dedi.

"Senin için uygun mu?" Ellerimi yüzümden çektim.

"Elbette. O senin annen, Tessa."

Babasıyla arasındaki uçurumu düşünerek şaşkın gözlerle ona baktım. Ciddi olduğunu görünce ailesiyle arasını düzeltmeye istekli olduğunu hatırladım ve kendim de cesur davranmam gerektiğine karar verdim. "Onu arayacağım," dedim.

Telefona uzunca bir süre baktıktan sonra derin bir nefes alıp annemin numarasını tuşladım. Annemin sesi çok tersti ve hızlı konuşuyordu. Bütün öfkesini benimle yüz yüze geldiği ana sakladığını anlamıştım. Ona daireyle ilgili detayları açıklamadım ve burada oturduğumu söylemedim; sadece o anda bulunduğum yerin adresini verdim ve telefonu elimden geldiğince çabuk kapadım.

Aniden yataktan fırladım ve evi toparlamaya başladım.

"Ev zaten temiz. Neredeyse hiçbir şeye dokunmadık," dedi Hardin.

"Biliyorum," dedim. "Ama kendimi daha iyi hissettiriyor."

Yerdeki birkaç giysiyi katlayıp kaldırdıktan sonra salonda bir mum yaktım ve Hardin'le birlikte masaya oturarak annemin gelmesini bekledim. O kadar gerilmemem gerekirdi –bir yetişkindim ve kendi kararlarımı verebilirdim– fakat onu tanıyordum ve nasıl davranacağını biliyordum. Bir saat önce Hardin'in geçmişini dinlediğim için zaten çok duygusaldım ve bu gece annemle kavga etmek isteyip istemediğimden emin değildim. Saate bakınca sekiz olduğunu gördüm. Uzun süre kalmamasını, Hardin'le erkenden yatağa girmeyi ve ailelerimizle ilgili sorunlarımızla boğuşurken birbirimize sarılmamızı umuyordum.

"Burada yanında kalmamı mı istersin, yoksa ikinizi baş başa bırakmamı mı tercih edersin?" diye sordu Hardin.

"Bence baş başa kalsak iyi olur," dedim. Onun yanımda olmasını çok istesem de varlığının annemi daha da kızdıracağını biliyordum.

"Bir dakika... Noah'nın söylediği bir şeyi hatırladım. Yurdun son faturasının ödendiğini söyledi." Soran gözlerle ona baktım.

"Evet... ne olmuş?"

"Sen ödedin, *değil* mi?" dedim yüksek sesle. Enerjime rağmen aslında kızmamış, sadece şaşırmış ve rahatsız olmuştum.

"Ee?" Hardin omuz silkti.

"Hardin! Benim için para harcamayı kesmek zorundasın; bu beni huzursuz ediyor."

"Büyütülecek nesi olduğunu anlamıyorum. O kadar büyük bir tutar değildi ki," diye itiraz etti.

"Ne, zengin olduğunu filan mı gizliyorsun? Uyuşturucu mu satıyorsun?"

"Hayır, sadece büyük bir birikimim var ve neredeyse hiç harcamıyorum. Geçen yıl çalışırken neredeyse bedava yaşadım ve dolayısıyla da ücretim birikip durdu. Para harcayacak bir şeyim yoktu... ama şimdi var." Gülümsedi. "Ve senin için harcamak da hoşuma gidiyor. Dolayısıyla bu konuda benimle tartışmayı bırak."

"Annem yolda olduğu ve bu gece ancak birinizle kavga edebileceğim için şanslısın," diye takıldım. Uzun uzun güldü ve bir süre sonra el ele bekleyerek sessizce oturmaya devam ettik.

Biraz sonra kapı vuruldu... daha doğrusu *yumruklandı.*

Hardin ayağa kalktı. "Ben diğer odaya geçiyorum. Seni seviyorum." Gitmeden önce beni öptü.

Olabildiğince derin nefes alarak kapıyı açtım. Annem her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Ağır makyajlı gözlerinde tek bir leke bile yoktu; ruju pürüzsüzdü; sarı saçları başının etrafında düzgün bir hale gibi duruyordu.

"O yurttan bana haber vermeden ayrılmakla ne *halt* ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı, merhaba bile demeden ve beni iterek içeri girdi.

"Bana başka seçenek bırakmadın," diye karşılık verdim ve nefesime odaklanarak elimden geldiğince sakin kalmaya çalıştım.

Hızla dönüp bana baktı. "*Anlayamadım*? Sana nasıl seçenek bırakmamışım?"

"Yurt ücretimi ödemeye yardım etmemekle tehdit ettin," diye hatırlatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Eh, sana bir seçenek verdim ama sen yanlış seçim yaptın," diye tersledi.

"Hayır, burada yanlış yapan sensin."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun! Kendine bir *bak*! Üç ay önce üniversiteye bıraktığım Tessa değilsin." Kollarını sallayarak vücudumu baştan aşağı işaret etti. "Bana kafa tutuyorsun, hatta bağırıyorsun! Terbiyesizleştin! Ben senin için her şeyi yaptım ve sen burada... hepsini fırlatıp atıyorsun."

"Hiçbir şeyi fırlatıp atmıyorum! İyi para kazandıran harika bir stajım var; bir arabam var; dört nokta sıfırlık diploma ortalamam var. Benden daha ne istiyor olabilirsin?" diye bağırarak karşılık verdim.

Gözleri öfkeyle parladı ve neredeyse tıslarcasına konuştu. "Öncelikle ben gelmeden önce üzerini değiştirebilirdin. Gerçekten Tessa, berbat görünüyorsun." Ben pijamalarıma bakarken eleştirmek için yeni bir

konuya geçti. "Ve nedir bu... şimdi de makyaj mı yapıyorsun? Kimsin sen? Sen benim Theresa'm değilsin, orası kesin. Benim Theresa'm bir cuma gecesi bir satanistin evinde pijamalarıyla oturmazdı."

"Onun hakkında böyle konuşma," dedim dişlerimi sıkarak. "Seni daha önce uyarmıştım."

Annem gözlerini kıstı. Başını arkaya atarak güldüğünü görünce mükemmel makyajlı yüzüne bir tokat patlatmamak için kendimi çok zor tuttum. Şiddet düşüncelerimi hemen kafamdan attım ama beni çok fazla zorlamıştı.

"Bir şey daha," dedim sakince ve sözlerimi vurgulamaya dikkat ederek. "Bu onun evi değil. *Bizim* evimiz."

Ve o anda annemin kahkahaları kesildi.

92. Bölüm

Hayatımı birlikte geçirdiğim bu kadın öz denetimine o kadar önem verirdi ki onu şaşırtmayı başardığım çok az zaman olmuştu ve ilk kez şoka sokuyordum. Ama şimdi, burada, annemi gerçekten şoka sokmayı başarmıştım. Dimdik duruyor, asık yüzle bana bakıyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu yavaşça.

"Dediğimi duydun. Bu *bizim* evimiz; yani burada birlikte yaşıyoruz." Ellerimi belime koydum.

"Burada yaşaman mümkün değil. Böyle bir yerin parasını ödeyemezsin!" diye azarladı.

"Kira sözleşmemizi görmek ister misin? Elimde bir kopyası var."

"Bu durum sandığımdan da kötü..." dedi. Sonra hayatımla ilgili formülünü hesaplarken görmeye bile değmezmişim gibi bakışlarını arkama çevirdi. "Şu... şu çocukla takılmakla aptallık ettiğini biliyordum. Ama onunla birlikte yaşamaya başladıysan gerçekten budalanın tekiymişsin! Onu tanımıyorsun bile! Ailesiyle tanışmadın; onunla toplum içine çıkmaktan utanmıyor musun?"

Öfkeden gözüm döndü. Kendimi toparlamaya çalışarak duvara baktım fakat bu kadarı çok fazlaydı ve kendimi tutamayarak annemin üzerine yürüdüm. "Evime gelip onu aşağılamaya nasıl cüret edersin! Ben onu herkesten daha iyi tanıyorum ve o da beni senin asla tanıyamayacağın kadar iyi tanıyor! Ailesiyle, en azından babasıyla da gerçekten tanıştım. Kim olduğunu bilmek ister misin? *WCU'nun lanet olasıca rektörü!*" diye bağırdım. "Bu senin haksız yargılamalarını susturur herhalde!"

Hardin'in babasının unvanını kullanmaktan nefret ediyordum ama annemin anlayacağı dil buydu.

Muhtemelen sesimin çatladığını duyduğundan, Hardin endişeli bir yüzle yatak odasından çıktı. Gelip yanımda durdu ve geçen sefer yaptığı gibi beni annemden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ah, harika! İşte günün kahramanı," diye alay etti annem çılgınca onu işaret ederek. "Babası rektör filan değil," diye ekledi yarı gülerek.

Yüzüm kızarmış, yaşlar içinde kalmıştı ama umurumda bile değildi. "Evet, rektör. Çok mu şaşırdın? Böylesine yargılayıcı bir sürtük olmakla meşgul olmasaydın onunla konuşup kendin de öğrenebilirdin. Biliyor musun, bence sen onunla tanışmayı bile hak etmiyorsun. Senin asla yapmadığın şekillerde daima yanımda oldu ve beni ondan koparmak için yapabileceğin hiçbir şey ama *hiçbir şey* yok!"

"Benimle böyle konuşma!" diye bağırdı annem üzerime yürürken. "Güzel bir evde oturuyorsun ve yüzüne biraz rimel sürdün diye aniden kadın olduğunu mu sanıyorsun? Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama on sekiz yaşında, biriyle yaşayan bir fahişeye benziyorsun!"

Hardin uyaran bir tavırla gözlerini kıstı ama annem ona aldırmadı.

"Erdemini kaybetmeden bunu sona erdirsen iyi olur, Tessa. Bir aynaya bir de ona bak! Birlikte çok gülünç görünüyorsunuz; Noah senin için harika biriydi ve sen onu fırlatıp attın... bunun için!" Hardin'i işaret etti.

"Noah'nın bununla hiçbir ilgisi yok," dedim.

Hardin dişlerini sıktı ve bir şey söylememesi için içimden dua ettim.

"Noah seni seviyor. Senin de onu sevdiğini biliyorum. Şimdi bu isyan gösterisini bırak ve benimle gel. Seni yurda geri götüreceğim. Noah'nın da seni kesinlikle bağışlayacağından eminim." Otoriter bir tavırla elini uzattı; sanki elini tutup onunla birlikte evden çıkacakmışım gibi.

Bluzumun eteğini iki elimle kavradım. "Sen delinin tekisin. Gerçekten, anne, söylediklerine bir bak! Seninle gelmek istemiyorum. Ben burada Hardin'le birlikte yaşıyorum ve onu seviyorum. Noah'yı

değil! Noah benim için değerli ama onu sevmemin tek nedeni senin etkindi çünkü beni sevmem gerektiğine inandırdın. Üzgünüm ama ben Hardin'i seviyorum ve o da beni seviyor."

"Tessa! O seni sevmiyor; sadece işini görünceye kadar yanında kalacak. Aç gözlerini, küçük kızım!"

Bana "küçük kızım" deyişi artık sabrımı taşırmıştı.

"İşini zaten gördü ve hâlâ da yanımda!" diye bağırdım. Hardin'le annemin yüzlerinde aynı dehşetli ifade belirdi ama Hardin anlayışlı bir tavırla kaşlarını çatarken annemin ifadesi tiksintiye dönüştü.

"Sana bir şey söyleyeyim, Tessa. Bu çocuk kalbini kırdığında ve gidecek yerin kalmadığında... bana gelmesen iyi olur."

"Ah, inan bana, asla gelmem. İşte bu yüzden daima yalnız olacaksın. Artık beni kontrol edemeyeceksin; ben bir yetişkinim. Babamı kontrol edememiş olman, beni kontrol etme hakkını vermez!" Bu sözler ağzımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Babamdan söz etmemin büyük bir alçaklık olduğunu biliyordum. Özür dilemeye fırsat bulamadan tokadı yanağıma indi. Şaşkınlığım, darbenin kendisinden daha acı vericiydi.

Hardin aramıza girerek elini annemin omzuna koydu. Yüzüm yanarken daha fazla ağlamamak için dudağımı ısırdım.

"Hemen evimizden *defolup* gitmezsen polis çağıracağım," diye uyardı Hardin. Sakin sesi tüylerimi ürpertti ve annemin de titrediğini fark ettim.

"Bunu yapamazsın."

"Ona bir daha benim yanımda el sürersen bunu yapıp yapamayacağımı kendin görürsün. Annesi olmasaydın bundan çok daha kötüsünü yapardım. Şimdi, buradan gitmek için beş saniyen var," dedi. Elimi yanan yanağıma koyarken anneme iri iri açılmış gözlerle baktım.

Hardin'in ona davranış şeklinden hoşlanmamıştım fakat annemin gitmesini ben de istiyordum. İkisi arasında bakışlarla süren bir meydan okumadan sonra Hardin hırladı: "İki saniye."

Annem oflayıp puflayarak kapıya yönelirken ayak sesleri beton zeminde yankılandı.

"Umarım kararından memnunsundur, Theresa," dedi ve kapıyı çarparak çıktı.

Hardin rahatlatıcı, güven verici bir tavırla bana sarıldı. O anda ihtiyaç duyduğum tek şey buydu.

"Çok üzgünüm, bebeğim," dedi yüzünü saçlarıma gömerek.

"Sana o berbat şeyleri söylediği için ben üzgünüm." Hardin'i koruma güdüm, onunla veya annemle ilgili endişelerimden daha güçlüydü.

"Şişşt. Benim için endişelenme. İnsanlar benim için sürekli böyle konuşur," diye hatırlattı.

"Bu doğru olduğu anlamına gelmiyor."

"Tessa, lütfen şu anda beni düşünmeyi bırak. Neye ihtiyacın var? Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Belki biraz buz," dedim.

"Elbette, bebeğim." Beni alnımdan öptükten sonra buzdolabına yürüdü.

Annemin buraya gelmesinin iyi sonuçlanmayacağını biliyordum fakat bu kadar kötü olacağını da düşünmemiştim. Bir yandan, ona kafa tutabildiğim için kendimle inanılmayacak kadar gurur duyuyordum ama bir yandan da, babamla ilgili söylediklerimden dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Babamın gitmesinin onun hatası olmadığını biliyordum ve son sekiz yıldır ne kadar yalnız olduğunu asla görmezden gelemezdim. Babamdan beri kimseyle çıkmamıştı; bütün zamanını bana adamış, beklediği kadın olmam için çabalamıştı. Tıpkı kendisi gibi olmamı istiyordu ama bu bana uygun değildi. Ona ve çalışkanlığına saygı duyuyordum ama benim kendi yolumu çizmem ve onun da hatalarını benimle düzeltemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Zaten kendim de o kadar çok hata yapmıştım ki bu asla mümkün olamazdı. Keşke benim için mutlu olabilse ve Hardin'i ne kadar sevdiğimi anlayabilseydi. Hardin'in görünüşünün onu dehşete sürüklediğini biliyordum fakat annem onu biraz tanımaya çalışsa benim kadar seveceğinden emindim.

Tabii Hardin kabalığını kontrol edebildiği sürece... bu da pek olası görünmüyordu. Yine de ondaki küçük değişiklikleri fark edi-

yordum. Başkalarının yanında elimi tutuşu ve evimizin koridorunda karşılaştığımız her seferinde beni öpmek için eğilişi gibi. Belki de dünyasına kabul ettiği, sırlarını paylaştığı, sevdiği tek kişi bendim ama benim için sorun değildi. Dürüst olmam gerekirse bundan bencilce bir zevk de duyuyordum.

Hardin bir sandalye çekerek uydurma buz torbasını yanağıma bastırdı. Buza sarılmış yumuşak mutfak havlusu hassas tenimi rahatlatmıştı.

"Bana tokat attığına inanamıyorum," dedim. Havlu karo zemine düşünce Hardin almak için çömeldi.

"Ben de. Kontrolümü kaybedeceğimi sandım," dedi gözlerime bakarak.

"Ben de," diye itiraf ettim ve hafifçe gülümsedim.

Bugün bir türlü bitmiyor gibiydi; hayatımın en uzun ve en yorucu günü olmuştu. Bitkindim ve sadece Hardin'in beni alıp yatağa götürmesini istiyordum.

"Seni çok seviyorum; yoksa inan bana, kaybederdim." Hardin de gülümsedi ve gözkapaklarımı öptü.

Hardin'in anneme gerçekten bir şey yapmayacağına ve sadece mecazi anlamda konuştuğuna inanmak istedim. Nedense bütün öfkesine rağmen korkunç bir şey yapmayacağını biliyordum ve bu yüzden onu daha da çok seviyordum. Konu ben olduğumda Hardin'in ısırmaktan çok havladığım öğrenmiştim.

"Yatağa gitmek istiyorum," dedim. Başıyla onayladı.

"Elbette."

Yatağın kendi tarafıma uzanmadan önce battaniyeyi çektim. "Sence her zaman böyle mi olacak?" diye sordum Hardin'e.

Omuz silkerek fazla yastıklardan birini yere attı. "Bence hayır. İnsanlar değişir ve olgunlaşır. Ama seni fazla umutlandırmak istemem."

Yüzükoyun uzanarak yüzümü yastığıma gömdüm.

"Hey," dedi Hardin dudaklarını enseme değdirip bir parmağını sırtımdan aşağı kaydırırken. Dönüp ona baktım ve gözlerindeki samimi endişeyi görünce iç çektim.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Elimi yüzüne kaldırarak başparmağımla dolgun dudaklarını okşadım. Metal küpeyi kenara yatırdığımda gülümsedi.

"Bana bilimsel bir deneymişim gibi bakmak hoşuna mı gidiyor?" diye sordu.

Metali parmaklarımın arasında tutarken ve diğer elimle kaşındaki küpeye dokunurken başımla onayladım.

"Bunu bilmek güzel." Gözlerini devirdi ve ben geri çekilemeden başparmağını dişlerinin arasına aldı. Elimi aniden geri çekince baş yatak başlığına çarptım.

Sık sık yaptığım gibi vuracak oldum ama çarptığım elimi iki eliyle tutarak dudaklarına götürdü. Ben şakacı bir tavırla dudaklarımı büzerken o da dilini son derece kışkırtıcı bir tavırla işaret parmağımın ucunda döndürdü. Beni nefes nefese bırakana kadar parmaklarıma tek tek aynı şeyi yaptı. *Bunu nasıl yapıyor?* Böylesine tuhaf şefkat gösterileri beni çok etkiliyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu elimi kucağıma bırakırken. Ne diyeceğimi bilemeyerek yine başımla onayladım. "Daha fazlasını ister misin?" Dilini dudaklarında gezdirerek ıslattı. Yine başımla onayladım.

"Söyle, bebeğim," diye ısrar etti.

"Evet, daha fazla, lütfen." Beynim düzgün çalışmıyordu. Dokunuşuna ihtiyaç duyarak ona doğru sokuldum. Dikkatimi dağıtmaya devam etmesine ihtiyacım vardı. Yatakta kayarken bir eliyle pijamamın ipini çekiştirdi ve diğeriyle saçlarını alnından geri itti. Pijamam yere düşerken külotum da aşağı inip ayak bileklerimden çıktı. Üzerime eğilerek bacaklarımın arasına yerleşti.

"Kadın vücudunda klitorisin sadece zevk vermeye yaradığını biliyor muydun? Bunun dışında hiçbir işlevi yok," dedi başparmağını hassas noktama bastırırken. İnleyerek başımı yastığa bastırdım. "Bu doğru; bir yerde okumuştum."

"*Playboy* mu?" diye takıldım tek bir düşünceyi bile biçimlendirmekte zorlanırken.

Bu hoşuna gitti ve sırıtarak başını eğdi. Dili organıma değdiği anda çarşafları sımsıkı kavradım ve parmaklarını mükemmel ağzıyla birleştirerek işine devam etti. Ellerimi saçlarına gömerken ve Hardin beni iki kez peş peşe doruğa ulaştırırken bu bilgiyi keşfeden kişiye sessizce teşekkür ettim.

Hardin bütün gece boyunca bana sımsıkı sarıldı ve beni ne kadar sevdiğini fısıldadı. Uykuya dalarken o günü düşündüm: Annemle ilişkim muhtemelen onarılamayacak şekilde zarar görmüştü ve Hardin bana çocukluğuyla ilgili şeyler anlatmıştı.

Rüyalarımda ağlayarak annesini çağıran kıvırcık saçlı, korku içinde bir çocuk görüp durdum.

Ertesi sabah annemin tokadının gözle görülür bir iz bırakmadığını görünce sevindim. Sorunlu ilişkimizin çöküşünden dolayı hâlâ içim sızlıyordu ama bugün bunu düşünmek istemiyordum.

Bir duş alıp saçlarımı kıvırdım ve makyajımı yaparken yüzüme düşmemesi için tokalarla tutturdum. Sonra önceki gün giydiğim Hardin'in tişörtünü üzerimden çıkardım. Hardin'i uyandırmak için omuzlarına ve kulaklarına küçük buseler kondurdum ve midemin guruldadığını fark edince kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdim. Düğünden önce mutlu ve sakin kalabilmek için güne olabilecek en iyi şekilde başlamak istiyordum. Mutfak terapimi bitirdiğimde, hazırladığım kahvaltıyla kesinlikle gurur duyuyordum. Tezgâhın üzeri jambon, yumurta, kızarmış ekmek, krep ve hatta patates mücveriyle doluydu. İkimiz için çok fazla yiyecek hazırlamıştım ama Hardin zaten genellikle çok yiyordu, dolayısıyla pek fazla kalacağını sanmıyordum.

Güçlü kolların belime sarıldığını hissettim. "Vay canına... bütün bunlar da ne?" diye sordu hırıltılı, uyku sersemi bir sesle. "İşte tam bu yüzden seninle birlikte yaşamak istedim," dedi dudaklarını boynuma gömerek.

"Neden? Sana kahvaltı hazırlayabileyim diye mi?" dedim gülerek.

"Hayır... şey, evet. O ve bir de uyandığımda seni mutfakta yarı giyinik halde görebilmem için." Ensemi hafifçe ısırdı. Tişörtün kenarını kaldırıp popomu sıkıştırdı.

Olduğum yerde dönerek spatulayı yüzüne salladım. "Kahvaltı bitene kadar ellerine hâkim ol, Scott."

"Başüstüne, hanımefendi." Gülerek bir tabak kapıp yiyecek doldurdu.

Kahvaltıdan sonra beni yatağa sürükleme çabalarına rağmen Hardin'i duş almaya zorladım. Duygusal itirafları ve annemle kavgası, sabah ışığında unutulmuş gibiydi. Hardin üzerinde düğün kıyafetiyle yatak odasından çıktığında nefesim kesildi. Siyah kumaş pantolon üzerinde inanılmayacak kadar güzel durmuştu ve düğmeli beyaz gömleğinin önü kaslı gövdesini gözler önüne serecek şekilde açık dururken kravatını da boynuna asmıştı.

"Ben... ee... kravat bağlamayı gerçekten bilmiyorum." Omuz silkti.

Ağzım kupkuru olmuştu ve gözümü ondan alamıyordum. "Ben sana yardım ederim," diye geveledim. Neyse ki Hardin kravat bağlamayı nereden öğrendiğimi sormadı çünkü Noah'nın adı anıldığı anda keyfi kaçıyordu. "Çok yakışıklı görünüyorsun," dedim kravatı bağlamayı bitirince. Omuz silkerek siyah ceketini sırtına geçirdi ve görüntüsü tamamlandı.

Yanakları kızarmıştı ve bu beklenmedik duygu karşısında gülmekten kendimi alamadım. Bu şekilde giyinmişken çok utandığını görebiliyordum ama inanılmaz görünüyordu.

"Sen neden giyinmedin?" diye sordu.

"Elbisem bembeyaz olduğu için son ana kadar bekliyordum," dedim. Şakacı bir tavırla taklidimi yaptı.

Sonunda makyajımı bir kez daha kontrol ettikten ve ayakkabılarımı kaptıktan sonra elbisemi giydim. Hatırladığımdan daha kısaydı fakat Hardin onaylamış gibiydi. Askısız sütyenimi gördükten sonra bakışları göğüslerimden hiç ayrılmadı. Bana kendimi hep güzel hissettiriyordu.

"Oradaki erkeklerin hepsi babamın yaşında olduğu sürece sorun çıkmaz." Sırıttı ve elbisemin fermuarını çekti. Ben gözlerimi devirirken Hardin çıplak omzuma bir öpücük kondurdu ve saçlarımı çözüp

omuzlarımdan aşağı saldım. Elbisenin beyaz kumaşı vücuduma tam oturmuştu. Hardin'le aynadaki görüntümüze bakarak gülümsedim.

"Kesinlikle baş döndürücüsün," dedi beni tekrar öperken.

Davetiye ve aldığım tebrik kartları da dâhil olmak üzere düğüne gitmek için hiçbir şeyi unutmadığımızdan emin olduk. Telefonumu küçük el çantama koyarken Hardin beni belimden yakaladı.

"Gülümse," diyerek kendi telefonunu çıkardı.

"Fotoğraf çekmediğini sanıyordum."

"Bir tane çekeceğimi söylemiştim; şimdi çekelim." Gençlere has bir şekilde aptal aptal sırıttı ve ona bakarken yüreğim hopladı.

Fotoğrafımızı çekerken gülümseyerek Hardin'e yaslandım. "Bir tane daha," dedi ve son anda dilimi çıkardım. Doğru anda yakaladı; dilim yanağındaydı ve gözleri neşeyle iri iri açılmıştı.

"En sevdiğim bu," dedim.

"Sadece iki tane var."

"Evet ama yine de..." Onu öptüm ve Hardin bir kare daha çekti.

"Kazaydı," diye yalan söyledi ve ben ona bakarken bir tane daha çektiğini duydum.

Babasının evine yaklaşırken Hardin benzin almak için durdu. O depoyu doldururken benzinciye tanıdık bir araba girdi ve ön koltukta Nate'i gördüm. Zed arabasını Hardin'inkinden iki pompa öteye park ederek içeri girdi.

Ona baktığımda afalladım: Dudağı şişmişti ve iki gözü de morarmıştı. Yanağında koyu mor bir çürük vardı ve Hardin'in arabasını görünce öfkeyle kaşlarını çattı. Neler oluyordu böyle? Hiçbir şey söylemedi ve Hardin'le beni görmezden geldi. Saniyeler geçmeden Hardin tekrar arabaya binerek elimi tuttu. Parmaklarıma kenetlediği parmaklarına bakınca yaralı kemikleri gözüme ilişti.

"Sen!" dedim. Hardin bir kaşını kaldırdı. "Onu dövdün, değil mi? Kavga ettiğin kişi oydu ve bu yüzden bizi görmezden geldi!"

"Sakinleşir misin?" diye bağırdı Hardin ve benzinciden çıkmadan camımı kaldırdı.

"Hardin..." Önce Zed'in içeri girdiği yere, sonra tekrar Hardin'e baktım.

"Lütfen bunu düğünden sonra konuşabilir miyiz? Zaten çok gerginim. Lütfen?" dedi. Başımla onayladım.

"Tamam. Düğünden sonra," dedim ve arkadaşıma o kadar hasar vermiş olan eli nazikçe sıktım.

93. Bölüm

Hardin konuyu değiştirmeye çalıştığını belli ederek sordu: "Eh, artık kendi evimizde yaşadığımıza göre, bu gece yine de babamın evinde kalmak istemezsin sanırım?"

Zed'in dayak yemiş yüzünü zihnimden atmaya çalıştım. "Doğru tahmin ettin," dedim gülümseyerek. "Karen teklif etmediği sürece; o zaman hayır demeyeceğimi biliyorsun," dedim.

Hardin'in önceki gece bana anlattıklarından sonra Ken'i görmek konusunda endişeliydim. Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama sandığımdan daha zordu.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi radyoya uzanırken.

Ona baktım ve bir parmağını kaldırarak bana beklememi işaret etti. "The Fray'e bir şans daha tanımaya karar verdim," dedi.

"Ciddi misin? Buna ne zaman karar verdin?" diye sordum.

"Şey, ilk çıkışımızda nehir kıyısına gittiğimiz günden sonra ama CD'yi geçen haftaya kadar açmadım," diye itiraf etti.

"O zaman çıkmamıştık ki," diye takıldım. Hardin güldü.

"Seni parmaklamama izin vermiştin. Bence çıkmışız."

Ben ona vurmaya çalışırken elimi tutup avcumu öptü. Güldüm ve parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Üzerimde ıslak bir tişörtle Hardin'in bana ilk orgazmımı yaşatışını hatırlarken Hardin sırıttı.

"Eğlenceliydi, ha?" diye böbürlendi beni güldürerek.

"Her neyse, The Fray'le ilgili görüşünün değiştiğini söyle," dedim.

"Eh, aslında o kadar da kötü değillermiş. Hatta gerçekten etkilendiğim bir şarkıları bile oldu."

Şimdi meraklanmıştım işte. "Ciddi misin?"

"Evet..." dedi ve bakışlarını yola çevirdikten sonra radyonun düğmesine bastı. Küçük alanda müzik yükseldi ve hemen gülümsedim.

"Adı '*Never Say Never*,'[4]" dedi Hardin, sanki bu şarkıyı ilk kez duyuyormuşum gibi.

Sessizce şarkıyı dinlerken yüzümdeki aptalca sırıtışı silemedim. Bu şarkıyı çaldığı için biraz utandığını bildiğimden üzerinde konuşmadım. Sadece Hardin'le bu güzel anımın tadını çıkardım.

Yolun geri kalanında Hardin albümdeki parçaları tek tek geçerken her biri hakkındaki düşüncelerini açıkladı. Bu küçük ama anlamlı hareketinin benim için değeri tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı. Bana kişiliğinin yeni bir yönünü gösterdiği böyle anları seviyordum. Bu yönü de en sevdiklerim arasına girmişti.

Babasının evine ulaştığımızda evin önü ve sokak arabalarla doluydu. Arabadan inerken serin esintiyi hissederek ürperdim. Elbisemin üzerine giydiğim ince ceket beni pek fazla ısıtmıyordu. Hardin ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Beklenmedik ölçüde sıcaktı ve onun kokusu vardı; en sevdiğim koku.

"Eh... Demek centilmen bir tarafın da var. Kimin aklına gelirdi?" dedim gülerek.

"Beni arabaya geri dönüp seni düzmeye zorlama," dedi ve korkmuş gibi hafif bir çığlık attım. Hardin güldü. "Sence o... çantanın içinde... cep telefonuma da yer var mıdır?" diye sordu.

"Evet." Gülümseyerek elimi uzattım. Telefonu avcuma bıraktı ve telefonu küçük çantanın içine koyarken duvar kâğıdının artık düz gri olmadığını fark ettim. Küçük ekranda, odamda onunla konuşurken çektiği bir fotoğrafım vardı. Dudaklarım hafifçe aralanmıştı ve gözlerim yaşam dolu bakıyordu. Yanaklarım biraz kızarmıştı; kendimi bu şekilde görmek tuhaftı. Bana yaptığı şey buydu; bana yaşam enerjisi veriyordu.

---

4 Asla asla deme. (ç.n.)

"Seni seviyorum," dedim ve yeni duvar kâğıdıyla ilgili onu utandırmadan çantayı kapadım.

Ken ve Karen'ın büyük evi insanlarla doluydu ve Hardin ceketini alıp üzerine geçirdikten sonra elimi sıkıca tuttu.

"Landon'ı bulmaya çalışalım," diye önerdim.

Hardin başıyla onaylayarak öne geçti. Üvey kardeşini buraya geldiğim ilk gece Hardin'in kırdığının yerine gelen yeni porselen büfesinin önünde bulduk. Üzerinden o kadar uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ki... Landon'ın etrafında hepsi en azından altmış yaşlarında gibi görünen bir grup adam vardı ve biri elini Landon'ın omzuna koymuştu. Bizi görünce gülümsedi ve adamlardan izin isteyerek uzaklaştı. Hardin'inkine benzer bir takım elbise içinde çok yakışıklı görünüyordu.

"Vay canına, seni takım elbise ve kravatla göreceğimi hiç tahmin etmezdim," dedi Landon gülerek.

"Bu konuda konuşmaya devam edersen pek fazla yaşamazsın," diye tehdit etti Hardin ama gülümserken gözlerinde neşe pırıltıları vardı. Landon'a ısınmaya başladığını görebiliyordum ve bu da beni mutlu ediyordu. Landon en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve benim için çok değerliydi.

"Annem çok sevinecek. Ve Tessa, sen de çok güzel görünüyorsun," dedi ve beni kendine çekip sarıldı. Ben Landon'a karşılık vermeye çalışırken Hardin elimi bırakmadığı için ancak tek kolumu kullanabildim.

"Bu insanlar kim?" diye sordum. Ken ve Karen'ın sadece bir yıldır burada yaşadığını biliyordum, dolayısıyla en azından iki yüz davetli olması çok şaşırtıcıydı.

"Çoğu Ken'in üniversiteden arkadaşları ve geri kalanları da eski dostlar ve aileden insanlar. Ben sadece yarısını tanıyorum." Güldü. "İçki ister misiniz? On dakika sonra herkes dışarı çıkacak."

"Aralık ayında açık havada düğün yapmak kimin parlak fikriydi?" diye sızlandı Hardin.

"Annemin," dedi Landon. "Ayrıca, çadırlar ısıtmalı tabii ki." Kalabalığa bakındıktan sonra tekrar Hardin'e döndü. "Gidip babana

geldiğini haber vermelisin. Üst katta. Annem de teyzemle bir yerlerde saklanıyor."

"Hımm... Sanırım burada kalmak daha iyi," diye karşılık verdi Hardin.

Başparmağımla elini okşadım; şefkatle elimi sıktı ve Landon başıyla onayladı. "Eh, şimdi gitmem gerek ama sonra görüşürüz," dedi ve gülümseyerek yanımızdan ayrıldı.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordum. Hardin başıyla onayladı. "Seni seviyorum," dedim tekrar.

Gamzelerini göstererek gülümsedi. "Seni seviyorum, Tess," dedi ve yanağımdan öptü.

Hardin arka kapıyı açtı ve yine ceketini bana verdi. Dışarı çıkarken arka bahçenin muhteşem bir değişim geçirdiğini gördüm. İki büyük çadır bahçenin çoğunu kaplıyordu ve ağaçlarla veranda direklerinden yüzlerce küçük lamba sarkıyordu. Gün ışığında bile güzel görünüyorlardı ve gerçekten görülesi bir manzaraydı.

"Sanırım bu," dedi Hardin çadırlardan küçük olanı işaret ederek.

Çadıra girdiğimizde haklı olduğunu gördüm. Sade bir sunağa dönük şekilde sıra sıra sandalyeler konmuş, duvarlara güzel, beyaz çiçekler asılmıştı ve bütün konuklar siyah-beyaz giyinmişti. Sandalyelerin yaklaşık yarısı dolu olduğundan, en sondan ikinci sıraya oturduk çünkü Hardin'in fazla yakın olmak istemediğini biliyordum.

"Babamın düğününe katılacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi.

"Biliyorum. Geldiğin için seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Onlar için anlamı çok büyük. Belki senin için de iyi olur." Başımı omzuna dayadım ve kolunu omzuma attı.

Bu çadırın ne kadar güzel döşendiği konusunda konuşmaya başladık. Siyah ve beyaz, sade ve seçkindi. Ortamın sadeliği, davetlilerin sayısına rağmen sanki ailesinin daha mahrem bir anına davet edilmişim hissi uyandırdı.

"Sanırım resepsiyon diğer çadırda," dedi ve başparmağı ile işaret parmağı arasında saçlarımla oynadı.

"Sanırım. Buradan bile daha güzel olduğuna..."

"Hardin? Bu sen misin?" dedi bir kadın sesi. İkimiz de başımızı sola çevirdik. Siyah-beyaz renkte çiçekli bir elbise giymiş yaşlıca bir hanım, iri iri açılmış gözlerle bize bakıyordu. "Ah, yüce Tanrım, gerçekten *sensin*!" dedi şaşkınlıkla. Beyaz saçlarını arkaya tarayıp topuz yapmıştı ve hafif makyajı onu sağlıklı, canlı gösteriyordu.

Hardin yerinden kalkıp kadını selamlarken yüzündeki bütün kan çekilmişti. "Nine."

Kadın ona sımsıkı sarıldı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Seni yıllardır görmedim. Şu hale bak, çok yakışıklı bir çocuk olmuşsun. Şey, *adam* yani. Bu kadar uzadığına inanamıyorum! Peki, bunlar ne?" Kadın kaşlarını çatarak Hardin'in yüzündeki pirsing'leri işaret etti.

Hardin kızardı ve huzursuzca güldü. "Sen nasılsın?" diye sordu parmaklarının üzerinde ileri geri sallanırken.

"İyiyim, hayatım; seni çok özledim," dedi kadın ve gözlerini sildi. Bir an sonra Hardin'in yanından bana baktı ve belirgin bir ilgiyle, "Bu güzel genç hanım kim?" diye sordu.

"Ah... Affedersin. Bu Tess... Tessa. Benim... kız arkadaşım," dedi Hardin. "Tessa, bu benim ninem. Yani... büyükannem."

Gülümseyerek ayağa kalktım. Hardin'in büyükannesi veya büyükbabasıyla tanışacağım aklıma gelmemişti. Benimkiler gibi onların da ölmüş olduğunu sanıyordum. Hiç onlardan söz etmemişti fakat bu şaşırtıcı değildi. Sanırım ben de etmemiştim.

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedim kadına ve tokalaşmak için elimi uzattım ama onun aklında başka şeyler olmalıydı ki beni kendine çekip sarılarak yanaklarımdan öptü.

"Bu zevk bana ait. Ne güzel bir kızsın sen!" dedi Hardin'inkinden daha yoğun bir aksanla. "Adım Adele ama bana nine diyebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim kızararak.

Neşeyle ellerini çırptı. "Burada olduğunuza inanamıyorum. Babanı gördün mü? Burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu yine Hardin'e bakarak.

Hardin ellerini ceplerine soktu. "Evet, biliyor. Son zamanlarda buraya geliyordum."

"Eh, bunu duymak çok güzel. Ben bilmiyordum," dedi ve kadının yine gözlerinin dolduğunu hissettim.

"Pekâlâ, sayın davetliler, herkes otururs tören birazdan başlayacak," dedi bir adam, ön taraftaki kürsüde duran mikrofona konuşarak.

Büyükannesi itiraz etmesine fırsat bırakmadan Hardin'i çekti. "Gelin de aileyle oturun; ikiniz bu kadar arkada oturmamalısınız." Hardin bana "yardım et" diyen gözlerle baktı fakat sadece gülümseyerek peşlerinden ön tarafa doğru yürüdüm. Karen'a çok benzediği için kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bir kadının yanına oturduk. Hardin elimi tuttu ve büyükannesi ellerimize bakarak şefkatle gülümsedikten sonra elini Hardin'in diğer eline koydu. Hardin biraz gerildi ama elini çekmedi.

Ken yerine geçerken ön sırada oturan oğlunu fark ettiğinde yüzünde beliren ifade tarifsizdi: Hem insanın içini ısıtıyor hem de hüzünlendiriyordu. Hardin ona hafifçe gülümsedi ve Ken mutlulukla karşılık verdi. Landon sahnede Ken'in yanında duruyordu fakat Hardin bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; kendisi oraya kalkmaya asla razı olmazdı zaten.

Karen içeri girdiğinde herkesten nefes sesleri yükseldi. Sandalyelerin arasından yürürken çok güzel görünüyordu. Damadı görünce yüzünde beliren ifadenin etkisiyle başımı Hardin'in omzuna dayadım. Her yanından mutluluk akıyordu ve gülümsemesi sanki çadırı aydınlatıyordu. Elbisesi yere sürünüyor, yanakları parıldıyordu.

Tören güzeldi ve Ken evlilik yeminini ederken sesi çatlayınca yanaklarımın ıslandığını fark ettim. Hardin dönüp bana bakarak gülümsedi ve elimi bırakıp yanaklarımı sildi. Karen çok güzel bir gelin olmuştu ve karı koca olarak ilk öpücükleri davetlilerin gürültülü tezahüratlarıyla kutlandı.

"Şapşal," dedi Hardin şakayla, ben yine başımı omzuna koyarken.

Biraz sonra Hardin'in büyükannesini diğer çadıra götürdük. Haklıydım; bu çadır diğerinden de güzeldi. Duvarların yakınına beyaz örtü serilmiş masalar, siyah peçeteler ve ortalarına siyah-beyaz çiçekler yerleştirilmişti. Tavan da tıpkı bahçe gibi lambalarla kaplıydı

ve ortama yaydıkları güzel ışık camlardan ve parlak beyaz tabaklardan yansıyordu. Çadırın ortası siyah-beyaz karolarla ayrılarak dans pisti olarak hazırlanmıştı ve garsonlar herkesin oturmasını beklerken hazır duruyordu.

"Şimdi, sakın ortadan kaybolmayın. Bu gece sizi yine görmek istiyorum," dedi Hardin'in büyükannesi ve yanımızdan ayrıldı.

"Bu katıldığım en gösterişli düğün," dedi Hardin tavana gerilen beyaz kumaşa bakarken.

"Çocukluğumdan beri hiç düğüne gitmedim," dedim. Hardin gülümsedi.

"Bu hoşuma gitti," dedi ve eğilerek yanağımdan öptü.

Başkalarının yanında böyle sevgi gösterilerine alışkın değildim fakat çabucak alışabileceğimi hissediyordum.

"Ne hoşuna gitti?" diye sordum Hardin masalardan birini seçerek otururken.

"Noah'yla hiç düğüne gitmemiş olman," dedi ve kaşlarımı çatmamak için bir kahkaha attım.

"Ben de," dedim ve gülümsedi.

Yemekler harikaydı. Ben tavuk aldım; Hardin dana etini tercih etti. Ortamı sade tutmak için bir büfe hazırlamışlardı fakat yemekler inanılmazdı. Tavuktan bir lokma alıp kremalı sosa batırdım ve çatalı ağzıma götürdüm ama Hardin çatalı elimden kaparak lokmayı ağzına attı ve gülümseyerek çiğnedi. Aynı anda gülmeye çalıştığı için öksürdü.

"Yemeğimi çalmanın sonu budur," diye takıldım, yine almasına fırsat bırakmadan ağzıma bir lokma daha atarken.

Gülerek omzuma yaslandığında, karşımızdaki kadının bize baktığını fark ettim. Hardin'in dudaklarını omzuma bastırışını izlerken yüz ifadesi hiç de keyifli görünmüyordu. Ben de ona aynı ölçüde sertçe baktım ve kadın başını çevirdi.

"Sana bir tabak daha getirmemi ister misin?" diye sordum Hardin'e, kaba kadının teklifimi duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Kadın yanında oturan adama bakarak bir kaşını kaldırdı. Ancak adam

onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu ve bu kadını daha da rahatsız etti. Gülümseyerek elimi Hardin'inkinin üzerine koydum. Masanın karşı tarafında oturan adam gibi o da hiçbir şeyin farkında olmadığı için sevindim.

"Ah, evet, tabii. Teşekkür ederim."

Uzanıp yanağından öptüm ve yemek sırasına doğru yürüdüm.

"Tessa?" diye seslendi tanıdık bir ses. Dönüp bakınca Bay Vance ile Trevor'ın birkaç adım ötede durduklarını gördüm.

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

"Nefes kesici görünüyorsun," dedi Trevor ve ona kısık sesle teşekkür ettim.

"Hafta sonun nasıl geçiyor?" diye sordu Bay Vance.

"Harika. Son zamanlarda hafta içleri de güzel geçiyor," dedim.

"Ah, tabii." Gülerken kendine bir tabak aldı.

"Kırmızı et yok!" dedi Kimberly onun arkasından. Bay Vance onu şakağından vurur gibi yaptı ve Kimberly de ona öpücük yolladı. Kimberly ve Bay Vance mi? Kimin aklına gelirdi ki? Pazartesi günü Kimberly'yi detayları anlatması için zorlamalıydım.

"Kadınlar," diye takıldı Bay Vance ve ben Hardin'e tabak hazırlarken o da Kimberly'ninkini doldurdu.

"Birazdan görüşürüz." Bay Vance gülümsedi ve Kimberly'yle birlikte uzaklaştı. Kimberly bana el salladı ve kucağındaki küçük çocuğa da aynı şeyi yaptırdı. Onlara karşılık verirken, aniden bir çocuğu olup olmadığını merak ettim.

Trevor bana doğru eğilerek düşüncelerimi cevapladı: "Bay Vance'in oğlu."

"Ah," dedim ve bakışlarımı kaçırdım.

Trevor, bakışlarını Bay Vance'den ayırmıyordu. "Karısı beş yıl önce öldü; oğlu doğduktan hemen sonra. Kim'le tanışana kadar kimseyle çıkmadı ve onlar da sadece birkaç aydır birlikteler ama Bay Vance sırılsıklam âşık." Bana dönerek gülümsedi.

"Eh, artık ofis dedikoduları için kime başvurmam gerektiğini anladım," dedim. İkimiz de güldük.

"Bebeğim..." dedi Hardin ve sahipliğini belli etmek istediği belli bir şekilde belime sarıldı.

"Karşılaştığımıza sevindim. Hardin'di, değil mi?" diye sordu Trevor.

"Evet," dedi Hardin. "Artık yerlerimize dönsek iyi olur; Landon seni arıyor." Trevor'ı sessizce arka plana atarak beni kendine çekti.

"Sonra görüşürüz, Trevor!" Kibarca gülümseyerek masamıza doğru yürürken Hardin'e tabağını verdim.

94. Bölüm

"Landon nerede?" diye sordum Hardin'le yerlerimize otururken. Çöreğinden bir lokma ısırdı. "Bilmiyorum."

"Hımm, beni aradığını söylemiştin?"

"Arıyordu ama şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

"Hardin, ağzın doluyken konuşmamalısın." Büyükannesi Hardin'in arkasında belirdi.

Hardin'in ona dönmeden önce derin bir nefes aldığını fark ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Gitmeden önce seni görmek istedim; bir daha ne zaman karşılaşacağımızı Tanrı bilir. Büyükannenle son bir dans yapar mısın?" diye sordu çok tatlı bir tavırla ama Hardin başını iki yana salladı. "Neden?" diye sordu büyükannesi gülümseyerek.

Hardin'i daha önce sarsan şeyin sadece şaşkınlık olmadığını o zaman anladım. Aralarında ne olduğunu tam anlayamadığım bir gerginlik vardı.

"Tessa'ya içki almaya gidiyorum," diye yalan söyleyerek masadan kalktı.

Büyükannesi huzursuz bir tavırla güldü. "Eh, bu çocuk gerçekten çok ilginç, değil mi?" Ne diyeceğimi bilemedim; ilk dürtüm onu savunmaktı ama büyükannesi şaka yapıyor gibi görünüyordu.

Birden bana döndü. "Hâlâ içiyor mu?"

"Ne? Ha.. hayır," diye kekeledim tamamen hazırlıksız yakalanarak. "Şey, sadece arada bir içiyor," diye açıkladım, Hardin'in elinde pembe sıvı dolu iki ince kadehle bize doğru geldiğini görünce.

Birini bana verdi ve gülümseyerek dudaklarıma götürdüm. İçmek için kadehi kaldırdığımda kokusu tatlıydı ve asit köpükleri burnumu gıdıklıyordu. Tadı da kokusu kadar tatlıydı.

"Şampanya," diye açıkladı Hardin ve teşekkür ettim.

"Tessa!" diye seslendi Karen neredeyse bağırarak. Bir an sonra kollarını boynuma sardı. Gelinliğini çıkarıp diz seviyesine kadar inen dar, beyaz bir elbise giymişti ama hâlâ aynı ölçüde baş döndürücü görünüyordu. "İkinizin gelmenize çok sevindim! Nasıldı?" diye sordu. Karen kendi düğününün nasıl olduğunu soracak tek kişiydi sanırım; çok nazik bir kadındı.

"Çok güzeldi; muhteşemdi!" Gülümsedim.

Hardin elini sırtıma koyunca ona doğru yaslandım. Büyükannesi ve Karen'la birlikteyken ne kadar huzursuz olduğunu görebiliyordum ve şimdi Ken de yanımıza geliyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Ken oğluna, tokalaşmak için elini uzatırken.

Hardin babasıyla kısaca tokalaştı. Ken'in Hardin'e sarılmak için kolunu kaldırmaya başladığını ama sonra vazgeçerek tekrar indirdiğini gördüm. Yine de Ken'in yüzü hâlâ heyecan ve mutluluk doluydu.

"Tessa, harika görünüyorsun, hayatım." Bana sarılarak hevesle sordu: "Eğleniyor musunuz?"

Yıllar önce nasıl biri olduğu konusunda daha derin fikir sahibi olduğum için artık onun yanındayken biraz huzursuz olmaktan kendimi alamıyordum. "Evet. Çok güzel bir ortam hazırlamışsınız." Hardin babasını övmek için elinden geleni yapıyordu. Onu rahatlatmak için elimi sırtına koyarak küçük daireler halinde ovaladım.

Hardin'in büyükannesi öksürerek babasına baktı. "İkinizin konuştuğunuzu bilmiyordum."

Ken, Hardin'in ondan aldığını düşündüren bir alışkanlıkla ensesini ovaladı.

"Evet. Bunu başka zaman konuşalım, anne," dedi Ken ve annesi başıyla onayladı.

Ben kadehimden bir yudum daha alırken, yaşım tutmamasına rağmen yetişkinlerin yanında içki içtiğimi düşünmemeye çalıştım. Hem de okulumun rektörünün önünde.

Siyah yelekli bir garson elinde bir şampanya tepsisiyle geçerken Ken bir kadeh kapınca yüzümü buruşturdum. Ama kadehi yeni eşine verince rahatladım; artık içmediğini gördüğüme inanılmayacak kadar sevinmiştim.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu Hardin ve dönüp Karen'a baktı.

"Keyfine bak, düğündeyiz," dedi Karen bana bakarak. Gülümsedim.

"Tabii," dedim ve Hardin bana bir kadeh daha getirmek için uzaklaştı.

Biraz düğünle ve çiçeklerle ilgili konuştuk. Hardin elinde sadece bir kadeh şampanyayla geri dönünce Karen endişelenerek sordu: "Sen şampanya sevmiyor musun?"

"Ah, evet, çok güzel. Ama ben bir kadeh içtim bile ve bu gece araba kullanıyorum," diye cevap verdi Hardin ve Karen kahverengi gözlerinde belirgin bir hayranlıkla ona baktı.

Sonra bana döndü. "Bu hafta uğrayacak zamanın var mı? Sera için tohum sipariş ettim."

"Evet, elbette. Bütün hafta saat dörtten sonra boşum," dedim.

Bir bana ve bir Karen'a bakarken büyükannenin yüzündeki şaşkın ama memnun ifade gayet belirgindi. "Siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?" diye sordu Hardin ve bana.

"Birkaç ay oldu," dedi Hardin sakince.

Daha iki ay öncesine kadar birbirimizden neredeyse nefret ettiğimizi küçük arkadaş grubumuzdan –şey, *Hardin*'in arkadaş grubundan– başka kimsenin bilmediğini bazen unutuyordum.

"Ah, o halde yakında bana yeni torunlar görünmüyor mu?" Büyükannesi gülerken Hardin'in yüzü kızardı.

"Hayır, hayır. Daha yeni birlikte yaşamaya başladık," dedi Hardin ve Karen'la aynı anda ağzımızdaki şampanyayı tükürdük.

"Siz birlikte yaşamaya mı başladınız?" diye sordu Ken.

Hardin'in onlara bugün söyleyeceğini hiç tahmin etmemiştim. Lanet olsun, nasıl biri olduğu düşünülürse, onlara söyleyeceğini bile sanmamıştım. Afallamış ve tepkimden dolayı biraz utanmıştım ama bunu itiraf etmekten çekinmemesinden dolayı büyük ölçüde memnun olmuştum.

"Evet, birkaç gün önce Artisan'a taşındık," diye açıkladı.

"Vay canına, güzel bir yerdir ve Tessa'nın stajına da yakın," dedi Ken.

"Evet," dedi Hardin, herkesin bu bombayla ilgili düşüncelerini tartmaya çalışırken.

"Şey, sizin adınıza çok sevindim, oğlum." Ken bir elini oğlunun omzuna koyarken ben ifadesiz bir yüzle onları izledim. Bu kadar mutlu ve... huzurlu... olacağını hiç hayal etmemiştim."

"Teşekkür ederim," dedi Hardin gerçekten gülümseyerek.

"Belki bir ara uğrayıp görürüz, ha?" dedi Ken ve Karen bakışlarını indirdi.

"Ken..." diye uyardı, Ken'in oğlunu çok fazla zorladığı zamanı benim kadar iyi hatırladığı belli bir şekilde.

"Ah, evet, sanırım gelebilirsiniz," dedi Hardin hepimizi şaşırtarak.

"Ciddi misin?" diye sordu Ken. Hardin başıyla onayladı. "Tamam, sadece ikiniz için uygun olan zamanı bize haber verirsiniz." Gözleri dolmuştu.

Çadırda müzik sesi yayılırken Karen yeni kocasının kolunu tuttu. "Zaman geldi; geldiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederiz," dedi ve eğilip yanağımdan öptü.

"Bu aile için o kadar çok şey yaptın ki tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı kulağıma ve yaşlardan parlayan gözlerle geri çekildi.

"Gelin ve damadın ilk dansı!" diye duyurdu bir ses kolonlardan. Hardin'in büyükannesi de kalabalıkla birlikte izlemek için uzaklaştı.

"Onlara dünyaları verdin," dedim Hardin'e ve onu yanağından öptüm.

"Yukarı çıkalım," dedi.

"Ne?" Az önce içtiğim iki kadeh şampanya yüzünden biraz başım dumanlanmıştı.

"Yukarı," diye tekrarladı. Bütün vücudumun karıncalandığını hissettim.

"Şimdi mi?" diye sordum, gülerek.

"Şimdi."

"Ama bu kadar insan..."

Cevap vermek yerine elimi tutarak beni kalabalığın arasından geçirip çadırdan çıkardı. Eve girdiğimizde bir kadeh daha şampanya aldı ve ona yetişmek için üst kata koşarken dökmemeye çalıştım.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, Hardin odasının kapısını kapayıp kilitlerken.

"Sana ihtiyacım var," dedi şehvetle ve ceketini çıkardı.

"Ama sen iyi misin?" diye sordum kalbim deli gibi atarken.

"Evet, sadece başka şeyler düşünmem gerekiyor," diye homurdandı ve bana yaklaşarak kadehi elimden alıp şifonyerin üzerine koydu. Bir adım daha atarak bileklerimi tuttu ve başımın üzerine kaldırdı.

Alt kattaki her şeyin ağırlığını unutmasını ben de istiyordum; yıllar sonra ilk kez büyükannesini görüşü, babasının yeniden evlenmesini izleyişi, evimize gelmelerini kabul edişi. Bütün bunlar böylesine kısa bir süre içinde Hardin için çok fazlaydı.

Ona sorular sormak veya daha fazla zorlamak yerine, gömleğinin yakasını yakalayarak kasıklarımı onunkilere doğru ittim. Çoktan sertleşmişti bile. Homurdanarak bileklerimi bıraktı ve parmaklarımı saçlarına gömmeme izin verdi. Dudakları dudaklarıma bastırırken dili sıcaktı ve şampanya tadındaydı. Saniyeler geçmeden elini cebine atarak bir paket çıkardı.

"Seni doğum kontrol haplarına başlatırsak bunları kullanmaktan kurtulabilirim. Seni gerçekten hissedebilmek istiyorum." Sesi şehvetliydi ve alt dudağımı dudaklarının arasına alarak yavaşça, baştan çıkarıcı bir tavırla, onu daha da arzulamama yol açan bir şekilde emdi.

Fermuarını indirdiğini duydum ve ellerim aşağı uzanıp pantolonuyla külotunu dizlerine iterken tısladı. Hardin'in elleri elbisemin

önüne gitti ve uzun parmakları külotumu tutup aşağı çekti. Denge sağlamak için kollarına tutunarak külotumu çıkardım. Hafifçe gülerek dudaklarını boynuma yapıştırdı. Elleri kalçalarımı sıkarak beni havaya kaldırırken hafifçe inledim ve bacaklarımı beline sardım.

Elbisemin üzerini aşağı itmek için ellerimi kaldırdım ama dudaklarını boynumdan çekmeden itiraz etti: "Hayır, üzerinde kalsın. Bu elbise inanılmayacak kadar seksi... Çok seksi ama aynı zamanda da beyaz ve bekâreti hatırlatıyor... Lanet olsun... Çok ateşli. Çok güzelsin, Tessa." Beni daha da yukarı kaldırıp kucağına indirdi. Sırtım duvara yaslanmıştı ve Hardin beni yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Vücudu daha önce hiç olmadığı kadar sıcaktı ve gözleri ateşi varmış gibi bakıyordu. O ateş, kendim buzmuşum gibi hissettim. Birbirimizden çok farklı ama aynı zamanda da aynıydık.

"Böyle... iyi... mi?" diye sordu kollarını sırtıma sararak.

"Evet," diye inledim. Sırtım kapıya dayanmış, bacaklarım beline sarılmış halde bana böyle sahip olması biraz canımı yakıyordu ama inanılmayacak kadar da zevk veriyordu.

"Öp beni," dedi.

Daha dudakları aralanamadan dilimi ağzına kaydırdım. Saçlarını çekiştirirken onu öpmek için elimden geleni yapıyordum ve onun da hareketleri giderek hızlanıyordu. Vücutlarımız hızla hareket ediyordu fakat öpüşmemiz yavaştı.

"Sana doyamıyorum, Tess... Lanet olsun, seni seviyorum," dedi dudaklarıma ve karnımda büyüyen o hisle inledim.

İkimiz de doruğa ulaşırken onun dudaklarından homurtular dökülüyordu ve ben de kendimi tutamayarak bir çığlık atmıştım. "Bırak kendini, bebeğim," dedi ve bunu yaptım. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan inliltilerimi boğarken gerildi ve prezervatifin içine boşaldı.

Birkaç kez derin ve hızlı nefes alıp verirken başı göğsüme düşmüştü. Beni kaldırıp ayaklarımın üzerine bırakmadan önce birkaç saniye daha geri çekilmedi.

Hardin pantolonunu çekmeden önce prezervatifi düzgün bir şekilde ambalaja sarıp cebine atarken başımı kapıya dayadım.

"Aşağı inince onu atmam gerektiğini bana hatırlat." Gülüştük. "Teşekkür ederim," dedi ve yanağımdan öptü. "Az önce yaptığımız şey için değil, her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Hardin. Sen de benim için aynı ölçüde çok şey yapıyorsun." Parlak yeşil gözlerine baktım. "Aslında daha fazlasını."

"Mümkün değil." Başını nazikçe iki yana salladı ve elimi tuttu. "Haydi, biri bizi aramaya gelmeden aşağı inelim."

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum parmaklarımla saçlarımı tarayıp gözlerimin altını silerken.

"Yeni düzülmüş gibi," dedi. Gözlerimi devirdim. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedim.

Geri döndüğümüzde neredeyse çadırdaki herkes dans ediyordu ve yokluğumuzu kimse fark etmemiş gibiydi. Yerlerimize otururken yeni bir şarkı başladı ve hemen tanıdım: Florence and the Machine'den "*Never Let Me Go.*[5]"

"Dans etmek ister misin?" diye sordum Hardin'e cevabı zaten bilmeme rağmen.

"Hayır, ben dans etmem," dedi ve dönüp bana baktı. "Ancak... sen ister misin?" diye sordu.

Teklifine şaşırdım ve benimle dans etmeyi düşünmesinden dolayı heyecanlandım. Elini uzattı ama fikrini değiştirmesin diye çabucak hareket ederek bizi dans pistine sürükleyen aslında bendim. Kalabalıktan uzak durarak arkalarda kaldık.

"Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok." Güldü.

"Ben sana gösteririm," dedim ve ellerini belime koydum.

Birkaç kez ayağıma bastı ama çabucak öğrendi. Milyon yıl düşünsem Hardin'in babasının düğününde dans edeceği asla aklıma gelmezdi.

"Bir düğün için çok hastalıklı bir şarkı, değil mi?" Kulağıma güldü.

---

5 (ing.) Beni asla bırakma. (ç.n.)

"Aslında değil; bence mükemmel," dedim başımı göğsüne dayarken.

Aslında dans etmekten çok birbirimize sarılmış halde ileri geri sallandığımızın farkındaydım ama benim için sorun değildi. Sonraki iki şarkı boyunca aynı şekilde devam ettik ki ikisi de en sevdiklerimdendi: The Fray'den *You Found Me*[6]'yi duyunca Hardin güldü. Ondan sonraki, beni gülümseten ve Hardin'in gözlerini devirerek değerlendirdiği bir pop şarkısıydı. Hardin iki şarkı çalarken bana büyükannesini anlattı. Kadın hâlâ İngiltere'de yaşıyordu ama on ikinci doğum gününde kutlamak için kendisini aradığından beri ne görüşmüş ne de konuşmuşlardı. Büyükannesi boşanma sırasında babasının tarafını tutmuş, içki içmesini savunmuş, her şey için Hardin'in annesini suçlamıştı ki bu da Hardin'in onunla bir daha konuşmak istememesine yetmişti. Bu bilgileri benimle paylaşırken çok rahat göründüğünden sessiz kalarak ve sadece başımla onaylayarak dinledim.

Hardin çalınan şarkıların ne kadar sinir bozucu ve ağlamaklı olduğuna değinerek birkaç şaka yaptı ve beni güldürdü.

"Yine yukarı çıkmak ister misin?" diye takıldı ve ellerini kalçalarıma doğru indirdi.

"Belki."

"Sana daha sık şampanya içirmeliyim." Ellerini yine belime kaldırdım ve dudaklarını büzdüğünü görünce daha da çok güldüm. "Aslında oldukça güzel zaman geçiriyorum," diye itiraf etti.

"Ben de. Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Başka bir yerde olmak istemezdim."

Düğünü kastetmediğini, genel anlamda konuştuğunu biliyordum. Bu düşünce içimi ısıttı.

"Araya girebilir miyim?" diye sordu Ken sıradaki şarkı başlarken.

Hardin kaşlarını çatarak önce bana, sonra babasına baktı. "Evet ama sadece bir şarkı için," diye homurdandı.

Ken gülerek oğlunun sözlerini tekrarladı: "Bir şarkı." Hardin beni bıraktı ve Ken'in eli belime kaydı. Ona karşı olumsuz duygularımı

6 (İng.) Beni buldun. (ç.n.)

bastırmak için zorlukla yutkundum. Dans ederken havadan sudan sohbet etti ve yanımızda ileri geri sallanan sarhoş bir çifti izleyerek gülüşürken kötü düşüncelerim daha da silikleşti.

"Şuna bir baksana," dedi Ken hayret dolu bir sesle.

Neyi kastettiğini anlamak için döndüğümde Hardin'i Karen'la dans ederken görünce afalladım. Hardin onun beyaz ayakkabılarına bastıkça Karen gülüyordu ve Hardin de mahcup bir tavırla gülümsüyordu. Bu gece hayal ettiğimden bile daha iyi olmuştu.

Şarkı sona erdikten sonra Hardin çabucak yanıma dönerken Karen da peşindeydi. Mutlu çifte gideceğimizi söyledik ve yine birbirimize sarıldık; Hardin de öncekine oranla daha az gergin görünüyordu. Biri Ken'e seslendi ve Ken başıyla onayladı. Bizimle vedalaştılar ve düğüne geldiğimiz için bir kez daha teşekkür ettikten sonra kalabalığın arasında gözden kayboldular.

"Ah, ayaklarım beni öldürüyor," dedim. Hayatım boyunca ilk kez bu kadar uzun süre ince topuklu giymiştim ve toparlanmak için bir haftaya ihtiyacım olacaktı.

"Seni taşımamı ister misin?" dedi Hardin bebek taklidi yaparak.

"Hayır," dedim gülerek.

Çadırdan çıkarken Trevor yanında Bay Vance ve Kimberly'yle birlikte yanımızdan geçti. Kimberly gülümsedi ve Hardin'i baştan aşağı süzdükten sonra bana göz kırptı. Gülüşümü bastırmaya çalışırken öksürmeye başladım.

"Bana bir dans ayırdın mı?" diye sordu Bay Vance, Hardin'e takılarak.

"Hayır, elbette ayırmadım." Hardin de ona güldü.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?" Trevor bana baktı.

"Aslında geleli bir hayli oldu," diye cevap verdi Hardin benim yerime ve beni tutup sürükleyerek onlardan uzaklaştırdı. "Görüştüğümüze sevindim, Vance," diye seslendi omzunun üzerinden, birlikte çadırdan çıkarken.

"Kabalık ettin," diye azarladım arabaya binerken.

"Seninle flört ediyordu. Böyle bir durumda istediğim kadar kabalık edebilirim."

"Trevor benimle flört etmiyordu, sadece nezaket gösteriyordu."

Hardin gözlerini devirdi. "Seni arzuluyor, bunu görebiliyorum. Bu kadar saf olma."

"Lütfen ona nazik davran. O benim mesai arkadaşım ve herhangi bir sorun istemiyorum," dedim sakince. Bu, kıskançlık yüzünden mahvedilemeyecek kadar güzel bir gece olmuştu.

Hardin şeytanca sırıttı. "Vance'e onu her zaman kovdurtabilirim."

Bu kibirli sözlerine gülmekten kendimi alamadım. "Sen delisin," dedim.

"Konu sen olduğun zaman, evet," dedi ve arabayı hareket ettirdi.

95. Bölüm

"Eve dönmek harika!" diye haykırdım kapıdan girerken ama o anda içerisinin buz gibi olduğunu fark ettim. "Tabii kaloriferi kapamadığında." Ben ürperirken Hardin güldü.

"O aleti hâlâ çözemedim; fazla teknolojik bir şey."

Hardin termostatı kullanmayı öğrenmeye çalışırken yataktan bir battaniye ve dolaptan iki tane daha kaparak kanepenin üzerine yığdım. Sonra yatak odasına geri döndüm. "Hardin!" diye seslendim.

"Geliyorum!"

"Fermuarımı açabilir misin?" diye sordum Hardin içeri girdiğinde. Uğraştığı şey yüzünden keyifsiz görünüyordu.

Soğuk parmakları tenime değince ürperdim. Özür dileyerek fermuarı aceleyle açtı ve yere bıraktı. Ayakkabılarımı çıkardım ve beton zeminin de aynı ölçüde buz gibi olduğunu fark ettim. Şifonyere doğru yürürken bulabildiğim en sıcak tutan pijamaları buldum.

"İşte, sana bir şey vereyim," diyerek dolaba yaklaştı ve kapüşonlu, gri bir bluz çıkardı.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. Hardin'in giysilerini giymeyi neden bu kadar sevdiğimi bilmiyordum ama onları giymek sanki bizi daha da yakınlaştırıyor gibiydi. Noah'yla birlikteyken bunu hiç yapmazdım ama bir defasında ailesiyle birlikte kampa gittiğimizde bir bluzunu ödünç almıştım.

Giysilerini giymemden Hardin de hoşlanıyor gibi görünüyordu. Bluzu giyerken beni şehvetli gözlerle izliyordu. Kravatını çıkarmaya çalıştığını görünce yardım etmek için ona yaklaştım. İnce kumaşı

boynundan çekip kenara bırakırken ve annemin önceki yıl Noel'de bana aldığı kalın, tüylü, mor renkli çorapları elime alırken sessizce beni izledi.

Noel'e sadece üç hafta kaldığını hatırladım ve annemin hâlâ eve dönmemi isteyip isteyeceğini merak ettim. Okula başladığımdan beri eve hiç gitmemiştim.

"Onlar da ne?" Hardin güldü ve ayak bileğimden sarkan tüylü toplara vurdu.

"Çorap. Sıcak tutan çoraplar." Ona dilimi çıkardım.

"Güzel," diye takıldı ve bir eşofman altı ile *sweatshirt* giydi.

Salona geri döndüğümüzde ev biraz ısınmıştı. Hardin televizyonu açtı ve kanepeye uzanıp beni kendine çekerek battaniyeleri üzerimize örttü.

"Noel'de ne yapacağını merak ediyordum," dedim gergin bir tavırla. Birlikte yaşarken ona bunu sorma konusunda neden utangaç olduğumu bilmiyordum.

"Ah, şey, geçen hafta her şey bu kadar karmakarışık olduğu için konuyu açmak için gelecek haftayı bekleyecektim ama sen açtığına göre..." Gülümserken onun da yüzünde benim hissettiğim gibi endişe vardı. "Noel için eve gideceğim ve benimle gelebilirsen çok mutlu olacağım."

"Eve mi?" diye haykırdım.

"İngiltere'ye... annemin evine." Mahcup bir tavırla yüzüme bakarak devam etti: "İstemezsen bunu anlarım. Çok şey istediğimi ve daha yeni birlikte yaşamaya başladığımızı biliyorum."

"Konu istememem değil, sadece... Bilmiyorum..." Hardin'le başka bir ülkeye gitme fikri çok heyecan vericiydi ama hayatım boyunca Washington'dan çıkmadığım için aynı zamanda korkutucuydu.

"Bu gece cevap vermek zorunda değilsin ama kararını kısa zamanda söyle, olur mu? Ben yirmisinde gideceğim," diye açıkladı.

"Doğum günümün ertesi günü," dedim.

Aniden kıpırdandı ve başımı kaldırdım. "Doğum günün mü? Bu kadar yakın olduğunu bana neden söylemedin?"

Hafifçe omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım üzerinde pek düşünmemiştim. Doğum günleri benim için çok büyük olaylar değildir. Annem bütün doğum günlerimde abartır, her birini özel kılardı ama son birkaç yıldır bunu yapmıyor."

"Eh, doğum gününde ne yapmak istersin?"

"Hiçbir şey. Belki birlikte yemeğe çıkabiliriz?" Konuyu çok fazla büyütmek istemiyordum.

"Yemek... Bilmiyorum," diye takıldı. "Biraz abartılı değil mi?"

Gülerek alnına bir buse kondurdum. Onu *Küçük Tatlı Yalanlar*'ın yeni bölümünü izlemeye zorladım ve çok geçmeden ikimiz de kanepede uyuyakaldık.

Gecenin bir saati ter içinde uyandım. Hardin'in üzerinden kalkarak bluzu çıkardım ve termostatı kısmaya gittim. Tam o sırada Hardin'in cep telefonunda yamp sönen mavi ışık dikkatimi çekti. Telefonu tezgâhın üzerinden alıp ekranı kaydırdım. Üç yeni mesaj vardı.

Telefonu bırak, Tessa.

Telefonunu karıştırmak için hiçbir nedenim yoktu; bu delilikti. Telefonu bırakıp kanepeye geri döndüm ama aynı anda yeni bir mesajın geldiğini belli eden titreşimi duydum.

Sadece bir tane. Sadece birine bakacağım. Bu o kadar da delice değil, değil mi? Hardin'in mesajlarını okumamın delilik olduğunu biliyordum fakat kendimi tutamıyordum.

Beni ara sersem, diye yazılmıştı. Küçük ekranın tepesinde Jace'in ismi vardı.

Evet, o mesajı okumak berbat bir fikirdi. Herhangi bir şey öğrenemediğim gibi, Hardin'in telefonunu karıştırdığım için suçluluk da duyuyordum... Ama Jace neden Hardin'e mesaj atıyordu ki?

"Tessa?" Hardin'in boğuk sesi sıçramama neden oldu ve telefon elimden kayarak bir çatırtıyla yere düştü.

"Neydi o? Ne yapıyorsun sen?" diye sordu tek ışığın televizyon ekranından geldiği karanlık ortamda.

"Telefonun çaldı... ben de aldım," diye yalan söyledim ve telefonu almak için yere çömeldim. Ekranın yan tarafında küçük bir çatlak vardı. "Ve görünüşe bakılırsa ekranını çatlatmışım," diye ekledim.

Yorgun bir sesle homurdandı. "Yatağa dön."

Telefonu bıraktım ve kanepede yanına uzandım. Ne var ki uzun bir süre uykuya dalamadım.

Ertesi sabah Hardin altımdan kalkmaya çalışırken uyandım. Kalkmasına izin vermek için kanepenin sırtlığına doğru sokuldum. Banyoya gitmeden önce tezgâhın üzerinden telefonunu aldı. Ekranını çatlattığım için bana çok kızmadığını umuyordum. O kadar meraklı olmasam, böyle bir şey olmayacaktı. Kanepeden kalkarak kahve hazırlamaya gittim.

Hardin'in İngiltere'ye gitme teklifini düşünüp duruyordum. Zaten bu kadar genç yaşta birlikte yaşamaya başlayarak ilişkimizde fazla hızlı ilerlemiştik. Yine de, annesiyle tanışmayı ve İngiltere'yi Hardin'le birlikte görmeyi çok isterdim.

"Düşüncelere mi daldın?" diye sordu Hardin, mutfağa girerken düşüncelerimi bölerek.

"Hayır... Şey, sayılır," dedim gülerek.

"Neyle ilgili?"

"Noel."

"Ne olmuş ki? Bana ne alacağına mı karar veremedin?"

"Sanırım annemi arayıp beni Noel'e davet edip etmeyeceğini öğrensem iyi olacak. En azından sormazsam kendimi kötü hissederim. Noel'de yalnız olacak."

Buna sevinmiş gibi görünmüyordu ama yine de sakindi. "Anlıyorum."

"Telefonun için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi ve mutfak masasına oturdu.

Ama birden patladım: "Jace'den gelen bir mesajı okudum." Ne kadar utanç verici olsa da ondan bir şey gizlemek istemiyordum.

"*Ne* yaptın?"

"Telefonun titreşimini duydum ve baktım. Neden o kadar geç saatte mesaj atmış ki?"

"Neyi okudun?" diye sordu soruma aldırmadan.

"Jace'den gelen bir mesajı," diye tekrarladım.

Dişlerini sıktı. "Ne yazmış?"

"Sadece onu aramanı söylüyordu..." Neden bu kadar kızmıştı ki? Ona gelen bir mesajı okumamdan memnun olmayacağını elbette ki biliyordum ama şimdi aşırı tepki veriyordu.

"O kadar mı?" diye çıkıştı, sinirimi bozmaya başlayarak.

"Evet, Hardin... Başka ne diyebilir ki?"

"Hiç..." Aniden o kadar da büyütülecek bir şey olmadığına karar vermiş gibi kahvesini yudumladı. "Sadece eşyalarımı karıştırmandan hoşlanmıyorum."

"Tamam, şey, bir daha yapmam."

"Güzel. Bugün yapacak birkaç işim var, sen bir süre kendin oyalanabilir misin?"

"Ne işin var ki?" diye sordum ve hemen pişman oldum.

"*Tanrım*, Tessa," dedi yüksek sesle. "Neden sürekli beni didikleyip duruyorsun?"

"Seni didikleyip durmuyorum. Sadece ne yapacağını merak ettim. Bir ilişkimiz var, Hardin –hem de çok ciddi bir ilişki– dolayısıyla nereye gittiğini neden sormayayım ki?"

Kupasını iterek ayağa kalktı. "Ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun; senin sorunun bu. Birlikte yaşayalım ya da yaşamayalım, sana her şeyi söylemek zorunda değilim! Bugün böyle saçmalıklara başlayacağını bilseydim sen daha uyanmadan çekip giderdim."

"Vay canına," dedim sadece, yatak odasına gitmek için öfkeyle mutfaktan fırlamadan önce.

Ama hemen peşimdeydi. "Ne vay canına?"

"Dün yaşadıklarımızın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydim."

"Anlayamadım?" diye çıkıştı.

"Harika zaman geçirdik; her şeyden önce, bir hödük gibi davranmadın. Fakat bu sabah uyandın ve *BAM!* Yine hödüklüğüne geri döndün!" Odada koşturarak Hardin'in kirli giysilerini toparladım.

"Telefonumu karıştırdığın kısmı atladın."

"Tamam ve bunu yaptığım için de özür dilerim. Ancak bu kadar büyütülecek bir şey olmadığı da açık. Orada görmemi istemediğin bir şey varsa o zaman daha büyük bir sorunumuz var demektir!" diye bağırdım ve her şeyi çamaşır sepetine tıktım.

Öfkeli bir tavırla parmağını bana uzattı. "Hayır, Tessa. Sorun sensin. Her zaman buluttan nem kapıyorsun!"

"Zed'le neden kavga ettin?" diye karşılık verdim.

"Şu anda bunu konuşmuyoruz," dedi soğuk bir ses tonuyla.

"O halde *ne zaman*, Hardin? Bana neden anlatmıyorsun? Benden bir şeyler gizleyeceksen sana nasıl güvenebilirim? Bunun Jace'le bir ilgisi var mı?" diye sordum ve burun delikleri iri iri açıldı.

Elleriyle yüzünü ovaladıktan sonra saçlarını sıvazladı ve dimdik havaya kalkmış halde bıraktı. "Neden sadece kendi işine bakmadığını anlayamıyorum," diye homurdanarak çekip gitti.

Saniyeler sonra evin kapısının sertçe çarptığını duydum ve yanaklarımdan süzülen öfke gözyaşlarını sildim. Evi temizlerken Jace'le ilgili soru sorduğum için Hardin'in verdiği sert tepki içimi kemirip duruyordu. Aşırı tepki vermişti; bana söylemediği bir şey vardı ve nedenini anlayamıyordum. Benimle bir ilgisi olmadığından emindim fakat Hardin'in bu kadar öfkelenmesine bir anlam veremiyordum. Jace'le tanıştığım andan beri baş belası olduğunu biliyordum. Hardin bana cevap vermeyecekse başka yoldan ilerlemem gerekecekti. Pencereden bakarak Hardin'in arabasının otoparktan çıkarışını izledikten sonra telefonumu kaptım. Yeni kaynağım ilk çalışta cevap verdi.

"Zed? Ben Tessa," dedim.

"Evet... Biliyorum."

"Tamam... Bak, sana bir şey sormak istiyorum." Sesim istediğimden daha zayıf çıkıyordu.

"Hımm... Hardin nerede?" diye sordu ve ses tonuna bakılırsa bana o kadar nazik davrandıktan sonra onu atlattığım için bana biraz kızgın olduğunu hissettim.

"Burada değil."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

"Hardin seninle neden kavga etti?" diye sordum sözünü tamamlamasına izin vermeden.

"Üzgünüm, Tessa. Gitmem gerek," dedi ve telefonu kapadı.

Bu da ne? Onun bana söyleyeceğinden yüzde yüz emin değildim fakat beklediğim tepki bu da değildi. Şimdi daha çok meraklanmıştım ve aynı zamanda da hiç olmadığım kadar huzursuzdum.

Hardin'i tekrar aramayı denedim fakat elbette ki cevap vermedi. Zed neden öyle davranmıştı? Sanki neredeyse... Bana söylemeye korkuyor muydu? Belki de yanılıyordum ve konunun benimle bir ilgisi vardı. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama bunlar hiç mantıklı değildi. Bir adım geri çekilerek durum değerlendirmesi yapmaya çalıştım. Aşırı tepki veren ben miydim? Jace'i sorduğumda Hardin'in yüzünde beliren çılgınca ifade zihnimde canlandı ve o ifadeyi yanlış algılamadığımdan emindim.

Sinirlerimi sakinleştirip zihnimi toparlamak için bir duş aldım fakat işe yaramadı; içimdeki huzursuzluk beni başka bir seçenek bulmaya zorluyordu. Duştan çıktığımda saçlarımı kuruttum ve ne yapacağıma karar vermeye çalışarak giyindim.

Bu kadar entrika ve planla uğraşırken kendimi *Büyük Umutlar*'daki Bayan Havisham gibi hissediyordum. O karakterden asla hoşlanmamıştım ama aniden ona benzediğimi düşünmeye başlamıştım. Aşkın insana normalde yapmayacağı şeyleri nasıl yaptırabildiğini anlamaya başlıyordum; saplantılı hale gelmek ve hatta biraz delirmek gibi. Ancak gerçekte planım aslında hiç de sandığım kadar dramatik veya delice değildi. Yapacağım tek şey Steph'i bulmak ve Hardin ile Zed'in neden kavga ettiğini bilip bilmediğini sormak, sonra da Jace'le ilgili neler bildiğini öğrenmekti. Bu planda delice olan tek şey, Zed'i aradığımı ve Steph'e gittiğimi öğrenince Hardin'in kendini kaybedeceğini bilmemdi.

Şimdi düşününce, birlikte yaşamaya başladığımızdan beri Hardin'in beni arkadaşlarına hiç yaklaştırmadığını fark ettim; çok büyük olasılıkla aynı evi paylaştığımızı hiçbiri bilmiyor olmalıydı.

Evden çıktığımda düşüncelerim karmakarışıktı ve telefonumu tezgâhın üzerinde bırakmıştım. Otobana çıkar çıkmaz kar yağmaya başlayınca yurda ulaşmam yarım saatten fazla zamanımı aldı. Hatırladığım gibiydi; elbette. Daha uzun gibi gelmesine rağmen, oradan ayrıldığımdan beri daha bir hafta geçmişti.

Koridorda yürürken, Hardin'e kapısının önüne votka döktüğü için bağıran sarışının kaba bakışlarına aldırmamaya çalıştım. Hardin'in odamda kaldığı o ilk gece çok geride kalmış gibi geliyordu; onunla tanıştığımdan beri zaman kavramımı yitirmiştim. Eski odamın kapısını vurduğumda cevap veren olmadı. Elbette ki Steph burada değildi; asla burada olmazdı ki. Zamanının çoğunu Tristan'ın ve Nate'in evinde geçiriyordu ki o evin yerini de bilmiyordum. Bilsem bile, oraya gider miydim?

Arabama bindim ve etrafta dolaşırken yeni bir plan yapmaya çalıştım. Telefonumu unutmuş olmasaydım bu daha kolay olabilirdi fakat eski oda arkadaşımın izini sürme kararımdan vazgeçmek üzereyken Steph'le birlikte gittiğim motosikletçi barı Blind Bob's gözüme ilişti. Nate'in arabasını otoparkta görünce hemen direksiyonu kırdım. Arabadan inmeden önce derin bir nefes aldım ve nihayet indiğimde soğuk hava burun deliklerimi yaktı. İçeri girdiğimde ön tarafta bekleyen kadın bana gülümsedi ve Steph'in kızıl saçlarını barın karşı ucunda fark edince rahatladım.

Bir de beni neyin beklediğini bilseydim.

96. Bölüm

Duman dolu barda yürürken gerildim. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Hardin bana çok kızacaktı ve Steph de delirdiğimi düşünecekti.

Beni görünce Steph mutlulukla sırıttı ve "Tessa, burada ne arıyorsun?" diye bağırdıktan sonra bana sımsıkı sarıldı.

"Ben... Şey, seni arıyordum," dedim.

"Her şey yolunda mı? Yoksa sadece beni mi özledin?" Güldü.

"Seni özledim elbette." Şimdilik bununla yetinmeye karar verdim.

"Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, Tessa," dedi Nate ve o da bana sarıldı. "Hardin seni nerede gizliyordu?"

Tristan, Steph'in arkasında belirdi ve kollarını onun beline sardı. Steph'in ona nasıl yaslandığını görünce Molly'yle ilgili sorunu çözdüklerini anladım.

Steph gülümsedi. "Gel de bizimle otur; şimdilik sadece biz varız."

Şimdilik mi? Hardin'in de geleceğini mi kastetmişti acaba?. Onların peşinden bir masaya doğru yürürken bu sorunun cevabından korkuyordum; sormamayı seçtiğim bir soru. Bunun yerine hamburger ve kızarmış patates siparişi verdim. Bütün gün bir şey yememiştim ve saat üçü geçmişti.

"Ve ketçap koydurmayacağım," dedi garson gülümseyerek ve dönüp mutfağa doğru yürüdü. Anlaşılan geçen gelişimde Hardin'le aramızda geçenleri hatırlamıştı.

Garsonun kolamı getirmesini beklerken manikürlü tırnaklarımla oynadım.

"Dün gece muhteşem bir partiyi kaçırdın, Tessa," dedi Nate. Bardağını aldı ve birasının kalanını bitirdi.

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek. Hardin'le ilişkimin en sinir bozucu tarafı, insanlara ne söylememin uygun olacağını bilemememdi. Normal bir ilişkimiz olsa vereceğim cevap da belli olurdu: "Ah, öyle mi? Dün gece babasının düğününde harika zaman geçirdik." Ama ilişkimiz normal olmaktan çok uzak kaldığından ben de sessiz kaldım.

"Evet, çılgındı. Kardeşlik evi yerine limana gittik." Nate güldü. "Limanda çok daha fazla eğleniyoruz ve sonrasında ortalığı temizlememiz de gerekmiyor."

"Ah. Jace limanda mı yaşıyor?" Ses tonumu rahat tutmaya çalıştım.

"Ne? Hayır, liman tekne limanı. Ama gündüzleri orada çalışıyor. Onlara yakın bir yerde oturuyor."

"Hımm..." Pipetimi çiğnedim.

"Hava buz gibiydi ve Tristan kafayı bulunca o buzlu suya atladı." Steph güldü ve Tristan şakacı bir tavırla ona orta parmağını gösterdi.

"O kadar kötü değildi; suya girdiğim anda vücudum uyuştu zaten," diye takıldı.

Tristan'ın tavuk kanatlarıyla birlikte benim yemeğim de geldi ve üçünün önüne birer bira daha kondu.

"Bira istemediğinden emin misin? Seni ele vermez," dedi Nate.

"Ah, hayır, araba kullanıyorum. Yine de teşekkürler."

"Ee, yeni yurdun nasıl?" diye sordu Steph tabağımdan bir kızarmış patates alırken.

"Neyim?"

"Yeni yurdun?" diye tekrarladı yavaşça.

"Yeni bir yurtta kalmıyorum ki." Hardin ona yeni bir yurda taşındığımı mı söylemişti?

"Ah, evet, kalıyorsun çünkü artık benimkinde kalmıyorsun. Bütün eşyaların gitmiş ve Hardin de annenin bir şeye kızdığını ve bu yüzden de senin yurt değiştirdiğini söyledi." Birasından kocaman bir yudum aldı.

Hardin'in bana ne kadar kızdığını umursamadığıma karar verdim; yalan söylemeyecektim. İlişkimizi hâlâ gizlediği için çok kızgındım ve utanmıştım. "Hardin'le ev tuttuk," dedim.

"*Ne?*" Steph, Nate ve Tristan aynı anda aynı soruyu sormuştu.

"Evet, geçen hafta. Kampüsten yirmi dakika mesafede birlikte bir eve taşındık," diye açıkladım. Üçü de bana ikinci bir başım çıkmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ne?" diye sordum sertçe.

"Hiç. Sadece... Oha!... Bilmiyordum. Bu gerçekten inanılmaz bir sürpriz oldu," dedi Steph.

"Neden?" diye çıkıştım. Öfkemi ona yöneltmemin haksızlık olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Kaşlarını çattı ve bir şey düşünüyormuş gibi bana baktı. "Bilmiyorum; sadece Hardin'i biriyle birlikte yaşarken hayal edemiyorum, hepsi bu. İkinizin o kadar ciddi olduğunuzu bilmiyordum. Keşke bana söyleseydin."

Ona bununla ne demek istediğini soracaktım ki Nate ve Tristan'ın gözleri önce kapıya, sonra tekrar bana döndü. Arkamı dönünce Molly, Hardin ve Jace'in kapıda durduklarını gördüm. Hardin saçlarındaki karları silkeledikten sonra botlarını paspasa sildi. Hemen önüme dönerken kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Aynı anda çok fazla şey oluyordu: Molly, Hardin'in yanındaydı ve bu beni tarif edilemeyecek kadar kızdırmıştı. Jace, Hardin'in yanındaydı ve bu da beni konuşamayacak kadar şaşırtmıştı. Ve az önce herkese birlikte yaşamaya başladığımızı söylemiştim ki bu da onları huzursuz etmiş gibiydi.

"Tessa." Hardin'in arkamdan gelen sesi öfkeliydi.

Ona baktığımda yüzünde derin bir öfke vardı. Kontrol altına almaya çalıştığını görebiliyordum ama patlamak üzereydi. "Seninle konuşmam gerek," dedi dişlerini sıkarak.

"Şimdi mi?" diye sordum rahat görünmeye çalışarak.

"Evet, şimdi," diye cevap verdi ve kolumu tutmak için uzandı. Hemen masadan kalkarak onun peşinden barın köşesine gittim. "Bu-

rada ne halt ediyorsun sen?" diye sordu kısık sesle, yüzünü yüzüme yaklaştırarak.

"Steph'i görmeye geldim." Bu tam olarak yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi.

"Saçmalık!" dedi. Sesini yükseltmemeye çalışıyordu fakat diğer müşterilerin dikkatini çekmeye başlamıştık bile. "Hemen gitmen gerek," dedi.

"Anlayamadım?" dedim en sevdiği sözlerinden birini çalarak.

"Eve dönmen gerek."

"Hangi eve? Yeni yurduma mı?" diye meydan okudum. Yüzü sapsarı kesildi. "Evet, onlara söyledim. Onlara birlikte yaşadığımızı söyledim; sen nasıl söylemezsin? Bunun beni nasıl aptal yerine koyduğunu biliyor musun? Beni gizlemen konusunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Gizlemiyordum..." diye yalan söyledi.

"Sırlardan ve aldatmacalardan bıktım artık, Hardin. İlişkimizin iyi gittiğini düşündüğüm her seferinde..."

"Üzgünüm, gizlemeye çalışmıyordum. Sadece bekliyordum." Hardin'in kafası karışık gibiydi. Yeşil gözlerinin ardında verdiği içsel savaşı neredeyse görebiliyordum. Telaşla etrafına bakınırken paniği beni huzursuz etmeye başlamıştı.

"Buna devam edemem, biliyorsun değil mi?" dedim.

"Evet, biliyorum." İç çekerek dudağındaki pirsing'i dişlerinin arasına aldı ve eliyle ıslak saçlarını sıvazladı. "Eve dönüp bunu konuşabilir miyiz?" diye sordu. Başımla onayladım.

Onun peşinden herkesin oturduğu masaya doğru yürüdüm.

"Biz gidiyoruz," dedi Hardin.

Jace sinsice sırıttı. "Bu kadar çabuk mu?"

Hardin'in omuzları gerildi. "Evet," diye cevap verdi.

"*Evinize* mi?" diye sordu Steph ve ona sert bir bakış attım. *Şimdi olmaz,* diye içimden çığlık attım.

"*Neyinize?*" diye cırladı Molly. Hayatımın geri kalanını onu hiç görmeden rahatça geçirebilirdim gerçekten.

"Evlerine; birlikte yaşıyorlarmış," dedi Steph melodik bir sesle. Sadece Molly'yi sinirlendirmeye çalıştığını biliyordum ve başka zaman olsa bunun için onu alkışlardım ama o anda Hardin'e çok kızgın olduğum için Molly'yle uğraşacak durumda değildim.

"Bak, bak, bak." Molly uzun kırmızı tırnaklarını masaya vurdu. "Bu çok ilginç," dedi Hardin'e dönerek.

"Molly..." diye uyardı Hardin. Yüzündeki paniği açıkça gördüğüme yemin edebilirdim.

Molly bir kaşını kaldırdı. "Bu olayı biraz fazla ileri götürüyorsun, değil mi?"

"Molly, yemin ederim, eğer lanet olasıca çeneni kapamazsan..."

"Neyi ileri götürüyor? İleri götürdüğü şey ne?" Kendimi tutamamıştım.

"Tessa, dışarı çık," diye emretti Hardin ama ona aldırmadım.

"Hayır, Hardin neyi ileri götürüyor? *Söyle bana!*" diye bağırdım.

"Bir dakika, senin gerçekten haberin yok, değil mi?" Molly gülerek devam etti. "Biliyordum! Jace'e bildiğini söylemiştim ama bana inanmadı. Hardin, Zed'e bunun için büyük para borçlusun." Molly başını arkaya atarak ayağa kalktı.

Hardin'in yüzü sapsarı olmuştu; bütün vücudundaki kan çekilmiş gibiydi. Başım dönüyordu ve çok şaşırmıştım. Nate, Tristan ve Steph'e bir bakış attım ama hepsi bakışlarını Hardin'e dikmişlerdi.

"Neyi biliyorum?" Sesim titriyordu. Hardin kolumu tutarak beni oradan uzaklaştırmaya çalıştı fakat kolumu sertçe çekip elinden kurtardım ve gidip Molly'nin tam önünde durdum.

"Aptal numarası yapma, bildiğini biliyorum. Ne yaptı? Parayı seninle mi bölüştü?" diye sordu.

Hardin elime uzandığında parmakları buz gibiydi. "Tessa..." Sertçe geri çekildim ve gözlerimi iri iri açarak Hardin'in gözlerine baktım.

"Söyle bana! Neden söz ediyor?" diye bağırdım. Gözlerim dolmuştu ve içimde kopan fırtınaları bastırmakta zorlanıyordum.

Hardin ağzını açıp tekrar kapayarak beni daha da şaşırttı.

"Ah, Tanrım, gerçekten bilmiyor musun? Ah, bu inanılmaz. Herkes bir sandalye çeksin!" diye alay etti Molly.

"Molly, yapma," dedi Steph.

"Bilmek istediğinden emin misin, prenses?" diye devam etti Molly bana keyifle gülümseyerek.

Kulaklarımın zonkladığını duyuyordum ve bir an için oradaki herkesin duyduğunu sandım. "Söyle bana," diye emrettim.

Molly başını hafifçe yana yatırdı... ve duraksadı. "Hayır, bence sana Hardin anlatmalı." Sonra dilindeki pirsing'i dişlerin arasında kaydırarak ve kara tahtaya sürten tırnaklardan daha iğrenç bir ses yayarak güldü.

97. Bölüm

Her şey anlayamayacağım kadar hızlı olup bitiyordu. Şaşkındım ve etrafıma bakınınca, ne kadar uyum sağlamaya çalışmış olsam da benimle alay eden insanları görüyordum ve tek birine bile güvenemeyeceğimi biliyordum.

Neler oluyordu? Neden Hardin orada öylece duruyordu? Neydi bu böyle?

"Bence de," dedi Jace birasını şerefe kaldırarak. "Haydi, Hardin, söyle ona."

"Sana... sana dışarıda söyleyeceğim," dedi Hardin kısık sesle.

Şaşkınlık ve umutsuzlukla dolu parlak gözlerine baktım. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama onunla hiçbir yere gitmek istemediğimi biliyordum.

"Hayır, bana burada söyle. Onların önünde. Böylece yalan söyleyemezsin." Kalbim sızlıyordu ve bana söyleyeceği şeye hazır olmadığımı biliyordum.

Konuşmadan önce duraksadı ve huzursuzca parmaklarını oynattı. "Özür dilerim." Ellerini ileri uzattı. "Tessa, bunun seninle tanışmamdan çok önce olduğunu hatırlamalısın." Bakışları merhamet diliyordu.

Sesime güvenmiyordum ve konuşurken dudaklarımı zorlukla araladım. "Söyle bana."

"O gece... o ikinci gece... geldiğin ikinci partide... Doğruluk mu Cesaret mi oynadığımızda... Nate sana bakire olup olmadığını sorduğunda..." Düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapadı.

Ah, hayır. Kalbim daha fazla kırılamazdı. Bu olamazdı. *Bu olamaz! Şimdi olmaz! Bana değil!*

"Devam et..." dedi Jace ve hayatında gördüğü en ilginç şeyi izliyormuş gibi öne eğildi. Hardin ona öfkeli gözlerle bakarken ilişkimizi bir hamlede yok edecek olmasa, onu olduğu yerde öldüreceğini anladım.

"Sen bakire olduğunu söyledin... ve bu da birine bir fikir verdi..."

"Kime ne fikri verdi?" diye araya girdi Molly.

"Bana... bana bir fikir verdi," diye itiraf etti. Bakışlarını benden hiç ayırmıyordu ve bu da süreci kolaylaştırmıyordu. "Bu... eğlenceli bir... bahis olabilirdi." Başını eğdi ve yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle, bir adım geri çekilirken.

Zaten karmakarışık olmuş zihnimde düşünceler birbirine çarpıyor, herhangi bir anlam çıkarmamı engelliyordu. Şaşkınlığın yerini acı ve öfke karışımı yakıcı bir duygu aldı. Bütün anılar şimdi bir araya gelip birleşiyordu...

"Ondan uzak dur." "Dikkatli ol." "Bazen insanları tanıdığını sanırsın ama aslında tanımazsın." "Ama Tessa, sana söylemem gereken bir şey var."

Molly, Jace ve hatta Hardin'in kendisinin yaptığı bütün bu uyarılar zihnimde tekrarlanıyordu. Zihnimin derinliklerinde her zaman bir şey vardı; bir şeyleri gözden kaçırdığım duygusu. Şimdi küçük odadaki bütün hava boşalmış gibiydi ve gerçekleri kavrarken nefesim kesiliyordu. O kadar çok ipucu vardı ki. Sadece Hardin gözümü kör ettiği için onları görememiştim.

Neden bu kadar ileri götürdü? Onunla yaşamamı isteyecek kadar?

"Sen biliyor muydun?" diye sordum Steph'e dönerek. Artık Hardin'e bakamıyordum.

"Sana... sana birçok kez söylemek istedim, Tess," dedi gözleri suçluluktan yaşlarla dolarken.

"Prezervatifle olsa bile kazandığını söylediğinde ona inanmamıştım," dedi Jace kıs kıs gülerek.

"Doğru! Ben de öyle! Ama çarşaflar. Yani çarşaflardaki kanı nasıl inkâr edebilirsin ki?" diye güldü Molly.

Çarşaflar. Demek bu yüzden hâlâ arabasındaydılar...

Bir şey, herhangi bir şey söylemem gerektiğini biliyordum fakat bir türlü konuşamıyordum. Etrafımdaki her şey hâlâ hareket ediyordu; bardaki insanlar kendilerinden üç metre ötede kalbi paramparça olan saf kızı fark etmeden yiyip içmeye devam ediyordu. Tristan'ın başını eğişini, Steph'in ağlayışını, hepsinden önemlisi de Hardin'in bana bakışını izlerken zamanın hâlâ nasıl akabildiğini anlayamıyordum.

"Tessa, çok üzgünüm." Hardin bana doğru bir adım attı ama yapmam gerektiği gibi kaçmak için bile bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Molly'nin neşeli sesi ortamda çınladı. "Biliyor musun, burada herkesin takdir etmesi gereken bir dram var. Yani buraya son gelişimizi hatırlıyor musunuz; hani Steph, Tessa'ya gülünç bir makyaj yapmıştı ve Hardin'le Zed onu odasına kimin götüreceği konusunda tartışmıştı?" Gülerek devam etti: "Sonra Hardin odana gelmişti, değil mi? Şu votka şişesiyle! Sarhoş olduğunu sanmıştın! Oradayken onu telefonla aradığımı hatırlıyor musun?" Bir an için bana gerçekten cevap bekliyormuş gibi baktı. "Ama aslında bahsi o gece kazanması gerekiyordu. Bu konuda çok kibirliydi fakat Zed senin o kadar çabuk teslim olmayacağını söyleyip duruyordu. Sanırım Zed haklıydı ama yine de sandığımdan daha çabuk teslim oldun, dolayısıyla sanırım para yatırmadığıma sevinmem gerek..."

Molly'nin berbat sesi ve Hardin'in bakışları, barda farkında olduğum sadece iki şeydi.

Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Böylesine bir aşağılanma ve kayıp, hayal bile edemeyeceğim kadar kötüydü. Hardin bütün bu süre boyunca benimle oynamıştı; bunların hepsi onun için bir oyundu. Bütün o sarılışlar, öpücükler, gülümsemeler, kahkahalar, "seni seviyorum"lar, seks, planlar... ve bu canımı hiçbir şeyin yakamayacağı kadar çok yakmıyorsa cehenneme gidebilirdim. Her hamlesini, her gecesini, en küçük detayları bile planlamıştı ve benim dışımda herkes biliyordu. Arkadaş olduğumuzu sandığım Steph bile. Şok içinde bir zaaf anı için kendime izin vererek Hardin'e baktım ve bakmamış olmayı

diledim. Orada öylece duruyordu; bütün dünyam başıma yıkılmamış ve beni herkesin içinde yerin dibine sokmamış gibi.

"Bahsin bir hayli yüksek olduğunu bilmek hoşuna gidebilir ama Zed birkaç kez pislik yapmaya çalıştı. Yine de Jace, Logan ve Zed'in parasıyla, umarım en azından sana bir akşam yemeği ısmarlamıştır!" dedi Molly gülerek.

Jace birasını bitirerek uludu. "Ben sadece şu muhteşem *Seni Seviyorum*'u kaçırdığıma üzülüyorum! Muhteşem olduğunu duydum."

"Kapayın çenenizi be!" diye bağırdı Tristan, herkesi şaşırtarak. Uyuşmuş olmasam beni de şaşırtabilirdi. "Siktirin gidin! Kız zaten yeterince üzüldü!"

Hardin bir adım daha attı. "Bebeğim, lütfen bir şey söyle."

O küçük "bebeğim" kelimesiyle nihayet beynim ağzıma ulaştı. "Sakın bana öyle seslenmeye cüret etme! Bunu bana nasıl yapabildin? Sen... sen... ben..." Kafamda söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama bir türlü kelimeye dökemiyordum. "Ve hiçbir şey söylemeyeceğim çünkü istediğin bu." İçimde hissettiğimden daha özgüvenli konuşuyordum. İçten içe yanıyordum ve kalbim yerlerde, Hardin'in ayaklarının altındaydı.

"Batırdığımı biliyorum..." diye başladı.

"Batırmak mı? *Batırdın* mı?" diye bağırdım. "Neden? Bana nedenini söyle. Neden ben?"

"Çünkü oradaydın," dedi. Dürüstlüğü beni daha da kırdı. "Bir hedeftin. Seni tanımıyordum, Tessa. Sana âşık olacağımı bilmiyordum."

Şimdi sevgiden söz edişi, geçen haftakinden zıt duygular yaratıyordu ve ağzımdaki kusmuk tadını hissediyordum. "Sen hastasın. Lanet olasıca hastalıklı bir herifsin!" diye bağırdım ve dönük kapıya doğru koştum.

Bu kadarı çok fazlaydı. Hardin kolumu yakaladı ve aniden dönerek suratına çok sert bir tokat indirdim.

Yüzündeki acı ifadesi bana zevk vermişti.

"Her şeyi mahvettin!" diye bağırdım. "Benden sana ait olmayan bir şeyi aldın, Hardin. O beni seven, gerçekten seven birine aitti. O

kişi her kimse ona aitti ve sen onu aldın! Ne için? *Para* mı? Senin için annemle ilişkimi mahvettim. Her şeyden vazgeçtim! Hayatımda beni seven, asla senin yaptığın gibi incitmeyecek olan biri vardı. İğrençsin!"

"Seni seviyorum, Tessa. Seni her şeyden daha çok seviyorum. Sana anlatacaktım. Onların sana söylemesini engellemeye çalıştım. Öğrenmeni asla istemedim. Bu yüzden bütün gece dışarıdaydım; bir şey söylememeye söz verdirmeye çalışıyordum. Sana hepsini anlatacaktım ve zaten birlikte yaşadığımız için bir önemi olmayacaktı."

Dudaklarımdan dökülen kelimeleri kontrol edemiyordum. "Sen... sen... Ah, Tanrım, Hardin! Neyin var senin? İnsanları bana söylememeye ikna etmenin her şeyi düzelteceğini mi sandın? Bilmememin her şeyi düzelteceğini mi? Birlikte yaşadığımız için bunu görmezden geleceğimi mi? Demek kontratta benim adımın olması konusunda böylesine kararlı olmanın nedeni buydu! Ah, Tanrım! Sen *hastasın*!"

Hardin'le tanıştığımdan beri iki kez düşünmeme neden olan bütün küçük detaylar bunu işaret etmişti. Her şey ortadaydı. "Bu yüzden gidip eşyalarımı odamdan benim yerime almak istedin çünkü Steph'in bana anlatacağından korkuyordun!"

Bardaki herkes bakarken kendimi minicik hissediyordum. Kırık ve minicik.

"Parayla ne yaptın, Hardin?"

"Ben..." diye başladı ama sonra sustu.

"Söyle bana," diye üsteledim.

"Araban... boya... daire için depozito. Sandım ki eğer... Artık bir bahisten ibaret olmadığını anladıktan sonra sana birçok kez söylemek istedim. Seni seviyorum. Bütün bu süre boyunca seni hep sevdim, yemin ederim!" dedi.

"Onlara göstermek için prezervatifi sakladın, Hardin! Onlara çarşafları, lanet olasıca kanlı çarşafları gösterdin!" Ellerimi saçlarıma sokup çekiştirdim. "Ah, Tanrım! Ne aptalım! Ben hayatımın en güzel gecesinin detaylarını tekrar tekrar zihnimden geçirirken, sen arkadaşlarına çarşafları gösteriyormuşsun!"

"Biliyorum... Hiçbir mazeretim yok... Ama beni bağışlamalısın. Bunu çözebiliriz," dedi.

Güldüm. Gerçekten güldüm. Gözyaşlarıma rağmen gülüyordum; aklımı kaybediyor olmalıydım. Bu sahne hiç de filmlerdeki gibi değildi. Kendimi kontrol edemiyordum. Haberi basit bir iç çekişle, yanağımdan süzülen tek bir damlayla karşılamıyordum. Ağlıyor, saçlarımı çekiştiriyor, duygularımı zorlukla kontrol edebiliyor, neredeyse düzgün cümle kuramıyordum.

"Seni bağışlamak mı?" Deli gibi güldüm. "Bütün hayatımı mahvettin; bunu biliyorsun, değil mi? Ah, elbette biliyorsun. Başından beri planın buydu, değil mi? Beni 'mahvedeceğine' söz vermiştin. Tebrikler, Hardin, başardın. Sana ne vereyim, para mı? Yoksa mahvetmen için başka bir bakire daha mı bulayım?"

Masadaki diğerlerini görmemi istemiyormuş gibi hafifçe kıpırdandı. "Tessa, lütfen. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ben de bildiğini biliyorum. Haydi, evimize gidelim, lütfen. Sana her şeyi anlatacağım."

"Eve mi? Orası benim evim değil ki. Asla olmadı; bunu ikimiz de biliyoruz." Yine kapıya döndüm. Çok yakındım.

"Ne yapabilirim? Ne istersen yaparım," diye yalvardı. Bakışlarını gözlerimden ayırmadan eğildi. Önümde diz çökeceğini anlayana kadar bir an şaşırdım.

"Sen mi? Hiç. Artık benim için yapabileceğin hiçbir şey yok, Hardin."

Canını bana yaptığı kadar çok yakmak için ne yapabileceğimi bilsem yapardım. Ve hiçbir şeyden haberi yokken paramparça edilmek nasıl bir şeymiş anlasın diye bin kere tekrarlardım.

Hardin'in diz çökmesinden yararlanarak kapıya yöneldim. Kapıya ulaştığım anda birine çarptım. Başımı kaldırınca Zed'le karşılaştım. Yüzünde hâlâ Hardin'in açtığı yaraların izleri vardı.

"Sorun ne?" diye sordu dirseklerimi tutarak. Sonra bakışlarını Hardin'e çevirdi ve gözlerinden anladığını anladım.

"Özür dilerim..." dedi ama ona aldırmadım. Hardin geliyordu ve bu bardan, ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Dışarı çıkar çıkmaz yüzüme çarpan dondurucu soğuğu hissettim. İçimdeki alevleri dindirmesini umdum. Arabam ve sokaklar karla kaplanmıştı.

Arkamdan Zed'in sesini duydum. "Araba kullanamazsın, Tessa." Karda yürüyerek otoparkta ilerlemeye devam ettim.

"Beni rahat bırak! Senin de onlarla birlikte olduğunu biliyorum! Hepiniz aynısınız!" diye bağırdım cebimden anahtarımı çıkarmaya çalışırken.

"Seni ben götüreyim; bu fırtınada araba kullanacak durumda değilsin," dedi. Ona çığlık çığlığa bağırmak için ağzımı açtığımda Hardin'in dışarı çıktığını gördüm.

Bir zamanlar hayatımın aşkı olduğunu, tanıştığımızdan beri yaşadığım her günü özel, çılgın ve özgür kıldığını sandığım insana baktım. Sonra tekrar Zed'e döndüm.

"Tamam," dedim.

Zed'in arabasının kilidinin açıldığını duyar duymaz binmek için bütün hızımla arabaya yöneldim. Hardin benim Zed'le gideceğimi anladığı anda arabaya doğru koştu. Yüzünde katıksız bir öfke vardı ve Zed'in o yetişemeden arabaya binmesini diliyordum.

Zed hemen direksiyona geçerek gaza bastı. Arkama baktım ve Hardin'in o gece ikinci kez dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm.

"Çok üzgünüm, Tessa. Böyle kontrolden çıkacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu," diye başladı ama sözünü kestim.

"Benimle konuşmaya kalkma."

Daha fazlasını duymaya dayanamazdım. Bunu kaldıramazdım. Midem bulanıyordu ve Hardin'in ihanetinin acısı beni her an biraz daha parçalıyordu. Zed konuşursa benden geriye hiçbir şey kalmayacağını hissediyordum. Hardin'in yaptığı şeyi neden yaptığını öğrenmeliydim fakat hepsini duyarsam kalbimin tuzla buz olacağından korkuyordum. Daha önce hiç böylesine bir acı duymamıştım ve nasıl kaldırabileceğimden ya da kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değildim. Zed başıyla onayladı ve birkaç dakika sessizce yola devam ettik. Hardin'i, Molly'yi, Jace'i ve geri kalanlarını düşünürken aniden içimde

bir şeyler değişti. Bir şey beni daha cesurlaştırdı. "Biliyor musun?" dedim ona dönerek. "Konuş benimle. Bana her şeyi anlat. En küçük detayına kadar."

Bir an için endişeli gözlerle yüzümü inceledi ve sonra başka seçeneği olmadığını anlayarak sakince "Peki," dedi. Ve otobana saptık.

Teşekkür

Birçok kişi olmasa, "After" serisi mümkün olamazdı. Hepinize teşekkür ettiğim başka bir kitap yazabilirdim (yazabileceğimi biliyorsunuz) fakat burada çok fazla alanım olmadığı için elimden geldiğince kısa ve tatlı yazacağım.

Öncelikle, Hessa shippers/Alfternators/Toddlers okurlarıma teşekkür etmek istiyorum (görünüşe bakılırsa, tek bir isimde karar kılamamışız). Sizler başından beri yanımdaydınız ve tanıdığım en iyi insanlarsınız; son derece destekleyicisiniz ve hayatımı tamamlıyorsunuz. Bu kelimelerin hepsi sizin sayenizde ve hikâyelerime duyduğunuz tutku sayesinde yazıldı. İnanılmazsınız!

Elbette ki sırada Wattpad var. Bana olan inancınız ve Sonra'yı hayata geçirmem için yardımlarınız olmasaydı hayallerim asla gerçekleşemezdi. Bunun nerede başladığını ve hepinizin böylesine büyük bir şeyi yaratmakta payınız olduğunu unutmayın. Kendinizden asla vazgeçmeyin ve yarının her zaman sandığınızdan daha iyi olacağını asla aklınızdan çıkarmayın (size çok fazla şey söylediğimi biliyorum). Siz önemlisiniz ve seviliyorsunuz; kendiniz öyle hissetmeseniz bile.

Hayalimi ve Sonra'yı daima desteklediğin için Amy Martin'e teşekkür ederim.

Candice ve Ashleigh; ikiniz de benim için çok şey yaptınız ve karşılığını asla ödeyemem.

Sonra'ya ve bana güvendiği, en yaratıcı ve enerjik editörleri Adam Wilson'ı bana verdiği için Gallery Books'a teşekkürler. Adam, kesinlikle inanılmaz ve komiksin; yorumların beni daima güldürüyor.

Beni, mizah duygumu aldın ve Hardin ile Tessa'yı birçok kişinin yapamayacağı şekilde hayata geçirmemi sağladın. Bana çok yardımcı oldun ve bunu sorunsuz bir yolculuğa, hızlı bir geçişe dönüştürdün.

Ailem ve kayın ailem; beni her adımımda destekleyip sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Kaci; listelerin ve teşviklerin için teşekkür ederim.

Çocukluğumdan beri sevdiğim eşim Jordan'a. Bana hayallerimi gerçekleştireceğim zamanı kazandırdın ve sonsuz saatler boyunca süren yazı çalışmalarıma ve *tweet*'lerime katlandın. Sadece sana binlerce Hessa düzeltmesini gösterdiğim zaman biraz sızlandın.

Burada çok fazla yerim yok, dolayısıyla artık bitirmem gerek. Ama hepinizi çok seviyorum ve hepiniz hayatımda olduğunuz için minnetarım.